

İZLER KALIR²

SUDE B.

HER ŞEY BİTTİ DEDİĞİN ANDA YEŐEREN
BİR UMUT FİLİZİ, BÜYÜYÜP OLGUNLAŐIR VE HİÇBİR ŞEYİN
İMKÂNSIZ OLMADIĞINI GÖSTERİR. İYİLEŐMENİN BİLE.

Beste, Soner'in kalkıştığı intiharın ardından hayatının
en sancılı günlerini geçirmeye baőlar. İlk aşkını, en doğru olsa da
aynı zamanda en yanlış kiőiyile yaşadığı gerçeğiyile yüzleőir.
Soner, yaşamak için hevesli değildir ve bu durum
Beste için kabullenmesi güç bir gerçektir.

Yine de hiçbir zaman umut etmekten
vazgeçmeyen Beste, uyandığında tedavisine
devam etmesi için Soner'e destek olmakta kararlıdır.

Bilmediği şey ise bu olayın Soner'in açısından da
bir dönüm noktası olduğu ve uyandığında
iyileşmek için bir adım atmaya hazır olduğudur.

Uzun ve zorlu bir yola girilecek olsa da Beste bu yolda Soner'in
yanında olmaya ve sonuna kadar elini tutmaya hazırdır.

 /pukkayayinlari

PUKIKA
YAYINLARI

"Bazen hiç sesini
duymadan günü
bitirdiğim oluyordu."

Şimdi de sesini en çok
duyan tek kişiydim.

"Konuşmaya değer şeyler
yoktu hayatımda."

"Şimdi konuşuyorsun ama."

"Artık var çünkü."

Ben vardım.

İZLER KALIR²

Sude B.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Editör: Neslihan Akman

Son Okuma: Derya Özkan

Kapak Tasarımı: zebartdesign

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Basım: Mart 2025

ISBN: 978-625-97391-9-9

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

İZLER KALIR² SUDE B.

Bu kitap, bu kez de hayatta Beste olup
Soner'ini arayanlara ithaf edilmiştir.

BİRİNCİ KISIM

Giriş

Sana hiç söylemedim ama sana âşıktım. Bunu yüzüne karşı söyleyememek de benim ayıbım olsun...

Bu cümle Soner'in sesiyle zihnimde yankılanıyordu. Sanki bizzat onun ağzından duymuşum gibi her bir kelimesi beynimin duvarlarına çarpıp duruyordu.

Mektubu okumayı bitirmemin üzerinden dakikalar geçmişken, hâlâ devam eden ciğerlerimdeki hava eksikliği derin derin nefesler alıp vermeme neden oluyordu. Garipti, durmadan nefes almama rağmen kendimi hep bir öncekinden daha nefessiz hissediyordum.

"Beste." Emre'nin sesini duyduğumda bile ellerimi yüzümden çekemedim.

Hayat çok acımasızdı. Hayat, Soner için hiçbir zaman adil olmamıştı. O, bunların hiçbirini hak etmiyordu. Ben de etmiyordum ama biz bunları yaşamak zorunda kalıyorduk. Neden sevdiğim insanla düzgün bir hayat yaşayamıyordum, neden acı çekmek zorundaydım?

"Şu suyu iç en azından." Omzumda hissettiğim dokunuşla yüzüme baskı yapan ellerimi kucağıma indirdim. Emre kapağını açtığı şişedeki suyu bana uzatıyordu. "İyi gelir."

Kafamı iki yana sallayarak şişeyi gözümün önünden ittirdim. Boğuk çıkan sesimle, "İstemiyorum," dedim. Konuşurken boğazım acıyordu. Su içmenin bana iyi geleceğini düşünüyorsa çok fena yanılıyordu. Litrelerce su içsem göğsümdeki yangını değil söndürmek, hafiflemesini bile sağlamazdı. "Ben, Soner'i istiyorum."

Ellerimi yere bastırarak oturduğum yerden kalkmak istedim fakat bütün gücü çekilen bacaklarım beni taşıyamadı. Yeniden yere çöktüğümde gözlerimden akan yaşlar görüş açımın kapanmasına neden oldu. Son bir

çabıyla yan taraftaki koltuğun kenarından destek alarak ayaklandığımda başım döndü, gözlerim karardı ama buna rağmen ayakta kalmayı başardım.

“Soner’i göremezsin, Beste. Otur şöyle lütfen, iyi görünmüyorsun.” Emre’nin endişeli sesi bir mırıltı gibi kulaklarıma ulaşıyor ve bir karşılık bulmuyordu. Sesini işitsem de söyledikleri zihnimde anlam kazanmıyordu.

Yoğun bakım kapısına doğru hızlı adımlarla yürürken, “Soner’i göreceğim,” dedim. Emre birdenbire kolunu karnıma sarıp adımlarımı keserek, o tarafa ilerlememi önledi. “Bırak beni! Soner’e gideceğim.”

Emre’nin beni tutan kolları arasında çırpınmaya başladım. Şu an bana engel olduğu için ona karşı da büyük bir öfkeyle doluyordum. “Giremezsin oraya, Beste! Otur şu koltuğa.” Fakat çırpınmalarım yersizdi. Emre beni çok sıkı bir şekilde tutuyordu. Bütün bunların yanında ensemden başlayarak vücuduma kadar inmeye başlayan soğuk terler, bana saniyeler geçtikçe gücümün çekildiğini hissettiriyordu.

“Soner’i göreceğim, Soner!” Sanki beni duyabilecekmiş gibi yoğun bakım ünitesine doğru bağırışım kulağa komik geliyordu. “Emre bırak beni, Soner’i görmek istiyorum. Lütfen!” Kollarından kurtulmaya çalışırken kendimle beraber Emre’yi de zorluyordum ama beni bırakmamakta ısrarcıydı.

“Ya bırak!” dedim ağlayarak bağırp. “Soner’i göreyim, içim rahatlasın. Bırak lütfen.”

Emre’nin birilerine seslendiğinin ve başıma bir, iki kişinin üşüştüğünün farkındaydım ama onlarla ilgilenemiyordum. Bakışlarım, tüm dikkatim *yoğun bakım* yazan kapıdaydı ve istediğim tek şey, yanlış olduğunu bile bile oraya girmekti. Soner’i görsem, bağlı olduğu cihazdan hâlâ kalbinin attığını izlesem içim rahat edecekti ya da birilerinden durumu hakkında bilgi alsam daha iyi olacaktım. Sadece doktorun onunla ilgilendiğini biliyordum.

Kesik kesik nefesler alıyordum. Kalp atışlarım nefessizlikten ötürü olsa gerek fazla hızlıydı. “Sakinleştirici verelim hanımefendiye, atak geçiriyor.” Bakışlarım hızla etrafıma dolmuş olan hemşirelere kaydığında bu defa Soner’e ulaşmak için değil de onlardan uzaklaşmak için Emre’den kurtulmaya çalıştım. “Hayır istemiyorum, hayır.”

Emre belime sardığı kolunu sıkarak, “Beste rahat dur,” dedi. “Bu sana iyi gelecek.”

Kafamı iki yana salladım. Bunun bana iyi geleceği falan yoktu. Bilincim kapanacaktı ve bu, benim şu anda istediğim en son şeydi. Soner’in durumu

hakkında bir bilgi alana kadar zihnimin bu durumun içinden uzaklaşmasını istemiyordum. Bir hemşirenin elinde iğneyle bana doğru yaklaştığını fark ettiğimde bütün gücümle direndim.

“Hayır!” diye bağırdım hemşirenin elindeki iğneye bakarken. “İstemiyorum, Soner’i göreyim sadece. Lütfen.”

Birisi sıkıca kolumdan tutup kazağımı sıyırmaya başladı. Kolumu geriye çekmek istedim fakat o kadar sıkı tutuyordu ki başarılı olamıyordum. Bugün herkes bana karşı gibiydi. Ne Emre, Soner’i görmeme izin veriyordu ne de hemşireler bilincimin açık kalmasına. “Ya yapmayın! Uyumak istemiyorum.”

Emre beni sakinleştirmek istercesine konuştu. “Uyumayacaksın, sakinleşeceksin.”

Üst koluma giren iğnenin ucunu hissettiğimde gözlerimi sıkıca yumdum. Saniyeler sonra kanıma karışmaya başlayan ilacı hissedebiliyordum. İğne tenimden çıkarıldığında birisi oraya yumuşak bir şey bastırdı ve bir anda çevremdeki birkaç kişilik kalabalık dağıldı.

Başından beri istediğim bu olsa da benimle işleri bittikten sonra yalnız bırakmalarını istememiştim. Birazdan bilincimin kapanmaya başlayacağını biliyordum. İstesem de Soner’in yanına gidemeyeceğimi biliyordum. Şu an bir krizi bitirmek için en iyisini yaptıklarını düşünseler de benim açımdan çok kötü bir şey yapmışlardı.

“Soner,” diye mırıldanırken ilk başta hiçbir etkisini göremediğim ilaç, zaman geçtikten sonra bacaklarımdaki gücü çekip almaya başladı. Baştan aşağı bütün bedenimi aynı his kapladığında yığılmak üzere olduğumu hissettim. Tam bu esnada yanı başımdaki Emre’nin kolları bedenime iyice sarıldı ve beni kucağına aldı. Yanımızda kalan son hemşirenin ise onu bir odaya yönelttiğini duyar gibi oldum ancak sesler net değildi.

Boynumdan yukarısını taşımaya gücüm olmadığından başım, Emre’nin omzuna yaslandı. Bilincim açık olsa da ne konuşmaya ne de hareket etmeye halim vardı.

Gözlerim kapanırken son gücümle, “Soner’i görmek istiyorum,” diye fısıldadım ve kelimelerim boşluğa dağılıp gitti.

Bilincimin açıldığı ilk saniyeden itibaren bedenimde bir uyuşukluk hissi baş göstermeye başladı. Kendimi hem hareket edemeyecek kadar halsiz hem de başımdaki ağrı yüzünden kafamı kaldıramayacak kadar ağır hissediyordum.

Ağrıya karşı dayanıksız bir yapım olduğu için hissettiğim bu baş ağrısıyla cebelleşmek oldukça zor geliyordu. Anneme göre fazla çıtkırıldım bir yapım vardı; iğne acısına dahi katlanamadığımı, fazla abarttığımı ileri sürerdi. Haklıydı, hem de çok. Bunun böyle olmasından nefret ediyordum fakat elimde değildi. Nazlı, niyazlı büyütülmüştüm. Bir yerimde ufak bir acı hissedecek olsam annemle babam üzerime titremişlerdi. Bu, güzel bir durum gibi görünse de aslında öyle olmadığını büyüüp dünyanın gerçekleriyle yüzleşmeye başladığımda anlamıştım.

Aslında bana bu farkındalığı kazandıran Soner'in hayatına dahil olup onun yaşantısına dair gerçekleri öğrenmek olmuştu. Kimisi bir iğne acısına dahi tahammül edemezken, kimisi senelerini iğnelere bağlı bir şekilde geçirirdi. Belki de bir iğnenin sebep olduğu acı, hissettiği en düşük acı bile olabilirdi.

Yastığın üzerindeki başımı yavaş hareketlerle sağa sola doğru döndürürken yüzümü buruşturup dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım. Bu, şimdiye kadar çektiğim en şiddetli baş ağrısıydı. Kafamı kökünden koparıp atmak istiyordum ve mümkün olsa bir saniye beklemeden yapacak kadar gözüm kararmış durumdaydı.

"Uyanıyor galiba." Duyduğum tanıdık ses, bulunduğum ortamda tek olmadığımı anlamamı sağladı. Gerçi neredeydim ve ne yapıyordum, bilmiyordum. Uykudan uyanınca kısa süreli bir unutkanlık yaşırdım. Bu, yalnızca birkaç saniye sürer, sonrasında her şey birer birer aklıma gelirdi.

"Beste, anneciğim?" Annemin sesini duyar duymaz gözlerimi aralamak için kendimi zorladım. Gözkapaklarımla girdiğim savaştan galip gelerek gözlerimi araladığımda direkt yüzüme vuran beyaz ışık etrafı görmemi engelledi. Gözlerim kısılrken kaşlarım mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Birkaç saniye sonra gözlerim ışığa alıştığında bakışlarımın odağı annem oldu. Üzerime eğilmiş, endişeli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Bilincim tam anlamıyla kendine geldiğinde kolumda bir baskı hissettim. Annemin suratından ayırdığım bakışlarım koluma indiğinde, beyaz kazağımın sıyrıldığını ve koluma serum takıldığını gördüm. İğnenin baskısı canımı yakar gibi olsa da aldırış etmedim.

“İyi misin kızım? Çok korkuttun beni.”

Bir hastane odasıydım. Emre ve Seray da buradaydı. Seray’ın burada olması tuhaf bir ayrıntı olsa da neden burada olduğuna şu an hiç kafa yoramazdım. “Ben doktora uyandığını haber vereyim,” dedi Emre ve oturduğu koltuktan kalktı.

Dürüst bir biçimde, “Değilim,” diye cevap verdim anneme. Sesim tek düzeydi. Yalan söylemenin manası yoktu, iyi değildim işte. Hiç bu kadar kötü olduğumu da hatırlamıyordum çünkü Soner iyi değildi. O iyi olmadığında, kendimi iyi hissetmem söz konusu dahi olamazdı. Ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Kaç saattir uyuyordum? Sakinleştiricinin etkisi ne kadar sürmüştü? Bu esnada Soner hakkında bir gelişme olmuş muydu?

Bu gibi düşüncelerin beraberinde Soner’i görmeye gidebilmek için öncelikle yattığım yerden doğrulmayı denedim. Annem saniyesinde ellerini omuzlarıma yerleştirirken, “Kalkma, yorma kendini,” diyerek bedenimi yatağa doğru itirdi. Anneme karşı çıkacak gücüm olmadığından kafamı yastığa yasladım. Direnecek takatım yoktu.

“Panikatak geçirmişsin,” dedi annem, sesi endişeliydi. Yatağın biraz ilerisinde duran sandalyeyi yakınımaya çekip oturdu. “Emre’nin yanında olmuş olay. Öyle söyledi.”

Sert bir şekilde yutkundum. Panikatak geçirmiştim. Panikatak neydi? Bugüne kadar ne olduğuna dair en ufak bir fikrim var mıydı? Yoktu. Hayatımda ilk kez panikatak geçirmiştim.

Bunun sebebi ise...

Ah, Soner.

“Aklım çıktı kızım sana bir şey olacak diye.” Bakışlarım anneme çevrildiğinde kendimi fazlasıyla suçlu hissettim çünkü gözlerinde gördüğüm doluluğun sebebi bendim. “Özür dilerim endişelendirdiğim için.”

Azarlar gibi bir tonda, “Özür dilemen için mi söyledim sana?” dedi. Pozisyonum elverdiğince omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Senin nereden haberin oldu?”

“Hastaneden arayıp kızınız burada dediklerinde aklımdan ne ihtimaller geçti, bilemezsin.” Serumun takılı olduğu taraftaki elimi tutarak üstünü okşamaya başladı. Henüz reşit olmadığım için hastanenin annemi veya babamı araması normaldi, buna şaşırmamıştım. Aramalarını ister miydim? Kesinlikle bu durumdan ailemin haberinin olmasını istemezdim.

Şimdi annem yanımda olduğu için Soner hakkında tek bir soru bile soramıyordum. İçim içimi yiyordu. Kalbim yavaş yavaş yeniden sancılanmaya başlıyordu ama ben yine de sevgilim hakkında tek kelime edemiyordum çünkü annemin olanlardan haberinin olup olmadığını bilmiyordum. Neden panikatak geçirdiğimden haberi var mıydı? Soner'in intihar ettiğini ve bulunduğumuz hastanedeki odalardan birinde olduğunu biliyor muydu?

Bilmiyorsa ona ne diyecektim? Aileme bu durumu nasıl açıklayacaktım? *Benim sevgilim bir uyuşturucu bağımlısı ve bugün kendine yüksek doz enjekte ederek intihar etti mi diyecektim?*

Babam polisti. Elbette ki ilk yapacakları şey, beni Soner'den uzaklaştırmak olacaktı. Bunun riskini göze alamazdım ama ya annem neden panikatak geçirdiğimi sorarsa ne diyecektim?

Kapının açıldığını duyduğumda bakışlarımı sesin kaynağına çevirdim. Görüş açıma beyaz önlüklü, orta yaşlarda bir adam ve hemen arkasındaki Emre girdi. Doktor önce yattığım yatağın ucundaki masada bulunan dosyaya yöneldi. Hasta dosyası olmalıydı. Kısa süre sonra, "Merhaba, Beste," dedi doktor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bana nasıl olduğumu sormayın, bana Soner'den bir haber getirin diye bas bas bağırarak istesem de ağızımdan sadece, "Kötü," cevabı çıktı.

"Normal." Elinde tuttuğu kalemin arkasına bastıktan sonra önlüğünün üst cebine yerleştirdi. "İlk kez mi panikatak geçiriyorsun?"

"Panikatak geçirdiğimi bile uyanınca öğrendim."

Annem daha açıklayıcı bir şekilde cevap verdi. "Evet, ilk defa geçiriyor."

Yaşadığım o şeyin aslında bir panikatak olduğunu öğrenmek hiç belli etmesem de ilk duyduğumda beni şoka uğratmıştı. Nefes alamadığımı hissetmişim, bedenim soğuk terler atmıştı, kalbim daha önce hissetmediğim bir hızla çarpmıştı ve o an ne yaptığımı tam olarak hatırlamıyordum bile. Bunların panikatak belirtisi olduğunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?

"Anladım," dedi muhtemelen kırklarının sonunda olan adam. "İlk kez panikatak geçirdiğine göre seni biraz bilgilendirmeliyim. Panikatağı tetikleyen çok fazla sebep vardır ama en çok stres anlarında ortaya çıkar. Travmatik bir olaya da bağlı olabilir. İlk kez yaşadığın için bu durum seni biraz korkutabilir. Bundan kesinlikle kaçınmalısın çünkü genellikle başlangıçtan sonraki panikatakları tetikleyen sebep, ilkinin korkusudur. Kişi, yeniden panikatak geçireceğini düşünüp bundan korku duymaya başlarsa gelecek travmaları tetikleyebilir. Bu atakların sıklaşmaması, hayatının bir parçası

haline gelmemesi için atağa sebep olacak şeylerden kaçınmalısın. Stres, korku, fobilerin veya aklına gelebilecek daha farklı şeyler.”

Doktoru dinlerken sert bir biçimde yutkundum. Atak geçirdiğimi duyduğumda korkmamış olsam da doktor anlattıkça korkmaya başlıyordum.

“Ama merak etmeyin, eğer altında çok büyük sebepler yatmıyorsa atakların birçoğu tek seferliktir.” Bu biraz da olsa rahatlamamı sağladı.

Annem ilgili bir tavırla, “Bir psikolog ile görüşmemize gerek var mı?” diye sordu.

“Şimdilik gerek yok. Ataklar sıklaşırsa o zaman bir psikoloğa başvurmanızı öneririm ama şu an için gereği yok.”

“Peki,” dedi annem. “Teşekkür ederiz.” Benden çok annemin endişelendiğini hissedebiliyordum. Doktoru, sapsarı kesilmiş suratıyla can kulağıyla dinlemişti.

“Ne demek. Şimdilik diyecek başka bir şey yok. Serum bittiğinde hemşireden çıkarmasını rica edebilirsiniz. Sonrasında taburcu olursunuz.”

Annem yine teşekkür edip odadan çıkmakta olan doktorun peşine düştü. Sanırım doktora soracağı sorular vardı. Onlar odadan çıktıklarında kafamı geriye atarak bakışlarımı tavana çevirdim. “Korkma,” dedi Seray. “Ben de zamanında çok kez atak geçirmiştin. Psikolojik bir şey aslında. Sebep olan etkenleri hayatından uzak tuttuğun sürece tekrarlamayacağından emin olabilirsin.”

Bugün geçirdiğim panikatağın sebebi dolaylı yoldan da olsa Soner’di. Onu nasıl uzak tutabilirdim ki hayatımdan? Bu mümkün değildi.

“Neden?” Emre’nin sorusuyla Seray’ın bakışlarının ona döndüğünü gözücuyla gördüm.

“Ne, neden?”

“Neden panikatak geçirmiştin yani?”

Seray, “Özel şeyler,” diyerek kestirip attı. Emre’ye olan tutumu hâlâ sertti. Yumuşaması kolay olmayacaktı.

“Anladım, pardon.”

“Ben, Beste’ye su alıp geliyorum,” dedi Seray kapıya yönelirken.

Seray odadan çıkar çıkmaz, “Soner,” dedim sabırsızca. “Soner’in durumu nasıl?” Bir süre daha sağlığı hakkında bilgi alamazsam kafayı yiyecektim.

“Yoğun bakımda,” dedi Emre. Bu, bilincim kapanmadan önce de bildiğim bir gerçektir. “Doktoruyla konuştum. Aileden bir yakını olmadığım

için başta bana bilgi vermek istemedi ama durumu anlatınca insafa geldi. Vücuduna yüksek miktarda zehirli madde girmiş, Beste.” Bunu biliyordum ama yine de gözlerimi yummaktan geri duramadım. “Buna tıpta *altın vuruş* diyorlarmış. Sonu genellikle ölümle bitirmiş ancak yaşamaya devam eden hastalar da oluyormuş.”

Ölüm. Benim duymaktan en korktuğum şeydi artık. Ben, Soner’i ve ölümü aynı cümlede duymaya tahammül edemiyordum çünkü o, gözümde yaşamayı en çok hak eden insandı.

“Ama Soner yaşamaya devam eden insanlardan, değil mi?” Sesim titriyordu. Yeniden ağlamaya başlamak üzereydim. Kaldı ki uyanır uyanmaz ağlamaya başlamamama şaşırmalıyıldım.

“Şimdilik evet,” dediği andan itibaren yüreğimdeki ateşe kovalarca su dökmüşler gibi hissettim. “Kullandığı madde, uyuşturucular arasında en az etki verenlerden biriymiş. Onun gibi senelerce kullanan birinin neden hâlâ ölmediğini açıklıyor aslında bu. Maddenin kanından temizlenmesini bekleyeceklermiş ve bu sırada da Soner, yoğun bakımda kalmaya devam edecekmiş.”

Soner hâlâ yaşıyordu. Ölmemişti. Hâlâ nefes almaya devam ediyordu. Benimle aynı çatının altındaydı ve nefes alabiliyordu. Zihnimin içinde bu cümleleri defalarca kez tekrarlayıp durdum. Kendimi iyi hissedebilmek için buna ihtiyacım vardı. Gerçi Soner uyanmadan, onu sapasağlam bir şekilde ayakta görmeden nasıl kendimi iyi hissedebilirdim ki?

“Ama Beste,” dedi Emre. “Doktor uyanma ihtimali olduğu gibi uzun süre komada kalması ve bedeninin zehri kaldıramayıp yoğun bakımda hayatını kaybetmesi gibi ihtimallerin olduğundan da bahsetti. Kendimizi her ihtimale hazırlamalıyız.” Bu cümleleri kurmak Emre için de çok zordu. Sıkıntılı yüz ifadesinden, kaçırıp durduğu bakışlarından anlıyordum.

Yattığım yerden doğrularak, “Soner’i görmek istiyorum,” dedim. Ani hareketim sebebiyle gözlerim karardı. Görüş açımın yeniden düzelmesi birkaç saniye kadar sürdü ve gözümün önüne inen perde kalkıverdi. Üzerime örtülmüş olan hastane örtüsünü kavrayıp kenara doğru ittirdim.

“Soner’i şimdi göremezsin.” Emre anında yanımda bitti ve kollarımdan tutarak yataktan kalkmamı önledi. “Yoğun bakıma öyle istediğin saatte giremezsin, Beste.”

“Ne zaman girebilirim?”

“Yarın,” diyerek kenara doğru ittiğim örtüyü bacaklarımın üzerine örttü. “Belli bir saat aralığı var, senin için öğreneceğim. O zaman girersin ama şimdi olmaz, anladın mı?”

“Cam gibi bir yer yok mu? En azından uzaktan göreyim.”

“Yok, Beste. Anla artık. Yat şimdi.” Yalan söylüyordu. Soner’i görebileceğim bir cam vardı. “Doktorun uyanır uyanmaz ayağa kalkmasın demişti.” Neden öylece duramayacağımı, Soner’i görmem gerektiğini anlamıyordu? Soner yoğun bakımdayken rahat rahat burada yatacağımı düşünmeleri saçmalıktı.

“Tamam, yoğun bakımın önüne gidelim o zaman.”

“Ne geçecek eline?” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Kalk git bakalım yoğun bakımın önüne. Orada ne yapacaksın? Yoğun bakımın kapısını izleyip durarak kendine acı mı çektireceksin? Başka bir fikrin varsa buyur, durma ve git.” Eliyle odanın kapısını işaret etti.

İyice dolan gözlerim görüşümü bulanıklaştırmaya devam ediyordu. Emre dolan gözlerimi fark ettiğinde daha ılımlı bir sesle, “Bak, sen de iyi değilsin,” dedi. “Dışarıdan kendini görebilseydin beni anlardın. Birkaç saat içinde yüzün çökmüş resmen. Yarını bekle ve bu sürede de dinlen. Sen de hasta sayılırsın.”

“Nasıl bekleyebilirim ki?” diye mırıldandım. Geceyi sabah etmeme nasıl bir sabır yeterdi ki?

“Biliyorum,” dedi fısıltıyla. “Çok zor ancak elden beklemeden başka bir şey gelmez.”

Çaresiz bir durumun en orta yerinde bulunmaktan nefret ediyordum. Elimden bir şey gelmemesi işe yaramazmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Sihirli bir güçle Soner’i hastane yatağından kaldırmak ve sağlığına kavuşturmak istiyordum.

Düşünceli bir şekilde karşımdaki duvarı izlerken odanın kapısı açıldı ve içeriye elinde tuttuğu su şişesiyle Seray girdi. Suyu yatağın yanındaki komodine bırakıp geri çekildi. Dilim damağım kurumuş olmasına rağmen suya gözücuyla bakmaktan öteye gidemedim. İnsan üzgünken su bile içmek istemiyordu.

“Bu arada,” diyen Emre’yle bakışlarım ona doğru çevrildi. “Annene Soner hakkında hiçbir şey söylemedim. Sana neden kriz geçirdiğini sorarsa sınav stresi gibi sebepler sırala.” Emre fark etmese de o an ona minnetle baktım. Başka türlü anneme Soner’in durumunu nasıl açıklayabilirdim?

“Krizi hastanede geçirdim. Neden hastanede olduğumu sordu mu?”

“Bu sebeple Seray’ı çağırdım buraya. Seray hastaymış ve onunla hastaneye gelmişsin. O sırada da kriz seni yakalamış.”

Seray kollarını göğsünde bağlayarak, “Senin yanımızda ne işin vardı peki olay esnasında? Bunu da açıkladın mı kadına?” diye sordu.

Emre gayet olağan bir durumdan bahseder gibi bir rahatlıkla, “Sevgilin olarak hastaneye kadar sana eşlik ettim,” dedi.

“Ne?” Seray’ın bağıışıyla zonklayan başım yüzünden suratımı buruşturdum. İkisinin de bakışları birbirlerinin yüzüne odaklandığından suratımdaki ekşimeyi fark edemediler. *Kusura bakmasınlar ancak konuştukları hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.* “Ne sevgilisi ya?”

“O an en mantıklı bahane olarak aklıma bu geldi, Seray,” diyen Emre’nin sesi daha alçak seviyedeydi. Ters bir tavırla devam etti. “Kusura bakma, bunu sorun edip etmeyeceğini düşünemedim.”

Seray’ın öfkeyle nefesini dışarıya verdiğini işittim. Onlar konuşurken düşünebildiğim tek şey Seray’ın, Soner’le ilgili bir şeyler öğrenip öğrenememiş olduğuydu. Umuyordum ki Soner hakkında bildiklerinin sadece intihar ettiğinden ibaret olmasıydı. Bana bile zar zor açtığı hayatından başka birisi daha bir şeyler öğrensin istemezdim.

Oluşan kısa süreli sessizliğin ardından kapı açıldığında ve içeriye annem girdiğinde üçümüzün de dikkati ona kaydı. Az önce oturduğu sandalyeye doğru yaklaşırken, “Serumun bitmek üzere,” dedi. Gözleri koluma takılı olan serumdaydı. “Bittiğinde hemen eve gideriz, bir güzel dinlenirsin.”

Hemen eve gidersek Soner’i nasıl görecektim?

“Bu gece burada kalsak olur mu?” Taburcu olduktan sonra annem benim burada kalmama hiçbir şekilde izin vermezdi. Bu geceyi hastanede geçirebilmemin tek yolu, *kendimi iyi hissetmiyorum* yalanına sığınmaktı. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Doktora neden söylemedin kızım?” derken bakışları sanki neyim olduğumu anlayabilecekmiş gibi tüm vücudumu süzmeye başladı. “Neyin var?”

“Çok halsizim, eve gidebileceğimi sanmıyorum.” Yalan değildi aslında. Gerçekten hiç gücüm yoktu. Beni bu yataktan yalnızca Soner’i görme ihtimali kaldırabilirdi. Artık onun da bugün olmayacağını kabullenmiştim.

Elini alnıma götürüp saçlarıma doğru okşayarak, “Tamam,” dedi. “Kallım, aniden bir şey olursa hastanede oluruz en azından.”

Kafamı sallayarak onayladım. “O zaman sana yiyecek bir şeyler alıp geyim. Açsındır sen şimdi,” diyerek ayaklandığında annemi kolundan tutarak durdurdum. “Şimdi değil, biraz sonra.” Bir şeyler yiyebilecek durumda değildim çünkü midem bulanıyordu. Mideme bir lokma girse kusarak geri atacakmışım gibi hissediyordum.

“Peki,” dedi ve kalktığı yere oturup arkasına yaslandı.

Dördümüz de odanın içinde sessizce durduk. Bu süre zarfında aklım tamamen Soner’deydi. Hepimiz buradaydık ve ona bir şey olsa haberimiz olmayacaktı. Uzaktan da olsa birkaç saniye dahi görmek için her şeyi yapardım ama bu mümkün değildi. Yoğun bakımın önünde oturduğum süre boyunca sağlık personellerinin içeriye kendilerine ait kartları okutarak girdiklerini görmüştüm. O kartlar olmadan kapı açılmıyordu. Emre’nin dediği gibi içeriye giremez ve onu göremezdim.

Ben, *Soner’e bir şey olsa hiçbirimizin haberi olmayacak* düşüncesiyle kendimi yiyip bitirirken, Emre içimi az da olsa rahatlatacak bir şey yaptı. “Biz de gidelim artık. Beste sen de kendine çok dikkat et.” Gitmekten bahsediyordu ancak gözlerime bakan gözleri, anlamam için Soner’in yattığı odanın oralarda olacağını sessiz bir şekilde dile getiriyordu. “Geçmiş olsun.”

Kafamı sallayarak onayladım. Seray bir, iki adım öne çıkarak yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “Benimle hastaneye kadar geldiğin için çok teşekkür ederim, Beste. Benim için gelmen ve seni şimdi hastanede bırakmam biraz tuhaf ama... Neyse.” Emre’nin söylediği yalana çok çabuk ayak uydurmuştu.

Dikkatli bakışlarıyla bizi izleyen annem, ters giden bir şeyler olduğunu anlamasın diye ben de kendimi gülümsemek için zorladım. Benimkisi ruhsuz bir dudak kıvrılmasından ibaretti. “Önemli değil, rica ederim.”

Emre ve Seray birlikte kapıya doğru yürümeye başladıklarında annem arkalarından, “Görüşürüz çocuklar. Her şey için çok sağ olun,” diye seslendi.

“Ne demek.”

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz annemin bana doğru dönen bakışlarından bir sorgu seansının başlayacağını anladım. Kendimi annemin sorularına hazır hissetme ihtiyacıyla derin bir nefes aldım. “Ne oldu kızım?” diyerek ilk sorusuyla başladı. “Bilmediğimiz bir problemin mi var anneciğim?”

Sevgilim var anne ve inan bana, hiç de normal bir hayatı yok. Birbirimize o kadar zıt karakterleriz ki. Ben gündüzsem, o gece. Ben aydınlıksam, o

karanlık. Ben güneşli günlersem, o fırtınalı günler. İlk kez benden bu kadar farklı birisiyle tanışıp onunla sevgili oldum. Şimdi aydınlığımla ona ışık tutamıyorum çünkü onun karanlığı zifiri bir karanlık.

Yapabiliyorum, oluyor sanmıştım. Soner tedaviye başladığında hayatında yavaş yavaş her şey yola girer diye düşünmüştüm. Benim hayallerime göre Soner, o illetten kurtulacak ve aldığı tedaviler sayesinde huzurlu uyukular uyuyabildiği yeni bir hayata başlayacaktı. Ben aslında ona hiç tesir edememiştim. Ben aslında Soner'e hiçbir zaman iyi gelmemiştim.

Benim için asıl yıkım bunu böylesine korkunç bir yolla öğrenmekti.

Sessizce, "Sınav," dedim. Çenemdeki titreme sesime kadar yansıdığı anda sesimi ben bile zor duydum. "Sınav stresi beni yiyip bitiriyor." *Soner beni bitiriyor anne.*

"Size belli etmesem de çok takıyorum kafama. O yüzden böyle oldu. Sanırım bir patlama yaşadım."

Saniyeler geçti, annemin bakışları yavaş yavaş yumuşamaya başladı. "Kızım, baban da ben de senin illa bu sene üniversiteyi kazanmanı istiyoruz diye bir şey yok. Mezuna da kalabilirsin, birkaç sene üst üste sınava da girebilirsin. Hiçbir şey senden ve sağlığından önemli değil. Sakın böyle streslere girme. Biz her daim seni destekleriz."

Gülümsedim. İçinde bulunduğum durum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onu endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum ancak benim de o an yapabileceğim bir şey yoktu. Krizin gelişini önleyemezdim zira kendimi berbat hissediyordum. Bütün dünyam başıma yıkılmış gibiydi ve düşünebildiğim tek şey, ya Soner ölürseydi.

Hâlâ o andaki hislerimden sıyrıldığım söylenemezdi. Hâlâ yıkılmış dünyamın altındaydım. Kalkabilmek için Soner'den iyi bir haberin gelmesini bekliyordum.

"Anne, ben biraz uyusam olur mu?"

"Olur tabii kızım." Ben yattığım yerde yan dönerken annem yastığımı düzeltti. Sağa doğru dönüp yatakta cenin pozisyonu aldım. Kolumu yastığın altına yerleştirirken annemin görüş açısından çıkmış olmanın bilinciyle uyandığım andan itibaren tuttuğum gözyaşlarımın özgürlüğe kavuşmasına izin verdim.

Ne ara daldığımı fark etmediğim birkaç saatlik bir uykudan uyandığımda hava çoktan kararmıştı.

Uyandığımda odada tektim ve bakışlarım ilk olarak sağ tarafımda kalan pencereye kaydı. Havanın iyice kararmış olduğunu gördüğümde bu kez saate bakabilmek için bakışlarımla odanın içinde telefonumu aradım. Telefonumu bulmama gerek kalmadan duvardaki saat görüş açımı girdiğinde, saatin akşamın dokuzuna yaklaştığını fark ettim.

Resmen bütün günüm bu hastanede geçmişti. Sabahın erken saatlerinden beri buradaydık. Soner'in evine gidişimiz, benim onu o halde yataktaki görüşüm, Emre'nin çağırdığı ambulansın gelişi, hastaneye varışımız, Soner'in direkt yoğun bakıma alınması, benim bekleyişim, o bekleyiş sırasında bana bıraktığı mektubu okuyuşum, ardından panikatak geçirişim... Her biri birer film şeridi gibi gözümün önünden hızlıca geçip gidiyordu.

Bugünü hiç böyle hayal etmemiştim; günün güzel başlayıp güzel sonlanacağını düşünmüştüm. Aslında güzel başlamasa da olurdu. Sıradan, normal bir şekilde de başlayabilirdi. Normali bırak, gün olabilecek en kâbus şekilde başlamıştı benim için.

Soner için günün bittiği yerde benimki başlamıştı ve ben hayatımda hiç böyle sarsıldığımı hatırlamıyordum.

Bu, insanın yüzüne tokat gibi çarpıp onu sarsan bir olaydı. O tokadı sabahın bir köründe, Soner'in evinde, onun odasında yemiştım.

Bakışlarım odaklandığı saatten ayrılırken eğer normal bir güne başlasaydık şu an ne yapıyor olacağımızı düşünmeden edemedim. Muhtemelen konser alanında grubun sahneye çıkmasını bekliyor olacaktık. Soner sapa-sağlam bir şekilde yanımda duruyor olacaktı.

Oysa şimdi... bir hastane yatağındaydı. Onu görememiştim bile. Ne durumda olduğunu bilmiyordum. Onu son gördüğüm halini bir türlü zihnimden silip atamıyordum. Üstelik nasıl atmayı başaracağımı da bilmiyordum. Soner bunu atlatır da uyanırsa, onu ayakta görmek bir nebze olsun bu sabahki görüntüyü bana unutturabilirdi fakat eğer uyanamazsa...

Gözlerimi sıkıca yumdum. Bu ihtimali düşünmek canımı yakıyordu. Eğer Soner uyanamazsa, onu hatırladığım en son hali bu sabahki görüntü olacaktı ve bu çok korkunçtu.

Ona yazmaya devam ederek aylarımı vermiştim. Bana bir cevap vermediği zamanlarda dahi pes etmeden ona yazmaya devam etmiştim. Hayatına dahil olmayı başarmıştım. Haftalarca sürdürdüğümüz bir ilişkinin içerisindeydik ve ben, ona iyi geleceğimin inancıyla doluydum.

Birlikte güzel anılarımız da vardı. Soner'i hep o güzel anıların içinde hatırlamak istiyordum. Ona dair son anım yatağında uyuşturucunun onun sonunu getirdiği an olmamalıydı.

Böyle bir acıyı hak etmiyordum.

Bu düşüncelerin beraberinde gözlerim yeniden dolmaya başladığı sırada odanın kapısının yavaşça açıldığını duydum. Gelen kişi annemdi. Eğer ağlarsam neden ağladığımı soracağını bildiğimden ağlamamak için kirpiklerimi birkaç kez kırıştırdım.

Annem ayağıyla kapıyı kapatırken, "Uyandın mı kızım?" dedi. "Ben de sana tost almıştım. Akşam yemeğini kaçırdın, bari bunu ye diye uyandıracaktım seni. Açsındır şimdi."

Aç mıydım? Midemde bir kasılma vardı fakat bunun sebebi açlık hissi miydi, yoksa üzüntüm müydü, ayırt edemiyordum.

Annem elindeki tepsiyi yatağın ucundaki masanın üzerine bıraktı. Tekrerkli masayı çekiştirerek önüme kadar getirdiğinde tepside bir tost ve meyve suyu olduğunu gördüm. Canım hiç istemese de hem midemin kasılışı beni rahatsız ediyordu hem de bir şeyler yemezsem bunun annemin dikkatini çekeceğini biliyordum. O yüzden biraz da olsa tosttan yemem gerekiyordu.

"Teşekkür ederim anne."

Annem masayı önüme bıraktıktan sonra yatakta doğrulmama yardım ederek arkamdaki yastıkları düzelitti. Yatakta oturur pozisyona geldiğimde kendisi de tekli koltuğa kuruldu. "Hadi ye bakayım. Bitecek o tost."

Bitmesinin mümkün olmadığını bile bile onaylarcasına kafamı salladım. Masadaki tepsiyi biraz kendime doğru yaklaştırdım. Tabaktaki tost elime alıp zar zor biraz ısıırken, annem yediğimden emin olmak ister gibi bakışlarını yüzümden bir an bile ayırmıyordu.

Onun bakışları altında küçük ısııklar eşliğinde tost yemeye devam ederken annem, “Daha iyi misin kızım?” diye sordu. İçim acıyordu, kalbim sızlıyordu, boğazımdaki yumru geçmek bilmiyordu. Bütün bunlara rağmen kendimi gülümsemeye zorlayarak, “İyiyim anne,” dedim.

Olan biteni ona anlatmayı hiç bu kadar çok istememiştim fakat anlamazdım. Biliyordum, yaptığım büyük bir salaklıktı. Kendi hayatından vazgeçmiş birisi için aileme bile yalan söylüyordum. Çok ama çok büyük bir hataydı bu. Yapmamam gerekenlerin başını çekiyordu.

“Sakın bir daha seni bu halde görmeyeyim.” Oturduğu yerde doğrulurken iç çekti annem. “Bir sınav hiçbir zaman senin sağlığından daha önemli olamaz.”

Biliyordum ama bunu annem bilmiyordu.

“Görmeyeceksin.” *Umarım...*

“Manyak gibi sabahın köründe kalkıp ders çalışmak yok bundan sonra. Gece geç saatlere kadar kendini masa başında çürütmek yok. Kendini zorlamadan çalışacaksın. Baktık ki bu sene olmadı, seneye yine denersin. Kızmayız biz bunun için sana.”

“Sabahları konular kafama daha iyi giriyor.”

“Eminim ki o, sabahın dördü değildir.”

Son haftalarda sabah dört, beş civarında uyanıp ders çalışmamdan ötürü annem daima söylenmiş olsa da ilk kez şimdi bana ciddi bir uyarıda bulunuyordu. Sabahın köründe kalkmak beni yormuyordu ancak bunu, şu durumda ona nasıl ispatlayabilirdim ki? Sınav stresinden dolayı panikatak geçirdiğimi sanıyordu.

Geçştirir gibi bir tavırla, “Daha az ders çalışmaya çalışacağım,” dedim.

Annemin telefonunun sesi odayı doldurduğunda ders konusunun kapanmasından ötürü rahat bir nefes verdim. Annem çantasından telefonunu çıkardı. “Baban arıyor,” dediğinde biraz önce verdiğim o nefes tekrardan beni huzursuz etti. Bakışlarımdaki soru işaretlerini görmüş gibi, “Söyledim. Durumundan haberi var,” dedi.

En azından o da sebebin dersler olduğunu sanıyordu.

Kendimde değilken Emre'nin durumu güzel toparladığını kabul etmiydim. Ben o akıl tutulmasıyla muhtemelen anneme her şeyi anlatırdım ve bu, hiç de güzel sonuçlara neden olmazdı.

Babamla birkaç dakika görüntülü konuştuk. O, nöbeti olduğu için karakoldaydı. Onu da çok üzümüştüm ve kendimi bu konuda ayrıca berbat hissediyordum. Hem Soner'i düşünmek hem de bir yalanla kandırdığım ailemi düşünmek başımın zonklamasına neden oluyordu. Konuşmamız bittiğinde annem tostı bitirmem için adeta başımda dikilmeye başladı.

Yemeğimi bitirip annemin rahatlamasını sağladıktan sonra uyumam için benim yatış pozisyonuna dönmeme yardım etti. Ardından ışıkları kapatarak kendisi de odadaki iki kişilik koltuğa kıvrıldı. Onun uykuya dalmasını beklerken yanlışıklıkla uyuyakalmayayım diye gözlerimi fal taşı gibi açtım.

Annemin uyuduğundan emin olmak için yarım saat kadar beklemem gerekti. Sessiz odanın içinde annemin düzenli nefes alış verişleri duyulmaya başladığında, üstümdeki örtüyü kaldırıp ses çıkarmamaya dikkat ederek yatakta doğruldum. Ayaklarım yere bastığında kafamı eğerek ayakkabılarımı aradım. Hemen birazcık ötedeydi. Beyaz spor ayakkabılarımı giyip ayaklandım.

Üstümdeki pantolon tulum normalde beni hiç rahatsız etmese bile bugün üzerimde bir fazlalık varmış gibi hissettiriyordu. Bugünden sonra üzerimdeki kıyafetleri asla giymeyecektim çünkü her giydiğimde bana hep bugünü hatırlatacaktı. Hatta üzerimden çıkardığım gibi imha etmeyi falan düşünüyordum.

Odanın kapısına doğru ilerlerken bakışlarımı, loş ışığın izin verdiğince konser alanında üşürüm belki diye tulumumun içine giydiğim beyaz örgü kazakta gezdirdim. Aynı şekilde üşütmeyeyim diye sabah elbise veya etek giymekten de vazgeçmiştim. Hevesle hazırlanıp kombinime karar verirken bütün günümü hastanede geçireceğimi nereden bilebilirdim ki?

Benim hazırlandığım vakitlerde Soner'in çoktan...

Aklıma düştüğü her anda olduğu gibi bilinçdışı bir şekilde yine gözlerimi sıkıca yumdum. Bu, sanki unutmak istediğim düşünceleri aklımdan atacakmış gibi bir yanılgıya düşmeme neden oluyordu ama zihnimden def etmenin mümkün olmadığını her seferinde unutuyordum.

Kapıya ulaştığımda elimi kulpuna götürdüm ve oldukça yavaş hareketlerle araladım. Yine aynı yavaşlıkla bedenimi koridora attığımda kapıyı

arkamdan ses çıkarmadan kapattım. Nihayet tuttuğum nefesi verirken koridorun sağına, soluna bakınmaya başladım. Hangi kattaydım, neredeydim? Daha da önemlisi Soner'in bulunduğu oda kaçınıcı kattaydı?

Biraz etrafıma bakınarak zaman geçirmemin ardından gördüğüm ilk hemşireyi durdurup, "Yoğun bakım nerede acaba?" diye sordum.

Koridorun bir ucundaki merdivenleri işaret etti. "Bir üst katta."

"Teşekkür ederim." Hemşirenin işaret ettiği yere doğru yürümeye başladım. Merdivenlerden çıkıp üst kata ulaştığımda sağa, sola ve öne doğru uzanan üç koridorda gezdirdim bakışlarımı. Atak geçirdiğim esnada bu kattaydım ancak hangi koridorda olduğumu bilmiyordum çünkü hastaneye ulaşip sağlık çalışanlarının bizi yönlendirdiği yere doğru ilerlerken, sadece Emre'nin peşinden savrulmuştum. Doğru düzgün etrafıma bakamamıştım bile.

Birbirine çok benzeyen koridorlardan hangisine yöneleceğimi düşünürken, fazla fikir yürütmeme gerek kalmadan önümde boylu boyunca uzanan koridordaki koltukta oturan Emre'yi gördüm. Odamdan ayrılırken Soner'in yanına gideceğini biliyordum ama aradan geçen saatlerin ardından onu burada bulmayı beklemiyordum.

Parmak uçlarımla üşüdüğünü hissedip kazağımın kolunu ellerime kadar çektiştirirken aynı anda Emre'nin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Etrafta ikimizden başka kimse yoktu ve bu, koridorda attığım adımların rahat bir şekilde duyulmasına neden oluyordu. Bu yüzden Emre de attığım birkaç adımın ardından bakışlarını daldığı yerden ayırarak bana çevirdi.

Bedeni koltukta yayılmıştı. Beni görünce oturuşuna bir çekidüzen verip toparlandı. "Beste?" dedi sorar gibi. Neden burada olduğumu sorguluyordu ama aslında sorgulamaması gerekirdi. Yarına kadar o odaya kapanıp kalmazdım. Üstelik sabah taburcu olacak ve annemle beraber eve gidecektim. O yanımdayken Soner'in yanına gelmeme imkân yoktu.

Önce Emre'nin yanındaki boşluğa yönelecek gibi olsam da bakışlarım Emre'nin tam karşısında kalan cama kaydıığında, adımlarımı hızlandırarak soluğu orada alıverdim. Aslında soluğu alıverdim demek yanlış olurdu zira soluğum boğazıma takılıp kaldı. Onu evinde de bilinci kapalı bir şekilde görmüştüm ancak makinelere bağlı halini görmek çok daha farklıydı.

Daha dün okulda, ayakta sapasağlam gördüğüm birini ertesi gün bir hastane yatağında göreceğimi nereden bilebilirdim? Bunu ona bizzat kendisi yapmıştı. Ölmek istemişti ve bulduğu ilk fırsatta abisinin yolundan gitmişti.

Annesinin ve abisinin onun için bıraktığı mektubu okumanın ona iyi gelmediğini biliyordum. Zaten kime iyi gelirdi ki? Bir hafta boyunca ortalıkta ruh gibi dolaşmıştı. Her şeyin en başına dönmüşüz gibi hissetmiştim. Bilmediğim şey ise en başındaki halimizden bile daha geriye dönmüş olduğumuzdu. Mektuplar bir yıkım yaratmıştı. Soner'in yüklerinin üstüne son bir yük daha eklemişti. Soner o yükleri artık daha fazla taşıyamamıştı.

Ya da hiç taşıyamamıştı o yükleri. Hep kendini altında ezilmeye mahkûm etmişti. Kendi canına kıyarken de asıl istediği o yüklerden kurtulmaktı belki de.

O kadar kötü bir durumdu ki. Ona çok kırgın ve kızgındım. Kızgınlığım onun intihara neden kalkıştığını anlayabildiğim için geçiyordu. Kalbimin kırıklığı ise içten içe benim canımı sızlatmaya devam ediyordu. Soner'e kızamazdım çünkü onun yerinde olsaydım ne yapardım bilmiyordum. Kırgındım ve *böyle bir konuda ona kırılmazsın* diye kendime baskı uygulayan yanımdan yüzünden bunun yanlış bir şey olduğunu düşünüyordum.

Kızamıyordum, kırılmıyordum. Bu nasıl bir çıkmazdı böyle? Nasıl çıkacaktım bu işin içinden?

Bakışlarım yatağın ortasında yatan Soner'in bedeninde gezinmeye başladı. Beyaz örtü neredeyse göğsüne kadar örtülüydü. Çıplak gövdesine kalp atışlarının ekrana yansımalarını sağlayan birkaç uzantı takmışlardı. Bir koltundaki morluk olduğu gibi duruyordu. Sabah nasıl gördüysem hâlâ aynıydı. Diğer koluna serum takmışlardı.

Saçları her zamanki gibi dağınıktı. Bunu severdim fakat sevdiğim dağınıklık kesinlikle bu değildi. Ben bu dağınık görüntüyü hiç sevmemiştim. Gözlerinin altındaki çöküntüyü ve morartıyı sevmemiştim. Yüzünün renginin solmasını sevmemiştim. Hareketsiz bir şekilde o yatakta yatışını hiç sevmemiştim.

Ben bu Soner'i hiç sevmemiştim.

"Beste..." Soner'e oldukça fazla odaklandığım için Emre'nin adımı seslenmesi olduğum yerde irkilmeme neden oldu. Omzumun üstünden Emre'ye doğru bir bakış attım. "Orada durup Soner'i izlemek sana iyi gelmeyecek bunun farkındasın, değil mi?" Elini yanındaki boşluğa attı ve birkaç kez koltuğa vurdu. "Gel, otur hadi."

Yeniden cama doğru dönerken derin bir iç çektim. Soner görüş açımın girdiği anda kalbimin sancılanmaya başlaması Emre'nin haklı olduğunun göstergesiydi. Soner'e son bir kez göz gezdirdim. Cama arkamı dönüp Emre'nin yanına adımlamaya başlamadan önce kalp atışlarının gözükteği monitöre bakmayı da ihmal etmedim.

Hâlâ kalbi atıyordu. Soner yaşıyordu. Ölüm tam anlamıyla gelmediği müddetçe bir umut var demekti.

Kendime bu telkini ederek Emre'nin yanındaki boşluğa oturdum. Cam, görüş açımında olsa da görebildiğim tek şey odanın tavanıydı. "Sen neden hâlâ gitmedin?"

Soruyu sorarken vereceği cevabın canımı yakacak cinsten olabileceğini hiç hesaba katmamıştım. "Ben olmazsam kim duracak burada?"

Kimse. Soner'in benden başka kimsesi yoktu.

Bir de belki Emre... Tabii Soner için Emre de öyle bir sınıfa girmezdi. "Ailen?"

"Anneme bir arkadaşım da kalacağımı söyledim."

Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Mırıltıyla, "Bu gece buradasın yani," dedim. O da sessiz mırıldanmalarla beni onayladı. Bu gece Emre buradaydı ama ya yarın gece? Sonraki gece? Azra'da kalma yalanım beni bir, en fazla da iki gün götürürdü. Soner uyanana kadar burada kimse olmayacaktı. Belki de uyanacak olursa sağlık görevlileri bizi arayana kadar uzun süre bundan haberimiz de olmayacaktı.

Dudaklarımı birbirine bastırırken, gözlerimden düşen yaşlar yanaklarıma bir ıslaklık yayıp çeneme inene kadar ağladığımın farkına varamadım.

"Hep böyle mi olacak?" Sorum daha çok kendimeydi ancak Emre'nin dikkatini çekmeyi başardı. İleriye izliyor olsam da kafasını bana doğru çevirip yüzüme baktığını hissedebiliyordum. "Eğer yaşarsa, ben sürekli *Soner kendine bir şey yaptı mı* diye düşünüp diken üstünde mi olacağım?"

"Saçmalama." Bu söylediğim hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. "Sandığın gibi olmayacak. Uyanır uyanmaz tedaviye başlayacak. Bu kez zorunlu bir tedaviden bahsediyorum, Beste. Doktoru öyle söyledi. Tedaviye direnirse işin ucu kliniğe yatırılmaya kadar gidebilir. Tedavi olacak ve uyuşturucudan kurtulup düzgün bir hayat yaşamaya başlayacak."

Nedense bu, kulağa çok uzak bir ihtimal gibi geliyordu.

Gözlerimin içi sızlıyordu. Bu sızlamayı bastırmak istercesine gözlerimi kapatıp kafamı geriye atarak koltuğa yasladım. "Ben bir kez o görüntüye şahit oldum. Artık hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak. İstesem de çıkaramayacağım ve Soner ne zaman yalnız kalsa paranoyak gibi *iyi mi değil mi, hayatta mı yoksa çoktan bir intihara daha kalkıştı mı* diye düşünmekten kafayı yiyeceğim. Olacak olan bu."

Tedavi olmaya başlasa bile bunları düşünmeyi bırakamayacaktım. Kafamda felaket senaryolarının kurulmasına engel olamazdım ki. Buna sebep olan bizzat Soner'in kendisiydi.

İyice kafayı sıyracaktım bu gidişle.

“Öyle bir şey olmayacak, Beste. Bu olayın Soner için bir dönüm noktası olmayacağını nereden biliyorsun?”

“Ben ne olacağım?” Titreyen bir sesle konuşmaya çalışmak çok zordu. Sesim sık sık kesiliyor, yutkunma ihtiyacıyla ara vermek zorunda kalıyordum. İşte Soner boğazıma oturan o yumrunun ta kendisiydi. Defalarca kez yutkunsam da geçmiyordu.

“Benim yaptığım onca şey ne olacak? Kendimi bile geri plana atarak sırf o yeniden yaşama sevinci kazansın diye elimden geleni yaptım. Beni düşünmeden böyle bir şeye kalkışmasının bende nasıl bir etki bırakacağını düşünmüyor musun hiç? Benim o görüntüyü zihnimden nasıl sileceğimi düşündün mü?” Ya da Soner hiç mi düşünmemişi?

Daha bir gün öncesinde bana konser bileti vermişti. Bu akşam konsere gideceğiz diye sevinçten tüm gece uyuyamamıştım. En sevdiğim grubun konserine ilk kez gidecektim ve sevgilim benimle olacaktı. Ben en ufak bir şeyin bile heyecanını doruklarda yaşayan bir insandım. Bunun için de çok heyecanlanmıştım.

“Bu saatlerde konserde olacaktık.” Ellerimi havaya kaldırıp bulunduğumuz hastane koridorunu gösterdim. “Ama bak, neredeyiz?”

Neredeyiz ve nasılız?

Birimiz bilinci kapalı bir şekilde önümdeki duvarın ardında yatıyordu. Diğerimiz ise mahvolmuş bir halde iyi bir haber bekliyordu.

“Sana hak veriyorum ama ben, Soner'e de hak veriyorum.” İki elinin parmaklarını kucağında birbirine kenetlemiş, bakışlarını da ellerine dikmişti. Kalbimdeki acının dilimden sızmasına neden olduğu isyankâr cümleleri, gözlerini ellerinden ayırmadan dinlemişti. Benim gibi dile getirmese de onun da üzgün olduğunu net bir şekilde hissedebiliyordum.

“Onun hayatında ben senden önce de vardım. Hem onu tanıdığımda daha küçüktü. Annesini kaybettiğinde de abisini kaybettiğinde de ben vardım, her şeyi gördüm. Çok tuhaftı, Beste. Ailenden iki kişiyi bir gün arayla kaybettiğini düşün. Tepkin ne olurdu? Ağlardın, değil mi? Çünkü içindeki acıyı en iyi öyle dışarı atarsın.”

Bacaklarımı kendime doğru çekerek kollarımı etrafına sardım. Yanağımı dizlerime yaslayıp bakışlarımı Emre'nin suratına diktim. Hâlâ ağlamaya devam ediyordum. "Soner hiç ağlamadı. Ben onu küçüklüğümünden beri tanırım ve hiç ağladığını görmemiştim ama kaybettiği iki insanın ardından bile ağlamamış olması beni o zamanlar şoka uğratmıştı. Ağlamayı geç, yasını bile kimseye yansıtmadı. Rutinine devam etti. Okula gitti, evine döndü. Elbette birini kaybedince dünya durmaz ama bir süreliğine her şeyden uzaklaşıp yasını yaşarsın, değil mi? Hiçbiri olmadı. Eğer gerçeği bilmesem ve Soner'i bir yabancı olarak tanısam, yakın zamanda kendisine en yakın iki kişiyi kaybettiğine ihtimal bile vermezdim."

"Soner hangi acısını dışarıya yansıttı ki zaten?" Onun hayatına dahil olana kadar böylesine korkunç bir yaşantısı olacağına ihtimal bile vermemiştim. Düzgün bir hayatı olmadığını biliyordum ancak bu kadarını beklemiyordum işte.

"Bugün buradaysak bunun sebebi tam olarak bu. Soner her şeyi içinde yaşadığı için. Hiçbir zaman acısını haykırmadığı için. Bu, seninle ya da bir başkasıyla hallolacak bir mesele değildi, Beste. Şu an sana bu korkuyu yaşattığı için ona kızabilirsin ama gerçek bu. Soner'in iyileşmek için iyi bir tedaviye ihtiyacı var. Sen bu süreçte ona sadece yol arkadaşı olabilirsin. Onu iyileştiremezsin, düzeltemezsin. Desteğinle motivasyon kaynağı olabilirsin sadece. Senin yapabileceklerin bu kadar. Gerçek hayat; okuduğun kitaplardaki, izlediğin filmlerdeki gibi değil. Burada aşk her şeyi düzeltmez."

Emre'nin amacı beni daha çok üzme ve ağlatmaksa onu tebrik edebilirdim çünkü oldukça başarılıydı.

"En azından yardımcı olabilirim sanmıştım. Tedaviye başlamıştı. Her şey iyi olacak sanmıştım." İlk seansında terapistle hiçbir şey anlatmadığını söylediğinde bile umudum kırılmamıştı. Bu yolun uzun ve sancılı olacağını en başından beri biliyordum zaten. Sadece daha ilk adımdan bu denli rökezleyip yere düşeceğimizi öngörememiştim.

"Her şeyin iyi olabilmesi için önce Soner'in buna istekli olması lazım. O iyileşmek istemezse kimse ona yardım edemez." Yüzünü bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Sen bile."

Sözleri, umut eden yanıma bir mızrak gibi saplanıp direncini kırıyordu. Bu gece itibarıyla Emre'nin gerçekçi bir insan olduğunu anlamış bulunuyordum. Bense hayal dünyasının uç noktalarında gezen, hayatı tozpembe

gören aptalın tekiydim ve bunu şimdi değil, bu sabah Soner'in odasına adımımı attığımda anlamıştım.

Bakışlarımı Emre'den kaçırarak bacaklarımı koltuktan indirip, ayaklarımın yere basmasını sağladım. Ellerimi kucagımda birleştirip parmaklarımla oynamaya başladım. İlk birkaç saniye her şey normaldi. Ellerime diktiğim gözlerimin buğulanması için bir sebep yoktu. Ta ki parmaklarımda Soner'in dokunuşlarını arayana kadar.

Sanki yeterince ağlamamışım gibi yine gözlerim dolmaya başladı. Soner'in parmaklarımla oynayıp uğraşmasını seviyordum. Bu hareketin onun için ne anlama geldiğini öğrendiğimde parmaklarımla oynamasını daha çok sever olmuştum. Soner için o kişiye yanında olduğunu hissettirmesi anlamına geliyordu. Yanımda olduğunu sözlü olarak belli edemese de duygularını açmak konusunda başarısız olsa da parmaklarımla oynaması bana yetiyordu.

Şimdi de parmaklarımda onun elini hissetmek istiyordum.

Titreyen sesimle aniden, "Keşke Soner'i bu kadar yalnız bırakmasaydın," dedim Emre'ye. "Her şey yeterince kötüyken bir de bu hayattaki tek dostundan da olmasaydı."

Emre'nin sebeplerini de biliyordum ancak şu an mantıklı bir yaklaşımda bulunabilecek kadar aklım başımda değildi. Odaklandığım tek şey, Soner ve onun yaşadıklarıydı.

"On altı yaşında ergenin tekiydim."

"Yine de..." Omuz silktim. "Ne bileyim?" Parmaklarımla oynamayı bıraktım, bu bana acı veriyordu. Ayağa kalkarak yoğun bakımın penceresine doğru yürüdüm. Birkaç adımın ardından Soner görüş açıma girdi. "Herkesin kalabalığının yanında onun yalnızlığı canımı acıtıyor."

Bir insan bu kadar yalnız bırakılmayı hak etmezdi.

Emre sessiz kaldı. Soner'i izlerken bir yerden sonra ben de sessizleştim. Kelimeleri bir araya getirmek, dilimden dökülmesini sağlamak içimden gelmedi. Konuşmaya can atan birisi olarak, Soner gibi sessizliğe bürünmek onu anlamamı sağlıyordu.

İnsanın içindekileri avazı çıktığı kadar bağırıp dökmek isterken, kendini susmaya mahkûm etmesi dünyanın en zor sınavı olmalıydı.

12 Aralık 2022

Pazartesi

Hayat çok garipti. Seni yıkan, canını delicesine acıtan bir olayın ardından bile bir yerden sonra günlük hayatına devam etmek zorunda kalıyordun.

Geçmez, bitmez sandığım o cumartesi günü bitmişti. Atlatmış mıydım? Kesinlikle hayır ama o gün bir şekilde sona ermişti işte. Hem de zihnime çok sert bir şekilde kazınarak bitmişti. O günün sabahında hastaneden taburcu olmuştum. Babam nöbetten çıkıp bizi almaya geldiği için hastaneden erken saatlerde çıkmıştık. Eve dönmeyi hiç istemesem de mecburdum.

Evde kahvaltı masasına oturduğumuzda annem ve babam benimle sınav hakkında uzun uzadıya bir konuşma yapmışlardı. Sınavın şu an önemsedğim en son şey olduğunu onlara söyleyememiş, bana söylediklerini tek tek onaylamak zorunda kalmıştım. Sonrasında o gün ders çalışmamı kesinlikle istemediklerini söyleyerek beni dinlenmem için odama göndermişlerdi. İstesem de ders çalışamazdım zaten.

Kaldı ki o gün yataktan hiç çıkmamıştım. Ne yapmıştım? Bilmiyordum. Belki biraz uyuklamıştım. Biraz Soner'le olan sohbetimizde gezinmiştim. Sık sık hastanede olduğunu bildiğim Emre'ye mesaj atıp bir gelişme olup olmadığını sormuştum. Hiçbir gelişme olmamakla beraber pazar günü akşama doğru Emre de evine gitmek zorunda kalmıştı.

Bir şekilde pazar günü bitmişti ve pazartesi sabahı, yani bugün evden oldukça erken bir saatte çıkıp soluğu hastanede almıştım. Okuldan çıkıp gitmeyi bekleyemeyeceğim için son zamanlarda sık sık yaptığım gibi evdeki kimse uyanmadan evden çıkmıştım. Hastaneye geldiğimde saat henüz yediye yaklaştığı için hemşireler nöbet değişimi bile yapmamıştı. Bulduğum ilk nöbetçi hemşireye Soner'in durumunu sorduğumda,

“Stabil. Zaten hastayla ilgili bir gelişme olursa bize verilen numarayı arayıp bilgilendiririz,” demişti.

Beklemek hiç kolay bir eylem değildi. Oysa ben de kendimi sabırlı bir insan sanırdım.

Camın ardından Soner’i bir süre izleyip hastaneden öyle çıkmıştım. O *bir sürenin* sandığımdan çok daha fazla olduğunu okula varıp ilk dersi çoktan kaçırdığımı anladığımda fark ettim.

İnsan böyle bir durumdayken okula gitmek bile istemiyordu ancak oyalanacak, zamanın geçmesini sağlayacak uğraşlara ihtiyacım vardı. Kafamı bir şeylere yormazsam aksi halde düşünmekten aklımı yitirecektim.

Uyuşuk adımlarla sınıfa girdiğimde teneffüste olduğumuz için sınıfın yarısı boştu. Öğrencilerin yarısı burada olmamasına rağmen görmeyi en son isteyeceğim birkaç yüz ne yazık ki sınıftaydı. Her zamanki gibi bu sınıfın ağalarıymışçasına öğretmen masasının etrafına toplanmışlardı. Üçünden de nefret ediyordum. Onlara olan nefretim kesinlikle Cüneyt Alkım’a olan nefretimle yarışır düzeydeydi.

Onlara aldırış etmeden Soner’le olan sırama doğru yürümeye başladım. Bir adım, iki adım, üç adım... Sınıfın orta yerinde duraksayıp şu an boş olan cam kenarındaki en arka sıraya bakakaldım. Her sabah sınıftan içeriye girdiğimde Soner’i otururken bulduğum sıra bomboştu. Soner’in yokluğunda eksik kalan kalbimi andırıyordu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Hemen ön sıramızda oturan Emre ve Seray’a baktım. Seray kulağına takılı olan kulaklıktan müzik dinleyerek önündeki kitaptan tahminimce test çözüyordu. Emre ise öylece tahtayı izliyordu. Göz göze geldiğimizde dudaklarını birbirine bastırarak ufak bir baş selamı verdi. Ona karşılık verip vermediğimin farkında bile değildim.

Sınıfın ortasında duraksamamın, Ozan’ın ilgisini üzerime çekmeme neden olacağını hesaba katmamıştım. Beni kendime getiren onun keyifli sesiyle, “Beste,” diye seslenişi olduğunda, gözlerimi sıkıca yumup kendime kızdım. Sessizce sırama geçip kimsenin dikkatini üzerime çekmemem gerekiyordu. Ozan ve ekürileriyle uğraşacak havamda değildim.

“Sen hiç dersleri kaçıır mıydın ya?” diye devam etti.

Gözlerimi devirerek tekrar sırama doğru yürümeye başladım. Ona hiç cevap verme zahmetine girmemiş olsam da Ceylin, “Ay, Ozan baksana!” diye lafa atladı. “Okula ne halde gelmiş?” Sıraya ulaşip çantamı masaya

bırakırken gözlerim Ceylin'deydi. O da bana bakarak devam etti. "Yoksa sen terk falan mı edildin canım ya?"

Halimde ne vardı acaba? Saçlarımı gelişi güzel bir topuz yapmıştım. Okulda makyaj zaten yasaktı ancak ben her zaman fark edilmeyecek düzeyde kapatıcı ve allık sürerdim. Bugün onu da yapmamıştım. Sanırım üstüm başım da eskisi gibi özenli değildi. Haklıydı galiba. Halimde çok şey vardı.

"Soner de yok," dedi Ozan. Suratına iğrenç bir sırıtış yayıldı. "Yoksa yanlışlıkla ağzını yüzünü çok yamulttum da insan içine çıkamaz mı oldu?"

Sırama oturarak kollarımı birbirine bağladım. Bu esnada Ozan çok komik bir şeyden bahsetmiş gibi üçü birden gür bir kahkaha patlattılar. Üçüne de boş boş bakmaktan öteye gidemedim. Onlara laf yetiştirmek o kadar içimden gelmiyordu ki ben de şaşkındım bu halime. Normalde Soner'e laf attıkları saniyede üçüne de diklenmekte üstüme olmazdı.

Önümde oturan Emre bir hışımla oturduğu yerde doğruldu. "Birisi de senin ağzını yüzünü yamultacak birazdan. O kişi ben olmadan kapa çeneni, Ozan."

Ozan'ın kahkahası hafif bir şaşkınlıkla sekteye uğradı. Yine de sırtımdan vazgeçmeden, "Sen kimsin, Soner'in yeni fedaisi mi?" dedi. Parmağıyla beni işaret etti. "Bir tanesi yetmiyordu, yenisi mi geldi?"

"İstiyorsan sana kim olduğumu çok güzel yollarla gösterebilirim." Emre yumruk yaptığı iki elini masaya yasladı. Ozan'ın bakışları masaya inerek bir süre orada oyalandı.

"Yahu," dedi sonra keyifli keyifli. "Ne Soner'miş arkadaş? Herkes onun avukatı kesildi. Bu arkadaş o kadar güçsüz mü ya? Birilerinin onu korumasını bekleyecek kadar ezik mi? Nasıl erkeklik bu?"

"Ozan, benim babam bir polis," diyerek nihayet sessizliğimi bozdum. Sözlerim ona anlamsız gelmiş gibi boş ve tuhaf bir bakışla bana döndü. "Ve sen sınırını çoktan aştın. Bir kez daha Soner hakkında tek kelime edecek olursan babama beni taciz ettiğini anlatırım. *Kanıt yok, bana hiçbir şey olmaz* diye düşünme. En iyi ihtimalle bir ifade verirsin ve tacizci diye okulda adını çıkarırım senin."

Yapar mıydım? Yapardım. Bu zamana kadar yaptıklarının bir karşılığı olmak zorundaydı.

Ozan eliyle öğretmen masasına sert bir şekilde vurdu. Sınıfta yankılanan ses, kendi halinde takılan diğer öğrencilerin de bize bakmasına neden oldu.

Normalde öğretmene ait olan sandalyede oturan Ozan, fevri bir hareketle ayağa dikildi. “Ne diyorsun lan sen? Ne zaman taciz etmişim ben seni?”

Aradaki mesafeye rağmen öfkeyle parlayan gözlerini seçebiliyordum. “Cuma günü ben sıramda otururken yanıma gelmedin mi? Bana dokunmadın mı? Kalkmak istediğimde engel olmadın mı? Hoşuma gitmeyen laflar etmedin mi? Bunların hepsi taciz.”

“Hadi oradan!” diye çıkıştı. “Seninki çamur at izi kalsın hesabı, değil mi?”

“Çamur atmama ne gerek var? Kendin o çamurun içine gömülmüşsün zaten. Kaç yaşındasın sen? On sekiz mi, on dokuz mu? Daha şimdiden rezil insanın teki olmuşsun. Senin gelecekteki karına da çocuklarına da o kadar acıyorum ki, Ozan!”

Umarım kimsenin hayatını zehir etmeden, yapayalnız bir hayat yaşamak zorunda kalırdı. İnsan bir başkasına yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Soner’e yaptıklarının bin katını yaşasın istiyordum.

“Beste kızlığını bil, otur oturduğun yere.”

“Cinsiyetçi laflarını da al bir yerlerine sok, Ozan,” diyen Emre’ydi. Benden önce davranarak Ozan’a sesini yükseltti. “Bok gibi bir kişiliğin olduğunu kabul et artık. Ne geçiyor eline insanları hassas yanlarından vurduğunda?”

Ozan keyiften uzak gür bir kahkaha attı. Onun yerine Ceylin, “Emreciğim bunu senin söylemen çok tuhaf, değil mi?” dedi. “Birkaç hafta önceye kadar Ozan nereye, o oraya dolaşan sen değil miydin?”

“Sen karışma, Ceylin.”

“Haklı olunca bu şekilde susturursunuz işte.”

Emre’nin yanında oturup başından beri konuşulanlarla ilgilenmiyormuş gibi kafasını test kitabından kaldırmayan Seray, bir hışımla kulağındaki kulaklığı çıkarıp masaya bıraktı. “Kızlar sizdeki midesizliği de hiç anlamıyorum ben ya,” diyerek konuşmaya dahil oldu. “Yanınızdaki,” derken işaretparmağıyla Ozan’ı işaret etti. “*Domestos* mikrobundan bahsediyorum. Bir bebek için ileri geri konuşan pedofilinin teki. Böyle bir insanın yanında durup, onu savunurken hiç mi utanmıyorsunuz?”

“İftira atıp durmayın ulan!” Ozan iyice öfkelenmiş görünüyordu. Her an arkasında durduğu masanın üstünden bize doğru uçacakmış gibi bir hissiyat uyandırıyordu bende.

Meryem, “Ozan yapmadım diyorsa yapmamıştır,” dedi. *Geri zekâlı.*

Emre bıkkınlıkla konuştu. “Siktir git, Ozan ya.”

“Siktirip gidecek olan sensin, Emre. Sizsiniz. Üçünüzü hatta... ucubeyi de katarsak dördünüzü de göndereceğim bu okuldan.”

“Hayırdır, babanın okulu mu burası?” Seray onu hiç kale almadığını belli edercesine alayla devam etti. “Yoksa bizi gidip babana mı şikâyet edeceksin, Ozan?” Ağlamaklı sesler çıkarmaya başladı. “Kıyamam.”

“Avukatlar birken ikiye çıkmış. Sen kimin avukatısın? Emre’nin mi?”

“Öyleyimdir belki, ne yapacaksın?”

“Haddini bildireceğim.”

Gözlerimi devirip sert bir soluk vererek ayağa kalktım. “Hep laf, hep laf. Nerede icraat?” Sınıfa adımımı atmamın üzerinden henüz beş dakika bile geçmemişken elime aldığım sırt çantamı omzuma asarak sıramdan uzaklaşmaya başladım. Bütün bir günü burada geçiremeyeceğimi anlayalı birkaç dakika oluyordu.

Bu sınıf insana kafayı yedirirdi.

“Havlayan köpek ısırılmazmış. Senin de ısırdığına hiç denk gelmedim be, Ozan. Sen nesin biliyor musun?” Sıraların yanından geçip giderek öğretmen masasının önüne geldiğimde adımlarımı durdurdum. Ozan’ın tam karşısında durduğumda gözlerinin içine bakarak devam ettim.

“Koca koca laflar eden ama aslında o lafların ağırlığının zerresini sırtlanmayı beceremeyen geri zekâlı ergenin tekisin. Aklın yok, mantığın yok. Kendine ait tek bir düşüncen bile yok. Sana uymayanı zorbalık yaparak bastırıyorsun çünkü ondan aslında korkuyorsun. Kafayı okuldaki popülerliğine takmış bir zavallısın. Buradan mezun olduğunda o popülerlik sana hiçbir şey getirmeyecek fakat zorbalık yaptığın insanların ahı bir ömür peşinden gelecek. Soner’e ucube diyorsun ya, asıl ucube senin gibi insanlara denir. Dilerim ki hayatın boyunca hiç sevilmezsin. Ezik bir geri zekâlı olarak senelerce yaşar gidersin. Bu aptalların da senden hiçbir farkı olmaz umarım.”

Sözlerimi bitirdiğimde Ceylin çirkef bir tavırla, “Sensin aptal, geri zekâlı!” diye bağırdı ama ona alaylı bir bakış atmakla yetindim.

Ciddiye bile almayacaktım onu. Değmiyordu.

Son bir kez beni öfke ve şaşkınlık karışımı bir bakışla izleyen Ozan’a baktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladım. Tam kapıdan çıkarken sınıfa girmekte olan Mustafa’ya denk geldim. Beni görür görmez kocaman sırıtarak, “Günaydın, Beste,” dedi. “Yan sınıftaki kızı etkilemem lazım, bana yardım eder misin?”

Ona pek fazla bakmadan yanından geçip giderken, “Pek havamda değilim, Mustafa,” dedim.

“Ne oldu ki?”

Seray’ın, “Gel, ben sana yardım ederim,” dediğini duydum. Sonrasında sınıfın kapısından yeterince uzaklaştığımda sesler bana ulaşamaz oldu. Hızlı adımlarla merdivenlere yönelirken gideceğim yer belliydi; hastane.

16 Aralık 2022

Cuma

“Sonra hoca sınıfta Ozan’ı bayağı rencide etti, biliyor musun? Ama haklıydı bence. Hocanın sabrını taşırdı artık. Ozan’a da hiç üzülmedim. Hep o mu herkesin içinde birilerini rencide edecek? Biraz da kendisi aynı duruma düşsün.”

Kafama taktığım bonenin ön kısmından birkaç tutam saçın dışarıya çıktığını fark edince hemen parmaklarımı saçlarıma götürdüm. Yoğun bakıma girerken hemşireden duyduğum uyarılara dikkat etmek için büyük bir özen gösteriyordum. İçeriye mikrop sokmak istemezdim.

Gerçi Soner ameliyat olmamıştı ve açık bir yarası yoktu. Aldığı yüksek doz uyuşturucunun kanından atılmasını bekliyorlardı.

Gözlerimi yatakta hareketsizce yatan Soner’e çevirirken, “Neyse, bunlar can sıkıcı konular,” dedim. “Bugün sana ne anlatsam ben de bilmiyorum. Tuhaf hiçbir şey olmadı. Olan her şeyi hemen anlatıyorum, biliyorsun.” *Biliyorsun.* Biliyor muydu acaba?

Bugün Soner’in hastanede geçirdiği yedinci gündeydik. Geride bıraktığımız beş günde de okuldan çıkınca eve gitmeden önce hep hastaneye uğramıştım.

Burada birkaç saat zaman geçirip hava kararınca da eve gidiyordum. Soner’in yanına girdiğimde bana en fazla on dakika vakit veriyorlardı. Geri kalan zamanlarda koridorda oluyordum. Gitmek istemiyordum. Saçmalıklı, biliyordum ancak buradan ayrılmak içimden gelmiyordu. Bir gelişme olursa saniyesinde haberim olsun istiyordum.

Bu süreçte Emre’yle birkaç kez hastanede karşılaşmıştık. O da benimle aynı sebeplerden hastaneye geliyordu ama burada benim kadar çok vakit geçirmiyordu. Soner’in bir ailesi olmadığı için sadece Emre’ye ve bana bilgi veren doktordan durumu hakkında bilgi alıp gidiyordu. Ben ise...

Test kitaplarım ve ben, koridordaki bekleme alanındaki koltukla bir ilişki kurmuş sayılırdık.

Kafamı dağıtmak için ders çalışmak son günlerde boş kaldığım her saniyede yaptığım bir eylem haline gelmişti. Çok ders çalışan bir insandım zaten ancak son bir haftada bitirdiğim konuların, denemelerin haddi hesabı yoktu.

Yatağın hemen yanında ayakta duruyordum. Gözüm hep Soner ve kalp atışlarının gözüktüğü monitör arasında gezinip duruyordu. Bu hali o kadar içimi acıtıyordu ki. Hem onu bu halde görmekten nefret ediyordum hem de onu görmeden duramıyordum. Onu ziyarete gelmezsem kendimi huzursuz hissediyordum. Sanki geldiğimi hissediyormuş da ben gelmediğimde bunu fark ediyormuş gibi bir düşünceye kapılıyordum.

Deliceydi.

Fazlasıyla delice düşünceler.

Alnına dökülen asi tutamları oradan uzaklaştırmak için yükselen elimi son saniyede durdurdum ve havada yumruk yaparak indirdim. Ona dokunamazdım. Bu konuda uyarı almıştım. Saçlarına dokunmak, morluğu silikleşmeye başlayan kolunda parmak uçlarımı gezdirmek, çökmüş göz altlarını parmaklarımla sevmek istiyordum.

Ani bir yükselmeyle, “Kedi sevdim,” dedim. Minik bir tebessüm belirdi dudaklarımda. “Hastanenin bahçesinde. Yavruydu yine. Çok tatlıydı. Bu sefer siyah beyaz tüyleri vardı ama hemen benden kaçtı. Üzüldüm, ben onu çok sevmiştim.”

Haftalarca günümün en gereksiz ayrıntısını bile anlattığım insan bir anda yok olmuştu. Ona mesaj atamaz, onu arayamaz, teneffüste saçma sapan konuşmalarımın kafasını şişiremez olmuştum. Bir alışkanlığı, bir anda bırakmak zorunda kalmak gibi bir şeydi. Varlığına alıştığım bir insanın yokluğuna aynı hızda alışamıyordum. Kaldı ki buna alışabilir miydim, bilmiyordum.

Bu yüzden o, hastane yatağında yatarken bile ona her şeyi anlatıyordum. Alışamıyordum bir türlü Soner’in yokluğuna.

Vaktimin dolduğunun bilinciyle Soner’e uzun uzun bakıp odadan çıkarken, hiçbir şekilde alışamayacağımın da farkındaydım.

19 Aralık 2022

Pazartesi

“Tarih hocası bugün beni yanına çağırdı.” Bakışlarımı birbirine kenetlenmiş parmaklarıma indirdim. “Son zamanlarda neden derslere hiç katılmadığımı sordu. O sorana kadar derslere eskisi kadar ilgili olmadığımı fark etmemiştim. Hatta diğer hocaların da dikkatini çekmiş. Bir sorun olup olmadığını sordu.”

Altdudağımı dişlerimin arasına kısıtırırken dudağımın kenarı hafifçe kıvrıldı. “Bir sorun olmadığını söyledim. Yanımdaki boşluk dikkatini çekmiş, o yüzde seni de sordu. Bu şekilde okula gelmemeye devam edersen sınıfta kalacağını söyledi. *Gelebilecek durumda değil ki* diyemedim. Belki de hocaların haberi olması gerekir, bilmiyorum ama durumun hakkında tek kelime etmedim. Orada, burada yayılsın da öğrenciler de duysun istemedim.”

Dişlerimi sıktım. Ozan gibi bir insana bir koz daha vermek istemiyordum. Çabam, olur da Soner uyanırsa -ki uyanacağına olan inancım büyüktü- ve okuluna kaldığı yerden devam ederse bir de bağımlılığı yüzünden onun üstüne gelmesinler diyeydi.

“Öyle işte,” diye mırıldandım. “Durgunmuşum, derslere katılmıyormuşum. Evde babam da bende bir gariplik olduğunu sürekli dile getirip duruyor. Neyse ki onlar her şeyin sınav stresinden kaynaklandığını sanıyorlar.” Devamını alaycı bir tonlamayla getirdim. “Bu sınavın bana yardımının dokunabileceğini hiç düşünmezdim.”

Dün itibariyle Soner yoğun bakımdan çıkarılmıştı. Şimdi normal odadaydı. Bunu, dün akşama doğru Emre’nin beni arayıp haber vermesiyle öğrenmiştim. Duyar duymaz buraya gelmek istesem de hem annem hem de babam evdeyken akşam vakti dışarı çıkamamıştım. Bugün dersten çıktığım gibi hemen hastaneye gelmiştim.

Sanki bugün Soner daha iyi görünüyordu. Öyle görmek istememden de kaynaklanabilirdi. Günden güne kolundaki morluk geçiyordu, bereleri yerini sarımsı yeşilimsi izlere bırakmıştı. Görmeye katlanamadığım o görüntünün yok olmak üzere olması beni sevindiriyordu. Her gördüğümde aynı güne dönmekten, o anların zihnimde yeniden canlanmasından artık yorulmuştum.

Tabii bu süreçte zayıflıyordu ama buna rağmen bedeninin toparlanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımı ayırdım ve bir adım kadar uzağında durduğum yatağa iyice yaklaştım. Benim olduğum taraftaki elinin

üstüne parmak uçlarımla tüy kadar hafif bir hissiyatla dokundum. Bu, tam dokuz günün ardından ona ilk dokunuşumdu.

Kalbim buruk bir heyecanla kasılırken parmaklarım gitgide dokunuşunu attırdı. Parmak uçlarımla başlayan temas, avuç içimi elinin üstüne kapamama kadar gitti. Kendi ellerim çok mu sıcaktı, bilmiyordum fakat onun teninden ürktücü bir soğukluk avucuma doğru akıyordu.

Gözlerim yanmaya başladı. “Birlikte çok kısa zaman geçirdik.” Parmaklarımı onunkilere doğru kaydardım. “Yani başkalarının yıllara dayanan ilişkilerinin yanında birkaç hafta nedir ki? Buna rağmen seni o kadar çok arıyorum ki.” Parmaklarım onun parmaklarının arasına sızdı. Teninden tenime işleyen soğukluk canımı sıkırsa da aldırış etmemeye çalıştım. “Özlüyorum. Çok özlüyorum. Uyandığında yüzüne bakmak istemeyecek kadar kırgınım ama uyanmanı deli gibi isteyecek kadar da çok seviyorum seni.”

Soner’in neden bir gün öncesinde benden ayrılmaya çalıştığını üzerinden zaman geçtikçe daha iyi anlıyordum. Bana zarar vermekten bahsederken kastettiği tam olarak buydu. En başından beri olacakları biliyordu. En başından beri kendi sonu onun kafasında belirliydi.

Kendi hazin sonuna yaklaşırken beni hayatından çıkararak kendince bana bir iyilik yapmak istemişti ama olmamıştı. Dayanamamıştı. Spor salonundan çıkıp gidememişti. Orada bitirmeye çalışıp başaramadığı hikâyeyi, ertesi gün kendi elleriyle yok etmek istemişti. Yine başaramamıştı. Ölmeyi dilemiş ve ölememişti.

Kadere inanan bir insandım. Soner’in iki kez buna kalkışıp ikisinde de başarısız olmasının nedeni, onun bu hayattaki zamanının henüz bitmemiş olmasıydı. Hâlâ onu bekleyen bir hikâye vardı. Ben buna inanıyordum.

Soner’in bu hayatta mutlu olacağı günler henüz son bulmamıştı. Bulmayacaktı da.

22 Aralık 2022

Perşembe

“Sonra sevdiği adama döndü ve ona dedi ki...” Okuduğum kitaptaki cümlelerin devamını görünce gözlerim kocaman açıldı. Sesli dile getirmeyi son anda dudaklarımı birbirine bastırarak önledim. Kesinlikle sesli okunmamalıydı.

Elimdeki kitabın kapağını kapatırken, “Ama bu çok saçma bir yere gidiyor,” dedim. “Hiç beğenmedim ben bunu.”

Yolda gelirken gördüğüm ikinci el kitapçıdan öylesine seçip aldığım bir kitaptı. Soner’e sesli bir şekilde okumak istemiştim ancak bu kadar uygun olabileceğini hesaba katmamıştım. Demek ki kitap okumak iyi bir seçenek değildi.

“Neyse.” Kitabı yatağın hemen yanındaki komodinin üzerine bıraktım “Zaten gitme saatim yaklaştı benim de.” Normal odada olduğu için yanın da istediğim kadar vakit geçirebiliyordum ancak belli bir saatten sonra ev gitmem gerekiyordu.

“Annemlere okuldan sonra kütüphaneye gittiğimi söylüyorum ama o da bir yere kadar. Belli bir saatten sonra eve gitmem gerekiyor. Farkında mısın Ben iyice yalancı bir insana dönüştüm.” Alaycı sesime rağmen yüzümden mimik oynamıyordu. Tıpkı şu an hareketsiz bir şekilde yatan Soner’in hiç bir mimiğinin canlanmaması gibi.

“Kimin yüzünden acaba?”

Parmaklarımla oynamaya başladım. “Tabii seni suçlamıyorum. Bende de laf işte. Aksine buraya gelmezsem kendimi kötü hissederim. Okulda çıktığımda kendimi hastaneye uğramak zorundaymışım gibi hissediyorum İçim ancak öyle rahat ediyor.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Gerçi böyle ayrıntıları boş ver. Ne önemi var ki? Önemli olan ne biliyor musun? Doğum gününe çok az kaldı. Hem de çok az. Üç gün falan. Bu, seninle geçireceğim ilk doğum günümüdü. Aslında *doğum günümüdü* demek için henüz erken. Sonuçta daha üç gün var ve sen bu süre içinde uyanabilirsin.”

Bakışlarım yüzünde gezinmeye devam etti. “Uyanabilirsin, değil mi? Yani uyanmalısın. Çok bile uyudun. Sen şimdi yorgunluğunu da üzerinden atmışsındır. Uyanmak için ne bekliyorsun?”

Gözlerim sızlamaya başlarken bir iç çektim. “Lütfen, Soner.” Sesim titredi. “Uyan artık.” Gözlerimin önü buğulanırken yalvarırcasına ekledim. “Lütfen.”

25 Aralık 2022

Pazar

Beste! Biraz buraya gelebilir misin kızım?”

Annemin içeriden bana seslendiğini duyduğum vakit gömüldüğüm test kitabından kafamı kaldırdım. Gecenin geç saatlerine yaklaştığımızı da ancak o zaman fark ettim. Elimdeki kalemi kitabımın üzerine bırakırken, “Geliyorum!” diye seslendim. Harıl harıl ders çalışırken saatlerdir maruz kaldığım masa lambasının gözlerimi nasıl yorduğunun farkına da kalemi elimden bıraktıktan sonra vardım.

Ağrıyan omuzlarımı gevşetmek için kollarımı iki yana açıp gerindikten sonra ayağa kalktım. Odamdan çıkıp salona doğru yürürken, saatlerin ardından elime aldığım telefonda saati kontrol ediyordum.

Saat on ikiyi geçmiş, yeni bir güne başlamıştık. Bunca zaman boyunca saatin kaç olduğuna bakma ihtiyacı hiç hissetmemiştim. Telefonumu elimde almak gelmemişti içimden çünkü artık durmadan mesaj atacağım birisi yoktu. Vardı ama mesaj atabileceğim durumda değildi.

O olmayınca telefonum da benim için işe yaramaz hale geliyordu.

Salona ulaştığımda, “Efendim?” diyerek içeri girdim. Salonun karanlığı dikkatimi çektiğinde bakışlarımı telefonda ayırıp kafamı kaldırdım. Sandığımın aksine içerisi karanlık değildi çünkü annemin elinde tuttuğu kocaman pastanın üzerindeki mumlar odaya loş bir ışığın yayılmasını sağlıyordu. Annem... Pasta ve annemin hemen yanında duran babam... Doğru ya! Saat on ikiyi geçmişti. Bugün benim doğum günümdü.

Pastayı gördüğüm ilk anda dudaklarımın aralanmasına sebep olan şaşkınlık, yavaş yavaş bedenimi terk ederken annemle babam aynı anda, “Doğum günün kutlu olsun kızım!” dediler.

İkisinin coşkulu hallerinin yanında ben fazlasıyla durgun kalıyordum. Bunu fark eder etmez dudaklarıma kocaman bir gülüşün yayılması için elimden geleni yaptım. Zaten son zamanlarda tavırlarımla dikkatlerini bu kadar çekiyorken şimdi de bir terslik olduğunu anlamalarını istemezdim.

“Ya,” dedim gülümseyerek. “Gece gece nereden esti bu?”

Salonun kapısında dikilmeyi keserek içeriye doğru birkaç adım daha attım. “Annenin fikriydi,” dedi babam. “Yarın pazar. Arkadaşlarınla kutlamışsın falan dedi. Geçen sene de öyleymiş. Erkenden eve gelmek zorunda kalmışsın.”

Gözlerimi anneme doğru çevirdim. Bakışlarındaki imayı görmemek imkânsızdı. Geçen sene Azra’nın da bulunduğu mahalleden arkadaşlarımla kutlamıştık ancak bu sene, eskisi kadar yakın değildik onlarla. Bunu bilen annemin bakışlarındaki imanın nedeni, Soner’di. Onunla kutlayacağımı düşünüyordu.

Dudaklarımdaki gülüş silinmesin diye büyük bir çaba gösterirken sert bir yutkunmanın boğazımdan geçmesine engel olamadım. *Soner doğum günümü kutlayamaz ki anne.*

Babam devam etti. “Yarın arkadaşlarınla rahat rahat kutla diye biz şimdiden kutlayalım dedik.”

Gözlerimin yeni odağı babam olurken, “Teşekkür ederim,” dedim minnetle. Yarın kiminle kудayacaktım ki? Soner’le kutlamayı çok isterdim ancak mümkün değildi.

“Hadi kızım,” dedi annem. “Gel de üfle mumları. Yarısı eridi gitti bile.”

Yeni hatırlamış gibi hevesli görünmeye çalıştım. “Aa, evet!”

Çikolatalı pastanın üzerinde bir ve sekiz rakamlarının yazılı olduğu iki mum dikiliydi. On sekiz yaşına giriyordum. Reşit oluyordum. Bu yaşımı hevesle beklemiştim aslında ama şimdi hiç de heyecanlı hissedemiyordum kendimi. Bunu aileme belli etmemeye çalışmak oldukça yorucuydu.

Annemle babama iyice yaklaşarak pastanın hemen önünde durdum. “Güzel bir dilek tut,” diye ikaz etti annem. “Derslerle ilgili bir şey dileme sakın.”

“Kızın dileğine karışma, Leyla.”

“Ay, ne dedim sanki?”

Dileğim derslerle ilgili olmaktan çok uzaktaydı.

Gözlerimi yumdum ve ellerimi birleştirip çenemin altına yasladım. Dileyecek çok şey düşündüm aslında. Zihnimden saniyeler içerisinde onlarca dilek geçip gitti. Hepsinin ortak bir noktası vardı; Soner. Hiçbirinde Soner’den bağımsız bir istek yoktu.

Saniyeler akıp gitti. Kapalı gözlerimin önünde Soner'in yüzü belirdi. Dileğim belliydi. Aksini düşünemezdim bile.

Yeni yaşımda Soner'in uyanmasını diliyorum. Onun iyi olmasını diliyorum. Mutlu olmasını, hayata hiç olmadığı kadar tutunmasını diliyorum.

Ben yeni yaşımdan bir tek Soner'i diliyorum.

Dirseğimle indirdiğim kulp sayesinde kapı aralanıp geçmem için boşluk bıraktığında, iki elimle birlikte tuttuğum küçük kutunun herhangi bir yere çarpmamasına özen göstererek açılan boşluktan içeriye sızdım. Kapıyı arkamdan ayağımla kapatırken bakışlarım elimdeki kutudan ayrılmadı. Bazı zamanlar, özellikle bir şeye çok özen gösterdiğimde sakarlığım tutabiliyordu. Bu yüzden kutuyu düşürmemek için büyük bir çaba harcamam gerekiyordu.

“Ben geldim,” dedim harfleri uzata uzata.

Bu odaya her girişimde kendimi neşeli olmaya zorluyordum. Öyle olmak zorundaydım, beni hissettiğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Her gelişimde beni duyduğunu, geldiğini bildiğini düşünmek bana iyi geliyordu. En azından uğrunda çabalayacağım bir sebep sunuyordu bana.

“Fark ettiysen bugün ayrı bir neşeliyim.” Aslında keyfim sıfırdı. Neşeli değildim, mutlu değildim. Kendimi bir boşluktaymışım gibi hissediyordum. En ufak bir duygu kırıntısı yoktu içimde. Günden güne de artıyordu bu his. “Çünkü bugün benim doğum günüm.”

Günlerden 25 Aralık.

“Kendime küçük bir pasta aldım.” Elimde tuttuğum pastayı yatağın önündeki tekerlekli masanın üzerine bıraktım. “Ama ben yemeyeceğim.”

Masanın üzerindeki içinde hasta bilgileri yazan dosyaya gözücuyla bir bakış attım. Doktor en son yarım saat öncesinde kontrole gelmiş ve bir şeyler not etmişti. “Sen de yiyemeyeceksin.” Kutunun üstünü açıp satın aldığım pastaya baktım. Çikolata soslu, lezzetli görünen bir pastaydı. “Yan odadaki çocuğa vereceğim.”

Bakışlarım odaya girdiğimden beri ilk defa Soner'i buldu. Şu yatakta yatan bedenine ne zaman baksam göğsüm daralıyordu. Kimse sevdiği bir insanın hastane yatağında hayata tutunma mücadelesine tanık olmayı istemezdi. Her geldiğimde içim parçalanıyordu ancak inatla her gün gelmeye devam ediyordum.

“Sana yan odadaki çocuktan bahsetmiş miydin?” Elbette ki bir cevap alamadım. Bu normaldi. Soner'in sessizliğine alışkındım ama bu denli bir sessizlikten nefret ediyordum. Ona bir şeyler anlatırken ilgiyle beni

dinlemesini istiyordum. Ela gözlerinin o an dünyanın en önemli şeyinden bahsediyormuşum gibi dikkatle beni izlemesini istiyordum.

Hep yaptığı gibi.

“Üç yaşında erkek çocuğu, adı Mete. İlik kanseri. O kadar tatlı bir çocuk ki. Hastalığından dolayı çok cılız, üç yaşında değil de bir yaşındaki bir bebek gibi. Son birkaç seferdir senin odandan çıktığımda onu ziyaret ediyorum. Bence beni çok seviyor,” dedim sırtarak.

Beni görünce yüzünde güller açıyor, koşup kucağıma atlıyordu. “Sevilmeyecek insan da değilim bence.”

Masanın yanından ayrılarak diğer tarafa doğru yürümeye başladım. Soner’in başucuna ulaştığımda sıkıntıyla nefesimi dışarıya üfledim. Bugün diğer günlere göre yüzünde bir canlanma vardı. Teni bembeyaz değildi. Biraz renk gelmişti ama hep gördüğüm Soner gibi değildi işte. Yine de bu iyi bir şeydi. Her geçen gün umudumun katlanmasını sağlıyordu.

“Neyse, kendimi sonra övebilirim. Mete için ilik aramışlar ama bir türlü uyumlu ilik bulamamışlar. Bir yıldan fazladır bu hastalıkla uğraşıyorlarmış. Bakmışlar olmuyor, kadın *oğluma uygun ilik gelmesini bekleyene kadar kendim uygun iliği doğururum* demiş. Mete’nin daha bir aylık bir kardeşi var ve ilikleri uyumlu. En kısa zamanda gerekli tedavi uygulanacak ve Mete bu hastalıktan kurtulacak.” Sesime sevinç dolu bir tonlama hâkimdi. Bu, son günlerde aldığım en iyi haberd.

“Öyle işte. Bu pastayı da Mete için aldım. Görünce çok sevinecek.”

Ben pastamı dün gece yemiştim. Bugün ise arkadaşlarımla doğum günümü kutlayacağız bahanesiyle daha öğlen olmadan evden çıkmıştım. Yani babam öyle sanıyordu. Annem ise Soner’le birlikte olacağımı düşünüyordu. Yalan da sayılmazdı. Soner’le birlikteydim ancak onun sandığı gibi değildi.

Gözlerim yatağın yanındaki sandalyeye kaydı. Her gelişimde üzerine oturup Soner’e günümün nasıl geçtiğini anlattığım sandalyeydi.

Sandalyeye otururken, “İlk kez bir doğum günümde kendimi bu denli buruk hissediyorum,” dedim. Hep hislerimden yalan yanlış bir şekilde bahsediyordum, bugün dürüst olacaktım. “Tamam, bu kadar kibarlaştırmaya gerek yok, tabiri caizse kendimi bok gibi hissediyorum. Bugün asla doğum günümümüş gibi değil. Ben her doğum günümü iple çeken bir insandım. Heyecanım haftalar öncesinden başlardı. Bu sene ilk kez doğum günüm gelmesin istedim çünkü sen yanımda yoksun. Doğum günümü bu şekilde hayal etmemiştim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sandalyeyi yatağa doğru yaklaştırarak Soner'in eline uzandım. Parmaklarım onunkilerin arasına karıştı. Neden parmaklarımla oynamaktan hoşlandığını artık daha iyi anlıyordum. Ben de artık onun parmaklarıyla uğraşma alışkanlığına sahiptim.

Bugün ilk kez günlerdir soğuk olan elinden parmaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı sanki. Normal bir insanın vücut ısısı kadar fazla değildi. Ilıktı ama buz gibi olan hallerinden sonra insan ister istemez bunu garipsiyordu.

Elini avuçlarımın arasına alarak dirseklerimi yatağa yaslardım. "Bugün uyanmayacaksan ne zaman uyanacaksın, Soner?" Yanağımı ellerimize yaslardım. Şu an elalarını örten gözkapaklarına bile öfke doluydum. Gözlerine günlerdir hasrettim. Duygusuz bile olsa bakışlarını görmeyi deli gibi istiyordum.

"Ben bu doğum günümü sensiz geçirmeyi istemiyorum." Düzenli nefes alış verişleriyle inip kalkan göğsüne baktım. "Yılbaşına da çok az kaldı. Yeni yıla nasıl girersen öyle geçer derler. Sensiz bir sene geçirmemi mi istiyorsun?"

Cevap vermesini beklercesine yüzünü izlediğimi fark ettiğim an kendi kendime gözlerimi devirdim. "Benim hâlâ uyanacağına dair umutlarım var. Bu umutlarımın yerle bir olmasına izin verme lütfen. Benim üzülmemi istemezsin. İstememelisin yani."

Buraya geldiğim her seferde ağlamamak için kendimi tutacağıma dair sözler veriyordum. Bu sözü odanın içindeyken tutabiliyor olsam da dışarıya adımımı attığımda gözlerimden yaşlar dökülüyoruyordu ve ben buna engel olamıyordum. Şimdi yine gözlerim doluyordu. Yaşların akınması için kırpiklerimi kırıpıştırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Titreyen sesimle, "Ne yani?" dedim. Devamında sesimin titrememesi için boğazımı temizledim. "Senden bir *doğum günün kutlu olsun* lafını duyamayacak mıyım ben? Ne biçim sevgilisins sen? İnsan sevgilisinin doğum gününü kaçırmaz mı hiç?" Sesim yapmacık bir azarlama tonunda çıktı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bence bunu hak etmiyorum."

Ellerimden birini onunkinden ayırıp gözümün önüne düşen saçlarımı geriye ittim. "Gece on ikiye kadar vaktin var. Ya gün bitmeden uyanırsın ya da..." Gözlerim kısılrken aklıma etkili bir tehdidin gelmemesiyle pes edercesine nefesimi üfledim.

"Onu da on ikiden sonra görürsün."

Ellerimizi ayırarak elini yatağın üzerine bıraktım. "Benim şimdi gidip şu pastayı Mete'ye vermem lazım. Üzerindeki çikolatalar erimek üzere. Pastayı verdikten sonra geri geleceğim."

Sandalyeden kalkarak masanın üzerine bıraktığım pasta kutusunu ellerimin arasına aldım. Dönüp Soner'e bakarken göğsüm hafif bir iç çekişle yükseldi. Acaba daha ne kadar onu bu yatakta hareketsiz bir şekilde yatar-ken görecektim? Ne zaman uyanacaktı?

Önüme dönerek odanın kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Gözlerim hızla yaşlarla dolarken akmaması için direnerek adımlarımı yan odaya yönlendirdim. Kapısının önüne geldiğimde küçük bir tıklatmanın ardından kapıyı açtım ve açılan boşluktan kafamı içeriye soktum. Yüzüme kondurduğum tebessümle beraber, "Girebilir miyim?" diye sordum.

Yatağında boyama yapmakta olan Mete beni görür görmez elindeki renkli kalemleri bıraktı ve yataktan atlayarak indi. "Beste abla!" dedi neşeyle.

Annesi de kucağında bebeğiyle beraber odadaki tekli koltukta oturuyordu. Beni görünce gülümsedi. "Gelebilirsin tabii ki."

Kapıyı tamamen aralayarak içeri girdiğimde, Mete çoktan bacaklarıma sarılmıştı bile. "Dur," dedim aceleyle. "Seni kucağıma alacağım önce şunu bırakayım."

Zar zor Mete'den kurtulup pastayı masaya bırakabildim. Dibimden ayrılmayan çocuğu eğilerek kucağıma aldım. "Nasılsın?" Hafif bedenini taşımakta güçlük çekmiyordum.

"İyiym." Üç yaşında olmasına rağmen çoğu şeyi anlayabiliyor ve konuşabiliyordu.

"Ben gelmeden önce ne yapıyordun bakalım?" Birlikte yatağına oturduğumuzda boya kalemlerinden birini elime aldım. "Boya." Bedenini kucağımdan kaydırarak yatağa inip mavi renkteki kalemi aldı ve işaretparmağıyla resim defterinin üst kısmını işaret etti. "Gökyüzü."

"Senin aldığın resim defterini neredeyse bitirmek üzere," dedi annesi. "Çok fazla resim çiziyor."

"Ne güzel." Elimdeki sarı boyayla Mete'nin çizdiği güneşi boyamaya başladım. Mete'ye gülümseyerek bakarken, "Yoksa bu hastane odasında geleceğin ressamı mı yetişiyor?" dedim. Bana bakıp kıkırdayarak güldü ve tekrar resmiyle ilgilenmeye başladı.

"Resimle ilgilenirse ona destek çıkarız," dedi kadın, oğluna sevgiyle bakarken. "Yeter ki sağlıklı olsun." Son cümlesini söylerken yüzü gerildi. Gözlerinden hüznün geçtiğine birebir şahit oldum.

Kadının içini rahatlatmak istercesine konuştum. "Bence Mete hepimize taş çıkartacak kadar sağlıklı olacak. Değil mi, Mete?"

“Öyle abla,” diye cevap verse de dikkati boyamakta olduğu resimdeydi. Bizi anladığından şüpheliydim.

Yataktan kalkarak masaya bıraktığım pastaya doğru ilerledim. “Bugün benim doğum günüm.” Pastayı alıp Mete’nin yanına geri döndüm. “Ben de pasta aldım ama bu pastayı Mete’ye vermek istiyorum.”

Mete pastayı görünce heyecanla dizlerinin üzerinde doğruldu. “Pasta!”

“Evet, pasta.”

“Doğum günün kutlu olsun Beste ama böyle bir şeye hiç gerek yoktu.”

Doğum günü dileği için, “Teşekkür ederim,” dedim. “İçimden geldi.” Ben pasta yiyecek havamda değildim ama pastanenin önünden geçerken aklıma Mete düşmüştü. Ben yiyemiyorsam benim yerime o yiyebilir diye düşünmüş ve küçük, iki kişilik pastalardan birini satın almıştım.

“Mete, Beste ablana teşekkür etmeyecek misin?” diye sordu kadın uyarıcı bir tonlamayla.

“Teşekkür ederim abla,” dedi Mete bakışlarını pastadan ayırmadan.

“Ne demek, afiyet olsun.”

Annesinin yardımıyla pastayı dilimleyip bir tabağa koyduk. Mete resim çizmeye ve çizdiklerini boyamaya devam ederken ona pastayı ben yedirdim. Pasta bittikten sonra Mete’yle biraz daha ilgilendim ve onunla vedalaşıp odalarından ayrıldım.

Soner’in odasına geçmeden önce lavaboya uğradım. Sanki beni görüyormuş gibi odasına gitmeden önce kendime çekidüzen veriyordum. Açık olan saçlarımı tepede bir atkuyruğu yaptıktan sonra daha insancıl göründüğüme karar vererek lavabodan çıktım.

Soner’in odasının olduğu koridorda yavaş adımlarla yürürken bir hemşirenin odadan çıktığını fark ettim. Tam rutin bir kontrol olduğunu düşünecektim ki hemşirenin aceleci tavrıyla odanın kapısını bile kapatmadan hızlı adımlarla ilerlediğini görünce bir tuhaflık olduğunu sezdim.

Aklım kötü düşünmeye yatkın olduğu için direkt beynimi olumsuz düşünceler doldururken elimi korkudan hızlanan kalbimin üzerine bastırdım. Adımlarım duraksayınca koridorun ortasında kalakaldım. Hemşirenin tuhaf hareketlerini anlamlandırmak ve olası bir kötü senaryoya şahit olmak istemiyordum. Daha doğrusu korkuyordum.

Biraz önce giden hemşire, yanında Soner’in doktoruyla beraber geri döndüğünde ne ara yaslandığımı bilmediğim duvardan bedenimi ayırarak yürümeye başladım.

Gerginlikten vücuduma sıcak basıyordu. Ensem daha şimdiden terden ıslandığını hissediyordum.

“Beste?” Emre’nin sesini duyduğumda koridorun diğer ucuna çevirdim bakışlarımı. “Sen de mi buradaydın?”

“Bir şey oldu,” dedim. Konuşurken dudaklarım titriyordu. “Bir şey olmuş. Hemşire tuhaf tuhaf hareket ediyor. Bir anda doktorla beraber odaya girdiler.” Koridorun ortasında buluştuğumuzda ellerimi Emre’nin kollarının üzerine yerleştirip destek almak istercesine sıktım. “Git bak, bir şey olmuş.”

Beni yatıştırmak amacıyla ılımlı bir sesle, “Sakin ol, Beste,” dedi. “Hemen korkma.”

“Git, bak. Ben gidemiyorum.”

“Tamam, bakacağım.” Onun da gerildiğini dümdüz olan dudaklarından anladım.

“Git.” Nefes alış verişlerim hızlandı. Emre odaya doğru yürümeye başladığında sırtımı yeniden duvara yaslayarak beklemeye koyuldum. Korkudan vücudum titriyordu ya da ben öyle olduğunu hissediyordum. Yine duygularımın birbirine karıştığı bir anın içindeydim. Bedenim de bu karışıklığın içinde ne yapacağını şaşıırıyordu.

Günlerdir bu ihtimali göz ardı ediyordum hep. Eninde sonunda uyana-caksa hastanede kalacağı süre ne kadar olursa olsun, buna razıydım ancak sürekli kaçtığım o ihtimal gerçekleşir ve ölürse... Yüzümü ellerimin arasına aldım. Düşünmek bile istemiyordum. Düşüncesi dahi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Bir elimi boynuma götürüp sıvazlamaya başladığımda ne kadar gerildiğimi parmak uçlarıma değen kaslarımdan dolayı daha iyi anladım. Kendimi sıkılmaktan kaslarım ağrımaya başlıyordu.

Parmaklarım boynuma takılı olan kolyenin soğuk zincirine çarptı. Ucundaki melek figürünü avucumun arasına hapsettim. Bu kolyenin varlığını ne zaman hatırlasam bu şekilde elimle sıkar, Soner’i düşünürdüm. Bilekliğim yoktu ama hâlâ bu kolyeye sahiptim.

Kolyemin bugün bana şans getirmesini diledim. Uğurum olsun istedim. Birazdan kötü bir haber almayayım istedim.

“Beste!” Emre’nin gür sesiyle gözlerim hızla onu bulurken neredeyse ağlamaklı bir ses tonuyla, “Kötü bir haber verme bana lütfen. Kaldıramam,” diye konuşmuştum ki aklımdaki tüm kötü ihtimallerin çürümesine sebep olacak o cümleyi aceleci bir tavırla kurdu. “Uyanmış, Beste.”

“Ne?” diye fısıldadım.

“Soner uyanmış.”

Koridorda bir o yana bir bu yana yürürken fazla ayakta durmaktan bacak kaslarımın sızladığını hissediyordum. Bu yüzden arada bir yürümeyi kesip sandalyelerden birisine oturuyordum ama sonra içimdeki duygu patlaması yerimde duramama neden oluyordu ve kendimi yeniden oradan oraya yürürken buluyordum.

Soner'in uyanmasının üzerinden üç saate yakın bir süre geçmişti. İlk bir saatte doktorun muayenesindeydi. Sağlık durumuyla alakalı birkaç tetkik yapmıştı. O sırada birkaç sefer açılan kapıdan gözucuyla içeriye bakmaya çalışmışım. Sonrasında doktor çıkmış, içeriye girebileceğimizi söylemişti ama o zamandan beri odaya girememiştim. Sebebini kendim de bilmiyordum. Burada içim içimi yiyordu ancak kapıyı açıp odaya giremiyordum.

Ortalıkta dolanıp durmaktan başım dönmeye başladığında, Soner'in odasının karşısındaki sandalyeye oturarak koridorda gezinen hastaları ve lacivert renkteki kıyafetleriyle odalara girip çıkan hemşireleri izlemeye koyuldum.

Soner'in odasının kapısı açıldığında içerden bir hemşire çıktı. Bu, devamlı Soner'in kontrollerini yapan kadındı. Artık beni görmeye alıştığı için beni fark edince gülümsedi. Kadına ufak bir tebessümle karşılık verirken, ayağa kalkıp kapatmak üzere olduğu kapının aralığından Soner'e bakmaya çalıştım.

Yatakta düz bir pozisyonda yatan Soner'in bakışları tavana dönüktü. Gözleri kapanıp açılırken hareketlenen kirpikleriyle kalbimin hızlandığını hissettim. Günlerce bütün bedeninin hareketsiz durmasına alıştığımдан, bu ufak hareketlilik bile fazlasıyla sevindiriciydi.

Soner'le arama odanın kapısı girdiğinde suratım asıldı fakat hemşirenin kapattığı kapı birkaç saniye sonra Emre tarafından açıldığında,

Soner'e tekrar bakabilme fırsatı bulabildim. Emre odanın içinden çıkarken, Soner'in gözleri tavandan ayrılarak kapıya doğru çevrildi ve bakışlarımızın kesişmesi uzun sürmedi.

İki yanımda sallanan ellerimden birisi üzerimdeki kazağın ucunu sıkarken dişlerimi de birbirine bastırdım. Bu, günler sonra elalarının bana ilk değişiydi. Gözkapaklarıyla örtülü olmasına alıştığım elalarını bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım.

Hep olumlu düşünmek istesem de geceleri kafamı yastığa koyduğum an, kötü ihtimaller zihnimi ele geçiriyordu. Buna engel olamıyordum.

Gözlerimi Soner'den ayırarak bakışmamızı bitiren taraf ben oldum. Emre kapıyı kapatarak bana doğru yüzünü çevirdiğinde derin bir nefes aldım ve ardından, "Soner nasıl?" diye sordum.

Elini kapının kulpundan çekerek bana yaklaştı. "Bilmiyorum, bu konuda hiç konuşmadı."

"Ama konuştu yani?"

"Seni sordu sadece."

Uyanırsa o an yanında olmak için okul dışında bulduğu her vakitte hastanede biten, derslerine bile burada çalışan ben, Soner uyandığından beri içeri giremiyordum. Ayaklarım o tarafa doğru adım atamıyordu. Sanki görünmez bir güç, ben odaya girmeyeyim diye beni tutuyordu.

"Başka hiçbir şey söylemedi mi?"

Kaşlarını havaya kaldırıp indirirken aynı zamanda kafasını iki yana salladı. Yanaklarımı şişirip sıkıntıyla ofladım. "Bence içeri girmelisin," dediğinde bakışlarımı Emre'den kaçırdım. "Kapı ne zaman açılrsa direkt o yöne bakıyor. Belli ki seni bekliyor."

Evet, bir an önce içeri girmem ve Soner'in iyi olduğunu yakından görüp kendimi rahatlatmam lazımdı. Bunun ben de farkındaydım ama farkında olmam bir şeyleri değiştirmiyordu ve ben onu açılan her kapıda bir, iki saniye görmekle yetiniyordum.

"Benim şimdi gitmem lazım." Bakışlarımın odağı yeniden Emre olduğunda onaylarcasına başımı salladım. "Benimle konuşmaması normal, malum aramız belli ama sen girdiğinde mutlaka tepki verir ve konuşur. Daha fazla burada bekleme de içeri gir. Yarın sabah görüşürüz."

Sonda kullandığı zaman kavramıyla aklıma saate bakmak geldi. Havanın çoktan karardığını ama saatin çok geç olmadığını gördüm. Gözlerimi saatten ayırarak, "Tamam," dedim. "Ben buralardayım."

Emre koridorun sonuna doğru yürüyüp gözden kaybolduğunda üzerimdeki montun cebinde duran telefonumu çıkardım. Azradan sanki onun yanındaymışım ve ben çekmişim gibi bir anlık istedikten sonra attığı fotoğrafı anneme gönderdim. Bu taktiği iyice alışkanlık haline getirecekmişim gibi duruyordu. Bir tek bu yöntem iş görüyordu.

Beste

Anne, Azra'da kalayım mı bugün?

Annem

Yemek hazır, eve gel.

Beste

Ama Azraların evi okula daha yakın. Sabahın köründe kalkıp yollarda mı sürüneyim ben?

Annem

Aynı mahalledeyiz anneciğim.

Beste

Adım hesabı olarak evleri durağa daha yakın. Sabahın o soğuğunda bizim evden ta durağa kadar yürüyeyim mi yani? Hasta olurum sonra kıyabilir misin bana?

Annem

Sen gitgide manipülatör bir kıza dönüşüyorsun. Koynumda ne büyütüyorum ben böyle?

Beste

Ben senin kanınım kadın, benim hakkımda böyle konuşamazsın. Üzülürüm.

Annem

Kal Azra'da, Beste. Birkaç gün gelme de rahat edeyim.

Beste

Gelmem bak. Bir daha düşün.

Annem

İşim var, Beste. Rahat bırak beni.

Beste

Tamam, öptüm.

Telefonu cebime sıkıştırıp bakışlarımı kapıya doğru çevirdim ve derin bir nefes aldım. Artık içeri girmem gerekiyordu.

Bu sırada koridorda tüm odalara girip yemek bırakan adam dikkatimi çekti. Akşam yemeği vaktiydi. Birkaç adımda adamın yanına ulaşarak, "Bunlar hasta yemeği, değil mi?" diye sordum.

"Evet, refakatçi varsa onlar da alabilir." Aç değildim. O yüzden tekerlekli servis arabasından sadece bir tane yemek tepsisine uzandım. Üzeri streç filmle kaplanmış olan tepsinin içinde birkaç çeşit yemek vardı. "Şu odanınkini alayım ben o zaman," dedim Soner'in odasını göstererek.

"Afiyet olsun."

"Teşekkürler."

Elimde tepsiyle beraber kapının önüne ulaştığımda, kapıyı kısa bir tıklatmanın ardından kulpunu indirerek araladım. İçimde baş edemediğim bir heyecan büyürken, bunun neyin nesi olduğunu sorgulamadan edemedim. Sanki Soner'i ilk kez görecekmışim gibi kalbimin atışları hızlanıyordu.

Bakışlarımı Soner'den uzak tutarak, "Ben geldim," dedim. Sesim harfleri uzatacak kadar neşeli çıkmadı ama soğuk bir tonlama da yoktu. Düz bir şekilde konuşmuştum ama soğuk yapıyormuşum gibi görüldüğü için biraz içim sızlamamış değildi. Gerçi onun bu tavrı hak ettiğini düşünüyordum.

İçimdeki şefkatli Beste buna bile üzülüyordu.

"Yemek saati gelmiş." Kapıyı kapatarak elimdeki tepsiyi tekerlekli masanın üzerine bıraktım. Başka uğraşabileceğim bir şey olmadığı için bakışlarımı yatakta yarı uzanır pozisyonda duran Soner'e çevirdim. Ellerimi bedenimin arkasında birleştirirken yanağımın içini dişledim. Nasıl davranmam, ne yapmam gerektiği konusunda bir fikrim olmadığı için kendimi gergin hissediyordum.

Elalarına uzun uzun bakma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Göremediğim her günün, hatta her saatin acısını çıkarmak istercesine karşısına oturup yüzünü izlemek isteyecek kadar kafayı yemiştım.

Onun dikkatli bakışları yüzümde gezinirken, omuzlarımı dikleştirerek masanın kenarından tuttum ve tekerlekleri sayesinde kolaylıkla yatağın yanına yaklaştırdığımda bırakıp Soner'e döndüm. "Doğrulmana yardım edeyim mi?"

Sessiz kalarak beni izlemeye devam etti. Hiçbir şey söylemeden yastığını düzelitti ve kendi başına yatakta oturur pozisyona geldi. Aramızdaki gerilimli ve garip havayı dağıtmak istiyor olsam da nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yatağın kenarındaki sandalyeye oturup arkama yaslandım.

"Nasılsın?" diye sordum. Soner gözlerini kısa bir süre yemekte gezdirdikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Birkaç saat öncesine kıyasla yüzünün rengi daha canlıydı. Kötü de görünmüyordu. Gözünün altındaki morluklar silikleşmişti, neredeyse geçmek üzereydi. Okulda son gördüğümde gözlerinin içi kıpkırmızıyken şimdi öyle değildi. Soner'i süzen bakışlarım sağ koluna takılı olan seruma ulaştığında iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

"İyi," dedi kısa ve net bir cevapla. Bir insanın sesini duymak bile başkasını nasıl bu kadar duygulandırabilirdi, aklım almıyordu.

Titrememesi için büyük bir çaba gösterdiğim sesimle, “Ne kadar iyi?” diye sordum. Şu an neden iki yabancıymışız gibi hissediyordum, bilmiyordum. Odaya daha yeni girmiş olsam da aramızdaki soğukluğu hissedebiliyordum. Hem de iliklerime kadar.

“Yeteri kadar iyi.” Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. “Yemeğini yesene, soğumasın.” Bakışlarımı Soner’den uzaklaştırdım.

Doğru düzgün konuşamadığımız her an, kendimi çok kötü hissediyordum. Normalde olsa uyandığı gibi ilk işim Soner’e sarılmak olurdu ama şimdi öyle değildi. Hiç itiraf etmek istemesem de ona kırgın bir yanımdı. Soner’i anlıyordum, neden böyle bir şeye kalkıştığını biliyordum. Psikolojisinin ne kadar berbat bir halde olduğunun en çok ben farkındaydım ve bu yüzden kırgınlığımı dile getiremiyordum. Onu suçlayamıyordum, içimi döküp rahatlayamıyordum.

“Buradasın.” Bacağımın üzerindeki ellerimle uğraşırken kafamı kaldırıp Soner’e bakmamak için kendimi zor tuttum. “Neden buradasın?”

Sesi merak doluydu. Sahici bir merakla neden burada olduğumu soruyordu. Hatta buna şaşırmış gibi de görünüyordu. Her şeyi ezbere bildiğim bakışlarından, en ufak bir tonlamasından ne hissettiğini anladığım ses tonundan ayırt edebiliyordum.

“Çok saçma bir soru sordun.” Oturduğum yerde huzursuzca doğruldum. “Burada olmayıp da başka nerede olacaktım?” Bu şekilde saçma sapan konuşmaya devam etmemesi için, “Yemeğini ye,” dedim.

Son dediğimi duymazlıktan gelip, “Niye buradasın, Beste?” diye tekrarladı.

Ciddi bir tavırla, “Burada olmamamı mı isterdin?” diye sordum. Hemen ardından omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Yüzsüz bir insanım, istesen de gitmem,” diyerek açık sözlü bir şekilde dile getirdim. Ne kadar yüzsüz olduğumu, *git* dese de gitmeyeceğimi çoktan anlamış olmalıydı. İstemese de burada olacaktım çünkü hiçbir zaman içinden gelerek, gerçekten isteyerek bana *git* demeyecekti. Benim iyiliğimi düşünerek demiş olacaktı ve bunu biliyorken, söylediği şeyi ciddiye alıp Soner’e arkamı dönüp gitmezdim.

Tabii gerçekten gitmemi istediğini hissetmediğim sürece.

“Hayır.” Sesi düşünceliydi. “Aksine, gelmezsin diye düşünüyordum.” Sonlara doğru sesi kısıldığında bakışlarım gayriihtiyarı Soner’e çevrildi. Gözleri kısıktı, yüzü benim olduğum tarafa doğru dönük olsa da bakışları yerdeydi.

“Gelmek ne demek?” dedim hafif sinir barındıran ses tonumla. “Sen uyurken ben buradan gitmemek için can atıyordum. Gelmememin ihtimalinden söz bile edemezsin.”

Yine aynı şeyi yapıyordu; kendini değersiz görüyordu. Sanki o, benim için uyandığında yanına gelmeye tenezzül bile etmeyeceğim biriymiş gibi konuşması can sıkıcıydı. Bu olaydan önce de böyleydi. Kendisini bir türlü bana layık göremiyordu. Sadece bana da değil, Soner kendini bu hayatı yaşamaya dahi layık görmüyordu. Ona öncelikle kendisine değer vermeyi öğretmem gerekiyordu.

“Bana kızgınsındır diye düşündüm.” Yüzüme bakmadan konuşmasıyla gözüme suçlu bir çocukmuş gibi göründü. Gülümsemek için gerilen dudaklarımı son anda birbirine bastırarak bunu engelledim.

Elimi masaya götürerek, “Yemeğini ye,” diye hatırlattım. “Soğudu iyice.”

Uyanışının üçüncü saatinde bunlar konuşulacak konular değildi. Çoktan kendine geldiği, enerjisinin dolduğu belliydi ama en başta kendi keyfi mi kaçırmamak için bu konulardan kaçınmak istiyordum. Şimdilik. Hastaneden çıktığında her şeyi detaylıca konuşacaktım zaten. Bir süre daha sabredebilirdim.

“Bir şey söyle.” Elaları nihayet gözlerimi bulduğunda oturduğum yerde bedenim gerildi. “Kızgınsın, değil mi?”

Keşke kızgın olsaydım.

“Tüm geceyi aç bir şekilde mi geçirmek istiyorsun?” Oturduğum sandalyeden kalkarak masanın diğer tarafına geçtim. Masanın altı boş olduğu için üstü direkt yatağın üzerine denk geliyordu. Yataktaki boşluğa oturup tepsinin strecini sıyırmaya başladım. Şimdi Soner’le aramızda sadece enlemesine pek de geniş olmayan bir masa vardı. “Hastane yemekleri tuzsuz oluyor ama taburcu olana kadar idare edeceksin. Bu da sana ceza olsun.”

Ne büyük ceza.

Streçle uğraşan ellerim Soner’in sıcak elleri tarafından sarıldığında nefesim birkaç saniyeliğine kesildi. Ellerimi sıkıca tutarak hareket etmemi engelledi. “Beste?” dedi ama bakışlarımı ellerimizden ayırıp ona çevirmedi. “Kızgın mısın?”

Ellerimi geriye doğru çekiştirip onunkilerden kurtarmaya çalıştığımda, Soner ellerini iyice sıkarak buna engel oldu. Ellerim avuçlarının sıcaklığıyla ısınırken ondan kurtulamayacağımı anladığımda pes ederek hareketlerimi durdurdum.

Bakışlarımı Soner'in yüzüne çıkarıp, "Kızgın değilim," dedim. Gözlerinden geçen rahatlamaya şahit oldum ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Sözlerime devam ettiğimde bu rahatlama duygusu yok oluverdi. "Kırgınım."

Kızgınlık kolay geçerdi ama kırgınlık öyle değildi. Ona karşı buruk bir yanımdı. En kötüsü de bunun için onu suçlayamıyor olmaktı.

Vücudunun kasıldığını, ellerimi saran elleri sayesinde hissedebiliyordum. Kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

"Anlamsız," dedim. "Ölseydin bu özrün hiçbir anlamı olmayacaktı."

Boşluğundan faydalanarak ellerimi Soner'inkilerden kurtardım. "Şimdi yemeğini ye." Tepsinin strecini tamamen çıkarıp elimde küçük bir top haline getirdikten sonra ayağa kalktım. "Ben biraz sonra gelirim."

Dudaklarının konuşmak için aralandığını fark ettiğimde durup bekledim. Bir şeyler söylemesi için gözlerinin içine baktım ama her ne söylemek istediye bile bir noktadan sonra konuşmaktan vazgeçip aralık olan dudaklarındaki boşluğu kapattı. Ben de hiçbir şey söylemeden, Soner'e arkamı dönüp kapıyı açarak dışarı çıktım.

Kapıyı örttükten sonra hızlı adımlarımla aynı kattaki lavaboya doğru ilerlemeye başladım. İçeri girdiğimde kimsenin olmaması işime yaradı çünkü kapıyı kapatır kapatmaz gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Aynanın karşısına geçerken akan yaşları temizlemeye çalışıyordum. Kendi kendime suçlarcasına bir edayla, "Sen ne ağlak bir insan oldun ya?" dedim. "İnsanın ağlamadığı bir gün olmaz mı?"

Duygusal birisi olmaktan nefret ediyordum. En ufak bir şeyde gözlerim doluyor, direkt ağlayasım geliyordu. Sinirlendiğimde de gözlerim dolar ve kendimi ifade edişim güçleşirdi.

Çeşmeyi açıp avuçlarıma doldurduğum buz gibi suyu yüzüme çarptım. Bunu birkaç sefer daha tekrarladıktan sonra ağlama isteğimi bastırmayı başardım. Duvardaki peçetelikten birkaç kâğıt havlu alıp yüzümü kuruladım. Aynadan yüzüme baktığımda ağladığımın belli olduğunu görsem de bunu umursamadım. Saçlarımı gelişigüzel bir topuz yaparak lavabodan ayrıldım.

Biraz koridorda zaman öldürdüm. Telefonumla uğraştım. Gelip gidenleri, görevli adamın odalardaki boş yemek tepsilerini toplamasını izledim. Soner'in odasına giren adam yemek dolu tepsiyle çıktığında kaşlarım istemsizce çatıldı. Yemeğini yememişti. Başında bekleyip yemesi için zorlamazsam olacak olan buydu.

Bir saatten fazla bir süre odanın dışında vakit geçirdiğimi fark edince kapıyı açarak içeri girdim. Fevri hareketlerim, yatağında uzanmakta olan Soner'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce yavaşladı. Kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapatıp ağır adımlarla yatağa doğru yaklaştım.

Masayı eski yerine çekmişti, yatağının önü boştu. Odanın açık olan penceresinden esen rüzgâr bedenimi ürpertti. Soner kalkıp açmış olmalıydı zira ben çıkarken bu cam kapalıydı. İçerisinin fazlasıyla soğumuş olduğunu düşünerek pencerenin önüne kadar gittim ve açık olan camı kapattım.

Soner'in üzerinde hastane kıyafeti yoktu. Uyandıktan sonra üzerini değiştirmiş, her ihtimale karşı önceden onun dolabından alıp getirdiğim kendine ait kıyafetlerini giymişti. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Örtü vücudunun yarısına kadar örtülüydü. Oda fazlasıyla soğuk olduğundan üşüyeceğini düşünerek yatağa yaklaştım. Örtünün uçlarını kavrayıp göğsüne gelecek kadar çekti. Serum takılı olan koluna dikkat ederek güzelce üstünü örttüm.

Yatağın ucundaki boşluğa yavaşça oturdum. En azından o uyurken Soner'e yakın davranabiliyordum. Bakışlarım yüzünde gezinirken gülümseme isteği bu defa engel olamadım. Elimi havaya kaldırıp yüzüne götürdüm. Avuç içimi yanağına yaslarken başparmağımla çenesini hafif hareketlerle okşamaya başladım. Pürüzsüz tenine temas eden her nokta sızlıyordu.

Eğilerek dudaklarımı yanağına bastırdım. Üzerine doğru eğildiğim için diğer elimi kafasının yanına, yastığa yasladım. Uyanıktı. Bunu anlamam elim tenine değdiği an düzensizleşen nefes alış verişleri sayesinde oldu.

Dudağımın yanağıyla olan temasını kesip doğrulduğumda elimi çekme girişiminde bulunmuştum ki avucunun baskısını elimin üstünde hissettim. Kafasını çevirerek yanağının yerini dudaklarının almasını sağladı. Avucunun içine dudaklarını bastırarak derin bir öpücük bıraktığında, gözkapaklarım aşağıya kayarak gözlerimi örttü. En ufak bir hareketinden bu denli etkileniyor olmam hiç güzel değildi.

Kendime gelip gözlerimi açtığımda aynı anda Soner'in de gözleri aralandı. Kısık gözkapaklarının gerisindeki elalarına bakarken nefesimi tuttum. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Onun bedeninin üzerinde neredeyse uzanır bir pozisyondaydım.

Dudaklarının baskısı eksildiğinde elimi tutmayı bırakmadan yüzünü tamamen bana doğru çevirdi. "Doğum günün kutlu olsun." Heyecanla dudağımı dişlerimin arasına kısırdım. Bakışları kısa bir anlığına dudaklarıma

indi fakat fazla oyalanmadan yeniden gözlerime baktı. “Hediyem yok, ma-lum.” Ellerimizi yüzünden uzaklaştırıp karnının üzerine koydu ve parmak-larımızı birbirine kenetledi. “Ama telafi ederim.”

“Hediyen vardı,” dedim. Aldığı konser biletini kastediyordum. “Telafi etmene gerek yok.” Her ne kadar gidememiş olsam da hediye niyetiyle al-mıştı sonuçta.

“Gittin mi?” diye sordu ama zaten kendisinin cevabı biliyor gibi bir hali vardı.

“Gidebilir miydin sence?” İçime dolan öfkeyle olduğum yerde doğ-ruldum. Böylelikle yüzlerimiz birbirinden uzaklaştı. “Sen ne yaptığının farkında mısın?” Benimle beraber Soner de bedenini doğrulttu. Kenetli olan ellerimizi çözmeyi denesem de izin vermedi. Bunun üzerinde çok fazla durmadan konuşmaya devam ettim. “Bir gün öncesinde bana konser bileti verdin. Sana uzun uzun ertesi güne dair planlarımı yazdım. O gece sevinç-ten uyuyamadım. Sen ne yaptın? Dilimin ucuna kadar gelen ama söyleye-medığım şeyi yaptın. Seni o yatakta, o halde gördüğümde nasıl hissettim, biliyor musun?”

Yüzünde mimik oynamadı ama gözlerinde bana bakmaktan kaçınan küçük bir çocuk vardı. “Ve en kötüsü de ne biliyor musun? Başkası olsa geçer karşısına tüm öfkemi kusar, kırgınlığımı dile getirirdim ama sana kar-şı bunu yapamıyorum. Seni anlıyor olmak bunu yapmama engel oluyor.”

Elimi yeniden çekmeyi denediğimde yine izin vermedi. Bakışları ilgiyle yüzümde dolanıyordu ve yine aynı ilgiyle beni dinliyordu. Bu hissi özlemiş-tim ama şu durumda bunun da etkisini göremiyordum.

Omuzlarım çökerken, “Olan bana oluyor,” dedim. “Seni suçlayamıyo-rum, yüzüne karşı bağıramıyorum, içimi dökemiyorum. Kırıldığım-la kalı-yorum ve inan bana, bunun kalbimde ne kadar büyük bir yük olduğunu tahmin bile edemezsin.” Bu yüzden ister istemez kendimi Soner’den uzak tutuyordum. Onarılmayı bekleyen kalbim bana engel oluyordu.

“Özür dilerim.” Özüyle hiçbir şey geçmezdi.

“Özür dileme benden, Soner. Ne olur artık benden özür dileme.” Ken-dimi o kadar sıkıyordum ki çoktan dolması gereken gözlerim bu sebepten dolayı dolmuyordu. “Kendini öldürmek istediğin için benden özür dile-me.” Ağlamasam da boğazımdaki yumru sesimi titretiyordu.

“Başka bir yol bulamadım.”

“Bulmayı istemedin ki.” Gözlerini ellerimize indirdi. Parmağı elimin üzerinde yavaş dokunuşlarla geziniyordu. “Ve Allah kahretsin ki seni bu konuda da anlıyorum. Senin yerinde olsaydım neler yapacağımı düşündükçe sana hak veriyorum. Bu daha kötü, Soner. Sana kızamıyorum, seni yargılayamıyorum. Ben hiçbir şey yapamıyorum.”

Kafamı yana doğru yatırıp üzgün bir şekilde devam ettim. “Günden güne çöküşünü izlemek dışında.”

İç çeker gibi bir nefes alıp verdiğinde ılık soluğu yüzüme çarptı. Gözlerim kapanmamak için direnirken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Nereye kadar böyle gidecek, Soner?”

“Sana söylemiştim.” Sessizlik yeminini bozduğunda kısık olan gözkapaklarımı tamamıyla aralayarak Soner’e baktım. “Ben sana iyi gelmiyorum demiştim. Seni kendimden uzaklaştırma çabalarım bu yüzdendi. Benden kendi isteğinle kopmayacağını anladığımda sana daha fazla zarar vermek istemedim. Aramızdaki sınırı en başından beri koruması gereken bendim, yapamadım.”

Kafamı iki yana salladım. “Sen bana iyi geliyordun.” Onunkilere kenetli olan parmaklarımı sıktım. “Sen bana çok iyi geliyordun. Asıl ben sana iyi gelemiyormuşum, buna izin vermiyormuşsun. Sonradan anladım.” Boştaki elimi yanağına götürdüm. Avuç içime temas eden sıcak teniyle elim cayır cayır yanmaya başladı.

Titrek bir sesle, “Hayat çok acımasız,” dedim. Ağlamak üzere olduğum sesimden belliydi. Ağlamamak için direnebildiğim kadar direnecektim. “Biz bunu hak etmiyoruz. Ben seninle normal bir lise aşkı yaşamak istiyorum. Acı olmadan, üzüntü olmadan, ağlama olmadan. Dizilerdeki, filmlerdeki gibi olanından istiyorum. Neden sürekli engeller çıkıyor karşımıza?”

“Beste.” İlimli sesiyle gözlerimi yumdum. Yatağın üzerinde bana doğru yaklaştığını çıkan hışırtı seslerinden anladım. “Ağlama sakın.”

Kendimi tutamayarak ufak bir çıkışla, “Ağlatma o zaman,” dedim.

Kolunu belime sardı. Nefesim kesilmiş bir şekilde hamlesini beklerken beni kendisine çekmesiyle yanağındaki elim omzuna düştü. Ona kızgın ve kurgınken nasıl bu pozisyona gelmiştik, bilmiyordum ama zaten ona olan kızgınlığım hiçbir zaman uzun sürmüyordu. Soner’in etkisi çok başkaydı.

“Seninle bu konuyu konuşacağız,” dedim. “Şu an hastanedesin diye uzatmayacağım. Hastaneden çıktıktan sonra gazabımdan kork. Şimdi

sadece hasret gidermek istiyorum.” Kenetlediği ellerimizi ayırıp kollarımı sıkıca boynuna doladım.

Yüzüm boynuna gömülürken, diğer kolunu da belime doladı ve yatakta oturuyor olmamız izin verdiğince birbirimize sarıldık. “Çok korktum,” dedim boğuk bir sesle. “O mektubun hesabını da soracağım sana, görürsün sen.” Küçük bir çocuk gibiydi sesim.

Karşı çıkmadan anlayışlı bir tınıyla, “Sor,” dedi.

“Soracağım tabii.”

Geri çekilip yüzüne baktım. “Yemeğini de yememişsin.”

“Aç değildim.”

Şimdilik ikimiz de görmezden geliyorduk ama buradan çıktıktan sonra ciddi bir şekilde konuşacaktık. Soner artık tedavi olmak için bir adım atmak zorundaydı. Hayat böyle gitmezdi. Bu defa başarısız oldu diye bir sonrakinde de aynısı yaşanacak diye bir şey yoktu. Ben, Soner’i bir kez daha bu hastane yatağında görmeyi kaldıramazdım.

Tamamen geri çekilerek, “Sen uyu,” dedim. “Dinlen iyice.”

Belimdeki kollarım sıkılaştırdı. “Gitme.”

“Gitmiyorum, bu odadayım.” Odada ikili koltuk vardı, orada uyuyabilirdim.

“Yanımdan gitme.”

Sevgi dolu bakışlarımla yüzünü incelerken gülümseyerek konuştum. “Tamam, gitmem.” Soner belimdeki koluyla beni yatağa yatırmaya çalıştığında, “Bir dakika,” diyerek onu durdurdum. Yere doğru eğilip, siyah botlarıminin fermuarlarını indirerek ayaklarımdan çıkardım ve tamamen yatağa yerleştim.

Soner’in bedeninin yanına uzanarak kollarının arasındaki yerimi aldım. Örtüyü ikimizin üzerine örterek ısınmamızı sağlarken, Soner bir kolunu bedenimin altından geçirip belime sardı. Boşta kalan eliyle parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Davranışlarındaki samimiyet garip geliyor olsa da rahatsız değildim. İntihara kalkışından önceki bir haftayı düşünüp uyandıktan sonra da aynı tavırlarına devam eder sanmıştım. Oysa Soner beni şaşırtıyordu. Belki de bu, büyük bir adımdı onun için. Belki de bu defa tedaviye ikna olacaktı. Bilmiyordum ama bu *belkiler* hoş bir ihtimaldi.

Omzuna yasladığım başımı geriye atarak yüzüne bakmaya çalıştım. Aniden aklıma gelen düşüncelerle yanaklarım yanmaya başlarken utangaç

bir tavırla, “Çok arsız bir insanım,” dedim. “Beni öpmezsen bu gece uyuyamam. Çok özledim.”

Güldü. Gülünce kıvrılan dudaklarını, kısılan gözlerini, dudaklarının arasından çıkan gülüş sesini özlediğimi o an fark ettim. Soner’e dair her şeyi o kadar çok özlemiştim ki...

Kafasını yastıktan kaldırıp yüzüme doğru eğildiğinde elimi omzuna götürdüm. Yüzlerimiz arasında santimlik mesafe kaldığında durup gözlerimin içine baktı. Heyecanım iki kat artıp kalp atışlarım hızlanırken, bu şekilde durmasının bana iyi gelmediğini fark ettim ve kafamı kaldırarak dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapattım.

Omzundaki elim yavaş hareketlerle ensesine tırmanırken yumuşak dudakları benimkileri baş döndürücü bir hazla kavradı. Dudaklarımı nazik bir şekilde çekiştirirken diğer elimi göğsünün üzerine götürdüm. Elim soluna ulaştığında hissettiğim hızlı kalp atışlarıyla dudaklarının üzerinde gülümsedim.

İkimizin de nefesi tükenene kadar birbirimizi öptük. Tüm özlemim bu öpücükle dinerken ayrıldığımızda iç çekmeden edemedim. Bu çocuğun her bir zerresine öyle âşıktım ki... Kelimeler yetmiyordu aşkıma tarif etmeye, anlatmaya.

Soner kendini yatağa bırakıp beni göğsüne çektiğinde, “Bir kere,” dedim ona sokulurken. “Bir kere mektuptaki gibi seslensene.” Yine duygularım depreşmişti. Yine hisler dört bir yandan kalbimi etkisi altına almaya başlamıştı. Mektubu okurken aklımdan geçen ilk şey, bana o şekilde hitap etmesini sesli bir şekilde duymaktı ve şimdi bu istekle kalbim pır pır atıyordu.

Neyi kastettiğimi açıklamama gerek kalmadan Soner beni anladı.

Ağır hareketlerle dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Nefesi boynuma vururken tüylerim ürperdi. Fısıltıyla konuştu. “Beste’ın...” Sesi kulağıma ulaştığı an, kollarının arasında bayılıp kalacağımı düşündüm. Sesi bu zamana kadar duyduğum en güzel melodiden daha güzeldi.

Dakikalar birbirini kovaladığında Soner’in kollarında mayışırken doğum günümün kötü başlayıp, bu kadar güzel bitebileceğini hiç düşünmemenin bilinciyle uykuya daldım.

26 Aralık 2022

Pazartesi

Boynuma yayılan ısının tek sebebi pencereden içeriye sızıp yüzüme vurduğunu hissettiğim güneş ışınları değildi. Belli aralıklarla tenime çarpan sıcak bir nefes vardı ve ben o nefesin sahibini çok özlemiştim.

Tabii o, akıllı kararlar verene kadar dün geceki gibi davranmayacaktım. Bu kadar yakın olmayacaktım. Ne kadar doğru bir yöntem olduğu tartışılırdı fakat işin ucunda Soner'in tedavi olmayı kabul edişi, yeni bir hayata başlamaya karar verşi varsa her yolu denemeye hazırdım.

Birbirine batan kirpiklerimi birkaç kez kırıştırarak gözlerimi aralamaya çalıştım. Birazcık uğraşın ardından kısık da olsa aralamayı başardım. Görüş açıma giren ilk şey, yatağın hemen yanındaki pencere oldu. Ardından Soner'in üzerindeki siyah tişörtü gördüm. O an kafamın göğsüne yaslı olduğunu fark ettim.

Bütün gece pozisyon değiştirmeden uyuyabilmek de büyük bir başarıydı.

Kafamı geriye doğru yatırdım. Bu hareket Soner'in sadece çenesini görebilmemle sonuçlandığında kafamı göğsünden ayırarak biraz yükseldim. Soner hâlâ uyuyordu. Bu, içimin tuhaf bir hisle dolmasını sağladı. Uyuyordu. Bütün gece benimle birlikte uyumuş muydu, yoksa sabaha karşı uykusuzluğa dayanamayıp mecburen mi uykuya dalmıştı, merak ediyordum.

Her ne kadar birinci seçeneğin olmasını dilesem de ikincisinin yaşanma ihtimalinin daha fazla olduğunu içten içe çoktan kabullenmiştim.

Soner'in hareketlendiğini hissettiğimde kendime geldim ve dikkatlice yattığım yerden doğruldum. Yatağın içinde oturur pozisyona geldiğim sırada Soner'in gözkapaklarının kıpırdandığı gözümünden kaçmadı. Birkaç saniye içinde gözlerini aralarken ben de aynı anda bakışlarımı yüzünden

uzaklaştırdım. Soner'e sırtımı dönerek bacaklarımı yataktan sarkıttım. Yere doğru eğilip botlarımı birer birer ayağıma geçirirken Soner uykulu sesiyle, "Günaydın," dedi.

Hayır, Beste. Şu anda uykuluyken sesinin ne kadar güzel çıktığını düşünemezsin.

Kızgın ve kırgınız.

Soğuk bir tonlamayla ki bunu yapmak benim için çok zor bir şeydi, "Günaydın," diye karşılık verdim. Yüzüne bile bakmadım.

Daha ilk saniyeden bende bir gariplik olduğunu fark ettiğini biliyordum.

Aslında dünkü halimden pek bir farkım yoktu. Bir yerden sonra özlem duygum daha ağır bastığı için dayanamamış ve bir süreliğine her şeyi yok saymıştım. Ona sarılmamın da beni öpmesini istememin de tek sebebi buydu.

Kırgın Beste hâlâ içimde bir yerlerde varlığını sürdürüyordu.

Botlarımın fermuarını çektikten sonra yataktan kalkarak Soner'e doğru döndüm. Bakışlarımı gözlerinde pek fazla tutmak istemedim zira ona baktıkça yumuşuyordum. Elalarına bakınca tavırlı kalamıyordum. Gözlerimi bir ya da iki saniye gözlerinde tuttuktan sonra bakışlarımı odanın içerisinde gezdirmeye başladım.

Masanın üzerindeki kahvaltı tepsisini görünce bu çok anormal bir şeymiş gibi abartılı bir tavırla, "Aa!" dedim. "Biz uyurken kahvaltıyı bırakmışlar."

Yatağın uç kısmındaki masaya ulaşip çekiştirerek yatağa yaklaştırdım. "Hadi kahvaltını yap."

Gözlerinin üzerime kilitlendiğini hissedebiliyordum. Tıpkı dün uyanıldığı ilk saatlerdeki gibiydi. Ben ona bakmamakta ısrarcıydım, o da bana bakmakta. "Yine düne mi döndük?" diye sordu.

Anlamazlıktan gelerek, "Niye?" dedim.

"Soğuk davranıyorsun."

"Normal davranıyorum." Masayı iyice önüne çektim. "Kahvaltını yap-sana sen."

"Senin normalin bu değil, Beste," dedi *yapma* der gibi. Elalarını etkisi altına almış olan üzüntüyü görmezden gelmek zorundaydım, aksi halde şu saniyede ona olan bütün gardımı indirirdim.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Artık böyle."

Bu fazla acımasızca olmuştu sanki. Kendi içimde bunun derdine düşsem de Soner'e yansıtmamak için mimiklerimi sabit tutmaya çalıştım. Soner bana bir cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada odanın kapısı tıklatıldı. Gelen her kimse benden büyük bir dua kazanmıştı çünkü Soner ne derdi ve ben ona nasıl cevap verirdim, bilmiyordum. Benim için ona soğuk davranmak çok zor bir şeydi.

Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda birkaç saniye sonra aralanan kapıdan Emre'nin girdiğini gördüm. Temkinli hareketlerle kafasını içeriye doğru uzatıp yarım adım attı. "Gelsene," diyerek ona onay verdiğimde orada durmaktan vazgeçerek bedenini tamamen içeri soktu.

İçeri girip kapıyı kapatırken, "Günaydın," dedi.

Ben, "Günaydın," diye karşılık versem de Soner'den çıt bile çıkmadı. Emre'yle iletişime geçeceğini düşünmüyordum zaten. Soner istediğinde kimseyle tek kelime konuşmadan hayatını sürdürebiliyordu. Zamanında bizzat deneyimlemiştim.

"Durumlar nasıl?" Kapıyı ardından kapatsa da bulunduğu yerden ayrılmadı. Kapının bir adım ötesinde, her an gitmeye hazır bir şekilde dikiyordu.

Elimi tepsiye atıp strecini çıkarmaya başlarken Emre'yi cevapladım. "Durumlar, Soner kahvaltısını yaparsa daha iyi olacak."

Bir de tedavi olmayı kabul ederse. Aklından intihar gibi saçma sapan düşünceleri tamamen çıkarırsa.

Gerçekleşmesi zor olan ihtimallerden bahsediyorduk.

Bu dediğimle beraber Emre'nin bakışları Soner'e doğru kaydı. Soner ne bana ne de ona bakıyordu. Önüne çektiğim masadaki tepsiye odaklı bir haldeydi veya öyle görünmeye çalışıyordu. Hangisiydi bilmiyordum artık.

Bu defa doğrudan Soner'e bakarak, "Nasılsın, Soner?" diye sordu.

Duyduğu soruyla beraber Soner'in bıkkınlıkla dolu bakışları suratımı buldu. Gözlerinden çıkarabildiğim tek anlam, Emre'nin burada olmasını istemediğiydi. Bunu gizlemek için bir çaba göstermiyordu bile. Bana dönen bakışlarına boş gözlerle karşılık verdim.

Emre'yi göndermemi falan istiyorsa bunun yaşanmayacağını bakışlarımdan anlaması gerekiyordu.

Benden bir karşılık alamayacağını anladığında gözleri üzerimden ayrıldı. "İyi," dedi tekdüze bir sesle. Cevap vermeyi istemediği sesinden bile anlaşılıyordu.

“Sen buralardasın, değil mi?” Sorum Emre’ye hitabendi.

“Buralardayım.”

“Ben biraz gidiyorum öyleyse.” Nereye gideceğimi bilmiyordum. Soner uyanana kadar hastaneye gelmek için can atan ben değilmişim gibi o uyan-
dıktan sonra buradan uzaklaşmak istiyordum. Onun yanında hem hiçbir
şey olmamış gibi hem de çok şey olmuş gibi davranmak çok zordu.

Önce eve uğrardım. Sonrasında da okula. Nereye gidersem gideyim bir
süre sonra dayanamayıp soluğu burada alacağımı biliyordum ancak birkaç
saat bile olsa ayrı ortamlarda olmamız benim için en iyisiydi.

Hem Soner’in fiziksel bir sorunu da yoktu. Bir şeye ihtiyacı olduğunda
kalkıp işini halledebilirdi. En kötü, yanında Emre vardı.

“Beste,” dedi Soner. “Yapma böyle.”

“Ben bir şey yapmıyorum ve emin ol bu, hiçbir şey yapmamış halim.”
Bir şey yapmış olsaydım onu hayatımdan tamamen çıkarırdım. Bu, gerçek-
ten de hiçbir şey yapmamış halimdi.

Gözlerimiz birbiriyle kesiştiğinde sesli bir soluk verdi. “Geri gelecek mi-
sin?” Sesinde gizlemeye çalıştığı bir beklenti vardı.

Benden bağımsız olarak bakışlarımın yumuşadığına yemin edebilirdim.
Tek nefeste, “Gelirim,” dedim.

Yüzünde mimik oynamasa da bakışlarına yansıyan rahatlığı gördüm.
Korkuyordu. Onu bırakıp gitmemden korkuyordu. Madem bu kadar kor-
kuyordu, beni kaybetmeyi nasıl bu kadar kolay göze almıştı?

Soner’e arkamı dönerek koltuğun üzerindeki eşyalarımı yöneldim. Mon-
tumu üzerime geçirip fermuarını çektikten sonra çantamı omzuma taktım.
Kapıya yaklaşırken yanından geçtiğim Emre’ye, “Görüşürüz, Emre,” dedim.

“Görüşürüz.”

Ardından kapıyı açtım ve dönüp Soner’e bir kez daha bakmadan oda-
dan çıktım.

Elimdeki meyve suyu kutusunun dibinde kalan içeceği içerken pipetten
çıkan sesler sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Pipete daha fazla eziyet etmek-
ten vazgeçerek ucunu dişlerimin arasından çektim. Hastaneye girmeden
hemen önce kenarda gördüğüm çöpe attım ve yoluma devam ettim.

Hastaneye girdiğimde adımlarımı direkt asansöre yönlendirdim.
Soner’in odasının olduğu katta durduğunda asansörden inerek koridoru

yavaş adımlarla yürüdüm. Odanın kapısı görüş açıma girdiğinde adımlarım mümkün olduğunca daha da yavaşladı.

Soner’le iki gün önce sarmaş dolaş bir şekilde uyuduktan sonra sabah uyandığımızda ona olabildiğince mesafeli yaklaşmıştım. Aramız bozuk değildi ama hâlâ daha çözülmemiş sorunlar, konuşulmamış meseleler vardı. Hâlâ geçmemiş olan kırgınlığım kalbimdeydi. Hal böyle olunca bir anda bu olaydan önceki halimize dönemiyordum. O gün Soner’e söylediğim gibi o an yalnızca bir süreliğine bu konuları rafa kaldırmıştım çünkü onu fazlasıyla özlemiş ve daha fazla ayrı kalamamıştım.

Sorunlar yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Daha doğrusu gün yüzüne çıkmamıştı, hep gün yüzündeydi. Bir süreliğine görmezden gelmişim ve o *bir sürenin* de vakti dolmuştu.

Düşüncelerimde boğulmuş bir şekilde yürürken odanın önüne ulaştığımda kapı açıldı. İçeriden beyaz önlüklü, sarışın bir kadın çıktığında doktor olduğunu anlayıp tebessüm ettim. Kadın da bana karşılık verip fazla durmadan yanımdan geçip gittiğinde bakışlarımı koridordaki sandalyede oturmakta olan Emre’ye çevirdim. “Soner’in doktoru mu değişti?”

Birbirine bağladığı kollarını çözdü. “Hayır, bu doktor psikiyatrist.”

Gözlerim koridorun sonundaki kadına döndüğünde yüzümde bir gülümseme belirdi. Soner’in tedavisindeki en büyük adımdı bu. “Boşuna gülme.” Emre’nin sesiyle bakışlarımın odağı o oldu. “Dün de geldi bu kadın. Soner tek kelime etmiyor.”

Dudaklarım gülümsememi bozarak düz bir hal alırken, “Ben görmedim geldiğini,” dedim. Daha da kötüsü Soner bana bir psikiyatristin odasına geldiğini söylememişti.

“O sırada sen de ben de yoktuk. Tam ben geldiğimde kadın odadan çıkıyordu, öyle öğrendim. Durumuyla alakalı sorular sordum *hasta ile iletişime geçmeden bu konuda bir şey diyemem* dedi. Belli ki Soner hiçbir şey söylememiş.”

Hissiz bir gülüşle beraber, “Şaşırmadım,” dedim. Bu olayın hayatımızda köklü değişimler yaşatmayacağını zaten tahmin etmiştim. Soner hâlâ aynı Soner’di. Ölümünden dönmüş olması onun için bir anlam ifade etmiyordu çünkü o ölmeyi istiyordu. O gün biraz daha geç gitmiş olsaydık eğer, Soner istediğini elde etmiş olacaktı.

Ölüm, şu an çok basit bir ihtimalmiş gibi geliyordu. Sanki o korkuyu yaşamamışım gibi kolaylıkla dile getirebiliyordum. Hayatımdaki en

sevdiğim insanlardan birisi intihara meyilliydi ve ben ne yaparsam yapayım bunun önüne geçemiyordum. Bu hayatta sadece ölüme çare bulunmaz dedikleri doğrudu. Ben her yolu denesem bile bu kavram, yine bir şekilde benden bir adım önde olmayı başarıyordu.

“Bugün de taburcu edeceklermiş.” Çantamı omzumdan indirerek Emre’nin yanındaki sandalyeye bıraktım ve diğer tarafa da ben oturdum.

“İyiymiş.”

“Tedavi olmayı reddederse zorla da olsa hastaneye yatırılacağını biliyosun, değil mi? Kendi isteğiyle tedavi olmak zorunda.” En korktuğum ama aslında en etkili olacağını düşündüğüm yollardan bir tanesiydi ama yine de Soner’in aylarca bir hastanede yatmasını istemiyordum. Kendi rızası dahilinde bir tedavi uygulanması en iyi yöntemdi. Birisi tedavi olmayı ona dayattığı sürece, Soner bu fikirden iyice uzaklaşırdı.

Saçımdan aldığım bir tutamın uçlarıyla oynarken, “Olacak zaten,” dedim.

Kafasını çevirerek bana baktı, Emre. “Ben karşımda iyileşmeye pek de hevesli birisini göremiyorum açıkçası.”

Sorun şuydu ki ben de göremiyordum.

Emre, Soner uyanana kadar iyileşmesi konusunda pozitif konuşuyordu. Bu olayın onun için dönüm noktası olacağından bahsediyordu. Artık Soner’de ne gördüyse konuşmaları umutsuzluğa evrilmişti.

“Bir yolu bulunur illa ki,” dedim ayağa kalkarak. “Umutsuz olmamak gerek.”

Kapıya doğru yürürken içeri girip girmeme konusunda kafamda soru işaretleri vardı. “Sen bu dediğine inanıyor musun?”

“Benim aklımda bir şeyler var.” Elim kapının kulpunda durdu. İçeri girip Soner’i görmeyi çok istesem de bir şeyler beni durdurdu. Ona kırgınken aynı ortamda olmak bana zor geliyordu. Emre’ye, “Kaç gibi taburcu olacak?” diye sordum.

“Doktor öğleden sonra istediğiniz herhangi bir zaman çıkış yapabilirsiniz demişti.”

“İyi.” Elimi kapının kulpundan çektim. “Ben, Soner’in evine gidiyorum o zaman, oraya gelirsiniz.”

“Benimle gelmek isteyeceğini pek sanmıyorum.”

Haklı olarak...

“Olsun, sen yine de tek bırakma onu. Soner bu, sağı solu belli olmaz.” Çantamı omzuma atarak Emre’ye döndüm. “Evde görüşürüz.”

Hızlı adımlarla sadece birkaç dakika önce geldiğim yolu geri dönerek hastaneden çıktım. Bulduğum ilk otobüse atlayıp Soner’in evinin olduğu durakta indikten sonra apartmanın karşısındaki markete girip yapmayı planladığım yemekler için gereken malzemeleri aldım. Elimde poşetlerle apartmana girdiğimde merdivenleri hızlıca çıktım. Ne tuhaftı ki hiçbir şey olmamış gibi yemek hazırlamak için markete gidiyor, alışveriş yapıyordum.

Çantamda taşıdığım Soner’in evine ait olan anahtarı çıkarıp kapıya ulaştığımda, karşı dairenin kapısının açıldığını duydum. Elimdeki poşetleri yere bırakarak anahtarı kilidine yerleştirip, kapının açılmasını sağladığım sırada tanımadığım bir kadının sesi kulaklarıma doldu. “Kızım bir bakar mısın?”

Omzumun üzerinden geriye baktığımda görüş açıma büyük ihtimalle ellili yaşlarında olan bir kadın girdi. Elinde tuttuğu ağzı bağlanmış çöp poşetini kapının kenarına bırakırken meraklı bakışlarıyla beni süzüyordu. “Buyurun?”

“Sen bu dairede oturan delikanlıyı tanıyor olmalısın. Ben her hafta evine temizliğe gidiyorum, şu doğalgaz kutusunun üzerinde oluyor anahtarı. Kaç seferdir anahtar orada yok. Epeydir ortalıkta da görünmüyor, nerede bu çocuk?” Soner bir ara eve temizliğe karşı komşusunun geldiğini söylemişti. Belli ki bahsettiği kadın karşımdaki kadındı.

“Bir sağlık sorunu vardı, hastanedeydi bir süredir. Bugün taburcu oluyor.”

Kadının suratında bariz bir rahatlama belirirken içten bir şekilde gülmüsedti. “Ciddi bir şeyi yoktur inşallah.”

“Vardı ama iyileşti şimdi.”

Kadın samimi bir tavırla, “İyi bari sevindim,” dedi. Gülümseyerek karşılık verip önüme dönmüştüm ki aklıma gelen şeyle beraber odağım yeniden orta yaştaki kadın oldu. “Siz bu dairede yaşayanları bayağıdır tanıyor olmalısınız. Onlarla alakalı bildiğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Senelerdir tanırım,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “Annesinin babasının sağ olduğu zamanları bilirim.”

“Anladım,” dedim yalnızca. Kadının, Soner ve ailesi hakkında bildiği şeyler varsa anlatmasını isteyecektim aslında ama sonradan bu düşüncemden vazgeçtim. Soner bilmemi istediği kadarını anlatmıştı zaten bana. Gerisini kurcalayıp öğrenmemi istemediği şeyleri duymak istemiyordum.

“Apartmanda pek sevilen bir aile değillerdi. Hırgür eksik olmazdı evlerinden, komşular rahatsız olurdu hep. Hatta birkaç kez binadan attırmak için imza falan topladıkları oldu ama kendi evleri olduğundan kimse bir şey yapamadı.”

Yere eğilip botlarımın fermuarını indirirken, “Siz peki?” diye sordum. “Siz neden bu aileyi sevmeyenlerden birisi değilsiniz?”

İnsanlar için dışarıdan bakıp yargılamak ne kadar kolaydı. Çoğu kişi için gördükleriyle karar verip perde arkasında olanları göz ardı etmek çok basit bir şeydi.

Kadın üzüntüyle, “Ailesi öldüğünde bu çocukcağız da küçüktü,” dedi. “Onun ne suçu olabilir? Hep anne babası yüzünden.” Sonlara doğru sesine gizlenmiş bir kızgınlık sezdim.

“Benim işlerim var da kusura bakmazsanız içeri gireceğim,” dedim nazik bir şekilde. Kadınla biraz daha sohbet etsem bana bildiği her şeyi anlatacak gibi bir havası vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse öğrenmek istemiyordum. Soner’in geçmişiyle alakalı en ufak bir şey daha öğrenip üzüntüden kahrolmaktansa bilmemeyi tercih ederdim.

“Tabii kızım.” Kadın kendi evine girip kapısını örttüğünde ben de içeriye girdim ve yerdeki poşetleri alarak mutfığa geçerken kapıyı ayağımla kapattım. Bu eve en son o olaydan sonra Soner’e kıyafet almak için gelip, birkaç dakika bile durmadan çıkmıştım. Odası hâlâ Soner’in bıraktığı gibiydi. O gelmeden ortalığa bir çekidüzen vermeyi aklıma not ederek poşeteki malzemeleri teker teker çıkarmaya başladım.

Ellerimi yıkayıp direkt yemeğe koyuldum. İnternette yapmak istediğim yemeğin tarifini açıp önümdeki sayfadan baka baka yaparken, bir ara evin fazla soğuk olduğunu fark edip kombiyi yaktım. Tekrar tezgâhın önüne dönerken yemeğe düşmesin diye saçlarımı topuz yaptım.

Öğle vaktine kadar yemekle uğraştım. Tüm işleri halledip sadece pişirme işlemi kaldığında iki tencereyi ocağın üzerinde kısık ateşte pişmeye bırakıp, ellerimi yıkayarak mutfaktan çıktım. Çıkmadan önce boş olan market poşetlerinden birisini de aldım ve adımlarımı doğrudan Soner’in odasına yönelttim.

Kapalı olan kapının önünde adımlarım bir anlığına duraksadı. Soner’in içeride olmadığını, o gün gördüğüm haliyle yatakta yatıyor olmadığını biliyor olsam da bir süre şu odaya girmek beni zorlayacaktı. Ben bu yaşında zorlanıp bunu yapmakta güçlük çekiyorsam dokuz yaşındaki Soner, kendi

yatağında kardeşinin ölümünü izledikten sonra nasıl bu odada kalmaya devam edebilmişti?

Gözlerimi yumarak kafamı iki yana salladım ve kapıyı açarak içeriye girdim. Gözkapaklarım aralandığında yatağa bakmamaya özen göstererek yerdeki şırıngaları odağıma aldım. Bütün bunları göz önünden kaldıracaktım. Bununla da kalmayacak, hepsini atacaktım. Soner tekrar onlara ulaşamam diye çabalasam da istediğinde çok kolay bir şekilde temin edebileceğini biliyordum.

Elimdeki poşetle beraber yere diz çökerek çoğu dolu olan şırıngaların hepsini avuçlayarak poşete doldurmaya başladım. Yerdeki onlarca şırınga, poşetteki yerini bulduğunda daha fazla kalıp kalmadığını görebilmek için dizlerimin üzerinde durarak etrafa bakındım. Kıyafet dolabının açık olan çekmecesinde kalan tek tük şırıngayı da poşete attım. Başka kalmadığından emin olduğumda poşetin ağzını bağlayarak odanın kapısına doğru fırlattım. Elimde tutmayı bırak, gözüm gördüğünde bile ensemden sırtıma doğru soğuk bir ter damlası iniyordu. Bende yarattığı etkiyi hiç sevmiyordum.

Şırıngaları alelacele ortalıktan kaldırdıktan sonra derin bir nefes aldım ve etrafa daha dikkatli bakmaya başladım. Yerde birkaç fotoğraf vardı. Onları özenle parmaklarımın arasına aldığımda kimin fotoğrafları olduğunu görme isteğiyle ön yüzlerini çevirdim. Fotoğrafın birinde bir kadın -Soner'in annesi olmalıydı- vardı. Kucağında yeni doğduğu belli olan bir bebek tutuyordu. Kadının hemen yanında da liseli yaşlarda bir erkek çocuğu duruyordu, bu da Soner'in abisi Yiğit'ti. Doğrudan kameraya bakmıyordu, ilgisiz bakışlarla annesinin kucağındaki bebeği izliyordu.

Bu fotoğrafı görünce Soner'in kişilik özelliklerini kimden aldığına emin olmuş sayılırdım. Abisindeki bakışların aynısına yüzlerce kez Soner'de denk gelmiştim.

Fiziksel olarak da neredeyse ikizler diyebileceğim kadar birbirlerine benziyorlardı. Zaten daha önce annesinin odasındaiken abisinin bir fotoğrafını görüp ikisini çok benzetmiştim ancak dikkatlice bakmaya fırsatım olmamıştı. Şimdi bakınca... aynılardı.

Gözlerim diğer fotoğrafa çevrildi. Ne olduğunu kavrar kavramaz kaşlarım şaşkınlıkla havalandı zira fotoğraftaki bendim. Okul sırasındaydım, kafam kollarımın arasına gömülüydü. Yüzüm yan bir şekilde kameraya dönüktü ve uyuyordum. Üzerimdeyse Soner'in montu vardı.

O günü hatırlıyordum. Okula uykusuz gittiğim için derslerde uyumak zorunda kalmıştım. Soner de üşümeyeyim diye üzerime kendi montunu örtmüştü.

Yüzümde bir gülümseme belirirken iki fotoğrafı yan yana getirdim. Soner'in dünyası bu kadardı işte, dört kişiden oluşuyordu. Üçü çoktan hayata gözlerini yummuştu. Ben, onların yokluğunu hissettirmemek için elimden geleni yapmış olsam da başaramamıştım.

Fotoğrafları incelerken annesine, abisine, kardeşine kavuşmak istediği için onu suçlayamayacağımı anladım.

İç çekerek fotoğrafları üst üste koydum ve bakışlarımı odanın içerisinde gezdirerek onları yerleştirebileceğim güzel bir yer aramaya başlamıştım ki komodinin üzerindeki pembe şapka ilgimi çekti. Komodinin dibinde yere devrilmiş olan biberon da gözümünden kaçmadı. Ada'nın biberonuydu ve Soner, kardeşinin biberonunu hâlâ saklıyordu.

Komodinin yanına ulaşarak biberonu yerden alıp en alt çekmeceye bıraktım. Fotoğrafları da yanına koyduktan sonra pembe şapkayı elime aldım. Bu benim şapkamdı. Yıllar önce parkta düşürdüğümde Soner'in alıp sakladığı şapkam. Kalbimde bir kez daha Soner'e karşı kocaman bir sevgi filizi demetlendi. Şapkaya bakarken zihnime mektupta yazdığı son cümle düştü. *Sana hiç söylemedim ama sana âşıktım.* Elimdeki şapkayı sıkarken heyecanla gülümsedim.

Hareketlerinden, bakışlarından bana karşı hisleri olduğunu biliyordum ancak bunu ondan hiç duymamıştım. Teorik olarak şimdi de duymamıştım, yalnızca hislerini döktüğü mektubunda okumuştum ama yine de bunu bilmek farklıydı.

Evin zili çaldığında düşüncelerimden sıyrılıp, şapkayı biberonun yanına bıraktıktan sonra çekmeceyi kapatarak doğruldum. Odadan çıkarken yerdeki poşeti de elime almayı ihmal etmedim. Kimin geleceğini biliyor olsam da alışkanlıktan ötürü kapıya ulaştığımda kapı deliğinden gelenin kim olduğuna baktım. Soner'i ve onun gerisinde dikilen Emre'yi gördüğümde kapıyı yavaşça araladım.

Gözlerim doğrudan Soner'in yüzüne kaydı. Suratında donuk bir ifade vardı, mimikleri cansızdı. Bir rahatsızlık içinde olduğu her halinden belliydi ta ki bakışları bana kayana kadar. Gözlerini esir alan duygusuz bakışlar beni görünce yumuşarken, yutkunarak geriye çekildim ve içeri girmeleri için ikisine alan yarattım.

Gözlerimi Soner'in üzerinde fazla tutmadan elimdeki poşeti kapının dış tarafına bırakıp mutfağa geçtim. Ocağın üzerindeki yemekleri kontrol ederken duyduğum kapı sesinden anladığım kadarıyla eve girmişlerdi.

"Selam, Beste." Emre'nin sesini duyduğumda mutfağın kapısında diki- len bedenine doğru dönüp tebessüm ettim. "Selam."

Soner, gözücuyla bize baktıktan sonra holün bağlandığı koridora doğru yürümeye başladı. Evin içine girdikten sonra yüzünde oluşan sıkıntılı ifade gözümünden kaçmayan bir ayrıntıydı. Bu ev ona iyi gelmiyordu. O, odasına giderken ben de iç çekerek önüme döndüm ve yemekler piştiği için tence- relerin altını kapattım.

"Yarın psikiyatrist randevusu var, hastaneye gitmesi lazım," diye konu- ştu Emre sessizce. "Kendisine söyledim ama pek oralı olmadı gibi. Bir şekil- de gitmesini sağlayabilir misin?"

"Gitmek zorunda zaten," derken sesim Emre'ninkinin aksine normal bir tondaydı. Bu konuşmayı Soner duysa da duymasa da umurumda değıl- di. "Ben hallederim," diye devam ettim.

Sanki nasıl halledeceğimi biliyormuş gibi kendimden eminliğim göz ya- şartıcıydı.

"Halletsen iyi olur."

"Sen neden kendini bu kadar geri çekiyorsun ki?" Mutfak dolabının kapağını açarak içinden yemek tabaklarını aldım. "Soner'le barışmak iste- miyor musun? Adım atmaya çalış."

"Çalışıyorum zaten ama Soner'i bilmiyor musun? Ne kadar ketum ol- duğunu en iyi sen bilirsin. Tek kelime etmiyor." Onaylarcasına kafamı sal- ladım. Haklıydı.

Soner'e Emre konusunda hak veriyordum. Sonuçta en yakın arkadaşı, sonuna kadar haklı olduğu bir meselede gidip karşısındaki kişinin yanında olmuştu. Ona yapılan zorbalıklara engel olmaya çalışmamıştı. Ne kadar Emre açısından bakıldığında onun da yapmak zorunda kaldığı şeyler oldu- ğunu biliyor olsam da ben de Soner'in yerinde olsam, kolay kolay karşım- dakiyle eski samimiyetimi kuramazdım. Kaldı ki Soner'inki çok hassas bir konuydu.

"Ben gideyim," diyen Emre ile bakışlarımı hızla ona çevirdim.

"Yemek yiyip öyle git."

Kafasını iki yana sallayıp, "Yok, sağ ol," dedi. "Aç değilim ben. Sonra gelirim yine."

Normalde olsa kesinlikle itiraz ederdim ama burası Soner'in eviydi. Emre varken rahat etmeyeceğini düşündüğümünden bir şey diyemedim ve onu yolcu ettim. Emre'nin gidişinin ardından kapıyı örttüğümde aynı zamanlamayla Soner'in odasının kapısı açıldı ve içinden üzerini değiştirip, siyah eşofman takımı giymiş olan Soner çıktı. Yüzünü yıkadığı alnına düşen saçlarının ıslaklığından anlaşıyordu.

Birkaç saniye kadar Soner'i süzüp, arkamı dönerek gerisingeri mutfığa döndüm. Emre'yle konuşurken doldurduğum yemek tabaklarını tezgâhın karşısında kalan masaya birer birer yerleştirirken, Soner mutfağın ağzına kadar gelip geniş omzunu kapının pervazına yaslayarak beni izlemeye başladı. Masayı tamamen hazır edene kadar dönüp bakışlarına karşılık vermeden işimle ilgilendim.

Bu, benim için çok zor olsa da inadımın tuttuğu anlarda direnç seviyemi yükseltmekte başarılı bir insandım. Ona bakmamak için irademle bir savaşa girip o savaştan galip ayrıldım.

Sofra hazır olduğunda gözlerim nihayet bakmamak için irademi zorladığım o kısma döndü. Soğuk bir tonda, "Orada dikilmeye devam edeceğine masaya oturmaya ne dersin?" dedim. Sesim istemsizce böyle çıkıyordu.

Belirgin âdemelması yutkunuşuyla hareketlenirken masaya yaklaştı. En baştaki sandalyeyi çekip oturduğunda ben de elime aldığım sürahiyle birlikte Soner'in tam karşısında kalan sandalyeye oturdum. Ona yakın olmak için hep Soner'in çaprazına oturdum ama bu sefer karşısına, ondan en uzak kısma oturdum ve bu, Soner'in gözünden kaçmadı. Benden bir türlü ayrılmayan bakışlarının yarattığı ağırlıktan anlaşıyordu.

Mutfaktaki sessizlik ben tabağımı bitirene kadar sürdü. Ne kafamı kaldırıp Soner'e baktım ne de o, bakışlarını benden ayırıp yemeğini yedi.

Sonunda dayanamayarak, "Beni izleme ve yemeğini ye," dedim.

Uyarıma rağmen yine gözleri üzerimden ayrılmadığında birkaç dakika sonra nefesimi üfleyerek kafamı kaldırdım ve gözlerimizi buluşturdum. "Bu kadar ilgini çeken ne var da yarım saattir beni izliyorsun, Soner?" Heyecanımı sinirli duruşumla gizlemeye çalışıyordum.

Arkasına yaslanıp rahat bir tavırla beni seyretmeyi sürdürdü. Elalarına hayrandım, beni izlemesine bayılıyordum ama şu an ona kızgın ve kırgınken böyle davranıp ona karşı yumuşamamı sağlamasını istemiyordum.

"Aç değilim çünkü."

Uyandığından beri neredeyse iki gün geçmişti ve doğru düzgün hiçbir şey yememişti. Kendi tabağını alıp ayağa kalkarak, “O kadar uğraştım,” dedim. “En azından uğraşımın hatırına biraz da olsa ye.”

Soner’e arkamı dönerek tabağı yıkamaya başladığım esnada duyduğum kaşık sesiyle yüzümü göremiyor olmasını fırsat bilerek gülümsedim. Böyle dediğimde yiyeceğini tahmin etmiştim.

Bir süre sonra Soner yaptığım yemeklerin yarısını yiyerek arkasına yaslandı. Az yemişti ama en azından açlığının dindiğini düşünüyordum. Tezgâha yaslanmış, Soner’i izlerken elaları bugün sayısız kez beni buldu. Dudakları aralandığında konuşacağını anladım. “Sabah yoktun.”

“Hastaneye geldikten sonra buraya geçtim.”

“Seni görmedim.”

Oldukça normal bir şeyden bahseder gibi, “Kendimi göstermedim çünkü,” dedim. Bu tavırlarım karşısında Soner’in nasıl şaşırdığı gözlerinden okunuyordu.

“Bana soğuk davranıyorsun.” Daha çok kendi kendine konuşuyor gibi bir havadaydı. Bakışları yemek masasına düşüp düşünceli bir hal aldı.

Alaya vurarak konuştum. “Bana böyle davrandığında nasıl hissettiğimi şimdi anlamışsındır.” Cevap vermesine müsaade etmeden devam ettim. “Doyduysan kaldırıyorum.” Kafasını sallayarak ayağa kalktı ve bana masayı toplamamda yardım etti.

Masa toparlandığında Soner tekrar sandalyedeki yerini aldı. “Yarın randevun varmış, Emre söyledi,” dedim ellerimi yıkarken. “Gideceksin.”

İtiraz etmedi ama onaylayan türden bir cevap da vermedi.

Teyit edercesine bakışlarımı Soner’e çevirdim. “Soner?” Kendimi iyice küçük çocuğu olan anneler gibi hissetmeye başlıyordum. Soner’in çocuktan farkı yoktu ama tatlıydı işte. Ona tavırlı kalabilmek için irademin fazlasıyla güçlü olması gerekiyordu. En azından şu ana kadar güzel idare edebildiğimi düşünüyordum.

Geçştirircesine bir edayla, “Giderim,” dedi. Yavaş yavaş hücrelerime dolan siniri hissettiğimde gözlerimi sıkıca yumarak yanlış bir şey yapmamak adına kendimi dizginledim. Son zamanlarda fazla sinirlenir olmuştum ve bu asla benlik bir şey değildi.

“Beni geçştirdiğini anlayabiliyorum, salak değilim.” Çeşmeyi sert bir hamleyle kapatıp bedenimi Soner’in olduğu tarafa döndürdüm.

Sakince konuştu. “Seni geçiştirmiyorum, gideceksin dedin ve ben de gideceğimi söyledim.”

“Ses tonun her şeyi açıklıyor.” Elimi alnıma götürüp sıvazlarken Soner’in çaprazındaki sandalyeyi çekerek oturdum. “Tedavi olmayıp ne yapacaksın, Soner? Diyelim ki benim zorumla yarın gittin, sonraki gün gittin, hadi bir kez daha gittin peki sonra? Ben seni gitmen için en fazla ne kadar zorlayabilirim? Nereye kadar sürecek bu böyle?”

Ben ölene kadar cevabını duymak istemediğim için Soner’in konuşmasına fırsat tanımamaya çalıştım. Daha fazla umutsuzluğu bünyem kaldırmazdı. “Sen ölüyordun, farkında mısın? İşin kötü yanı, bunu istemiş ve hâlâ istiyor olman. Ben şu an senin yanıdayım ama en fazla ne kadar yanında kalabilirim? Mutlaka eve gideceğim ve aklım her dakika sende olacak. Paranoyak gibi *Soner yine aynı şeyi yapmaya kalkıştı mı, kalkışacak mı* diye düşünüp duracağım. Soner, senin ikimize de bunu yaşatmaya ne hakkın var?”

“Yok işte, Beste,” dedi doğrularak. “Bunu yaşatmaya hakkım yok.” Farkında olması güzeldi.

“En azından farkındasın.” Kollarımı birbirine bağladım.

“Farkında olmam daha kötü.”

“Değil,” diye mırıldandım. “Farkındaysan buna bir son vermek de senin elinde hiç değilse.”

“Yapamıyorum,” derken omuzları çöktü. Bu görüntü beni üzse de bunu mimiklerime yansıtmama konusunda kendimin bile şaşıracağı bir başarı elde ettim. Duruşumu bozmadım. “Denemiyorsun ki.”

“Denemiyor muyum?” diye çıkıştı. “Denemediğimi mi sanıyorsun? Aylardır kendi içimde nasıl bir savaş verdiğimden haberdar mısın? Geçen senenin sonunda sen yazmış olmasaydın ben çoktan ölmüş olacaktım. O günden beri aylar boyunca her gecenin sonunda kendine zarar vermemek için en ufak bir sebep aramak ne demek, biliyor musun? Arayıp bulamamak ne demek mesela? Küçük bir sebebin bana gelmeyişi çok yaşadım, Beste. O günlerde bile bir şekilde hayatta kalmayı, kendime zarar vermemeyi başardım ama artık öyle değil.”

“Artık öyle olmayan ne?”

“Sabrım, gücüm, takatım.”

Dolan gözlerimi Soner’den kaçırırcasına kafamı eğdim. Yine onu suçlayamadığım anlardan birisindeydim. “Ben aylardır her gün deniyorum zaten, Beste. Şimdi karşıma geçip denemediğimi söyleyemezsin çünkü sen

ailenin cesetleriyle dolu bir mezarlıkta yaşamaya devam etmeye çalışmak ne demek bilmiyorsun.”

“Evet, bilmiyorum,” dedim kafamı kaldırarak. “Ama anlayabilirim. Anlamaya çalışabilirim en azından. Buna da sen izin vermiyorsun. Üzgün oluyorsun, yolunda gitmeyen bir şeyler oluyor ama benim sana destek olmama izin vermiyorsun. Her şeyi içinde yaşıyorsun. Ben bu olay yaşanana kadar senin duvarlarını yıkabildiğimi, acılarına ortak olabildiğimi düşünüyordum. Oysa ben hayatına sadece senin izin verdiği kadar dahil olabildim. Sana tam olarak ulaşmama engel olmuşsun hep. Senin yanında olmak istedikçe senin kendini kapatman beni üzüyor.”

“Toyluğuma ver,” dedi. “Sen ve Emre dışında hiç arkadaşım ya da yakınım dediğim birisi olmadı hayatımda. Alışkın değilim.”

“Alışmalısın, Soner. Ben senin hayatında gelip geçici birisi değilim. Öylesine biri hiç değilim ve ben, konsere gideceğiz diye heveslendirip sonrasında bir mektupla bana veda etmeni hak etmedim.” O acıyı yaşamayı hak ettiğimi düşünmüyordum. Belki de bencilce bir düşünceydi ancak öyleydi.

“Haklısın.” İç çeker gibi derin bir nefes aldı. Gözlerimden ayrılmayan elaları nefesimi kesiyordu. “Hak etmediğini biliyorum. Ne kadar kırgın olduğun gözlerinden okunuyor.”

Elini masanın üzerinde hareket ettirerek yavaşça benimkiyle birleştirdi. Eli, elimin üzerine kapandığında içimi gıdıklayan bir sıcaklık tenime nüfuz etmeye başladı. “Ve ben bu kırgınlığı nasıl geçireceğimi bilmiyorum.” Pişmanlığını görebiliyordum, görmekten öte hissedebiliyordum ama yine de bana, kendine bir kez daha zarar vermeyeceği güvenini aşılamıyordu.

“Çok basit,” diye cevapladım onu. “Tedavi olarak.”

Elaları ciddiliğimi sorgularcasına yüzümde gezinmeye başladığında tek kaşımı havaya kaldırdım. Gayet ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. “Kendin için bu iyiliği yaparsan kırgınlığım zamanla geçer.”

Benim için de bir iyilik sayılırdı fakat bu, en başta kendisi için yapabileceği en büyük iyilikti.

“Beste...” dedi ve devamını getirmeden sustu. Bir itiraz cümlesi çıkacağını duymasam da tahmin edebiliyordum.

“Benim neye kırıldığımı anladın mı sen, Soner?” diye sordum ama onun cevap vermesini beklemeden devam ettim. “Evet, kendim için üzüldüm, yaptığım onca şeyin boşa çıkması beni kırdı ama en çok kendine bu kötülüğü yaptığın için kırgın ve kırgınım. Kendini önemsemiyorsun, Soner.

Hiçbir zaman önemsemedin, hiçbir zaman kendine değer vermedin. Konu ne olursa olsun, kendini çok kolay bir şekilde gözden çıkarıyorsun. Kendisine değer vermeyen bir insan karşısındakine nasıl değer versin?”

Sabahtan beri bu konuşmayı kafamda planlayıp duruyordum. Birazdan işin blöf kısmına geçecektim. Asla düşünmediğim şeyleri düşünüyor ve önemsiyormuş gibi ona aktarıp ne kadar ciddi olduğumu kavramasını sağlamayı planlıyordum. Bir şekilde, yöntem doğru ya da yanlış fark etmeksizin Soner'in aklının başına gelmesi sağlanmak zorundaydı.

“Sana değer veriyorum,” dedi içtenlikle. Elimin üstünü ağır hareketlerle okşamaya başladı.

“Ben bana değil, kendine değer vermeni istiyorum. Hep seni düşündüm bu zamana kadar, Soner. Her şeyden öne seni koydum, hep *Soner'in şu meselesi hallolsun sonra ben kendi işimi hallederim* diye düşündüm. Bu olay bana benim de bencil olmam ve yeri geldiğinde kendimi de düşünmem gerektiğini hatırlattı.”

Elimi okşayan parmağı durdu. Parmaklarımla oynamaya başladığında titrek bir nefes alıp verdim. Aklımı toparlamam şu hareketiyle zorlaşıyordu.

“Ben ileride ne olacağı belli olmayan birisiyle olmayı istemem.” Ellerimizdeki bakışları gözlerime çıktı. “Her zaman senin yanıdayım ama sadece benim çabamla bir şeylerin yürümediğini gördüm. Hep benim gitme ihtimalim üzerine konuştuk ama senin gitme ihtimalini hiç hesaba katmamışız, bunu gördüm. Senin için her şeyi yapmaya hazırlanırken karşılığını bu şekilde alıyor olmak beni üzüyor.” Boştaki elimi enseme götürüp ovuşturdum. Blöf yapıyor olsam da bu konuşma beni epey zorluyordu.

“Seni çok seviyorum, hatta âşığım ama kendimi de düşünmek zorundayım. Bir türlü ilerisini kestiremiyorum. Eğer tedavi olur ve yeni bir hayata başlamak istersen ben her zamanki gibi senin yanıdayım fakat istemezsen eğer... Üzgünüm ama yollarımızı ayırmak zorundayız.” Bu konuşmanın Soner'i ne kadar şaşırttığını görüyordum. Her daim yanında olan o kızın nasıl böyle bir konuşma yapabildiğini sorguluyor olmalıydı.

“Hayatından tamamen çıkarım. Beste diye birisi hiç yaşamamış gibi devam edersin. İkinci dönemin başında açığa geçerim, okulda birbirimizi görmek zorunda kalmayız. Okul bittikten sonra istesek de göremeyiz zaten birbirimizi. Tıpkı senin istediğin ve bana söylediğin gibi gelip geçici bir lise aşkı olarak kalırız birbirimizde.” Okulda, spor salonundayken söylediği sözler hafızamdan hiç silinmemişti.

Sessiz kalması, beni dinlemesi sinirlerimi bozuyordu. Tedavi olmayı bu kadar mı istemiyordu? Hayatından çıkacağı mı söylememe rağmen etki etmeyecek kadar kayıtsız olamazdı.

“Bir şey söylemeyecek misin, Soner? Tedavi olursan yanıdayım, olmazsan değilim diyorum. Öylece durup beni mi izleyeceksin?” Parmaklarımla oynamayı bıraktı ama elini benimkinden ayırmadı.

Çöken omuzlarımla beraber, “Bu kadar mı isteksizsin tedavi olmaya?” dedim.

Birdenbire omzuma kocaman bir yük binmiş gibi hissettim. Karşımda yaşamaya dair en ufak bir isteği olmayan birisi vardı ve ben hâlâ inatla ona hayatı sevdirmeye çalışıyordum. Ne kadar imkânsız bir şeyin peşinde olduğumu zihnim yeni yeni kavriyordu.

Gözlerim dolmaya başladı. Kafamı yana doğru çevirip kirpiklerimi kırıştıtarak yaşların akmasını önlemeye çalıştım. “Sessizlik de bir cevaptır, biliyorsun değil mi? Dediklerimi onayladığını düşünüyorum ister istemez.”

Blöfüm de bir işe yaramamıştı. Tüm gün buna güvenmişim. Bana olan zaafı daha büyüktür diye düşünmüştüm.

Bunu yapmayı hiç istemesem de yenilgiyi kabul ederek, “Anladım,” dedim. “Sen gerçekten istemiyorsun.” Her an ağladı ağlayacak bir havada olsam da sesimi sabit tutabiliyordum. Alay dolu bir sesle sözlerimin devamını getirdim. “Ben boşuna çabalıyormuşum desene.” Gözlerinden geçip giden suçluluk hissini görmemek için bakışlarımı kaçırdım.

Yavaşça elimi geriye çekerek Soner’in elinden kurtardım. “Dediğimi yapacağım.” Onun sıcaklığına alışan elim, Soner’den ayrıldığımda üşümeye başladı. “Beni görmeyeceksin bundan sonra. Okulu da bir şekilde halledirim, zaten senin için katlanıyordum. Artık bir anlamı kalmadı.”

Parmaklarımı açma kapama hareketiyle hissettiğim uyuşukluktan kurtarmak isterken bakışlarımı son bir kez Soner’in elalarına çevirdim. Tepkisiz duruşu şu an beni çıldırtmak üzereydi. Nasıl olurdu da bu kadar duygusuz bir şekilde bakabilir ve hiç tepki vermeden beni izleyebilirdi? Neredeyse ayrılma konuşması yapıyordum, hatta neredesesi yoktu. Onun gözünde ayrılık konuşması yapıyordum. Blöf yaptığımdan habersizdi ve bu umurunda değilmiş gibi rahattı.

Ya da duygularını çok iyi gizliyordu.

Aslında en başından beri istediği buydu. Benim ondan uzak durmamı istiyordu. Kendine değer vermediği gibi beni de kendisiyle beraber onun deyimiyle bir *çukurun* içine çekmek istemiyordu. Şimdi beni durdurmuyor

olmasının asıl sebebi buydu çünkü ben ona en başından beri istediği şeyi vermiştim.

Sonunda beni kendisinden uzak tutacak fırsatı bulmuştu ne de olsa.

Kırgınlığım iyice arttı. Blöf yapıyor olsam da beni durdurmayışı, lafta da olsa *tedavi olacağım* dememesi kalbimi yaralıyordu. *Yine ve yeniden.*

Elimi masaya bastırarak oradan destek alıp ayaklandım. Soner'den ayırdığım bakışlarım başka tarafa çevrilirken birkaç adımda mutfaktan çıktım. Bu esnada Soner hiç hareket etmedi. Kafasını döndürüp bana bakmadı bile.

Hole geçtiğimde portmantoda asılı olan montumu kolumun üzerine bırakırken çantayı omzuma taktım. Artık bozulmuş olduğunu hissettiğim topuzumdaki tokayı tutup çekerek, saçlarımın omzuma dökülmesini sağlarken görüş açım gitgide bulanıklaşıyordu.

Dış kapıya ulaştığımda elimi kulpuna bastırarak hafifçe aralanmasını sağlamıştım ki tam o an arkamda bir hareketlilik hissettim. Geriye dönme fırsat kalmadan arkamdan uzanan kollar belime sarıldı ve bedenimi kollarının arasına sıkıca hapsedti. Gözlerim büyük bir rahatlamayla kapanırken kulağıma Soner'in fısıltısı ulaştı. "Gitme."

Git, deyip beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı zamanların ardından ilk kez içtenlikle *gitme* diyordu.

"Tedavi olacağım, o şeyden kurtulacağım ama lütfen gitme." Bunu söylemesiyle gözlerimde bekleyen yaşlar yanağıma süzülmeğe başlarken bu kez ağlama sebebim mutluluktandı. "Ben hayatımdaki bir kaybı daha kaldıramam."

Elimi kollarının üzerine götürüp hafifçe gevşetmesini sağladım ve ona doğru dönerken montumla çantamı yere bıraktım. Daha doğrusu neredeyse attım. Ağladığım için boğuk çıkan sesimle, "Söz mü?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Söz veriyorum." Soner'i konuşurken en samimi gördüğüm an, bu an olabilirdi. Verdiği söz samimiydi, içtendi, en önemlisi de ses tonu güven vericiydi. "Tedavi olacağım."

Kollarımdan birini boynuna doladım. Elim yanağına giderken kafasını hafifçe avucumun içine yatırdı. Pürüzsüz teni üzerinde parmaklarım minik bir gezintiye çıkarken gözkapakları elalarının üzerini örttü. Ağlamakla gülmek arasında bir sesle, "Blöf yapıyordum zaten," dedim. "Seni kolay kolay bırakamam. Üzgünüm ama ben ölene kadar yakandayım, benden kurtulamazsın."

Güldü. Hüzünlü bir gülüştü bu. "Kurtulmak istemiyorum."

“En son bunu dediğinde benden kurtulmak için tonla şey yapmıştın.” Belimdeki kollarını sıktı. Bedenlerimiz iyice birbirine sokulunca heyecanımı kontrol altına almaya çalışmakta zorlandım.

“Bu sefer öyle değil.” Yanağındaki elimi indirip diğer kolumu da boynuna doladım. “Gidersen sensiz olmayacağını şimdi daha iyi anladım. Sen varsan varım, yoksan... yokum.”

“Öyle deme.” Alnım çenesine yaslandı ve sıcaklığı beni iyice sarmaladı. Soner, bu hayatta bir insanın başına gelebilecek en iyi şeydi; aynı zamanda *en acı verici*.

Yüzüne bakma isteğiyle kafamı geriye doğru çektim. Görüş açıma giren kirpiklerinin çevrelediği gözlerindeki doluluk beni şoka uğrattı. Elalarını ilk kez gözyaşlarıyla dolmuş bir şekilde görüyordum. Bunu fark ettiğimi görünce yüzünü yana çevirip benden gizlemeye çalıştı. Hızla çenesini kavrayarak kendini benden saklamasına engel oldum.

“Ağlamak güçsüzlük değil,” dedim. “Ağla, Soner. Ağlamak senden bir şey götürmez ama ağlamamak götürür. Sen bir insansın, ağlamak en doğal hakkın.”

Neden ağladığını sorgulamadım bile. Ağlamak için o kadar çok sebebi vardı ki neden ağlamadığına daha çok şaşıırıyordum.

Elimi ensesine götürüp yüzünü aşağıya doğru eğdim. Yüzü boynuma doğru gizlenirken kollarım onu sıkıca sarmaladı. “Yeri geldiğinde ağlaman da gerekiyor.” Nefesinin vurduğu boynumda hissettiğim yaşlarla mümkünmüşçesine kollarımı daha da sıkılaştırdım.

Soner ağlıyordu. Kim bilir en son ne zaman ağlamıştı? Soner ağlıyordu ve ben içim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Ona ağla derken bu kadar kötü hissedeceğimi tahmin edemezdim.

Soner dakikalarca yüzünü boynumdan çıkarmadan sessizce, küçük bir çocuk gibi bana gizlenerek ağlarken ona eşlik ettim. O ağlarken kalbim sanki bin parçaya bölündü. Her sarsılışında omuzları hareketleniyordu. Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Koca bedeni kollarımın arasında küçülmüştü.

O gün Soner’i göğsümde uyuttum. Gitmemden korkuyormuşçasına kollarını belime sıkıca sardığında, onu bırakıp gidemeyeceğimi anlayıp orada kaldım. Soner, ağlaması dindiğinde ve düzenli nefes alış verişleri eşliğinde uykuya daldığında bir süre saçlarıyla oynamaya devam ettim ama sonra ben de daha fazla uykuya direnemedim.

28 Aralık 2022

Çarşamba

Beste bu aralar çok gözüme batıyorsun, haberin olsun.” Telefonun ucundan gelen annemin sesiyle dudaklarımı birbirine basturdım. “Kızım gecenin köründe *ben arkadaşım da kalacağım* diye haber verilir mi? Bakıyorum da evden başka her yerde vakit geçiriyorsun.”

Anı yaşarken geri kalan her şeyi unutuyordum. Nitekim dün de aynısı yaşanmıştı. Soner’le birlikte uykuya daldığımızda hava karardıktan sonra uyanmıştım. Tabii annemin sayısız aramasıyla karşılaşmıştım. Duymamıştık çünkü telefonum sessizdeydi. Hemen aramasına geri dönüp arkadaşım da kalacağımı söylemişim. Bu kez Azra’yı öne sürmemiştim çünkü yakın zamanda mahalledeki kadınların günü vardı ve annelerimiz bir araya gelecekti. Laf arasında bu mesele açılır da Azra’nın annesi *Beste bizde kalmıyor ki* derse bütün foyam ortaya çıkardı.

Böyle bir ihtimal hep vardı ama yalanım ortaya çıkarsa onu da o zaman düşünürüm diyerek hiç umursamıyordum.

“Ders çalışıyorduk anne. Haber vermeyi unutmuşum.” Hemen ardından dilimi ısırdım. Artık Pinokyo gibi burnum uzasa şaşırmayacaktım.

“Hadi haber vermeyi unuttun. O telefonu insan hiç mi duymaz?”

“Ders çalışırken sessize alıyorum, biliyorsun.” Hiç de öyle şeyler yapmazdım aslında ama annemin bunu bilmesine gerek yoktu.

“Biz sana bu kadar ders çalışmayı bırak demedik mi?”

“Anne, sizin dediğinizi yaparsam hiç ders çalışmamam gerekir. Ben bir rutin oluşturdum kendime, merak etme. Yormuyorum kendimi.”

İmalı bir tonlamayla konuştu. “Umarım anneciğim.”

“Öyle öyle. Ders başlayacak şimdi, kapatıyorum.”

İtiraz istemeyen bir tavırla, “Akşam eve geliyorsun,” dedi.

“Tamam tamam,” diyerek aramayı sonlandırdım. Dersin başlayacağı falan yoktu. Okula gitmemiştim bile. Onun yerine Soner’le birlikte hastaneye gelmiştim.

Soner, *benim okula gitmemi, derslerimden geri kalmamamı, zaten bana söz verdiğini ve sözünü tutacağını* söylemiş olsa da onu dikkate almamıştım. O hastanede yatarken her boş anımda kafamı boşaltmak için ders çalıştığımdan ötürü derslerde hocalardan öndeydim. O yüzden gelecek sınav haftası gözümü korkutmuyordu.

Şimdi psikiyatristin odasının önünde bekliyorduk. Annem beni arayana kadar Soner’in yanında oturuyordum. O aradığında ne söyleyeceğini az çok tahmin ettiğim ve bunları Soner’in duymasını istemediğim için ayaklanıp ondan biraz uzaklaşmıştım.

Telefonu kapatınca Soner’in yanma dönüp eski yerimi aldım. Kafasını bana doğru çevirip gözlerime sorarcasına baktı. “Annem,” diye açıkladım durumu. Gözlerini kapatıp açarak bir onaylamada bulunduktan sonra önüne döndü. Hemen doktorun odasının karşındaki sandalyelerde oturuyorduk. Birazdan Soner’in randevu saati gelecekti.

Hastaneye gelip buraya oturduğumuz andan beri sessizdik. Soner hep sessiz bir insandı ama bu kez sessizliğinin kaynağı bambaşkaydı. Omzuma değen omuzlarından ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Bedeni kaskatı kesilmiş bir haldeydi. Sağ ayağıyla streten olduğunu düşündüğüm bir şekilde yerde ritim tutuyordu.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Elimi Soner’in bacağıının üzerinde duran elinin üstüne götürdüm. Gerginliğinden olsa gerek teni buz kesmişti. Onun tenini ısıtmak istercesine elinin tersine avuç içimi bastırdım. Dokunuşumla beraber yüzü bana doğru döndüğünde, “Sakinleş,” diye mırıldandım.

Elaları gözlerime sabitlendi. O kadar özlemiştim ki gözlerine bakmayı. Uyandığından beri elalarının bana baktığı her anı zihnime kaydetmek istercesine uzun uzun izliyordum onu. O anlarda zamanın ağır çekimde ilerlemesini dilediğim de oluyordu.

Açık açık, “Gerginim,” dedi. Bunu duyduğuma şaşırsam da ona bu şaşkınlığı belli etmemek adına içten içe yanaklarımı dişledim. Soner hissettiklerini dile getiren bir insan değildi. Hiç olmamıştı.

Ben üzerine gider, onu açmaya çalışırdım hep. Bu yüzden tek kelime de olsa hissettiği duyguyu söylemesi beni sevindirdi.

“Biliyorum,” diye cevapladım onu. Ben bile kendimi gergin hissediyordum. O nasıl hissetmeyecekti ki? “İçeride seni yargılayacak birisi yok. Seni suçlayacak birisi hiç yok. Sakin ol lütfen.”

“Mesele birinin yargılaması değil.” Bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Bunu aşalı çok oldu.” Aşalı çok olmuştu çünkü birileri onu hayatı boyunca hep yargılamıştı zaten. Zorba tayfadan nefret ediyordum. “Anlatmak zor.”

Cesaretlendirici bir sesle, “Bana anlatmıştın, yine yapabilirsin,” dedim. “Zor değil, Soner. Sen anlatınca aynı şeyleri tekrar yaşıyor gibi hissettiğin için sana öyleymiş gibi geliyor. Anlatmaktan korkma. Aksine bence anlatmaktan gurur duy. Öylesine kötü bir insanla aynı evde büyüüp onun gibi olmadığın için kendinle gururlanarak anlat her şeyi.”

Çünkü olması gereken buydu. Çünkü Soner, babası gibi bir psikopatla aynı evde yaşayıp masumiyetini koruyabilmiş bir çocuktur. Çocuk diyordum zira bundan neredeyse iki sene önce resmiyette bile çocuk olarak gözüküyordu.

Bana kalırsa gözümde hâlâ küçük bir çocuk gibiydi.

Ben konuşmayı bitirdiğimde elalarını gözlerimle buluşturdu. Rahatlaması için Soner’e bakarak gülümsedim. Bakışları dudaklarıma kaydı. Elalarının içinde bir parlamanın belirdiğine anbean şahit oldum. Yerinde bir başkası olsa dudaklarıma baktığında aklından bambaşka düşünceler geçeceğine emin olurdum ama Soner’den hiçbir zaman bu hissiyatı almamıştım. Zira dudaklarıma bakışı bile sadece ben gülümsediğim zamanlarda olurdu ve bu çok kısa sürerdi.

Gülümsememi izlemeyi seviyordu.

Bu da çok kısa sürdü. Bir veya iki saniye sonra bakışları aceleyle gözlerime çıktı. Derin bir nefesle göğsü kalkıp inerken şimdi biraz önceye kıyasla daha sakın görünüyordu. Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Bir an sonra elinin üstündeki elimi onun avuçlarının içinde buldum. İki eliyle birden elimi sıkıca tuttu.

Sıkı tutuşu beni hiç rahatsız etmedi. Aksine bunu yaparak benden güç almaya çalıştığını hissediyordum ve ben ona her daim destek verirdim.

İç çeker gibi, “Beste,” dedi. İçimi gıdıklayan ses tonunun ardından gelecek şeyi merakla bekledim. “İyi ki varsın.”

Gülüşüm iyice büyüdü. Uzun uzadıya gülüşümü izlerken tam anlamıyla olmasa da onun da dudakları kıvrıldı. “Asıl sen iyi ki varsın.”

En çok sen iyi ki varsın, Soner.

Soner’in randevu saati gelene kadar orada oturmaya devam ettik. Gerginliği ve stresi az önceye kıyasla epey azalmıştı. Tekrar gerilecek gibi olduğunda ellerinin arasına hapsettiği elimi sıkıyordu. Öyle böyle derken Soner’in randevusu geldiğinde ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Bunu yaparken beraberinde elimden tuttuğu için benim de kendisine eşlik etmemi sağladı. Odaya girerken sesimi çıkarmadım. Geri çıkacaktım, sadece içeriyi görmek istiyordum.

Odaya girdiğimizde doktor ayaktaydı. Görüş açıma önce bir doktor masası girdi. Ardından masanın biraz ilerisinde birbirine çapraz olarak konumlandırılmış iki adet tek kişilik koltuğu gördüm. Koltukların ortasında ufak bir sehpa; üzerinde de peçete, kolonya, su gibi ihtiyaçlar vardı. Bir de doktorun oturacağı tarafta kalem ve bir not defteri.

Demek ki terapi odası böyle bir yerdi.

Soner elimi bırakıp koltuğa doğru yönelirken doktor, “Hoş geldiniz,” dedi Soner’e hitaben.

“Hoş buldum.”

Ardından doktor kapının önünde dikilmekte olan bana döndü. “Siz çıkabilirsiniz,” dediğinde kafamı sallayarak kapıya yönelmiştim ki Soner’in konuşmasıyla durdum.

“Kalsın.”

“Danışman gizliliği nedeniyle bireysel görüşmeleri tercih ediyoruz,” dedi kadın.

“O varken kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi Soner bakışlarını bana çevirerek. “Bu seferlik yanımda dursun. Anlatacağım her şeyi biliyor zaten.”

Doktor bir Soner’e, bir de bana baktı. Soner’in karşısındaki koltuğa yerleşirken otoriter bir sesle, “Sadece bir seferlik kabul edeceğim, ilk seansımızdayız diye,” dedi. “Bir sonrakinde kesinlikle tek olmanızı tercih ederim.”

Doktorun beni yönlendirmesiyle odanın başka bir köşesindeki koltuğa oturdum. Ortamda yokmuşum gibi olması için de oturduğum yere bir hayli sindim. “Öncelikle bilgilendirilmiş onam formunu okumanızı ve eğer size uygunsa imzalamanızı istiyorum.”

Psikiyatrist elinde tuttuğu sekreter dosyasından çıkardığı bir kâğıdı sehpa, Soner’in önüne gelecek şekilde bıraktı. “Bu arada size, siz diye mi

yoksa sen diye mi hitap etmemi istersiniz? Hangisi sana kendini daha rahat hissettirir?”

Soner dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayıp alçak sehpa doğru eğilerek kâğıtta yazanları okumaya başladı. Bu sırada gözücuyla doktora bakmayı da ihmal etmedi. Tek kelimelik bir cevap verdi kadına. “Sen.”

“Pekâlâ.”

Bilgilendirilmiş onam formunun ne olduğunu biliyordum. Soner için iyi bir psikiyatrist araştırdığım sırada öğrenmiştim. Seansların gönüllülük ve gizlilik esaslı olduğunu, ne gibi durumlarda psikiyatristin bilgileri üçüncü kişilerle paylaşabileceğini açıkladığı, seansların ardından rapor tutulacağını ve daha başka bilgileri içeren bir formdu.

Yaklaşık bir dakikanın ardından Soner kafasını kaldırıp sorarcasına, “Kalem?” dedi.

Psikiyatrist dosyasına tutturulmuş olan kalemi çekip alarak masaya bıraktı. Soner imzasını attıktan sonra kalemi kâğıdın üzerine bıraktı. “Tamamdır,” diyen doktor imzalanmış kâğıdı alarak dosyaya yerleştirdi.

“Bu bir ön görüşme, Soner,” diyerek başladı. “Bu görüşmede hakkında ön bir bilgi alacağız. Nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşup hangi sıklıklarla terapi yapacağımızı belirleyeceğiz. Hastaneye yatışından ötürü az çok durumunu biliyorum zaten. Seninle psikoterapinin yanı sıra uyuşturucu bağımlılığın için bir ilaç tedavisiyle ilerleyeceğiz. Süreç uzun ama bu, gözünü korkutmasın. Sen istekli olduğun sürece başarılı olabilirsin.”

Soner doğrularak arkasına yaslanırken, dikkatle doktoru dinliyordu. “Şimdi,” dedi psikiyatrist. “Bugün benimle ne hakkında konuşmak istersin?”

Soner soluklandı. Kısa bir anlığına doktordan ayırdığı bakışları beni buldu. Ona bakarken güven verircesine tebessüm ettim. Tebessümüne baktı, baktı ve baktı. Sonrasında yeniden doktora doğru döndü.

“Babamı...”

O andan sonrası bildiğim her şeyi baştan dinlemekti; yine aynı acı hissiyle, yine aynı kalp sancısıyla. Yaşadıkları aklımdan çıkmasa da ikinci kez onun ağzından dinlemek, seans boyunca gözlerim dolu dolu bir şekilde orada bulunmama neden olmuştu.

Anlatırken sürekli duraksıyor, zorlandığı kısımlarda elalarını bana çeviriyor ve sanki benden destek alıyormuş gibi uzun uzadıya bana bakıyordu. Her defasında Soner’e gülümseyerek güç vermeye çalışıyordum ve her

seferinde de etkili oluyor, Soner doktora döndüğünde daha soğukkanlı bir şekilde anlatmaya devam ediyordu.

Doktorun onlarca soru sorduğu, her detayına kadar irdeleyip öğrendiği uzun bir seansın ardından Soner’le birlikte odadan çıktığımızda ondan çok ben rahatlamıştım sanki. Psikiyatrist izlenecek yolu belirlemiş, haftalık seansların günlerini ayarlamıştı.

Soner beni kolunun altına aldığı anda ben de kollarımı beline sardım. Dudaklarını saçlarıma bastırıp uzun bir öpücük bıraktığında gülümsedim.

Sanırım yavaş da olsa bir şeyler yoluna girmeye başlıyordu.

Sorup sormamak arasında gidip geldiğim soru en nihayetinde merakıma yenik düştüğüm için dudaklarımdan döküldü. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

Hastaneden çıkmıştık. Havadaki güneşin keyfini çıkarmak için Soner’i hastanenin yakınındaki bir parka sürüklemiştim. Seanstan çıktıktan sonra ne yapmamız gerektiğini bilememiştim. Okul vaktine göre öğle arasındaydık ve istesek okula gidebilirdik ama bu saçmalık olurdu. Soner’in uyanmasının üzerinden dört gün geçmişti. Kendisini toparlamasına fırsatı olmadan okula gitmesi yanlış olurdu.

Zaten pazartesi gününe kadar raporu vardı. Ben de kalan devamsızlık haklarımı kullanıyordum ve bundan zerre rahatsız değildim.

Soner’i yalnız bırakıp okula gitme düşüncesi daha ürkütücüydü benim için ve kesinlikle yaptığımın doğru olmadığını biliyordum. Ailem iki gündür okula gittiğimi sanırken ben zamanımı Soner’le geçiriyordum. Yanlış olan kısım yalan söylemekti ancak artık bunu alışkanlık haline getirdiğim için pek utanç duyduğum söylenemezdi.

Şimdi parkta, çimlerin üzerinde oturuyorduk. Soner bundan neredeyse bir ay öncesinde piknik yaptığımız parkta olduğu gibi dizlerime yatmış, gökyüzünü izliyor ve kopardığı kurumuş otlarla uğraşarak bazen sağa sola atıyordu. Sessizdi fakat bu, kötü bir sessizlik değildi. İçindeki rahatlamanın yansıması olan huzurlu bir sessizlikti. En azından ben öyle hissediyordum.

Sorduğum soruya kısa süreli bir sessizliğin ardından dudaklarını aralayarak cevap verdi. “Anlam veremiyorum.” Kopardığı ota baktı ve onu da bir tarafa fırlatıp sağ elini yeniden çimlerin üzerine götürdü. “Sandığım kadar kötü hissetmediğimi biliyorum sadece.”

Sorarcasına bir ses tonuyla, “Kötü hissettiren yanı var yani,” dedim.

“Bilmem ama zaten bunun üstüne düşmek için çok geç. Anlattım, bitti gitti. Gerekirse yine anlatacağım. Bu seanslar belli ki olayları üstünkörü anlatıp geçmekle bitmeyecek.”

“İleride bir gün, *iyi ki o gün cesaret edip ilk adımı atmışım* diyeceksin.” Artık umut doluydum geleceğe dair. Aslında bugün farkında olmadan bir *dejavu* yaşıyorduk. Geçen ay yine aynı şekilde Soner’in ilk seansından çıkmış, hastanenin yakınındaki bir parka gitmiştik. Soner yine aynı şekilde dizlerime yatmıştı. Benim parmaklarım onun yumuşak saçlarının arasında kaybolup gitmişti. Şu an yaşadığımız anın aynısıydı.

Ve bir hafta sonra Soner intihar etmişti.

Birebir aynılarını yaşıyorken umut dolu olmak aptallıktı. En azından aptallık gibi hissettirmeliydi ancak kendimi hiç de öyle hissetmiyordum. Bir şeyler değişmişti. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Belki de gerçekten bu olay bir dönüm noktasıydı.

Köklü değişimlerin olması için yaşanması gerekiyordu. Geriye dönüp bakınca hiç güzel günler değildi fakat sonucu bu kadar güzel olacaksa, belki de doğrusu o acı verici anların yaşanması gerektiği idi.

“Eğer öyle bir cümle kuracaksam, bunu senin gözlerinin içine bakarak söylemeyi isterim. Yanımda olacak mısın?”

Kurduğu cümle, yüzümdeki tebessümü sekteye uğrattı. Neredeyse silinecek olan tebessümü dudaklarımda zar zor tuttum. Belli ki Soner’in gözünde kendini değersiz görmesinin düzelmesi için epey zamana ihtiyacımız vardı. Ona, onun yanında olacağımı her fırsatta dile getirmeme rağmen hâlâ bir onay arayışı içerisindeydi.

Bu zamana dek yanında tek bir kişinin bile olmadığı bir insanı, onun yanından ayrılmayacağıma nasıl ikna edebilirdim ki? Sadece göstermem gerekiyordu ve ben de geçen onca zamanda bile onun yanında olarak bunu ona ispatlayacaktım.

O yüzden tebessümümü derinleştirirken ona kızmak yerine, “Olacağım,” dedim. “Göreceksin.”

Kızmak, çıkışmak da bir çözüm değildi. Onun düşünce yapısı böyleydi. Her zaman felakete odaklanırdı. Her zaman en kötüsünü düşünür, her zaman ihtimaller arasından en berbat olanın başına geleceğini sanırdı. Hayatı boyunca hep böyle olmuştu. Böyle bir insana kızılmazdı. Ona sandığı gibi olmadığı gösterilirdi sadece.

Dizimde yattığı için olabildiğince bakışlarını gözlerime doğru çevirdi. Dakikalardır gökyüzünü izleyen elaları, gözlerime minnet dolu bir bakış attı. O minneti alıp kalbime hapsettim. Üstelik kalbime hapsettiğim tek şey, minnet de değildi. Biliyordum. Bakışlarından anlıyordum. Gözlerini parlatan, bana içi gider gibi bakmasına neden olan şeyin adı sevgiydi.

Mektubunda okumuştum, sayısız kez gözlerinde görmüştüm.

Ama hiç duymamıştım.

Tuhafur ki bunun eksikliğini hissetmiyordum. Biliyordum ve bu, bana yetiyordu. Fazlasında gözüm yoktu.

Biz birbirimize bakarken saçlarındaki elim duraksamıştı. Ben fark etmedim ama Soner bunun eksikliğini hissetmiş gibi elini saçlarının arasına karışmış elime götürdü. Parmaklarıyla oynamaya devam etmemi ister gibi bir baskı yaptığında mesajını aldım ve parmaklarımı hareket ettirmeye başladım.

Elini elime sürterek geri çekmek için hareketlenmişti ki tam olarak bileğime denk gelince duraksadı. Kaşlarının varla yok arasında çatıldığını gördüm. Kısa sürse de gözlerimden kaçmadı. Sonra bana, "Bilekliği?" diye sordu.

Sol bileğimde her daim varlığını koruyan melek kanatlı bilekliğim artık yoktu. Kırıldığından beri takamıyordum. Yaptırmak da bir seçenektir aslında ama hem kanatlar orta yerinden kopmuştu hem de kopçası bozulmuştu.

"Kırıldı," dedim üzüntüyle. "Kanatları orta yerinden koptu. Kopçası da bozulmuş."

"Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum ki. Kopçası koptuğu için bileğimden düşmüş sanırım. Yerdeydi. Ben üzerine basınca da kanatlar orta yerden kırıldı galiba." Bilekliğim çantamdaki varlığını hatırlayınca aceleyle devam ettim. "Ama yanımda taşıyorum hâlâ." Sırt çantamın ön gözünün fermuarını açıp içinden bilekliği çıkardım. "Uğurum olduğundan iyice emin oldum. İki gün yanımda değildi ve berbat şeyler yaşandı. Saçma bir inanış ama takmasam bile yanımdan ayırmamalıyım diye düşünüyorum."

Bir gün takmayı unutmuştum ve Soner ayrılık konuşması yapmıştı. Kırıldığı için takmadığım gün ise o malum gündü işte...

Bileklik görüş açısına girince, Soner kafasını bacağımdan kaldırarak oturur pozisyona geçti. Şimdi birbirimize dönük bir halde çimlerde oturuyorduk. Uzanıp bilekliği elimden aldı. Parmaklarının arasına yerleşen bilekliği bir süre inceledikten sonra, "Yapılır bu," dedi.

Omuz silktim. "Eskisi gibi olmaz ki."

"Kırılan hiçbir şey eskisi gibi olmaz zaten. Biz eskisiymiş gibi davranırız," dedi ve ardından bilekliği montunun cebine attı. "Yapınca getiririm sana."

Bunu düşünmesi ufacık bir şeydi belki ama benim kalbimin çok büyük bir mutlulukla dolmasını sağladı. Küçük de olsa kendine amaçlar edindiğinde seviniyordum çünkü Soner, o küçük hedeflere ihtiyacı olan bir insandı. Hayatta kalmaya devam edebilmek için buna ihtiyaç duyuyordu.

Bomboş yaşayan bir insan olmak istemiyordu.

Sonra elaları boynumdaki kolyeye doğru kaydı. Aceleyle, "Ona gözüm gibi bakıyorum," dedim. "Kaybetmeyeceğim, kırmayaca-"

"Kaybetsen de kırsan da önemi yok. O raddeye gelene kadar nasıl dikkat ettiğini biliyor olacağım. Sana kolyeyi hediye ettim. O artık benim değil. Açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Senin ve benim kolyem."

"Senin kolyen ve..." Oturduğu yerde bedenini bana doğru yaklaştırdı. Yeterince yakınlaştığında bir eli çimlerin üzerinde durmaya devam ederken, diğerinin işaretparmağı bir kanca gibi kolyenin figürünü kavradı. Bunu, parmağı okul gömleğimin açıkta bıraktığı gerdanıma hafifçe temas etmesi suretiyle yaptı. Göğsümün kalkıp inmediğine bakılırsa nefesimi tutmuştum.

Figürü çok tutmadan geri bıraktı. Yine parmağı tenime değiyordu ve ben heyecandan bayılmak üzereydim. "Sen de benimsin."

Kalbim durdu. Evet evet. Kesinlikle bu kez durmuştu.

3 Ocak 2023

Salı

SONER ALKIM

Japon yapıştırıcısı berbat bir üründü.

Hem de baş ve işaretparmağımı birbirine neredeyse yapıştıracak kadar berbat bir üründü. Şaşırtıcı bir şekilde iki saniyede kuruyan bu yapıştırıcıyla Beste'nin bilekliği yapıştırmayı planlamıştım, parmaklarımı birbirine yapıştırmayı değil.

Gerçi şu an canımı sıkan tek şey, Japon yapıştırıcısı da değildi.

İstenmeyen misafirin her türlü can sıkardı. Özellikle de bu misafir bir haftada üçüncü kez evine uğruyorsa.

Görmezden gelmek, yokmuş gibi davranmak bir çözümdü ancak evine gelen insanı en fazla ne kadar görmezden gelebilirdin ki? Dinlemiyormuş gibi yapsan da söylediklerini kulakların işitiyor, görmemiş gibi yapsan da varlığını gözlerin görüyordu.

Emre, "Terapilerin nasıl gidiyor?" diye sorduğu sırada Japon yapıştırıcısıyla olan hazin deneyimime rağmen Beste'nin bilekliğinin kanatlarını birbirine yapıştırmak üzereydim. Kanatları birbirine yaslı tutarak yapıştırıcının kurummasını beklerken duyduğum soruya herhangi bir cevap vermedim.

Kapı çaldı. Ben kapıyı açtığımda karşımdaki Emre'yle karşılaştım. Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp odama yönelirdim ve o da peşimden gelirdi. Konuşup durur, sorular sorardı. Ben olabilecek en az düzeyde iletişim kurduğum için en sonunda pes edip giderdi. Son üç seferdir böyle bir döngünün içindeydik.

Tekrar arkadaş olmak istediğinin farkındaydım.

Sırtımın dönük olduğu bedeninin isyankâr bir ses tonuyla, “Oğlum cevap versene,” dediğini işittim. Ben çalışma masamda oturmuş, Beste’nin bilekliğinin tamiriyle uğraşıyordum. Emre odamda bir yerlerdeydi işte ama dönüp bakmadığım için tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Kanatların ardından sıra, bozulmuş olan kopçanın değişimine geldi.

İnce uçlu bir pense yardımıyla eski kopçayı ipten ve kanatların takılı olduğu zincirden söktüm. Bugün aldığım sağlam kopçayı, bir dakikayı bulan bir uğraşın ardından takmayı bitirdiğimde bileklik artık sapasağlamdı. Sadece yapıştırıcıyla birbirine tutturulmuş olan kanatların daha önce kırıldığı belli oluyordu ancak sorun değildi. Önemli olan Beste’nin uğuru olarak gördüğü bilekliğin yeniden bileğine takılabilecek hale gelmiş olmasıydı.

“Sağır mısın diyeceğim, değilsin. Dilsiz misin diyeceğim, değilsin. Ağzını açıp bir kelime etmek bu kadar mı zor?”

Emre’yi umursamadan bilekliği dikkatlice masaya bıraktım. Sadece bilekliğine tekrar kavuşurken Beste’nin yaşayacağı mutluluğu hayal ediyordum. Hayalimdeki Beste bana ufak bir tebessüm ettirmek üzereyken, “Beste sana iyi katlanıyor,” dediğini duyduğumda Emre’yi duymazlıktan gelme işi zorlaşmaya başladı.

“Kızın yanında da böyle ağzını açmıyorsundur sen şimdi.” Arkama yaslanarak masanın üzerindeki bilekliği izlemeyi sürdürdüm. Emre de konuşmaya devam etti. “Lafı ağzından cımbızla çekerek alıyorsa benden sana söylemesi, kız sana çok da fazla katlanmaz.”

Bedenimi etkisi altına almaya başlayan rahatsızlık hissiyle oturduğum yerde kıpırdanırken ciğerlerime sesli bir nefes çektim. “Yol yakinken aklını başına al. Bütün olanlardan sonra bile hâlâ yanındaysa, kıymetini bil. Kız senin ketumluğundan bıkip kaçmasın.”

Hiç bıkmamıştı ki. Bundan sonra bıkar mıydı?

Dayanamayarak, “Bunlar bizi ilgilendiren şeyler,” dedim. “Sen karışma.” Sesimden başından sonuna kadar hoşnutsuzluk akıyordu. Bunun sebeplerinden biri Emre’nin buradaki varlığıydı, diğeri de söylediklerinin canımı sıkmasıydı.

“Hah,” dedi keyif dolu bir sesle. “Demek seni konuşturabilmek için böyle damarına basmak gerekiyormuş.”

O an o sözleri bilerek söylediğini anladım. Sinirle dişlerimi sıkarken kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. “Evine gitsene sen.”

“Yok, canım gitmek istemiyor.”

Gözlerimi devirdim. “Seansların nasıl gidiyor?” diye sordu bir kez daha. Kestirip atarcasına, “İyi,” dedim.

“Kötü olsa da iyi dersin sen,” diye söylendi.

“Yalan cevaplar aldığını düşünüyorsan sorma o zaman.”

“Atarlanma lan hemen.”

Sert bir soluk daha çektim içime. Sabrım taşıyordu artık. Cevap vermeye karar verdim yine. En azından benden bir cevap alamadığında çekip gidiyordu.

“Neyse, ne konuşuyorsunuz seanslarda?”

Tam bu sırada sanki canımın sıkıntısını geçirebileceğini hissetmiş gibi Beste mesaj attı. Masanın üzerindeki telefonum ondan gelen bildirimle aydınlandı. Vakit kaybetmeden telefonu elime aldım.

Beste

Ben geldim. Bu sefer maziyi yâd etmeye geldim.

Beste

Okula geri döndüğüne göre ödevlerini yapmanın ve derslerine çalışmanın vakti geldi. Malum, dönem bitmek üzere.

Sırtım sandalyeye yaslanırken gözlerim *Beste yazıyor* yazısındaydı. Bu anı kaç kez yaşamıştım? Belki yüzlerce kez. Karşımdaki kız, ben cevap vermesem bile pes etmeyi sevmezdi. Bu yüzden ona şükretmeliydim belki de.

Beste

Sen tabii yine dersi dinlemiyorsun. Ben olmasam sınıfı nasıl geçeceksin merak ediyorum.

Sınıfı geçmek gibi şeyler hiç umurumda değildi. Dersler Beste'den daha ilgi çekici değillerdi.

Beste

Matematikten yarına kadar yüz soruluk
ödev var. Edebiyatta her zamanki gibi
eser-yazar ezberlenecek, yarın quiz var.
Bugünkü bu kadar.

Beste

Şimdi boş durma ve o ödevleri yap.

Ne tuhaftı. Her şey, bundan kısa bir zaman önce iki haftamı hastanede geçirmemişim, ölümün ucundan dönmemişim gibiydi. Sanki kaldığımız yerden devam ediyorduk. Beste'nin amacının bu olduğunu biliyordum. Üzülse de kırılma da bana her şey normalmiş gibi hissettirmeye çalışıyordu. O zamanları hiç yaşanmamış varsayıyordu. Bunun bana ve kendisine daha iyi geleceğini düşünüyordu.

Bunları o söylememişti. Hiçbir zaman da söylemezdi. Ben ezbere biliyordum onu.

Ben de ona ayak uyduruyordum. Doğrusu buydu sanırım.

Çevrimiçi olduğunu fark ettiğimde onu daha fazla bekletmemek için cevap yazmaya başladım.

Soner

Tamam hocam.

"Telefonuna bu kadar gömüldüğüne göre seninki mesaj attı," dedi Emre. "Zaten adamakıllı konuşmuyordun, şimdi telefonda kafanı kaldırıp hiç cevap vermezsin." Doğru bir noktaya parmak basıyordu. Söz konusu Beste olduğunda çevremden fazla soyutlanıyordum.

"Gidiyorum ben."

Başından beri gitmesini istediğim için sesimi çıkarmadan beklemeye başladım. Hem Beste'den gelecek mesajı hem de Emre'nin gitmesini.

Emre ağır adımlarla odamın kapısına kadar geldi. Tam sessiz sedasız çıkmak üzereyken kapının pervazında durdu ve bana doğru döndü. "Az önce söylediklerim seni sinirlendirmek içindi. Gerçeklik payı yok. Kafana takma diye söylüyorum. Sen hastanede yatarken Beste'nin ne hale geldiğini bizzat kendi gözlerimle gördüm. O kız seni hiçbir zaman bırakmaz."

Belki de konuşması o kadar da can sıkıcı değildi. Geldiğinden beri ilk kez ona dikkat kesilmiş durumdaydım. “Ama sen de buna layık ol. Tedaviyi bırakma. O illetten kurtul. Adamakıllı mutlu mesut hayat yaşayın ulan.” Sonlara doğru sesi agresifleşti. “Liseli veletleriz, şu yaşadığımız dramlara bak.”

Söylene söylene odadan çıktığında dış kapının açılıp kapanışını duyana kadar boşluğu izledim. *Beste'ye layık olmak...* Böyle bir kıza layık olmak için neler yapılırdı?

Gözlerimi boşluktan ayırmama sebep olan şey, elimdeki telefonun titremesiydi.

Beste

Ayrıca sınavlar kapıda,
unutmamışsındır umarım?

Soner

Unutmama fırsat verseydin, belki.
Her saat başı hatırlatıyorsun.

Beste

Hayırdır, bu durumdan
rahatsız mısınız, Soner Bey?

Soner

Asla.

Kafayı yemiş olmalıydı. Benim onunla ilgili en ufak bir şeyden rahatsız olmam söz konusu bile olamazdı.

O bunu bilmiyordu. Hissettiremiyordum, dile getiremiyordum. Beste ona sevgisini hissettirebilen, dünyadaki tek kız oymuş gibi davranan birisini hak ediyordu. Ben o kişi değildim. Bundan kısa zaman önceye kadar *ben o kişi değilsem, başkasıyla birlikte olsun* diye düşünürdüm.

Beste'yi başkasıyla hayal etmek bile beni aynı anda hem öfkeliendirip hem üzerek onu kendi ellerimle kendimden uzaklaştırmaya çalışırdım.

Ne değişmişti, bilmiyordum. Bir değişiklik var mıydı, onu da bilmiyordum.

Tek bildiğim o *birisi* olmak için uğraşmaya karar verdiğimdi.

Hastanede uyandığım ilk dakikalarda bembeyaz duvara bakarken birçok düşünce zihnimden aynı anda geçmişti. Önce öldüğümü düşünmüştüm. Kendime *nihayet istediğin oldu* demiştim. O anda bile aslında ilk aklıma gelen, Beste olmuştu. Sonrasında ölmediğimi, bir hastane odasında olduğumu görmek garipti ancak bir yanıma buna hiç üzülmemişti.

İkinci kez girişimim başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Belki de buna başarısızlık olarak bakmamalıydım. Belki de bana verilen bir şanstı.

Bana verilen bir işaretti.

Bir şeyler eğer olmuyorsa olmuyordur. Bunu anlamıştım. Bunu görmüştüm. Demek ki çabalamam gereken şey ölmek değil, yaşamaktı. *Beste'yle yaşamak*.

Beste'den gelen bildirimle düşüncelerimden hızlıca sıyrılarak bakışlarımı ekrana indirdim.

Beste

Çok amaçlı sevgililik. Bence herkesin benim gibi birine ihtiyacı var. Çok iyiyim.

En çok da benim ihtiyacım vardı.

Soner

Çok.

Mesajı gönderdikten sonra kısa bir an attığım mesajla baktım. Tek kelimelik, soğuk, saçma sapan mesajlar silsilesi.

Beste

Bak, yeni şarkı keşfettim.
Matematik sorularını çözerken dinle.
Manga - Işıkları Söndürseler Bile.

Ama neyse ki Beste bunları umursayan birisi değildi.

Yazdığı şarkıyı biliyor olsam da her zaman müzik dinlediğim uygulamaya girerek arattım ve şarkıyı başlatarak sohbete geri döndüm.

O çevrimiçiydi, ben çevrimiçiydim ve attığı şarkıyı dinliyordum. Muhremelen Beste de dinliyordu.

Ben senden vazgeçmem, ışıkları söndürseler bile diyordu şarkıda. Burada bir gönderme hissederken parmaklarım klavyede gezinmeye başladı.

Soner
Gönderme?

Beste

Evet.

Beste

Travma yarattın bende. Her an yine bana git deyip edebiyat kasacaksın diye diken üstündeyim.

Haklıydı. Kendime kızmadan edemedim. Ne hakkım vardı kıza böyle şeyler yaşatmaya?

Soner
Öyle bir şey olmayacak.

O inanamazdı belki ama gerçek buydu.

Beste

Umarım. Üzgünüm ama bu konuda güven vermiyorsun. Umuyorum ki yanılan taraf ben olurum.

Soner

Sen olacaksın.

Beste

İyi geceler. <3

Beste çevrimdışı olduğunda bir süre attığı mesajları defalarca kez art arda okudum. Mesajlarının ardından gözlerim daha dün değiştirdiği profil fotoğrafına kaydı. Fotoğrafi büyüterek ekranı kaplamasını sağladım. Saçlarını iki yandan balıksırtı örüp, kameraya doğru gülümseyerek çektiği bir fotoğraftı.

Güzeldi. *Çok güzeldi.*

İnsanın ona bakınca nefes alası geliyordu. Kokusunda soluklanıp iç çekesi geliyordu.

Bir süre fotoğrafını inceledikten sonra ekranı kapatarak telefonu masaya bıraktım. Ödevleri atmıştı ve ben de emir almayı bekleyen bir robot gibi onun dediklerini yerine getirecektim. Bu en başından beri böyleydi. Dediklerini yerine getirmek için hiçbir sebepim yoktu. Ödevleri yapmak, sınavlara çalışmak? Benim durumumda bir insanın umurunda olan en son şeylerdi ancak Beste o mesajları atmaya başladığından beri ne dediyse yapmam gerekiyormuş gibi geliyordu. Zorundalık gibi hissettirmiyordu. Söz konusu Beste olduğu için yapmalıydım sanki. Ertesi gün ödev kontrolünde artı aldığımı gördüğünde yüzünde oluşan gülümseme için. O gülümseme hep var olsun diye.

Masanın üst kısmındaki rafta bulunan kitaplara uzanırken de motivasyonum ne ders çalışma isteği idi ne de bir şeyler öğrenme arzusu. Tüm motivasyon kaynağım yarın ödevleri yaptığımı gördüğünde Beste'nin ne kadar mutlu olacağı düşüncesi idi.

Onu mutlu görmek her şeye değerdi.

Üst üste konmuş kitapların arasından bir matematik testi bulup masanın üzerine bıraktım. Masanın köşesindeki kalemlikte duran kalemi elime alırken bakışlarım diğer rengarenk kalemlerde gezindi. Benim böyle kalemlerim yoktu. Hiç ihtiyaç duymamıştım. Beste için tarih notu hazırlayacağım zaman o seviyor diye almıştım.

Onun dışında hiçbir şeyde de kullanmamıştım.

Matematik testini açarken elimdeki kalemi döndürdüm. Bir yandan da odanın karanlığını aydınlatan masa lambasının ışığının ne kadar yetersiz olduğunu düşünüyordum. Bu odada, hep bu ışıktaydım. Işığın az olması şimdiye kadar beni hiç rahatsız etmemişti çünkü odanın sadece bir tarafı aydınlandığında karanlık olan kısmı görmemek bana daha iyi hissettirirdi. Yatağımın olduğu taraf aydınlanmadığında orayı görmezden gelebiliyor, yok sayabiliyordum.

Saçma bir düşünce yapısıydı. Ne de olsa karanlıkta gizlenmiş de olsa hep oradaydı, değil mi?

Karanlığa gizlenen tek şey, yatağım da değildi. Sırtımı döndüğüm kıyafet dolabımı da göremiyordum. Çekmecesindeki şırıngaları düşününce görmemek en mantıklı yoldu ancak kriz anında ne yazık ki orayı gözlerim kapalı bile bulabiliyordum.

Derin bir nefes alırken aklıma düşen bir düşünce doğrultusunda ayağa kalktım. Hastaneden çıkıp eve geldiğim ilk gün burayı son halini aratmayacak bir düzende bulmuştum. Beste'nin eli değmişti ve ben de yerdeki dağınıklığın nereye gittiğini hiç sorgulamamıştım. Gardırobumdaki o çekmecenin hiç açmamıştım. Henüz o illete mecbur kalmamıştım ancak yeniden bir yoksunluk krizine gireceğimi biliyordum.

Zamanını kestiremesem de bu kesindi. Doktor da böyle söylemişti. Tedaviye başlayan hastalar bağımlı oldukları maddeleri bıraktıkları ilk zamanlarda zorlanır, o maddeye ihtiyaç duyar, krize girebilirdi.

Bu yüzden ikinci seansımdan sonra ilaç tedavisine başlatmıştı. Son üç gündür bu illettten kurtulmak için ilaç kullanıyordum. Haftanın üç günü terapi aldığım, her günü ilaç kullandığım yoğun bir tedavi sürecine girmiştım. Henüz bir hafta olmasına rağmen o yoğunluğu şimdiden hissedebiliyordum.

Neredeyse on gündür uyuşturucuya ihtiyaç duymadan yaşamak bile benim için büyük bir şeydi. Son beş yılda kullanmadan geçirdiğim üst üste gün sayısı en fazla dört ya da beşti.

Kıyafet dolabımın önüne geldiğimde eğilerek ikinci çekmecesini açtım. Tahmin ettiğim gibi beni bomboş bir çekmece karşıladı. Beste hepsini daha ben eve gelmeden önce yok etmişti. Benim için uyuşturucuya erişmek çok basitti aslında. Aldığım yer ve satın aldığım kişi belliydi. O lanet sokak arasından nefret etsem de sürekli uğradığım mekânların başını çekiyordu.

Bu yüzden hastanede uyandıktan sonra polise ifade vermem gerekmişti. Satıcım kimdi? Bunu merak ediyorlardı ve onlara gereken cevabı vermiştim. Beste'nin bundan haberi yoktu. Şanslıydım ki o an hastanede değildi ancak Emre oradaydı ve adli vaka olarak sicilime işlediğini biliyordu. Sanırım onunla uzun bir zamandan sonra konuşmama neden olan şey de tam olarak buydu. Beste'nin öğrenmesini istemediğimi söylemiştim.

Yine de erişimim kolay olmasına rağmen o zehre erişmek istemiyordum. Kullanmaya başladığım ilk zamandan beri erişmek istemediğim çok an olmuştu fakat yoksunluk çekmeye başladığımda mantığım beni terk ediyordu. Kendimi o ücra sokak arasında buluyordum.

Bu kez gerçekten erişmek istemiyordum. Bunu ilk kez bu kadar içten diliyordum. Hatta hafızam silinse de satın aldığım yerleri unutsam dediğim bile oluyordu.

Bomboş çekmeceyi -ki boş olmasının hoşuma gittiğini fark ettim- kapatarak doğruldum ve masaya geri döndüm. Anlık bir kararla masanın üzerindeki eşyaları alarak odamdan çıktım. Dar koridorda ilerlerken gözüm, kapalı olan oturma odasının kapısında idi. Bu evde vakit geçirdiğim tek yer odamdı. İçeri girer, kendimi cezalandırır gibi kapıyı da üstüme kapatırdım.

Bunu hiç unutmamak için yapıyordum. Bu evde neler yaşandığını unutmayayım diye. Kardeşimin yatağında nasıl öldürüldüğünü, senelerce annemin bu konuda vicdanını nasıl rahatlatmadığını hiç unutmayayım istemiştim. Odamı bir zindan olarak benimseyip, kendimi de içine kitlemiştim.

Böyle bir evde sağ kalan olmak bir kurtuluş olarak görülse de sağ kalan için kaybettiği kişilere hissettiği suçluluktan başka bir şey değildi.

Sanırım artık kendi zindanımdan kendimi çıkarmanın vakti gelmişti.

Oturma odasına ilerledim. Kapıyı açıp içeri girerek, elimdekileri yemek masasının üstüne yığdım. Uzun zamandır kullanılmayan televizyonun fişini takıp çalıştırdım. En son ne zaman kullanılmıştı bu televizyon? Kim tarafından? Ne izlenmişti mesela? Evimizi cehenneme çevirip bütün her şeye kendisi sebep olmamış gibi bir rahatlıkla televizyonun karşısına kurulan, Cüneyt Alkım mı?

Bütün ihtimalleri yok sayarak açılan televizyonun kanallarında gezinmeye başladım. Bu evin sessizliği hiç bozulmazdı. Birkaç kez Beste güzel sesiyle bozmuştu. Onun olduğu anlarda bu ev, cehennem olmaktan kısa süreliğine

de olsa çıkmıştı. Beste'nin olduğu her yer dünyanın en güzel mekânına dönüştüğü için bu zindanı bile kendisiyle beraber güzelleştirebilmişti.

O gittiğinde eski sessizliğine dönse de evimde olduğu, koridorda gezindiği, yatağında benimle beraber uyuduğu, mutfakta bana kahvaltı hazırladığı anları hatırlayınca o kadar da çekilmez olmuyordu.

Şimdi televizyonda oynayan yabancı bir film evin sessizliğini bozuyordu. Televizyonu arka planda bir ses olsun diye açmıştım. O zamanlarda... biraz daha az tüyler ürpertici oluyordu bu ev.

Televizyondaki film oynamaya devam ederken yemek masasına yaklaştım. Sandalyelerden birine yerleşip, kitabı önüme çekerek gerekli sayfayı açtım. Çok değil, birkaç hafta önce kendimi öldürmeye çalışmamışım gibi okulun yarın için verdiği ödevi yapmaya başladım.

5 Ocak 2023

Perşembe

BESTE SONGUR

Sabah her zamanki gibi erken uyanarak biraz ders çalışmıştım. Annem uyandığında odamın açık olan ışığını fark edip yine *erkenden ders çalışmak için uyanılır mı* diye bana kızmıştı. Sabah sabah yine aynı nutkunu çekmişti ama söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı.

Geçen hafta itibariyle sayısal çalışmaya başlamıştım. Bunun için birkaç test kitabı alıp tamamen sayısal yönelmiştim. Sanırım kendimi hemşirelik okuma fikrine iyiden iyiye kaptırmıştım.

Bu yüzden çalışmalarımın daha da yoğunlaşması gerekiyordu. Sınava beş ay gibi bir süre kalmıştı ve hiç bilmediğim konuları iyice öğrenmem lazımdı.

Matematiğimin iyi olması beni şu durumda kurtaran tek şeydi.

Ders çalıştıktan sonra okul için hazırlanmıştım. Şimdi de dün akşam yemeği için annemle yaptığımız sarmalardan kalanları Soner'e götürmek için saklama kabına dolduruyordum. Bunu hallettikten sonra hızlı bir şekilde evden çıkmam gerekiyordu, yoksa derse geç kalacaktım ve ilk ders tarihti. Kaçırmayı hiç istemiyordum.

“Babaannen şu halini görse kadın dayanamaz ağlardı.” Mutfakta yanımda bir diktatör edasıyla dikilmiş beni izleyen annem sürekli durup durup bana laf atıyordu. “Bu tembellikle evde kalacağını söylüyordu hep.”

“Kadın beni en son üç yıl önce gördü anne.” O zamanlar daha liseye yeni başlamıştım. “Ve haliyle tembeldim, ne var bunda?” O dönemlerde okuldan geldiğim gibi odama kapanır, evdeki işlere pek yardım etmezdim. Yemek yaparken annemi hep izlerdim ancak bir katkım dokunmazdı.

“Tamam işte anneciğim, ben de ondan bahsediyorum. Geldiğinde çok şaşıracak.”

Babaannem, üç halamla birlikte Almanya’da yaşıyordu ve ocak tatilinde kuzenlerim de dahil olmak üzere hepsi birlikte Türkiye’ye geleceklerdi. Babaannem dün telefonla konuşurken haber vermişti.

“Ayrıca,” derken az önce annemin kurduğu cümle kafama takıldığı için sesim huysuzdu. “Tembellikte evde kalmanın ne ilgisi var? Ev işi yapmak için mi evleniyorum ben ya?” Bu düşünceye çok sinir oluyordum.

“Hayatım onu ben değil, babaannen söylüyor.”

“Ortada yapılacak bir iş varsa bir zahmet evlendiğim bey de yapsın. Hizmetçi miyim ben?” İçindeki tüm sarmaları boşalttığım tencereyi suyun altına sokarken kaşlarımı çattım. Hayranlıkla, “Neyse ki Soner öyle birisi değil,” diye devam ettim.

“Nereden biliyorsun Soner’le evleneceğini?”

Gülerek, “Anne,” dedim. Kafamı olduğu tarafa çevirip anneme baktım. “Bu çocuk benim kaderim. Evleneceğim ben, Soner’le.”

Annem olmayan terliğini eline geçirmek için yere eğildiğinde gülüşüm büyüdü. “Kız, alacağım şimdi seni ayağımın altına! Tamam, sevgilin olmasına karışmıyorum, anlatmana bir şey demiyorum diye abartma sen de. Bir de evleneceğim diyor. Sen daha kaç yaşındasın?”

Baştan sona sahtelik barındıran ses tonuna karşılık omuzlarımı silkrim. “Bana ne ya, evleneceğim.”

“Okulun bitmeden evlenmek falan yok.”

Sudan geçirdiğim tencereyi bulaşık makinesine koyup doğruldum ve sırtarak anneme döndüm. “Neyse ki birkaç aya bitiyor.”

“Onu mu diyorum ben? İşine gelmeyince nasıl da salak ayağına yatıyorsun sen öyle.”

Annemi kışkırtmaya devam ederek, “Kaçayım mı yani, onu mu istiyorsun sen?” dedim. Ben de pek evlilik meraklısı birisi değildim zaten, amacım annemi sinirlendirmekti.

“Sen bu şekilde babanın yanında da konuşsana, bakalım o sana ne tepki verecek?” Babamla da iyi bir ilişkimiz vardı ancak onun yanında annemin

yanındaki kadar gevşek olamıyordum. Ondan birazcık çekiniyordum. “Yok sultanım, ben almayayım. Sağ ol önerin için.”

“Ayağını denk al.”

Saklama kabını mağaza poşetine güzelce yerleştirip kâğıt havluya sardım çatalları üzerine bıraktım. Bir anda kendimi Soner’e hislerimi açtığım ilk zamanlara dönmüş gibi hissetmeye başladım. O zamanlar da aynı bu şekilde evde yaptığım yemekleri ona götürürdüm. Üzerinden fazla zaman geçmemesine rağmen sanki çok eski günlermiş gibi geliyordu.

“Bu arada babaannen, Soner’le tanışmak istiyormuş. Aklıma gelmişken söyleyeyim.”

“Ne?” Sesim girdiğim şokun etkisiyle fazlasıyla yüksek ve tizdi. “Anne şaka yapıyorum de lütfen. Ayrıca babaannem, Soner’i ne zaman öğrendi? Daha babamın haberi yok.”

“Benim salak kızım.” Annem yanıma kadar gelerek bir elini saçıma götürüp okşamaya başladı. Yüzünde acır gibi bir ifade vardı. “Sence sevgilin olduğundan babanın haberi yok mu?”

“Var mı?” diye sordum safça.

Kafasını sallayarak onayladı. “Var tabii.”

“Nasıl ya?” diye yükselirken geriye adımlayıp annemin köpek sever gibi saçlarımı seven elinden kurtuldum. “Sen mi söyledin yoksa? Anne nasıl söylersin ya? Ben zamanı gelince söylerdim ona, şimdi benden duymadığı için kızmıştır kesin.” Endişeli bir şekilde art arda sıraladığım cümlelere karşılık annem gözlerini devirdi.

“Salak salak konuşma, Beste. Ben neden söyleyeyim? Kendin aklın beş karış havada gezdiğin için öğrenmiş adam. Evde durup durup kendi kendine sırtıtmalarından, ani sevgi patlamalarından, sürekli telefonuna bakıp gülmenden şüphelenmiş. Bana *bu kızın hayatında birisi mi var, neden bu kadar mutlu* diye sordu. Yok falan dedim ama inanmadı tabii.”

“Ya...” Dışarıdan nasıl göründüğümü hiç bilmiyordum. Mesela kendi kendime sırtıttığımı şimdi annemden öğreniyordum. Acaba fazla aşktan deliriyor muydum? Böyle bir şey mümkün müydü?

“Babam ne dedi peki? Kızdı mı bana?”

“Niye kızsın? Tabii hayatında birileri olacak, kocaman kızsın. Ona söylememene biraz bozuldu sadece. Ayrıca baban da Soner’le tanışmak istiyor.” İşte şimdi gerginliğim ikiye katlanmıştı. *Ya babam Soner’i sevmezse* düşüncesi zihnimde hemen kol gezmeye başladı.

Gerçi Soner sevilmeyecek insan değildi ki.

“Tamam,” dedim. “Şimdi benim yolda giderken bunları sindirmem lazım.”

Annemle vedalaşarak elime aldığım poşetle beraber evden çıktım. Son dakikayla otobüsü kaçırmaktan kurtuldum. Otobüs durakta durunca inip seri adımlarla okula doğru yürüdüm. Nihayet içeriye girip merdivenleri çıkabildiğimde, saati kontrol ettim ve derse henüz yirmi dakika olduğunu gördüm.

Açık olan sınıf kapısından içeri girdiğimde gözlerimi direkt Soner’le ikimize ait olan sıraya doğru çevirdim. Soner her zamanki gibi erkenden okula gelmişti. Sırasına oturmuş, kulağına taktığı kulaklığından müzik dinliyordu. Gözleri sol tarafında kalan penceredeydi.

Bu görüntüyü nasıl da özlemiştim.

Eskiden dışarıda bu kadar ilgisini çeken şeyin ne olduğunu sorgulardım. Uyumadığı zamanların dışında gözlerini ayırmadan neye bakıyor diye merakımdan ölürdüm.

Hatta bir keresinde sınıfta olmadığı bir ara Soner’in sırasına oturup dışarıya bakmış, onun gördüğü şeyleri görmeye çalışmışım ve karşılığında arka bahçedeki banklarda oturan birkaç öğrenci, rüzgârdan yaprakları uçuşan ağaçlar dışında bir şeye denk gelmemiştim.

Oysa en başından beri orada ilgisini çeken şey, benim cama düşen yansımamdı. Ben onun dikkatini çekeyim diye kırk takla atarken, Soner en başından beri benim varlığımın farkındaydı.

Kapının önünde kalakaldığımın farkına, sınıfa giren birinin sert bir şekilde omzuma çarpmasıyla vardım. Sol omzumda hissettiğim hafif acıyla kaşlarım çatılırken bunu yapan kişiye döndüğümde gördüğüm sima beni hiç de şaşırtmadı.

Ceylin memnuniyetsiz bir tavrıyla, “Çekilsene şuradan ya! Dikilmiş yolun ortasında direk gibi,” diye cırladı.

Ters bir bakış atarak, “İnsanca uyarabilirdin,” dedim. Epeydir sesi soluğu çıkmıyor, bana bulaşmıyordu.

Sırıttı. “İnsanca uyarmama değer miydin ki öyle yapayım?”

“Ne bu?” derken çocukça tavrı karşısında gözlerimi devirdim. “Laf mı soktuğunu sandın sen şimdi?”

Böyleleri insanın ömrünü çürütürdü.

“Altta kaldığına göre öyle yapmışım canım.” Onaylamayan bir tavırla kafamı iki yana salladım. Onunla uğraşmak, özellikle de sabahın bu saatinde istediğim son şeydi. Sırama ilerlemek üzere adım attığım sırada Ceylin hızlı bir hamleyle önüme geçti. Ona çarpmaktan son anda durarak kurtuldum. Bir eli koluma girerken sınıfa göz gezdirdi. “Gelsene sen benimle.”

“Ne bu el kol hareketleri şimdi?” Kolumu kendime doğru çekerek kolaylıkla Ceylin’den kurtuldum. “Gelmiyorum seninle bir yere.”

“Sınıfın ortasında mı konuşmamızı istersin?” dediğinde bakışlarımı sınıfta küçük bir gezintiye çıkardım. Herkes kendi halinde takıldığından sınıfın içine bir uğultu hakimdi. Kimse bizi duymuyordu ancak sıramıza kayan bakışlarım, Soner’in kısık bakışlarıyla kesiştiğinde bizi izlediğini gördüm.

Soner’le olan bakışmamızı bölüp Ceylin’e döndüm. “Bizim konuşacak ne gibi bir ortak konumuz olabilir, çok merak ediyorum.”

İma barındıran ses tonuyla, “Sen iyi biliyorsun ortak konumuzun ne olduğunu,” dedi. Kaşları havalanırken gözleriyle bana bir noktayı işaret etti. Bakışlarını takip ettiğimde bir kez daha Soner’in elalarıyla kesişti gözlerim. Hissettiğim sinirle dişlerimi sıkarken sert bir bakışla Ceylin’e baktım. “Soner,” diyerek sesli bir şekilde dile getirdi.

Geriye doğru adımlayarak, “İyi,” dedim. “Bekle.”

Ceylin’i arkamda bırakarak sıraya ulaştığımda elimde tuttuğum poşeti ve omzumda ağırlık yapan çantayı sıranın üzerine bıraktım. Bakışlarını üzerimden ayırmayan Soner, kulaklığının tekini çıkardı. “Sorun mu var?” diye sordu ama sorunun cevabını biliyor gibiydi.

“Halledilmeyecek bir sorun değil,” dedim ılımlı bir sesle. “Gelirim şimdi.”

“Gitme bir yere,” derken diğer kulaklığını da çıkardı. “Kimse için canını sıkmaya değmez. Boş ver, konuşup dursun kendi kendine.”

Soner’in sözlerinin ardından gelen ani sevgi patlamasıyla bir dizimi sıraya yaslayarak Soner’e yaklaştım. “Ya, sen beni teselli mi etmeye çalışıyorsun?” Yanağını ellerimin arasına sıkıştırıp bir çocuk gibi onu severken, biraz önce bedenimi etkisi altına almış olan sinirim çoktan uçup gitti diyebilirdim. “Isırırım seni.”

Bu hallerime alışkın olan Soner, ellerini benimkilerin üzerine koymak dışında bir şey yapamadı. Bu aralar onu fazla şiddetli seviyordum sanırım. Geçen gün acıtmayacak bir şekilde yanağını ısırmıştım. Bir an gözüme fazla

ısırılması gelmişti ve dayanamamıştım. Bana ne oluyordu bilmiyordum, sanırım cidden fazla aşktan delirmek üzereydim. Çocuğu her dakika sarıp sarmalayasım, öpesim geliyordu.

Bir gün bu aşırı temas içeren hallerimden sıkılmazsa iyiydi.

“Ufak bir pürüz diyelim,” dedim gözlerine bakarak. “Saçma sapan sözleriyle canımı sıkamaz, merak etme.”

“Boş ver yine de.” Yanaklarındaki ellerimden birini indirip, sırada Soner’e biraz daha yaklaşarak yanağına içten bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğimde sıraya yasladığım dizimi indirdim. “Ders başlamadan gelirim.”

Sınıfa doğru dönüp Ceylin’in olduğu tarafa yürümeye başladığımda öğretmenler masasının etrafına doluşmuş birkaç öğrencinin bakışlarının bizim üzerimizde olduğunu gördüm ve bu, utanç duygusunun bedenime akın etmesine neden oldu. Gerçekten Soner’leyken çevremdeki kimseyi gözüm görmüyordu.

Oldukça sinirli bir şekilde sınıfın ortasında durmakta olan Ceylin’in yanından geçerek dışarı çıktığımda, pencerenin kenarındaki bir yerde durdum ve onu beklemeye başladım. Kalçamı kalorifere yaslayıp ellerimi de ısıtmak için sıcak kaloriferin üzerine koyduğumda, Ceylin sinir küpüne dönmüş bir şekilde sınıftan çıktı. Birkaç büyük ve hızlı adımda tam önümde bittiğinde hırsla kollarını birbirine bağladı.

“İnadına mı yapıyorsun?” diye sordu hararetle.

“Pardon? Neyi?” Bahsettiği şeyi gerçekten anlamamıştım.

“İnadına mı onunla bu kadar yakınsın?” Daha Soner bile diyemiyor, o diyerek bahsediyordu.

Kafamı sağa doğru yatırırken, “Gerçekten salak mısın, yoksa salak ayağına mı yatıyorsun?” diye sordum. “Soner benim sevgilim, elbette ki ona yakın davranacağım. Bunun inatla ne gibi bir ilgisi var?”

Soner’in adını söylediğim an bakışları tedirginleşti ve telaşla etrafa bakınıp bizi kimsenin duymadığından emin olmak istedi. Kınayan bir ifadeyle, “Şu haline bak,” dedim. “Soner’in adını birisi duyacak diye şekilden şekle giriyorsun. Ödün kopuyor değil mi *ucube* dediğin, her seferinde aşağıladığın çocuktan hoşlandığın duyulur diye?”

Gerçi ben bunu bir kez sınıf grubunda dile getirmiştım ama Ceylin üstün yalan yeteneği sayesinde Soner’e karşı hisleri olmadığı konusunda herkesi inandırmış olabilirdi.

“Sessiz konuş!” diye uyardı dişlerinin arasından.

Sahte bir üzüntüyle konuştum. “Benim sesimin ayarı yok, biliyor musun? Sessiz konuşamıyorum.”

“O sesini kıs, Beste.” Bana doğru bir adım attı, yüzü sinirden olsa gerek kıpkırmızı kesilmişti.

Sesimi alçaltarak, “O kadar korkaksın ki,” dedim. “Daha hislerinin arkasında bile duramıyorsun. Beni ne için çağırdın buraya? Konuş hadi.”

“Ona olan hislerimi fark eden ve bilen tek kişisin,” dedi. Hâlâ üçüncü tekil şahısla konuşması sinirlerimi bozsa da bir şey demedim. “Belli ki fark ettiğin gibi de kendince bir yarışa dönüştürmüşsün. *Senden önce ben kaptım* hesabı yapmak istemişsin ve hiç beklemeden kendini onun kollarına atıvermişsin. Ben de seni saf salak bir şey sanırdım, biliyor musun? Meğer ne yere bakan yürek yakan çıktın sen,” diye konuştu hayretle.

Alaycı bir tavırla güldüm. “Seninle burada durup *senden önce ben sevdim* diye sidik yarıştıracığımı falan düşünmüyorsun, değil mi?”

“Beste, beni alaya almaktan vazgeç!” Bağırışı koridordaki birkaç kişinin gözlerinin bize dönmesine neden oldu.

“Alaya almayacağım cinsten konuş o zaman!”

“Ben gayet ciddiylim!”

“İyi,” dedim kestirip atarak. “Sana bu ciddiyetle iyi günler ama ben, söylediklerin gram ilgimi çekmediği için bu konuşmayı burada sonlandırmayı tercih ediyorum.”

“Hayır, konuşmamız bitmedi. Kaşarlık yapmaya son vereceksin.” Mümkünmüş gibi biraz daha dibime girdi. “Onu önce ben sevdim, aradan çekeceksin.”

Benimle dalga geçiyordu herhalde.

“Sen bu sözleri söylerken ciddi misin ya?” dedim teyit etmek amacıyla. Eğer ciddiyse sorun sandığımdan daha büyüktü. Ceylin’in ciddi sorunları vardı.

“Sabahtan beri ne konuşuyorum ben, Beste?” Bana sesimi alçaltmamı söylerken kendisi her konuşmasında bana daha fazla bağırıyordu.

“Git tedavi ol, Ceylin,” dedim konuşmanın başından beri ilk kez alaya almadan, fazlasıyla ciddi bir şekilde. “Düşünce yapın hiç sağlam değil. Daha Soner’i sevdiğini insan içinde dile getiremiyorsun bile ve gelip benim karşımda bana ahkâm mı kesiyorsun? Git ve artistliğini senin dilinden alan yanında gezdirdiğin insanlara yap, beni bu şekilde baskılayamazsın.

Sınıfta dışlanırim korkusundan hislerini gizleyip sevdiğini iddia ettiğin -kaldı ki ben sevdiğini asla düşünmüyorum- çocuğa herkes gibi zorbalık yapmak yerine onu anlamaya çalışsaydın, diğerlerine kafa tutsaydın şu an Soner'in yanında ben değil de sen olurdun."

Ceylin dediğimi yapmış olsaydı bile Soner'in yanında olamazdı gerçi, bu ayrı bir meseleydi.

"İkimizi birbirinden ayıran nokta da tam olarak bu zaten. Benim içimde insanlık duygusu var en azından, hem de sende zerresi yokken."

Sağlam duruşunun yıkıldığını görebiliyordum ama bunu kafama takacak ya da umursayacak değildim. Ceylin'in kendine çekidüzen vermesi gerekiyordu, bu da beni bağlayan bir konu değildi. "Bir daha da böyle saçmalıklarla benim karşıma geçme. Kendini küçük düşürmekten başka bir şey değil bu."

Bakışlarımı Ceylin'den ayırıp kalorifer ile bedeninin arasından sıyrılarak adımlarımı sınıfa yönelttim. Hemen sınıfın kapısının karşısındaki camın önünde durduğumuzdan sınıfa girmem yalnızca bir veya iki saniye kadar sürdü. Rahat tavırlarla sıramıza doğru yürürken üzerimdeki montun fermuarını aşağıya indiriyordum. Ceylin yüzünden montumu çıkarmaya dahi fırsat bulamamıştım.

Siyah, şişme montumu çıkarıp en arkadaki askılığa astıktan sonra Soner'in yanındaki yerime oturdum. Masanın üzerindeki poşeti açarken, "Söylemeye fırsatım olmadı," dedim. "Günaydın."

"Günaydın."

"Bil bakalım sana ne getirdim?" dedim neşeyle. Saklama kabını poşetten çıkararak masanın üzerine bıraktım. "Tabii ki de sarma!"

Kabın kapağını açarak kâğıt havluya sardığım çatallardan birini elime aldım. "Dün canım nasıl sarma çekti anlatamam. E yani o kadar istedikten sonra bir yerlerim mi şişsin? Oturduk annemle beraber sarma sardık. Fazla fazla yaptık sana da getireyim diye."

Soner kafamın içinde bizim evimizin dördüncü üyesi gibi olmuştu iyice. Evde ne yapılsa *bundan Soner'e de götürmeliyim* diyordum. Mesela bir tatlı tarifi görüp deniyordum ve hazır olduktan sonra kendimi, *Soner kesinlikle bunun tadına bakıp yorumlamalı* diye düşünürken buluyordum.

Gün geçtikçe Soner'e iyice bağlanıyor, her anım onunla olsun istiyordum.

Çatalı sarmaya batırıp Soner'in ağzına doğru yaklaştırdım. "Sen iyice benim küçük bebeğim gibi oldun," dediğim sırada Soner ağzına sokuşturduğum sarmayı çiğnemekle meşguldü. "Seni böyle sarıp sarmalayayım, yanımdan ayırmayayım da gör sen."

İşime gelirdi. Bence Soner'in de işine gelirdi. Çaktırmıyordu ama çok âşıktı bana salak çocuk.

Zihnimi okumuş gibi, "Olur," dediğinde güldüm.

"Sarma nasıl? Biraz hızlı yaptık ama ben-"

"Güzel," diyerek lafımı kesti. "Senin yaptığın her şey güzel."

Konuşurken sözüm bölündüğü için aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırırken gülümsedim. Bakışlarımı kaçırarak, "Teşekkür ederim," dedim. Onca arsızlığı yapan ben değilmişim gibi bazı anlarda utanabiliyordum. Bazı sözleri beni utandırıyor.

"Neyse," dedim utancımı bastırıp gizleyerek. "Bunların hepsini yemek zorundasın, itiraz istemiyorum."

Zaten itiraz etmiyordu ama önden uyarmak şarttı.

Soner'e kendi ellerimle birkaç sarma daha verdikten sonra *yiyeceğini, şimdi aç olmadığını* söyledi. Ben de saklama kabını kaldırarak onun sırasının altına koydum. Sabahın köründe iştahı olmayabilirdi, bunu düşünmeden çocuğun ağzına zorla yemek sokuşturmaya başlamıştım. Her geçen gün ona karşı daha anaç bir hal alıyordum.

Soner pazartesi, çarşamba ve cuma günleri olmak üzere haftada üç kez seansa gidiyordu. İlaç tedavisine yeni yeni başlanmıştı. Uyuşturucu bağımlılığı için diğerlerinden ayrı bir ilaç kullanıyordu. Her seans çıkışında bana ne yaptıklarını anlatıyordu. Bunu, ilk başta ben sorduğum için yapıyordu ama dünkü seansından çıktıktan sonra beni aramış ve daha sormadan anlatmaya başlamıştı. Tabii o fark etmemişti ancak telefonun diğer ucunda ben mutluluk krizine girmiştim.

Doktor, bu süreçte en önemli olan şeyin sevgi olduğunu söylemişti. Çevresindekiler elinden geldiğince ona destek olduğu sürece sevgiyle hallo olmayacak hiçbir şey olmadığına inanıyordu.

Ben de mümkün olduğunca Soner'e sevgimi hissettiriyor, yanında olmaya çalışıyordum işte. Elimden gelen tek şey buydu.

İlk ders başlayıp bana göre su hızında geçip bittiğinde, uzun tenefüste olduğumuz için sınıfın neredeyse hepsi kantine indi. Ben de sınıfta

kimsenin olmamasını fırsat bilerek kafamı Soner'in omzuna yaslamış, ders-te not aldıklarımızı içimden okuyarak tekrar ediyordum.

Soner de elimdeki kâğıda bakıyordu. Okuyor muydu, bilmiyordum ama ilgisi oradaydı. Merakla, "Notları okuyor musun?" diye sordum.

"Evet." Yakın olduğumuz için göğsü her kalkıp indiğinde nefesinin saç-larına vurduğunu hissediyordum. İçim kıpır kıpır olurken yutkundum.

Okuduğundan emin olmak için, "Ne anladın?" dedim.

"Atatürk'ün 19 Mayıs'ta Kurtuluş Savaşı'nı başlattığını." Kafamı hafifçe Soner'e doğru çevirerek *ciddi misin* dercesine yüzüne baktım. "Onu bilmek için notu okumana gerek yoktu."

"Belki ben bilmiyordum?" Bunu ilkokula giden bir çocuk bile bildiği için onu ciddiye almadım. "Başka ne anladın?"

"Hiçbir şey."

"Yalancı," dedim gözlerimi kısarak. "Tarihten anlamıyorsan ilk sınav-dan nasıl doksan altı aldın?"

Sadece tarih de değil, Soner'in ilk sınavlarda tüm derslerden notları epey yüksekti. Buna hep şaşırdığımdan geçen gün Soner'e sebebini sormuştum ve bana geceleri kafasının dağılması için ders çalıştığını söylemişti. Amacı sınavlara hazırlanmak falan değilmiş, yalnızca zaman geçsin diye başka ak-tivite bulamamasından kaynaklanıyormuş.

Üniversite sınavına girmeyi hiç düşünmediğini söylemişti. Kaldı ki üni-versite onun düşüneceği en son şeydi. Bu konuda onu anlayabiliyordum ama iyileşmeye ve yeniden gelecek hayali kurmaya başladığında sınava gir-mek isteyeceğini düşünüyordum.

"Tarihe bir ara senin neden bu kadar sevdiğini anlamak için çalışmış-tım. Anladığımdan değil, öylesine."

"İyi ki anlamıyormuşsun, bir de anlasan ne olurdu acaba?" Söylediği şeyde asıl takılmam gereken nokta bu kısım değildi, benim sevdiğim şeyleri bu denli önemsemesiydi. Bunu idrak ettiğim anda, "Ya," diyerek yüksel-dim. "Sen benim sevdiğim şeylere de mi önem veriyorsun?"

Seninle evleneyim de gör sen.

Ani yükselişime karşılık, Soner kolunu omzuma atmakla yetindi. Zaten başım omzuna yaslı olduğu için iyice ona doğru sokuldum. Notu tutan elime uzanan sol eli, kolunu saran siyah *sweatshirt*ün sıyrılmasıyla durak-sarken bileğindeki dikiş izleri göz önüne çıktı. Soner aceleci bir tavırla,

saklamak ister gibi kolunu geriye çekip görüş açımdan çıkardığında büyük bir üzüntü hissettim.

Vücudundaki hiçbir izle barışık değildi ve ben barışmasını sağlayacaktım.

Bu düşünceyle elimdeki notu bırakıp koluna uzandım. Sol elinin parmaklarını kendiminkilere kenetlerken bileğini dikiş izini görebileceğim bir konuma gelmesi için döndürdüm. “Eğer bu dikiş izini görmek seni rahatsız ediyor ya da kötü hissettiriyorsa,” dedim başparmağımı dikiş izinin çıkıntıları üzerinde yavaş hareketlerle gezdirirken. “Bir dövmeyle onu daha güzel hale getirebiliriz.”

Daha önce internette gezinirken birkaç kez dikiş izlerini dövmeyle gizleyen kişilerin videolarına denk gelmiştim. Bana kalırsa izle barışmak daha doğrudu ancak görünmemesi için verdiği çabayı, bileğine doğru düzgün bakamayışını görmektense dövmeyle kapatmasını tercih ederdim.

Kendi sol bileğimi onunkinin yanına gelecek şekilde havaya kaldırdım. “Hem bak benim bileğim de boş, güzel bir dövmeyle doldurabiliriz.”

Kabul ederse ilk dövmem fazlasıyla anlamlı bir dövme olurdu.

Elini bileğimin üzerine kapatarak, “Canın acır,” dedi. Elini yavaşça bileğimin üzerinden kaydırarak parmaklarıma kadar ilerledi. En sonunda durup parmaklarımla oynamaya başladığında derin bir iç çekişle göğsüm yükseldi. “Gerek yok.”

Ellerimizi izlerken, “Birkaç küçük iğne batacak sadece,” dedim. “Sanki seninki acımayacakmış gibi.”

“Ben alışkınım.” Söylediği sözle dudaklarımı birbirine bastırırken verecek bir cevap bulamadım. Canının acısını umursamadan bileğini boydan boya kesen birisine ufacık iğnelerin acısı koymazdı nihayetinde ama bunu söylerkenki ses tonu içimi acıtmıştı.

“Dövme yaptırıyoruz,” dedim bir anda sesimi otoriter bir tonda çıkarak. “Sen yaparsan ben de yapacağım, yapmazsan yapmayız.”

“Yaptırmayacağız o zaman.”

“Ama niye?”

“Böyle bir şey için bileğine kalıcı bir iz bırakmaya değer mi?”

Omuz silktim. “Hep dövme yaptırmak istemişimdir.” Bu gerçektir. On sekiz yaşına gelince yapmak istediklerimin başını çekiyordu.

“Olmaz.”

“Sadece sen yaptır o zaman?”

Birkaç saniyeliğine duraksadı. “Düşüneceğim,” dediğinde gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım.

“O zaman şimdilik...” dedim ve kalem kutumdan bir kalem çıkardım. Elini sıranın üstüne yaslayarak dolma kalemin ucunu açıp, kalemi dikiş izlerine yaklaştırdım. Bileği, boydan boya dikiş izinin etrafında ufak tefek kesik izleriyle kaplıydı. Bakmak içimi acıtsa da bunu ona belli etmemeye özen göstererek izlerin üstüne küçük küçük yıldızlar çizmeye başladım. Çizerken Soner’in yoğun bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum. İzlerin üzerini ve çevresini küçük küçük yıldızlarla dolduruyordum.

Yıldızları çizmeye devam ederken çok sevdiğim bir şarkının sözünü tekrarladım. “*You drew stars around my scars.*”

Kısa bir anlığına yıldızları çizmeyi bırakıp dudaklarımı bileğine yaklaştırdım ve tam dikiş izinin üstüne uzun bir öpücük bıraktım. Ben onun bütün izlerinden öpüp yaralarını sarmaya razıydım.

Dediğimi tekrarlayarak beni gülümsetti. “*You drew stars around my scars.*”

Bileği yıldızlarla kaplandığında kalemi masaya bıraktım. “Bu yıldızlar silinse bile bileğine her baktığında çizdiğim yıldızları hatırla.”

Kendine doğru çektiği bileğine uzun uzun bakarken onaylarcasına kafasını salladı. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme belirdi. Biraz inceledikten sonra kolunu masaya yaslarken her zaman yaptığı gibi bileğini gizleme ihtiyacı duymadı bu defa. Bu beni de gülümsetti.

Ellerinden birini *sweatshirtünün* cebine götürürken, “Bu arada,” dedi. “Bilekliğini eski haline getirdim.”

Eli cebinden çıktığında üç parmağının içine girdiği bilekliğim görüş açıma girdi. Son gördüğümde ortadan ikiye ayrılmış olan melek kanadı artık birleşikti ve görünüşe göre kopçası da değiştirilmişti. “Getir elini.”

Mutlulukla sol elimi Soner’e doğru uzatırken onu izleyen gözlerimin parıl parıl parladığına emindim. Ufak tefek şeylere yüklenen anlamlar onu zirveye taşıyabiliyordu. Benim de bu bilekliğe yüklediğim anlam belliydi ve Soner’in umursamamak yerine ciddiye alıp onu tamir etmeye çalışması benim için çok değerliydi.

Soner elimi bir eliyle tuttu. Bilekliği bileğime yerleştirip kopçasını taktığında haftalardır boş olan yer yeniden doldu. Harfleri uzatarak, “Teşekkür

* Yara izlerimin etrafına yıldızlar çizdin. (İng.) Taylor Swift – Cardigan.

ederim,” dedim mutlulukla. “O kadar üzölmüştüm ki yerde gördüğümde. Şimdi çok mutluyum.”

Bileğime uzun uzun bakmaya başladım. Boynumda Soner’in annesinin kolyesi, bileğimde onu tamamladığına inandığım bilekliğimle kendimi çok iyi hissediyordum.

Kolumu sağa sola çevirerek bilekliği incelerken Soner de sessizce beni izliyordu.

“Bu arada,” dedim aklıma gelen şeyle beraber. Bakışlarımı bilekliğimden ayırarak Soner’in elalarına çevirdim. “Babam ve babaannem seninle tanışmak istiyor. Her an bizim eve davet edilebilirsin.”

“Baban mı?” dediğinde kafamı aşağı yukarı salladım.

“Ben aslında ona senden bahsetmemiştim ama evdeki hallerimi fark edip hayatımda birisi olduğundan şüphelenmiş. Anneme sorunca-” Bakışlarını masaya çevirmiş ciddi bir şekilde düşünüyor olduğunu görünce sözlerim yarıda kaldı. “Hoşuna gitmedi,” derken istemsizce durgunlaştım. “Tanışmak zorunda değilsin. Ben sadece söylemek istedim.”

Elaları yeniden bana döndüğünde yüzündeki ciddi ifade dağıldı ve oturduğu yerde bedenini bana doğru çevirdi. “Hoşuma gitmedi değil.” Duraksayıp nefeslendi. Devamını beklerken sorgular cinsten bakışlarımı fark ederek suskunluğunu bozdu. “Babanın beni seveceğinden emin değilim. Dışarıdan o kadar da iyi bir profil çizmiyorum. Bunu düşünüyordum.”

Birkaç saniye içinde farklı şeyler düşündüğüm için rahatça nefesimi verdim. “Saçmalama,” dedim neşeyle. “Sen sevmeyecek birisi değilsin, hele ki kötü profil çizen birisi asla değilsin. Babam gaddar bir insan değil, iyi birisi olduğunu anlar mutlaka.”

“Hemen mi tanışmak istiyor?”

Onu rahatlatmak için, “Hayır,” dedim. “Babaanneler bize geldikten sonra. Onlar da sömestr tatilinde gelecekler.”

“İyi ki hemen değilmiş,” diye homurdandığında sesli bir şekilde güldüm. İki haftaya sömestr tatili başlıyordu, az kalmıştı.

“Endişe etme,” diyerek ben de ona doğru döndüm. “Babam katı bir adam gibi dursa da seni seveceğinden eminim. Karşısında olduğun gibi biri ol yeter, ekstra bir çabaya girmene gerek yok. Sen olduğun halinle harika birisin. Bir kere seni ben sevmişim, ailemin sevmemesi gibi bir ihtimal var mı?”

Bakışlarında anbean beliren sevgi parıltıları kalbimi hızlandırırken elini yanağıma götürüp, “Beste,” dedi. Bana yakınlaşması sebebiyle nabzım o

kadar hızlanmıştı ki damarlarımdan akan kanın akışını bile hissedebiliyordum. “Sen bu hayatta bir insanın başına gelebilecek en güzel şeysin.”

Çaktırmadan heyecanımı bastırmak için yutkundum. Bir anda yaklaşması, bana bu denli güzel bir iltifat etmesi vücudumun dengesini bozdu. “Soner,” dedim onun gibi hayranlıkla. “Seni şu an çok öpmek istiyorum ama...” Kafamı çevirerek sınıfa baktım. “Sınıftayız.”

Sınıfta tek tük öğrenci vardı ve hiç kimsenin dikkati bizde değildi ama yine de Soner’i öpmek için doğru yerde değildik.

“Borcun olsun.” Yanağımı okşayarak elini indirdi. “Baş başa olduğumuzda öpersin.”

Öpecektim elbette.

Her zamanki gibi arsızlığımı konuşturarak, “Daha çok borçlanayım ben öyleyse,” dedim. “Sen de bana borçlan. Hep borçlanalım.” Saçma sapan konuşmaya başladığımı fark ettiğimde, alev alev yanan bedenimle önüme dönerek Soner’in yakınlığından biraz da olsa uzaklaştım. “Gereksiz konuştuğumda beni uyar demiyor muyum ben sana? Benim fazla konuşmama izin verme.”

Sonra rezil olduğumla kalıyordum.

“Gereksiz konuşmuyorsun. Bu hallerini çok seviyorum.”

Soner bugün biraz kendini aşmış mıydı ne?

“Sus, konuşma,” dedim gözücuyla Soner’e bakıp. “Kalp krizinden ölmemi istemiyorsan bana iltifat etme. Alışkın değilim.”

Gerçekten kalp krizinden ölmemi istemiyor olduğundan olsa gerek benden uzaklaşarak arkasına yaslandı ve sessiz kaldı. Tarih notlarımı önüme çekip heyecanımı görmezden gelmeye çalışarak derste yazdıklarımı okumaya başladım fakat kafam okuduğum hiçbir şeyi algılayamıyordu.

İki saniyede tüm beyin fonksiyonlarımın işlevini durdurmuştu zalim çocuk.

Birkaç dakika sonra sınıf dolmaya başladığında Emre ve Seray da iki dakika arayla sınıfa geldiler. Önce Emre gelip sırasına kuruldu, ardından da elinde deneme kitapçığıyla Seray geldi. Sıraya yaklaştığında Emre oturduğu yerden kalktı. Seray, Emre’nin yanından sıyrılıp yerine oturduğunda Emre de tekrardan oturdu. Seray bizim sıramıza doğru dönerek elindeki denemeyi bana uzattı.

“Beste ya, yapamadığım bir tane tarih sorusu var. Hocaya götürdüm bana ta milattan öncesinden itibaren anlatmaya başladı, kafam karman çorman oldu. Bir bakabilir misin?”

Gözucuyla soruya bakıp üzgün bir şekilde Seray’a döndüm. Yapmacık bir üzüntüyle, “Biliyor musun, tarihim çok kötüdür,” dedim. “Ama Emre’nin sözel dersleri çok iyi, ona sorabilirsin.”

“Senin mi tarihin kötü?” diye sordu Seray hayretle. Kafamı sallayıp onaylarken, ismini duyan Emre bakışlarını bize çevirmişti. Ben ona pası atmıştım, değerlendirip değerlendirmemek onun elindeydi artık.

“Getir bakayım,” dediğinde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. “Benim tarihim iyi.”

Seray’ın elinden deneme kitapçığını aldığı anda kendi önlerine dönüp soruyla haşır neşir olmaya başladılar.

“Sen çok fena birisi olmaya başladın.” Soner’in kısık sesini duyduğumda omuzlarımı silktim.

“Tarihten anlamamak benim suçum mu? Allah Allah.”

Dedi yüz alan kız.

Onaylamıyormuş gibi kafasını iki yana salladığında, gülerek arkama yaslandım ve soruyu tartışan Emre ile Seray’ı izleyerek hocayı beklemeye koyuldum.

12 Ocak 2023

Perşembe

Günler hızlı bir şekilde geçip gidiyordu.

Soner'in uyanmasının ardından on sekiz gün, tekrar okula dönmesinin üstünden on gün geçmişti. Tedaviye başlamasının üzerinden ise on beş gün.

Bir sınav haftasını bile geride bırakmış sayılırdık. Önümüzde sadece pazartesi günü yapılacak sınav kalmıştı ve haftaya cuma günü de karnelerimizi alarak dönemi kapatacaktık.

Gerçekten zamanın hızına yetişilmiyordu.

Şimdi Soner'le birlikte yolda yan yana otobüs durağına doğru yürüyorduk. Son günlerde okuldan çıkar çıkmaz onun evine gitmeyi iyice alışkanlık haline getirmiş sayılırdım. Elimden geldiğince onu yalnız bırakmamaya çalışıyordum ve Soner de bundan pek de rahatsız gibi durmuyordu.

Bazen birlikte ders çalışıyorduk, daha doğrusu ben çalışıyordum. Soner ayıp olmasın diye masada oturup bana eşlik ediyordu. Çalışmadığını bildiğim için en son ona kendi çalıştığım konuların hepsini anlatıyordum ve mecburen de olsa öğrenmek zorunda kalıyordu çünkü üstüne bir ton soru soruyordum. Bir an önce bitsin diye sorularıma cevap verirken ister istemez konuyu öğreniyordu.

Geçen gün bin parçalı yapboz almıştım. Doktoru kafasının dağılmasını sağlayan aktiviteler yapması gerektiğini söylediğinden beri aklıma gelen her yolu deniyordum. Soner başta yapboza *enayi işi* dese de ben yapmaya çalışırken dayanamadığından olsa gerek bana katılmış ve bu işi benden daha çok sevmişti.

Sesli dile getirmese de ben anlıyordum.

Yapbozun daha dörtte birini ancak tamamlamıştık. Ben yokken Soner yapboza dokunmuyordu. Birlikte tamamlamamızı istediğini söylemişti.

Yarın öğleden sonra seansına gitmesi gerekiyordu. Şimdilik aldığı ilaçlar onu dizginliyordu ama doktoru, vücudunun yakın bir zamanda yeniden uyuşturucuya ihtiyaç duyacağını ve krize girebileceğini söylemişti. Tedavinin başlarında bunlar normalmiş, önemli olan hastanın kriz anında iradesini koruyup koruyamadığıymış.

Yani her şey bir anda düzelmemişti. Soner hâlâ bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bir ay vücuduna uyuşturucu girmemiş olması bu durumu değiştirmiyor, aksine daha da kötüleştiriyordu. Bu kadar zamandan sonra gireceği yoksunluk krizinin şiddeti hepsinden daha fazla olacaktı.

Gerilen kaslarımı hissettiğimde düşüncelerimi ele geçiren kötü ihtimalleri göz ardı ederek yanımda yürüyen Soner'e baktım. Neredeyse durağa varmak üzereydik.

"Soner," diyerek ilgisini çekmeyi amaçladığımda gözleri hızla bana çevrildi. "Benim önce eve uğramam lazım." Uzaktan gelen otobüsü işaret edip devam ettim.

"Ben buna bineceğim. Bir işim var sonra hemen gelirim."

"Tamam," diyerek onayladı.

Durağa yanaşan otobüse binerek kartımı okuttum ve cam kenarındaki bir koltuğa yerleştim. İçerisi sımsıcaktı, soğuktan donmak üzere olan kemiklerime bir ısı yayıldı.

Otobüs hareket ederken camdan Soner'i izliyordum. Montunun cebinden çıkardığı kulaklığı telefonuna takmakla meşgul olduğundan benim onu izlediğimi görmüyordu. Çantamın ön gözünden telefonumu alarak Soner'le olan sohbetimize girdim.

Beste

Cem Karaca - Bu Son Olsun.

Şu sıralar bu şarkıya sarmış durumdaydım. Bulduğum her fırsatta deli gibi dinliyordum. Soner'in de dinlemesini istiyordum.

Çevrimiçi olan Soner birkaç saniye sonra yazmaya başladı.

Soner

Emre Altuğ - Neyleyim.

Hemen sonra çevrimdışı olduğunda ben de *Spotify*'a girip attığı şarkının adını arattım. Kulaklığımı telefona taktım ve çıkan ilk şarkıya bastım. Şarkının melodisi kulaklarıma dolarken, telefonun ekranını kapatıp akıp giden yolu izlemeye koyuldum.

Şarkının her cümlesi ayrı ayrı içime işliyordu. Bunu ondan hiç duyamayacak olsam bile bu şarkıyı dinlerken düşündüğü tek kişinin ben olduğumu bilmenin hissi tarif edilemezdi.

Birinin sizi dinlediği şarkılarda bulması mükemmel bir şeydi ve ben bunun ne kadar kıymetli olduğunu yaşayana kadar bilememiştim.

Otobüs evimin olduğu durakta durduğunda, ilk işim seri adımlarla eve giderek üzerimi değiştirmek oldu. Pantolon ve geniş bir kazak giyip annemin evde olmamasını fırsat bilerek evden çıktım. Dün satın aldığım hayvan taşıma çantasıyla beraber asansörden giriş katında indim ve yan tarafta kalan merdivenlerden annemlerin kiler dediği, bize ait olan kilitli odaya girdim.

Odaya girer girmez duyduğum tiz miyavlama sesi beni gülümsetirken, “Geldim geldim,” diye seslendim yavru kediye.

Birkaç metrekairelik odanın en köşesindeki eski sandalyenin üzerinde bir kutu vardı. Dün kediye onun içine bırakmıştım. Evde bulduğum eski yüz havlularıyla ona geceyi geçirebileceği bir yuva hazırlamıştım. Kutunun içindeki ufak kedi, attığım her adımda görüş açıma biraz daha girerken titrediğini fark ettiğimde içimi bir hüznün kapladı. Annemin alerjisi olduğundan eve alamamıştık, üşümemesi için elimden geleni yapmıştım ancak kış mevsimindeydik ve hava fazla soğuktu.

“Üşüdün mü sen?” Kediye havlulara sararak kucağıma alıp başını okşadım. “Isıtacağım ben şimdi seni.”

Kediye taşıma çantasına koyduktan sonra fermuarını çekerek kilerden çıktım. Merdivenleri tırmanıp karanlıktan kurtulduğumda kedinin miyavlama sesleri apartmanın içinde yankılanıyordu. “Uslu bir kedi olmazsan seni aldığım yere bırakırım,” derken sesim sanki kedi beni anlıyormuşçasına azarlar bir tondaydı.

Apartmandan çıktığımda sürekli yürümekten artık sıkıldığım otobüs durağına doğru yürümeye başladım. “Ne olurdu durağa biraz daha yakın bir evde otursaydık? Durağın karşısındaki evlere her baktığımda çok kıskanıyorum. Hem market yakın hem durak.” Taşıma çantasını havaya kaldırıp şeffaf olan kısmından kediye baktım. “Ben böyle çok konuşurum, bana alışmak zorundasın.”

Kedi beni zerre anlamıyor olsa da miyavladı. “Ama yeni sahibin benim gibi değil. Hiç konuşmaz, mümkün olsa hayatını tek kelime konuşmadan sürdürür.” Bakışlarım kediden ayrılıp yola doğru dönerken salak salak sırtıttım. “Ama çok seviyorum ya...”

Yolun ortasında durduğumu fark ettiğimde girdiğim aptal âşık modundan sıyrılıp yürümeye başladım. “Neyse yavrucuk, umarım sen de hayatının aşkını bulursun.”

Kediye sanki insanmış gibi dilekte bulunmam komikti.

“Sana da bir tane Soner bulalım,” derken gözlerim kısıldı. “Böyle siyah tüyleri olsun. Gözleri de ela olsun ama kahverengisi daha ön planda olanından. Herkes kahverengi sansın, ela olduğunu sadece yakından bakan birisi görebilsin. Yani yalnızca sen görebil.”

Kedinin anlamsız bakışları eşliğinde devam ettim. “Çok güzel bir şey bence bu. Birine hiç kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaşabilmek... Kimse- nin onun hakkında bilmediği detayları zamanla öğrenebilmek. En önemlisi de birinin kimseye açmadığı yanlarını sana açması... Bilemiyorum kedicik ya, kendimi çok fena hissediyorum.”

Hep söylüyordum fazla aşk beni eninde sonunda delirtecekti. Gideceğim tüm psikologlar benimle dalga geçecekti.

Taşıma çantasını aşağıya doğru indirdim. “Ama sana da bir Soner bulma konusunda ciddiylim. Biraz daha büyü de bulalım sana bir tane kedi.”

Durağa ulaştığımda ilk gelen otobüse bindim. Kısa süre sonra otobüs ineceğim durağa ulaştı. Otobüsten inince önce Soner’in apartmanının karşısındaki markete girip kedi için yaş mama satın aldım. “Bak, sana mama da aldım. Nankörlük etmeyi bırakıp beni seversin umarım.”

Ben olsaydım beni severdim çünkü.

Kediyle beraber Soner’in evinin olduğu apartmana girdiğimizde merdivenleri çıkarken taşıma çantasının şeffaf kısmından kedinin görebilmesi için etrafı gösteriyordum. “Bak, burası senin yeni evinin apartmanı. Alışsan iyi edersin. Buralarda çok gezeceksin ama sakın kaçmaya kalkışma. Soner’i mi üzersin sonra senden nefret ederim.” Dediğimin farkına varınca sanki kedi bundan alınıyormuş gibi telaşla konuştum. “Şaka şaka, senden nefret etmem ama sen yine de Soner’i üzme.”

İlk kata ulaştığımda Soner’in kapısının önünde durup, zili çalarak beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra içeriden gelen adım seslerini duyunca,

yere eğilip botlarımın fermuarını indirdim. Çok geçmeden kapı açıldığında Soner'in yüzü görüş açıma girmişti.

Harfleri uzatıp neşeli bir şekilde, "Ben geldim," dedim.

Soner'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşurken gözleri elimde tuttuğum taşıma çantasına kaydı. Kedi miyavlayarak varlığını bize hatırlattı. Soner'in yanından sıyrılarak içeri girdiğimde arkamdan kapıyı kapattı.

"İlk gittiğin psikiyatristin yakınındaki parkta piknik yapmıştık hatırlıyor musun?" Çantayı havaya kaldırarak kediyi bedenlerimizin arasına soktum. "Bu kediyi sevmiştik sonra annesi bize tıslayıp yavruyu alıp kaçmıştı." Soner dikkatle beni dinlerken bir yandan da çantanın içindeki turuncu tüylü kediye bakıyordu.

"İşte dün o civarda işim vardı, dönüşte yorulduğum için parkta biraz oturayım dedim. Ben bankta otururken kedinin miyavlama sesini duydum. Sesi takip ettiğimde bir ağacın altına kadar geldim. Annesi ölmüştü, ağacın kenarında yatıyordu. Bu yavru da yanında miyavlayıp duruyordu. Dayanamadım, kediyi aldım."

Çantayı yere bırakıp yavaşça fermuarını açmaya başladım. "Tüm aşılmasını, her şeyini dün hallettim ama annemin alerjisi olduğu için bizim eve alamıyorum. Zaten annemin alerjisi olmasa da kedinin bizde değil de sende kalmasını isterdim." Kediyi iki elimle canını yakmamaya özen göstererek yavaşça kucağıma aldım ve eğildiğim yerden doğrularak kucağımda kediyle beraber Soner'e döndüm.

"Sorumluluk almanı isterim açıkçası," diye devam ederken Soner'in cevap vermiyor olması kabul edip etmeyeceği konusunda beni tereddüde düşürüyordu. "Eğer evinde bir kediyi istemezsen, ben ona yuva olacak birilerini kolaylıkla bulabilirim ama sen varken başkasına gitsin de istemem. Belki sorumluluk almak sana iyi gelir diye düşündüm."

Kucağımdaki kediyle beraber Soner'e yaklaştığımda, elini kedinin yumuşak ve turuncu tüyleri arasında gezdirmeye başladı. Kedi kafasını kaldırıp Soner'e sırnaştığında güldüm. "Gördüğüm en cana yakın kedi olabilir. Genellikle kediler onları sevmeye çalıştığımda beni tırmalar."

Elimin üstündeki ufak çizik izlerini gösterdim Soner'e. "Kaç yıl öncesiydi, hatırlamıyorum ama bir tane kedi elimi feci şekilde tırmalamıştı. Hâlâ izi duruyor."

Soner'in bakışları elimdeki ize kaydığında başparmağını çiziyin üzerinde ağır ağır gezdirdi. Görünüş olarak belli belirsizdi ama dokununca çıkıntılar rahat bir şekilde hissediliyordu. "Bu kediyle bir günde fazla bağ kurdum." Kediye havaya kaldırarak yanağına tüylerine yasladım. "Yabancıya gitsin istemiyorum."

Soner kabul etmezse Azralara götürebilirdim. Onun bir zamanlar kedi sahiplenmek istediğini söylediğini hatırlıyordum ancak ben, Soner'in sahiplenmesini, kendinden başka bir canlıya karşı sorumluluk hissetmesini istiyordum. Kafasında yer edinen bomboş, kimseye yararı dokunmadan yaşadığı düşüncesini oradan söküp atmayı amaçlıyordum.

Soner hafifçe kafasını sallayıp, "Tamam," dedi.

Heyecanla teyit etmek istercesine, "Tamam mı?" dedim. Bir kez daha kafasını sallayarak beni onayladığında olduğum yerde parmaklarımın ucuna yükselip tek kolumu boynuna dolayarak Soner'e sarıldım. "Teşekkür ederim!"

Sarıldığımız için bedenlerimizin arasında kalan küçük kedinin miyavlamasıyla hızla Soner'den ayrıldım.

"Ya, canın mı acıdı yoksa?" Kediye cevap vermesi mümkünmüş gibi beklentiyle bakarken kulağıma Soner'in kısık sesli gülüşü doldu.

Bakışlarımı kediden alarak Soner'e çevirdim. Güldüğünde kısılan gözlerini, kıvrılan dudaklarını, bakışlarına düşen parıltıyı izlemek bana mutluluk veriyordu. Bana bakarken gözlerinde hiçbir duygu barındırmadığı, yüzünde mimik oynamadığı zamanları düşününce ne kadar yol kat ettiğimizin bir kez daha farkına varıyordum.

Dibim düşmüş gibi Soner'i izlediğimi fark edince bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizleyerek konuştum. "Henüz kumunu, yatağını falan almaya vaktim olmadı. Onları beraber hallederiz diye düşündüm." Soner'e yaklaşarak eline alması için kediye ona uzattım. "İsmi de yok, onu da beraber koyalım istedim."

Soner ne istediğimi anladığında aynı benim gibi kedinin canını acıtmamaya özen gösteriyormuşçasına bir yavaşlıkla hayvanı eline aldı. Kucağında tuttuğu kedinin tüylerini okşamaya başlarken, "Sen koy," dedi.

"Beraber koysaydık."

"Benim aklıma gelmiyor," dediğinde ne isim koyabileceğimizi çoktan düşünmeye başlamıştım bile. Kulağa hoş gelen bir şey olmalıydı.

“*Sims'teki* kedimize benziyor,” dedim aklıma gelen detayla birlikte. Onun da turuncu tüyleri vardı. Epeydir *Sims* oynayamıyordum, bir ara girip oyuna kaldığım yerden devam etmeliydim. Homurdanır gibi bir edayla, “Ama o çok vizyonsuzdu,” diye devam ettim. “Güzel güzel yataklar alıyordum gidip kutuda yatıyordu, poşetlerin içine giriyordu.”

Vizyonsuz kedi.

“Onun adını Merlin” koymuştum. En sevdiğim dizinin adı.” İşaret-parmağımı kedinin tüylerinde gezdirdim. “Acaba senin de mi adın Merlin olsa?”

Bir ara o diziye çok takmıştım. Yatıp kalkıp daha önce izlediğim bölümleri binlerce kez tekrardan izliyor, çevremdeki herkese izlemesi için baskı yapıyordum. Mutlaka Soner’e de izletmeliydim.

Sevmese de ben üzülmeiyim diye seviyormuş gibi yapardı.

“Merlin...” dedi Soner. “Güzel isim. Merlin olsun adı.”

Kafamı kaldırıp yüzüne bakmaya çalışırken, “Beğendin mi gerçekten?” diye sordum. Beğenmiş olması önemliydi çünkü kedi ikimizindi ve sadece ben istedim diye bu ismin konmasını istemiyordum.

“Beğendim, kulağa hoş geliyor.”

“Tamam o zaman, Merlin olsun.”

Soner kediyle ilgilenmeye devam ederken, dakikalardır antrede durduğumuzu ve dahası montumu bile çıkarmadığımı fark edince elimi fermuara ötürüp aşağı indirdim. Montumu çıkarıp Soner’in arkasında kalan askılığa astım.

“Pazartesi tarih sınavı var,” diye bir hatırlatmada bulundum. “Ve ben de sana tarih çalıştıracayım. Şimdi o kediyle oynamaya ara veriyorsun.”

Kedide olan bakışlarını bana çevirdiğinde elalarında keyif dolu pırıltılar vardı. “Hani sen tarihten anlamıyordun?” dedi geçen günkü konuşmamıza atıfta bulunarak.

“Anlamıyorum zaten birlikte çalışa çalışa öğreneceğiz,” diye küçük bir yalan söyledim.

“İnandım.”

* The Sims, Maxis tarafından geliştirilen ve Electronic Arts tarafından yayınlanan yaşam simülasyonu video oyunudur.

** 20 Eylül 2008’de başlamış olan fantastik-drama türünde bir İngiliz televizyon dizisidir. Kral Art-hur efsanelerine ve gizemli büyücü Merlin’in Arthur bir prensken başlamış olan ilişkilerine dayanır ancak efsanenin geleneksel versiyonlarından belirgin bir biçimde farklılık gösterir.

“Hadi,” dedim sabırsızca. “Bırak o kediyi, ders çalışacaksın.”

“Çalışmak zorunda mıyım?” İkimiz birlikte salona geçtiğimizde direkt en köşedeki yemek masasına ilerledim. Burası hep en son bıraktığımız halde dururdu, Soner kitaplarını kaldırmazdı. Benim de birkaç tane test kitabım vardı burada. Okul çıkışlarında genellikle buraya geldiğimden, sürekli getir götür yapıp kendime yük etmek istemediğim için burada kalıyordu kitaplarım.

Keşke kitaplarım gibi ben de burada kalabilseydim ama annem şüphelenmesin diye sürekli Azra’da kalıyorum yalanını söyleyemiyordum.

“Evet, zorundasın.” Her zamanki yerime oturup test kitaplarımdan birisini önüme çektim. “Ayrıca insan olayı biraz romantize eder. Sevgilim bana ders anlatırken onu izleyeyim, kendimden geçeyim der. Sen anca kendini düşün. Zorundasın tabii ki otur şuraya.”

Sonlara doğru yükselişimden olsa gerek, Soner kediyi koltuğa bırakıp masaya doğru yürümeye başladığında zaferle gülümsedim. Bu sırada kedi hemen koltuğa kıvrılıp uyku pozisyonuna geçti.

“Peki hocam,” dedikten sonra derin bir nefes alıp masanın başköşesine yani çaprazıma oturdu. Yanımdaki sandalyeye bıraktığım çantamdan evden çıkarken içine sıkıştırdığım tarih notlarımı ve hiç çözmediğim test kitabını çıkardım.

“Hoca-öğrenci ilişkisine geçeceksek çok otoriter birisine dönüşürüm haberin olsun,” diye uyardım onu.

“Geçmeyelim.” İşine gelmiyordu tabii...

Notlarımı ikimizin ortasına getirip sınavdan sorumlu olduğumuz ilk konuyu anlatmaya başladım. Bu konuları o kadar çok tekrar etmişim ki artık her şeyi adımdan daha iyi biliyordum. Çalışmaya merakım olunca bir şekilde öğreniyordum işte.

İlk konuyu özenle anlattım. Tam olarak anladığından emin olana kadar ardı ardına Soner’e sorular sordum. İlk başta yanlış cevaplar verse de öğrendikten sonra aynı soruyu bir kere daha sorunca doğru cevaplar vermeye başladı.

Bir süre o şekilde ders çalışmaya devam ettik. Bir yerden sonra anlatmaktan yoruldum. Bu yüzden bakışlarımı Soner’e çevirip, “Biraz ara vere-” diyeceğim sırada alnındaki parlamayı fark edince endişeyle, “İyi misin?” diye sordum. Alnı terden nemlenmiş görünüyordu. “Sıcak mı oldu içerisi?”

Kafasını iki yana salladı. “İyiym, devam et sen,” diye konuştu. Konuşurken zorlanır gibi bir hali vardı.

İşin kötü yani bir dakika öncesine kadar iyiydi ancak sanki şimdi bir anda hastalanmış gibi kendinden geçmek üzereydi. “Hayır, iyi değilsin.”

“İyiym,” diye diretti fakat değildi.

Kalemi tutan eli titriyordu. Bunu fark edince ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp kalemi sert bir biçimde kitabın üzerine bıraktı. Elimi onunkinin üzerine götürdüğümde teninden yayılan soğukluk avuç içimi ürpertti. Hemen aklıma gelen o ihtimalle, “Kriz mi?” diye sordum.

Buna hiç ihtimal vermek istemiyor, hatta bu ihtimalden nefret ediyordum ancak öyle görünüyordu.

Gözlerini yumarken, “Evet,” dediğinde sesi titredi. Boğuluyormuş gibi hissettiğini *sweatshirtünün* yakalarını çekiştirdiğinde anladım.

“Ne...” Yutkundum. “Ne yapabilirim şu an? Sana nasıl yardımcı olabilirim?” Kendisi de bilmiyor olsa gerek cevap vermedi. Uyuşturucu kullanmayacak olan birinin yoksunluk krizi nasıl bastırılabilirdi? “İlaçların nerede?”

“Odamda.”

Hızla sandalyeyi geriye iterek ayaklandım ve koşar adımlarla Soner’in odasına ulaştım. Odanın içerisinde kısaca göz gezdirdikten sonra çalışma masasının üzerindeki önceden aşına olduğum ilaç kutularını gördüm. Eli-me ilaçları alarak hızlı bir şekilde salona geri ulaştığımda beni terk eden mantığım geri döndü ve düzgün düşünebilir oldum.

“Tamam, getirdim,” dedim. Soner yokluğumda ayağa kalkmış, az önce oturduğu sandalyenin arkasına geçerek iki elini sandalyenin sırtına bastırıyordu. Yerinde duramadığı her halinden belliydi.

“Ama bir şey deneyeceğiz,” dedim çantama yönelerek. “Bunu doktorun önermişti.”

Panik olduğum için hareketlerimi kontrol edemiyordum. Çantamın ön gözünü açarken fermuarı tutan parmaklarım titriyor, işimi zorlaştırıyordu. Güçlkle gözü açıp içindeki küçük şeffaf poşeti çıkardım. “Doktorun eğer kriz anına girersen iradenin ne denli güç olduğunu test edebilmek için önüne hem uyuşturucu hem de ilacını koymayı önerdi.” İçinde beyaz naneli şekerler olan poşeti masaya, Soner’in önüne bıraktım. İçinde uyuşturucu değil de şeker olduğunu anlayabilecek kadar kafası yerinde değildi şu an.

Doktor da zaten uyuşturucu görünümlü şeker koyulmasını önermişti.

İlaçlarını da uyuşturucunun yanına bıraktım ve geriye çekilerek bakışlarımı Soner'in gözlerine çıkardım. "Yanında uyuşturucuyla mı geziyorsun bunu denemek için?" Şu kısa cümleyi söylerken bile birkaç kez duraksadı.

"Evet." Gitgide daha da kötüleştiğini fark ettiğimde hızımı kesmeden konuşmayı sürdürdüm. "Önünde iki seçeneğin var." Uyuşturucu sandığı şekerleri gösterdim. "Eğer uyuşturucuyu seçersen şu an çektiğin kriz anında geçer, kurtulursun ama yeni başladığın bu yolda bir adım geriye gitmiş olursun. Pişman olursun, kendine olan inancını kaybedersin."

İşaretparmağımı ilaca doğru uzattım. "İlacı tercih edersen krizden kurtulman daha yavaş olur, bir süre daha çekersin ancak bu yolda birkaç adım daha öne atmış olursun. Kendine olan inancın katlanır, benim sana olan inancım artar. Şu an yapacağın seçim bir nevi gidişatını belirleyecek." Şu an kendi iradesiyle uyuşturucuyu değil de ilacı seçmesi motivasyonunun da artmasını sağlardı.

Soner şu an ne kadar kötü durumda olursa olsun bir yanımda onun en doğrusunu seçeceğine inanıyordu.

Kriz anındaki düşüncelerinin onu ele geçirmeyeceğine, buna izin vermeyeceğine inanıyordum.

"Eğer uyuşturucuyu seçersen benim seni ne olursa olsun durduracağımı ve o poşettekini asla içemeyeceğini bil ama buna rağmen ilaca yönelirsen bunun iyileşme sürecinde atacağın en büyük adımın olduğunu da unutma."

Çünkü bir kez iradesini güçlü tutar ve kendisine engel olursa zamanla uyuşturucuya yönelmeyeceğine kendisi de inanmaya başlardı.

Soner'in bakışları uyuşturucuyla ilaç arasında gidip geliyordu. Kendince büyük bir savaşın içerisinde olduğunu görebiliyordum. Daha fazla bir şey de söylemek istemiyordum çünkü bu gittikçe benim müdahalem altında olan bir şeye dönüşmeye başlıyordu.

Soner'e karşı sesli bir şekilde dile getiremediklerimi içimden kendi kendime fısıldıyordum.

Yapabilirsin, Soner. Uyuşturucunun çözüm yolu olmadığını fark edebilirsin.

Gözkapakları aşağıya kayıp elalarını örttüğünde kafasını eğerek derin bir nefes aldı. Ellerini sandalyeye öyle güçlü bir şekilde bastırıyordu ki titredikleri belli dahi olmuyordu. Vücudumu çepeçevre saran gerginlikle beraber sabırsızca Soner'i izlerken, kalbim korkudan mı ya da başka bir sebepten mi bilmiyordum ancak küt küt atıyordu.

Soner gözlerini aralayarak kafasını kaldırdığında bir tercih yapmış olduğunu anladım. Heyecanla karışık endişeyle ne yapacağını izlerken sandalyenin üzerindeki ellerinden birisini çekti. Titreyen elinin hareketlerini büyük bir merakla takip ediyordum ki Soner beni şaşırtarak uyuşturucuya yöneldi.

Tam poşeti elinden almak için hareketlendiğim esnada, Soner beni bir kez daha şaşırttı ve poşeti kavradığı gibi salonun diğer ucuna fırlattı.

Gözlerim kapanırken içime rahat bir nefes çektim. Birkaç saniyelik yaşadığım korkudan dolayı refleksle elim kalbimin üzerine yaslandı. Gözlerimi açtığımda Soner'in ilaç kutusunu eline aldığını ve açmaya çalıştığını gördüm. Titreyen elleri ona pek yardımcı olmadığı için yanına gidip kutuları elinden aldım ve içinden ilaçları birer birer çıkarmaya başladım.

Soner ilaçları elinde tutarken, hemen mutfığa gidip bulduğum ilk bardağa su doldurdum ve gerisingeri salona döndüm. Soner ilaçları su yardımıyla içerken kendimi kasmaktan ötürü sıcak basan bedenime elimle hava yellemekle meşguldüm.

Kendimi hem mutlu hissediyordum hem de bir dakika öncesinin üzerimden atamadığım gerginliğini taşıyordum. Soner elindeki bardağı masaya bıraktığında elaları masanın üzerindeki kitaplardaydı fakat gördüğü şeyin onlar olmadığına adım kadar emindim.

"Biliyordum," diye mırıldandım. "Doğrusunu seçeceğini biliyordum." Bu ruh halinden bir an önce sıyrılması için ona doğru yaklaşarak kollarımı boynuna doladım. Soner bunu bekliyormuş gibi kollarını belime sardığında, öylesine sıkı sarıldı ki bir an kemiklerimin kırılacağını düşündüm.

Belime değen elleri hâlâ titriyordu. Nefes alış verişleri düzensizdi ama geçecekti. Birkaç dakika içerisinde hepsi geçecekti.

Kriz anının tamamen geçmesini beklerken, parmaklarımla ensesindeki saçlarıyla oynayarak Soner'i yatıştırmayı amaçladım. Boynuma gömdüğü yüzü sayesinde her nefes alış verişinde soluğu boynuma çarpsa da bu beni rahatsız etmiyor, aksine içimde minik kıpırtılar oluşmasını sağlıyordu.

Dakikalar sonra Soner'in ilk olarak titremesi geçti. Belimdeki elleri artık hareketsizdi. Sonra nefesi bir düzene oturdu. Bedenindeki kasılma son bularak krizin etkisi tamamen geçti.

Yine de hemen çekilmedim, kaldı ki Soner de ayrılmak istemediğinden olsa gerek sarılmayı bitirmedi. Ne halde olduğunu görebilmek için boynuna sardığım kollarımı gevşeterek aramızdaki mesafeyi birazcık açtım.

Hareketlerimi hissettiğinde Soner de hafifçe geriye çekildi. Az önceye kıyasla daha canlı bakan elalarını görünce gülümsedim.

Gülümseyecek gibi oldu ama sonradan ne olduysa gülümseyemedi. Fazla üzerinde durmadan yanağına varla yok arası bir öpücük bırakıp Soner'den ayrıldım. "İyi misin?"

Kafasını salladı. "İyiyim."

"Emin misin?" Dış görünüş olarak kötü olduğunu gösterecek herhangi bir şey yoktu. Sadece bakışları biraz yorgundu o kadar.

"Evet." Bakışları yüzümde gezindi. "Sayende."

"Ben bir şey yapmadım," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "O an uyuşturucuyu seçebilirdin ama seçmedin. Kendi iraden sayesinde iyisin şu an." Çünkü eğer seçmiş olsaydı psikolojik olarak kendisini güçsüz hissedecekti. Hemen *ilk kriz anında kendimi tutamadım ve kurtulmak istediğim illete yöneldim* psikolojisine girecekti. Doktor söylemişti tüm bunları, bu yüzden ne kadar farkında olmasa da yaptığı şey fazlasıyla önemli bir adımdı.

"Seni düşündüm, seni düşünmeseydim yapamazdım. Senin sayende."

İlla gel benim yanaklarımı mıncıra mıncıra sev diyordu bu çocuk.

"Bence," dedim geriye doğru adımlayarak. "Sen can sağlığın için benden uzak dur. Seni çok şiddetli sevesim var." Tüm ilklerimi Soner'de öğrendiğim gibi bu huyumu da yeni yeni keşfediyordum. Birini sevince gerçekten fazla temas bağımlısı ve sevgi yumağı birisine dönüşüyormuşum.

"Sev," dediğinde gözlerim kısıldı.

"Bence sen öyle deme, ne yapacağımı tahmin edemezsin."

Çünkü ben de tahmin edemiyordum. Hiçbir konuda olmadığı gibi bu konuda da bir sınıırım yoktu.

Ben gerçekten arsız bir insanmışım.

Aynı benim gibi gözlerini kısıarak, "En fazla ne yapabilirsin?" diye sordu. Hayal gücümün sınırları epey zorlanırken Soner'den kaçarcasına uzaklaşıp koltuğun üzerinde uyuklayan kedinin yanına oturdum. "Gidip duş falan alıp kendine gelsene sen," dedim aklıma gelen ilk fikri söyleyerek. Başka nasıl kaçabileceğimi bulamamıştım.

Soner bu konudan kaçmaya çalıştığımı anladığı için fazla kurcalamadan, "Tamam," dedi. "Öyle yapayım."

Soner'in sesini keyifli çıkarken duyduğum nadir anlardan birisiydi.

Aslında aklında hiç duş girme fikri olmayan Soner, banyoya gitmek üzere salondan çıktığında son birkaç saniyedir tutmakta olduğum nefesimi dışarıya verdim. Kendi kendime, “Ne kadar fesat bir insanım ben ya?” diye fısıldarken yanımdaki kedi kafasını kaldırıp bana baktı ve miyavladı. “Sana demedim.”

Daha yavru olduğu için miyavladığında sesi tiz çıkıyordu.

Merlin sanki beni anlamış gibi tekrardan kafasını gömüp uyumaya başladığında arkama yaslandım. Biraz sonra banyonun kapısının kapandığını ve içeriden su sesi gelmeye başladığını duydum. O an öylesine konudan uzaklaşmak için söylemiştim fakat duş almak ona biraz da olsa iyi gelirdi.

Salonda boş boş oturduğum için bana uzunca gelen ama aslında kısa geçen sürenin ardından banyonun kapısı açıldığında, Soner’in duştan çıktığını anladım. Biraz zamanın geçmesini bekledikten sonra oturduğum koltuktan kalkarak odasına doğru yürüdüm. Açık olan kapıdan dolayı çoktan giyindiğini düşünüyordum ama yine de kapının pervazına parmağımla tıklattım.

Kapının önüne geldiğimde Soner’in aceleci bir şekilde *sweatshirt* üzerine geçirmeye çalıştığını gördüm. Sırtı bana dönüktü ve altında siyah bir eşofman vardı. Aceleci tavrıyla kaşlarım çatılırken sırtında gördüğüm ve bu mesafeye rağmen varlığını belli eden izler, aslında neden bu kadar aceleci olduğunu açıklıyordu.

“Bir dakika,” dedim hızlı adımlarla yatağın önündeki Soner’e doğru yürürken. “Giyme.”

Soner’in hareketleri benim sözlerimle duraksarken elindeki *sweatshirt* havada kaldı. Tam arkasında durduğumda kalbimi acıtan bu görüntüye daha yakından bakabilme imkânı buldum. Bembeyaz bir teni yoktu, buğday tenli sayılırdı ve üzerinden ne kadar zaman geçerce geçsin izler hâlâ varlığını koruyordu. Çoğu bölgede kemerle vurulduğu belli olan izler vardı. Sol omzunun olduğu kısımda küçük bir dikiş izi vardı. Acaba oraya ne olmuştu? Her bir iz beni yaralıyordu fakat en çok canımı yakan, sırtının her biri farklı kısımlarda olan sigara izleriydi.

Babası, Soner’in sırtında sigarasını bile söndürmüştü.

Çektiği acıyı düşündükçe gözlerime yaşlar dolmaya başladı fakat ağlamazdım. Bu izler yüzünden ağlarsam en çok Soner üzülürdü. Gözlerimi art arda kırpıştırarak yaşları geri gönderirken işaretparmağımla omzundaki dikiş izinin üzerinde gezdirdim.

Sorup sormama arasında gidip geliyordum. “Buraya ne oldu?” Bir ya da iki santimlik küçük bir izdi ama dikiş atıldığına göre yara derin olmalıydı.

Tekdüze bir sesle konuştu. “Boş ver.”

“Boş veremem, Soner.” Parmaklarım birkaç kez daha gezindi izin üzerinde. “Seninle ilgili hiçbir şeyi boş veremem. Ne oldu?”

“Ne ben hatırlayayım ne de sen sor, Beste. Lütfen.” Böyle dediğinde öğrenme isteğim anında uçup gitti. Ne kadar küçük bir yara gibi görünse de etkisi o kadar büyük olmalıydı ki şimdi anlatmak dahi Soner’e kötü geleceğinden anlatmak istemiyordu. Geçmişinin çok küçük bir kısmını biliyordum aslında. Soner’in bana anlattıkları buzdağının sadece görünen kısmıydı.

“Peki,” dedim uzatmayarak. “Sormayacağım daha fazla.”

Parmağımı teninden ayırmadan yavaşça diğer izlerin üzerine doğru sürüklemeye başladım. Sıcak tenine değen parmağımın ucu karıncalanıyordu sanki. Ufak bir temasın bile bu kadar etkiliyor olması akıl işi değildi. Boyu uzun olduğu için omuzlarına kadar yetişebiliyordum.

Parmağımı teninde gezdirmeye devam ederken, “Beste,” dedi. “O uyuşturucuyu nereden buldun?” Sesi oldukça hoşnutsuzdu.

“Uyuşturucu değildi ki. Naneli şekerdi.”

“Ne?” dedi. “Çok benziyordu.”

“Hayır, aslında benzemiyordu. Sen o an ayırt edemedin. Gerçekten uyuşturucuyu seçme ihtimalini göze alıp poşete gerçek bir madde koyamazdım.”

“O an düşünemedim ama aklım yerine geldiğinde yanında uyuşturucu taşımana sebep olduğumu düşünüp kendime çok kızdım.”

Asla yanımda bağımlılık yaratan bir madde taşımazdım. O kadar da kafayı yememiştim.

“Kızma kendine, öyle bir şey yok.”

Bunu duymanın onu rahatlattığını parmağımın temas ettiği sırtındaki kasların gevşemesinden anladım.

Fakat gevşemesiyle yeniden kasılması arasında çok vakit yoktu çünkü parmağım teninde dolaşmaya devam ediyordu.

Düzensizleşen nefeslerini fark ettiğimde gülmek istedim ancak kendimi de zor duruma soktuğum için dudaklarım bu eylemi gerçekleştiremedi. Biraz önce parmağımla es geçtiğim dikiş izine ani bir kararla ağır hareketlerle

dudaklarımı bastırdım. Dudaklarım bir süre teninde oyalanırken gözlerim kendiliğinden kapandı.

“Tüm bu izleri geçirmek için elimden geleni yapacağım,” dedim ama söylediğim şey mecaz anlamdaydı. Fiziksel olarak bu izleri yok edebilmenin bir yolu yoktu. Keşke olsaydı. Böylece Soner’in bu izleri saklamasına gerek kalmazdı. Ben odaya girdiğimde sırtındaki izleri görmeyeyim diye aceleyle üzerini giyinmeye çalışmazdı.

Tıpkı bir fısıltıyı andıran sesiyle, “İzler kalır, Beste,” dedi. “İstesen de geçiremezsin.”

“Denerim, hep denedim.” Parmağımı boydan boya olan kemer izinde gezdirdim. “En azından izlerinle barışmanı sağlarım. Bir kusurmuş gibi onları gizlemeye çalışmazsın.”

“Bir kusur çünkü,” dedi alayla.

“Değiller, anlamıyorsun değiller. Ben bu izleri gördüğümde onları bir kusur olarak düşünmüyorum.” Asla kusur olamazlardı da.

“Senin öyle düşünmüyor olman bir başkasının öyle düşünmeyeceği anlamına gelmiyor, Beste. İnsanlar kötü, kimse sandığın gibi değil. En basitinden yazın denize veya havuza girmeye gittiğimi düşün. Sence de fazla dikkat çekici ve sorgulayıcı değiller mi? İyi şeyler düşünen olur mu? Belki ama etrafta bir o kadar da kötü düşünceleri olan insanlar var.” Kısa bir an duraksadı ve iç çekercesine derin bir nefes alıp verdi. “Okulda olanları görmüyor musun? Benim suçum olmayan şeyler yüzünden nasıl damga yediğimi? Okuldakilerin benzerleri dışarıdaki hayatta yok mu sanıyorsun?”

Soner’in her kelimesinde ağlama isteğimi bastırmak iyice güçleşir oldu. Okuldaki kimseyi ve dediklerini umursamadığını söylüyordu ama aslında bu duruma öyle çok içerliyordu ki ben de bunu ondan şimdi öğreniyordum.

“Diyelim ki öyle insanlar var. Bu durumda sen hayatın boyunca denize ya da havuza giremeyecek misin? İnsanların düşüncesi yüzünden kendini mi kısıtlayacaksın?”

“Bunca zamandır yapmadığım şey değil.” Bedenini bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik. Bu hareketi havada kalan parmağımın göğsüne değmesine sebep oldu. Yavaşça aşağıya indirerek bana fazlasıyla heyecan veren bu teması kestim. “Onca zaman yanına gelmememin sebeplerinden birisi de buydu.”

Okuldakilerin düşüncesi yüzünden hep kendini kısıtlamıştı. Bunu biliyordum ama benimle iletişime geçmemesinin sebeplerinden birinin de

bu olduğunu hiç tahmin etmemiştim. “Keşke kimseyi umursamasaydın ve gelseydin Soner çünkü ben öyle yapmıştım. Herkes senin hakkında bana neler söylerken, hiçbirisine kulak asmadan sadece sana ulaşmak için çabalamıştım. Baksana şimdi ne yapabiliyorlar? Hiçbir şey.”

“Sen cesaretli olan taraftın.” Yanaklarımı iki eliyle birden kavradı. “Ben hayatım boyunca hiç cesaretli olamadım ki bu konuda olabileyim.”

Soner’e birazcık daha yaklaştım. Yüzümdeki ellerini çekip kollarını omzuma sardığında yanağım çıplak göğsüne yaslandı. Kollarımı beline dolayarak bugün kaçınıcı kez olduğunu bilmediğim bir şekilde Soner’e sarıldım. Bedenlerimizin sıcaklığı birbirine karışırken yeni duştan çıktığı için saçlarından ve bedeninden duş jeliyle karışık ferah bir şampuan kokusu geliyordu.

“Ben ne fark ettim, biliyor musun?” Çenemi göğsüne yaslayarak Soner’e alttan alttan bakmaya başladım. “Biz seninle hiç normal sevgililerin yaptığı aktiviteleri yapmamışız.”

“Ne gibi mesela?” diye sordu merakla.

“Mesela biz daha ilk dansımızı etmedik. Ne bileyim sahilde el ele yürümedik, beraber randevuya çıkmadık, sinemaya gitmedik.” Gözlerimi kısararak düşünmeye devam ettim. “Bir yere oturup saatlerce sohbet etmedik. Ben sana en sevdiğim şeyleri anlatmadım; örneğin kitap, yemek, dizi, şarkı, film-”

“En sevdiğin kitap Gurur ve Önyargı, geçen seneden beri en az on kez okudun. Yemek olarak seçici bir insan değilsin ama en çok *fast foodları* seviyorsun ve onlardan da favorin pizza. En sevdiğin şarkı yok çünkü şarkıların arasından seçim yapmaktan nefret edersin. Dizi, şu sıralar Merlin olsa da aslında sen uzun zamandır Friends’ âşığısın. Tüm defterlerinin üzerinde karakterlerin çıkartmaları olmasından anladım. Ayrıca geçen sene kullandığın mataranın üzerinde de Friends dizisiyle alakalı bir süsleme vardı. Yeterli mi bu kadar, yoksa daha da saymamı ister misin?”

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımla öylece kalakaldım. Bunların hepsini doğru bilecek kadar tanıyor muydu beni? Sandığımdan çok daha fazla tanıyordu ve bu şok ediciydi. Zorla üzerimdeki şaşkınlığı atabildiğimde bakışlarımı kaçırdım.

* David Crane ve Marta Kauffman tarafından yaratılmış Amerikan yapımı *sitcom* türünde bir dizidir. 22 Eylül 1994 ile 6 Mayıs 2004 tarihleri arasında NBC’de yayımlanan dizi, on sezon sürdü. Manhatta’nı yaşayan bir grup arkadaşın hayatı üzerinde dönen dizi, Warner Bros. Television şirketine bağlı Bright/Kauffman/Crane Productions yapımıdır.

Yüzümü göğsüne yaslayarak gizlerken, “Ne diyeceğimi bilemedim şu an,” dedim.

“Bir şey demen için söylemedim bunları.”

“Yine de böylesi fazla odunca oldu...” diye sızlandım. Çok fazla hem de.

“Takılmam buna.” Yüzümü göğsünden kaldırarak gözlerimizin bir kez daha buluşmasını sağladım. “Neyse işte,” dedim. “Bunları hiç yapmadık.”

“Yaparız.” İçimi sımsıcak eden bakışları yüzümü turlarken dudağımı ısırdım.

Elaları aşağıya kayarak dudaklarıma indiğinde heyecanla nefesimi tuttum. Yakınlaşmalarımıza artık alışmış sayılırdım ancak alıştığım kısım kesinlikle yarı çıplak bir Soner’le yakınlaşmak değildi. “Sen istediğin sürece...”

Kısık sesle kurduğu cümle, göğsümdeki ateşi daha da harlarken alıp verdiğim nefes, Soner’inkiyle karışıyordu. “Beste,” dediğinde güçlkle çıkarabildiğim sesimle, “Efendim?” dedim.

Ve Soner bu zamana kadar onun ağzından ilk kez duyduğum, duyduğumda da neredeyse kalbimi durduracak hale getiren o cümleyi kurdu.

“Seni seviyorum.”

Ardından dudaklarımızı birleştirdi.

Seni seviyorum...

Annemden, babamdan, yakın arkadaşlarımdan devamlı duyduğum iki kelimeydi. Birileri her zaman beni sevdiğini dile getirir ve hissettirirdi fakat hayatım boyunca kimsenin *seni seviyorum* demesinin kalbimi neredeyse duracak raddeye getirdiğini, damarlarımdaki kanın bile coşkuyla akmasına sebep olabildiğini hatırlamıyordum.

Dudaklarının, dudaklarıma uyguladığı baskıya karşılık verip Soner'in öpüşüne ayak uyduramıyordum. Birkaç saniye kadar önce yaptığı itiraf bedenimin işlevini kaybetmesine sebep olmuştu.

Her zaman Soner'in dile getirmese bile beni sevdiğini biliyordum ama bunu direkt ondan duymak, hem beklemediğim bir anda olduğu için beni afallatmış hem de kalbime bunu Soner'in ağzından duymanın sonsuz gibi gelen mutluluğu dolmuştu. Kalbim gerçekten ağzımda atıyordu.

Soner'in eli boynuma değdiği an, gerçekliğe hızlı bir dönüş yaptım. Parmakları boynuma sarılırken başparmağı çeneme değdi ve yavaş hareketlerle orayı okşamaya başladı. Dudaklarımı aralayarak Soner'in öpüşüne karşılık verdim.

Belki de bana öyle geliyordu, bilmiyordum ama sanki bu kez öpüşü bile farklı hissettiriyordu. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimden birisi Soner'in boynumu kavradığı elinin üzerine kapandığında, bedenlerimizin arasındaki o azıcık mesafe de yok oldu ve Soner, dudağımı dudaklarının arasına büyük bir hazla hapsettiğinde aklımın başımdan uçup gittiğini anbean hissettim.

Biraz sonra nefessiz kalarak geri çekildiğimde gözlerimi açmadan soluk soluğa, heyecanla karışık bir sesle konuştum. "Kulağım duyma yetisini

henüz kaybetmediyse eğer...” Alnını alnıma yasladı. “Sen az önce beni sevdiğini söyledin, değil mi?”

Yanlış duyacak kadar yaşlı değildim sanırım.

Aklımdan, beynimin kendi kendine uydurduğu bir kulak yanılsaması olma ihtimali de geçmiyor değildi. Yanlış duyacak kadar yaşlanmamıştım henüz ama sanırım fazla düşünmekten yakın zamanda bunayacaktım. Bir insan duyduğu şeyin doğruluğundan bile şüphe eder miydi?

Soner duygularını dile dökmek konusunda en beklenmedik kişi olunca, duyduklarımdan şüphe etmem normal sayılırdı.

Şu itirafı bile aramızdaki ilişki başladıktan neredeyse üç ay sonra almıştım.

Keyifli çıkan sesiyle, “O kadar yaşlandığını düşünmüyorum,” dedi. Ses tonu yutkunmama sebep olurken dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Birazdan *ölüyorum anlasana* diyen Bihter gibi isyan edip yere yığılacaktım. Aradaki tek fark, benimkinin üzüntüden değil de bünyeme yüklenen fazla heyecandan kaynaklı olması olacaktı.

Yavaş bir şekilde Soner’in omzuna vurdum. “Dalga geçmesene.”

Gayet ciddi bir meseleydi bu.

“Tamam,” dedi. “Geçmiyorum.” Alnımı onunkinden ayırarak birazcık uzaklaştım ve gözlerimi araladım. Hâlâ aramızda az bir mesafe vardı, hâlâ yüzlerimiz arasındaki yakınlık nefesimi kesecek türdendi. Alnımı uzaklaştırmamla beraber Soner de benim gibi gözlerini açtı. Elaları doğrudan gözlerimin içine bakarken ne söyleyeceğimi unuttum.

“Bir şey söyleyecektim,” derken kaşlarım çatıldı. “Unutturdun bana.” Sesime yapmacık bir sinir hâkimdi.

“Ne söyleyecektin?” diye sordu ilgili bir tavırla.

“Unutturdun diyorum ya.” Hatırlamak için hafızamı zorlarken Soner’in birkaç santimetre ötemdeki yüzü, benden ayrılmayan bakışları ve daha az önce öpüşmemişiz gibi fazlasıyla öpülesi gelen dudakları bana hiç yardımcı olmuyordu. “Neden unutturuyorsun?” diye çıkıştım Soner’e.

“Ben ne yaptım?” diye konuştu hayretle.

“Sen böyle şeyler yapınca benim beyin fonksiyonlarım duruyor,” diye itiraf ettim, ardından utandığım için bakışlarımı başka yöne çevirip bakışmamızı böldüm.

“Düşünemiyorum, mantığım uçup gidiyor sonra salak salak hareketler yapıyorum. Bunların hepsi senin yüzünden.”

Boynumdaki eli yavaş ve kışkırtıcı hareketlerle belime doğru inmeye başladı. “Ne gibi şeyler?”

Sert bir biçimde yutkundum. Elinin hareketleri belime ulaştığında son bulacağını düşündüm ancak bulunduğu yerde hafif bir temasla gezintiye çıktığında, “Yani...” diyerek başladığım sözüm kesintiye uğradı. “İşte böyle şeyler.” Belimdeki elini kastediyordum. “Böyle hareketler, böyle sözler...”

Gözkapaklarım kayarak düşerken mümkünmüşçesine Soner’e daha da sokuldum. Bu asla isteyerek yaptığım bir hareket değildi, bedenim kendiliğinden ona doğru çekiliyordu. Buna engel olmak istemiyordum da gerçi. “İlk kez senin ağzından beni sevdiğini duymak... Garip hissettirdi, bilmiyorum.”

“Dile getirmiyor olmam, seni sevmediğim anlamına gelmiyordu.” Bunu bildiğim için kafamı salladım onayladığımı belirtircesine. Bunu hep düşünüyordum zaten. “Zamanında sana attığım şarkıdaki gibi *ben bu sevdaya çok önceden gönül verdim.*”

“Sen zaten hep bana karşı bir şekilde kendini ifade etmeye çalışmışsın, ben görememişim. Attığın şarkıları tekrar tekrar dinleyince anlıyorum. Sana verdiğim kitapta altını çizdiğin cümleleri şimdilerde okuyunca bir anlam kazanıyorlar gözümde. Aslında o zamanlarda da aklıma gelen ama bir türlü kesin gözüyle bakamadığım ihtimallerdi. Hayatında aşka yer var mı, yok mu bilemiyordum ve bir gün o hayatın parçası olabileceğimden emin değildim.”

Kitapta çizdiği bir cümle vardı, defalarca kez okumuştum. *Bir kere annem beni dünyaya getirdi, bir kere de sen bambaşka bir dünyaya beni getiriyorsun.*”

Niye çizdi acaba diye çok kez sorgulamıştım. Ta ki geçmişini, yaşadıklarını öğrenene kadar. Ne zaman ki Soner’i tam anlamıyla tanımıştım, işte o zaman bu cümle anlam kazanmıştı. Soner ben farkında olmadan aslında kendini bana defalarca kez açmıştı, sadece bunu sözlü olarak dile getirmemişti.

“Seni o parkta gördüğüm günden beri sen, bilsen de bilmesen de benim hayatımın parçasıydın.”

Gülümseyerek bakışlarımı Soner’e çevirdim. “O günü hatırlamıyorum ama anneme sordum.” Gözleri merakla açıldığında devam ettim. “Bana

* Emre Fel - Merhabalar.

** Halide Edip Adivar - Sinekli Bakkal.

anlattıklarını ona anlattım, hayal meyal de olsa seni hatırladığını söyledi. O çocuğun sen olduğunu duyunca çok şaşırdı. O günü hatırlamadığım için çok üzülüyorum.”

Aşırı küçük sayılmazdım, on yaşındaydım. Yaşadıklarımı unutup hatırlayamayacağım bir yaşta değildim.

Parmakları nazık bir şekilde çenemi kavrarken, “Ben hatırlıyorum, yetmez mi?” diye sordu.

Dilimi damağıma vurdum. “Yetmez. Çok merak ediyorum. Sana hangi düşünceyle *seni hiç sevmedim* dedim mesela? Bir çocuk, bir başka çocuğa bunu neden söyler ki?”

“Çünkü seninle konuşmadım, sorularına cevap vermedim. Bu da senin hoşuna gitmedi. Aman aman bir sebep yok altında.”

“Ama ben öyle bir insan değilim ki. Bunun için sana o cümleyi söylemezdim.” Çenemi kavrayan parmakları sayesinde yüzümü hafifçe havaya kaldırdığında bakışlarımın aşağıya doğru kaymaması için ekstra bir çaba göstermem gerekti.

“Küçüktün, Beste. Bundan yedi, sekiz sene öncesinden bahsediyoruz. Düşünce yapın bir mi o zamankiyle?”

Hiç tatmin edici değildi.

“Yine de hatırlamak isterdim.” Aklıma kaybettiğimi sandığım ama aslında yıllardır Soner’de olan şapkam geldiğinde güldüm. “Şapkamı neden aldın? Ve neden senelerdir atmadan sakladın?”

Çocuk aklıyla neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordum. Ben olsaydım onun düşen şapkasını alır mıydım, bilmiyordum ancak alsaydım bile çocukluk aklıyla sonradan önemsiz bir şey olarak görüp atabilirdim. Kendimden her şeyi yapmayı beklerdim.

“Seni bir daha hayatım boyunca görmem sandım. Senden bir anı olarak kalsın istedim.” Cevabı içten bir şekilde gülümsememe sebep olurken, “Siz her defasında beni böyle kendinize düşürecekseniz işimiz var, Soner Bey. Bizdeki de kalp,” dedim.

Benim sözlerim de Soner’inkilerin bende bıraktığı kadar onda etki bırakıyor muydu, merak ediyordum.

Boşta duran elimi, hep yapmayı sevdiğim gibi Soner’in kalbinin üzerine götürdüm. Hissettiğim hızlı atışlar gülümsememin derinleşmesine sebep olurken parmak uçlarımda yükselerek, yüzlerimiz arasındaki mesafeyi iyice

kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Sevdiğim çocuğu öpmek son zamanlarda en sevdiğim aktivite olmuştu.

Ufak bir temasla başlattığım öpücük, Soner sayesinde derinleşti. Bir elim hâlâ sol göğsünün üzerinde kalp atışlarını hissederken, diğerini ensesine götürerek içgüdüsel bir hareketle Soner'i kendime doğru çekmeye çalıştığımda alnı alnıma yaslandı ve duştan çıktığı için nemli olan saçları iç gıcıklayıcı bir biçimde alnıma değmeye başladı.

Belime sardığı kolu beni sıkıca kavradı. Soner'in her yakınlaşmamızda ya da sarılışımızda beni kendisine hapsedercesine sarmalamasını seviyordum. Beni de kaybetmekten korkuyormuş gibi sanki gitmeyeyim diye bilinci dışında yaptığı bir şey olduğunu hissediyordum.

Elindekileri kaybetmekten korkan küçük bir çocuktan farksızdı. Çocukluğunu yaşayamamış birisi için bu fazla derin bir konuydu.

Geri çekildiğimizde öpülmekten sızlayan dudaklarımı birbirine bastırdım. Tatlı bir sızıydı ve arsız yanımda bu sızı karşısında gizli gizli gülüyordu. Zar zor duyulan kısıklıkta bir sesle, "Ben de," diye mırıldandım. "Ben de seni seviyorum." Dakikalar öncesinde itiraf etmişti ama karşılık vermezsem içim rahat etmezdi.

"Biliyorum." Ilık nefesi dudaklarıma çarptığında derin bir nefes çektim içime.

"Aniden sevgi pıtırıcığına dönüşüyor olabilirim ve içten içe *bu kız ne yapıyor, ne saçmalıyor böyle* diyor olabilirsin ama bu tamamen sana olan sevgimin kalbime sığmamasından dolayı. Sana bir insanın bir başkasını bu denli sevmesi mantıklı geliyor mu, bilmiyorum ama sanki seni tüm hücrelerim ayrı ayrı seviyor. Ben başka açıklama bulamıyorum bu sevginin yoğunluğuna."

"Senin saçmalık olarak gördüğün her şeyi seviyorum, Beste." Söylediklerinin doğruluğundan emin olmak istercesine gözlerine baktım. "Daha önce kimseden görmediğim tavırlar bunlar, seviyorum."

Bunu söylemesiyle beraber moralim bozulurken bunu mimiklerime yansıtmamak adına çaba gösterdim. Ben, belki de annesinden sonra Soner'e sevgi gösteren ilk kişiydim. Bu, onun için büyük ve değerli bir şey olabilirdi ama benim için fazlasıyla yaralayıcıydı. Soner böyle bir ailede doğmuş olması yüzünden yaşadığı hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Durgunlaştığımı fark etmemesi için yüzüme kocaman bir sırıtış yerleştirip ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. “Hadi itiraf et,” dedim cıvıltıyla. “Benim her şeyeime âşıkısın.”

Öylesine sorduğum bir soruydu. Karşılık olarak, “Öyleyim,” cevabını almayı beklemiyordum.

İçimde biriken heyecanı bastırmak için huzursuz bir şekilde homurdandım. “Kalbimi durdurmaya yeminlisin.”

Gözlerimi kaçırarak elimi ensesinden çektim ve yarım adım geriye atıp Soner’den uzaklaştım. Hâlâ yakındık ama az önceki kadar değildi. “Ben acıktım,” dedim. “Sen acıkmadın mı? Acıkmışsındır, hadi yemek yapalım.” Aceleci bir edayla konuşmam, kaçmaya çalıştığımı belli ediyordu ama ne yapabilirdim? Daha fazla bu yakınlığa, nefesimin kesilmesine dayanamıyordum.

“Acıkmadım,” dediğinde gözlerimi kısıarak ellerimi belimin iki yanına yasladım.

“Nasıl acıkmamış olabilirsin acaba? Öğlen de yemedin. Yürü, yemek yapacağız.”

Acıkmadığına inanmıyordum.

“Ben mutfağa geçiyorum, sen de hemen geliyorsun. Kaytarmak yok, birlikte yapıp birlikte yiyeceğiz.” Soner’den tamamen uzaklaştığımda arkamı dönerek birkaç adımda odasından çıktım. Koridorda yürürken sağ taraftaki banyoya girip elimi ve yüzümü soğuk suyla güzelce yıkadım. Yanaklarımdaki kızarıklığı aynaya baktığımda ancak fark edebilmişim. Buz gibi suyu yanaklarıma birkaç sefer daha vurduktan sonra mutfağa geçtim.

Soner’in gelmesini beklerken buzdolabını açarak evdeki malzemelerle ne yapabileceğimizi düşünmeye koyuldum. Buzdolabında gördüğüm doluluk beni gülümsetmeye yetti.

Sürekli dışarıdan yemekle nereye kadar gideceği konusunda endişelerim olduğu için Soner’i evde yemek yapma konusunda zor da olsa ikna etmiş sayılırdım. Yemek yapmayı bilmiyordu, zaten öğrenmek için hevesli de sayılmazdı. Bu kısımda biraz benim zorlamalarım devreye giriyordu.

Birkaç sefer ona o gün yapması için bir yemek ismi söylemişim. İnternette bakarak da olsa bir şekilde yapmalıydı ve yanında olmadığım için fotoğrafını çekip bana atmak zorundaydı. Yapmazsa mesajlarına cevap vermeyeceğimi biliyordu. Yapsa da yapmasa da dayanamayıp mesajlarını

yanıtlayacağımı ikimiz de biliyor olsak da Soner bu isteğimi yerine getiriyordu. O yüzden şimdi dolap doluydu.

“Ne yapsak, ne yapsak?” Buzdolabını bir dakikadan uzun süre açık tuttuğum için ötmeye başladığında, gözlerimi devirerek kapağını kapattım ve birkaç saniye sonra tekrar açtım.

Dolabın kapak kısmındaki raflarda göz gezdirmeye başladım. “Barbunya mı?”

Konserve yiyeceklerden birisini elime alıp incelerken kendi kendime, “Yani şimdi Allah’ın yarattığı nimet diye bir şey söylemek istemiyorum ama...” diye söylendim. “Seni de hiç sevmem be barbunya.”

Soner’in de seveceğini sanmıyordum. Muhtemelen alışveriş yaparken ne bulduysa sepete atmıştı. Bu, yumurtaların olduğu rafta gördüğüm hamur kabartma tozundan anlaşıyordu. Soner’in kabartma tozuyla işi olmayacağına göre...

Konserveyi aldığım yere geri bıraktım. Kabartma tozunun yanında gördüğüm paketle beraber gülerken, “Vanilya da var,” dedim. “Bir daha senin tek başına markete gitmene izin vermeyeceğim.”

Ben kendimle konuşurken ne ara geldiğini fark etmediğim Soner, bana cevap verdi. “Onları senin için aldım.” Kafamı geriye atarak kapının önündeki Soner’e baktığımda omzunu pervaza yaslamış bir şekilde beni izliyor olduğunu gördüm.

“Geçen gün sürekli yeni tatlı tarifleri denediğin için annenin artık isyan ettiğini söylemiştin. Gelirsin, mutfakta istediğin gibi takılırsın diye pasta malzemeleri aldım.”

Zarar zarar. Kalbime zarar bu çocuk.

“Bir saniyeliğine gelsene buraya,” dedim. İkiletmeden omzunu yasladığı pervazdan ayırıp bana doğru yürümeye başladı. Yanıma ulaştığında adımlarını durdurdu. Elimi omzuna götürüp destek alarak yüzüne doğru uzandım ve yanağına derince bir öpücük bıraktım. Geri çekilirken, “Gidebilirsin şimdi,” dedim.

Soner gülerek, dediğim gibi yanımdan ayrıldığında ben de gülümseyip dolaba doğru döndüm. “Buldum!” dedim nihayet ne yiyeceğimizi seçtiğimde. “Köfte yiyelim.”

Buzluğu açarak içinden kıyma çıkardıktan sonra alt dolaptan da lazım olan her şeyi almaya çalıştığımda, hepsini birden taşıyamadığım için Soner bana yardım etti. Tezgâha tüm malzemeleri bıraktığımızda oluşan karışık

görüntü beni rahatsız ettiğinden dolayı hemencecik malzemeleri tek bir sıra halinde güzelce dizdim.

“Tamam, şimdi sana yapman gereken kısmı söyleyeceğim.” Poşetteki kıymayı mutfak dolabından çıkardığım porselen bir tabağın içine koyup Soner’in önüne ittim.

“Bunu mikrodalganın buz çözme ayarıyla beraber çözdür.”

“Öyle bir ayar mı var?”

“Üzerinde yazar. Git, bak.” Mutfağa hâkim olması ve bilmediği şeyleri de öğrenmesi gerektiği için bu kısımda ona yardım etmek istemiyordum. Hayatı boyunca dışarıdan beslenemezdi, öyle ya da böyle öğrenecekti. Mikrodalganın önüne gittiğinde kapağını açtı ve tabağı içine bıraktı. Ardından üzerindeki ayarlara bakmaya başladığında arkası dönük olsa da kafasının karışık olduğunu hissedebiliyordum.

Gülerek Soner’i izlemeye devam ettim. Yaklaşık bir dakika kadar ayarlarla uğraştı. Dayanamayıp yardıma gitmeye karar verdiğim esnada nihayet bahsettiğim ayar buldu ve mikrodalgayı çalıştırdı.

“Sen bir işi bu kadar uzun sürede yapacaksan seninle çok işimiz var,” diyerek takılmadan edemedim.

“Şimdi de aşçı mı oldun? Biraz öncesine kadar öğretmendin.”

“Evet, şef olmaya karar verdim. Bir tek *Masterchef* önlüğüm eksik.”

Soner mikrodalganın önünden ayrılarak tezgâhın altındaki çekmecelere yöneldi. En alt çekmeceyi çekip açarken, meraklı bir şekilde ne yaptığını izliyordum ki bu merakım fazla sürmeden Soner’in çıkardığı bebek pembesi rengindeki mutfak önlüğüyle geçti. Soner katlı olan önlüğü açtığı anda ön kısmında gördüğüm küçük ve şekilli *Beste* yazısıyla, “Ciddi misin?” diye cıvıladım.

Benim için özel mutfak önlüğü mü yaptırmıştı?

“Artık bu mutfağın tek aşçısı sensin, önlüğün olmasın mı?” Bir adımda Soner’in yanında bittiğim önlüğün uçlarını tutarak havaya kaldırdım. Her bir detayını özenle incelerken adımın yazılı olduğu kısımda parmaklarımı gezdirdim. Kumaşın tam göğsüne denk gelen yerinde birkaç santimlik ufak bir yazıydı, çok göze batmıyordu.

Hayranlıkla karışık bir mutlulukla, “Çok güzel, teşekkür ederim,” dedim. Aslında bakınca sıradan bir önlüktü ama onu özel yapan, hayranlık duymamı sağlayan Soner’in düşüncesi idi.

Soner önlüğü kafamdan geçirdikten sonra arkama geçerek iplerini düğümlemeye başladı. Önlüğün üzerimdeki duruşuna bakarken içine sıkışan saçlarımı dışarı çıkardım. “Saçlarımı toplamayı neredeyse unuttuyordum,” diye yakındım. Sonra yemeklerden kıl çıkınca midem bulanıyordu.

Soner önlüğün ipini düğümledikten sonra, “Tokanı ver,” dedi.

Bileğimi havaya kaldırarak siyah, lastik tokayı görüş açısına soktum. Tokayı bileğimden alarak kendisinininkine geçirdikten sonra saçlarımı yavaş ve dikkatli hareketlerle bir araya toplamaya başladı. Nazik tavrı beni gülümsetti, canımı acıtmaktan korkuyordu.

Saçlarımı tepede çok sıkı olmayacak bir şekilde toplayarak tokayla bağladı. Ellerini saçımdan çektiğinde Soner’e doğru dönmek için hareketlendim sırada, boynumda sallanan kolyenin zincirine dokunduğunu hissettim.

“Bu kolyeyi boynunda görmeyi seviyorum,” dedi sessizce, daha çok kendisiyle konuşur gibi.

Ben de seviyordum. Daha önce manevi değeri bu kadar büyük olan bir kolye hiç takmamıştım. Soner’in ara ara bakışlarının kolyeye kaymasını ve yüzünde varla yok arasında bir gülümseme oluşmasını seviyordum.

Ensemde, saçlarımın bittiği noktada dudaklarını hissettiğimde gözlerim kapandı. Yavaş yavaş Soner’i de kendim gibi temas bağımlısı biri haline getiriyordum. Bundan şikâyetçi olmazdım ama kalbim her an iflâs bayrağını çekebilirdi. Eminim ki kimsenin kalbinin ritmi gün içinde bu kadar çok bozulmuyordu.

Soner’in dudaklarının ensemde ayrılmamasıyla eşzamanlı olarak mikrodalga durduğunda ve ufak bir ses çıkardığında gözlerimi hızla açtım. Soner arkamdan çekilerek mikrodalgaya doğru ilerlediğinde, dağıldığımı ona fark ettirmemek için Soner’e arkamı dönüp tezgâhın üzerindeki malzemelere yöneldim.

Kolaysa gel şimdi odaklan ve yemek yap.

Soner mikrodalgadan çıkardığı tabağı tezgâha bıraktığında dikkatimi ona verdim. “Olmuş mu?”

İşaretparmağımı poşete sarılı olan kıymaya bastırdım. Yumuşaktı, buzu çözülmüştü. “Olmuş.”

Tabağı önüme çekerek poşetini açmaya koyulduğumda Soner’e de görev verdim. “Birkaç tane patates getir ve onları soy. Sonra patatesleri ince, uzun olacak şekilde dilimle. En son hepsini yağda kızartacaksın.”

Aslında o kadar uzun sürmeyen bu kısım, Soner'in gözüne fazla gibi gelmiş olmalıydı. Birkaç saniyelik sessizliğin sonunda, "Patates yemesek de olur," dedi.

Sırıttım. "Olmaz, benim canım patates kızartması çekti. Ayrıca köfte ve patates kızartması ayrılmaz bir ikilidir."

Bir de yanında biber kızartması olmazsa olmazdı.

"Peki," deyip tıpış tıpış patatesleri almaya gittiğinde arkasından gülerek Soner'i izledim. Mutfakla olan imtihanı keyif vermeye başlıyordu.

Soner elinde patateslerle beraber yanıma geri döndüğünde, ona dolaplardan birinde bulduğum delikli kabı verdim ve patatesleri güzelce yıkamasını söyledim ancak Soner, ona verdiğim bu görevi fazlasıyla ciddiye almış olmalıydı. Patateslerin her birini neredeyse bir dakika boyunca yıkıyordu.

"Sen şimdi aldın götürdün bütün vitaminini, karbonhidratını ne kaldı geriye?"

"İyice yıka demedin mi?"

"Vur dedim de öldür demedim ki." Yıkanmaktan aşınmaya başlayan patatesleri Soner'in elinden alarak onları bu çileden kurtardım.

"Yeter bu kadar, kabuklarını soy şimdi." Soyacağı eline tutuşturduğum Soner patatesleri yıkarken, baharatlarını kattığım kıymayı güzelce yoğurmaya başladım. Birkaç dakika boyunca sessizce ikimiz de kendi işimizle ilgilendik. Arada bir gözucuyla Soner'in beceriksizce soymaya çabaladığı patateslere bakıyordum. Kaşlarını hafifçe çatmış, elindeki patateslere tüm dikkatini vermiş, oldukça ciddi bir biçimde kabukları soyuyordu.

"Soner bir şey soracağım." Aslında pek sormak istemediğim ve girmek istemediğim konulardandı ama annesinin mektubunu okuduğumdan beri merak içerisindeydim. "Dayına ulaşmayı düşündün mü hiç?"

Yaşanan olaylar sebebiyle bu konu arada kaynamıştı. Sormak hep aklımdaydı ancak Soner'in canını sıkmak istememiştim.

Elindeki patatesle uğraşmaya devam ederken, "Düşündüm," diye cevap verdi. "Denedim de."

"Ne zaman denedin?" Bundan hiç bahsetmemişti.

"Mektubu okuduktan hemen sonra." Köfteyi yoğurmaya bırakarak Soner'e doğru döndüm. Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Annemin telefonunu o öldükten sonra odasında saklamıştım. Onu bulup açtım. İçinde gerçekten *abi* diye kayıtlı bir numara vardı. Numaraya kendi

telefonumdan ulaştım, bir adam cevap verdi. Oydu.” Patatesi soymayı bırakıp bakışlarını ileriye doğru çevirdi.

“Sonra?”

“Annemin adını söyledim, kim olduğumdan bahsettim. Ne umdum bilmiyorum ama her ne umduysam da istediğim gibi olmadı. Kim olduğumu duyar duymaz telefonu kapattı ve numarayı engelledi. Bir daha da ulaşmaya çalışmadım. Mutlaka annemin ölüm haberi ona ve annesiyle babasına ulaşmıştır, iyi bir abi olsaydı cenazede olurdu.” Patatesle uğraşmaya devam etti. “Ya da onca zaman kardeşinin yanında olurdu.”

Bir hafta boyunca her gün uyuşturucu aldığı, ruh gibi gezdiği o zaman diliminde haberim olmadan bir darbe daha almıştı. Bir dayısı olduğunu duymak belki de onun için bir umut ışığı yakmıştı ama o ışık da birileri tarafından parçalanmıştı.

Şimdi umursamıyor gibi görünse de bu olayın da onu fazlasıyla derinden etkilediğini biliyordum.

“Keşke bana anlatsaydın, yanında olurdum.” Bir acıyı daha bensiz sırtlanmıştı.

“O sıralar ne yaptığının pek farkında değildim.” Elaları yüzüme çevrildi. “Üzgünüm.”

Söylemek istediğim çok şey olsa da, “Sorun değil,” diyerek geçiştirdim. “Anlıyorum.”

“İsteyerek yaptığım bir şey değildi, Beste,” dedi beni ikna etmeyi amaçlar gibi. *Anlıyorum* dediğimde ciddi olmadığımı düşünüyor olabilirdi fakat ben onu gerçekten anlıyordum. O hafta içerisinde karşıma geçip *hiçbir şey hissetmediğini* bile söylemişti. Bunu yaparken tam anlamıyla kendinde olmadığını biliyordum. O yüzden anlayabiliyordum, Soner’i.

“Gerçekten anlıyorum, Soner. Sorun yok. Seni suçlamıyorum.”

Evet, o zaman çok üzülmüştüm. Önce Soner’e hiçbir şey hissettiremediğimi düşünmüştüm. Sonra da Soner’in aldığı konser biletiyle sevinmiş, çok uzun bir süre geçmeden de kendi yatağındaki o hatırlamak istemediğim görüntüyle yüzleşmiştim.

Günlerce uyanmasını beklerken epey yıpranmıştım. Bunlar için ondan hesap sormuştum zaten. Kırılmıştım ve bu kırgınlığının geçmesinin tek yolunun Soner’in tedavi olmasından geçtiğini ona söylediğimde, bunu istediği için kabul etmişti. Gerçekten tedavi olmayı istemeseydi, benim ne söylediğimin bir önemi olmazdı.

Kıymayı iyice yoğurduktan sonra küçük küçük parçalar kopararak hepsine şekiller verip, geniş tabağa dizmeye başladım. Dakikalar sonra işim bittiğinde ellerimi sıcak suyun altında güzelce yıkayıp kıymadan ve yağdan arındırdım.

Soner'in ne âlemde olduğuna baktığımda patatesleri soymayı daha yeni bitirebildiğini görünce güldüm. "Sen çok yavaşsın ama olmaz ki böyle," dedim alayla. "Senden şef falan olmaz."

Kabın içindeki patateslere baktım. "Ayrıca sen elinde soyacak olmasına rağmen nasıl patateslerin yarısını kabuğunda bırakmayı başarabildin?"

Bıçakla yapsa anlayacaktım ama elinde soyacak vardı.

Huysuz bir çocuk gibi, "Bu işler bana göre değil," dedi. "Al şunları önümden."

"Yok." Bana doğru ittiği kabı yeniden Soner'in önüne bıraktım. "İnce ince dilimle hepsini."

Soner patatesleri dilimlemeye başladığında köftelerle uğraşırken cebimde titreyip duran telefonumu çıkardım. O kadar çok mesaj gelmişti ki bir ara elimi kıymanın içerisinde olmasını umursamadan telefona götürecektim. Parmak izimi okutup kilidi açtığımda Seray ve Mustafa ile olan grubumuzdan birikmiş mesajlar olduğunu gördüm.

Bu grup yakın zamanda Mustafa tarafından kurulmuştu.

Gruba girerek ikisinin attığı mesajları okumaya başladım. Bu hafta sonu için kütüphane planı yapmışlardı. Seray gerçekten ders çalışma amacıyla gitmek istiyor olsa da Mustafa'nın amacı kız düşürmekti. Nasıl bu kanıya varmıştı bilmiyordum ama kütüphanede çok güzel kızlar olduğunu iddia ediyordu.

Mustafa'nın attığı bir mesajı okurken kendimi tutamayıp sesli bir şekilde güldüğümde, Soner'in bakışları bana döndü. Gülüşümü bastırarak, "Mustafa bir mesaj atmış da ona güldüm," diye açıkladım.

"Mustafa mı?" Kaşlarının sorgular bir şekilde havalandığını görünce gülüşümü tamamıyla sonlandırdım. Kafamı salladım. "Evet."

Kaşlarını çatarak önüne dönerken, birkaç saniye içinde yaşadığı duygu değişimlerini anbean gördüm ve hissettim. Elindeki patatesleri seri ve pek de nazik olmayacak bir şekilde dilimlemeye devam ettiğinde, "Ya," dedim düşen jetonla beraber. Yanına yaklaştım. "Kıskandın sen."

Harbiden kıskanmıştı. Bu, Soner'in beni kıskandığı ilk andı.

Yanaklarını iki elimin parmaklarımın arasına kısırdım. “Sen beni mi kışkandın?” Yanaklarını sarsarak sevgimi dışarı vururken, çenesine dudaklarımı bastırarak geri çekildim.

“Kıskanılacak bir durum yok. Seray’ın, benim ve Mustafa’nın ortak bir grubu var. Oraya atmıştı mesajı. Tam olmasa da yakın arkadaş gibiyiz, kafa çocuk. Mesajı komikti ona güldüm.”

Kafasını yana doğru çevirerek bana baktığında hâlâ ona yakın olduğumdan aramızdaki mesafe epey azdı. “Açıklama yapmak zorunda değildin,” dedi ılımlı bir sesle.

Omuzlarımı kaldırıp indirerek, “Olsun,” dedim. “Aklın kalsın istemedim.”

“Kalmazdı zaten ama...” Bakışlarını yüzümden ayırıp önüne döndü. Sözlerinin devamını getirmedi. “Ama?”

“Seni birileriyle paylaşma düşüncesine alışmıyorum. Benim hayatımda sadece sen varsın ama seninkinde benim dışımda birçok kişi var. Sadece bana özel olmanı istiyorum ve evet, bencilce biliyorum.” Utana sıkıla kurduğu cümlelere içim gitti desem yeriye.

“Herkes farklı bir yerde, sen farklı bir yerdesin.” İşaretparmağımın tersini yanağında küçük bir gezintiye çıkardım. “Ben sana özelim zaten.”

Tıpkı Soner’in de bana özel olduğu gibi.

Hafifçe gülümsedi. Parmağım dudaklarının kenarında durduğunda iç çekerek Soner’den uzaklaştım. Biraz daha dibinde durursam bugün hiç öpmemişim gibi bir daha öpecektim çocuğu ve arsız olduğumu bir kez daha ispatlayacaktım.

“Hafta sonu için kütüphane planı yapmışlar,” dedim bakışlarımı telefonumun ekranına çevirerek. Yeni gelen üç mesajı okudum. “Birlikte gidelim mi? Sen de onlarla tam anlamıyla tanış. Sınıftaki diğerleri gibi değil.” Öyle olsalardı en başta ben arkadaşlık etmezdim zaten.

“Olabilir.”

“İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. Kütüphane çok da gerekli değil.”

“Gideriz.”

Gruba geleceğimi, hatta Soner’le beraber geleceğimi yazıp yolladıktan sonra aklıma gelen fikirle beraber gülümsedim. Sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi bir edayla, “Acaba Emre’yi de mi çağırırsak?” dedim. Soner’in bakışlarının bana döndüğünü hissedince gözlerimi ona doğru çevirdim. “Ne? Seray’a ilgisi olduğu belli. Gelsin işte kaynaşsınlar.”

Emre intihar olayında hastanede beni, hastaneden sonra da Soner'i yalnız bırakmamıştı. Soner taburcu olduktan sonra ben yokken birkaç kez buraya geldiğini öğrenmiştim. Soner sadece Emre'nin geldiğini ve gittiğini söylemişti ama Emre özet geçmişti. Anlattığına göre Soner onunla pek konuşmamıştı ama kapısına geldiğinde içeri girmesine izin vermemelik de yapmamıştı.

Zamanla Soner tarafından aralarına örülen buzların eriyeceğini düşünüyordum.

"Rahat dur, Beste."

"Âşıklar kavuşmasın mı?" diye sordum acıklı bir ses tonuyla. "Âşıklar ayrı mı kalsın? Biz de âşık değil miyiz? Biz ayrı kalsak hoşuna gider mi? Yazık ya, çok yazık. Kavuşsun âşıklar."

Ajitasyonum Soner'in yüzünde mimik oynatmamıştı.

Ciddi tavrını sürdürdüğünü görünce büründüğüm ağlamaklı ifadedden kurtuldum ve toparlandım. "Tamam, kavuşmasınlar. Cani şey seni."

Âşıklara merhamet de kalmamış bu devirde. Çok yazık.

Grupta atılan birkaç mesaja daha cevap verdikten sonra yemeğe geri döneceğim sırada ekrana annemin araması düştü. Hızla aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Beste neredesin kızım?" Arkadan kalabalık bir ortamda olduğunu belli eden sesler geliyordu.

"Soner'leyim. Bir şey mi oldu, o sesler ne?"

"Babaannenler geldi." Birkaç hışırtılı sesin ardından daha sakin bir ortama geçti. "İyi de onlar tatilde gelmeyecekler miydi?"

"Sürpriz yapmışlar işte kızım. Hadi çabuk eve gel, ben yetişemiyorum kimseye." Bir şey dememe fırsat tanımadan telefonu yüzüme kapattı. Telefonu kulağımdan indirirken Soner'in meraklı bakışları beni buldu.

"Hazır ol koçum," dedim elimi omzuna bir, iki kez vurarak. "Her an babamla ve babaannemle tanışabilirsin."

13 Ocak 2023

Cuma

SONER ALKIM

“Geceleri uyuyamadığını söyledin. Bunu biraz daha açabilir misin?”
Terapistin söylediği şeyle bakışlarımı ellerimden ayırarak kadının yüzüne çevirdim. Bu, seans sırasında pek yaptığım bir hareket değildi. Genellikle bakışlarım başka yöne odaklanır, danışmanıma çok nadir bakardım. Bir sebebi yoktu ya da kaçındığım şey çoktu, bilmiyordum.

“Belki alışkanlık edindiğim içindir, bilmiyorum. Gece olup da yatağın içine girdiğimde gözüme uyku girmiyor. Bir şeyler beni rahatsız ediyor sanki. Gözlerim bir türlü kapanmıyor. Sessizliğe çok odaklanıyorum.”

“Sessizliği seviyor musun?”

Hiç düşünmeden, “Hayır,” diye cevapladım.

“Neden sevmiyorsun?”

“Sessizlikte insanın düşünecek çok şeyi oluyor. Oyalanacak, dikkatimi dağıtacak bir çıtırtı bile olmadığında düşüncelerimle baş başa kalmışım gibi hissediyorum kendimi.”

Bu yedinci seansımızdı. Terapiye başlayalı iki haftadan biraz fazla bir süre geçmişti. Bu kadar sık seans yapmak başta gözüme zor gelse de kendimi açmam konusunda işime yaramıştı da. Son iki seansta aklımdan geçeni direkt kelimelere aktarmak konusunda daha iyiydim. Bunu söylesem mi, söylemesem mi endişesine düşmemeyi öğrenmiş sayılırdım. Öyle olduğunu düşünüyordum.

“Yani geceleri oluşan sessizliği sevmiyorsun. Yatağına girdiğinde uyuyamamanın asıl sebebi bu düşünceler mi, yoksa yatağında yaşanan o olay mı?”

“Sanırım her ikisi de.”

“Sadece geceleri mi sessizlik seni rahatsız ediyor?”

“Her zaman.” Bakışlarımı yeniden ellerime çevirdim. Tek kişilik koltukta, kollarım kolluklara yaslıydı. Rahat gibi bir duruş sergilesem de asla öyle değildim. Karşımdaki kadın da bunun elbette ki farkındaydı. “Kendimle ve düşüncelerimle yalnız kalmayı sevmiyorum.”

“Tek yaşıyorsun. Bu da günün büyük bir bölümünde yalnız olduğunu gösterir. O vakitlerde ne yapıyorsun?”

“Müzik dinliyorum.”

“Her zaman mı?”

“Her zaman.” Kapüşonlulumun cebindeki telefona takılı olan beyaz kulaklığın kablosu cebimden çıkarak boynuma doğru yol alıyordu. Buraya girerken kulaklığı kulağımdan çıkarsam da yakamda asılı durmaya devam ediyordu. Bu yüzden kablосundan tutarak havaya kaldırdım. “Gördüğünüz gibi.”

Bakışları kısa süreliğine kulaklığımda dolaştı. “Pekâlâ, Soner.” Oturduğu yerde doğruldu. “Geceleri uyuyamıyorsun, gündüzleri okulda uyuyorsun. Hiç geceleri farklı bir ortamda uyumayı denedin mi? Odan haricinde bir yerden bahsediyorum.”

Bunu düşünmek için kendime biraz zaman tanıdım. Denemiş miydim? Bilmiyordum. Okulda uyuduğum birkaç saatlik uyku yeterli olurdu hep. Bazen çok uykusuz kaldığım zamanlarda sarhoş gibi olduğum yerde sızıp kalırdım. Bu yer çoğu zaman masa başı olurdu. Kendi çabamla uyuyamayacağımı fark ettikten sonra bunun için uğraş vermemeye başlamıştım.

Okulda uyuduğum kadarıyla yetinmeye çalışırdım.

“Galiba denemedim.”

“Öyleyse bugün sana bir ödev vereyim. Bu akşam evin başka bir odasında uyumayı dene. Yatağının sana huzur vermediğini söylemiştin. Bilinçaltında, kardeşinin öldüğü o yatakta uyumak seni tetikliyor olabilir. Bugünkü görevin başka bir yerde uyumayı denemek.”

“Ya işe yaramazsa?” İşe yarayacağına olan inancım hiç yoktu.

“Evinde başka bir odada uyumaya çalışmak işe yaramazsa başka bir yerde denersin. Evinin dışında bir yerden bahsediyorum. Böyle durumlarda kişinin kötü anılarının tetiklendiği yerler asıl huzursuzluk sebebidir ve ne olursa olsun kişi orayı terk etmediği sürece ne yazık ki tetiklenmeye devam

eder. Belki de kötü anılarının ana kahramanı olan evinden başka bir yere taşınmalısıdır, Soner?”

Taşınmak... Daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Hiç bu evden uzaklaşmayı aklıma getirmemiştim. Zihnim beni cezalandırmak ister gibi hep bu dört duvar arasına hapsolmamı istemişti.

“Tereddüdünü anlayabiliyorum,” dedi benim sessizliğime karşılık. “Sen farkında olmasan da neyi, neden düşündüğünü de kestirebiliyorum. Yedinci seansımızı yapıyoruz ve inan bana daha şimdiden ilerleme kaydettik bile.”

“Hiçbir şey kaydetmedik. Hayatımdaki her şey aynı.”

“Hislerini açmak konusunda artık kendini kasmıyorsun. Sorduğum sorulara olabildiğince kısa cevaplar veren Soner, bundan yaklaşık bir veya iki seans öncesinde kaldı. Detaylı cevaplar verip kendinden bahsediyorsun. Bu aslında büyük bir adım, Soner. Özellikle de senin gibi kapalı bir kutu için.”

Alaylı bir gülüşün beraberinde gözlerimi devirdim. “Hayatımda ne büyük değişiklikler olmuş desenize.”

Benim için her şey hâlâ aynıydı.

Onu alaya almış olmama rağmen sakın bir tavırla konuştu benimle. “Bunun ne demek olduğunu zamanla daha iyi kavrayacaksın.”

Umarım.

“Ve aslında demek istediğim de şuydu; sen hislerini açmaya başladıkça ben ipuçlarını daha kolay yakalayabilir oldum. Neden o evde uyuyamadığınızı kestirebiliyorum. Daha önce o evi terk etmeyi düşünmediğinden neredeyse eminim. Bana bir seansımız esnasında *kendimi suçlu hissediyorum* demiştin. *Neden* diye sormuştum ve bana verdiğin cevap *böyle bir cehennemden sağ çıkan olduğum için annemin, abimin ve kardeşimin hak ettiği hayatı ben yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Onlara yapılan bir haksızlığın içindeyim* olmuştu.”

Az çok bu cümleleri kurduğum zamanı hatırlıyordum. Yaklaşık elli dakikalık seansların içinde o kadar çok konuşuluyordu ki detayları hafızamda kalmıyordu.

“Yaşıyor olduğun için kendini suçlu hissetmemelisin. İntihar girişimlerinin altında yatan sebep de tam olarak bu. Kendini onlar gibi ölmeyi hak ettiğin konusunda şartlandırmışsın. Yaşadığın her gün kendine eziyet ediyorsun. Yaşıyorum diyorsun ya, bu yaşamak değil. Kimse sana kendinden daha kötü davranmaz bu hayatta. Bu yüzden kendini o eve hapsediyorsun.

Aslında sen içten içe bulunduğun çıkmazdan zevk alıyorsun çünkü hak ettiğini yaşadığını, acı çekerek yükünün azaldığını düşünüyorsun.”

Birinin ağzından gerçekleri duymak, insanda tokat etkisi yaratıyordu. Beni sözleriyle tokatlıyordu sanki.

“Hayat böyledir, Soner. Birileri ölür, birileri yaşamaya devam eder. Geride kalan olduğumuzda acımız büyük olur. Bazen yas sürecimiz çok uzun sürer. Tıpkı sende olduğu gibi senelerce sürebilir. Bunun normal olduğunu bilmeni istiyorum. Hiç kimse yaşadığı için bir başkasına karşı suçluluk hissetmemelidir. Hangi yollarla olursa olsun birisi öldüğünde, diğeri için hayat devam eder. Doğanın kanunu budur. Üzülürsün, hiç geçmeyecek sanırsın ama elbet bir gün acın azalır. Bunun anormal olduğunu sanırsın. Kendini onlar için hep üzölmek zorundaymış gibi hissedersin. Hayatına devam etmek zor gelir. Senin de suçluluk hissettiğin nokta tam olarak bu. Yaşamaktan ve hayatına devam etmekten korkuyorsun. Aile üyelerin hiç mutlu olamamışken sen *olur da mutlu olursam* diye korkuyorsun.”

Kısa bir ara vererek soluklandı. “Abinle yerlerinizi değıştirdiğimizi düşünelim. Sen ölseydin ve abin yaşamaya devam etseydi. Onun hayatına devam etmesini, mutlu olmasını, geçmişı atlatmasını mı isterdin yoksa sende çalınan hayat yüzünden o da mı yaşayamasın isterdin? Kendisini bir acının içine hapsedse mutlu olur muydun?”

Kafamı ağır ağır iki yana salladım. “Hayatına devam etmesini isterdim.” Abim yaşasaydı... Onu hayatı boyunca hiç mutlu görmemiştim. Güldüğüne bile denk gelmemiştim. Görmeyi dileyeceğim ilk şeylerden birisi buydu. “Hep istediğı gibi basketbolcu olmasını, iyi yerlere gelmesini isterdim. Mutlu olacağı ne varsa, geçmişı en ücra köşelere gömüp yoluna devam ederek yapmasını isterdim.”

“Yani bunun için onu suçlamazdın.”

“Neden suçlayayım ki?”

Kadının yüzünde ufak bir tebessüm belirirken, “Öyleyse Soner, bir başkasına hak olarak gördüğün şeyi kendine neden görmüyorsun?” dedi.

Ve sonrası derin bir sessizlikti.

BESTE SONGUR

“Efe o bilgisayarı hemen bırakmazsan seni camdan aşağı atarım!” Sinirle karışık ağlamaklı çıkan sesimi ben bile bu karmaşada duyamazken, yedi

yaşındaki sinir bozucu kuzenim de elbette ki duymadı. Gerçi kendisi sessizlikte de beni duymazlıktan gelirdi. İşine nasıl geliyorsa.

“Beste!” Annemin bağırışını duyduğumda elimde tuttuğum tabaklarla beraber arkama döndüm. “Çocukla çocuk olma.”

“O çocuk iki gündür beni hayattan bezdirirken iyi tabii.” Gözlerimi devirerek mutfaktan çıkıp salona geçerken annemin arkamdan söylenmesine kulak asmadım. Kendimi aşiret ailesine hizmet eden kızlar gibi hissediyordum ve kötü yanı sadece hissetmekle kalmıyordum, gerçekten öyleydim sanki.

Geçtiğimiz bu iki günde akrabaları sadece uzaktalarken sevdiğimi fark etmiştim.

Annemin gün tabağı hazırlar gibi çeşit çeşit pasta, börekle doldurduğu tabakları en köşede oturan babaannemle hemen onun yanında oturan en büyük halamın önlerindeki iki sehpayı bıraktım. Hizmet etmekten bunalmış olmama rağmen neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle beraber, “Afiyet olsun,” dedim.

“Aferin kız, Beste,” dedi halam övgüyle. Bakışları yukarıdan aşağıya doğru vücudumu süzdü. “Görmeyeli nasıl da çalışkan olmuşsun böyle.”

Halamlar ve babaannem üç yıldan uzun bir süre boyunca Türkiye’ye hiç gelmemişlerdi. Görmeyeli diyerek bahsettiği süre zarfı da buydu. Babaannemi çok severdim fakat aynısını en küçükleri haricinde diğer halalarım için söyleyemezdim.

Pınar halam en küçükleriydi ve tam kafa dengiydi. Aramızda on yaş fark olduğundan kendimi ona daha yakın hissediyor, daha çok seviyordum.

Halama karşı nezaketen bir gülümseme gönderip salondan çıkmak üzere arkamı döndüm. “İyi iyi,” dedi halam, babaanneme hitaben. “Evde kalmaz bu. Çıkar bir alanı.”

Ağzımı açıp laf etmemek için dişlerimi sıktım. *Çıkar bir alanı* ne demekti ya? Bu geri kafalılık beni yoruyordu.

Diğer tabakları almak üzere mutfığa girdiğimde annemi fırının başında beklerken buldum. Yumruk yaptığım ellerimi anneme göstermek için havaya kaldırırken, “Sinir krizi geçireceğim şimdi,” dedim. “Sabrımın sonlarına geldim. Yeter artık.”

Kısık bir sesle, “Ne oldu anneciğim?” diye sordu. Kimse duymasın istiyordu ama biraz daha böyle giderse ben bağıra bağıra tüm rahatsızlıklarımı dile getirecek ve herkesin duymasını sağlayacaktım.

“Makbule halam,” dedim can sıkıntısıyla. “Ayarsız ayarsız konuşup beni deli ediyor. Neymiş beni alan biri olurmuş, evde kalmazmışım.” Tüm akrabalara inat olsun diye ömrüm boyunca evlenmeyip evimde yalnız başıma yaşamak vardı ama işte karşıma Soner çıkmıştı. “Dün de bana ne dedi biliyor musun? Sevgilim olduğunu duydu ya, yemekten önce köşeye çekip *aman Beste kendini evleneceğin kişiye sakla, hatalara düşme* dedi. Altında yatan manaya bakar mısın?”

Arada babam olmasa ve büyüklere karşı az bir şey de olsa saygım olmasa söyleyecek tonla lafım vardı da babam üzülmessin diye susuyordum.

“Makbule halan biraz böyle, Beste. Baban da hatta bütün aile de bunun farkında. Gidene kadar sabret kızım.”

“Sabır, sabır, sabır... Nereye kadar sabır?” Makbule halamın böyle birisi olması beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Birinin karşıma geçip *öğüt* adı altında saçma sapan cümleler kurmasını doğru bulmuyordum. Herkese, her şeye karşı sevecen bir yapım vardı ama yeri geldiğinde karşımdakinden hiç hazzetmediğim de oluyordu ve Makbule halam da çocukluğumdan beri kanımın ısınmadığı sayılı akrabalarımından birisiydi.

“Hayır, neyden korkuyorum biliyor musun? Şimdi Soner gelecek, onun karşısında da ayarsız ayarsız konuşacak diye tırsıyorum.”

Ailemin Soner’in gözünde kötü bir imaj çizmesini istemiyordum. Soner yine efendiliğinden dolayı halamın karşısında sessiz kalırdı ama ben olduğum yerde sinirden kudururdum.

“Acaba Soner’i hiç bu ortama sokmasam mı ben?” dedim düşünceli bir şekilde. Durduk yere saçma sapan sözler söyleyip Soner’i üzmelerinden korkmuyor değildim. “En iyisi arayıp gelme diyeyim. Babamla sonra tanışırlar.”

Fırının kapağını açarken, “Bu sefer de çocuk, onu ailenin içine sokmaktan çekindiğini düşünür,” dedi annem. Pişmiş olan kek tepsisini fırın eldiveniyle eline alarak hızlı bir şekilde tezgâhın üzerine bıraktı. “Kendinde kusur arar.”

“Doğru...” diye mırıldandım. Soner gerçekten sorunun kendisinde olduğunu düşünürdü. Zaten buna fazlasıyla yatkın bir düşünce yapısı vardı.

“Ee!” dedim aniden yükselerek. “İki türlü de üzülecek bu çocuk, ne yapacağım ben?”

Bu tanışma merakı nereden çıkmıştı ki? Babamla başka zaman da tanışabilirdi ama babaannemle her zaman tanışabilme şansı olamayacaktı.

Ayda yılda bir Türkiye'ye geliyorlardı. "Anne." Annemin önüne geçerek kollarını tuttum ve yalvarırcasına konuşmaya devam ettim. "Ne olur bir şey yap. Soner geldiğinde halam evde olmasın."

"Ben ne yapayım anneciğim?" dedi kinayeyle. "Her başın sıkıştığında anne koş, anne şunu yap diyorsun da iki gündür ortalığı idare ederken ben de yorulдум."

Yanaklarımı balon gibi şişirerek ofladım. Haklıydı.

Odamdan Efe'nin kıkırdayış seslerini duyduğumda bir süreliğine aklımdan çıkmış olan bilgisayarımı hatırladım. "Efe bilgisayarımı bırak!" diye bağırdım. Bilgisayarla oynamasında bir sorun yoktu. Tabii fotoğraflarımı silmediği, içindeki dosyaların yerini değiştirip bulamayacağım yerlere koymadığı, *Youtube'dan* anlamını bilmediği şeyler aratıp izlemediği sürece. Ne yazık ki Efe bunları ve daha fazlasını yapıyordu.

Kendisi Makbule halamın oğlu olduğundan dokunulmaz gibiydi. Oğluna laf etmeye gör, anında saldırı modunu açıyordu kadın.

İki günde tüm yaşama hevesim kaçmıştı.

"Bırakmam!" diye karşılık verdi.

Salondan da çok sevdiğim halamın sesi yükseldi. "Kız Beste!" diye bağırdı. "Bir bilgisayarın lafını mı ediyorsun? Yemedi ya çocuk."

Sinirle inleyerek anneme yardım dilenir bir bakış attım. Onun da hali benimkiyle yarışır olduğundan birbirimize yardım edemeyeceğimizi umutsuz bakışlarla karşılık verdiğinde anladım ve söylene söylene tezgâhtaki tabakları alarak mutfaktan çıktım. "Allah'ım sabır, sabır, sabır diyerek nereye kadar gidecek acaba?"

Kolay kolay sinirlenen birisi değildim fakat sinirlendiğimde de şiddeti fazlasıyla büyük oluyordu ve geçmesi zaman alıyordu. Şu an sinirimi sadece Soner'i görmek yatıştırabilirdi. Salona girmek üzereyken zihnime düşen yüzü sebebiyle dudaklarımda istemsiz bir kıvrılma oluştu. Birkaç saniye bile olsa onu düşünmek öfkemin yarısının sönmesini sağlamış sayılırdı.

Çok âşığım, çok.

Bu halim fazla uzun sürmedi. Makbule halamın görür görmez bana laf atmasıyla dudaklarımdaki gülüş silindi. "Kız niye sırtıklar gibi sırtıyorsun?"

"Ay, sana ne kız Makbule?" diyerek olayı devralan babaanneme minnetle baktım.

"Anne merak da mı etmeyelim?"

“Etme, Makbule. Aklına bir şey gelmiştir, gülmüştür. Her şeyi bilmek zorunda mısın?” Annesinden yediği azarın ardından halam hırsla çatalını tabağındaki böreğe sapladığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tabakları benimle yaşıt olan kuzenim Aylin’in önüne bırakıp doğrulduğumda kafasını kaldırmadığı telefonuna yandan ters bir bakış attım. Misafirdi, iş yapmak zorunda değildi ama iki gündür annemle benim tabiri caizse bir yerlerimizden ter akarken onun hiç istifini bozmadan elinde telefonla oturmasına gıcık oluyordum. Ben onlara yatılı misafirliğe gitsem böyle davranmazdım ama görüyordum ki davranmalıyımışım.

Makbule halam, “Sen hep bana kız zaten,” diye konuştu. “Kimseye gücün yetmesin, bana kız anca.”

“Kızım.” Babaannem, halamı umursamadan güler yüzüyle bana baktı. “Bacaklarım ağrıyor kalkamıyorum, şu çayı yeniler misin?”

“Yenileyeyim,” diyerek babaanneme yöneldiğim sırada halam benden önce davranıp annesinin elinden bardağı kaptığı gibi ayaklandı. “Ben yenileyeyim. Belki biraz gözüne falan girerim, Allah korusun.” İmalı konuşmasının ardından omuzlarını gere gere salondan çıktığında arkasından anlamsızca bakakaldım.

Tam bu sırada kapı çaldığında Soner’in gelmiş olduğunu düşünerek yüzümde beliren kocaman gülümsemeyle beraber hızla salondan çıktım. Kapıya koşup delikten kimin geldiğine baktığımda gördüğüm yüz, görmeyi istediğim yüzle aynı değildi. Gülüşümü yüzümden silerek kapıyı açtım.

“Hoş geldin hala,” dedim Pınar halama. Sabahın erken saatinde işi olduğunu söyleyip çıkmıştı ve daha yeni geliyordu.

En azından o olduğunda ortam daha az sıkıcı oluyordu.

“Ne halası be?” Yüzünü ekşiterek siyah topuklu botlarını ayağından çıkardı. “O kadar yaşlı mıyım ben? Pınar desene bana.”

“Tabii,” dedim alayla ve kısık sesle devam ettim. “Sonra Makbule halam *hiç saygı kalmamış bu gençlerde* adlı konuşmasını yapsın. Hiç çekemem.”

“Aman!” dedi harfleri uzatarak. “Onu takan kim? Bırak konuşsun dursun.”

Elindeki alışveriş poşetlerini fark ettiğimde gülümsedim. “Sevgili halam bize ne almış?” diyerek aldıklarına ortak çıktığımda, poşetlerin hepsini kucaklayarak kollarını etrafına sardı. Gözleri yalandan bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Onlar benim bebeklerim. Hepsini kendime aldım.”

Tam bir kıyafet meraklısıydı. Görüp beğendiği her şey onun olsun istiyordu. Bu yüzden onunla dışarıya çıkmak çok zordu çünkü gördüğü her mağazaya giriyordu. Pınar halamlayken beş dakikalık iş, iki saatte zor halledilirdi.

“Aşk olsun. Ben senin kanınım, kanın. Abinin kızıyım, benden mi sakınıyorsun aldıklarını?”

“Babamın kızı olsan yine saklarım, Besteciğim. Kusura bakma.” Böyle diyordu ama günün sonunda aldıklarının yarısını bana hediye ediyordu. Dün de aynısını yapmıştı.

Alınmış gibi bir sesle, “Kırıcısın,” dedim.

Halam nihayet kapının önünden çekilmeyi akıl ettiğinde poşetlerini hole bıraktı ve ben de kapıyı örttüm. “Baksana sen bana,” dedi halam bana doğru dönerek. “Sen niye bu kadar güzel olmuşsun?”

Sorduğu soruyla beraber bakışlarım yan taraftaki ayakkabılığın boy aynasına takıldı. Üzerimde siyah, kışlık bir elbise vardı. Gerdan kısmı tülündü, tam olarak dizlerimin üzerinde bitiyordu. Bu şık görüntüyü bozan tek şey, üşüdüğüm için ayaklarıma geçirdiğim siyah ev botlarımdı.

Bugün Soner’in rengine bürünmüştüm.

Genellikle açık bıraktığım saçlarımı kendim beceremediğim için babaanneme iki yandan balıksırtı ördürmüştüm. Evin içindeyken neye ve kime hazırlanıyordum bilmiyordum ama makyaj bile yapmıştım. Gerçi hafif olduğu için belli olmuyordu çok fazla.

Gülümseyerek halama döndüm. “Özendik birazcık.”

“Birazcık mı?” Kaşları havalandı. “Tamam anladım,” dedi sonra kocaman sırıtarak. “Sen o çocuk gelecek diye bu kadar süslenmişsin.”

Boş bakışlar eşliğinde, “Ne alaka?” dedim. Tamam, bu yüzdendi ama dışarıya belli etmek istemiyordum. Zaten odamda makyaj yaparken Makbule halamdan bir ton laf işitmişim. *Meraklısı gibi bu kadar özenilir miymiş, görmemişin sevgilisi olmuşmuş...* Konu oraya nasıl bağlanmıştı hiçbir fikrim yoktu. Halam mahallenin dedikoducu kadınları gibiydi. Ayrıca bir konu hakkında on saat söylenebilme özelliğine sahipti. Onun yüzünden tüm hevesim kaçmış ve makyajı da doğru düzgün yapmadan yarıda bırakmıştım.

Neyse ki uzaktaydılar da ayda yılda bir görüyordum.

“Çok alaka çok.” Halam ani bir hareketle kolumu kavrayarak beni odama doğru çekiştirmeye başladı. “Biz seninle hiç oturup düzgünce hala yeğen dedikodusu yapamadık. Gel bakalım biraz şöyle.”

“Hala hiç zamanı değil, anneme yardım etmem lazım.”

Duraksayarak bana doğru döndü ve *ciddi misin* dercesine gözlerimin içine baktı. “Sen bu evde seninle yaşıt kuzenin olduğunu unutuyorsun herhalde?” Bakışlarını salona doğru çevirdi. “Aylin! Kalk git, yengene mutfakta yardım et. Geldiğinden beri popon yapıştı o koltuğa! En sonunda kazıyarak ayıracağız oradan seni.”

“Teyze ya!” dedi Aylin. “Tatile geldim ben buraya.”

“Sus kız, kalk çabuk.” Aylin’in homurdanmaları kulağıımıza gelirken halam beni arkasından sürükleyerek odama soktu. Yatağımın üzerine yayılmış bilgisayarımınla uğraşan cüce Efe’ye gözlerimi kısarak bakmaya başladığım sırada Efe beni fark etmiş olmasına rağmen çekinmeden klavyenin tuşlarına tüm gücüyle basmaya, pardon vurmaya, devam ediyordu.

“Efe sen de annenin yanına git hadi teyzeciğim, bizim işimiz var.”

“Olmaz,” derken ciddiyet dolu bakışları bilgisayarın ekranındaydı. Saniye başımıza iş insanı kesilmişti. Yedi yaşındaki veledin tavırlarına da bakın!

“Efe, dolaptaki pastayı senin bozduğunu söylememi istemiyorsan çık çabuk odadan.”

Efe’nin ciddi bakışlarından eser kalmayıp yerini endişeye bırakırken, “Ne?” diye yükseldim. “Pastamı sen mi mahvettin?”

Soner gelecek diye onun için hazırlamıştım. Akşamında özenle hazırlayıp dolaba koyduğum pasta, sabahında görülmek istenmeyecek bir görüntü içerisindeydi.

“Beste abla açıklayabilirim,” dedi Efe yatağında doğrularak. Ayaklarını yatağın kenarından sallayarak oturur pozisyona geçtiğinde, iki eliyle birden bilgisayarımı havaya kaldırdı. “Açıklasan iyi edersin! Hemen bana uğrunda üç saatimi heba ettiğim pastamı nasıl mahvettiğini açıkla.”

“Şöyle ki...” Sıkı sıkıya tuttuğu bilgisayarımınla birlikte bir anda koşmaya başladı. Saniyeler içerisinde yanımdan tüyüp odadan çıktığında şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla birlikte arkasında ufak bir rüzgâr etkisi bırakmış olan veledin açıkta bıraktığı kapıya bakakaldım. “Ben gerçekten ağlayacağım ya...” diye mırıldandım.

“Ağlayamazsın hayatım, makyajın akar,” diye mükemmel bir tesellide bulundu halam.

“Çok yapmadım ki!”

“Olsun, sonuçta maskara sürmüşsün.”

“Orijinal, akmaz.”

“Daha önce aktı mı ağladığında hiç?”

“Akmadı.”

“Süper, markası ne peki?”

Ağlamaklı bir ifadeyle, “Derdin bu mu ya?” dedim. İnsan neye ağladığını falan sorardı. Direkt akmayan maskaranın markasını soruyordu.

“Öncelikle akmayan maskaranın markası önemli bir şey.” Odamın açık olan kapısını kapattıktan sonra üzerindeki montun fermuarını indirdi ve omzundan sıyırdı. “Neredeyse her markayı denemişimdir, hepsi hüsrana.”

“Hala derdimiz bu mu ya? Pastam gitti.”

“Bir daha yaparsın.” Montu kapının arkasındaki askılığa asıp yatağımın üzerine atlayarak oturdu. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Vakit yok.”

“Ha,” dedi. “Sen o çocuk için mi yapmıştın onu? Baştan desene kızım.”

Deseydim ne değişecekti sanki... Kimse tadına bakamadan pastam gitmişti işte. “Velet,” dedim kendi kendime. “İleride asla çocuk yapmayacağım.” Bebeklerken gayet iyilerdi ama belli bir yaşı geçtikten sonra çok sinir bozucu olabiliyorlardı. Efe bu kararımın netleşmesinde bir sebebi.

“Yani bebeğim bu şimdi evleneceğin kişinin de isteklerine bağlı.” Birkaç adımda yatağımın dibinde bitip eteğimi düzelterek üzerine oturdum.

“Soner de istemesin. Kendimize bu kötülüğü yapmayalım.”

Halamın dudaklarında büyük bir gülümseme oluştu. “Adı Soner mi?”

Aynı gülümseme benim de dudaklarıma bulaşırken kafamı sallayarak onayladım. “Adı da çok güzel, değil mi ama ya?” Oturduğum yatakta yarı yatar pozisyona geçip dirseğimin üzerine yaslandım. Kafamı da elime yaslar larken halam söylediğimde ciddi olup olmadığımı teyit edercesine sorgulayıcı bir bakış attı.

“Çocuğun adını duyunca da aşka gelemezsin, Beste.”

Gelirim.

“O kadar önemsiz şeylerde bile aşka gelebilirim ki görsen aklın durur.”

“Hayatım, erkeklere bu kadar yüz verilmez. Sonunda sen üzülürsün, tecrübeyle sabit bu işler.” Yüzündeki gülümseme silinirken ciddiyetle derin bir nefes aldı. “Ayrıca daha on sekiz yaşına yeni girdin, lise henüz bitmedi. Gençlik hevesleriyle hislerini fazla büyütüyor da olabilirsin.”

Bu konuşma moralimi bozacak gibi duruyordu.

“Hala anlamıyorsun,” dedim. Kimse anlamıyordu. Makbule halam bile *bu zamanda ne sevgilisi, yaşın başın kaç senin* deyip bana kızmıştı. “Öyle sandığınız gibi bir şey değil bu. Hislerimi büyütüyorum çünkü zaten hislerim kendi halindeyken bile yeterince büyükler.”

“Bebeğim ben seni anlıyorum ama yaşın böyle şeyler için fazla müsait. Sevmek güzel bir şey ancak doğru zamanda ve doğru kişiyle. Sen şu an doğru kişiyle ve doğru zamanın içinde olduğuna inanıyor musun, önemli olan bu.”

“İnanıyorum,” dedim hemen. Soner olabilecek en doğru kişiydi benim için. “İnan bana, bundan daha doğru bir zamanlama olamazdı.”

Ona ilk kez mesaj attığım gün ve saat bile o kadar doğru bir zamanlamaya denk gelmişti ki aksini düşünmek mümkün değildi.

İrdelemekten vazgeçerek, “Sen öyle diyorsan öyledir,” dedi. “Akıllı bir kızsın, kararlarına güveniyorum ve halan olarak seni her zaman destekliyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Bir diğer halam tarafından geldiğinden beri sayısız kez eleştirildikten sonra ondan bunu duymak iyi geldi.

Sırıtarak, “Yakışıklı mı bari?” diye sordu.

“Çok.”

“Ne kadar çok?”

“Bayağı çok, geldiğinde görürsün zaten.”

“Sana karşı tavırları nasıl? Seni mutlu edebiliyor mu?” Bazen dünyanın en mutlu insanı ediyordu, bazense o an yeryüzündeki en acılı insan benmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. “Ediyor. Etmese neden yanında olayım?”

“Sen kendinden çok karşındakinin mutluluğunu düşünürsün çünkü. Biraz şeysin sen...” Merakla sözlerinin devamını beklememe rağmen devam etmediğinde, “Ney?” diye sordum.

Söylemekten çekinir gibi bir tavırla, “Şey işte,” dedi.

“Ney hala ney?”

“Hani bir ilişkin vardır, aşırı mutsuzsundur ama karşındaki üzülmesin diye bir türlü ayrılık konuşması yapamayıp ayrılamazsın ya. Sen o tarz bir insana benziyorsun kuşum.” Öyle birisi değildim. En azından bence...

“Hayır ya,” diyerek karşı çıktım. “Birincisi öyle bir durumun içinde değilim, ikincisi olsaydım da o kişiden ayrılabilirdim.”

“Bilemiyorum, Beste.”

Neyse ki Soner’le böyle bir ilişki içerisinde değildik ve bu konuda kafa patlatmam gerekmiyordu.

“Her neyse,” dedi yatağımdan kalkarken. “Sonuç olarak sen o çocuğu seviyorsun, o çocuk da seni seviyor ve mutlusunuz. Önemli olan da bu zaten ama baştan uyarıyorum, ters bir durum olduğunda biricik halana gelmeyi asla unutmuyorsun. Kızımızı üzerse eğer, o testosteron parçasının aklını alırız.”

Halam feminist kişiliğini açığa çıkarırken söylediklerine gülmekle yetindim. “Hadi ablam yokluğumuzu fark edip söylenmeye başlamadan içeri geçelim. Seninki gittikten sonra gece bir güzel dedikodusunu yaparız. Marketten bir sürü şey alıp bize hasılat hazırladım.”

Yatağın üzerinde oturur pozisyona gelirken, “Dünyanın en iyi halası olabilirsin,” dedim.

Bu övgüm karşımdaki kadını şımartmaya yetti. “Gururum okşandı.”

Birlikte odadan çıktığımızda evin buhranlı havası beni hemen etkisi altına aldı. Birkaç dakika da olsa eğlenmişim ve şimdi yine köle gibi herkese hizmet edecektim. Gerçekten bu durum canımı sıkıyordu.

Halamla birlikte salona geçtiğimizde tüm ev halkının burada olduğunu gördüm. Babaannem ve hemen onun yanındaki Makbule halam en başköşede oturuyorlardı. Babam işte olduğu için gündüzleri bizle olamıyordu ama akşam olduğunda annesinin yanında bitiyordu. Pınar ve Makbule halam dışında bir halam daha vardı fakat onun bugün halletmesi gereken işleri olduğu için burada değildi. Bir buçuk yaşındaki kızı Aslı bizimleydi ve şu an annemlerin odasında uyuyordu.

Makbule halam beni daha kapıdan girer girmez gördüğü an, “Beste şu camı açıversene, içeriyi sıcak bastı,” dedi.

“Açayım,” dedim sakince. Sinirlerim yatıştığı için kendimi biraz daha ortama uyum sağlayabilir hissediyordum. Pınar halam yer olmadığı için yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birisine kurulurken, ben de koltuğun yanından dolaşarak pencereye doğru yöneldim. Önüne ulaştığımda kulpunu çevirerek camı biraz araladım. Dışarıda şiddetli diyebileceğim bir rüzgâr esiyordu.

Biraz nefes almak için kafamı dışarıya doğru uzattım. Esen rüzgâr örgülerin arasından çıkmış olan minik saç tutamlarını uçuştururken gözlerimi kapattım. “Beste eğme kafanı öyle düşeceksin aşağı,” dedi babaannem.

“Düşmem babaanne.”

Gözlerimi araladığımda direkt aşağıya bakıyor olduğum için binanın önünde dikilmekte olan beden görüş açım girdi. Kafasını eğmiş, ayakkabısının ucuyla yerdeki taşlarla oynuyordu. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama buradan bile belli olan tedirgin duruşuna üzgün bir biçimde gülümsedim. Tam anlamıyla dile getirmemiş olsa da hayatında hiç şahit olmadığı bir aile ortamında ne yapacağı, kendini nasıl sevdireceği konusunda endişelerinin olduğunun farkındaydım.

Geri çekilip pencerenin önünden ayrıldım. “Babaanne,” diyerek dikkatini çektim. “Soner gelmiş. Tek bir şey istiyorum, çocuğa istediğini sor ama ailesiyle alakalı hiçbir şey sorma, tamam mı?” Çok üzülürdü sonra.

“O niyeymiş?” dedi hemen Makbule halam. “Kimdir, kimlerdendir öğrenemeyecek miyiz? Ne malum güvenilir biri olduğu?”

“Ya, bir bildiğim var ki öyle diyorum. Lütfen tek istediğim bu sadece. Tamam mı babaanne?”

“İyi,” dedi babaannem ancak o da aynı halam gibi bu durumdan memnun olmamış gibiydi. Yine de isteğime uyacaklarını düşünüyordum. “Tamam,” dedim sevinçle. “Ben birazdan gelirim.”

Kimseden cevap beklemeden salondan çıktım ve dış kapıya ulaştım. Ev botlarımdan kurtulduktan sonra kapıyı açarak dışarı çıktığımda, ayakkabılarımı hızla ayağıma geçirdim ve asansörü çağırdım. Bir üst katta olan asansör hızlı bir şekilde bulunduğum kata geldiğinde, içine girerek sifıra bastım. Asansör kısa süre sonra durdu ve dışarıya çıktım.

Apartmandan dışarıya adımımı attığım an esen rüzgâr, saniyesinde yüzümün buz kesmesine sebep oldu. Sıcak avuç içlerimi yanaklarıma bastırarak soğuktan korumaya çalışırken bana arkası dönük olan Soner’e doğru seri adımlarla yürüdüm.

Aramızda birkaç adımlık kısa bir mesafe kaldığında, “Yukarıya gelmeyi düşünür müsünüz acaba, Soner Bey?” dedim.

Sesimi duyan Soner ağır hareketlerle bedenini bana doğru çevirdi. Bugün günlerden cumartesiydi ve dün evimizdeki misafirler sebebiyle okula gitmemiştim. Soner’i en son perşembe günü görmüştüm. Bir gün gibi kısacık bir sürede bile özletmişti kendisini salak çocuk.

Bakışlarım yüzünde turlamayı keserek elalarına çıktığında, gözlerinin beyaz olması gereken kısmını ele geçirmiş olan kızarıklık anlık olarak duraksamama neden oldu. Bu kızarıklığı biliyordum.

Daha önce defalarca kez denk gelmişim ve hepsinde de kalbimi üzüntüden paramparça edecek etkiye sahipti.

Korkuyla, “Gözlerin...” dedim.

Başta ne demek istediğimi anlamadığını belirtircesine kaşlarını hafifçe çattı. Çok değil, birkaç saniye sonra kaşları gevşedi. “Bir şey kullanmadım,” diye alalecele bir açıklamada bulundu. Telaşla yaptığı açıklamanın ardından gözlerime inanmamı istercesine uzun uzadıya baktı. “İki gündür uyumuyorum. O yüzden.”

Gizleyemediğim bir tedirginlikle, “Neden?” diye sordum. Geceleri uyuyamadığını biliyordum ama iki gündür gündüzleri neden uyumadığını merak ediyordum.

“Dün okula gitmedim,” dediğinde kısacık cevabı bana yetti. O hep okulda uyurdu. Sessizlikte olmadığı zamanlar, birilerinin çevresinde olduğunu hissedince uykuya dalarken zorlanmadığını biliyordum. Dün, ben okulda olmayacağımı önceki günün akşamında Soner’e söylediğimde o da okula gitmemiş olmalıydı.

Elinde tuttuğu çikolata kutusunu yeni fark ediyordum. Kaliteli bir marka olduğu, kutunun ihtişamından belliydi. “Çikolata mı aldın?” diye sordum gülerek.

Bakışları eline kaydı. “Elim boş gelmek istemedim. İnternette ne alabileceğime baktığımda bu çıktı karşıma.”

Kutuyu incelemeyi bırakarak yüzüne çıkardım bakışlarımı. Konumuz çikolata değildi. “Bizden çıktığında seninle geleyim mi?” dedim Soner’e doğru bir adım atarak. “Ben yanımdayken uyursun.”

“Gerek yok.” Sormam başlı başına hataydı, elbette ki yok diyecekti. “Hayır,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Geleceğim.”

Yorgunluğu gözlerinden okunuyorken onun biraz daha uyanık kalmasına içim razı gelmezdi. Bu tanışma denilen şeyin olabildiğince çabuk bitmesi ve annelere bir yalan uydurup Soner’in peşine takılmak için elimden geleni yapmalıydım. “Zamanı değil, Beste. Tüm ailen sizdeyken benimle çıkıp gidemezsin, hoş olmaz.”

Işık hızında ajitasyon modumu açarak, “Ama ben çok sıkıldım,” diye sızlandım. “İki gündür ona buna hizmet etmekten tüm vücudum yorgunluktan sızım sızım sızılıyor.” Soner’le aramızdaki mesafe iyice yok olurken dudaklarımı birbirine bastırarak alttan alttan tatlı olduğunu düşündüğüm

bakışlarımı atarak yüzüne baktım. “Yorgunluktan düşüp bayılayım mı ben? Gidelim, ikimiz koyun koyuna sarılıp uyuyalım işte.”

Soner’le koyun koyuna sarılıp uyumak... En sevdiğim aktiviteydi.

Soner’in boş bakışlarının yerini sımsıcak bir ifade alırken amacıma ulaşmanın verdiği sevinçle beraber gülümsedim. “Biliyordum bana kıyamayacağını,” dedikten sonra kollarımı Soner’in beline dolayarak bedenine sarıldım. Ortaya kendimi atarak nasıl da güzel ikna edebiliyordum Soner’i öyle... Bana olan zaafını bu şekilde belli etmesi onun açısından birazcık zararlı olabilirdi zira yapmak istemediği her şeyde, bizzat kendim üzerinden ajitasyon yapmak bir numaralı ikna yöntemim olacaktı.

Soner’in de kolları beni çepeçevre sardığında yüzümdeki gülüş büyüdü. Bu kolların arasında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum. Soner’den önce bu hissi yalnızca babama sarılırken yaşarken, şimdi birkaç ay öncesine kadar iki yabancı gibi olduğumuz birinin kolları arasındayken yaşamak hayatın ne kadar garip olduğunu bir kere daha fark ettiriyordu.

Gerçi tam olarak yabancı da sayılmazdık. Ben onun çocukluğunda, parkta gördüğü ve unutamadığı pembe şapkalı kızdım. Soner ise son bir yıldır beni herkese karşı kör eden o çocuktu. Biz iletişimde değilken bile kalplerimizde birbirimize karşı gizli bir bağ vardı.

Düşüncelerimin gittiği bu yön bana dün okuduğum ve Soner’e anlatmak için kaydettiğim bir mitolojik inanışı hatırlattı.

“Yeri değil biliyorum ama dün bir şey okudum ve sana anlatmak istiyorum.” Çenemi Soner’in montuna yaslayarak bakışlarımı kızarıklıkların çevrelediği ela gözlerine çıkardım. “Japon mitolojisindeki bir inanışa göre tanrı tarafından ruh eşleri olan kişilerin serçeparmaklarına kırmızı, görünmez bir ip bağlanırmış.” Soner ilgiyle beni dinliyordu ve anlatmayı bırakıp salak salak sırtıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Dişlerimi dudağıma geçirerek gelecek olan sırtışı engellemeye çalıştım.

“İpin bağlandığı yerler ve hikâyeler değişse de ipin bağlı olduğu kişiler başka insanlara âşık olsalar da kırmızı ip esnermiş, kördüğüm olurmuş fakat asla kopmazmış. İki insanın kaderini birbirine bağlarmış. Buna kaderin kırmızı ipi denilirmiş. Böyle şeyler sana saçma geliyor olabilir belki ama bir efsaneden ibaret de olsa bizim durumumuza uyduğunu düşünüyorum.”

Elimi, yumruk haline getirip sadece serçeparmağımı havada tutarak Soner’in göz hizasına getirdim. Bu hareketimle beraber Soner de omzuma sardığı kollarından birini çekip beni taklit ederek serçeparmağını

benimkinin yanına getirdi. Yan yana duran parmaklarımıza bakarken içten bir tebessümle yanağımı Soner'in göğsüne yasladım.

Soner, yumruk yaptığı avucunu açtıktan sonra benimkini de açtı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bir süre o şekilde, birbirimize sarılarak durduk. Gözlerim kapalı bir halde beklerken ani bir hareketle Soner beni kendisinden uzaklaştırdığında ne olduğuna şaşırarak gözlerimi araladım.

Yeni farkına varmış gibi, "Niye üzerinde mont yok senin?" dedi. Soner bunu sorar sormaz ben de havanın soğukluğunu ve nasıl üşüdüğümü hatırladım.

"Bir anda çıktım evden. Unutmuşum," diye mırıldandım.

"Yürü," dedi omzumdan tutup bedenimi apartmana doğru çevirirken. Beni bahçeye doğru yürütmeye başladı.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Aa," dedim. "Sen bir kırolaştın, bir şeyler oldu sana. Tüm romantikliklerin köprüyü geçene kadar mıydı?"

Soner dediğimi umursamadan beni apartmana doğru yürütmeye çalışırken, esmekte olan rüzgâr birdenbire şiddetini arttırdı. Bir anda büyük bir toz kütlesi olduğumuz tarafa doğru gelirken refleks olarak gözlerimi kapattım. Soner'in omuzlarıma yerleştirdiği elinin baskısı kaybolurken aynı anda hemen arkamdaki bedeninin de benden uzaklaştığını hissettim. Gözlerimi aralayıp Soner'e bakacağım sırada suratıma suratıma vuran rüzgârın etkisi kesildi ve yüzüm Soner'in göğsüne gömüldü.

Anlık esen rüzgâr birkaç saniye sonra birazcık da olsa dinginleştğinde, uçuşan tozlar suratıma gelmesin diye önüme geçip yüzümü göğsüne gömen Soner geri çekildi ve beni de kendisiyle beraber sürükleyerek apartmana soktu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Peşine takılmış yürürken aptal âşık yanıma açmış, Soner'e bakarak sırtı-
tıyordum. Aniden arkasını dönüp bana baksa ve otuz iki diş sırttığımı
görse delirdiğimi düşünebilirdi.

Gerçi bu yeni bir şey değildi.

Birlikte asansöre bindiğimizde sırtımı asansörün duvarına yaslayarak
Soner'in profilini incelemeye başladım. Gergin olduğunu hissediyordum.
Aslında hissetmekle de kalmıyor, görüyordum da. Kasılan yüz hatları her
şeyi açıklıyordu. Dişlerini sıkıyordu.

"Eğer istemiyorsan ya da çelişkideysen ailemle tanışmak zorunda değıl-
sin." Kafasını yana doğru çevirerek elalarını gözlerime değıdirdi.

"Zorlanacağını biliyorum. Çok daha rahat olduğun bir zamanda bunu
tekrarlayabiliriz. Kendini ailemle tanışmak zorundaymışsın gibi hissetme
diye söylüyorum. Ben onları geçiştirmenin bir yolunu bulurum."

Onun gerginliği beni de tedirgin ediyordu. Bu tanışma meselesi biraz
emrivaki gibi olmuştu, bu yüzden kendimi diken üstünde hissediyordum.

Soner'in bakışlarının benden ayrılmasıyla beraber asansör durup da ka-
pısı açıldığında dışarıya çıktık. Durup Soner'e doğru döndüğümde o da
aynısını yaparak yüzünü bana çevirdi. "Tanışmak sorun değıl, Beste. Sadece
hoşlarına gitmeyecek bir şey yaparsam ya da söylersem bana kızma, olur
mu? Çünkü nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Allah'ım... Bu çocuğa dayanamıyordum.

"Saçmalama," dedim hemen. "Sana neden kızayım? Öyle bir şey yap-
mazsın, kendine yüklenme lütfen. Her şey güzel olacak. Annemle babam
seni çok sevecek. Gerçi..." Sesli bir biçimde güldüm. "Annemin gözünde
şimdiden olmayan oğlu konumuna yükseldin bile. Seni o kadar çok anlat-
tım ki yakında beni satar seni alır, o derece."

Soner'in de dudaklarında gülümsemeye yakın bir ifade belirlediğinde onu rahatlatmak için konuşmaya devam ettim. "Babam dışarıdan katı gibi durur ama kocaman bir kalbi vardır, onun da seni seveceğinden eminim." Babam biraz sıkı ve kuralcı bir insandı ama bunun önüne geçebilecek tek bir şey vardı; benim mutluluğum. Ben mutlu olduğum sürece, yanımdaki kişi beni mutlu ettiği müddetçe o insanı sevmeme ihtimali yoktu.

Fakat yanımdaki beni bir kez dahi ağlatır ve mutsuz hissetmeme sebep olursa ne kadar severse sevsin, bir daha asla ona karşı eskisi gibi olamazdı.

Soner için defalarca kez ağladığımı bilmese de olurdu...

"Tamam," dedi Soner. "Sorun yok. Girelim içeri, üşüme daha fazla." Dışarıdaki soğukluğun apartmanda zerresi olmamasına rağmen kafamı sallayarak onayladım ve kapının ziline bastım. Fısıltıyla, "Bir tane halam var," diye konuştum. Aniden kapıyı açan kişi Makbule halam olursa dedikodusunu yaptığımı duysun istemiyordum. "Biraz değişik bir kadındır. Lütfen bir şey derse de takma. Çoğu zaman biz bile onun söylediklerini umursamıyoruz."

Ben umursuyordum gerçi.

Eğlenir gibi bir tonlamayla, "Halanın dedikodusunu yapman yakışmadı," dedi.

"Neyden bahsettiğimi kadını gördüğünde anlarsın," diye homurdandım.

Kapı, sevgili kuzenim Aylin tarafından açıldığında ikimizin de bakışları o tarafa döndü. Aylin elinde kocaman bir yeşil elma tutuyordu. Isırık aldığı elmasını ağır hareketlerle indirirken benim üzerimdeki bakışları Soner'e kaydığında, yüzünde bariz bir şaşkınlık oluştu. Ağzı neredeyse çenesi düşecek kadar açılırken, gözlerimi kısarak uyarı dolu bakışlarımı yüzüne diktim ama odağı bende olmadığı için bana mısın demedi.

Harika. Bu yaşta kuzen katili olacaktım.

Dikkatini çekme amacıyla boğazımı temizledim. Nihayet bakışları Soner'in yüzünden ayrılıp bana döndüğünde, kendine gelmiş olmalıydı ki dağılan ifadesini hemen düzeltti ve geriye çekildi.

Sonunda. Dakika bir, gol bir.

Ben ters bakışlar ata ata yanından geçerken Aylin cilveli bir şekilde, "Merhaba," dedi. Soner'in elinde tuttuğu çikolata kutusunu işaret ederek devam etti. "Alayım ben onu."

Hiçbir şey yapmadan öylece ikisini izlerken gözlerim gittikçe daha da kısılıyordu. Bir ara önümü göremeyecek hale gelmişim ki toparlandım. Bugün için planlarım dahilinde kesinlikle sevgilimi kuzenimden kıskanmak yoktu. *Umarım şu an abartan benimdir* diye düşünürken yanımda beliren annem kurtarıcım oldu.

Annem sevecen bir şekilde, "Hoş geldin," dedi Soner'e. "Öyle durma kapıda, içeri geç hadi."

Annemin bu tavrıyla Soner'in gerilen kaslarının birazcık da olsa gevşediğini fark ettim. "Hoş buldum," dedi ne aşırı samimi ne de soğuk diyebileceğim bir ses tonuyla. Anneme bakarken bakışlarından garip bir ifade geçip gitti. Bunun ne olduğunu tam olarak çözemedim.

Soner elindeki çikolata kutusunu anneme doğru uzattı. "Bu sizin için."

Bana almamak ne demekti? Ben neydim burada ya?

Annemin gülümsemesi derinleşti. "Ne kadar nazıksın, teşekkür ederim." Gözüme çikolataları kestirdim. Anneme almış olabilirdi ama onlara ortak çıkacaktım. Ben daha çok severdim.

Aylin anlamsız bir homurtu çıkarıp bize arkasını dönerek mutfığa geçtiğinde, Soner yanlış bir şey yaptığını düşündüğünden olsa gerek, kuzenimin arkasından merakla bakakaldı. Annem bir kez daha, "Hadi oğlum, içeri gel," dedi. Bakışlarını bize çevirip kafasını salladı ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra eve girdi.

Soner evimize ilk kez geliyordu, fırsat bulursam bir ara ona odamı da göstermek istiyordum.

Soner, annemin yönlendirmeleriyle oturma odasına geçtiğinde kapıyı kapatırken derin bir nefes aldım. Soner'in geçmekte olan gerginliği şimdi de benim vücuduma yüklenmeye başlıyordu. Sevgilini ailenle tanıştırmak ne zor işti. Ortada büyütülecek bir olay yoktu ama insan istemsizce geriliyordu işte.

Sol tarafta kalan boy aynasından üzerimi kontrol ettim. Dağılan, güzel görünmeyen bir yerimin olmadığı kanaatine varınca kapının yanında duran ev botlarımı ayağıma geçirerek oturma odasına girdim. Ben gelene kadar annem, Soner'i ikili koltuklardan birisine oturtmuş kendisi de yanına geçmişti. Soner'in yanında öyle bir duruyordu ki Soner'e tek kelime edilse hemen savunacakmış gibi bir izlenim alıyordum. Annem varken korkma gerek yoktu, Soner'imi kimselere yedirmezdi.

Makbule halam, babaannemden önce atılarak konuşmaya başladı. "Soner'di, değil mi?"

Başka yer olmadığı için Pınar halamın yanına gidip yemek masasının sandalyelerinden birisine kuruldum. Halam kafasını bana doğru çevirip yarım ağız güldü ama bu gülüşüne karşılık veremeyecek kadar gergin hissediyordum kendimi. "Evet, Soner," diye cevapladı sevgilim.

Tamam, güzel gidiyoruz.

“Senden önce ünün geldi kulağımıza, Soner,” dedi halam. “İki gündür Soner aşağı, Soner yukarı dilinden düşmüyor bu kızın.” İma dolu sözlerini tamamlaması üzerine ağzım açık bir şekilde halama bakakaldım.

Normal zamanda evet, öyleydim fakat onların yanındayken hiç de öyle bir şey yapmamıştım. Sadece bir, iki kez babaannemin Soner hakkındaki sorularına cevap vermiştim.

Pınar halam kulağıma doğru yaklaşarak fısıldadı. “Ablam seni batıracak bugün, Beste.”

Gerçekten imdat.

Neyse ki babaannem olayı devraldı da üzerime bir rahatlama çöktü. “Nasılsın oğlum, iyi misin?”

“İyiym, siz nasılsınız?” Bu konuda, Soner düşündüğümünden biraz daha iyiydi. Karşısındakini şüpheye düşürecek kadar soğuk davranmıyordu ama bir anda samimiyet de kurduğu söylenemezdi. Babaannem zaten aşırı samimiyetten hoşlanan birisi değildi. “İyiym, teşekkür ederim.”

Babaannem bir süre bana baktıktan sonra yine odağına Soner’i aldı. “Beste ile aynı sınıfta mısınız, Soner? Öyle mi tanıştınız?”

Oysaki ben bu sorulara geçtiğimiz iki günde bin defa cevap vermiştim...

“Geçen seneden beri aynı sınıftayız. Oradan tanıştık sayılır.”

Sayılırdı çünkü aslında küçükken parkta karşılaşmıştık. Tabii o da tam bir tanışma sayılmıyordu. Karışık bir mevzuuydu.

Makbule halam, “Nasıl bu hale geldiniz peki?” diye sordu. *Sevgili oldunuz demek çok zor olmasa gerek.*

Soner’in bakışları bana kaydı. Ne diyeceğini bilemez bir hali vardı. “Soner’e mesaj attım, oradan olaylar gelişti ve bu haldeyiz,” dedim. Soner ilk yazan tarafın ben olduğumu söylemekten çekineceğini düşünmüş olmalıydı. Öldürecekten beni bu çocuğun düşünceli halleri.

“Kız o ne biçim şey?” Halamın kaşları çatıldı. “İlk adımı erkekler atmaz mıydı?”

“Ne alaka ya?” dediğimde verdiği cevap çok manidardı. “Kız evi naz evidir. Bırak karşındaki senin için çabalasın, sen değil.”

Yani şu durumda bunu söylemek ne değiştirecekti, merak ediyordum.

“Bu tavsiyelerini Aylin’e sakla halacığım,” dedim. Aylin, Makbule halamın kızıydı. Daha öncesinde defalarca kez sevgilisi olduğunu duymuştum ama ona, bana verdiği tepkinin zerresini verdiğini sanmıyordum. Oysa benimkini duyduğundan beri yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranıyordu.

“Aylin senin gibi değil ki o, mesafesini bilir. Kendinden ödün vermez.”
Şu an ne alakası olduğunu sorgulamayacaktım.

“Makbule kalk da bize çay koy,” dedi babaannem. Minnet dolu bakışlarını ona yollarken halam, babaannemin bu emrini yerine getirmesi gerektiğini bildiğinden gözlerini devirerek ayağa kalktı. Saniyeler sonra salondan çıktığında arkasından onu izlemeyi bırakarak Soner’e döndüm. Onun bakışları zaten bende olduğundan göz göze gelmemiz kaçınılmaz oldu.

Sorun olmadığını belirtmek istercesine tebessüm ettim. Karşılık olarak da ondan varla yok arası bir gülümseme aldım. Biraz daha rahatladı ve bakışlarını babaanneme çevirdi.

“Benim bu salak kızıma bakma oğlum. Dilin kemiği yok ki işte, pataatsız biraz.”

“Benim için sorun değil.”

Babaannem, Soner’e sorular sormaya devam ederken annemin kaş göz işaretleriyle kapıyı gösterdiğini fark edince, yerimden kalkarak gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Benim salondan çıkışım ile elinde tepsiyle halamın girişi bir olurken annem de hemen arkamdan benimle geldi. Birlikte mutfaka geçtiğimizde kimsenin olmaması iyi olmuştu çünkü durum değerlendirmesi yapacaktık.

İçeriden babaannemle Soner’in sesi geliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum. “Bir tabak da Soner’e hazırla bakayım,” dedi annem.

Mutfak dolabından düz ve geniş bir tabak çıkarırken, “İtiraf et,” dedim. “Soner’i hemencecik benimsedin.”

“Çocuk benim şapkamı saklamış yıllarca dedin, Beste. Nahif seviyor belli. Saygılı ve efendi birisine de benziyor. Benimsemeyeyim de ne yapayım?”

Çok haklısın anne, çok.

Tabağa önce büyük bir dilim börek koydum. “Anne, böyle bana yaptığın gibi ona da anne şefkati gösterebilirsin.” Anneme sırtım dönük olduğu için tepkisini göremiyordum. “Ne bileyim, sevdiğini hissedersin işte.” Soner’in ailesinin vefat ettiğini annem biliyordu.

Bu sebeple hiç sorgulamadan, “Tamam,” dediğinde bir kez daha böyle bir anneye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkına vardım.

“Babam ne zaman gelecek anne?”

“Biraz önce konuştum. Şimdi işi olduğunu, en geç iki saate geleceğini söyledi.” Kafamı sallayarak onayladım.

Annemle mutfakta biraz daha oyalandıktan sonra elimdeki tabağı tepsiye koydum ve beraber içeriye geçtik. Salona girer girmez babaannemin,

“Bizim kız çok arsızdır,” dediğini duyduğumda adımlarım kapının önünde kesildi.

Çocukça bir tavırla, “Konu nereden buraya geldi şimdi ya?” diye sızlandım.

Babaannem beni umursamadan konuşmaya devam etti, Soner ise can kulağıyla onu dinlemeye. “Biraz pervasızdır da. Aynı halası gibi onun da dilinin kemiği hiç yoktur ama onunki iyi manada. Hislerini içinde tutmayı bilmez, pat pat söyler hemen.” Ne yazık ki öyleydi... Babaannem beni çok iyi tanıyordu.

Soner’in önüne geçerek tepsiyi ona doğru uzattığımda, tabağı alıp sehpanın üzerine bıraktı. Dikkatini babaanneme öyle vermişti ki bakışları yüzüme bile dönmedi.

“Bir şeyi ya da birini çok severse ondan asla kopamaz. Ne yaparsan yap, ondan Beste’yi ayıramazsın. Küçükken de öyleydi, görüyorum ki hâlâ daha öyle. Çok net hatırlıyorum bir tane emziği vardı, beş yaşına geldiğinde bile ağzından düşürmezdi. Ağzından almaya gör, çığlığı basardı.” Rezil oluyordum, rezil. Tepsiyi masaya bırakarak Pınar halamın yanındaki yerime otduğumda onun büyük bir sırtışıla babaannemi izlediğini fark ettim.

“Bunu anlatmasa mıydın babaanne ya?” diye mırıldanarak araya girdim ama kimse beni duymadı.

“Bir gün annesi saklayıp kayboldu dedi de ancak öyle bırakabildi emzik sevdasını.”

“Ne demek saklamak ya? Kaybettim diye ne kadar ağlamıştım.” Bu benim çocukluk travmamdı. Çığlık çığlığa ağlayıp tüm evin altını üstüne getirmiştim.

Annem gülümsedi. “Başka türlü bırakmayacaktın. *Okula da emziğimle gideceğim* diyordun kızım ne yapsaydım?” O yaşlarda kreşe başladığımı hatırlıyordum. Gerçekten de emziğimi oraya götürüp arkadaşlarıma göstermek gibi düşüncelerim vardı.

Götürseydim ve *bu yaşta hâlâ emzik mi çiğniyorsun* diye benimle dalga geçselerdi, beş yaşındaki Beste için asıl travma bu olurdu herhalde.

“Anlatmak istediğim; eğer şu an buradaysan ve bizimle tanışıyorsan, Beste’nin çok sevdiği birisi olmandan kaynaklıdır. Öylesine birisi ve öylesine bir ilişki içerisinde olsaydınız torunumu birazcık bile tanıyorsam seni bizimle tanıştırmaz, tanışmak istediğimizde bir bahane uydurup geçiştirirdi. Beste’nin sevdiğini biz de sever ve saygı duyarız. Bizim yanımızda rahat olabilirsin.”

Belli ki Soner'in gerginliği babaannemin de gözünden kaçmayan bir ayrıntıydı. Bu konuşması beni bile rahatlatırken Soner'in rahatlamaması imkânsızdı.

Soner bana bakarken hafif bir tebessümle, "Biliyorum," dedi. Ufak bir gülümsemeydi ama öyle derindi ki adeta gözlerinin içi gülüyordu. "Her zaman sevdiğim birisinin ailesiyle tanışmıyorum. Gerginliğim göze battıysa üzgünüm."

Yerim. Isıra ısıra hem de hunharca.

"Esağfurullah oğlum, ne batması?" dedikten sonra babaannem çayından büyük bir yudum aldı.

Makbule halam birkaç dakika süren sessizliğini bozdu. "Doğma büyüme İstanbullu musun, Soner?"

"Öyleyim."

İşte geldik, Soner'in hayatıyla alakalı sorular kısmına... Asıl gerginlik şimdi başlıyordu. Bakalım buradan nasıl sağ çıkacaktık?

"Annen, baban nasıllar? Beste'den haberleri var mı?" Soner'in bakışları donuklaşırken bacağımın üzerinde birleştirdiğim ellerim, elbisemin etek kısmına gitti ve sıkıldı.

Ailesiyle alakalı tek bir şey sormayın demiştim ama elbette ki bir kulaklarından girip diğerinden çıkmıştı.

Sevgilim olarak birisini karşılarına getiriyorsam onun ve ailesinin hakkında merak ettikleri kısımlar olabilirdi. Bir taraftan onlar da haklıydı.

"Yok," dedi net bir sesle. "İkisi de vefat etti."

Neden *sormayın* dediğimi şimdi daha iyi anlamış olmalılar ki hepsinin yüzünde -evet Makbule halamın bile- üzgün bir ifade yer edindi. "Anladım, kusura bakma," diyerek arkasına yaslandı.

"Sorun değil, sormak hakkınız."

Bir anda buz gibi olan ortamın dağılmasını sağlayan şey, bebek hoparlöründen gelen ağlama sesi oldu. Herkesin bakışları hoparlöre kayarken hemen ayağa kalktım. "Aslı! Aslı uyandı." Bu ortamı düzeltse düzeltse oradan oraya koşturan, bıcır bıcır bir kız çocuğu düzeltebilirdi.

Seri adımlarla salondan çıkıp annemlerin odasına yöneldim. Kapalı olan kapıyı açtığımda Aslı'yı yatağın üzerine oturmuş, ağlarken buldum. Bir yandan yumruk yaptığı eliyle sol gözünü ovuşturuyor, bir yandan da etinden et koparıyorlarmış gibi ağlıyordu. "Aslı, bebeğim," diyerek kendimi fark ettirdiğimde bakışları beni buldu ve ağlaması dindi.

Kollarını bana doğru uzattığında aramızdaki mesafeyi kapatıp Aslı'yı kucağıma aldım. Ağlaması sessiz iç çekişlere dönüştü. Uyandığında yanında birilerini göremeyince korktuğundan olsa gerek hemen ağlıyordu. Aslı sarı kafasını omzuma yaslayıp, "Anne," dedi mırıltıyla.

"Anne birazdan gelecek." Yeni uyandığından üşümemesi için yatağın üzerindeki küçük örtüyü sırtına örtüp kucağımdaki Aslı ile beraber odadan çıktım.

"Mama," dedi sonra. Hemen ardından da ekledi. "Su."

"Tamam, sana mama ve su vereceğim." Birlikte oturma odasına girdiğimizde bütün bakışlar bize döndü. Annemin burada olmamasını fırsat bilerek hemen Soner'in yanındaki boşluğa oturdum. Babaannem, Aslı'ya bakıp *oy benim torunum uyanmış mı* temalı cümlelerini ardı ardına sıralayıp sevgisini dillendirirken, Pınar halam rutinimizi bildiğinden Aslı'nın su dolu biberonunu masadan alarak bana getirdi.

Aslı'yı bacaklarımın üzerine yan bir şekilde oturttuğumda kafasını göğsüme yasladı. Yüzü Soner'e doğru dönüktü ve ben ona suyunu içirmekle meşgulken bakışları ilk kez gördüğü bu yabancıнын üzerindeydi. Bu kez kafamı kaldırarak Soner'e baktım. Dümdüz bakışlarıyla Aslı'ya bakıyordu ama kafasının içindeki düşünceleri tahmin edebildiğim için olsa gerek, bu düz bakışların altında bile tonla şeyin gizli olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Aslı dudaklarını biberondan uzaklaştırıp işaretparmağıyla Soner'i işaret etti. "Abi."

"Evet," diyerek onayladım onu. "Abi."

Tekrardan, "Abi," diyerek işaretparmağını yavaşça indirdi. "Abiyle tanışmak ister misin?" derken Aslı'yı kucağımdan havaya kaldırdım ve ikimizin ortasında ayakta duracak bir konuma getirdim. Ellerim belinin iki yanından ona destek veriyordu. Soner ise hâlâ sessizliğini sürüyordu.

"Bu da bizim evimizin neşesi," diye konuştu babaannem. "Bıcır bıcır konuşması, ortalıkta koşturması yok mu? Nasıl keyiflendiriyor anlatamam."

Pınar halam bana bakarak, "Kuzenine çekmiş," dedi. Bu kuzen ben oluyordum sanırım.

Aslı, Soner'e doğru bir adım atıp elini ona uzattığında Soner'in karşılık olarak elini uzatması beni gülümsetti. Soner'in elini, onunkinin yanında küçücük kalan eliyle kavrayınca belini tutmayı bıraktım. "Beste de böyleydi küçükken. Gerçi hâlâ pek değiştiği söylenemez," dedi salona elinde tepsiyle giren annem.

"Hiç de bile," diye karşı çıktım. "Öyle değil."

Soner'in bakışları bana döndüğünde, "Öyle," dedi.

Sen dediysen öyledir koçum.

Aslı ilerleyip Soner'in kucağına oturduğunda, Soner de düşmemesi için onu belinden tuttu. Aslı da işini iyi biliyordu. Soner ne kadar harika birisi olduğunu daha iyi anlamalıydı. Küçük çocuğu bile daha saniyesinde kendisine hayran bırakıyordu.

Aslı, Soner'in göğsüne minik darbelerle vurarak, "Abi," dedi. "Mama."

"Ha, bir de asla doymaz," dedi babaannem. "Çok obur, dünyayı önüne versen sorgulamaz yer."

Ben sandım.

"Bunlardan vermemde sakınca var mı?" diye sordu Soner hiç dokunulmamış tabağını göstererek. Bu hareketiyle Aslı tabağı fark etti ve hızla tabağa doğru uzandı ancak Soner, belini sıkıca kavrayarak uzanmasını engelledi. "Yok, yedirebilirsin," dedim. "Bir beni yemiyor kendisi çünkü."

Soner, tabaktaki böreği peçeteye sarıp Aslı'ya yedirmeye başladığında bu görüntüyü izlerken içimde bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Olan biteni hüznle karışık bir mutlulukla izliyordum. Soner'e kardeşiyle bunları yapması için fırsat tanınmamasına çok üzüliyordum. Harika bir abi olacağından o kadar emindim ki. Şimdi kucağında Aslı varken, onu ister istemez Ada olarak düşündüğünü biliyordum.

Hayatın adil olmaması canımı acıtıyordu.

İşini çok iyi bilen Aslı, sarı kafasını Soner'in göğsüne gömmüş ona uzatılan böreği yemekle meşguldü. Çok fena bir şeydi kendisi.

Karşımdaki görüntüyü huzurlu bir gülümsemeyle izlerken sessizliğimiz babaannemin şiddetle çalan telefonuyla bozuldu.

Melodisi *sordum sarı çiçeğe, annen baban var mıdır* ilahisiydi. Yaşlıların duydukları her ilahiyi zil sesi yapması bende gülme isteği uyandırıyor ama çarpılırim korkusuyla güleliyordum.

Babaannem masanın üzerindeki telefonuna gözucuyla bakıp, "Ahretliğim arıyor," dedi.

Telefonuyla beraber ayaklanıp salondan çıktığında Soner'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim. "Ölümüne kankası yanı," diye açıkladım. "Anneannem aradı."

Babaannemle anneannem neredeyse çocukluğundan beri yakın arkadaşlarmış. Hatta annemle babamın tanışıp görüşmesi konusunda da ikisinin katkıları varmış. Son on yıldır farklı yerlerde olsalar da aralarındaki bağ hiç kopmamıştı. Her gün yarım saat ile bir saat arası süren telefon konuşmalarını yapmazlarsa günleri geçmiyordu.

Makbule halam da eline aldığı çay bardağıyla beraber ayağa kalktı. Pınar halamla Aylin'in kendi aralarında konuşmasını fırsat bilerek Soner'e döndüm. "Benimle gelsene."

Hazır ortam dağılmışken babam gelene kadar birazcık Soner'le baş başa zaman geçirmek istiyordum. Babaannemin konuşması yarım saatten önce bitmezdi. Soner, kucağındaki Aslı'yı bırakmadan peşime takıldığında salon-dan çıktık ve odama doğru yöneldik. Odamın kapısını açtığımda yine bir şekilde odama girmeyi başarmış olan Efe'yi görmek beni tabii ki şaşırtmadı.

Onu görür görmez, "Dışarı çık, Efe," dedim. Bilgisayarımı bırakmamakta ısrarcıydı velet.

Efe kafasını bilgisayardan kaldırıp bize baktı. Daha çok Soner'e bakıyordu. "Çıkayım da beraber işler çevirin, değil mi? Yemezler, Beste abla," dedi imalı imalı.

"Ne biçim konuşuyorsun sen be? Yaşa bak, aklının işleyişine bak."

"Akıl yaşta değil baştadır abla." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çıkmam."

Yatağa yaklaşırken, "İyi," dedim. "Ben de bilgisayarımı alırım o zaman. Ayrıca sen bunu çalıştırılı kaç saat oldu?"

Bana kafa tutan halleri anında yok olurken bilgisayarı sahiplenircesine tuttu. "Aslında düşündüm de işler çevirebilirsiniz." Bilgisayarı kucakladığı gibi yine ışık hızında yanımdan tüyüp gittiğinde ancak arkasından bakmakla yetinebildim.

"Kolay gelsin."

"Sinir bozucu velet," diye söylendim arkasından. Soner, kucağındaki Aslı'nın cıvılcıvılcı konuşmasını dinlediği için bizimle ilgilenmiyordu. Bizi duyduğundan bile şüpheliydim. Aslı tam olarak konuşmayı bilmediği için kendi dilinin döndüğünce anlamsız şeylerden bahsediyordu. Soner de sanki anlıyormuş gibi ona karşılık veriyordu.

Kısık sesle, "Isırırım," dedim. "Bu sefer gerçekten ısırırım."

Çok tatlılardı.

Kapıyı yavaşça kapatarak ikisinin yanma yaklaştığımda Soner'in elaları bana doğru çevrildi ve yüzümdeki gülümsemeyi fark etti. Yanına ulaştığımda yanı başında adımlarımı durdurup kafamı koluna yasladım. "Nasıl gidiyor? Her şey iyi mi?" diye sordum.

"İyi."

Aslı, Soner'in omzuna yasladığım kafama elini geçirdiğinde şok içinde ikisinden uzaklaştım. Küçük kaşlarını çatmış bana bakıyordu ki Soner'den

uzaklaştığımı görünce gülümsemeye başladı. “Şaka mısın ya?” dedim elimi vurduğu yere götürürken.

Küçük, büyük fark etmeksizin kuzenlerim birer birer sevgilime düşüyordu. *Çok güzel gerçekten.*

Soner olanlara gülerken yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve Aslı’nın vurduğu kısıma dudaklarını bastırdı. İçten bir öpücük bırakıp geri çekildikten sonra kucığında Aslı’yla beraber yatağımın üzerine oturdu. Mest olmuş bir şekilde Soner’e bakarken, “Bir daha vurabilirsin, Aslıcığım,” dedim. Soner hep böyle öpecekse Aslı hiç durmadan vurabilirdi.

Gidip yanlarına oturdum. Soner, Aslı’yı yatağın üzerine bıraktı ama Aslı benimkini aratmayacak bir arsızlıkla tekrar Soner’e yapıştı. “Arsızlık genlerimizde var sanırım.” Aslı, kafasını Soner’in bacağına üzerine koyup yatakta uzanır pozisyona geldi. Hâlâ uykusu olduğu sürekli ovuşturup durduğu gözlerinden belliydi. “Ama küçücük çocuğun bile aklını alamazsın ya,” dedim homurdanarak.

Masum ayağına yatarak, “Ben bir şey yapmadım,” dedi.

“Senin zaten bir şey yapmana gerek yok. Dümdüz dursan yetiyor.” Ben de ona bu şekilde düşmemiş miydim zaten? Ciddi manada çocuğun okulda uyumak ve camı izlemek dışında yaptığı bir şey yokken kapılıp gitmişim ona. Etkisi bu kadar büyüktü işte.

“Bunu senin söylemen garip.”

“Garip olan kısmı neymiş?”

“Sadece bir kez gördüm seni küçükken,” dedi ve bakışlarını bana çevirdi. “O bir kerelik görüşte aklımı almışsın.”

“Ya,” dedim harfleri uzatarak. “Isırayım mı bir kere?” Sevgimi gösteriş biçimim biraz göz yaşartıcıydı... Soner ilk iki seferden sonra garipsememeye başlamıştı. Kafasını hafifçe sağa doğru yatırarak onayladığını belirttiğinde, heyecanla uzanıp sol yanağını acıtmayacak bir şekilde ısırardım. Sonrasında dişlerimin yerini dudaklarım aldı ve ısırığım kısıma derin bir öpücük bıraktım.

“Buna ısırma mı dedin şimdi?” Geri çekildiğimde yanağında diş izi bile yoktu.

“Kıyamam, canın acır.”

Gülerek kafasını iki yana salladı. Bakışlarını Aslı’ya indirdi ve onun kendi kendine bir şeyler mırıldanmasını dinlemeye başladı. Bir bebeğin anlamsız mırıltılarını bile onda bir anlam buluyormuş gibi ilgiyle dinlemesi çok güzel ve özeldi. Demek ki beni dinlerken de dışarıdan böyle görünüyordu.

“Dünkü seans nasıl geçti? Ne yaptınız?” diye sordum. Telefonda biraz konuşmuştuk aslında ama detayına çok inememiştik. Evde bu kadar misafir varken uzun uzun telefonla konuşmaya fırsat olmuyordu.

“Aynı şeylerdi,” dedi. “Aynı konuşmalar, aynı konular. Şu sıralar tedavi gidişatında değişen şeyler yok, bir süre aynı devam edecekmiş.” Konuşurken Aslı’nın uyuduğu için dağılmış olan saçlarıyla oynuyordu. “Dün en çok uyku problemimin üzerinde durduk. Evin farklı bir odasında uyumaya çalışmamı önerdi.”

“Denedin mi?”

Kafasını onaylarcasına salladı. “Denedim.” Bakışları gözlerime odaklandı. “İşe yaramadı.”

Kendimi tutamayarak iç çektim. Bu esnada Soner konuşmaya devam etti. “Sorun aslında ev. Hiç kabullenmedim ama dün doktorun söylediklerini düşündükten sonra ona hak verdim. Bana cezalandırmak için kendimi o eve hapsettiğimi söyledi. Galiba gerçekten de öyle.”

Ona kötü günlerini hatırlatan şeylerden uzak kalmadığı sürece iyileşmesi zaman alacaktı.

O evde olması başlı başına hataydı zaten. İyileşme sürecinde ne kadar adım atarsa atsın, ne kadar ilerleme kaydederse etsin günün sonunda o eve döndüğü müddetçe her şey yine başa dönecekti.

Düşünceli bir şekilde, “Aslında,” dedim. “Ev senin üzerine değil mi? Satıp başka bir ev alabilirsin.” Ailesi öldüğü için tapusu Soner’e ait olmalıydı.

“Daha önce bunu yapmayı düşünmemiştim çünkü eninde sonunda yaşamaktan vazgeçeceğimi biliyordum. O yüzden evin pek önemi yoktu.” Ama şimdi işler farklıydı, şimdi bir iyileşme sürecine girmişti ve o ev, ona asla yardımcı olmuyordu. Doktoru tarafından da onaylanmıştı.

“Ama şimdi şartlar değişti,” diye tamamladım Soner’i. “Şimdi aslında o evin sana ne kadar kötü geldiğini daha iyi fark edebiliyorsun.”

O ev, tüm ailesini kaybettiği yerdı. O ev bir mezarlıktı.

Kendi kendine, “Sanırım,” diye mırıldandı. Aslı’dan huysuz bir mırıldanış geldiğinde ağlayacağını düşünürken, Soner elini hızla Aslı’nın parmaklarına götürdü ve oynamaya başladı. Bunu yaparken bakışları bende olduğu için hareketinin farkında olup olmadığından emin değildim.

“Soner düşünsene şöyle küçük, bir artı bir evinin olduğunu. Tüm eşyaları satarsın mesela, birlikte evini yeniden dekore ederiz. Yeni eşyalar alırsın, yeni bir düzen yaratırız en başından. Böyle bir yenilik sana çok iyi gelmez

miydi? Beni düşüncesi bile öyle heyecanlandırıyor ki,” diye konuştum neşyle. “Yeni hayatın için harika bir başlangıç olurdu.”

Böyle bir şey, Soner’in iyileşme sürecini de hızlandırırdı belki. O evde durmasının ona kederden başka bir getirisi olduğuna inanmıyordum. Uyuyamıyordu. Geceleri ben yatağımda mışıl mışıl uyurken o uyuyamıyordu. Bunu düşünmek, beni her seferinde o kadar kötü hissettiriyordu ki. Her gece uyuyabilmek için sabah olmasını ve okula gitmeyi bekliyordu. Önümüzde iki haftalık tatil vardı. O iki haftada ne yapacaktı?

“Güzel olmaz mıydı?” diye yineledim sorumu.

Gözleri kısıldı. “Olurdu ama alıcı bulmak o kadar kolay değil.”

“Tek derdimiz bu olsun. Babamın bir sürü emlakçı tanıdığı var. Çevresine yaysa hemen alıcısı çıkar. İşin en kolay kısmı o, sen yeter ki kabul et.”

Bakışları yatağa indi ve kendince düşüncelere daldığını fark ettim. Sessizce beklemeye başladım. O düşünürken ben de Aslı’nın parmaklarıyla oynayışını izlemeye koyuldum. Aslı’nın gözleri kapanmak üzereydi ve artık mırıl mırıl konuşmuyordu. Parmaklarını Soner’in elinden çekmediğine göre halinden memnundu.

O kadar haklısın ki, Aslı...

İstemsizce zihnime bir görüntü düştü. Soner’in kendi çocuğuyla ilgilediği, harika bir babalık yaptığı bir görüntüydü. Kalbim bu hayalin etkisiyle hızlanırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi de bir gün bu hayalin gerçeğini görebilecek miyim acaba düşüncesi oluşmuştu.

Görseydim ne güzel olurdu. Soner’in çok iyi bir baba olacağından adım kadar emindim. Bir oğlu olsaydı kendi yaşadığı hiçbir şeyi ona yaşatmayacağına, üzerine tir tir titreyeceğini tahmin etmesi zor değildi.

Nefes alış verişlerimin düzensizleştiğini fark ettiğimde derince bir iç çektim. Yine hayal âlemine dalmış gidiyordum. Soner’in ileride baba olmak isteyeceği ne malumdu?

“Tamam.” Sessizliği Soner’in sesi bozdu. “Deneyelim eğer alıcısı çıkarsa...”

Devamını getirmedi ama ben anladım.

“Tamam,” dedim heyecanla. “Ben babamla konuşurum.”

Tabii önce atlatmamız gereken bir tanışma vardı.

“İçeri gidelim mi artık? Yokluğumuz fazla dikkat çekmesin,” dedim. Soner kafasını sallayarak Aslı’nın kafasını yavaş hareketlerle yatağın üzerine bıraktı. Aslı huysuzlanarak sola doğru döndü ve saniyeler sonra mırıltısı son

buldu. Soner, Aslı'nın üzerini güzelce örterken gülümseyerek sessizce kapıyı açıp odadan çıktım.

Tam o an evin içinde büyük bir gürültü koptu.

Birinin ağır bir şeyi yere düşürmesini andıran bir gürültü...

Hemen aklıma gelen ilk ihtimalle beraber gözlerimi yumdum. Fırtına öncesi sessizliği andıran bir sakinlikle, "Efe," dedim. "Umarım o kırdığın kalça kemiğin falandır. Bilgisayarımsa eğer kendine saklanacak yer bul. Hemen!"

Zira yakalarsam elimden kurtulamayacaktı.

Tahminimin doğru olduğunu Efe'nin çığlık atmasından ve hemen arkasından evin içinde koşuşturma sesinin duyulmasından anladım. "Yaktım şimdi senin çıranı."

Seslerin geldiği yere, oturma odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığımda tam önünden geçtiğim sırada holdeki ayakkabılığın üzerinde duran ev telefonu çaldı. Benden başka kimsenin açmayacağını bildiğim için telefona yöneldim. "Sakın bir yere kaybolma velet, geliyorum şimdi!"

Masanın yanına ulaşıp telefonu açtım. "Alo?"

"Alo kızım," dedi babam. "Neden annen de sen de telefonlarımı açmıyorsunuz?"

Soner yanımdayken telefonumun varlığı aklıma geliyor mu diye bir sor-sana baba.

Kem küm ederek, "Duymamışsınız baba," dedim.

"Ya sabır," diye söylenirken nefes alış veriş sesi bana ulaştı. "Neyse kızım. Ben bugün akşam eve gelemeyeceğim. Şehir dışında bazı polislerin katılacağı bir etkinlik varmış. Bizim birimden de gitmem için beni görevlendirdiler. Birazdan yola çıkacağım."

"Ya," dedim. İstemsizce modum düştü. "Ne kadar sürecek?"

"Bir hafta falan."

Dudağımı büktüm. Babamın bir hafta boyunca evde olmamasının yanı sıra bugün Soner'le tanıştırma planım da yatmıştı. Acelesi yoktu tabii ama bir an önce tanışsınlar da rahatlayayım istiyordum.

Yanıma gelen annem merakla, "Kimmiş kızım?" diye sordu.

"Babam," dedim ve telefonu anneme uzattım.

Annem, babamla konuşmaya başlarken ben de suratımı asarak salona yöneldim. Babamın Soner'le tanışması bir hafta kadar ertelenmişti. Eminim ki Soner bu duruma benden daha çok sevinecekti.

16 Ocak 2023

Pazartesi

SONER ALKIM

Terapinin ortalarında konu Beste'ye geldiğinde, "Beste çevrende de-
ğilken ne hissediyorsun?" diye sordu doktorum. Gerçi bana kalsa te-
rapinin başından sonuna kadar konuşulacak tek şey, Beste olurdu ancak
karşımdaki doktor her şeyden çok benim düşüncelerimle, hislerimle ve duy-
gularımla ilgileniyordu.

Kendimden konuşmaktan kaçındığım her saniyede bunu fark ediyor
ve gerek sorduğu sorularla gerekse varsayımlarıyla konuyu yeniden bana
çeviriyordu.

"Hemen onun yanına gitmek zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Yani yanından uzaklaşmasını istemiyorsun."

"Evet," diyerek onayladım. "O yanımdayken gözlerimi kırpmayı bile
bir zaman kaybı olarak görüyorum. Hiç gözümün önünden ayrılmasın
istiyorum."

"Cumartesiden beri onu görmüyorsun," dedi. Seansın başında hafta so-
nunda ne yaptığımı sormuştu. Cumartesi Bestelerde olduğumu anlatmış-
tım. Dün görüşememiştik, bugün ise okula öğlene doğru gidecektim. Git-
me sebebim, Beste'yi görmek olduğu kadar öğleden sonra yapılacak olan
sınavdı da. Aslında onda da konu bir şekilde Beste'ye bağlanıyordu. Sınavı
kaçırırsam onun gazabına uğrardım.

Çekilmeyecek bir gazap değildi kesinlikle.

"Araya giren bir gün bile seni fazla etkiliyor olmalı."

"Öyle."

Kadın gözlüğünü düzeltirken, "Beste'nin hayatındaki yeri tam olarak
nedir? Açabilir misin?" dedi.

Bakışlarım istemsizce odanın içinde gezinmeye başladı. “Bugün buradaysam, şu an sizinle sekizinci seansımı yapıyorsam bunun tek sebebi, Beste. Onun hayatımdaki yeri tam olarak bu.”

Geleceğe dair asla bir hayalim olmamıştı ancak o, insana hayal kurdu-
racak kadar güzeldi. Mahvolmuş hayatıma ufak da olsa bir ışık tutacak, o
ışığın kaynağını arama ihtiyacı hissettirecek kadar büyüleyiciydi.

“O olmasaydı tedavi olmak aklımdan hiç geçmez miydi?”

Kafamı iki yana salladım. Kadın düşünceli bir şekilde elindeki not def-
terine çok kısa bir şeyler yazdı. Hemen ardından bakışları yeniden beni
bulduğunda, “Başlarda -ilk birkaç seanstan bahsediyorum- sendeki isteksiz-
liği fark etmiştim,” dedi. “Seanslara zorla geliyor gibiydin. Birkaç dakika da
olsa geç geldiğin oluyordu. Ne kadar geç gidersem seans o kadar kısa sürer
kafasındaydın muhtemelen.”

Seanslara geç geldiğimin farkında değildim.

“Ama sonradan bu durum düzelmeye başladı. Son üç seanstır vaktinden
önce geliyorsun. Önceki seansta dediğim gibi kendini bana daha çok açar
oldun. Evet, belki gerçekten en başta Beste için başladın bu yola ama şimdi-
den söyleyebilirim ki kendin de iyileşme sürecine alışıyorsun. İyileşiyorsun
demiyorum, kendini iyileşme düşüncesine alıştıırıyorsun. Yavaş yavaş ken-
di isteğin de işin içine girecek. Daha hevesli olacaksın. Hayatındaki tüm
olumsuzluklardan kurtulmak isteyeceksin ve bunu sadece Beste için değil,
normal bir insan gibi yaşayabilmek için de isteyeceksin. Kafanda geleceğe
dair planlar şekillenecek. Yavaş ve meşakkatli bir yol ancak kendindeki de-
ğişimi gördükçe o yolda attığın adımlar daha kendinden emin ve hevesli
olacak, Soner.”

İyileşme düşüncesi eskisi kadar uzak gelmiyordu artık. İyileşmek bir
imkânsızlıktan ibaretken, şimdilerde bana seneler sonraki Soner’i çağırış-
tırıyordu.

Seneler sonraki diyordum çünkü artık bu yola bir adım atmıştım. Geri
dönüş yoktu. Hep ilk adımı atmak en zordur. Benim o adımı atmam
senelerimi almıştı ve attıktan sonra da geriye adım atmak en büyük kayıp
olurdu.

Neredeyse bir dakikaya yakın süren sessizliğimin ardından doktorum,
“Önceki seansımızda başka bir odada uyumayı denemeni önermiştim,”
dedi. Konunun değişmesi, belli etmesem de ne söyleyeceğini bilemeyen
bana rahat bir nefes aldırdı. “Denedin mi?”

“Denedim ama bir işe yaramadı.” Derin bir soluk çektim ciğerlerime. “Salonda uyumayı denedim. Zaten başka bir yerde uyumayı deneyemezdim. Annemin ve abimin odasında uyuyacak halim yok.” Ses tonum alaycıydı. “Bütün gece dönüp durdum. Tavanı izledim. En sonunda uyuyamayacağımı anladığımda televizyonu açtım.”

Son günlerde televizyon son birkaç senedir açılmadığı kadar çok açılıyordu. Bunun nedeni artık evin içinde sessizlik olmasını istemememdi. Sessizlik bana iyi gelmiyordu.

“Bir sonraki gece de denedin mi?”

“Denedim, aynı sonuç.”

“Öyleyse bu seanstan sonraki ödevin başka bir evde uyumayı denemek.”

“Sonuç eğer farklı bir evde uyumamla sonuçlanacaksa bunu denememe gerek bile yok çünkü sanırım evimi değiştireceğim.” Başta altı bomboş bir düşünceden ibaretken, Beste’yle konuştuktan sonra neredeyse kesinleşmiş bir düşünceye dönüşmüştü.

Neredeyse her konuda beni cesaretlendirebilmeyi başarıyordu.

“Bu çok güzel bir haber,” dedi. “Bu kararı almanı sağlayan ne?”

“Önceki seansta söyledikleriniz. Beste’nin beni cesaretlendirmesi.”

“Evini terk etmeyi sen istiyor musun peki? Gerçekten içinden gelen bir şey mi, yoksa bir zorundalık olarak mı hissediyorsun?”

O evden ayrılmak benim için zor bir karardı fakat artık emin olduğum bir şey var ise o da o evde yaşamamanın oradan ayrılmaktan daha zor olduğuydu.

Neresine, hangi odasına, hangi duvarına baksam gözümün önünde farklı bir anı belirliyordu. Odama girdiğimde yatağımy görünce aklımda beliren ilk şey, o adamın elinde yastıkla yatağa yaklaştığı an oluyordu. Gözümün ucuyla bile bakmayayım diye abimin ve annemin odasını senelerce kapalı tutmuştum. Salonu, mutfığı... her yerinde ayrı bir acı vardı.

Hep dediğim gibi o ev bir mezarlıktı ve bazen ölülerin bile o mezarlığı terk etmesi gerekirdi.

“Artık baktığım her yerde, ayrı dehşet dolu bir anının gözümün önünde canlanmasını istemiyorum. O yüzden evet, gerçekten içimden gelen bir şey.”

“Evinden ayrılma düşüncesi sana ne hissettiriyor?”

“Zor olacakmış gibi geliyor. Annemle, abimle ve kardeşimle olan son bağımı koparacakmışım gibi hissediyorum.” Bakışlarım meraklı bir tavırla

doktorun yüzüne çevrildi. Sorar gibi bir ses tonuyla devam ettim. “Ama sanırım iyileşebilmek için o bağı koparmam gerekiyor?”

“Hayır, o bağı koparmak zorunda değilsin. Anneni, abini ve kardeşini nerede olursan ol kalbinde yaşatmaya devam edeceksin zaten, Soner. Onlardan kopabilmen mümkün değil. Sen evinden ayrılarak babanla olan bağı koparacaksın. Bu bir sevgi bağı değil. Zihnimiz kötü anıları unutmak için programlanmış gibidir ancak bir insan kötü anıyı tetikleyen bir uyarana sürekli maruz kalırsa, zihin gerekeni yapamaz.”

Dikkatle dinlemeye devam ediyordum. “Evinden uzaklaştığında göreceksin ki daha az hatırlamaya başlayacaksın. Bir yerden sonra babanı kanlı canlı karşında görür gibi olduğun hayallerinde silikleşecek. İşte onunla olan bağı kopuşu da burada başlayacak.”

Hafif bir tebessümle devamını getirdi. “O bağ koptuğunda, hayat yeniden yaşanabilir hale gelecek senin için. İşte o zaman iyileşeceksin.”

BESTE SONGUR

Devamsızlığımın dibini sıyrıyordum. Hem de gerçekten.

Ve bu pek umurumda değilmiş gibi bugün sadece öğleden sonra sınava girmek için okula gitmiştim. Dönemin son sınavıydı. Önümüzdeki cuma karnelerimizi alarak dönemi sonlandıracaktık. Karne haftasında sınav yapıp, son dakika notlarımızı sisteme girerek karnelerimizi basıma göndermek de tam olarak bizim okula yakışan bir şeydi zaten.

Evdeki misafirlerle uğraşmaktan başımı kaşımaya vaktim bile olmuyordu. Velet kuzenim bilgisayarımı kırmıştı. Makbule halam fırsat buldukça her işini bana yaptırıyordu. Aslı'nın annesi İpek halam, ufaklık için hep benden yardım istiyordu. Bir bebekle ilgilenmek güzeldi ancak bir yerden sonra zor geliyordu.

Üç gündür her durumda birilerine yardım etmekten kendime zaman ayıramaz olmuşum. Onu cumartesiden sonra görmemiştim. Bir pazar gününü sevgilimle dışarıda geçirebilirdim mesela! Günlerden pazartesiydi ve sınav için okula gittiğimde gördüğüm bir iki saatle yetiniyordum.

Acaba biraz abartıyor muydum? Zaten cumartesi günü bizdeydi. Sadece bir gün görememiştim onu. Bu kadar özleminden delirmiş hissederken abartıyor olabilir miydim?

Tekrar söylüyordum, aşk kesinlikle akıl işi değildi. Benim gibi akıllı bir kızı bile oldukça mantıksız bir insana döndürüyordu.

Bunlar hep misafirler yüzündendi! Evet, kesinlikle öyleydi.

Aklımı bulandırmışlardı.

Kendime vakit ayıramamak, Soner'e vakit ayıramamak kadar koymuyordu bana. Gerçekten de hayatımın tam orta yerine yerleşmişti ve ben, kendimi mevcut durum ne olursa olsun onu düşünmekten alıkoyamıyordum.

Ama bu insanın şikâyet edeceği bir durum değildi kesinlikle. Bunu bile seviyordum.

Bu sebepten ona okulda görüştüğümüz bir iki saatin bana yetmediğinden yakınırken yaklaşık bir saat sonra Soner'in *evinizin önündeyim, aşağıya gel* mesajını göreceğimi düşünmemiştim.

Üç gündür yıkamadığım saçlarımı -ki okula da böyle gitmek zorunda kalmıştım ve bu korkunçtu- toplayıp tepede salaş bir topuz yapmış ve montumu üzerime geçirdiğim gibi dış kapıya yönelmiştim. Mutfaktan dış kapı görüldüğü için saniyesinde sorgulayan bakışlarıyla başımda dikilen anneme, "Soner gelmiş. Onu görüp yarım saate gelirim," demiştim.

Annemin gözleri parlarken ben evden çıkana kadar Soner'i yukarı çağır-mam konusundaki ağır baskısına maruz kalmıştım. Akşam yemeğine Soner de katılmalıymış...

Benlik hiçbir problem yoktu. Soner'in gerilmesini istemiyordum.

Gerçi babamın şehir dışına çıkışının üçüncü günündeydik ve önümüzdeki birkaç gün daha evde olmayacaktı. Yani yukarıda zaten tanıştığı insanlar olacağı için gerilmez diye düşünüyordum. *Umarım.*

Tam şu anda adeta seke seke apartmandan çıkıyordum. Apartmanın kapısından dışarıya adımımı attığım gibi biraz ötede dikilen Soner'in bedeni görüş açıma girdi. Hızlı adımlarımı o tarafa yönlendirirken daha onu görür görmez yüzümde kocaman bir sırıtiş belirdi.

Aptal âşk sırtması...

Ona en yakın konuma geldiğimde, "Ben geldim!" dedim neşeyle. Soner sesimi duyar duymaz bana doğru döndü. Bakışlarım kafasına çektiği kapüşonlusunda, şapkadan alnına doğru firar eden saçlarında, sokak lambasının yarısını aydınlattığı kemikli yüzünde hızlıca gezdirdim. Gerçekten de çok özlemiştim.

Beni gören Soner gülümserken ilk kez benden önce davrandı ve öne doğru uzanarak kollarını belime doladı. Kalbim göğüs kafesimin içinde

taklalar atmaya başladı. İlk ataklar, Soner'den pek beklediğim şeyler değildi. Buraya kalkıp gelmesini de beklemiyordum.

Çok ufak tefek şeylerdi ama Soner'den beklenmedikti işte. Herkesin normaliydi ama Soner'in değildi.

Şaşkınlığımı bir başkasına anlatsam anlamazdı bile.

Alaylı bir sesle, "Tek özleyen ben değilim anlaşılan," dedim ve kollarımı Soner'in boynuna dolayabilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Kollarım boynuna dolandığında kolaylıkla bedenimi kendine doğru iyice yaklaştırdı. Kıkırdayarak yüzümü boynuna gömdüm.

"Değilsin." O göremese bile gülüşüm daha da büyüdü. İçten gelen bir sesle, "Ben de çok özledim," dedi. Birazdan eriyip havaya karışacaktım.

"Ne yaptın mesela beni özlerken?" dedim şımarıkça.

"Kalkıp buraya geldim. Yetmez mi?"

Kıkırdadım. "Yarını bekleyemedin yani."

Cıkladı. Hâlâ sarılıyor olduğumuzu fark ettiğimde kollarımın baskısını azaltarak biraz geri çekildim. Sarılmak güzel eylemdi ancak Soner gibi bir insanın yüzünü izlemek de bir o kadar güzeldi. Aramızda biraz mesafe açılana kadar geri çekildiğimde Soner de belimdeki kollarını gevşetti.

"Mesajlarından anladığım kadarıyla sen de bekleyebilecek gibi değildin."

Kafamı aşağı yukarı doğru salladım. Haklıydı, değildim.

"Annem seni yemeğe çağırdı," dedim.

Bakışları önünde durduğumuz binaya doğru çevrildi. "Şimdi mi?"

"Evet. Soner görsen senin geldiğini duyunca kadının gözleri parladı ya. Birkaç saatlik bir görüşte kadına kendini nasıl bu kadar sevdirdin, anlamıyorum." Cumartesi günü Soner birkaç saatin ardından artık gitmesi gerektiğini söylediğinde, gitmemesi için kırk takla atmıştı. Soner de annemi kıramadığı için bir süre daha kalmıştı ancak en sonunda gerçekten gitmek istediğini anladığımda annemi gizlice uyarmıştım.

Soner'in gitmek isteme sebebi ailemi sevmemesi falan değildi. Onun için ilginin tamamıyla üzerinde olduğu birkaç saat geçirmek bile fazla bir durumdu. Alışkın değildi ve bocalıyordu.

Fark ettiğim için anlayışla karşılamıştım ki Soner tanışma sürecini çok güzel atlatmıştı da.

Soner'in dudaklarında sahici bir gülümseme belirdi. "Annende herkesi bağrına basacak bir merhamet var."

Bunun ona kendi annesini hatırlattığını biliyordum. Gülüşüme hüzün bulaştı. Neyse ki Soner kalbimi dağlamamaya karar vermiş gibi duygusal bir konuşma yapmadı. "Sıra babanda," dedi.

Evet, sıra babamdaydı ve zor olan da oydu zaten.

"Babam da seni sevecek," dedim güven vermek istercesine. "Göstermez ama annem gibi o da merhametlidir. Seni sorgulayacak, üzerine gelecek ama hepsi seni denemek için."

"Eve ne zaman dönecek?"

"Hafta sonu büyük ihtimalle."

"Biraz daha vakit var en azından."

"Gerilme." Soner yan tarafımızda kalan bahçe duvarına doğru adımlarken, beni de elimden tutarak yanına çekti. Başta ne yaptığını anlamasam da neredeyse bir metre uzunluğunda olan duvarın üstüne oturduğunda dank etti ne yapmaya çalıştığı. "Pek konuşamadık, senin seansın nasıl geçti?" diye rutin bir soru sordum.

Seanslarına dair bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyordu. Soner'in iyileşme sürecine adım atmış olması beni gururlandırıyor.

"Bağımlılık ana konuydu bugün." Yanına oturmak için hareketlendiğimde elimden tutarak beni bacaklarının arasına çekti ve laf arasında, "Beton soğuk," diye açıklama yaptıktan sonra onun bacağına oturmamı sağlarken seanstan bahsetmeye devam etti. "Sonra ev meselesini konuştuk. Evimi değiştireceğimi söyledim."

Ben şu an Soner'in bacağında oturduğumu kendime ve son hızda atan kalbime idrak ettirmeye çalışırken son söylediği, saniyeler sonra anca zihnimde bir anlama ulaştı. O an gözlerimin parladığına yemin edebilirdim. "Kesin bir karar verdin yani bu konuda?"

Gözlerimin içine baktı. Yüzlerimiz arasında kısa bir mesafe varken elalarına bakmak kalbe zarardı. "Verdim. Artık taşınmak istiyorum."

Cumartesi günü bu konuyu konuşmuştuk ancak bir ihtimalden ibaretti. Şimdiyse kesindi ve bunu duyduğum için çok mutluydum.

Heyecanla, "O kadar güzel bir adım ki bu," dedim. Devamını hevesle getirdim. "Yeni evini döşerken sana yardım edebilir miyim?"

Buna dünden razı gibi, "Meydan senin," dedi.

Bir çocuğun sevincini andıran bir heyecanla ellerimi çırpıttım. "Zevklerine güveniyorum. O kadar güzel olacak ki." İşe ilk önce o evdeki eşyaları satmakla başlamalıydık.

Ama önce bu ev satılmalı ve Soner'e yeni bir ev bulunmalıydı.

“Ee, başka ne konuştunuz doktorla?”

“İlk seanslarda isteksizce geldiğimi ama son birkaç seansta durumumun daha iyi olduğunu söyledi. Sorduğu sorulara kaçamak cevaplar vermeyi bırakmışım. Artık ona karşı daha açıkılmışım ve uzun cevaplar veriyormuşum. Bunun iyi bir gelişme olduğundan bahsetti.”

“Vay be,” dedim hayretle. “Uzun uzun konuşan bir Soner, ha? Biz ne zaman erişiriz bu şerefe, Soner Bey?”

“Seninle hayatımda kimseyle konuşmadığım kadar konuşuyorum.”

“Evet ama benim seninle konuştuğum kadar değil. Ben sana en gereksiz şeyleri, saçma sapan ayrıntıları bile anlatıyorum. Sen hep kısa ve öz konuşuyorsun.”

İsyankâr değildi bu cümleler.

“Saçma sapan ayrıntılar dediğin şeyleri senden dinlemeyi seviyorum ben.”

“İşte ben de senden dinlemek ve sevmek istiyorum. Ne bileyim? Evinde gidip bir koltuğa oturduğunu anlatsan bile oturur dinlerim. Sesini daha çok duymak istiyorum.” Çünkü Soner tam olarak bunu yapıyordu. Ciddi anlamda günümün en gereksiz ayrıntılarını bile dinliyordu ve bunu büyük bir ilgiyle yapıyordu. Ben konuştuğumda gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Bunu yapmayı seviyordu.

Bakışları kısa bir anlığına benden ayrılarak bomboş sokağa kaydı. O birkaç saniyelik boşlukta ve sessizlikte bunu unutmuş olan zihnim, yeniden Soner’in bacağında oturduğumu hatırladı. İki bacağının arasına yerleşmiş, bir bacağına yan bir şekilde oturmuştum. Sağ omzum onun göğsüne yaslıydı ve kesinlikle yüzlerimiz arasındaki mesafe çok azdı.

Soluklarım hızlanırken Soner’in elaları tekrardan yüzümü buldu. “Gördüğüm en insancıl kedi dediğin Merlin, daha bana getirdiğin günün akşamında elimi çizdi. Tısladı, yanına yaklaştırmadı. Evin içinde koşturup durdu. Küçücük boyuna rağmen gördüğü her yeri dağıttı. Bulduğu her yere saklandı. Bütün gecem onu aramakla geçti. Ne zaman bulsam, her seferinde yine elimden kaçıp bir yerlere gizleniyordu ve en başından tekrar bütün evi dolaşmak zorunda kalıyordum.”

Dudaklarımın arasından sesli bir kıkırdama döküldü. Gözlerim havaya kaldırdığı eline kaydıığında üst kısmında neredeyse geçmek üzere olan ufak tefek çiziklerin olduğunu gördüm.

İşaretparmağımı çiziklerin üzerine hafifçe dokundurdum. “Ertesi gün de aynı olay yaşandığında artık *tüm gün senin peşinden mi* koşacağım deyip

kediyi aramayı bıraktım. Böyle yapınca çok geçmeden kendisi yanıma geldi. Ben kovalamayı bırakınca Merlin de kaçmaktan vazgeçmiş. Uslu uslu yanımda durdu, hatta kendisini bana sürtmeye başladı. Mart ayında da değiliz gerçi ama bu halleri korkutmadı değil.”

Yüzümdeki gülümseme devam ederken Soner, kedinin çizdiği kısımlarda gezdirdiğim işaretparmağımı tuttu. Böyle uzun uzun konuşurken onu dinlemek apayrı bir keyifti. Şimdi neden her seferinde beni hiç bitmeyen bir ilgiyle izlediğini anlıyordum. Anlatırkenki yüz ifadesini izlemek bile bunu saatlerce yapabilirmişim gibi hissettiriyordu.

Sonra bambaşka bir konuya geçiş yaptı. “Geçen sene aynı sınıfa düştüğümüz ilk gün, sınıfa girdiğinde ve oturacak yer aradığında gözlerim kendi yanımdaki boşluğa kaymıştı. Sana gelip *benimle oturur musun* diye sormak dilimin ucuna kadar gelmişti ama soramamıştım. Sonra uzun zaman boyunca *sorsaydın ne kaybederdin* diye kendimi suçlamıştım. Kabul etmemenden korkmuştum sanırım ya da beni kırmamak için kabul edip sonrasında pişman olmandan.”

İşaretparmağımı bırakıp diğer parmaklarımı tuttu ve hepsiyle birer birer oynamaya başladı. Gözlerimi yumarak kendimi tamamıyla Soner’in hareketlerine, anlatacaklarına bıraktım. “Sen rahatsız olursun diye doğrudan yüzüne bile bakamıyordum. Cama düşen yansımadan ne kadarını görebilsem onunla yetiniyordum.”

“Keşke çok daha önce gelseydik birbirimize,” diye mırıldandım.

“Belki de doğru zaman değildi. Belki de dediğin gibi daha öncesinde gelseydik, sonrasında bir şekilde yollarımız ayrılacaktı. Böylesi en güzeli.” Dediklerinde haklıydı ama ben yine de hakkında söylenenleri öğrendiğimde ondan nefret edeceğimi düşünen Soner’i aşamıyordum. Söyleyecek tonla şeyi olmasına rağmen söyleyemeyen, rahatsız olmayayım diye yüzüme bakamayan ve yine aynı şekilde yanına oturma teklifinde bulunamayan Soner’i düşündükçe üzülüyordum. Ben bilmiyorken çok savaş vermişti içinde.

Sessizliğim ona cevap olmuş olacak ki başka bir konuya geçti. “Saçların örgülükyen çok güzeldin.” Bunu söylerken az önceye nazaran sesi daha kısık. Cumartesi gününden bahsediyordu.

Gözlerimi aralayarak bakışlarımı gözlerine diktim. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Boştaki eli saçımda gezinmeye başladığında üç gündür duş almadığım aklıma geldi ve bedenimi ışık hızında Soner’den uzaklaştırdım.

“Günlerdir duşa girmedim,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Çok pasaklıyım şu an. Ayrıca saçlarım yağdan görünmüyor, şimdilik uzak dur benden.”

En son isteyeceğim şeydi sevgilimin karşısına bu pis halimle çıkmak ama öyle gelişmek zorunda kalmıştı ve şimdi de pasaklı bir şekilde yanındaydım. Abarttığım kadar değildim gerçi fakat ben duş almadan iki gün geçirince huylanmaya başlayanlardan olduğum için şu an kendimi dünyanın en kirli insanıymış gibi hissediyordum.

Soner omzumdaki koluyla beni kendisine doğru çekip, “Sus,” dedi. “Hâlâ çok güzelsin.” Kafam göğsündeki yerini alırken kaşlarım hafifçe çatıldı.

“Sen gerçekten kırolaşmaya başladın. İkidir emir vermeler falan, hayırdır koçum?”

“Kırolaştın diyorsun sonra koçum diye ekliyorsun,” diye homurdandı.

Sırıttım. “Emir verene bu şekilde karşılık veririz, yapacak bir şey yok.”

Bu hallerini sevmeye başlıyordum. Onun değişimi bile güzeldi. Kim bilir, iyileşmiş bir Soner Alkım nasıl olacaktı?

“Ya,” dedim birdenbire. “Hâlâ çok güzel miyim gerçekten?”

Soner cevap vermedi.

“Soner?”

Yine vermedi.

Sırıtarak sessizliğe gömüldüm ben de.

Bir süre sonra Soner’le birlikte bizim eve çıktık. En başta gelmek istemese de onu almadan eve çıkarsam annemin gazabına uğrayacağımı bildiğim için gelmesi için Soner’i ikna etmeyi başarmıştım. Eve çıktığımızda annem ve babaannem Soner’i gayet güzel ağırlamışlardı. Hatta anneme kalsa Soner’i bağrına basardı. Daha şimdiden onu çok seviyordu.

Sonrasında ise Aslı uykusundan uyanmıştı ve *abisinin* yine burada olduğunu görünce Soner gidene kadar onun kucağından inmemişti. Bir ara Soner onunla oyun oynamıştı. Bu görüntü beni olduğum yerde eriyecek kıvama getirmişti.

İleride bir gün gerçekten çok iyi bir baba olacaktı.

Tek dileğim o günleri görebilmek ve yanında olabilmektir.

21 Ocak 2023

Cumartesi

Bu çocuğu dövsem bence insanlık namına büyük bir iyilik yapmış olurum.”

Ters ve tehdit dolu bakışlarım Efe'nin üzerindeyken kollarımı birbirine bağlamış bir şekilde veledi izlemekle meşguldüm. Geçen hafta kırdığı bilgisayarımı annesi tamir ettirip bana geri getirmişti. Akıllanmak nedir bilmeyen velet hâlâ hunharca bilgisayarımı kullanıyordu. Tuşları yerinden sökmek istercesine vuruşu beni deli ediyordu.

O bilgisayarı kırdığı an annesine yenisini aldirmek vardı ama hemen tamir ettirmişlerdi ve bana söz hakkı kalmamıştı.

Zaten bilgisayarım da eskimeye başlamıştı. Yenisi alınsa benim de işime gelmiş olurdu.

Kulağımın dibindeki bir ses, “Çocukla çocuk olmaktan ne zaman vazgeçeceksin?” dedi. Olduğum yerde sıçrayarak arkama döndüğümde daha yüzünü görmeden kim olduğunu anlamama burnuma dolan kokusu yetti. “O çocuk benim sinirlerimi hoplatmaktan vazgeçtiğı zaman,” diye cevapladım Soner'i.

Bizim evdeydik. Bugün babamın şehir dışından dönüş günüydü ve güne, Soner'in bize kahvaltıya gelmesi şokuyla başlamıştım. Bundan habirim yoktu çünkü annem ben uyurken sabahın köründe sevgilimi arayıp kahvaltıya çağırmişti. Üstelik bana haber verme gereğı bile duymamıştı. Uyandıktan hemen birkaç dakika sonra çalan kapıda Soner'i görünce dumura uğramıştım.

Annem, Soner'in numarasını telefonumdan ne ara aşırmişti anlamamıştım bile.

Sonuç olarak sevgilim pijamalı, uykudan birkaç dakika önce uyanmış halimi görmüştü.

Biraz sonra babam geldiğinde, Soner muhtemelen gitmek isterdi ama babamın onu görünce bu fırsatı kaçırmayıp *gel buraya delikanlı* diyeceğini ve geç kalınmış tanışma faslını telafi edeceğinden emindim.

“Kendi halinde bilgisayarla oynuyor, karışma.”

“Tuşları yerinden sökecek. Kullanış biçimini görmüyor musun?”

“Çocukla çocuk olmaya devam ettiğin sürece seni sinirlendirecek her şeyi yapmaya devam eder.”

İnatçı bir tavırla omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben yine de bir elden geçireyim bu çocuğu gitmeden önce. Valla içimde kalır ya.”

Efe inadına yaparmış gibi klavyeye daha sert vurmaya başladığında dişlerimi sıktım. *Sen umarım o bilgisayarı kırarsın da ben annene yenisini aldırırım velet, umarım.*

Daha fazla bu görüntüyü izleyemeyeceğimi fark ederek kapısının önünde dikildiğim odamdan uzaklaştım. Adımlarım oturma odasına doğru yönelirken Soner de peşimdeydi. Salona geçerek kendimi televizyonun karşısındaki koltuğa bıraktım. Annem, babaannem ve Makbule halam mutfakta öğle yemeğine girişmişlerdi. Pınar halam her zamanki gibi gezmeye çıkmıştı ve İpek halam da Aslı ile beraber, kaldıkları odadaydı.

Biraz biz bize gibiydik ama değildik de işte. Tek başımızaymış gibi rahat hareket edemiyordum çünkü Makbule halam her yerden çıkabilirdi.

Kumandayı elime geçirip televizyon kanallarında gezinmeye başladığımda, Soner de gelip yanımdaki boşluğa kuruldu. Her kanalda bir saniye durup ne oynadığına bile bakmadan başka kanala geçerken kısa bir süre sonra evin içini İpek halamın sesi doldurdu. “Aslı! Buraya gel kızım, kaçma.”

Ve birkaç saniye sonra Aslı sesli gülücükleriyle koştura koştura salona girdi. Onu gördüğümde gülümsedim. En sevdiği şey kovalamaca oynamaktı. Kendisi koşsun, birileri de onu yakalamaya çalışsın istiyordu. Kıkır kıkır gülerек salonun ortasına kadar ulaştığında durup önce bana, ardından da Soner’e baktı.

Sonra, “Abi!” diye çığlık atıp Soner’e doğru koştu.

Soner, Aslı’nın gözdesiydi. En son pazartesi günü bizde akşam yemeği yedikten sonra Soner, çarşamba günü de bize gelmişti ve onda da kesinlikle annemin daveti söz konusuydu. Soner’i çok sevmişti. Tıpkı benim gibi Soner’i sarıp sarmalamak istiyordu ve bunu isteyen sadece annemle ben değildik. Aslı da istiyordu...

Soner'i gördüğü yerde kucağına gitmek için her şeyi yapıyor, yanından ayrılmıyordu. Aslı'yı Soner'in yanından almaya çalıştığımızda yaygarayı koparıyordu. Soner'in bu durumdan pek şikâyetçi olduğu söylenemezdi ancak bu, bizim için biraz kâbus gibiydi çünkü Soner gittikten sonra Aslı'nın ağlamalarını sakinleştirirken çok zorlanıyorduk.

Soner burada olmadığına bile *abi, abi* diyordu.

Küçücük çocuğu bile büyülemişti vicdansız.

Aslı paytak adımlarıyla Soner'e ulaştığında kollarını havaya kaldırarak kendisini kucağına almasını bekledi. Soner ise onu bekletmedi ve Aslı'yı kucaklayıp bacaklarının üzerine oturttu. Şu görüntü her seferinde o kadar hoşuma gidiyordu ki... Anlatamazdım.

Halam, Aslı'nın peşinden salona girdiğinde kızının yine Soner'e yapıştığını görünce gülümsedi. "Beste, Aslı'yla biraz siz ilgileneniz olur mu? Sabahtan beri bana işimi yaptırmadı."

"Olur hala, sıkıntı yok." Soner bu durumdan pek şikâyetçi olmazdı. Benim açımdan da sorun yoktu, Aslı'yla ilgilenmeyi seviyordum.

Halam, "Sağ ol kuzum," diyerek salondan çıktığında bakışlarımı yanımdaki ikiliye çevirdim.

Aslı kafasını Soner'in göğsüne yaslamış yine bıcı bıcı bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile. Ne anlattığını hiçbir şekilde anlamıyordum. Soner de asla anlamıyordu ama sanki anlıyormuş gibi ona karşılık veriyordu. Bu halleri içimi ısıtıyordu.

Aslı konuşmaya devam ederken bir ara işaretparmağıyla beni gösterdiğinde, dalıp gittiğim görüntüden sıyrıldım. Aslı beni gösteriyor ve hararetle konuşuyordu. Sahte bir sinirle, "Ne diyor o?" dedim. "Beni mi şikâyet ediyor yoksa?"

Soner sırıttı. "Senin çok geveze olduğunu söylüyor," dedi muhtemelen aklına ilk gelen şeyi sallayarak.

"Ya," dedim imayla. "Öyle miymişim? Kendisi neymiş acaba? Hanımefendinin günlerdir kafamızı şişirmekten başka bir şey yaptığı yok."

Aslı bir şeyler daha söylediğinde Soner'in uydurduğu ama Aslı'nın dediklerini çeviriyormuş gibi yaptığı cümlelerini duymak için bakışlarımı Soner'e çevirdim. "O senin kişisel probleminmiş. Soner abisi ondan rahatsızlık duymuyormuş."

Şaşkınlıkla, "Sattınız beni iki dakikada ya," diye konuştum. "*Bravo size.*"

Aslı durmadı, konuştu.

"Şimdi ne diyor peki?" diye sordum.

“Senin çok güzel olduğunu, büyüyünce kendisinin de böyle güzel olup olmayacağını soruyor.” Yüzümde kocaman bir gülümseme belirirken kafamı hafifçe yana yatırdım. Alttan alttan güzel iltifat ediyordu insafsız.

“Bilemeyeceğim,” dedim. “Akıllı bir bebek olur ve senin yanına yanaşmama izin verirse, belki.”

Soner’e yapıştığı zamanlarda yanlarına yanaşmama izin vermiyordu. Yanlarına gittiğim an, bana vurmaya çalışıyor ve Soner’e sıkı sıkı sarılıyordu. Bu bir buçuk yaşındaki bebek, bu tavırlarıyla sinirlerimi bozmaya başlıyordu. Sevgilimizi tüm kızlardan koruyup küçücük bebeğe kaptıracaktık resmen.

Aslı şu sıralar Soner’in çevresindeki en tehlikeli dişiydi.

“O konuda kesin bir şey söyleyemezmiş.”

“Bak ya,” diye söylendim. Bakışlarımı bana kaşlarını çatarak bakmakta olan bücüre indirdiğimde aynı onun gibi kaşlarımı çattım. “Benim evimde kalıp bana artistlik mi taslıyorsun sen? Senin bezlerini ben değiştiriyorum, ben. Yemeğini de ben yediriyorum. Soner yokken peşimden *abla, abla* diye gezmesini biliyorsun.”

Kendisi bu yaşta bile fena bir çocuk olduğundan Soner yokken kıcımdan ayrılmıyor, Soner varken yüzüme bakmak bilmiyordu.

Konuşurken yüzüne doğru yaklaştığımdan elini kaldırıp kafama tüm gücüyle indirdi. Yetmemiş olacak ki birkaç kez daha art arda vurmaya başladığında kendimi geri çektim ama zaten Soner de Aslı’nın ellerini tutup bana vurmasına engel oldu. “Nankör ya,” dedim vurduğu yeri ovuştururken. Görünürde minicik elleri vardı fakat vurduğunda acıyordu. “Abinin bu evden gidişi de var bücür. Görürsün sen, yüzüne bakarsam ne olayım!”

Konuşmam bittiğinde kafamı hafifçe eğerek Soner’e yaklaştırdım. Aslı ne zaman vursa, onun vurduğu yeri öperdi. Şimdi yine aynısını yapmasını bekledim. Birkaç saniye sonra Soner’in dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde gülümsedim.

Can acısı bahane, öpücük şahane.

Dudakları saçlarımdan ayrıldığında ben de geri çekildim. Aslı çatık kaşlarıyla bana bakmayı sürdürüyordu. Küçücük çocuğa nispet yapar gibi hareketler yapmak istemiyordum ama bücür beni, bunu yapmaya zorluyordu adeta. Karşımda bir buçuk yaşında bir bebek olduğuna inanmıyordum. Büyümüş de küçülmüştü o.

Aslı yeniden bir şeyler anlatmaya başladı. Aradan sadece *abla* kelimesini seçebiliyordum çünkü adamakıllı konuşabildiği kelimeler anne, baba,

abi, abla, dede, mama, su ile sınırlıydı. Daha doğru düzgün konuşamadan böyleyse, konuşmayı tam olarak çözdüğünde vay halimizeydi. Susmak bilmeyecekti.

Annem, Aslı'nın bana benzediğini söylüyordu. Küçükken ben de onun gibiymişim. Ne yerimde durabiliyormuşum ne de bir dakikamı konuşmadan geçirebiliyormuşum. Annemlerin bana nasıl katlanabildiğini düşünmeden edemiyordum. Ben olsaydım bana katlanamazdım sanırım.

Hadi annemler çocukları olduğum için bana katlanıyordu. Soner nasıl benim susmak bilmeyen dilime katlanabiliyordu?

Bakışlarımı Soner'e çevirdim. Aslı'yı can kulağıyla dinleyişi, günlerdir bıkmadan onunla ilgilenişi, hatırladıkça gözlerimi dolduran anlardı. Ne zaman Aslı yanma gelse ikimizin de aklından tek bir ismin geçtiğine emindim; Ada. Gözleri Ada'ya olan özlemini bas bas bağıırıyordu adeta.

Babası ondan abiliğini almıştı. Üstelik bunu yaparken Soner'de büyük bir travma bırakmıştı. Hiçbir çocuk kardeşinin, kendi yatağında ölümünü izlemeyi hak etmezdi. Soner de bunu hak etmemişti.

Oysa Soner çok güzel bir abi olurdu. Şimdi Ada yaşasaydı bu hayatta onun için yapamayacağı şey, aşamayacağı engel olmazdı.

Aslı'ylayken Soner'in daha önce hiç denk gelmediğim hallerine şahit oluyordum. Zamanında konuşsun diye kırk takla attığım çocuğun, nasıl Aslı'nın her kelimesine yanıt verdiğiğe şaşırıp kalıyordum. Farkında olmasa da Aslı ona iyi geliyordu. Onun yanındayken daha farklı bir ruh halindeydi ve bu fazlasıyla dikkat çekiyordu.

Aslı'nın her an Soner'le beraber olmasını çok istiyor olsam da ne yazık ki gelecek hafta Almanya'ya dönüyorlardı.

Kapı zilinın çalmasıyla beraber düşüncelerimden sıyrıldığımda Soner'in bakışlarının bana doğru döndüğünü gördüm. Neşeyle oturduğum koltuktan kalkarken, "Babam geldi," dedim.

Koşar adımlarla hole ulaştığımda hiç beklemeden kapıya gittim. Tam da tahmin ettiğim gibi babamı görünce kapıyı sonuna kadar açtım. Bu esnada mutfaktan annem, babaannem ve halam çıktılar.

Babama neşeyle, "Hoş geldin baba," dedim.

"Hoş buldum kızım." Eğilip ayakkabılarını çıkardı ve evin içine girdi. Annem, babaannem ve halamla hoş geldin faslının ardından birbirlerine sarıldılar. En son halama sarılırken babam birden ciddiyetle, "Leyla," dedi anneme yönelik.

Bakışları tek bir yere odaklıydı; salonun kapısının önünde kucağında Aslı'yla beraber dikilmekte olan Soner'e. "Bu çocuk kim ve yeğenim neden sanki elinden alacaklarmış gibi ona yapışmış?"

Aslı kollarını sıkıca Soner'in boynuna dolamış durumdaydı. Babamın dediği gibi sanki elinden alacaklarmışçasına Soner'e yapışık bir vaziyetteydi... Dudağımlı dişlerimin arasına kıştırırken hızla öne atılıp Soner'in yanına geçtim. "Baba bu, Soner," diye konuştum. "Bahsetmiştim ya sana."

Babam hemen, "Bahsetmemiştin," dedi.

"Bahsetmiştim ya," diye direttim. "O gün sabah sana söylemiştim ya *erken gel Soner gelecek* diye. Sen de bana trip atıp evden çıkmıştın hatta." Klasik kızını paylaşamayan baba tavırlarına bürünmüş, sonra da evden çıkmıştı. Soner'den bahsettiğimi gayet de hatırlıyordu ama şimdi kabullenmiyordu işte.

"Alzheimer mı oldun, Murat?" dedi annem hafif bir sinirle.

Babaannem de dahil oldu. "Evet oğlum, ben bile duydum Beste'nin sana söylediğini."

Babam bu kadar baskıya dayanamamış olacak ki sonradan hatırlamış gibi yalandan bir, "Ha," tepkisi verdi. "Hatırladım şimdi." Kaşları hafiften çatıldı ve sorgular gibi bir şekilde Soner'i baştan aşağı süzmeye başladı.

Polis adamın karşısına eskiden uyuşturucu bağımlısı olan -hâlâ tam olarak eski değildi sadece bir süredir vücuduna uyuşturucu girmiyordu-sevgilimi çıkarmak nasıl bir cesaretti bilmiyordum fakat Soner'in eski görünümünden pek eser yoktu. Gözlerinin altında morluklar ya da içlerinde kızarıklıklar yoktu. Olan da göze batacak derecede değildi. Teni soluk değildi, aksine onu tanıdığımdan beri en canlı halindeydi. Babam da narkotikte çalışmadığına ve her gün uyuşturucu bağımlılarına denk gelmediğine göre kolay kolay anlayacağını düşünmüyordum.

O meretten haftalarca uzak kalmak bile büyük bir olumlu gelişmeye neden oluyordu.

"Adam yoldan geldi, şimdi yorgundur. Niye kapıda tutuyorsunuz?" dedi Makbule halam.

"Gel canım," dedi annem. "Aç mısın, yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Yolda gelirken yedim." Bu esnada bakışlarını Soner'den ayırmadı bile. Soner de öylece, hareketsizce durmuş babama bakıyordu. Hatta o kadar hareketsizdi ki çocuğun nefes aldığından bile şüpheliydim. Aslı hâlâ onun

kucağında bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ancak Soner'den karşılık alamıyor olmak hoşuna gitmemiş gibi duruyordu. "Geçelim," diye ekledi.

Oturma odasına doğru yürümeye başladığında annem, babamın montunu elinden aldı. O, montu asarken Soner geriye doğru adımlayarak kapının önünden çekildiğinde, babam da Soner'i tip tip süzmeye devam ederek odaya girdi.

Az önce Soner'le benim oturduğum yere yöneldiğinde koltuğa çöktü. Kendine daha rahat bir pozisyon hazırlayıp koltuğa yayıldı. Soner'in yanında durmuş olan biteni izlerken babaannem de bacaklarını ovuşturarak koltuklardan birisine yerleşti. Bütün bunlar yaşanırken odanın içinde adeta ölüm sessizliği hâkimdi. Gerginlikten altdudağımı ısıtıp durmaktan neredeyse kanatacaktım.

Babam arkasına yaslanırken, "Yeğenimi bana getir çocuk," dedi.

Çocuk demese miydik? Adı vardı sanki onun...

Bakışlarım Soner'e kaydı. Yüz ifadesinde bir değişme yoktu. Aslı'yla beraber babama doğru yürümeye başladığında durduğum yerde gerginlik seviyem iki katına çıktı. Elimi sol bileğimdeki bilekliğime atarak oynamaya başladım.

Babamın tavırları pek hoşnutsuz duruyordu fakat eğer gerçekten bu durumdan hoşlanmamış olsaydı, Soner'in bu evde durmasına izin vereceğini sanmıyordum. Direkt kovmazdı ancak varlığıyla da ilgilenmezdi.

Güzel gidiyorduk bence.

Babaannem, "Asıl sensin çocuk," diye kızdı babama. "Ne bu çocuk gibi tavırlar? Adı var onun, Soner."

Babamın dikkatini çekmemek için gülüşümü kafamı başka yönle- re çevirerek gizlemeye çalıştım. Soner'i bu kadar benimsemiş olmalarını seviyordum.

"Kızımın sevgilisine sarılayım mı anne? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sanki aldı götürdü kızını da kıskançlıklar yapıyorsun burada."

O da olur babaanne, umudumuz o yönde.

Babaannemden bu çıkışı beklemeyen babamın kaşları çatılırken Soner o esnada kucağındaki Aslı'yı indirmeye çalışmakla meşguldü. Babam kollarını Aslı'ya uzatmış kucağına almayı beklerken Aslı tam da ondan beklenildiği gibi Soner'in boynuna yapışmış, çığlık atıyordu.

Soner tam Aslı'yı kucağından indirmek üzereyken Aslı ağlamaklı bir sesle, "Abi!" diye bağırdı. Son bir hamleyle kollarıyla Soner'i az öncekinden daha sıkı bir şekilde sarmaladı. Bu defa devreye bacaklarını da sokup,

boyları yettiğince beline doladı. Tabii bu, babamı şaşırttığı kadar sinirlendirdi de.

“Ne yaptın lan yeğenime? Onu da mı kendine âşık ettin?”

Benim âşık olduğum konusunda hemfikir olmamız güzeldi.

“Maalesef,” diye mırıldandığımda bakışlar bana döndü. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Maalesef ki öyleydi.

Soner sessizliğini bozarak, “Ben bir şey yapmadım,” diye konuştu. Babamın delici bakışları kendisine döndüğünde, “Gerçekten,” diye ekledi.

“Bak bu konuda haklı,” diyerek araya girdim. “Soner dümdüz duruyor, âşık olan kendi kendine oluyor.”

Babamın sert bakışlarının hedefi bu kez bendim. “Tecrübelisiniz galiba, Beste Hanım?” dedi imayla. Bu sorudan kaçmak için olduğum yere sinek tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapmaya başladım. Babaannemin dediği gibi dilimin hiç ayarı yoktu. Bir konuya hemen atlayıp, aklıma gelen ilk cevabı vermeden duramıyordum. Rahatlık batıyordu herhalde bana.

“Otur bakalım şuraya,” dedi babam koltuğun boş tarafını işaret ederek. “Tanıyalım bakalım kızımızın sevgilisini.”

Bu bakışı, bu ses tonunu biliyordum... Annem benden önce, “Karakolda olmadığını unutma hayatım,” dedi kinayeli bir şekilde. “Karşında sorgulanacak bir suçlu yok.” Babam, anneme tuhaf bir bakış attı. “Biliyoruz herhalde.”

“Ben önden uyarayım da canım.”

Soner kendisinden ayrılmayan Aslı ile beraber koltuğun babamdan en uzak kısmına oturdu. Babama nispet yapar gibi göğsüne saklanan Aslı işini pek kolaylaştırmıyor, aksine babamın daha da sinirlenmesine sebep oluyordu. Babam sanırım kendince bir buçuk yaşındaki yeğeninin bile karşısındaki çocukta ne bulduğunu sorguluyordu.

“Tam adın ne?”

“Soner Alkım.”

Beste Alkım. Uydu, uydu.

“Kaç yaşındasın?”

“On dokuz.”

“Neden on sekiz değil? Sizinle aynı sınıfta olanlar on sekiz olmuyor mu?” Gözlerim açılırken uyarırcasına, “Baba!” dedim. *Çocuğun yaşına da takılmazsın be adam.*

Soner hiç duraksamadan cevapladı. “Okula geç başladım.” Yalan değildi en azından. Babamın bunun da nedenini sormamasını içten içe dilerken babam, “Aynı sınıfta mısınız, Beste’yle?” diye sorarak beni rahatlattı.

“Evet, son iki yıldır.”

“Neden kızım ile berabersin?”

Keyfinden olsa gerek.

Bu ne biçim soruydu? Babam farkında olmadan suçlu sorgulama moduna giriyordu. Annem boğazını temizleyerek gerekli uyarıyı benden önce yaptığında, babam gözücuyla ona doğru baktı.

Soner’in bakışları bana çevrildi. Gerginliğini almak istercesine gülümsemeye çalıştım fakat ben de o kadar gergindim ki bunu yaparken fazlasıyla zorlandım.

Zoraki tebessümüme karşılık dudakları kıvrılacak gibi oldu ama babamın hemen karşısında olduğunu hatırlamış olacak ki kendini toparladı ve babama doğru döndü. “Çünkü seviyorum,” dedi tereddütsüz bir şekilde.

Ah kalbim...

Babamın kaşları havalandı. “Seviyorsun ha? Peki nasıl emin olacağım kızımı üzmeyeceğinden?”

“Üzmeyeceğimden emin olamazsınız ama Beste’yi üzmemek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz.” Soner’in soğukkanlı duruşuna, pat pat soruları cevaplamasına hayran kalıyordum çünkü benim heyecandan avuçlarım terden sırlıslık olmak üzereydi. Sanki babam art arda soruları bana sıralıyordu.

“Diyorsun?” Babam *vay be* dercesine dudaklarını büküp kafasını salladı. “Ne kadar zamandır berabersiniz?”

“Üç aya yaklaşmıştır.”

“Beste’nin bu sene sınav senesi olduğundan ve bir hevese kapılıp bu senesini kaybetmesini istemediğimden de haberin var mı peki? Aynı zamanda senin de sınav senen.”

“Baba,” dedim araya girerek. “O kısım benim sorumluluğumda olan bir şey. Soner’i sorumlu tutamazsın.”

Hem *ilk sene kazanamazsan bir şey olmaz* diyorlardı hem de konu Soner’e gelince sınav senesinin öneminden bahsediyorlardı.

Ayrıca ben derslerime gereken önemi de veriyordum. Bir gün az çalışırsam ertesi gün erkenden uyanıp telafi ediyordum. Okulda teneffüslerde bile çalışıyordum, boş derslerde test çözüyordum. Birçok konuyu okuldaki

hocalardan önde götürüyordum. Yine de sene sonunda mezuna kalırsam bundan Soner sorumlu tutulamazdı. Çünkü kendim bu yolu seçmiştim.

“Biliyorum. Beste derslerine fazlasıyla önem veriyor. Onu kötü etkilediğimi düşünseydim ben gerekeni yapardım.”

“Ben kızımın derslerine ne denli önem verdiğini biliyorum zaten ama yine de gençsiniz, kanınız kaynıyor. Saatlerce ders çalışmak zor geliyor. Bir araya gelince başka bir aktivite varken neden ders çalışasınız ki? Haksız mıyım?”

“O dediğiniz, Beste tüm test kitaplarını evime yığıp kendine yeni bir kütüphane kurmamış olsaydı belki gerçekleşebilirdi.”

Soner’in bu dediği babamı öksürük krizine sokarken bende olduğum yere gömülme isteği uyandırdı. Babamın bakışlarından kaçmak için elimi alnıma götürüp yüzümü yere doğru eğdim. Soner çok büyük bir pot kırmıştı. Annemin zekâsı beni yanıltmıyorsa her okul çıkışında *Azra’ya gidiyorum* derken bahsettiğim Azra’nın Soner olduğunu saniyesinde anlardı. Hatta belki Azra’da kalıyorum deyip Soner’de kaldığımı da...

Güle güle Soner’le uyuma hayallerim.

Babam öksürük krizinden çıktığında, “Efendim?” dedi dehşetle. Annem ona bir bardak su verdi de ancak öyle geçti öksürükleri. “Beste, kızım umarım bu yaşlı baban sağır oluyordur da yanlış duymuşumdur.”

Soner kırdığı potu fark etmiş gibi sessizce kaderine boyun eğmiş bekliyordu. Gözlerinde bana karşı mahcup bir bakış vardı. *Ah be Soner... Yaktın beni.* “Cevap verecek misin kızım? Ne zamandan beridir sevgilinin evinde kendine ait bir kütüphanen var?”

“Kütüphanem yok ki. Birkaç kitabım kalmış sanırım, hiç bilmiyorum inan,” dedim masum ayaklarına yatarak. Babamın bakışlarına bakılırsa, masumluluğuma onu zerre inandıramamıştım. Polis adamı kandırmaya çalışmak da neyin nesiye artık.

Telaşla bir toparlama çabasına girerken oturmamı sağlayan yerlerim üç buçuk atıyordu. “Baba valla sadece ders çalışıyoruz, başka bir şey yapmıyoruz. Sınav haftasındaydık. Soner bazı konularda eksikti, onları anlattım sadece. Kütüphanede ses yapamıyoruz, kütüphane dışında da çalışacak yer yoktu.”

“Kafeye gitseydiniz.”

Sanki her hafta başında dünyanın parası kadar harçlık vermiyorlarmış gibi, “Öğrenciyiz ya, her gün kafeye mi gidilir?” diye sordum.

Babam bugün ona yapışan gıcık bakışlarıyla bana bakmaya devam etti. “Bu konuyu seninle özel olarak konuşacağız, Beste.”

Korkunç.

“Peki,” dedim kısık ve çocuksu bir sesle. Bana kıyamazdı ne de olsa. Umuyordum yani.

“Pekâlâ, Soner,” dedi babam mümkünmüş gibi daha da ciddi bir şekilde. “Polis olduğumu mutlaka biliyordur. Mesleğimin bana yüklediği bazı kişisel özelliklerim vardır. Çevremdeki herkesin güvenliğini, iyi olmasını isterim. Bunda en başı ailem çeker. Sana güvenebilir miyim? Kızımın senin yanındayken iyi olacağının, bir zaman sonra kızımı paramparça edip bırakmayacağının güvenliğini verebilir misin bana?”

Soner’in kalkıp inen göğsünden derin bir nefes aldığını anladım. Vereceği cevabı deli gibi merak ediyordum. Bana böyle bir soru yöneltirse ne derdim bilmiyordum. Sanırım mal gibi kalırdım ve bir cevap veremezdim.

“Eşiniz...” diye mırıldandı Soner. “Leyla teyze yani, onu bile isteye kırabilir ya da dediğiniz gibi paramparça edebilir miydiniz?” Bu soruyla beraber babamın gözleri saniyelik olarak anneme kaydı ve kısa süre sonra yine Soner’e döndü. “Cevabınızın hayır olduğunu düşünüyorum. Siz nasıl bu soruya hayır diyorsanız ben de aynı şeyi diyorum. Beste’yi üzersem başta kendi kalbim ve beynim bana rahat yüzü göstermez çünkü sevmek böyle bir şey. Beste benim bu hayattaki üzmeyi isteyeceğim, üzeceğim, ardımda bırakacağım son kişi. O konuda içiniz sonuna kadar rahat olabilir.”

Dedi ardında tek bir mektup bırakarak intihar eden çocuk... Şimdilerde akıllanmıştı akıllanmasına ama o olayı ölene kadar unutamayacaktım.

Bu cevap babamı tatmin etmiş olmalıydı ki bakışları yavaş da olsa yumuşamaya başladı. Bir süre sessiz kaldı ve tahminimce kafasında Soner’in söylediklerini ölçüp biçti. Babamın sessizliği odanın içindeki gerilimi daha da artırıyordu. Bakışlarında bir yumuşama olmasına rağmen her an Soner’e *kalk, git evimden demeyeceğinin* garantisi yoktu.

“Peki madem,” dedi babam en sonunda. Koltuktan destek alarak ayaklandı. “Akşam kal, hep beraber yemek yiyelim. Ben gidip dinleneceğim. Daha fazla bu görüntüyü kaldıramıyorum.” Son cümleyi söylerken işaret-parmağıyla ve kınayan bakışlarıyla Soner’in göğsünde uyuklayan yeğeni Aslı’yı gösterdi.

Babamla annem yanımdan geçerken babama bakarak en şirin sırıtmalarımın birini yüzüme kondurdum ancak bu sırıtış babamın hoşuna gitmedi ve bana sinir olduğunu belirten bakışlarla cevap verdi. Anında sırıtışımı silerek ikisinden birkaç adım uzaklaştım. Annemle babam salondan çıktıklarında rahat bir nefes alarak Soner’e döndüm.

Babam, Soner’in yemeğe kalmasını söylediğine göre olumluydu.

Oturduğu koltukta başını eline yaslamış uyuklayan babaannemin odasında olmamamızı fırsat bilerek soluğu Soner'in yanındaki boşlukta aldım.

Soner hâlâ babamın arkasından kapıya bakarken, "Ne oldu şimdi?" diye sordu.

"Şu oldu," dedim başımı omzuna yaslayarak. "Babam sana yemeğe kal diyerek, seni kabullendiğini ve zamanla bu evde bir yerin olabileceğini dile getirmiş oldu."

Aslında Soner'in bu evde bir yeri daha şimdiden vardı. Sadece babam sindirmek için birazcık daha zamana ihtiyaç duyuyordu.

Soner yüzünü bana doğru eğerek gözlerimin içine baktı. Elalarında gördüğüm parlamaya karşılık, içten bir şekilde gülümsedim ve omzunda iyice yer edinip bakışlarımı Aslı'ya indirdim. Aslı kollarını Soner'in karnına sarmıştı ve yanağını sevgilimin göğsüne yaslamıştı. Neredeyse uyumak üzereydi. Elimi Aslı'nın sarı saçlarına götürüp yavaşça oynamaya başladım.

Soner, birileri tarafından kabullenilmenin sessiz mutluluğunu yaşarken ben de ona eşlik ettim.

SERAY DEMİR

Önümde duran, çözemediğim sorularla dolu olan test kitabına nefretle bakıyordum. Bakışlarım öyle öfke doluydu ki karşımdaki bir insan olsa bu bakışlara dayanamazdı. Altı soruluk sayfada nasıl beş soruyu yapamamış olduğumu sorguluyor, hem kendime hem de soruları hazırlayan kişilere kızıyordum.

Dolu dolu sesli bir şekilde sövmek için tek engelim kütüphanede olmamdı.

Elimi saçlarımdan arasına sokup öfkeyle karıştırdım. Sınav senesinden, her gün ders çalışmak zorunda olmaktan, çözemediğim sorulardan, deneme çözüp sonrasında tonlarca yanlış çıkmasından, kısacası dersle alakalı her şeyden bıkmış ve yorulmuştum. Zaten pek sağlam olmayan psikolojimin bu seneye beraber daha da bozulduğunu hissediyordum.

Elimi saçlarımdan çekip derin bir nefes aldım ve masaya bıraktığım kalemim alarak sayfanın en başındaki soruyu bir kez daha okudum. Sonra bir daha okudum. Anlamadım, yine okudum. Onlarca kez okumanın sonunda yine anlamadığımda kalemim sert bir şekilde masaya bıraktım.

Problem sorularından nefret ediyordum.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağlayarak test kitabına aynı öfkeli bakışlarla bakmayı sürdürdüm. Biraz ara versem kafamı toplamam açı-sından iyi olacaktı sanırım.

Kitabın kapağını kapatarak ayaklanacağım esnada yanımdaki boşluğa bir test kitabı ve çanta bırakıldı. İlgilenmeyip kendi önüme döneceğim sırada tanıdık gelen sima hareketlerimin durmasına sebep oldu. Emre önce eşyalarını, ardından da bedenini yanımdaki boşluğa bıraktı.

Gerçekten o kadar boş yer varken benim yanımda mı?

Emre kendisine attığım bakışları fark ederek bana doğru dönüp, *ne var* dercesine baktı. “Ne işin var burada?” diye sordum fısıltıyla.

Önce etrafına bakındı. Garipser bir şekilde bakışlarını kütüphanenin her yerinde gezdirdikten sonra kahverengi gözleri son durak olarak yüzümde durdu. Dünyanın en normal şeyinden bahsedermiş gibi, “Ders çalışmak için?” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Onu görebiliyorum herhalde. Yanımda ne işin olduğunu soruyorum.”

“Burası boş çünkü.”

“Boş olan başka yerler de var.”

“Benim canım burada oturmak istiyor,” dedi rahat bir tavırla.

“Okulda kaçıyoruz, burada denk geliyoruz,” diye başladım söylenmeye. “Gerçekten sabır ya!” Fısıltılı yükselişimin ardından ayağa kalkıp sandalyeye astığım montumu fevri hareketlerle üzerime geçirdim.

Kafasını kaldırarak yüzüme baktı. “Ben geldiğim için mi gidiyorsun?” Sesi az önceye kıyasla daha durgundu.

“Hayır,” dedim ben de normal bir tonda. “Mola verecektim biraz.”

Fermuarımı çekerek arkamı döndüm ve çalışma salonunun çıkışına doğru yürümeye başladım. Hemen arkamdan gelen bedenini hissettiğimde oraya doğru döndüm. Ellerini cebine sokarak, “Ben de biraz mola vereyim bari,” dedi. Salondan çıktığımızda burada çalışan kimse olmamasını fırsat bilip, ses tonumu normal bir düzeyde tutarak konuştum.

“Ver tabii,” dedim alayla. “Çok çalıştın, çok yorulmuş olmalısın.”

“Haklısın. Bizdeki de kafa yani yoruluyor, arada çalışmıyor falan.”

“Arada çalışmıyor olsa yine iyi hiç çalışmıyor ki.”

Arkamdan gelirken, “Laf soktu balkabağı,” diye homurdandı.

Öncelikle bir kahve almak için zemin kattaki kafeteryaya ilerledim ancak sıranın çok uzun olduğunu görür görmez gerisingeri döndüm. Kahve alıp masalardan birinde oturmayı planlamıştım ama bu sırayı hiç bekleyecek

havamda değildim. Geriye dönüp çıkışa yöneldiğimde Emre hâlâ peşimden geliyordu. “Sen başka yerde mola veremiyor musun? İlla peşime mi takılman lazım?”

“Ben bu şekilde mola veriyorum.”

Kütüphaneden dışarı çıktığımda yağmakta olan kar sebebiyle hava bir hayli soğuktu. Soğukta hemen çatlayan ellerimi hızlı bir şekilde cebime sokup havayla temasını olabildiğince önlemeye başladım. Çatladığında oluşan dokuyu hiç sevmiyordum. Bu sebeple soğuğu da hiç sevmezdim. Sadece ellerim değil, dudaklarım bile çatlardı.

“Derslerin nasıl gidiyor?” diye sordu Emre. Neredeyse bir cetvel boyutuna ulaşmış karda bata çıka yürürken peşimi bırakmamakta oldukça ısrarlı gibi görünüyordu.

“İyi,” diye cevapladım.

“Benimkileri sormayacak mısın?”

“Seninkileri sınıf grubuna atılan sınav sonuçlarından anladık zaten.” Notları genel olarak ortalamaydı. Tarihi ve coğrafyası diğer derslere nazaran daha iyiydi. Matematiği çok kötüydü ilk sınavdan elli, ikinciden otuz almıştı. Derslere çok katılmadığından hocanın onu geçirdiğini sanmıyordum.

“Demek sınav sonuçlarına baktın,” dediğinde bakışlarım Emre’ye çevrildi.

Yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı ya da bana sinir bozucu geliyordu.

“Herkesinkine baktım.” Aslında yalnızca kendiminkine ve onunkilere bakmıştım. Bence sıra arkadaşımın notlarını merak etmemden daha doğal bir şey yoktu.

“Öyle mi?” dedi ama sesi söylediğime pek inanmışa benzemiyordu.

“Öyle.”

“İnandım.”

“Özel olarak senin sınav sonuçlarına bakmadım,” dedim inanması için. “Bakmam da.”

“Tamam,” derken yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade vardı. Kendini tutmasa kahkahalarla gülecekmiş gibiydi. “İnandım dedim ya.”

“İyi.” Binanın duvarına yakın bir yerde durup yağan karı izlemeye başladım. “Öyle çünkü.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendime konuşmayı içten içe yasakladım. Konuştukça daha da batıyordum ve Emre’nin sınav sonuçlarına özel olarak baktığımı bir yandan da ispatlıyordum. Susmak en iyi çözümdü.

Aynı benim gibi karları izlerken, “Mezuniyete kiminle gideceksin?” diye bir soru yöneltti. Elimi cebimden çıkarıp havaya kaldırarak karların avuç içime düşmesini sağladım. Avucumda hissettiğim soğuklukla gülümsedim. Soğuktan ne kadar nefret ediyorsa da kara dokunma hissini seviyordum.

“Mezuniyete daha üç ay var.” Okulun mezuniyet kutlamalarını Mayıs ayında yaptığını duymuştum. Biz henüz şubat ayma girmek üzereydik.

“Yine de soruyorum, kiminle gideceksin?”

“Mustafa’yla giderim büyük ihtimalle.” Etrafımda Mustafa’dan başka erkek arkadaşım olmadığından pek fazla seçeneğim yoktu. Mustafa da başka birisini bulursa tek başıma giderdim.

“Benimle git.” Bakışlarımı yeri kaplayan beyazlıklardan ayırıp gözleri üzerimde olan Emre’ye çevirdim. Merak ve beklenti dolu bakışları gözlerime odaklıydı. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu ölçüp tartarken, hafifçe gözlerim kısıldı. Şu an beni mezuniyete mi davet ediyordu o?

“Neden seninle gideyim?”

“Belki Mustafa kendisine başkasını bulur? O zaman tek mi gideceksin? Bu yeterli bir sebep bence.”

Öyle miydi?

“Tek de gidebilirim. Sorun değil benim açımdan.” Hatta hiç gitmeyebilirdim. Gitmemek pek koymazdı açıkçası.

“Ama ben de tek gidiyorum. Bence tek gitmemeliyim, sen de tek gitmemelisin. Beraber gitmeliyiz,” diye konuştu hızlı hızlı. Art arda sıraladığı cümlelerin ardından duraksayıp derin bir nefes aldı ve yutkundu. Gözlerim yutkundığında hareketlenen âdemelmasına indi. Ne yaptığımı ancak birkaç saniye sonra fark ederek hızla bakışlarımı kaçırdım.

“Onu o zaman düşünmek istiyorum. Söz vermek için daha erken.”

“Erken değil,” diye diretti. “Bence tam zamanı.”

“Sana olan düşüncelerim hâlâ tam anlamıyla değişmiş değil. Önyargım biraz kırılmış olabilir ama senin, Ozan’ın yanındaki hallerini de görmüş birisi olarak sana güvenmiyorum, Emre. Üzgünüm ama sana mezuniyete beraber gideceğiz demek için erken olduğunu düşünüyorum. Bunu mezuniyete daha az bir zaman kaldığında tekrar sor ve o zaman fikrim değişmişse sana net bir cevap veririm.”

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Ozan’ın yanındaki ben, ben değildim.”

Gülümsedim. Bedenimi Emre'ye doğru döndürerek bir adım atıp ona doğru yaklaştım. "Senenin başında sırf Soner'le arkadaş olmak istedim, onunla konuştum diye Ozan tüm sınıfı bana karşı kışkırtmaya çalışırken onun yanında sessiz kalan da mı sen değildin, Emre?"

Cevap vermedi. Kendinden emin duruşu sarsıldı, gözlerinde boş bir bakış oluştu ancak saniyeler geçse de cevap vermedi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ve geriye çekilip kütüphanenin girişine doğru yürümeye başladım.

"Değildim," dedi sonra arkamdan. Kapıdan girmek üzereyken durarak Emre'ye baktım. "Önyargılarını henüz tam olarak yıkamadığımı biliyorum. Gözündeki kötü izlenimin de farkındayım ama sana asıl Emre'nin kim olduğunu gösterdiğimde o mezuniyete benimle gelmek isteyeceksin, Seray. Göreceksin."

"Göreyim, Emre."

Başka bir şey söylemeyince ben de ona karşılık vermedim. Kütüphaneden içeriye girip kafeteryaya doğru yürüdüm. Bu sefer üşenmeden upuzun sırayı bekledim ve sıra nihayet bana geldiğinde sütlü *Nescafe* alarak kafeteryadan çıktım. Elimdeki karton bardaktan kahvenin dökülmemesine özen göstererek çalışma salonuna geri döndüğümde, oturduğum yerin yanındaki boşluğu görünce hiç şaşırmadım.

Amacının ders çalışmak olmadığı belliydi.

Masaya doğru yaklaşp bardağı üzerine bırakırken test kitabının üzerindeki renkli post-it ve bir el kremi dikkatimi çekti. Elimi hemen post-ite götürüp üzerindeki yazıyı okudum.

"Soğukta elleri çatlayan birine göre fazla umursamazsın. Krem sana hediyem olsun. Kendini beraber gideceğimiz mezuniyete hazırlamaya başlasan iyi edersin çünkü bugün birinci gün ve sen asıl Emre'nin kim olduğunu yeni görmeye başlıyorsun."

İKİNCİ KISIM

12 Mayıs 2023

Cuma

Günlerden 12 Mayıs'tı.

Birkaç gündür İstanbul'u etkisi altına alan boğuk ve sisli hava; bugün yerini masmavi gökyüzüne, tam tepede parlayan güneşe bırakmıştı. Günlerdir yağan şiddetli yağmurun bugün zerresi yoktu. Bozuk havalarda sessizliğe bürünen sokaklar canlıydı. Kuşların cıvı cıvı sesleri kulağıma doluyordu. Bugün gerçekten güzel bir gündü.

Bugün Soner'in doğum günüydü ve sanki tüm şehir bunun bilincinde gibi canlanmıştı ya da ben günü çok farklı görüyordum.

Tam bir yıl önce 12 Mayıs'a dakikalar kala Soner'e mesaj atmıştım. Ödevleri yazmamla başlayan mesajlarım, günler geçtikçe kendimi anlattığım mesajlara dönüşmüştü ve Soner bunları hiç garipsemeden okumuş, aklında tutmuştu. Bir gün bile bana *niye yazıyorsun* diye sormamıştı. Sanki benim ona yazmamı bekliyormuş gibi çabucak kabullenmişti. Evet, başlarda ondan cevap alamamak canımı sıkıyor, *acaba yazmasam mı* diye sorguluyordu ancak hemen sonrasında kendime bu soruyu sormamış gibi es geçiyordum. Şimdi geri dönüp baktığımda *iyi ki yazmaktan vazgeçmemişim* diyordum. *İyi ki çabalamışım*.

Yaptığım hiçbir şeyden pişman değildim. Bazen Soner'in beni kendinden uzaklaştırma çabalarına rağmen direndiğim için kendime teşekkür ediyordum çünkü ters zamanıma denk gelseydi, Soner'in bir daha yüzüne bakmayacak hale gelebileceğimi de biliyordum.

Kollarımı havaya doğru kaldırıp yeni yataktan kalkmış bedenimi gevşetmek adına esnedim. Pencerenin önündeydim. Uyanır uyanmaz odama giren güneş ışıklarını görünce camı açmak istemiştim. Yağmurlu ve karlı havaları çok seviyor olsam da haftalardır yağmur görmekten artık sıkılmıştım.

İnsan ister istemez güneşli havaları arıyordu. Bugünse hava güneşli ve ılıktı. Kışın o dondurucu soğuğunu geride bırakalı çok oluyordu.

İyice gerindikten sonra kollarımı indirerek derin bir nefes aldım ve tam o sırada annemin bana seslendiğini duydum. “Beste! Uyandın mı kızım?” Sesi hemen kapımın önünden geliyordu.

“Uyandım anne!” diye karşılık verdim. Saniyeler sonra odamın kapısı açıldığında geriye doğru dönerek anneme baktım. Kafasını kapının aralığından içeriye soktu. “Uyandıysan kahvaltıya gelsene kızım, ne bekliyorsun orada?”

“Ayılmaya çalışıyordum. Gelirim şimdi.”

“Çabuk gel. Omlet yaptım, soğumasın.” Annemin odadan çıkmasıyla beraber tekrar önüme dönüp camdan dışarıya baktım. Boynumu sağa sola yatırarak gevşettikten sonra pencereyi örterek camın önünden uzaklaştım. Bugün kendimi ayrı bir enerjik hissediyordum. Ben her zaman enerjik olurdum fakat bugün başkaydı.

Odamdan çıkıp önce banyoda olan işlerimi hallettim. Elimi yüzümü yıkayıp yeni uyandığım için dağılmış olan saçlarımı tokayla dağınık bir topuz yaparak oturma odasına geçtim. Babam her zamanki gibi başköşede ydi. Elinde bir gazete vardı ve aynı zamanda hem kahvaltısını yapmaya hem gazetesini okumaya hem de televizyonda dönen programı kaçırmamaya çalışıyordu. Annem ise sadece televizyonu izliyordu. Bu hallerine gülümseyip neşeli bir şekilde, “Günaydın,” dedim.

İkisinin de bakışları bana çevrilirken senkronize bir şekilde gülümseyip, “Günaydın,” diye karşılık verdiler.

Annemin karşısına oturup tabağıma kahvaltılıklardan doldurmaya başladığımda annem de bardağıma çay dolduruyordu. Babam televizyona bakarak, “Katil bu kadın,” dediğinde bakışlarım ekrana kaydı. Televizyonda Müge Anlı açıktı.

Babam yaklaşık bir ay önce emekliye ayrıldığından beri annemle babamın her sabah kahvaltıda Müge Anlı izlemek rutinleri haline gelmişti. Ben sabahları okulda olduğum için çoğu zaman kahvaltılara katılamıyordum çünkü babam da çalışmadığı için kahvaltı erken saatte kurulmuyordu. Sadece bugün gibi okula gitmediğim günler ikisine katılabiliyordum. İkisinin de programa dikkat kesilmesini, kendilerince teoriler üretmelerini, konu üzerine tartışmaya girmelerini büyük bir zevkle sırtarak izliyordum.

“Hayır,” dedi annem. “Bence adam çıkacak katil.”

Çatalımı dilimlenmiş salatalıklardan birine batırıp vereceği cevabın merakıyla bakışlarımı babama çevirdim.

“Hayır, kadın katil. Polislik yetilerime güven. Göreceksin bak, katil benim dediğim kişi çıkacak.”

Annem çayından bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. “Polislik yetileri dediğini gören de sanır ki cinayet masasında amir. Karakoldan çıktığın yoktu, adamakıllı saha görevine gitmiyordun bile. Açtırma şimdi benim ağzımı.”

Babam bariz bir şekilde bozulurken bunu bize çaktırmamak için gazetesini yüzünün hizasına kaldırdı. Sırıtarak çatalımdaki salatalığı ısırıldı. İki-sinin atışmalarını seviyordum. Özellikle de babam emekli olduğundan beri bu tatlı atışmaları artmaya başlamıştı. Yan yanayken asla anlaşıyorlardı ama birbirlerinden uzakta da yapamıyorlardı.

Babam burnundan kıl aldırılmaz bir ifadeyle, “Hâlâ katilin o kadın olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Değil.”

“O kadın, görürsün bak.”

“Değil.”

“Tamam,” diyerek araya girdim. “Katil benim, tartışmayı keser misiniz?”

Annem tabağıma ters bakışlar atarken, “Beste!” dedi. “Hemen hunharca saldırmışsın kahvaltılıklara. Misafirimizi niye beklemiyorsun?”

Çatalımla babamın tabağını gösterdim. “Ama o da yiyor.” Annem, babamın tabağına da ters bir bakış attı ancak bu, babamın zerre kadar umurunda olmadı. Huysuz bir şekilde, “Ayrıca ne misafiri ya sabah sabah?” diye söylenmeden edemedim. Sabah kahvaltısında da misafir olmayıverseydi bir zahmet.

Tam o an çalan kapıyla beraber huysuzluğum iyice katlandı. Homurdanarak peynir yemeye devam ederken annem, “Geldi işte,” deyip ayaklandı ve salondan çıktı.

“Kim bu misafir?” diye sordum babama bakarak.

Babamın verdiği cevap yutmak üzere olduğum peynirin kursağımda kalmasına sebep oldu. “Soner.”

Boğazımdaki peyniri hızla çayımdan bir yudum alarak bastırırken, “Ne?” dedim boğuk çıkan sesimle. Bakışlarım direkt üzerimdeki pijamalarımın indi, ellerim öylesine yaptığım ve fazlasıyla dağınık olan topuza

uzandı. Yüzümdeki sıfır makyajı saymıyordum bile. Rezil görünüyordum ve sevgilim evime gelip beni yine bu halde görecekti. *Harika.*

Bu panik halimi fark eden babam bana tip tip baktı. “Hayırdır, Beste Hanım? Özel bir hazırlık yapmayı mı düşünüyordunuz? Abiye getirelim mi prensesimize?”

“Abiye çok ağır kaçır ya,” diye mırıldandığımda babam elindeki gazeteyi pek de nazik sayılmayacak hareketlerle katlayıp masanın üzerine bıraktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım. Bir kere şu adamın yanında dilimi tutabilsem her şey çok güzel olacaktı.

Ama yok, illa aklıma geleni mantık süzgecinden geçirmeden söyleyecektim.

“Kızım beni sinir etme sabah sabah.”

“Soner’i kahvaltıya çağıran sizsiniz. Bu durumda ben niye sinir etmiş oluyorum ya?”

“Annenin işleri,” diye söylendi memnuniyetsiz bir tavırla.

Böyle görünse de içten içe Soner’i sevdiğini biliyordum.

Soner’le tanışmalarının üzerinden neredeyse dört ay geçmişti. Bu süre zarfında tabii ki de tek bir kez görüşmekle kalmamışlardı. Annem sık sık Soner’i bize akşam yemeğine davet ederdi. Soner hepsine gelmese de birkaç haftada bir, akşam yemeğine katılırdı. Hal böyle olunca, doğal olarak babamla aralarındaki iletişim güçlenmişti.

Öyle ki bundan iki ay önce Soner’in evini değiştirmek istediğini, babamın emlakçı tanıdıklarıyla görüşüp görüşemeyeceğimizi dile getirmiştik. Soner’in annesiyle babasının vefat ettiğini bilen babamın, Soner’in bu konuda ondan yardım istemesi belli etmese de hoşuna gitmişti.

Gereken yardımı da etmişti. Ev, geçen haftalarda orta yaşlardaki bir çift tarafından satın alınmıştı. Şimdilerde Soner’in kendine ev bulmasına yardım ediyordu.

“Annem ne zamandan beri sevgilimi benden gizli gizli kahvaltıya çağırarak kadar yakın acaba ona?” Biz babamla konuşurken aynı zamanda antreden annemin ve Soner’in sesleri kulağıma kadar ulaşıyordu.

“Sevgilim deyip durma şu çocuğa.”

“Ne diyeyim baba? Enişte mi diyeyim?” Gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdüğü esnada, salona kalp atışlarımı yerinden etmekte bir numara olan kişi girdiğinde kendime çekidüzen vererek bakışlarımı ona doğru çevirdim. Elinde bir pastane poşeti vardı. Simit, poğaça falan almış olmalıydı.

Elaları ilk önce bana değdiğinde kendimi tutamayıp gülümsedim. Soner de bu gülüşüme karşılık vermek üzereyken gözleri babama takıldığında yüz ifadesini toparladı. Babamın Soner'e nasıl baktığını hayal etmek bile istemiyordum...

"Günaydın," dedi Soner.

Neşeyle konuştum. "Günaydın." Daha güzel bir gün aydınlığı olamazdı.

Babam uyarırcasına boğazını temizledi. Yüzümdeki gülüşü dudaklarımı dişleyerek önlemeye çalışırken babam da Soner'e, "Günaydın," diyerek karşılık verdi. Salona giren annem, Soner'i masaya oturması için yönlendirdi. Soner'in elindeki poşeti içindekileri tabağa koyma bahanesiyle alarak mutfağa geçtiğinde, sevgilim de benim yanımdaki sandalyeye kuruldu.

Bunun hesabını Soner'e de soracaktım. Sabahın köründe birbirimize *günaydın* mesajları atıyorduk ama beyefendi hiç *bugün kahvaltıya size geleceğim* demiyordu.

Soner ne yapacağını bilemiyor olduğundan, birkaç saniye önündeki tabağa boş boş baktı. En sonunda babam, "Nasılsın, Soner?" diyerek sessizliği bozdu ve Soner'in bakışları babama döndü.

"İyiym, siz?" Babamdan önce elinde iki tabakla salona giren annem cevap verdi. "Ne sizi, Sonerciğim? Sizlik bir durum mu kaldı artık? Sizli bizli konuşmayı bırakalım lütfen," dedi gülümseyerek.

Tabakları masaya bıraktı. Birinde suböreği, diğerinde de küçük poğaçalar vardı. Kıtlıktan çıkmışım gibi tabağa uzanıp suböreğinden bir parçayı kendi tabağıma aldım. Annemin uyarıcı bakışlarını umursamadan böreğe gömüldüğümde babam Soner'e, "İyiym, sağ ol," diyerek cevap verdi ve ekledi. "Evet, sizli bizli konuşmayı bırakalım."

Böreğimi bıçak yardımıyla dilimlerken başım eğik bir şekilde olduğumdan göremeyeceklerini bilerek sııttım. Babam, Soner'i gerçekten seviyordu.

Annem, "Ev işi ne oldu canım?" diye sordu sevgilime.

"Geçen hafta bir alıcı çıktı," dedi Soner. Tabağına masadaki kahvaltılardan çok az doldurduğu gözümünden kaçmamıştı. "Uygun fiyata anlaştık." Annemin dikkatinin Soner'de, babamın da bakışlarının televizyonla Soner arasında gezinmesini fırsat bilip çaktırmamaya çalışarak poğaçaya dolu tabağa uzandım.

Annem sevinçle, "Aa, öyle mi?" dedi. "Beste hiç bahsetmemişti."

Annemin gözleri bana dönünce elimde poğaçayla kalakaldım. "Anne, bana Soner'in evini sormuyorsun ki Soner'i soruyorsun."

“Yine de bahsedebilirdin kızım.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Annem gözlerini yeniden Soner’e çevirince poğaçayı Soner’in tabağına bıraktım. “Kesin olarak satıldı yani şimdi, değil mi?”

Gözüme kestirdiğim peynir dolu tabağı alıp Soner’in henüz kullanmadığı bıçağıyla tabağına doldurmaya başladım. “Öyle oldu. Şimdi kendim için ev bakıyorum.”

“Onun için başka bir emlakçıyla daha konuşalım,” dedi babam. “Daha bir ev düşmedi eline.”

Peynir tabağını yerine bırakıp zeytinlere doğru uzandım. Soner siyah zeytini hiç sevmezdi, en çok yeşil zeytin yemeyi severdi. O yüzden yeşil zeytinlerin olduğu tabağı elime aldım. “Aslında emlakçı dün beni arayıp eline uygun bir ev düştüğünü söyledi. Bugün öğleden sonra eve bakmaya gideceğim.” *Yani gideceğiz.*

Babam onaylayan bir mırıltıyla karşılık verdikten hemen sonra bana bakarak konuştu. “Beste ne yapıyorsun acaba?” Üçünün de gözleri aynı anda bana döndüğünde bir elimde bıçak, diğerinde zeytin dolu tabakla öylece kalakaldım.

Ne diyeceğimi bilemediğimden boş boş üçüne baktım. Sevgilimin kahvaltı tabağını dolduruyorum deseydim babamın sinirlerini hoplatabilirdim, bu yüzden salak ayağına yatmayı tercih ettim ve zeytinleri kendi tabağıma doldurmaya başladım. “Zeytin yiyeceğim babacığım, ne yapabilirim?”

“Sen yeşil zeytin sevmezsin ki güzel kızım,” dedi imayla.

Yapmacık bir hayretle konuştum. “Sevmez miyim?” Zeytinleri kendi tabağımdan Soner’in tabağına aktarmaya başladım. “Soner yesin o zaman, boşa gitmesin.”

Olayı kavrayan annem, “İsraf olmasın,” diyerek bana arka çıktı.

“Tabii olmasın,” diye söylendi babam. “Yoksa asla gizli gizli çocuğun tabağını doldurduğundan değil.”

“Üstüme iyilik sağlık,” dedim ayıplar gibi. Ben öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum, babam yanlış görmüş olmalıydı.

“Eve baktıktan sonra mutlaka haber ver, Sonerciğim,” dedi annem ve konuyu değiştirerek bana yardımcı oldu. “Merak ederim. Ben seni ararım kesin ama olur da aramazsam, sen mutlaka ara beni.”

Ben hâlâ arsız bir şekilde Soner’in tabağına kahvaltılıklardan doldurmaya yeltendiğim sırada Soner, bakışları annemde olmasına rağmen onun

tarafındaki elimin bileğinden kavrayarak masanın altına indirdi ve cevap verdi. “Tabii ararım.”

Bileğimi hafifçe okşadıktan sonra parmaklarını uzaklaştırdı ve elini masasının üzerine çıkardı. Salak salak sırtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp kendi tabağıma dadandım. Soner’in tabağını dolduracağım diye aç kalacaktım. Tam tabağımdaki börekten yiyecekken bacağımda hissettiğim sızıyla sessiz bir inilti döküldü dudaklarımdan. Anında çatılan kaşlarımla beraber bakışlarım babama dönerken, birkaç saniye önce Soner’in ne yaptığını gördüğünü anladım.

“Anne ya!” dedim. “Babam beni çimdikliyor.”

Elimi bacağıma götürüp pijamamın üzerinden sızlayan yeri ovaladım. “Çocuk musun sen, Murat?” diye kızdı hemen annem. “Senin yaptığını çocuklar yapmaz.”

“Godoş muyum ben, Leyla? Kızımızın sevgilisi olduğuna karışmadık diye yanımızda el kol yapmalarına da mı kızmayalım?” *Ne yaptıysak sanki?*

Soner bana doğru fısıltıyla, “Godoş?” dedi sorarcasına.

“Babamın dilinde gavat gibi bir şey.” Soner anladığını belirtircesine kafasını sallayıp doğruldu.

“Sen kızmıyorsun ki kızını kısıkanıyorsun. Üstünü de kızgınlıkla örtüyorsun.”

Güldüm. Bir Soner’in kuskanmış hallerine, bir de babamın kiskançlığına bitiyordum. İkisi de sonsuza kadar beni tatlı tatlı kiskanabilirlerdi. “Kıskanırım tabii ki,” dedi babam. “Yıllarca büyüttüğüm kızımı başka bir erkekle paylaşmak zorunda mıyım ben?”

Soner, konuşmada bahsi geçen *erkek* o değilmiş gibi bir rahatlıkla kahvaltısını ederken ben de ona yandaşlık ediyor ve gıkımı çıkarmadan aşırı keyif aldığım bu konuşmayı dinliyordum. “Beste’nin turşusunu mu kuracaktın?”

“Kurardım.”

“Ben kuramazdım efendim.”

Araya girerek, “Zaten benden turşu olmazdı,” dedim. Babam bana ters bir bakış attığında oturduğum yere sinerek bakışlarımı kaçırdım.

“İşinize karışmak gibi olmazsa ben de Beste’yle aynı görüşte olduğumu belirtmek isterim,” diyerek konuşan Soner de aynı benim gibi babamın ters bakışlarıyla susturuldu. Önüne dönerek kahvaltısıyla ilgilenmeye başladığında, elimle dudağımda oluşan gülümsemeyi gizlemeye çalıştım.

“Bakma öyle çocuklara,” dedi annem. “Sen hiç emekli olmasaydın keşke, Murat ya. En azından önceden daha çok çekilir yanın vardı.”

Katıldığımı belirtircesine kafamı salladım. Mesela eskiden okuldan çıktığımda istediğim gibi oyalanarak eve geç gelebiliyordum ama şimdi bir saat gecikince babam arayıp eve gelmemi söylüyordu. Okul haricinde Soner’le eskisi gibi takılamıyordum. Bu emeklilik işi bana hiç yaramamıştı.

“Lafıma geldiniz mi şimdi, Leyla Hanım?”

Babam emekli olmayı hiç istemese de annemin baskılarına dayanamayıp emekliye ayrılmıştı.

Annemle babam günlük atışmalarına başlarken iç geçirerek kafamı iki yana salladım. Son zamanlarda ikisinin de hiç olmayan huyları ortaya çıkıyordu. Tatlı tatlı atışmalarından çok rahatsız değildim gerçi, hatta çoğu zaman onları izlerken fazlasıyla keyif alıyordum. Ara ara *annemle babamın yaşlarına geldiğimizde Soner’le ben de böyle olur muyuz acaba* diye düşünmüyordum değilim.

Muhtemelen biz Soner’le atışmazdık. Soner bana hiç laf yetiştirmezdi. Direkt sonuca bağlardı. Sonra da öpüşür, sarılır, barışırdık.

Annemle babamın atışması sonlandığında masada birkaç dakika sessizlik oluştu. Annemin masadaki çaydanlığı ısınsın diye ocağa koymamı söylemesi üzerine oturduğum yerden kalktım. Çaydanlığı sıkıca tutarak temkinli adımlarla salondan çıktım. Şu çaydanlığı taşıırken düşürmekten küçüklüğümünden beri hep çok korkardım. Küçükken annemle güne gittiğimiz bir gün, çocuklardan birisinin üzerine çaydanlığın devrilmesi ve çocuğun her yerinin yanmasından sonra fobi olmuştu bende.

Çaydanlığı ocağa bırakıp altını yaktım. Boşta kalan elim topuz olan saçlarıma gittiğinde birkaç saniyeliğine hayatı sorguladım. Yataktan kalktığım halimle Soner’in karşısına çıkmak pek hoş olmamıştı. Bu konularda gereğinden fazla takıntılı olduğum için istemsizce biraz sorun ediyordum.

Olan oldu kafasıyla beraber mutfaktan ayrılıp salona geçtiğimde, annemle babamın yine Müge Anlı’ya odaklandığını gördüm. Soner’im, garibim ikisi arasındaki *katil kim* kavgasını sessizce dinliyor, hangisi konuşsa ona bakıyor ve bakışlarını arada televizyona çeviriyordu.

Soner’in sıcak bir aile ortamının ne olduğunu görmesine ve içerisinde bulunmasına hem seviniyor hem de üzülyordum. Üzülyordum çünkü kendi içinde *benim ailemle kendisinininkini karşılaştırıp kendini paralıyor mu* diye düşünmeden edemiyordum. Ama seviniyordum da çünkü yıllarca, hatta belki hayatı boyunca hiç görmediği sıcaklığı benim ailem sayesinde hissetmesi beni mutlu ediyordu.

“Katil, adam,” dedi annem inatla.

Biz bu meseleyi katilin ben olduğuma ikna olarak kapatmamış mıydık ya?

Soner’in yanındaki yerime oturduğumda onun da pür dikkat ekranı izlediğini gördüm. “Katil, kadın diyorum.”

“Sen neden anlamıyorsun, Murat? Adam katil işte hareketlerinden belli.” Ailem bu konuyu biraz fazla büyötmüştü...

Soner kısık bir sesle, “Adamın hareketleri biraz şüpheli,” diyerek konuşmaya dahil olduğunda ellerimi yanaklarına götürüp *ya sen benim ailemin konuşmalarına da mı katılıyorsun* artık diyerek mıncırma isteğini güçlükle bastırdım. Karşımdakinin bir çocuk olmadığını ve benim de çocuğunun büyüdüğünü gören bir anne olmadığının farkına varmam gerekiyordu artık.

Kendinden emin bir sesle, “Adam çocuğun babası, babası,” dedi babam. “Adam kendi çocuğunu neden öldürsün?”

Babamın bu dediğiyle beraber hava sanki bir anda buz kesti fakat bu sadece Soner’le benim cephemde gerçekleşti. Elimdeki çatalı sakince tabağın kenarına yaslariken birkaç saniye içerisinde kaçan iştahım beni şaşırtmadı. Ben böyleysem, bu birkaç kelimelik kısa cümlelerin Soner’i ne kadar etkilediğini düşünmek istemiyordum.

“Açıklaman bu mu yani?” dedi annem hayretle. “Nasıl bir adamla evliyim ben, aman Allah’ım? Bir de polisim diye geziniyor ortalıkta.”

Annemin bu isyanına normalde olsa hunharca gülerdim ancak şu an dudağımın kenarı bile kıvrılamadı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Babam da bu sözleri söylerken Soner’in ailesiyle alakalı öldükleri dışında bir şey bilmiyordu. Bilseydi bu şekilde konuşmazdı.

“Neden öldürmesin?” Soner konuştuğunda boğazıma oturan ve varlığını yeni fark ettiğim yumru daha da ağırlaştı sanki. “Babası çocuğunu öldüremez mi?”

“Bir baba evladını öldürmez,” dedi babam bakışları hâlâ televizyondayken. “Gerçekten baba olan öldürmez. Öldüren insanlık dışı bir varlıktır.”

Dertli bir biçimde kafamı elime yasladım. Soner’i şu ortamın içinden çekip çıkarmak istiyordum fakat Soner kendini daha da kahretmek istercesine konu hakkında konuşmaya devam ediyordu. “Çok emin konuşunuz.”

“Eminim çünkü. Ben de babayım farkındaysanız,” dedi babam ters ters. “Ben kızımın saçının teline zarar veremem. Bir babanın yapması gereken de zaten çocuğunu öldürmek değil, onu yaşatmaktır.” Bakışlarıyla televizyonu işaret etti. “Bu adamın hareketleri hiç de çocuğunu öldürecek bir baba izlenimi vermiyor.”

Kafamı kaldırıp etrafa bakındım. Gözlerim aradığım şeye takıldığında hızla sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım ve orta sehpa doğru yürüdüm. Sehpanın üzerindeki kumandayı alıp en üstteki tuşa basarak televizyonun kapanmasını sağladığımda, rahat bir nefes alarak kumandayı yerine bıraktım.

“Kızım ne yaptın?” dedi babam.

“Daraldım.” Sesim tekdüzeydi. “Bıktım şu katil muhabbetinden. Kimse kim?”

“Beste haklı,” dedi annem önüne dönerken. “Adamakıllı kahvaltımızı bile yapamadık.”

Sehpanın yanında hareketsizce durmaya devam ederken bakışlarım Soner’e kaydı. Bomboş bakan gözleri masaya kilitlenmiş durumdaydı. Yine aklında binlerce düşüncenin cirit attığı o kadar belliydi ki. Sıkıntıyla derin bir nefes alıp verdim. Birkaç dakika öncesindeki haliyle şu anki arasında dağlar kadar fark vardı. Durulmuştu, sessizleşmişti, kafasındaki iç muhake-meye gömülmüştü.

Yeniden yanındaki yerimi aldığımda kahvaltıma, daha doğrusu tabağımdayakilerle oynamaya gömüldüm. Kahvaltı bitene kadar annemle babamın konuşmaları, benimse arada bir katılmalarım dışında ortama sessizlik hâkim oldu. Kahvaltılarımızı yaptıktan sonra biz annemle masayı toplama-ya başlarken, babam yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra üzeri dışarıya uygun bir biçimde giyinik olarak çıktı.

Annem hemen merakla, “Nereye gidiyorsun, Murat?” diye sordu.

“Kahveye.” Masanın karşılıklı kısımlarında tabakları toplayan annemle ben göz göze gelirken ikimizin de bakışlarında belirgin bir şaşırma vardı. “Kahveye mi?”

Babam gömleğinin kollarını düzeltirken kafasını salladı. “Senin yüzünden kahvehanelere gidiyorum kadın, yoksa bütün gün kafa ütülüyorsun. Hem erkeğin iyisi okeyde belli olurmuş. Soner gelsin de bir boyunun ölçüsünü alalım.”

“Erkeğin iyisinin okeyde belli olduğunu kim bir taraflarından uydurdu? Sen mi?”

Tam gülmek üzereyken bunu hisseden babamın ölümcül bakışları bana döndü ve gülüşümü zorla bastırdım. Babamdan kaçırdığım gözlerim tam karşımdaki koltukta oturan Soner’e kaydığımda, kısa bir aydınlanma yaşadım. Babam, Soner’i kahveye mi götürecekti yoksa ben mi yanlış anlamıştım?

“Konuşturma beni şimdi kadın,” dedi babam teessüf eder gibi. Bakışlarını annemden çekip beni izleyen Soner’e çevirdiğinde kaşları hemencecik çatıldı. “Çocuk çek o bakışlarını kızımın üstünden. Sabah sabah sabrımı yeterince zorladınız.”

Soner ışık hızıyla babama dönerken babam tatmin olmuş bir biçimde onaylarcasına kafasını salladı. “Aferin. şimdi yürü bakalım yüz bire gidiyoruz.”

“Ben oynamayı bilmiyorum.”

“Hayda,” dedi babam. “Olmadı bu koçum, yakışmadı.”

“Öğretirsin baba.” Üst üste dizdiğim tabakları önümden itip diğerklerini toplamaya başladım. Tek tek götürmektense hepsini dağ gibi yığıp götürmek daha kolaydı. “Kolay zaten. Hemen öğrenir.”

Küçükken babamın işyerinden arkadaşları aileleriyle beraber bize misafirliğe geldiklerinde mutlaka okey masası kurulurdu. Nasıl oynandığını babamın yanına oturup onları izlerken öğrenmiştim. Canlı pek oynama şansım olmasa da uygulamada çok oynardım. Babam, Soner’e öğretirse bir şekilde dörtlüyü tamamlayıp onunla oynayabilirdim.

Sevgiliyle okey oynamak... Var bir hayalimiz.

“Öyle yapacağız artık,” dedi babam arkasını dönerken. “Gel bakalım, Soner.” Babamın salondan çıkmasıyla annem de arkasından elinde tabaklarla beraber oturma odasından ayrıldı. Annemle babamın holden gelen konuşma seslerini fırsat bilerek masanın etrafından dolanıp Soner’e yaklaştım. O da bu sırada koltuktan kalktı.

Garip bir tavırla, “Kahveye mi gideceğim?” diye sordu. Kendisi de bunun gerçekliğini sorguluyordu. Bir gözüm kapıdayken Soner’in önünde durdum ve güldüm. Kabul etmeliydim ki yaşlı amcaların arasında bir doksanlık, çıtır çerez, yakışıklı mı yakışıklı bir genci hayal etmek biraz komik oluyordu.

“İstemiyorsan gitme tabii. Babama istemediğini söylersen sana kızmaz. Yani sert duruyor ama gerçekten kızmaz.” Bu konuda yüzde yüz kesinlik verebilirdim. O kadar da katı değildi babam.

“Sorun değil, giderim.”

“Eve bakmaya gideceğin zaman bana haber ver, tamam mı? Ben de seninle gelmek istiyorum.” Tabii babam çocuğu salmamazlık etmez ve Soner giderken de *emlakçı nasılsa arkadaşım, ben de geliyorum* diyerek Soner’in peşine takılmazsa...

“Sensiz gitmeyecektim zaten. Sen de beğen ve sev istiyorum.” Gülüm-
sedim. Ortam müsait olsa Soner’e anında yapıştırdım ama babamın her an
içeri gelme ihtimali varken bizi sarmaş dolaş görmesi riskini alamazdım.
Temas bağımlısı birisi için üzücü bir andı.

“Tamam o zaman,” dedim harfleri uzatıp hafifçe olduğum yerde sallanarak. “Mesaj atarsın veya ararsın. Zaten muhtemelen yakınlarda bir yere gitmiş olursunuz. Çıkar çıkmaz yazarsan hemen gelirim. Siz gidince hazırlanmaya başlamış olurum. Bu arada tipim çok kötü biliyorum, yataktan kalkar kalk-

Sözümü yarıda kesen, Soner’in dudaklarının benimkiler üzerinde yaptığı baskısıydı. Dudağıma derin bir öpücük bırakıp anında geri çekildiğinde, sarhoş olmuş gibi yüzüne bakakaldım. En son neyden bahsettiğim aklımdan uçup gitmişti bu kısa öpücük yüzünden.

Geri çekildiğinde bakışları kapıya kaydı. Kimsenin olmadığını gördüğünden olsa gerek rahat bir tavırla bana doğru döndü ve konuşmaya başladı. “Güzelsin,” dedi net bir dille. Kalbim anında ritminden şaştı. Tek kelimelik iltifatıyla bile beni kendimden geçirebiliyordu. “Benim yanımdayken dış görünüşünden şüphe etmene gerek yok. Ben seni her halinle seviyorum.”

Heyecandan ne yapacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakındım. Çoğu zaman arsızlığını konuşturan ben değilmişim gibi en ufak bir iltifatta utanmakta bir numaraydım. Topuzumdan düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışlarımı elalarına çevirdim. İçtenlikle, “Doğum günün kutlu olsun,” dedim. “Daha uzun uzun kutlamak istiyorum ama şu an yeri değil. Günün geri kalanında telafi edeceğim. Şimdilik iyi ki doğmuşsun.”

Sarılma isteğim ağır basıyordu fakat babam gibi bir faktör varken de şu an malum yerlerim yemiyordu. Utanmazlar gibi ilişkimizi adamın gözüne de sokmak istemiyordum. Zaten açık sözlülüğümle babamı yeterince çıldırtıyordum.

Soner tam cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada aramıza babamın gür sesi girdi. “Soner! Kızımı bırakıp gelecek misin artık?”

Gülerek Soner’in önünden çekildim. “Görüşürüz.”

Gözlerime uzun uzadıya bakarken kafasını salladı. “Görüşürüz.”

Bakışlarını zar zor benden kopararak kapıya doğru yürümeye başladığında, ben de yüzüme yerleşmiş olan aptal sırtışımla beraber tabakları toplamak üzere masanın yanına geri döndüm.

Bir ceylan gibi sekerek sevdiceğimle buluşmaya gidiyordum.

İnsan âşık olduğunda içinde bitmek bilmeyen bir coşku oluyor, yerinde duramıyordu. Bunu vakti zamanında hep internette, orada burada okumuştum ama doğrusunu söylemek gerekirse kendim deneyimleyene kadar doğruluğuna pek inanmamıştım. Birisini sevdiğinizde o gün doğan güneş, kuşların sesleri, çocukların koşuşturmacaları arasındaki keyifli kahkahaları bile kulağa farklı geliyordu. Hayattan zevk alan bir yanınız ortaya çıkıyordu.

Elimdeki poşeti sallaya sallaya yolda yürürken, esen hafif rüzgârın etkisiyle yüzümün önüne gelen saçlarımı omzumun gerisine yolladım. Fazla uzamışlardı, bir ara kısaltmam gerekiyordu.

Köşeyi dönüp evimizin olduğu sokaktan diğerine saptım. Sokağın diğer ucunda, sondaki binanın önünde dikilen bedeni gözlerim o kadar uzağı net bir şekilde göremiyor olmasına rağmen seçebiliyordum. Soner'i duruşundan dahi tanıyabilirdim.

Adımlarımı iyice hızlandırdım. Babamla evden çıkıp gittiklerinden bu yana üç saat geçmişti. On dakika önce Soner bir alt sokakta olduğuna dair mesaj atmıştı. Babamın henüz eve gelmemiş olmasını değerlendirerek aneme dışarı çıkacağımın haberini verip evden ayrılmıştım. Babam dün, bugün için birkaç ufak işi olduğunu söylemişti. Buna güvenerek hemen eve gitmeyeceğini düşünüyordum.

Soner yere doğru eğik olan kafasını kaldırıp etrafa bakınmaya başladı. Birkaç saniye sonra kendisine doğru hızlı adımlarla yaklaşan beni fark etti. Elimdeki poşetin tutma kısmını bileğime geçirip kollarımı Soner'e sarılmaya hazır bir konuma getirdim. Saniyeler geçtiğinde ve Soner'in yanma

vardığımda boynuna atıldım. “Doğum günün kutlu olsun!” dedim büyük bir coşkuyla.

Soner ellerini ceketinin cebinden çıkarıp kollarını belime doladı. Beni sarışı hep sıkı olurdu. Sanki birisi beni kollarının arasından çekip alacak da buna engel olmak istiyormuş gibi. Derin bir nefes alarak aşınası olduğum kokusunu içime çektim. Soner’in kokusunu parfüm olarak yaptırabilme şansım olsa yedi, yirmi dört yanımdan ayırmadan her dakika kokusunu her yere sıkabilirdim.

Kulağıma doğru, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Boynuma çarpan nefesi içimi gıcıkladı. Hep bahsedilen midede kelebek uçuşması olayını Soner’in yanındayken her saniye yaşıyordum. Kollarımı boynundan ayırmadan kafamı geriye doğru yatırdım ve yüzüne bakmaya çalıştım. “Hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum. İyi ki doğmuşsun, iyi ki varsın.”

Belimdeki kollarından birisini çözdü. Eli yavaşça belimden sırtıma, oradan da boynuma tırmanırken adeta nefesim kesildi. Parmak uçlarının hafif dokunuşunu boynumda hissettim. Hemen ardından da elini yanağıma yasladığında boynum saniyelik hissettiği bu dokunuşlara hemencecik alıştığı için yokluğunda ürperdim. Bu ürpertiye bastıran ise yanağımdaki eliydi.

“Beste...” dediğinde saniyeler içinde beni kendimden geçirdiği için dudaklarımın arasından yalnızca, “Hımm?” diye bir mırıltı çıkabildi. Bu halime güldü. Gülünce kısılan gözlerine baktım. Onun gülüşünü görene kadar gülümsemenin yeryüzünde en çok Soner’e yakıştığını bilmiyordum. “Geçen sene yine bugünlerde hayatımda hiçbir değişiklik olmayacağını düşündüğüm bir doğum günü geçirmiştım. Yeni bir yaş hep mutlulukla gelir derler, benim her bir yaşım bana acıdan başka bir şey getirmedi.”

Yüzümde hafif bir tebessümle Soner’i dinlerken ensesindeki saçlarıyla oynamak istedim ancak alışkın olduğum gibi parmaklarım saçlarının arasında kaybolmadı. Saçları kısalmıştı. “Bu sene ilk defa yeni yaşım bana mutluluk getirdi.” Elalarına hâkim olan duyguyu net bir şekilde görebiliyordum; sevgi. “Seni getirdi.”

Duygusal biri olmak bazı anlar çok zorluyordu. Üzüldüğümde, sinirlendiğimde, mutlu olduğumda, her anımda içime ağlama hissi doluyordu. Şimdiyse mutluluktan ağlamak üzereydim. “Birisi iyi ki varsa bu kişi sensin Beste, ben değil.”

Başparmağı ağır hareketlerle yanağımı okşuyordu. “Bugün senin doğum günün. Bugün de kendine bu muameleyi yapıp değersizmişsin gibi davranmanı istemiyorum. Bugün senin günün. On dokuzuncu yaşın nasıl sana mutluluk getirmişse, yirminci yaşının da sana aynısını yapmasına izin ver.” Durdum. Elimi, yanağımdaki elinin üzerine götürdüm. “Bu yaşın senin kendini sevmeni sağlasın çünkü ben seni çok seviyorum.”

Bunu binlerce kez dile getirebilir ve yorulmadan bin kez daha tekrarlayabilirdim. İç geçirirken, “Biliyorum,” dedi. “Annemden sonra birisinin beni bu denli sevebileceğine hiç ihtimal vermezdim.” Kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Ama mümkünmüş. Sen benim imkânsız dediğim her şeyi mümkün kılıyorsun, Beste ve bunu nasıl yapıyorsun, hiç anlamıyorum.”

Gülerek kaşlarımı havaya kaldırdım. “O da benim yeteneğim, ne yaparsın?”

Benim gibi gülerken gözlerini sokakta gezdirdi. Kimsenin olmaması fazlasıyla işimize geliyordu. Her yeri tarayan bakışları tekrardan gözlerimle buluştuğunda, “Seni özledim,” diye bir itirafta bulundu ve yine kalbimi yerinden etmeyi başardı.

Kafamı sağa doğru yatırdım. “Birazcık sınav haftası meseleleri.”

Dün itibariyle lisenin son sınavlarını geride bırakmıştık. Okulun yaptığı tek ve en iyi şey, diğer okullar son iki hafta kala sınavları yaparken bizimkinin mayıs ayının başlarında yapmasıydı. Üniversite sınavına bir ay gibi bir süre kaldığından en azından son bir ayda YKS dışında kafamızı kurcalayan şeyler olmaması için böyle bir şey yapmışlardı.

Son sınavlar diploma notumu yükseltmek için son fırsatım olduğu için günlerce kendimi sadece derslere vermiştim. Aynı sırada oturmamıza rağmen Soner’le bile çok iletişim kurmamıştım çünkü biliyordum ki tek güzel sözüne bile düşebilir, ders çalışma isteğimin kaçmasına sebep olabilirdi. Dün sınavlar bittiğinde üzerimden büyük bir yük kalkmıştı ve bugünü de kendime tatil ilan etmiştim. Ben okula gitmeyince Soner de gitmiyordu.

“Ben de özledim,” diye ekledim sonra. “İki gece önce matematik problemi çözerken soruda senin adın geçti diye soruyu salak bir sırtış eşliğinde çözdüm, biliyor musun? Ne yaptın sen bana ya? Benim tek aşkım test kitaplarıydı.”

Sen kimsin ve ben neden sana körkütük âşığım?

Güldü. Bugün çok gülüyordu. Onun güldüğünü görünce istemsizce ben de gülümsüyordum. “Neyse ki şıklarda falan S harfi yok,” dedim. “Ol- saydı her soruda nasıl S harfine kalpler çiziyordum izle bakalım mucizeyi.”

Biz böyle sarmaş dolaş takılırken yan tarafımızdan gelen korna sesiyle beraber ikimizin de bakışları o tarafa kaydı. Birbirimizden ayrılmayı akıl edemedik ve tam dibimizdeki tanıdık arabanın içinden babam sert bakışla- rını üzerimize dikti. Camını açarken kolumu boynundan çözüp Soner’den bir, iki adım kadar uzaklaştım.

“Yapışın kızım! Yapışın, bir bütün olun, tamam mı güzel kızım? Hatta bu size yetmez, ben Japon yapıştırıcısı falan getireyim, aranızda hiç boş- luk kalmasın.” İğneleyici sesiyle beraber gerginlikle altdudağımı dişlerken Soner’in aramızdaki mesafeyi daha da açtığını fark ettim.

“Baba...”

“Sokağın ortasında ne yapıyorsunuz siz kızım? Ben babamın sinirlerini tepesine nasıl çıkarabilirim planını mı yapıyorsun?”

Bir anda büründüğüm neşeli tavrımla beraber, “Baba bugün Soner’in doğum günü!” dedim. “Kuru kuru mu kutlasaydım doğum gününü? Sarıl- masa mıydım? Ayıp olmaz mıydı?”

“Ayıpmış!” diye söylendi babam. Sonrasında bakışlarını Soner’e çevirdi- ğinde birkaç saniyeliğine ciddi ve sinirli tavrını bir köşeye bıraktı. “Doğum günün kutlu olsun.” Hemen ardından eski maskesini taktı ve ateş saçan gözlerini bana doğrulttu. “Senin bu arsızlığını ne yapacağız benim salak kızım?” Sesinde hayıflanır gibi bir tonlama vardı.

Dehşetle, “Arsızlık mı?” dedim. “Ne arsızlığımı gördün baba, aşk ol- sun?” Soner’e doğru döndüm. “Ben arsız mıyım, Soner?”

“Ya,” dedi babam alayla. “Hiç değilsin. Harika bir kişiliğin aslında.”

Bence öyleydim.

Soner’in bakışları babamla benim aramda gidip gelirken tereddüde düş- müş bu haline karşılık gözlerim kocaman açıldı. “Nasıl ikilemde kalırsın ya? Senin *tabii ki arsız değilsin* falan demen gerekiyordu!”

“Orası biraz sıkar, değil mi delikanlı?” dedi babam, sesinde gizli bir teh- dit yatıyordu.

Soner ise hiçbir şey demeden elalarını bana çevirdi. Omuzlarını *yapacak bir şey yok* dercesine kaldırıp indirdi. Babam resmen sevgilimin gözünü kor- kutarak kendisiyle aynı fikirde olmasını sağlıyordu. “Hiç adil değil,” dedim kollarımı birbirine bağlayarak. Bu hareketimle beraber elimde tutmakta

olduğum poşetin varlığını hatırladım. İçinde Soner'in doğum günü hediyesi vardı.

"Asıl senin bu yaptığın hiç adil değil kızım," dedi babam. "İnsan en azından babasına yakalanmamak için bir çaba gösterir, değil mi? Sen uluorta yerde yapışıyorsun çocuğa. Kaçınıcı seviye bir arsızlık seninkisi?"

Diğer söylediklerini umursamadan, "Ben hâlâ arsız olduğumu düşünmüyorum," dedim.

Oysa arsızlıkta üstüme tanınmadığını herkesten önce kendim farkındaydım ama çaktıracak değildim.

"Neyse," dedi babam ters ters. Yeniden Soner'i göz hapsine aldı. "Bugünlük doğum günün diye takılmanıza bir şey demeyeceğim ama siz de dozunu kaçırmıyorsunuz." Sevinçle ellerimi çırpıp yerimde zıplamamak için kendimi zor tutarken babamın bakışları beni buldu. "Hava kararmadan evde oluyorsun, anlaşıldı mı?"

Hızla kafamı aşağı yukarı salladım. "Anlaşıldı. Çok çok iyi anladım. Bayağı anladım."

Kafasını onaylamaz bir tavırla sallarken, "La havle," dedi babam. "Salak bu kız." *Alındım.*

"Soner kızıma iyi bak. Başına bir şey gelirse senden bilirim," diyerek son uyarısını da yapan babam bu mesafeden görebildiğim kadarıyla el frenini indirdi. Soner'den onay almak istercesine ona baktığında ben de bakışlarımı yan tarafa çevirdim. "Aklınız kalmasın," dedi Soner net bir şekilde.

"İyi." Babam gaza yüklenerek arabayı hareket ettirip, yanımızdan ayrılırken bir süre arkasından izledim. Görüş açımızdan çıktığı vakit anında soluğu Soner'in dibinde aldım. Koluna girerek, "Hadi gidelim," dedim. Şu tehlikeli sınırların içerisinde çıkmalıydık.

Soner bana ayak uydurarak yürümeye başladığında yönümüz otobüs durağıydı. Sesli bir şekilde dile getirmemiştik ancak Soner'in yeni evi olmaya aday olan o evi görmeye gidiyorduk. Buna Soner'den çok ben heyecanlı olabilirdim.

"Babamla yüz bir oynamak nasıl bir deneyimdi, anlat bakalım."

Kafasını bana doğru çevirdi. Hissettiğim hareketlilikle kafamı kaldırarak yüzüne baktığımda dudaklarını araladı ve tek bir şey söyledi. "Korkunç."

Bu dediği bana gür bir kahkaha attırdı. Beynimin içinde tonla olası senaryo dönüyordu ve hepsi birbirinden komikti. "Babam yüz bir oynarken

gereğinden fazla hırslanır. Oyunu kazanmak o an dünyanın en önemli şeyidir onun için.”

Bakışlarını önüne çevirirken, “Bunu şimdi söylemen çok yardımcı oldu,” diye homurdandı.

“Ne oldu mesela?” diye sordum keyifle.

“Babanla eştik. Oyun esnasında okey atmışım yanlışlıkla, bilmiyordum. Çok kızdı.”

“Yuh, Soner. Okeyi de atmazsın.” Eşim oyunda böyle bir şey yapsaydı buna ben de kızabilirdim.

“Ama Beste bir gibi bir sayı nasıl okey olabilir? Hiç anlamadım bu oyunun mantığını.” Çocuksu tavırları yanaklarını mincırma isteği doğuruyordu. “Öğretmenim de hiç iyi değildi. Bir ara ıstakayı kafama vuracağını düşündüm. Bence babanın öfke problemleri var.”

Kafamı koluna yasladım. “Olabilir. Ben babam gibi değilim bak, ben öğretebilirim.”

“Uzunca bir süre okey görmek istemiyorum,” dedi direkt.

Haklıydı şimdi.

“Tamam, görmek istediğin zaman öğretirim.”

İlla ki öğretecektim yani.

Otobüs durağına ulaştığımızda Soner cebinden telefonunu çıkardı. Kafam koluna yaslı olduğu için telefonunun ekranını net bir şekilde görebiliyordum, kaldı ki onun da saklamak gibi bir uğraşı yoktu. *WhatsApp*’a girdiğinde ekranda dört konuşma belirdi. En başta ben vardım, bir altında *emlakçı* diye kaydedilmiş birisi ve sonrasında annemle Emre’nin sohbetleri vardı.

Annemin Soner’e zırt pırt yazdığını biliyordum. Hal hatır sorma bahanesiyle çocuğu rahat bırakmıyordu ve ne yaparsam yapayım bana konuşmanın içeriğinden asla bahsetmiyordu. Soner’in ardında bir ailesi olmadığını bildiğinden, ona karşı fazla hassastı ve anaç tavırlarını Soner’den asla esirgemiyordu.

Ancak beni burada şaşırtan şey, Emre ile konuşmalarıydı. Soner emlakçıyla olan konuşmasına girip atılan adrese bakarken, “Emre’yle mi konuşuyorsunuz?” diye sordum. Sormasam merakımdan ölürdüm.

“Hayır,” dedi ve atılan adrese bakmak için haritalara girdi.

“Ama gördüm.”

“Bir şey yazmıştı ona cevap verdim, iki mesajlık bir sohbet. Pek konuşmak sayılmaz,” dedi umursamaz bir tavırla. Bir yandan da haritadan adresin detaylarını inceliyordu. Soner istese hiç cevap vermeyebilirdi. Zamanında attığı tonla mesaja görüldü yemiş birisi olarak tecrübeli sayılırdım. Cevap vermek istemese görüldü atmak ya da sohbete hiç girmemek pek de zorlanacağı bir şey değildi.

“Emre’yle barışmanızı isterdim.” Bu konuda eskisi kadar uğraşmıyordum. Emre’yle Soner’i aynı ortama sokmak için çaba göstermişim birkaç kez fakat Soner’in gerçekten istemediğini fark ettiğimde vazgeçmişim. İstemiyorsa zorlamanın bir anlamı yoktu.

“Girmeyelim bu konulara, Beste.” Telefonunu cebine soktu. “Yakınmış ev, birkaç durak var arada,” diyerek konuyu değiştirdiğinde kafamı aşağı yukarı doğru salladım.

“Yakın mı?” dedim heyecanla. “Ne güzel.”

Nasıl her dakika soluğu Soner’in evinde alıyorum, oynat bakalım.

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından otobüs geldiğinde binip kartlarımızı bastık. Boş yer olmadığı için ayakta durabileceğimiz uygun bir yere geçerken, sırtımı cama doğru yaslayarak Soner’e döndüm. O da hemen önümde durdu ve uzun boyu sayesinde tavandan sarkan demiri kolaylıkla tutabildi.

Yol on dakika kadar sürdü. Otobüs durduğunda, Soner bir elini koluma sararak beni beraberinde yürütmeye başladı. Ayaktaki yolcuların yanlarından sıyrılıp otobüsten indiğimizde kolumdaki elini çekti. Ben etraftaki binalara göz gezdirirken Soner de adresi kontrol etmekle meşguldü. Genel olarak yeni binaların olduğu güzel bir sokaktaydık. Bizim evimizin olduğu kısımlara göre daha modern duruyordu.

“Şu bina,” diyen Soner’in sesini duymamla beraber bakışlarımı işaret ettiği tarafa çevirdiğimde açık pembe tonlarında, dört katlı bir bina görüş açıma girdi. Nasıl oldu bilmiyordum ama bina ilk bakışta bile bana sıcak bir izlenim verdi. Aile apartmanı tipinde, insanın içini huzurla dolduran tatlı bir yapıydı.

“Çok güzel görünüyor.” Binanın hemen önünde orta yaşlarda bir adam duruyordu. Soner otobüsteyken bir ara telefonda emlakçı ile konuşmuştu, bu adam emlakçı olmalıydı. Soner’le beraber yolun karşısına geçerek adama doğru yürümeye başladığımızda adam da bizi fark etti.

“Merhaba,” dedi yanına ulaştığımızda. Ben hâlâ etrafı inceliyordum. Canım aşırı tek başına eve çıkmak istiyordu. “Direkt içeri geçelim isterseniz.”

Soner onaylayan birkaç kelime ettikten sonra ikisi birlikte evin durumu hakkında konuşa konuşa önden ilerlemeye başladığında, ben de merakla gördüğüm her şeyi incelediğimden dolayı biraz gerilerinde kaldım. Binanın içerisine girdiğimizde duvarların boyasına kadar özenle bakınıyordum. “Binanın yapımı iki yıl önce bitmiş, daha yeni bir bina. Dairelerde daha çok aileler var ama üniversitelere yakın bir konumda olduğundan birkaç dairede öğrenciler kalmakta. Evin sahipleri yurtdışında yaşıyorlar, o yüzden arada ben aracı olacağım.”

Bu şekilde anlata anlata zaten birinci katta olan daireye merdivenleri çıkarak ulaştık. Adam anahtarı yuvasına sokup kapıyı açarken bile bir şeyler anlatmakla meşguldü. Kapıyı aralayıp kenara kaydığında evin içine girdik.

Soner’den çok, ben meraklı olduğum için onları arkamda bırakıp odaları gezmeye başladım. “Ev sahibinden kalma birkaç parça mobilya var. Eğer satın almakta kararlı olursan onları bir adam getirip aldıracaklardır.”

Önce bir evde en sevdiğim bölüme, mutfığa geçtim. Yeni olduğu her halinden belli olan mutfak dolaplarının yüzeyi parıl parıl parlıyordu. Çok büyük bir mutfak değildi, tam kutu gibiydi ve hoş bir havası vardı. *Burada ne yemekler yapılır* diye içimden geçirmeden edemedim.

Soner’le emlakçının konuşmaları eşliğinde bir başka odaya girdim. Burası salondü. Aynı mutfak gibi kareydi. Camın olduğu kısımda üçlü, mor bir koltuk vardı, ev sahibinin eşyalarından birisi olmalıydı. Salondan çıkılan balkona bakmak için kapıya doğru yaklaştım. Balkonun fayansları toz topraktan dolayı biraz pis görünüyordu. Sağlam bir temizlik şarttı bu eve.

Salondan sonra yeni durağım en arka kısımda kalan oda oldu. Zaten bunun dışında geriye banyo ve tuvalet kalıyordu. Bir artı bir, kutu gibi bir evdi. Tıpkı Soner’e anlattığım gibi. Odanın kapısında durup içeriye bir göz gezdirdim. Duvarlardan birinde boydan boya bir pencere vardı, Fransız tarzı bir balkona açılıyordu. Duvarlar da beyazdı. Soner’in evindeki boğuk hava burada yoktu. Aksine, insanın içini ferahlatan bir havası vardı.

Güzel bir evdi.

Soner’in evi de dışarıdan bakıldığında güzeldi ancak sadece dışarıdan bakmakla kalındığı müddetçe öyleydi. O ev asla bir mezarlıktan öteye geçemeyecekti. İçinde güzel ne kadar çok anı yaşanırsa yaşansın, gece çöktüğünde yaşanan korkunç anılar her daim gün yüzüne çıkacaktı.

Oysa burası yeni ve güzel anılar için harika bir yerdi, harika bir başlangıçtı. Burada gözünü kapattığında zihnini işgal edecek kötü anılar yoktu.

Gözlerim bir noktaya dalmış giderken beni kendime getiren şey, arkamdan karnıma dolanan kollar oldu. Hafifçe yerimde sıçrayarak geriye doğru baktığımda Soner'i gördüm. Çenesini omzuma yaslayarak gözlerini odanın içinde gezdirdi. Önüme dönüp ben de onun gibi odaya bakındım. Gayriih-tiyarı bir şekilde ellerim karnıma sardığı kollarının üzerine gitti.

Evin içindeki sessizliği fark ettiğimde, "Emlakçı nerede?" diye sordum.

"Yakınlarda birisine daha bir evi gösterecekmiş. Yarım saate kadar gelecek, adam gelene kadar karar vermek için zamanımız var."

"Zamanın var," diyerek düzelttim onu. "Sen yaşayacaksın bu evde."

Tabii ben de zırt pırt gelip gidecektim ama karar vermekte öncelik onundu. Araya beni katmamalıydı.

"Ben senin fikrini de bilmek istiyorum." Kafamı geriye atarak omzuna yasladım ve bakışlarımı tavana çıkardım. "Beğendin mi?"

"Bence çok tatlı bir ev. Tam sana bahsettiğim gibi bir artı bir, kutu gibi, sıcacık bir havası olan... Ben çok beğendim." Eğer ben kendime ev arıyor olsaydım burayı kesinlikle kaçırmazdım. "Tabii maddi açıdan da uygunsa."

"Diğer evin parası yetiyor, hatta artıyor bile," deyip ardından ekledi. "Ben de beğendim."

"Eğer ben beğendim diye öyle diyor-"

"Hayır, gerçekten beğendiğim için diyorum."

"Bu evi mi alacaksın o zaman?" diye sorduğumda sesli bir cevap vermedi ama kafasını sallaması yeterli bir cevap oldu. "Kesin mi? Bak kafamdaki planları sıralayacağım, ona göre cevap ver." Kısık sesli gülüşü içimi kıpır kıpır ederken, "Kesin," dedi.

Yutkundum. Şu, güldüğü için boğuk çıkan ses tonuna bitiyordum...

Bir kez daha yutkunup kendimi toparlayarak işaretparmağımla tam karşımızdaki boşluğu gösterdim. "Bak, tam şuraya kıyafet dolabını koyarsın. Odanın duvarları beyaz, eğer mobilyalar da beyaz olursa çok boğar. Çok koyu olmayacak renkler seçilse güzel olur. Sonra şu boydan camın oraya çalışma masanı koysan çalışırken manzaran olur, en azından için açılır. Ben öyle yapmayı çok istemiştım ama benim masamın üstünde rafları olduğundan camın önüne koyunca pencereyi komple kapatıyordu." Durup derin bir nefes aldım ve sonra devam ettim. "Şuraya yatağını koyarsın. Oda çok büyük değil ama bence çift kişilik sığar. Yatak çift kişilik olsa daha iyi olur

salondan çıktım. Soner'in arkamdan, "Hediyeye gerek yoktu," dediğini duysam da kulak asmadım. Hediyeye tabii ki gerek vardı.

Yere bıraktığım karton poşeti alıp salona geri döndüm. "Çok abartı bir şey almadım zaten. Daha doğrusu ne alacağımı çok düşündüm ama aklıma gelen hiçbir fikir içime sinmedi." Soner hâlâ onu bıraktığım yerde duruyorken karşısına geçtim. "Bu da çok çok iyi bir seçenek değil fakat en azından manidar." Poşetin içindeki beyaz *sweatshirt*ü çıkardım. "Seni hep siyahlar içinde görüyorum, üzerinde farklı bir renk görmezsem gözüm açık giderim."

Elimdekini koluma asıp poşetin içindeki diğer beyaz *sweati* çıkardım. "Hem bak kendime de aldım." *Sweatshirte* bakarken aklıma gelen yeni düşünceyle beraber yüzümü buruşturdum. "Böyle de ergen sevgililer gibi olduk ama olsun."

Soner sırttırırken aynı zamanda kolumdaki *sweatshirt*ü eline aldı. İyice inceledikten sonra bakışlarını bana çevirip, "Teşekkür ederim," dedi.

"Beğendin mi? Giyecek misin? Giy lütfen, hatta ben de giyeyim."

Gözüm açık gitmemeliydi.

Hafif şaşkınlık barındıran sesiyle, "Şimdi mi?" diye sordu. Kafamı salladım. Havalar ısınıyor diye sadece ince bir kazak giydiğimden dolayı elimdekini tek hamlede üzerime geçirmekte pek zorlanmadım. Kafamı eğip üzerimdeki duruşunu incelerken, Soner aramızdaki yarım adımlık mesafeyi kapattı ve ellerini *sweatin* içinde kalan saçlarıma götürerek kibar bir dokunuşla düzeltti.

Ellerini saçımdan çektikten sonra üzerindeki ceketini çıkardı. Her zamanki gibi üzerinde onunla bütünleşen siyah *sweatshirt*lerinden birisi vardı. *Sweatshirt*ünü sıyırdığında bakışlarımı ellerime çevirerek parmaklarımla oynuyormuş gibi yapmaya başladım. Diğer türlü heyecanlanırdım ve bu defa bastırmakta zorlanırdım.

Gözücüyla Soner'in hediyesini üzerine geçirdiğini görünce kafamı kaldırarak onu göz hapsine aldım. Bir renk, bir insana bu kadar yakışabilirdi ya da benim gözlerim Soner'e dair her şeyi en güzel haliyle görüyordu. "Yakıştı," diye mırıldandım.

Soner'den uzaklaşıp koltuğun ucuna oturdum. "Sana daha çok," dedi o da benim gibi koltuğa otururken. Bu dediğine gülümseyerek, "Bana her şey yakışır," deyip saçlarıma geriye doğru savurdum.

“Biliyor olman güzel,” dedi. Ardından beklemediğim bir şekilde kafasını dizlerimin üzerine koyup yatış pozisyonu aldı. “Uykusuzum.” Biliyordum. Eskisi kadar çok olmasa da geceleri uyuyamama sorunu hâlâ devam ediyordu. Burada da uyuyamazdı. Birazdan emlakçı gelecekti.

Elimi saçlarının arasına götürdüm. Kapanan gözlerini gördüğümde uyuyakalmaması için aklıma gelen ilk konuyu açtım. “Haftaya okulun mezuniyeti var, gidecek miyiz?”

Kafasını hareket ettirip bacaklarımın üzerinde iyice yer edinirken, “Sen git, ben gitmeyeceğim,” dedi.

“Sen gitmezsen ben de gitmem, sen de gel.”

“Gidip ne yapacağım?” diye konuştu alaycı bir tavırla. “Çok mükemmel bir lise hayatı geçirmişim gibi bir de bunun bitişini mi kutlayacağım? Kimsenin bakışlarının veya sözlerinin hedefi olmak istemiyorum.” Öyle bir günde kimse Soner’i umursamaz diye düşünürken aklıma Ozan geldiğinde gözlerimi devirdim.

“Aksine herkese inat o mezuniyete gelmen gerek.” Gözlerini açarak bana *ciddi misin* dercesine bir bakış attı. “Bakma öyle, ben gayet ciddiylim. Sana ne yapmış olursa olsun başının dik olduğunu göstermek, birazcık vicdanları varsa sızlatmak için o gece orada olman lazım. Orada kendinden emin bir duruş göstermelisin ki yaptıkları hiçbir şeyin işe yaramadığını görüp afallamalılar. Belki birazcık akılları varsa yaptıkları çocuklukların farkına varırlar.”

Gözkapakları elalarını örterken sessiz kaldı. Ben, Soner’in yerinde olsaydım bu dediğimi yapar ve o mezuniyete giderdim. Soner haklı olduğumu düşünüyor olsa gerek ki gelmemek için en saçma nedenini öne sürdü. “Böyle ortamlarda dans edilir, dans etmeyi bilmiyorum. Ayağına basıp seni sakatlarım.”

Harika bir sebepti gerçekten.

Güldüm. “Ben de yılların dansçısıyım, biliyor musun? Ben de bilmiyorum. En fazla ne kadar zor olabilir ki? Alt tarafı biraz olduğumuz yerde sallanacağız, ileri geri gideceğiz falan. Beraber öğreniriz.”

Gözlerini araladı. “Uyduracağım her bahaneyi bir şekilde çürüteceksin, değil mi?” dedi kabullenişle. Erken bir kabulleniş olmuş sayılırdı.

Sırıtarak kafamı salladım. “Evet.”

“Bahane değildi. Gerçekten bilmiyorum.”

“Ben de.”

Kafasını bacaklarımın üzerinden kaldırıp koltukta oturur pozisyona geldi. Biraz önce koltuğa bıraktığı ceketine doğru uzanarak elini ceplerinden birisine soktu. Meraklı bir şekilde hareketlerini izlerken, diğer cebini de kontrol edip içinden telefonunu çıkardı. “Öğrenelim o zaman,” dedi telefonuyla uğraşırken. Birkaç saniyenin ardından telefonundan hoş bir melodi yükselmeye başladı.

Telefonun sesini en yüksek düzeye çıkarıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra oturduğu yerden kalktı. Şarkı tanıdık geliyordu, bildiğim bir melodiydi. Ben hangi şarkı olduğunu çözmeye çalışırken görüş açıma giren bir el ile bakışlarım önümde duran Soner’in yüzüne çıktı. Gözlerim bir süre, bana beklentiyle bakan elaları ve uzatılan eli arasında gidip geldi. Bunu beklemediğim için bir an bocaladım.

Nihayet kendime geldiğimde elimi avucunun içine bıraktım. Parmakları elimi sıkıca kavradıktan sonra beni çeğiştirerek yerimden kalkmamı sağladı. Bu esnada şarkının sözleri çalmaya başladı. *İnan ki senden başka, senden başka, senden başka hiç kimse yok içimde.**

Sevdiğim bir şarkıydı.

Soner bedenimi kendisine doğru çektiğinde aramızdaki mesafe azaldı. Öyle ki yakınlığımız sadece bir nefes uzaklığı kadardı. Elimini bırakıp kollarını belime sardığında ben de kollarımı boynuma doladım. İlk birkaç saniye ne yapacağımızı bilemez bir şekilde birbirimize bakakaldık. İlk hareketlenen Soner oldu ve şarkı eşliğinde olduğumuz yerde yavaşça sallanmaya başladık.

“Ayağına basarsam benim suçum değil,” diyerek önceden bir uyarıda bulundum.

“Acıtmaz.”

“Ayakkabımın öküz kadar tabanı varken mi? Hiç sanmıyorum.”

“Bunu mu konuşacağız şimdi?” derken gülüyordu. “Dans edilirken bunların konuşulduğunu hiç sanmıyorum.”

Bence de öyleydi ama bu kadar yakınımdayken ve bir karış etmeyen mesafeden gözlerimin içine bakarken heyecanlanıp saçmalamak dışında ne konuşabilirdim, bilmiyordum ki.

Yüzüne bakmasam da başımı çevirsem de seni her gördüğümde, seni her gördüğümde...

* Erkin Koray - Seni Her Gördüğümde.

“Gün bitmeden bunu bin defa daha söyleyeceğim ama iyi ki doğmuşsun.” Eğer sonunda kendinin ne kadar değerli olduğunu kavrayacaksa gerçekten bin defa söyleyebilirdim.

“Nasıl yapıyorsun bunu anlamıyorum,” dedi. Beni kendinden uzaklaştırıp elimden tutarak etrafımda bir tur dönmemi sağladıktan sonra tek koluyla belimi yeniden kavradı. İki saniye kadar kısa bir sürede gerçekleşen bu olay, beni şaşkınlığa sürükledi. “İyi ki dans etmeyi bilmiyormuşsun,” dedim. Bir de bilse ne olacaktı acaba? “Ayrıca neyi nasıl yapıyorum?”

“Kendimden umudu kesmişken yeniden kendimi sevmemi sağlıyorsun, nasıl beceriyorsun anlamıyorum.”

“Çünkü kendini bu kalıba sokan sensin. Sevilmeyeceğini düşünen sensin. Oysa bu zamana kadar yaşadığın hiçbir şeyde senin suçun yok ama kendini suçlayan ve sevmeye değer görmeyen sensin. Küçücüktün Soner, sen de çocuktun. Ada’yı kurtaramadığını düşünüyorsun ama hiç o olayın içerisindeki dokuz yaşındaki çocuğu görmüyorsun. Dokuz yaşındaki bir çocuk korkmak dışında ne yapabilirdi? Kendini günah keçisi olarak seçip her şeyi kendine yıkmayı kesmen gerekiyor. Bu hikâyede tek bir suçlu var, o da baban. Ne sen ne abin ne annen ne de Ada. Sadece baban.”

İç çektiğini duydum. Hareketlenen âdemelmasından yutkunduğunu anladım. Bakışlarını benden ayırıp yere doğru çevirdi. “Bunun farkına vardığın zaman kendini seveceksin. Ada senin yüzünden ölmedi, annenin psikolojisinin bozulmasındaki sebep senin gerçeği ona söylememiş olman değildi. Kimse seni bunlar yüzünden suçlayamaz. Sen de kendini suçlamayı bırak artık, Soner. Sen o karanlık geçmişteki aydınlık noktasın.”

Bakışlarını benden kaçıırıyordu ama gözlerinin kızardığını fark etmemek mümkün değildi. “Ve madem yeni yaş, yeni ev ve yeni bir hayat dedik o zaman bütün bu yenilikler sana kendini sevmeyi de beraberinde getirsin. Sen kendini sev, ben seni hep severim zaten.”

Gözlerini kapatıp birkaç saniye o şekilde bekledi. Aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama kapalı olan gözlerine rağmen düşünceli bir ruh halinin içerisinde olduğu belli oluyordu. Gözkapaklarını yavaşça araladı, şimdi o kızarıklık yoktu. Tereddütle değil, daha net bir şekilde bakıyordu.

Kendinden emin bir şekilde, “Deneyeceğim,” dedi.

Gülümsedim. “Deneme, yap.”

Zamanla o da olacaktı, emindim.

Konu buraya kadar gelmişken aklımı kurcalayan başka bir soruyu daha sormadan edemedim. “Uyuşturucu...” Şu lanet şeyin adını bile söylemekten tiksiniyordum. “İçinden hiç kullanmak geliyor mu? Yani hâlâ bedeninin ihtiyaç duyuyor mu?”

Derin bir nefes alıp verdi. Artık dansı falan bırakmış, sarmaş dolaş bir şekilde öylece duruyorduk. “Hayır,” dedi sessizce. “Başlarda her şeyi boş verip kullanma isteği geliyordu ama mantığım devreye giriyordu. Seni düşünüyordum, yüzün gözümün önünde canlanıyordu. O dürtüye kendim için değil de senin için engel olabiliyordum. Sonradan ihtiyacını çekmemeye başladım.”

Aydınlanmış gibi bir şekilde, “Beste...” diye mırıldandı. “Ben senin gerçekten müptelan olmuşum.” Sesli bir şekilde güldüm. Kafam geriye doğru giderken, “Beni müptelan etmişsin,” diye ekledi.

“Yaparım öyle şeyler,” dedim egomu şişirerek. “Çok iyi yapmışım.”

“Çok iyi yapmışsın,” diye tekrarladı beni.

Gülüşüm derin bir tebessüme dönüşürken, “Ee,” dedim. “Biz en son dans ediyorduk, unuttuk gitti.”

Soner şarkıyı baştan başlattı. Melodi birkaç kez art arda çalarken biz de emlakçı gelene kadar hiç durmadan bir yandan dans ettik, bir yandan sohbet ettik. Birkaç kez ben onun ayağına bastım, bir kez de o benim ama en nihayetinde birlikte dans etmeyi öğrendik.

Emlakçı geldiğinde Soner, ev sahibiyle görüştü. Konuşmaları epey uzun sürdü ancak sonunda evin yeni sahibi Soner oldu. Parasını ev sahibinin hesabına yatırmak ve tapu gibi birkaç işlemi ertesi gün yapmak üzere anlaştılar.

Binadan el ele çıktığımızda, Soner’in diğer elinde yeni evinin anahtarları vardı.

Yeni evinin, yeni hayatının ve yeni yaşının başlangıcıydı bu anahtarlar.

18 Mayıs 2023

Perşembe

“Bu güzel olmuş mu?”

Üzerimdeki siyah, tüllü elbisenin etek kısmında ellerimi gezdirirken aynaya düşen yansımamı inceliyordum. Dizlerimin bir karış kadar üzerinde biten elbisede gözüme hoş gelmeyen bir kısım vardı ama neresi olduğunu çözemiyordum. Güzel bir elbiseydi fakat bende güzel durmamış gibiydi.

Soner oturduğu bekleme koltuğundan ayağa kalkarak yanıma doğru adımlarken, hareketlerini aynadan izliyordum. Üzerinde doğum gününde ona hediye ettiğim beyaz *sweatshirt* ve koyu renk bir kot pantolon vardı. Sürekli siyah görmeye alışık olduğum bedeninde ona aldığım hediye taşıması hoşuma gidiyordu. Birkaç adım arkamda durarak beni baştan aşağıya doğru yavaş yavaş süzmeye başladığında, dilimi dişlerimin arasına kıştırarak vücudumu etkisi altına almaya başlayan heyecanı bastırmaya çalıştım.

Bakışları ayna aracılığıyla benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gizleyemediği ya da gizlemek için çabalamadığı bir hayranlık vardı. Bu, heyecanımı daha da körükledi.

“Çok güzel olmuş,” dedi kısık bir ses tonuyla. Dudaklarımı ıslatarak önüme düşen saçlarımı omzumdan geriye attım. Emin olmak istercesine, “Gerçekten mi?” diye sordum. “Ben nedense üzerimdeki duruşunu beğenemedim.”

Soner’le beraber önümüzdeki hafta yapılacak olan mezuniyette giyeceğim elbiseyi bulmak için mağaza mağaza geziyorduk. Soner’in yeni evindeki birkaç eksikliği almak için onu alışveriş merkezine kadar sürüklemiştim. Onun eksikleri biraz büyük eşyalar olduğundan satın alıp evinin adresini vermiştik. Yarın teslim edilecekti. Sonrasında gelmişken benim elbisemi de

aradan çıkaralım demiştim. Bu durumda Soner'e de benim stil danışmanım olma görevi düşmüştü.

Üzerimdeki, bu mağazada denediğim ikinci elbiseydi. Bundan önce de iki mağaza gezmiş ve oralarda da elbise denemiştım ancak bir türlü istediğim gibi olanını bulamıyordum. Hepsi askıda gayet güzelken üzerime giydiğimde o kadar da hoş durmuyorlardı. Aslında böyle şeyleri internetten almak en kolay yoldu ama üzerimdeki duruşunu görmediğim bir elbiseyi satın almak da istemiyordum.

“Sana ne giysen yakışıyor zaten, Beste,” dedi Soner yan tarafındaki duvara omzunu yaslayarak. “Kot pantolon ve tişört de giyip gitsen güzel olursun.”

Zaten bu gidişle sonum o olacaktı. Mezuniyetime kot pantolon ve tişört ikilisiyle gitmeye ikna olmama ramak kalmıştı çünkü mağaza mağaza girmek hem yorucu hem de sıkıcıydı.

Kafamı yana doğru yatırarak, “Ya,” dedim. “Öyle de mi güzel olurum gerçekten?”

Yüzüme *sence* der gibi baktı ancak cevap vermedi. Zaten hep böyle olurdu. Bana iltifat ederdi, üstelediğimde ise sessiz kalırdı. Soner gibi ketum birinden bunları duymak bile onun için büyük bir olay olduğundan her iltifat edişinde kendimi garip hissediyordum.

Daha senenin başında benimle tek kelime konuşmayan çocukla kat ettiğimiz mesafeyi düşündükçe, nasıl bu aşamaya gelebildik demeden edemiyordum. O zamanlar benimle tek kelime etmeyen çocuk, şimdi sevgilimdi. Ailemle bile tanışmıştı. Üstelik sürekli bunların hiçbirisinin yaşanmayacağı, lise bittiğinde birbirimizin hayatından çıkacağımızı düşünürdüm. Hayat çok garipti.

“Yine düşüncelere daldın,” dedi birkaç dakikalık sessizliğimizin sonunda. “Ne düşünüyorsun?”

Ve beni en ufak bir bakışından, yüzümün aldığı ifadede ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu. Gözünden saniyelik bir anım bile kaçmıyordu.

“Seni,” dedim dürüstçe ve ekledim. “Bizi.”

Omzunu yasladığı duvardan ayrılıp bana doğru yaklaşırken, “Bizi demek...” diye mırıldandı. Aynadan hareketlerini izliyordum. Birkaç büyük adımda hemen arkamda bittiğinde kolları hep yaptığı gibi arkadan bana sarıldı ve karnımın üzerinde birleşti. Sırtım göğsüne yaslanırken dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi.

“Ne düşündün bizimle alakalı?”

“Kat ettiğimiz yolu düşündüm. Sonra da şey dedim kendi kendime, bu ketumun dili nasıl açıldı da bana iltifat edeceği noktaya kadar geldik?” Tam olarak öyle düşünmemiştim ama olsun. Dediklerime sesli bir şekilde güldüğünde boynuma vuran nefesi oradaki tüylerimi diken diken etmeye yetti.

“Ketum mu?”

“Ketum tabii,” dedim gözlerine bakarken. O da aynadan beni izliyordu. “Tek kelime konuşmuyordun. Hocalar bile derste zorla konuşturuyordu seni. Bazen hiç sesini duymadan günü bitirdiğim oluyordu.”

Şimdi de sesini en çok duyan tek kişiydim.

“Konuşmaya değer şeyler yoktu hayatımda.”

“Şimdi konuşuyorsun ama.”

“Artık var çünkü.” *Ben vardım.* Sesli söylemedi ama anladım. Yüzümdeki gülümseme gitgide büyürken kafamı sola doğru çevirdim. Kabinlerin olduğu tarafta olduğumuzdan burası sessiz, sakindi ve kimse yoktu. Dudaklarımı yanağına bastırarak derin bir öpücük bıraktıktan sonra önüme döndüm.

“Üzerindeki gerçekten güzel bu arada,” dediğinde aynadan kendime alıcı bir gözle bakmayı denedim. Bana hâlâ güzel gelmiyordu. “Ama belli ki sana en çok yakışan rengin farkında değilsin.”

“Neymiş bana yakışan renk?” Bu benim rengim, bana en çok bu yakışır dediğim bir renk yoktu.

“Bekle burada,” dedikten hemen sonra belimdeki kolunu çekti ve benden bir adım uzaklaştı. İçime dolan boşluk hissiyle suratımı asmamak için kendimi zor tutarken, Soner bana arkasını dönerek kıyafetlerin olduğu kısma doğru yürümeye başladı. Saniyeler sonra gözden kayboldu. Görüş açımdan çıkmasıyla beraber önüme dönerek aynaya baktım.

Üzerimdeki elbisenin gerçekten kötü durduğunun farkındalığıyla beraber yüzüm buruştu. Fazla kadınsıydı ve kesinlikle bana göre değildi.

“Ben cidden pantolon ve tişört ikilisiyle gideceğime kendimi alıştırırsam iyi olur.”

Aslında bu zamana kadar mezuniyete gitmek gibi bir düşüncem de hevesim de yoktu. Sınıftakiler daha senenin başında mezuniyet hakkında konuşup planlar yaparken ben hiçbir şekilde gitmeyeceğim konusunda emindim. Şimdiyse sırf Soner için gitmek istiyordum. Ben gitmezsem Soner hiç gitmezdi ve o mezuniyete gitmesini, sınıftakilere yaptıklarının yanlarına kâr

kalmamış olduğunu göstermesini istiyordum. Özellikle de Ozan ve tayfasına rağmen orada olmalıydı.

Seray, ben ve Mustafa dersler konusunda sürekli birbirimizden yardım alıyorduk. Bu da ister istemez aramızdaki yakınlığın daha da artmasına sebep olmuştu. Geçen hafta üç kez birlikte kütüphaneye gitmiştik. Bunlardan birisine Soner de katılmış, daha doğrusu benim peşimden sürüklenmişti. Emre de ara sıra bize katılıyordu.

Bugün yine öğleden sonra birlikte kütüphaneye gidecektik. Bu sefer Emre de geliyordu. Soner'in bize katılmayacağını düşünmüştüm ancak o da geliyordu. Soner'in amacı ders çalışmak değildi, oraya gelip ya beni izliyor ya da uyuyordu.

Şubatta üniversite sınavı için başvurular açılmıştı fakat Soner başvuru yapmamıştı. Girse aslında ortalama bir şeyler yapacağını düşünüyordum ama o istememişti. Seneye belki deneyebileceğini söylemişti ve ben de üstüne gitmek istememiştim. Her ne kadar benim yanımda belli etmemeye çalışsa da ağır bir süreçten geçiyordu. Bu sene sınava girmek için uygun bir psikolojide değildi. Seneye daha iyi şartlar içerisinde olursa girerdi belki de.

Lise sınavları da bittiğinden Soner'in kütüphanede çalışması gereken dersi yoktu. Benim için geliyordu.

Elimi kumaşında gezdirdiğim elbiseden ayırarak kabine doğru döndüm ve üzerimi değiştirmek üzere o tarafa adımladığım esnada tanıdık olmayan bir ses duyduğumda, gerisingeri dönmek zorunda kaldım.

"Elbiseyi alıp almama konusunda düşünceli gördüm sizi. Dilerseniz size yardım edebilirim hanımefendi." Benim yaşlarıma yakın yaşta bir erkek çalışandı. Kabinlerin olduğu ince koridorun başından bana doğru yaklaşıyordu. Birkaç adım kadar ötemde durdu.

Nazik bir şekilde gülümseyip kafamı sallarken, "Teşekkürler, yardıma ihtiyacım yok," dedim.

"Üzerinize fazlasıyla yakıştığını söylemeden geçemeyeceğim," dedi yüzüne kondurduğu geniş bir sırıtış eşliğinde. "Zaten bu mağazada size yakışmayacak elbise olmadığından eminim."

Dakika bir, gol bir. Bayağı bana yürüyordu bu.

"O kadar da emin olmayın," diye mırıldandım.

Ama duymadı. "Efendim?"

"Hiç," diyerek geçiştirdim. Bir an önce tülleri kollarımı kaşındırmaya başlayan şu elbiseden kurtulmak istiyordum. Bu yüzden tekrar kabinlere

doğru yöneldiğim sırada, yeniden konuşmasıyla adımlarımı durdurmak zorunda kaldım. “Size çok daha güzel elbiseler göstermemi ister misiniz? Mağazamızda üzerinize yakışacak efsane parçalar var.”

“Gerek yok aslında, ben de gidecektim zaten.” Ayrıca tüm mağazayı tavaf etmiş sayılırdım. Güzel bir parça da yoktu. İki tane beğenmişim, onları da denedikten sonra güzel olmadığına karar vermişim.

“Elbette ki gerek var hanımefendi, benim görevim bu.” Yüzündeki sırıtış genişlerken bakışları üzerimde gezinmeye başladığında rahatsız bir şekilde olduğum yerde kıpırdandım. Bu bakışlar hoş değildi.

Ters bir ifadeyle, “Gözlerime bakın isterseniz,” dedim.

“Pardon,” dedi hemen ve bakışlarını gözlerime çıkardı. “Ben bedeninizin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordum. Rahatsız ettiysem kusura bakmayın.”

“Evet, rahatsız ettiniz,” dedim açıkça. Bedenimi öğrenmek istiyorsa bir çalışan olarak sorması yeterliydi. Bu şekilde bedenimi süzmesi hoş değildi.

“Kusura bakmayın tekrardan.”

Çocuğu daha fazla umursamadan arkamı dönerek kabine girdim. Kapıyı kapatıp üzerimdeki elbisenin fermuarına uzandım. Sırtımda olduğu için çekerken çok zorlanmışım, şimdiyse yine indirmekte zorlanıyordum. Bir dakikaya yakın bir sürelik cebelleşmenin sonunda fermuarını indirdiğimde seri bir şekilde elbiseyi üzerimden çıkardım. Buraya gelirken giydiğim şortumu ve *sweatshirtümü* üzerime geçirdim.

Annem bu kombinimi görünce *yazda mısın, kışta mısın belli değil* demişti.

Elbiseyi düzgün bir şekilde askısına geçirip bundan önce denediğim diğer elbiseyi de elime alarak kabinden çıktım. Bir metrekarelik alanda nefesim kesildiği için ilk işim derin bir nefes almak oldu ancak yan tarafa döner dönmez karşımda yine aynı çalışanı gördüğümde bu eylemim yarıda kaldı.

“Siz her müşterinizle bu kadar yakından mı ilgileniyorsunuz?” diye sorarken memnuniyetsizliğim ses tonuma yansdı.

“Sadece güzel hanımefendilere olan özel bir hizmetimiz,” dedi ve ardından çapkın bir sırıtışla yüzüme bakmayı sürdürdü.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken nefesimi bikkınlıkla üfledim. Tam ağzımı açıp bir cevap vermek üzereydim ki çocuğun hemen arkasından gelen gönlümün efendisini, Soner’i fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırarak susmayı tercih ettim. Sevgilim olduğunu görünce de sulanmaya devam etmezdi diye düşünüyordum.

Yanılıyor da olabilirdim.

Soner sorgular gibi bir ses tonuyla, “Beste?” dedi. Boş bakışları ona arkası dönük olan çalışanın üzerindeydi. Çocuk duyduğu sesle beraber arkasını dönerken ben de Soner’in elinde tuttuğu elbiseye bakmakla meşguldüm. İnce askılı, orta boylarda, gerdanı açıkta bırakacak beyaz bir elbiseydi.

Demek Soner’in bana yakıştığını düşündüğü renk beyazdı.

Gülümseme isteğimi güçlkle bastırabildim. Zira pek de gülümseme-lik bir ortamda sayılmazdık. “Arka tarafta yardıma ihtiyacı olan müşteriler var,” dedi Soner ters bakışlarına eşlik eden ters sesiyle. Tam yanıma geldiğinde durdu. “İlgilenmemek hoş değil.” Çocuğun yakasındaki isimliğe gözücuyla baktı ve ekledi. “Berk.”

Yakasındaki isimliğe bakma ihtiyacı duymadığımdan dakikalardır bana sarkan çocuğun adını yeni öğreniyordum. Berk denilen çocuk, Soner’in dediğini hiç umursamadı. “Ben de müşteriyle ilgileniyorum zaten. Hem bu hanımefendi ile ilgilenmek daha ilgi çekici.” Gülümsemesini hiç bozmadan bakışlarını Soner’e çevirdi. “Abisi misiniz?”

Kaşlarım havalandı. *Aynen ondan canım.*

“Aynen,” dedi Soner. Çenesi kasıldı. “Abisiyim. Nasıl tahmin ettin sen onu ya?” Sesi alaycıydı.

“Zor bir şey değil tahmin etmesi,” dedi Berk bilmiş bilmiş.

Soner dalga geçercesine konuştu. “Maşallah, süper zekâ.”

Berk bakışlarını bana çevirdi. “Kızlar erkekte en çok zekâdan etkileniyormuş, bu doğru mu?” Ben kendi kendime bunun doğru olup olmadığıyla alakalı düşüncelere dalarken Berk saçma sapan bir şekilde konuşmasını sonlandırdı. “Abin şimdi süper zekâ dedi ya bana, etkilendin mi benden?” Acayip gevşek bir tavrı vardı.

Yanımdaki Soner’in bedeninin kasıldığını hissettim. Sinirden olmalıydı çünkü kendisi şu an kıskançlık krizine girmiş durumdaydı. Salak salak sırtıtp *ya sen beni mi kıskandın* diye cilvelenerek yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Berk gittikten sonra yapabilirdim bunu.

Soner, “O zekâ, senin zekân değil. Emin olabilirsin,” dedi ve elimdeki iki elbiseyi askılarından tutarak alıp fevri bir şekilde Berk’in üzerine fırlattı. “Şunları da al git.”

Fevri Soner’e bir tık düşmüş olabilirdim. Gerçi ben Soner’in her hareketine düşerdim.

“Çok kaba oldu bu.” Berk düşmekte olan elbiseleri son anda tuttu. “Anlıyorum abisisiniz ama hoş olmadı.”

Elbiselerin dağılan kısımlarını düzeltiyordu bir yandan da. “Hâlâ abi diyor,” dedi Soner sinirle. “Gitsene kardeşim işinin başına.” Elindeki beyaz elbiseyi de Berk’in eline tutuşturdu. “Al bunu da. Gidelim buradan, Beste. Kötü bir mağaza, hiç beğenmedim.”

Berk’e yaklaşıp beyaz elbiseyi elinden aldım. Soner bu elbiseyi beğenip getirdiyse denemeden çıkarsam aklım burada kalırdı. Belki de çok güzel olacaktı. “Hayır ya, bunu denemek istiyorum.”

“Kötü bir elbise.” Elimden elbiseyi aldı ve tekrardan Berk’in eline tutuşturdu. “Göz zevkimi bozdu.”

“Ama çok güzel duruyor. Denemeden bir adım dahi atmam, bana ne?” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Elbise tekrar bana gelirken Berk’in bakışları bir benim, bir de Soner’in arasında gidip geliyordu. “Bence de güzel bir elbise, kesinlikle sizin üzerinizde görmeliyiz hanımefendi. Adınız neydi bu arada?”

Benden önce Soner konuştu. “Adı yok onun.”

“Nasıl?” dedi anlamayarak. Gözlerini kırıştırdı.

“Anlamakta güçlük mü çekiyorsun? Adı yok işte.” Soner elimde tuttuğum elbiseye yandan bir bakış attı. “Bırak şunu gidelim.”

Tekrar omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Bana ne, deneyeceğim.” Geriye doğru adımlayarak ikisinden uzaklaştım. “Hatta denemeye gidiyorum.”

Az önceki kabine girip hızlı bir şekilde kapıyı örttüm. Bu esnada Berk konuştu. “Evet, deneyin hanımefendi. Heyecanla üzerinizde duruşunu görmeyi bekliyorum olacağım.” *Sweatshirtümü* çıkarırken gözlerimi devirdim. Kendimden daha arsız birisine ilk defa denk geliyordum.

Soner’in sinirli sesini duydum. “Oğlum bas git. Müdürün nerede senin? Onunla konuşacağım. Sevgilimi rahatsız ediyor diyeceğim.”

Beni göremedikleri için burada rahat rahat gülebiliyordum. Şortumu da çıkarıp üzerime elbiseyi geçirirken, gülümsemekten çenem ağrır haldeydi. “Ne sevgilisi? Hani abisiydin sen?”

Soner sinirle karışık bir alayla, “Gerçek bir süper zekâ,” dedi.

“Abi benim kafam karıştı şimdi. Sonuç olarak siz kuzen misiniz?” Sesi fazlasıyla düşünceliydi.

“Ne alaka ya?” diyerek araya girdim.

“Ben hiçbir şey anlamadım da.”

“Sevgiliyiz,” dedi Soner üstüne bastıra bastıra. Her hecesine yaptığı bas-kı, mümkün olsa bunu harf harf de yapabilirmiş izlenimi veriyordu. Şu lafı Soner’in ağzından duydum ya, artık gam yemezdim sanırım. “Abisi değilim, sevgilisiyim. Anladın mı şimdi?”

“Kesin bilgi mi bu abi?”

Üzerime geçirdiğim elbisenin etek kısmını düzelttim. Kabinin içinde ayna olmadığından tam olarak nasıl durduğunu göremiyordum ama güzele benziyordu. “Pardon?” dedi Soner ciddiyetle. Daha çok *bir daha söylesene* tarzında bir ses tonundaydı. Kabinden çıkmak için kapısını açmak istediğimde kapıyı sadece birkaç santim açabildim ve devamı gelmeden dışarıdan bir kuvvet kapıyı kendisine çekerek açmamı önledi.

Kapıyı açmaya çalışırken, “Ne oluyor ya?” dedim. Cevap Soner’den geldi. “İçeride bekle biraz.”

Kapıyı zorlamayı bırakıp sesli bir nefes alıp verdim. *Gerçekten mi?* “Pardon abi, ben bilmiyordum,” dediğini duydum Berk’in. “Ama kesin bilgi olup olmadığını öğrensem iyi olurdu,” dedi son bir çırpınıyla.

Bu arkadaş hâlâ ne anlatıyordu?

Soner, “Bak sınırları zorluyorsun,” dediğinde Berk daha uysal bir sesle, “Tamam abi, öyle olsun,” diye karşılık verdi. “Gideyim ben o halde.” Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu ve yine Berk tarafından bölündü. “Yardıma ihtiyaç olursa buradayım.”

“Elimiz, ayağımız var,” dedi Soner ters bir şekilde. “Kendimiz görürüz işimizi.”

Karşı taraftan bir cevap gelmedi. Sessizlik sürüp giderken ayak sesleri de gitgide uzaklaştı ve hiç duyulmayacak hale geldi. Bununla beraber kabinin kapısı da açıldığında, rahat bir nefes alarak dışarı çıktım. “Niye içeride kaldım ben ya?” diye söylendim Soner’in karşısına geçtiğimde.

Soner bana değil de koridorun sonuna doğru ters ters bakıyordu. Parmaklarımı çenesine götürüp hafifçe sıkarak yüzünü kendime doğru çevirdim. “Buradayım, burada.”

Elaları gözlerimi buldu. “Görmesin o,” dedi sonra tüm siniri yatışmış, çocuksu bir tavırla.

Usulca gülümsedim. “Tamam, görmesin.” Çenesine değen parmaklarımın üzerine elini yerleştirip aşağı indirdi. Parmaklarımızı birbirine kenetlediği sırada Soner’i öpme isteğimi bastırmaya çalışmakla meşguldüm.

Dudaklarına hızlıca bir öpücük bırakıp geri çekilmek istiyordum ama her an birisi gelebilir diye de çekiniyordum.

“Sana iltifat ediyor, niye çocuğu tersleyip göndermiyorsun?”

Dudağımı büktüm. “Terslemiştim zaten ama anlamadı pek.”

Gözlerini devirerek bakışmamızı böldü. Çenesinin yine kasıldığını fark ettiğimde sesli bir şekilde gülerek elimi havaya kaldırıp işaretparmağımı çenesinin üzerinde gezdirmeye başladım. Tüy kadar hafif bir dokunuştı. Parmağımın ucundaki tenini varla yok arası hissediyordum. “Kasma çeneni falan. İltifatları umurumda bile olmadı.”

Çünkü beni sadece Soner’in iltifatları heyecanlandırırdı.

“Bunu biliyorum zaten.” Duraksayarak derin bir nefes alıp verdi. “Yine de sinirlenmemek elde değil.”

Gözlerim kısıldı. “Kıskanıyorsun.”

Bakışlarını gözlerime çevirdi. Elalarında onaylar bir bakış varken bunu sesli bir şekilde de dile getirdi. “Kıskanıyorum,” dedi sessizce.

Gel de mıncıklayarak sevme işte.

Diğer eliyle çenesinde gezinen parmağımı tutup dudaklarının üzerine götürdü. Parmağıma ufak ama etkisi büyük bir öpücük bıraktı. Kalp atışlarım iyiden iyiye hızlanmaya başladığında onunkilere kenetli olan parmaklarımı sıktım. “Bazen o kadar çocuksu ve tatlı oluyorsun ki böyle sıkıca sarıp sarmalayasım geliyor,” dedim.

Güldü sadece. Ama ne gülmek... Bu etkileyici gülüş kalbimi durdururdu.

Aklıma yeni gelmiş gibi benden uzaklaşıp üzerimdeki elbiseyi süzmeye başladığında ben de elbisenin varlığını hatırladım. Nasıl durduğunu görme isteğiyle kafamı yana doğru çevirerek görüş açıma aynayı soktum. Tam da tahmin ettiğim gibi gerdanımı açıkta bırakıyordu. İnce, ip askıları vardı. Üst kısmı tam üzerime oturuyordu, etek kısmı da aşırı bol değildi ve tam yerinde bir genişliği vardı.

Elim açıkta kalan gerdanımdaki Soner’in annesine ait olan kolyeye gitti. Melek kanatlarını parmaklarımın arasında tutup sıkarken Soner’in de bakışları kolyeye indi. Bu kolyeye öyle gözüm gibi bakıp sahip çıkıyordum ki... Boynumdan kısa süreliğine çıkarmak zorunda kaldığımda bin defa, neredeyse her dakika koyduğum yeri kontrol ediyordum. Kaybetsem ya da başına bir şey gelse hem çok üzülürdüm hem de vicdan azabı çekerdim.

“Eğer hayatta olsaydı annemle tanışmak ister miydin?” diye bir soru yöneltti hiç beklemediğim bir anda. Bakışları hâlâ kolyedeydi.

“Bunu sorman bile hata,” dedim hiç düşünmeden. “İsterdim tabii ki.”

Keşke hayatta olsaydı da tanışabilseydim. Normal bir aile olsaydılar keşke. Annesi bana Soner’in komik çocukluk anılarını anlatsaydı. Babası iyi bir aile babası olsaydı, çocuklarının iyiliği için her şeyi yapsaydı. Abisi belki çoktan evlenmiş olurdu. Ada da on yaşına gelmiş olurdu. Şüphesiz Ada’yla en çok ilgilenecek insanlardan birisi olurum. Kesin çok tatlı bir kız çocuğu olurdu ve ben onu sevmelere doyamazdım.

Bu hayallerin imkânsızlığı karşısında derin bir iç çektim.

Soner yine derin bir sessizliğe büründüğünden bunu bölmek bana düştü. “Neden sordun?”

“Hiç,” dedi geri çekilirken. “Merak ettim.” İşaretparmağıyla elbiseyi gösterdi. “Çok güzel oldun.” Sonra oldukça kısık bir sesle ekledi. “Peri kızı gibi.”

Duymayacağımı düşünmüş olmalıydı ama duymamak imkânsızdı. Gülümsemem derinleşirken etrafa bakındım. Kimsenin olmadığına emin olunca, Soner’e doğru iyice yaklaştım ve dudaklarına saniyelik bir öpücük bırakıp hızla geri çekildim. “Bunu alıyorum o zaman.”

Anı öpücüğüm yüzünden suratında birkaç saniyelik bir afallama belirdi. Şaşkınlığını üzerinden attığında, “Hayır,” dedi. “Başka mağazada aynısını buluruz. Buradan olmaz.”

“Hayır, olur.” Arkamdaki kabine girdim. “Hemen üzerimi değiştirip çıkıyorum ve bu elbiseyi alıp gidiyoruz.” Soner bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermeden kabinin kapısını yüzüne örttüm. “Hadi sen gidip bekleme kısmındaki koltuklara otur ve beni bekle.”

Soner’dan ses çıkmadı ancak duyduğum adım seslerinden anladığım kadarıyla dediğimi yapmıştı. Elbiseyi üzerimden özenle çıkardım. Başına bir şey gelsin istemezdim. Elimde tutarken üzerindeki etiketine bakmak daha yeni aklıma geldi. Etiketle ortalama bir fiyat yazıyordu. Babamın *dışarıda her zaman yanında fazladan para olsun* nasihatini şimdi daha iyi anlıyordum. Başıma ne geleceği belli olmazdı, o yüzden cüzdanımda hep fazladan para bulundururdum.

Kendi kıyafetlerimi giyerek kabinlerin olduğu taraftan çıktığımda, Soner’i koltukta otururken buldum. Beni görünce ayağa kalktı. “Emin misin o elbiseden?” dedi son bir umut. “Hâlâ başka mağazada aynısını bulacağımız konusunda hemfikirim.”

“Eminim.” Yüzünde pek memnun bir ifade belirmese de kararlılığım karşısında mecburen susmak zorunda kaldı. Birlikte kasaya geçtiğimizde önündeki kısa sıraya girdim ve Berk denilen çalışanın da kasiyerin yanında müşterilerin kıyafetlerini poşetlediğini gördüm. Bunu fark eden Soner yanıma yaklaştı ve elimdeki elbiseyle banka kartını aldı.

“Sen geç, ben beklerim.”

Gülmemek için dudagımı dişlerken kafamı salladım. “Peki.”

Ben sıradan çıkıp köşede beklemeye başladım, Soner ise sırada. Bizi gören Berk’in arada bana kaçamak bakışlar attığını fark ettim. Bu da Soner’in gözünden kaçmadığından çocuğa ters bakışlar atıyordu ama Berk onun olduğu tarafa pek bakmıyordu.

Soner’i daha fazla zor duruma sokmamak adına adımlarımı mağazanın çıkışına doğru yönlendirdim. Dışarıda beklemek daha iyi olacaktı. Geçip giden insanları izleye izleye birkaç dakikayı devirdiğimde mağazanın kapısında Soner göründü. Yanıma gelir gelmez elindeki poşeti bana uzattı. Büyük bir hevesle poşeti alıp içindeki elbiseye baktım. Mezuniyetimizde çok güzel görünecektim.

Soner, “Hâlâ vaktimiz var mı?” diye sorduğunda arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Saat on bire yaklaşıyordu ve bizim kütüphanede buluşma planımız birdeydi. “İki saatimiz falan var. Neden sordun?”

“Seni bir yere götürmek istiyorum.”

Merakla, “Nereye?” dedim.

Elimi tutarak yürüyen merdivenlerin olduğu tarafa doğru yönelip, beni de beraberinde yürütmeye başladı. “Gidince görürsün.” İşte şimdi merakım daha da artmıştı.

“Ama olmaz ki böyle,” diye isyan ettim. “Ben böyle daha çok merak ederim. Nereye gideceğiz?”

“Meraklanacağın ya da heyecanlanacağın bir yer değil. Benim için özel sadece.” Soner için özel olan bir yeri görmek beni daha da heyecanlandırır ve meraklandırır. “Neresi, neresi? Söyle lütfen,” dedim hevesle. “Gidene kadar çatlarım, lütfen söyle.”

Kafasını çevirerek bana baktığını fark edince bakışlarımı ona çevirdim. Dudakları neredeyse gülmek için kıvrılmak üzereydi. “Nereye gidiyoruz?” diye tekrarladım.

“Annemin yanına.”

Taksi durduğunda kafamı kaldırarak camdan geldiğimiz yere baktım. Görüş açılma giren mezarlık, derin bir nefes almama hatta iç çekmeme neden oldu. Mezarlıklar çok uğradığım bir ortam değildi. En son yıllar öncesinde dedemi kaybetmiştim, onun da mezarı memleketindeydi ve ayda, yılda bir anca gidebiliyorduk. Bu zamana kadar dedem dışında aşırı yakını olan kimseyi kaybetmemiştim ve sevdiğin birisi için mezarlığa gelmek nasıl bir histi, bilmiyordum.

Öğrenmek de istemiyordum.

Soner taksiciye parasını ödediğinde kapıyı açarak arabadan indim. Hemen arkamdan o da indiğinde taksici gaza basıp yanımızdan uzaklaştı. Giden arabadaki bakışlarımı mezarlığa doğru çevirdim. Yanımda duran Soner'in sessizliğine eşlik etmekten başka şansım yoktu çünkü arabaya bindiğinden beri üzerinde bir durgunluk vardı.

Oturduğum yerden elini tutup desteğimi göstermeye çalışmışım ama içten içe bunun da yeterli olmadığını farkındaydım. Söz konusu annesiydi, ailesiydi. Ben ne yaparsam yapayım, ne kadar yanında olursam olayım içindeki boşluk dolmayacaktı.

Elini belime götürüp beni mezarlığın girişine doğru yönlendirerek, "Gel," dediğinde beraber yürümeye başladık. Mezarlığın içine geçtiğimizde etrafta birkaç kişi olduğunu gördüm. Ortalık sakindi, çok fazla ziyaretçi yoktu. Önünden geçtiğimiz her mezar taşının üzerinde yazanları okumaya başlarken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Çok genç yaşta ölenlerin olduğunu da gördüğümde yutkunmadan edemedim.

Derken bir bebek mezarı gördüğümde durmak istesem de Soner'in yanında bunu yapmaktan vazgeçtim. Saniyelik bir duraksamanın ardından mezarı görmemiş gibi yaparak sağa sola bakındım.

Dakikalarca yürüdük. Soner ezbere bildiği yolları hızlı adımlarla aşarken, ben de yanında gördüğüm her mezar taşını okuyarak ona eşlik ettim. Böylelikle mezarlıkların hiç bana göre yerler olmadığını da öğrenmiş bulundum. Gündüz vakti olmasına rağmen içimi bir ürperti kapladı. Yanımda kimse olmasaydı eğer, korkudan tir tir titreyebilirdim bile.

Zaten ölüm, küçüklükten beri en korktuğum şeylerdendi. Bir keresinde, hemen hemen dokuz yaşındayken aynı apartmanda yaşadığımız bir kadının öldüğünü duymuştum. Bunu duyduktan sonra sanki ruhu gelecek de göreceğim diye birkaç gece karanlıkta tuvalete bile gidememiştim. Tabii bu korkuyu büyüdükçe aşmış sayılırdım ama hâlâ ölüm beni ürpertirdi.

“Burası,” diyen Soner’le beraber düşüncelerimden sıyrılarak durduğumuz noktaya baktım. Diğerlerinden biraz daha uzaktaki, yan yana olan iki mezarı görünce sertçe yutkundum.

SEVİNÇ ALKIM

ÖLÜM TARİHİ: 16.09.2018

Bakışlarımı hemen yanındaki mezara çevirdim.

YİĞİT ALKIM

ÖLÜM TARİHİ: 10.09.2018

Burada sadece iki mezar vardı. Babasının ki yoktu, olmasını da beklemiyordum zaten. O adam kimsesizler mezarlığına bile gömülmeyi hak etmiyordu ya, neyse.

“Seni annemle tanıştırmak isterdim.” Hüzün dolu sesi bende daha ilk dakikadan ağlama isteği uyandırdı. “Ama şartlar bu kadarına imkân verdi.” Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. “Annemle tanış, adı Sevinç.”

Onun dudaklarındaki hüznü gülümseme bana bulaşırken mezara buruk bir bakış attım. Annesinin nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Ara ara, *yaşasaydı beni sever miydi acaba* diye düşünüyordum. Gerçek bir kaynana gibi mi davranırdı, yoksa beni sever ve kızından ayrı tutmaz mıydı? Oğlunun yanında görmek ister miydi?

Hafifçe eğilerek elimi mezarın toprağına değdirdim. Hafif nemli olan toprak, parmaklarımın arasından kayıp giderken Soner, “Bugün annemin doğum günü,” dedi. Bakışlarım tekrardan mezar taşında yazan doğum tarihine kaydı; 18.05.1977. İlk gördüğümde bugünün 18 Mayıs olduğunu fark etmemiştim.

Elini ceketinin cebine götürdü ve içinden küçük bir papatya çıkardı. Sadece tek bir papatyaydı. “Bu da onun en sevdiği çiçek.”

Soner’in elindeki boynu bükük papatyaya bakarken, “Bilseydim bir sürü papatya alıp gelirdim,” dedim. “Mezarına koyardık.”

“Annem çiçeklerin dalından koparılmasını hiç sevmezdi,” diyerek karşı çıktı. “O yüzden mezarında hiç çiçek yok. Köküyle ektiklerim de hep kurudu gitti. Bunu yolda giderken yerde buldum da aldım, koparmadım.” Papatyayı nazik bir şekilde avucunda tutuyordu. Yavaş adımlarla annesinin mezarının baş kısmına yaklaştı. Papatyayı yine aynı nazik hareketlerle toprağın üzerine bıraktı. Elini geri çekerken, “Ölmüş zaten,” dedi sessizce.

Gözlerim abisinin mezarına kaydı. Onun mezarı, annesinininkinin aksine çiçeklerle doluydu ancak onlar da kurumuştı. Çiçeklerin etrafını yeni çıkmakta olan küçük otlar kaplamıştı. Gayriihtiyarı bir şekilde hareketlenip abisinin mezarının önüne geçtim. Elimdeki kıyafet poşetini mezarın kenarına bıraktıktan sonra çiçeklerin etrafındaki küçük otları avucuma hapsedip yukarı doğru çekerek kökünden kopmasını sağladım.

Bu şekilde bir dakikaya yakın bir süre otları temizledim. Bu otlar çok çabuk kuruyup mezarı bakımsız gösteriyorlardı. Annem her gidişimizde dedemin mezarını otlardan temizlerdi. Hepsi temizlendiğinde sırt çantamdaki su şişesini çıkararak kurumuş olan çiçekleri bir umut diyerek sulamaya başladım.

Gözucuyla, gömüldüğü sessizlikle annesinin mezarını izleyen Soner’e baktım. Tam olarak mezarın ayakucundaki kısımdaydı, bakışları mezar taşına kilitlenmiş bir şekilde hareketsizce duruyordu. Bu görüntü, kalbimin acıyla kasılmasına neden oldu.

“Ada?” diye sordum sessizliği bozarak. “Onun mezarı nerede?”

Elaları bana döndüğünde dudaklarını araladı. “Bilmiyorum.”

Yeterli bir cevap oldu. Ada öldüğünde Soner daha dokuz yaşındaydı. Bilmemesi gayet normaldi. “Babam bir yere gömdürmüş ama neresi olduğunu hiç öğrenemedik. Bu saatten sonra öğrenebilmek de imkânsız zaten.”

Kayıtlar araştırılırsa o kadar da zor değildi aslında.

“Öğrenmek ister miydin?”

“Bilmiyorum,” dedi nefesini vererek. “Üzölmek için iki mezar yetiyor, üçüncüsünü istiyor muyum, bilmiyorum.”

Anlayışla kafamı salladım. “Mezarların ayakucuna gidince bizi görebildikleri söylenir, doğru mu bu?” dedim Soner’in yanına gelerek. O da ayakucunda bekliyordu.

“Bilmiyorum, doğru olduğunu düşünmek istiyorum.” Soner’le beraber mezarın ayakucunda durmaya başladım. Annesi eğer Soner’i görüyorsa beni de görsün istedim. Oğlunun her daim yanında olacağımı görmesini ve bilmesini istedim.

“Annen yaşasaydı beni sever miydi? Yani beni oğluna layık görür müydü?”

Kafasını çevirerek bana üstten bir bakış attı. Dudakları kıvrıldı. “Şu hayatta seni sevmeyecek bir insan evladı olduğunu düşünüyor musun sen?”

Bu dediğine uzun uzun işve, cilve yapabilirdim ama hiç uygun bir ortamda değildik. Bunu sonraya erteleyerek gülümsemekle yetindim.

Teyit etmek istercesine, “Severdi yani?” dedim.

“Severdi.”

“Ne kadar severdi peki?”

“Çok severdi.”

“Ben de anneni çok severdim. Gerçi şimdi de seviyorum.” Hiç görmediğim birisini sevmek delilikti, biliyordum ama o kadına karşı içimde engelleyemediğim bir sevgi ve saygı vardı. Her şeyden öte, o şartların içerisinde bile Soner’i efendi bir şekilde yetiştirebildiği için kadına büyük bir saygı duyuyordum. Abisinin nasıl bir kişiliği olduğunu bilmiyordum ancak onun da iyi birisi olduğuna inanmak istiyordum.

Her iki mezara da bakarken aklımda yeni sorular belirliyor, merakımı bastıramıyordum. “Abin nasıl birisiydi?”

“Sessiz, içine kapanık. Kimseyle konuşmaz, odasından çıkmazdı. Çoğu zaman evde olmazdı. Benimle hiç konuşmazdı, tek kelime de olsa konuşması için çok çabalamıştım ama olmamıştı. Sonra ben de ona karşı sessizliğe büründüm. Yaşadığı son yıllarda aramızda geçen diyalog sayısı elimle bile sayabileceğim kadar azdı. Hırçın bir yapısı vardı, kimseyi yanına yaklaştırmazdı.”

“Abine benziyorsun,” dedim konuşmasını bitirir bitirmez. Başta kendisinden bahsediyor sanmıştım. “Hırçınlık hariç. İkinizin de sessiz, içine kapanık olması gibi...”

“Ben sessiz değildim, Beste.” Annesinin mezarının toprağına dokundu. “Kelimelerim şu iki mezar arasında tükendiği için siz öyle sandınız hep.

Ben konuşurdum ama sadece mezara karşı çünkü beni başka kimse duymazdı, dinlemezdi. Çünkü benim bu iki mezardan başka kimsem yoktu. Ben sessiz değildim, çevremdekiler beni duymak istemedi, hepsi bu.”

Hepsi bu. Onca yaşanmışlık nasıl da iki kelimenin içerisine sığıyordu.

Haklıydı. Hem de öyle haklıydı ki. “Sen duydun sadece,” diye devam etti sözlerine. Bakışlarım içimi sıcacık eden elalarıyla buluştu. O gözlerde gizli olan sevgi kalbimi uyuşturuyordu. “Sen benim sessizliğimi duydun. Yetmedi ortak oldun. Beni gördün. Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı.”

Soner böyle konuştuğunda ağlayasım geliyor, kalbim acıyordu.

“Bir ara bu mezarlığa her gün gelirdim. Anlatmaya değecek şeyler olmasa da hayatımda, annemle abime o gün kaç bardak su içtiğimi bile anlatırdım. Gereksiz olan ne kadar ayrıntı varsa hepsini şu iki taşa karşı konuşurdum. Sonra hayatıma sen girince bunlara gerek kalmadı. İlk kez yalnız olmadığımı hissettim sayende.”

“Bundan sonra da hissetmeyeceksin,” dedim boğuk bir sesle. “Ben hep senin yanında olacağım.”

Gülümsedi ama bakışları bende değil, mezar taşındaydı. Birden konudan bağımsız bir şekilde, “Sana abimin sevdiği kızıdan bahsetmiş miydim?” dedi.

“Birini mi sevmiş?”

“Evet, ismi Doğa’yı. Günlüğünü okurken öğrendim. Çok sevdiği belliydi ama Doğa ona hiç karşılık vermemiş, aşkını hiçbir zaman öğrenememiş. Hatta başkasıyla sevgili olmuş. Günlüğünün son sayfalarında yazıyordu. İntiharından bir, iki gün önce yazmış. Doğa sevgili yaptığında intihar ettiğine göre kız, onun yaşama sebeplerinden biri olmalı.” Alayla karışık bir hüznle güldü. “Yaşama sebeplerinin arasına kardeşini sığdıramamış olması biraz koydu ama anlayabiliyorum. Sorun değil.”

Anladığı için hiçbir şey söyleyemiyordu, suçlayamıyordu. Bu hissi iyi biliyordum. Kendim yaşayarak öğrenmiştim.

“Psikolojisi doğruyu düşünmek için yerinde değildi,” dedim.

“Biliyorum, anlıyorum. İşin kötüsü de bu zaten.” Sesi sonlara doğru kısıldı.

Belki de Doğa, Yiğit’e bir karşılık vermiş olsaydı Yiğit hâlâ hayatta olacaktı. Belki onun için iyileşmeyi kabul edecekti tıpkı Soner’in yaptığı gibi.

Bu durumda Doğa'yı da suçlayamazdık ama kendimi *keşke böyle olmasaydı* demekten de alıkoyamıyordum.

Abi kardeş birbirlerine güç verip iyileşebilecekken birisi toprağın altındaydı, diğeri de iyileşmek için bir savaş veriyordu.

Gözlerimin Soner'e kaymasıyla, üzerimde olan elalarının başka yöne çevrilmesi bir oldu. O bir saniyelik an, gözlerinin dolduğunu gayet net bir şekilde görmeme yetti. "Soner," dedim hemen önüne geçerek. "Yapma böyle." Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "Ağlamamak için kendini kasmayı bırak. Ağlamak istediğinde içinden geldiği gibi ağlaman lazım ki o duygu yoğunluğunu üzerinden atabilesin." Daha önce defalarca kez söylediğim gibi yine tekrarladım. "Bu, güçsüzlük değil."

Öyle bir şey olsaydı ben dünyanın en güçsüz insanı falan olabilirdim çünkü en ufak bir duygusal anda gözlerim doluyor, ağlama isteğiyle boğuşmaya başlıyordum.

Soner titrek bir şekilde nefesini verirken adeta çökercesine mezarın mermerine oturdu. Fazlasıyla yorgunca bir oturdu. Kollarımı omuzlarına sararak ona sarıldım. Oturduğu için boyu ancak göğsüme kadar geliyordu.

Ve Soner'in aylardır iyileşiyorum imajı altında gizlediği, sadece yalnızken su yüzüne çıkardığı, benden sakladığını düşünse de aslında başaramadığı tüm duyguları birer birer yüzüne yansıdı. Gözkapağının örttüğü sol gözünden bir damla yaşın düştüğünü görür görmez, benim de gözlerim dolmaya başladı.

Elleri belime giderek ona sarılışıma sıkı bir karşılık verdi. Yüzü göğsüme gömülmüş durumdaydı ve gözyaşları *sweatshirtümü* ıslatıyordu. Bu görüntü kalbimi paramparça edip kahrediyordu. Ben sevdiğim çocuğu bu şekilde görmek istemiyordum. O hep mutlu olsun, ağlarsa da bunun sebebi çok gülmesi olsun istiyordum.

Soner gözyaşlarını dakikalarca sessizce akıttı. Bense saçlarıyla oynayarak onu yatıştırdım. Yarım saatin sonunda birlikte mezarlıktan çıktığımızda, Soner duygularını yine profesyonel bir şekilde gizledi. Sanki hiç ağlamamış gibi, annesiyle abisinin mezarına gitmemiş gibi, harika bir gün geçirmiş gibi bir ifade kuşandı.

Ama şaşırıyordum. Böyle böyle geçecekti, böyle böyle bitecekti ve iyileşecekti.

Belki acısı hiç geçmeyecekti ama eskisi kadar canını yakmayacaktı. Hayatına devam ederken her gün yaşadıklarının yasını tutmayacaktı. Her yeni doğan güne yeni bir hayalle, daha da artan yaşama isteğiyle başlayacaktı.

En azından ben hayatında olduğum sürece bu böyle olacaktı.

“Çok pardon ama hiç gelmeseydiniz. Kütüphane kapanacak birazdan.”

Mustafa'nın kısık sesle söylenmesiyle beraber ses çıkarmamaya özen göstererek güldüm. Her yer ders çalışan öğrencilerle doluydu. Boş olan iki yer vardı sadece, onu da Seraylar bizim için tutmuştu.

Seray kafasını test kitabından kaldırıp Mustafa'nın koluna yavaşça vurdu. “Abartma be sen de!”

Elimdeki poşeti ve sırtımdaki çantayı çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Dikdörtgen, geniş bir masaydı. Soner'le oturacağımız tarafın karşısına Mustafa, Seray ve Emre sıralanmıştı. “Ne abartması ya?” dedi Mustafa, Seray'ın vurduğu kısmı ovuştururken. “Saat bir diye sözleştik, bunlar ikide geldiler. Onlar gelene kadar bir tane TYT denemesi bitirdim.”

Seray, Mustafa'nın önündeki deneme kitapçığını havaya kaldırdı. “Bitirdim dediği de sadece sosyal kısmını çözmüş olması.”

“Ne yapayım? Sosyal branş denemem yok, TYT denemelerinden ayıkliyorum.”

“Mustafa senin kafanın işleyişini o kadar merak ediyorum ki. Bu nasıl bir mantık?”

Çantamın içinden test kitaplarımı ve deneme kitapçıklarımı çıkarırken, Soner de yanımdaki sandalyeye kuruldu. Arkasına yaslanıp etrafa bakınmaya başladı. Geldiğimizden beri kafasını kitaptan kaldırmayan Emre'yi kaş göz yaparak işaret ettim. “Onun nesi var?” İnsan bir selam falan verirdi.

Mustafa anında sıırttı. “Yarım saat içinde elli paragraf sorusu çözmesi gerek.”

“O niye?”

“Birlikte kahve içebilmeleri için Seray ona şart sundu. Ayrıca çözdüklerinin hepsinin doğru olması lazım.”

Vay be dercesine dudağımı büktüm. Seray bu konu konuşulurken kafasını kitabından hiç kaldırmadı. Ne ara muhabbeti bu kadar ileri taşıdıklarını bilmiyordum, zaten kimsenin ilişkisi de beni ilgilendirmiyordu. Masanın üzerindeki çantayı ve poşeti Soner'in diğer yanındaki sandalyeye bıraktım.

Mustafa fısıltıyla, “Siz gelene kadar iki kızla kavga ettim yer tuttuğum için,” dedi. “Bir ara ortamı hiç umursamadan kızlarla birbirimize saç baş girişecektik.”

Mustafa bunu yapabilecek kapasitede birisiydi... Yapmış olsaydı da şaşırmazdım.

“Mustafa’yı görseniz, neredeyse çılgık ata ata konuşacaktı,” dedi Seray. “Kızlar dediği de muhtemelen ortaokula giden küçük çocuklardı.”

“Yok artık, Mustafa,” dedim hayretle gülerken.

Mustafa omuzlarını kaldırıp indirdi. “Öyle çocuk mu olur be? Ben onlardan daha çocuğum resmen.”

Seray gülümseyerek elini Mustafa’nın omzuna götürüp, birkaç kez art arda vurdu. “Ondan yana şüphemiz yok kanka.”

“Bak sen hep böyle bana alttan alttan laf sokuyorsun, alınıyorum haberin olsun.” Sesi gerçekten de alınmış gibiydi fakat Mustafa’nın bu yalandan oyunculuklarına ikimiz de alışkıydık. Genellikle *Oscarlık* performans sergilerdi.

Seray dudaklarını büzdü. “Gerçekten alınıyor musun? Oy, kıyamam.”

“Alınıyorum tabii.” Mustafa usulca kafasını Seray’ın omzuna yasladı. “Değerim hiç bilinmiyor, hiç.”

İkisini gülen gözlerle izlerken bakışlarımı yanımdaki Soner’e çevirdim. Dudaklarındaki varla yok arası bir tebessümle bizi izliyordu. Onun bu şekilde insan içine karışması beni mutlu ediyordu ve bu ona da iyi geliyordu, biliyordum.

Emre bir saniyeliğine kafasını kaldırıp sarmaş dolaş olan Seray’la Mustafa’ya yandan bir bakış attı. Bu gözümünden kaçmadığı gibi gözlerini devirip sorulara geri dönmesi de kaçmadı. Mustafa, Seray’a kıymetinin bilinmediğiyle alakalı söylenmeye devam ederken onun hemen arkasında oturan bir kız bize doğru döndü. Onlar arkaları dönük olduğu için kızın sinirli bakışlarını görmediler.

Kız, Mustafa’yı dürttü. “Şşt!”

Mustafa arkasına dönüp baktığında kızın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Hemen sessizliğe bürünürken kafasını salladı. “Pardon.”

Kız sinirle nefesini vererek önüne döndü. “Haklı bu arada, çok ses çıkardık,” dedim Mustafa bize doğru döndüğünde. Fısıldıyorduk aslında ama yine de yakınımızda oturanlar bir şekilde rahatsız oluyorlardı.

Mustafa, “Yalnız, kız çok güzeldi,” dedi.

AYT denemesi kitapçığının ilk sayfasını açarken güldüm. “Sen en son yan sınıftaki bir kızdan hoşlanmıyor muydun?”

“O herkesten hoşlanıyor,” dedi Seray. “Hangi kızdan bahsettiğine bağlı.”

“Bir ara saçını bağlattığı kız vardı ya. Siz hep yan sınıftan kız falan diye bahsedince onu diyorsunuz sanıyordum.”

Seray elini havaya kaldırıp salladı. “Onun üstünden ne sular aktı bir bilsen. Yan sınıftaki kız kavramının altında onlarca kız vardı.”

“Tüm kızların güzel olması ve beni etkilemesi benim suçum değil, tamam mı? Siz de biraz bakımsız olun, yetti artık. Üç dakika içinde beş kıza birden âşık oluyorum.” Seray onaylamayarak kafasını iki yana salladı. “İflah olmaz bu çocuk.”

“Olmam ama bu durumdan ben de rahatsızım.” Elindeki kalemi kitapçığın üzerine bırakıp ciddi bir tavır takındı. “Tüm kızlardan hoşlanmak çok riskli bir durum. Bu yüzden *gay* olmalıyım. Sizce de bende fazlasıyla *gay* havası yok mu? En azından hemcinsimden hoşlanırsam seçeneğim azalır.”

Seray, “O öyle bir şey değil geri zekâlı,” dedi.

“Karışmayın kızım. Dişi sinek görünce etkilenmekten yoruldum. Yeter artık, kızlardan hoşlanmayı bırakıyorum.” Ellerini havaya kaldırıp başlık atar gibi yaptı. “Agalarımınla sevgili oldum, çok riskli oldu.”

“Allah seni akılla ödüllendirsin,” dedi Seray. Mustafa’ya umutsuz bir vakaymış gibi bakıyordu.

Mustafa onu, “Âmin,” diyerek destekledi.

Mustafa’nın arkasındaki kızın yine aynı sinirle bize doğru döndüğünü fark ettiğimde, hemen kafamı eğip sorularla ilgileniyormuş gibi bir izlenim vermeye çalıştım. “Şşt!” Bu sefer sesi daha kuvvetliydi.

Mustafa da arkasını döndü ve ona, “Şşt!” diye karşılık verdi.

Seray, Mustafa’nın ensesinden tutarak önüne döndürdü. “Çok özür dileriz,” dedi kıza karşı mahcup bir şekilde.

“Şurada ders çalışmaya çalışıyoruz. Sessiz olsanız biraz.”

Kız haklı olduğu için hiçbir şey demeden sorulara gömüldüm. Yaptığımız hoş bir şey değildi ama Mustafa birileriyle yan yana geldiğinde konuşmadan duramayan bir tipti. Bu konuda onu çok iyi anlıyordum çünkü ben de öyleydim.

Mustafa tabii ki de rahat durmadı ve kıza, “Özür diledik ya kızım,” diye çıkıştı.

“Biz haksızız salak! Susup dersini çalış.” Seray güçlükle Mustafa’yı önüne döndürdü. Kızın bir şeyler demek için dudaklarını araladığını gördüm. Sonra sinirle dudaklarını birbirine bastırıp önüne döndü. Bu uyarının ardından artık konuşmayı keserek derslere gömüldük.

Bakışlarımı birkaç dakikadır kendisiyle ilgilenmediğimi fark ettiğim Soner’e çevirdim. Zaten bende olan bakışları sebebiyle anında göz göze geldik. Ne yapacağımı bilemediğimden sadece gülümsemekle yetindim. O da hafif bir tebessümle karşılık verirken parmakları yüzüme dökülen saçlarıma değdi ve narin dokunuşlarla kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bu çocuk hiç olmadık yerlerde beni sevgi pıtırıcığına dönüştürüyordu. Şimdi kütüphanede ona yapışsam hoş olur muydu hiç?

İçimdeki arsız yanı *olurdu* diye bağırmaya başladı.

Bakışmamızı bölen şey, Seray’ın fısıltılı sesi oldu. “Sen nasılsın bu arada, Soner? Soramadım ama...”

Soner benden ayırdığı bakışlarını Seray’a çevirdiğinde gözlerindeki sıcak bakış anında yok oldu. Sadece bana bakarken gözlerinde yalnızca benim görebildiğim bir ifade oluşuyordu. Bu, kendimi iyice özel hissetmemi sağlıyordu. “İyiyim, sen?”

Seray, “İyiyim,” dedi ve sonra yine test kitabına gömüldü.

“Seray bitti bu.” Emre önündeki test kitabını Seray’ın önüne itti. Kalemini masaya bırakıp arkasına yaslandı ve gerinmeye başladı. “Ee, kontrol et,” diye oldukça mantıklı bir cevap verdi Seray.

“Sen kontrol et. Sonra benim doğru deyişime güvenmezsin falan,” dedi imayla.

Ardından bakışlarını bize çevirdi. “Hoş geldiniz bu arada.” Bakışları önce bana sonra Soner’e uğradı ama Soner ona değil, önümdeki kitapçıga bakıyordu.

Cevapsız kalmaması için, “Hoş bulduk,” dedim.

Seray, Emre’nin sorularını kontrol ederken Mustafa şaşırtıcı bir şekilde dakikalardır sessizdi. Ben de artık üzerimdeki aylıklığı atıp, ciddiyete bürünerek denememi çözmeye başladım.

Sınava tam olarak bir ay vardı. Ders çalışmaktan iyice bunaldığım zamanlardaydım ama buraya kadar gelmişken bırakmak da istemiyordum. Bırakırsam aylardır verdiğim tüm emekler boşa giderdi. O yüzden bırakmak yoktu, biraz daha dişimi sıkmalıydım. Disiplinli bir insan olmak tam da bu noktada işime çok yarıyordu.

Denememi bitirene kadar Soner okulda yaptığı gibi uyku pozisyonunu aldı ama uykuya dalmadı. Kafasını kollarının arasına gömüp yüzünü bana bakacak şekilde kollarına gömdü. Bazen baktığımda beni izlerken buluyordum. Çözdüğüm soruda tereddüde düştüğümü hissettiği an, masadaki silgiyi bana uzatıyordu. Arada oturur pozisyona geçip tam bir sınav gibi olsun diye kullandığım optiğe çözdüğüm soruların cevaplarını işaretliyordu.

YKS'de de Soner'i yanımda içeri sokma isteği...

Hep birlikte bir buçuk saate yakın bir süre aralıksız ders çalıştık. Sonrasında Mustafa'nın beyninin yandığına dair iddiaları sonucunda mola vermeye karar verdik. Kütüphanenin dışına çıkıp on beş dakikaya yakın bir süre hava aldık.

Bu esnada Emre gidip hepimize kahve alma teklifinde bulundu ama Soner içmedi. Bu konuda kendimi biraz kötü hissetmeden edemedim. Ona buraya gelmesi konusunda ısrar etmemiştim. Hatta *Emre'nin de geleceğini, isterse gelmese de olacağını* söylemişim ama o gelmişti. Şimdi ikisi arasında esen soğuk rüzgârları gördükçe onu sanki ben zorla getirmişim gibi kendimi suçlu hissediyordum.

Molanın ardından kütüphaneye geri döndük. Masamıza doğru yaklaşırken ensemi terleten saçlarımı atkuyruğu yapmakla uğraşıyordum. Yeri me oturacağım sırada deneme kitapçığının üzerinde gördüğüm küçük kâğıt parçasıyla duraksadım. Üzerinde kocaman harflerle bir şeyler yazıyordu ama okumama fırsat kalmadan kâğıt Soner tarafından elimden alındı.

Soner'e doğru sokularak kâğıtta yazanı okumaya çalıştım.

*"Çok güzelsin,
çok etkilendim senden.
Dilersen seninle
konuşmak isterim. :)
05..."*

Bu olmamıştı işte.

Soner elindeki kâğıt parçasını buruşturup avucunun içinde sıkarken, elalarını tüm kütüphanede gezdirdi. Sanki görürse kimin yazdığını anlayacakmış gibi arkasını dönüp orada kalan kısma bile baktı. “Bak bu iki oldu ha,” dedi en sonunda bana baktığında. Sesi ona göre sinirli çıkmış olsa da bana bu kıskanç tavırlarından doğan siniri çok tatlı geliyordu. “Kim bunu yazan?” Yine masalara bakınmaya başladı.

“Aman,” dedim harfleri uzatıp elimi *boş ver* dercesine havada salladım. “Kimse kim ya, çok da önemli birisi değil.”

Ters bir ifadeyle, “Numarasını bırakmış,” dedi.

“Sanki mesaj atacağım da...” diye mırıldandım. Elini tutup avucunu açtım. Buruştuğu için küçücük kalmış olan kâğıdı alıp biraz ötedeki geri dönüşüm kutusuna attım. Bunu yazan her kimse, eğer bizi izliyorsa bu görüntüyü görmüş olmalıydı. Soner’in yanına geri döndüm. “Çöpe attığımı gördüyse bir daha denemez şansını.”

Bunu dememle kimin bizi izlediğini görmek için masalarda oturan tüm erkeklere bakmaya başladı. Soner’i sandalyesine oturtmaya çalışırken, “Bakışlarını millete dikme öyle,” dedim. Bana karşı çıkmadığından sandalyeye oturmasını sağlamak kolay oldu.

Beni dinlemeden millete bakmaya devam etti. Yanına kuruldum. Seraylar çoktan ders çalışmaya başlamışlardı bile. Ben de kitapçığımı açıp yanlış olan soruları analiz etmeye başladım.

Biz kütüphaneden ayrılana kadar Soner yanımda omuzları dik bir pozisyonda oturup sürekli sağı solu incelemeye devam etti. Kafasını bir saniye bile masaya koyup uyku pozisyonuna geçmedi. Olur da birisi bize bakarsa yanımdaki varlığını fark ettirmek istercesine korumacı bir tavrı vardı.

Kütüphaneden çıktığımızdaysa ilk işim kimsenin olmadığı bir anda Soner’i öpmek oldu çünkü kendisi bütün gün boyunca beni sevgi komasına sokmuştu.

23 Mayıs 2023

Salı

“Hayır hayır, olmadı. Sağ tarafını biraz yukarı kaldır.”
Soner dediğimi yaptığı an kafamı hızla iki yana salladım. “Hayır! O kadar çok değil, indir biraz.” Dakikalardır olduğu gibi yine benim söylediklerimi yerine getirdi. Çerçevenin sağ kısmını birazcık aşağı indirdi ancak karşımdaki görüntü umutsuzluğuma umutsuzluk katıp yüzümün buruşmasına neden oldu.

Asla bu çerçeveyi simetrik bir şekilde asamayacaktık. Sonra ben yamuk çerçeveyi gördüğüm her an kriz geçirecektim.

Elimi dertli bir şekilde alnıma götürdüm. Şu an benim için en büyük sorun buydu. Soner’in evindeki çerçevenin tıpkı bizim evdekiler gibi dümdüz, simetrik bir şekilde durması gerekiyordu. Bu işkencenin aynısını zamanında annemle babama da çektirmiştım, şimdiyse sıra Soner’deydi. O çerçeve düzgün durmadan işimiz bitmeyecekti.

“Simetrik olmak zorunda mı?” diye çok mantıklı bir soru yöneltti Soner.

Anında cevap verdim. “Evet.”

“Peki.”

“Biraz daha yukarı kaldırırsana sağ ucunu ama bak böyle milimlik bir kaldırış olsun. Hem kaldır hem kaldırma, tam ortası. Anladın mı?” Soner ellerini çerçeveden çekmeden omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Bana *ciddi misin* der gibiydi. Haklıydı da ama bu önemli bir konuydu. “Aradaki çizgiyi çok iyi anlayan lazım.”

“Beste ne zaman bitecek bu işkence? Çerçeve zaten dümdüz.” Al işte, bıktırmıştım çocuğu.

Ağlamaklı bir sesle, “Ama Soner olmadı. Gerçekten olmadı ya,” diye isyan ettim. “Sen yakındasın diye görmüyorsun, uzaktan bakınca yamukluk kabak gibi ortada.”

“Bir santimden bir şey olmaz.”

Ellerimi dehşetle yanaklarıma yasladım. “Çok şey olur.”

Kafasını eğip nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdi. Yaklaşık on dakikadır çerçevede olmadığını iddia ettiği ama bence bariz bir şekilde ortada olan yamuklukla uğraştığımız için sıkılmış ve bıkmış olmalıydı. Dehşet dolu bakışlarımı hareket ettiği için iyice yamulan çerçeveye diktim. “Soner iyice yamuldu bu, düzeltir misin lütfen?”

Kafasını kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladı. Ardından gözlerimin içine baka baka çerçeveyi olduğu gibi o yamuk haliyle bırakıp üzerine çıktığı sandalyeden indi. “Hayır, böyle bırakamazsın!” diye yükseldim. “Bırakmamalısın yani. Olmadı bu, keyfim kaçtı. Düzeltir misin lütfen?”

Beni duymazlıktan gelerek sandalyeyi eline alıp ait olduğu yere, mutfığa götürmek üzere salonun kapısına doğru yürümeye başladı. “Bana bu kötülüğü yapamazsın ya!”

“Çerçeve yamuk değil ki.”

“Senin simetri takıntın olmadığı için beni anlamazsın tabii.” Her gördüğünde kriz geçirip düzeltene kadar rahat etmeyecek olan bendim, o değildi. “Ama cidden bu çok gaddarca oldu. Resmen iki, üç santim kadar yamuk o çerçeve orada. Olmaz böyle.”

“Olur olur.” Mutfığa girdiğimizde sandalyeyi masanın yanına koyup öne doğru itti. Soner’in geri çekilmesiyle beraber sandalyeyi eline alan bu sefer ben oldum. “Sen düzeltmezsen düzeltme, ben düzeltirim.” Sandalyeyi gerisingeri salona taşımaya başladığımda Soner’in arkamdan seslendiğini duydum.

“Düşeceksin şimdi, rahat dur.”

“Çerçeveyi düzeltmeden rahat edemem ben.” Sandalyeyi sağa sola çarpa çarpa salona geri döndüğümde Soner de peşimden geldi. Sandalyeyi çerçevenin asılı olduğu duvarın önüne kadar getirip yere bıraktım. “Neden bu kadar takıntılısın anlamıyorum ki,” dedi daha çok söylenir gibi.

“Anlayamazsın zaten.” Sandalyenin üzerine çıkmak için yeltendiğim sırada kolumdan tutarak beni durdurdu. “Tamam, sen geç şuraya, ben çıkarım.”

Hiç itiraz etmeden kocaman sırtarak geri çekildim. Soner halinden pek memnun olmasa da mecburen sandalyeye çıktı ve ellerini çerçeveye götürdü. En son bıraktığı halindeki yamukluğu biraz olsun düzelttikten sonra bakışlarını bana çevirdi. “Oldu mu?”

Keşke.

“Sol tarafı aşağı indirsene biraz. Bir santim kadar.” Dediğimi yaptı ama yine olmadı.

“Fazla oldu bu, birazcık yukarı.”

“Biraz da sağa doğru itsek.”

“Yine bozuldu bak, sağ tarafı indir.”

“Sola da el at.”

“Altan ufacık ittir.”

En sonunda çerçeve önceki hallerine nazaran daha düzgün bir pozisyona gelince memnuniyetle kafamı salladım. Hâlâ tam simetrik değildi, mesela sağ tarafta yarım santimlik bir yamukluk vardı ama Soner’i daha fazla sınamak istemediğimden, “Tamam oldu,” dedim.

Sanki dakikalardır çocuğun sabrını sınamıyordum...

“Sonunda,” diyerek sandalyeden indi.

Bu işkenceyi Soner’e yaşatan ben değilmişim gibi bir tavırla, “Söylenme söylenme,” dedim. “Alt tarafı yamukluğu düzelttin.”

Sandalyeden inerken bana baktı ama bir şey demedi. Bakışlarında hiçbir duygu olmamasına rağmen göz göze geldiğimiz o kısacık an bile ne anlatmak istediğini anlamama yetti. Bu yüzden başka bir şey demeden susmaya karar verdim.

“Başka düzelttireceğin bir şey yoksa bunu mutfığa götürüyorum.” Sandalyeden bahsediyordu. Kafamı sallayarak onay verdim.

Soner sandalyeyle beraber salondan çıkarken ben de bakışlarımı her köşede gezdirmeye başlamıştım. Geçen gün alışveriş merkezinde satın aldığı eşyalar bu sabah gelmişti. Eski evindeki tüm eşyaları, ikinci el eşya alıp satan bir spotçuya* satılmıştı. Onların yerine yenileri gelmişti. Mesela şu an tam karşımda tıpkı Soner’e anlattığım gibi bir L koltuk duruyordu. Temizlemesi zor olmasın diye gri tonlarında bir parça seçmiştik. Evdeki bütün eşyalar yeniydi ve baktıkça içim açılıyordu bu görüntü karşısında.

* Bir malı çok miktarda toptancıdan veresiye aldıktan sonra piyasada değerinden daha aşağıya peşin olarak satan kimse.

Bu ev, Soner'le ikimize iyi gelecekti.

Bugün Soner'in bu evdeki ilk gecesi olacaktı. Ben de akşama doğru evime gidecektim çünkü babam gibi bir faktör vardı...

Emekli olmadan önce eve giriş çıkış konusunda daha rahatken artık öyle değildi. Belki sevgilim olduğunu bilmese bu konuda daha rahat olurdu ancak biliyordu ve tutumu netti.

Bakışlarım koltuğa, zihnim düşüncelere dalmış giderken bacağımda hissettiğim yumuşak dokunuşla kafamı eğerek yere baktım. Gördüğüm görüntü beni gülümsetti. Merlin kendisini bacaklarıma sürtüyordu. Yere eğilerek kediye kucağıma alıp doğruldum. Onu ilk sahiplendiğimiz zamanki kadar küçük değildi, artık bayağı büyümüştü. Büyümesiyle beraber biraz yaramazlaşmıştı da.

Sıcakkanlı bir kedi olduğu için kucağımda bana sırnaşmaya devam etti. Turuncu renkteki tüylerini yavaşça okşarken, aynı zamanda burada daha fazla eksik olmadığını fark ederek salondan çıktım. Evdeki tek odaya, Soner'in odasına doğru yürürken Merlin'in miyavlamaları kulağıma geliyordu.

Odaya ulaşınca, kapısının önünde durarak şöyle bir alıcı gözle bakmayı denedim. Odanın bir köşesindeki çift kişilik olmayan yatağa bakışlarım değdiğinde suratım asıldı. Tek kişilik kadar küçük olmayan ama çift kişilik kadar da büyük diyemeyeceğim boyutta bir yataktı. İstedğim yatak alınsaydı, odaya diğer eşyaların sığması konusunda sorun yaşanacağı için bu boyut seçilmişti.

Hoşuma gitmeyen bir ayrıntıydı.

Camın önünde de oldukça geniş bir çalışma masası vardı. Soner'e kalsa buna gerek olmadığını düşünüyordu ama benim ısrarlarıma dayanamamıştı. Yarın, bir gün sınava hazırlanmak istediğinde ders çalışacağı bir masası olmasa mıydı?

Masanın üzerinde Soner'in evine gittiğimiz zamanlarda yaptığımız, daha doğrusu yapmaya çalıştığımız bin parçalık yapboz vardı. Buna aylar öncesinde başlamıştık ama daha yarısına bile gelememiştik. Parçaları bulmaya başlamamızın üçüncü dakikasında sıkılıp bıraktığımdan, bu gidişle bitirmek zor olacaktı.

Kapının önünden uzaklaşarak masaya doğru yanaştım. Büyük, dikdörtgen bir karton üzerinde yaptığımız için parçalar dağılmadan taşımak kolaydı. Kucağımda kediyle beraber masanın çekmecelerinden ilkinin açtım.

Yapboz kutusunu bulduğumda elime alıp kutuyu havada salladım. Çıkan sese bakılırsa parçalar içindeydi.

Tek elimle zorlanarak da olsa kutuyu açıp parçaları masaya döktüm. Hepsini düzenledikten sonra yapbozun tamamladığımız kısma ekleyebileceğim yeni parçalar aramaya başladım.

Birkaç dakikalık uğraşın sonunda, “Soner buna enayi işi derken haklıymış,” diye mırıldandım. Bunu tamamlamak için büyük bir sabır gerekirdi ve o da bende yoktu.

“Haklıydım tabii.” Duyduğum sesle beraber olduğum yerde hafifçe sıçradım. Yapboza daldığım için bir tık korkmam normaldi.

Önüme dönerek Soner seslenmeden hemen önce gözüme kestirdiğim parçayı elime alıp, uyacağını düşündüğüm kısma götürerek olup olmadığını denedim. Parçanın uyduğunu gördüğümde güzelce yerine yerleştirdim. Sıkıldığımı hissettiğimdeyse geri çekilerek masadan birazcık uzaklaştım. “Ben yokken sen kendi kendine yapsana. Diğer türlü hiç bitmez.”

Soner’in evine her geldiğimde yapbozla uğraşmadığımızdan, doğal olarak unutulup gidiyordu.

“Olsun,” derken bedeni hemen dibimde, bir adım kadar gerimde belirdi. Arkamdan kolunu masaya doğru uzatarak parçalardan birisini eline alırken omzum göğsüne değiyordu. Bu ufak temasın beni heyecanlandırmasına artık şaşıramıyordum bile. Kendim de alışmıştım bu duruma. “Beraber başladık, beraber bitirelim.”

Parçanın yerini hiç zorlanmadan bulup yerleştirdi. *Nasıl bir göz varsa artık...*

“Şunun da yerini bulsana.” İşaretparmağımla parçalardan birisini Soner’in önüne ittirdim. Bu parçaya asla uygun bir yer bulamadığım için beni delirtmek üzereydi. Şu yapbozun başına geçtiğimiz her seferde gözüm ilk buna takılırdı.

Soner önce uzattığım parçaya sonra da yapboza baktı. Çok geçmeden, “O parçanın yeri yaptığımız kadar olan kısımda yok. Muhtemelen yapılmayan kısımda,” diyerek parçayı diğerlerinden ayrı dursun diye masanın ucuna koydu.

“Nasıl bu kadar kısa sürede anlayabildin ya?” Benim o parçanın hiçbir yere uymadığını anlamak için on saat tek tek kontrol etmem gerekirdi.

“Basit,” dedi gözleri diğer parçaların üzerindeyken.

“Hayır, değil.” Kucağımdaki Merlin’in hareketlendiğini hissettiğimde ona bakmak için kafamı eğdiğim an, kucağımdan masaya atladı. Patileriyle aylardır uğraşıp anca yarısına gelebildiğimiz yapbozu saniyeler içerisinde dağıttığında, Soner muhtemelen yerine yerleştirmek için eline aldığı parçayla ben ise dudaklarım aralanmış bir şekilde şaşkınlıkla Merlin’e bakakaldım.

İlk şoku üzerimden atar atmaz, “Oldu mu bu şimdi?” dedim. Hâlâ acımasızca parçaları dağıtan kedimize içim acıyarak bakıyordum. Muhtemelen bunu oyun sanıyordu ama hoş bir oyun değildi. En azından bizim açımızdan.

Soner elindeki parçayı sakince masaya geri bırakırken, “Hoş olmadı,” diye mırıldandı.

“Mamasını, suyunu keselim bunun. Şımardı iyice.” Dâhiyane fikrim Soner’e komik gelmiş olacak ki bu dediğime sesli bir şekilde güldü.

“İstersen kapıya atalım.”

“Yok, o çok canice. En sevdiği oyuncığını vermeyelim.” Japon balığı şeklinde küçük bir oyuncak vardı ve onunla oynamayı çok seviyordu.

“Bu hiç canice olmadı,” diye konuştu alayla. Bence öyle değildi.

Merlin etrafı birbirine katan kendisi değilmiş gibi bir rahatlıkla masanın üzerinde Soner’e doğru yürüdü. Yeterince yanaştığında sevgilime sırnaşmaya başladı. Sıcakkanlı bir kedi olmasına rağmen Soner’e çok nadir sırnaşırdı. Çoğunlukla onu tırmalardı. Zavallı Soner’in elinden tırmalama izleri eksik olmazdı.

Ama olsun. Bu izler, onun vücudundaki en masum izlerdi.

“Bu arada sana söyledim mi hatırlamıyorum ama Aslı’nın dilinden düşmüyormuşsun. Halam bu durumdan çok yakınıyor. Bir ara müsait olduklarında Aslı ile görüntülü konuşman için arayacaklar.” Onlar gideli üç aydan fazla olmuş olmasına rağmen Aslı, *abi* deyip peşinden koştuğu Soner’i hâlâ unutmuş sayılmazdı. Bu yaşta hafızası nasıl bu kadar kuvvetliydi, anlamıyordum.

Ama Aslı’ya hak veriyordum, ben olsam ben de Soner’i unutamazdım.

“Hâlâ beni unutmamış mı?” derken kendisine sırnaşmakta olan Merlin’in tüylerini okşuyordu.

“Unutulacak gibi biri misin?” Ben de sevmek için Merlin’e elimi uzattığımda, tıslayıp patisiyle pek de nazik sayılmayacak bir şekilde elime darbeler indirdi. “Dişi değil misiniz?” dedim sinirle. “Hepiniz aynısınız.”

Soner'in güldüğünü duyunca, "Gülme," dedim. Hemen gülüşünü durdurduğunda bu defa ben gülmemek için kendimi zor tuttum. Kediye birkaç saniye kadar sinirle baktıktan sonra masadaki kargaşayı görmemek adına geri çekilerek uzaklaştım.

"Konuşuruz," dedi az önce söylediğime cevaben.

"Tamam, söylerim ben o zaman onlara. Uygun bir zaman ayarlanır." Aslı buna alışırsa sürekli görüntülü konuşmak da isteyebilirdi. Her anlamda tam bana benzeyen bir kuzene sahiptim. *Harika*.

Soner kediyle uğraşmaya devam ederken adımlarımı yatağına doğru yönlendirdim. Dibine kadar geldiğimde kendimi yavaşça üzerine bırakarak oturdum. Bir yere oturduğum ya da akşamları yatağıma yattığım zamanlar psikolojik olarak mı oluyordu, bilmiyordum ama kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Bu fiziksel bir yorgunluk değildi. Mental açıdan yorgundum. Sınav yaklaştıkça yorgunluğum daha da artıyordu. Sınav stresi ve korkusu tüm bünyemi sarıp sarmalıyordu.

Merlin masadan atlayarak indi ve koşarak odadan çıktı. Soner birkaç saniye arkasından baktıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. Hareketlenerek yatağa yaklaştı ve aramızda fazla mesafe bırakmadan hemen yanıma oturdu. Boynumu sağa sola doğru yatırarak bedenimi gevşetmeye çalıştım. Sınav senesinin bana getirisi pek olmayacaktı ama bu gidişle götürüsü çok olacak gibi duruyordu. Bu listenin en başını da boyun ağrıları çekiyordu.

Soner beni izlerken, "Ne oldu?" diye sordu.

Elimi boynuma götürüp ovuşturdum. "Biraz boynum ağrıyor ama geçer."

"Yine sabahın köründe uyanıp ders çalıştın, değil mi?" Bu soruyu kafamı aşağı yukarı sallayarak cevapladım. Bugün dörtte uyanmışım, üstelik alarm bile kurmamıştım. Bünyem o saatlerde uyanmaya alıştığından olsa gerek gece kaçta uyursam uyuyayım dört, beş gibi alarmsız bile uyanıyordum. "Kendine bu kadar yüklenme diye kaç defa uyaracağız seni? Sağlığını kaybettikten sonra ne önemi kalır sınavı kazanmış olmanın?"

"Sağlığımı falan kaybetmiyorum. Biraz boynum ağrıyor o kadar." Ha, bir de mental sağlığımı da kaybetme yolunda emin adımlarla yürüyordum.

"Ama bu sık sık oluyor. Farkında olmadan elin hep boynunda." Evet, gerçekten farkında olmadığım bir durumdu.

"Yapabileceğim bir şey yok." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bir sene daha bu işkenceyi çekmektense bir süre daha dişimi sıkamak zorundayım."

Bir yıl daha ders çalışmak zorunda kalırsam bu defa psikiyatriste gitmesi gereken ben olacaktım.

Sesli bir şekilde nefesini verip kafasını iki yana salladı. “Ne dersem diyeyim kendi bildiğini okuyacaksın.” Keyfimden yaptığım bir şey değildi, mevcut sistem buna zorluyordu. “Çok mu ağrıyor?” dedi sonra daha ılımlı bir sesle.

“Biraz,” dedim ovuşturmaya devam ederken. “Geçer birazdan.” Düzenli bir şekilde dinlenmediğim sürece geçmeyeceğini biliyordum. Gözlerimi kapatıp ağrıyı dindirmeye çalışırken boynumda benimkinden başka bir elin varlığını hissettim. Sıcak parmaklar ovuşturma hareketleri yapan elimi kavrayıp aşağı indirdi. Kendi elimin yerini onunki alırken dokunuşları can acıtmayacak kadar hafifti. Halbuki ben ovuştururken canımı daha da yakıyordum.

Yavaş ve dikkatli dokunuşlarla boynumdan başlayarak omzuma kadar ağır hareketlerle masaj yapmaya başladı. Şu masaj daha saniyesinde o kadar iyi gelmeye başlamıştı ki... “Kendini çok kasıyorsun, rahat bırak.” Anında dediğini yaptım. Kapalı gözlerim eşliğinde kendimi Soner’e bıraktım. “Biraz yan dön.” Bu dediğini de yapıp yatağın üzerinde sırtım Soner’e dönük olacak pozisyona geldim.

“Ders çalışırken de aynı şeyi yapıyorsun.” Bir yandan masaj yapmaya, bir yandan da konuşmaya devam etti. “Kendini çok kasıyorsun, çok ciddisin. Yapamadığın sorular illa ki olacak. Çözmek için saatlerce uğraşman, kendini hırpalaman gerekmez.” Öyle de cins bir takıntım vardı. Yapamadığım bir soruyu çözmeden bir diğerine geçmezdim. Bu takıntım yüzünden denemelerde sınavımı yetiştiremediğim oluyordu. Gerçek sınavda ne yapacaktım, bilmiyordum.

Geçistirmek istercesine, “Tamam,” dedim. “Halletmeye çalışacağım ama şimdi ders konularını açmasak? Senin yanma bunlardan kaçmak için geliyorum.”

“Peki.”

Soner masaj yapmaya devam ettikçe boynumla omzumun birleştiği noktaya oturmuş olan ağrının yavaş yavaş dinmeye başladığını hissediyordum. Bu beni fazlasıyla rahatlatıyordu. Sürekli belli bir noktada bitmek bilmeyen bir ağrıya maruz kalmak günü çekilmez kılıyordu.

“Soner,” dedim hâlâ gözlerim kapalıyken.

“Efendim?”

“Yerdeki bir böcek olsam da beni sever miydin?” diyerek dünyanın en saçma sorusunu yönelttim kendisine. *Twitter’da* gördüğüm bir karikatürde kız sevgilisine bunu soruyordu, ben de sormak istemiştim çünkü neden olmasındı? Soner benim her türlü saçmalığıma şahit olduğundan, ondan çekinmiyordum.

Sorum Soner’i güldürdü. “O ne biçim soru?”

“Ne biçim olduğunu falan bırak da cevap ver. Sever miydin, sevmez miydin?”

“Böcek sevmem.”

“Yani beni sevmez miydin?”

“Sevmezdim,” dedi direkt net bir şekilde.

Kınayıcı bir ses tonuyla konuştum. “Kırcısın.”

Bu soruya böyle cevap vermemeliydi, hayalimdeki Soner bu cevabı vermemişti. “*Ne olursan ol, seni yine de severdim* demen gerekiyordu. Bu cevabı beğenmedim.”

“En azından dürüstüm, bu açıdan bak bir de.” Kafamı onaylamıyormuş gibi iki yana salladım. Elleri biraz önceye kıyasla daha sert bir şekilde ovuşturmaya başlamıştı omzuma ancak bu iyi geliyordu. “Şu durumda dürüstlüğü’nün pek bir önemi yok çocuk adam. Sana bu soruyu soruyorsam, dürüstlüğü’nü değil de beni tatmin edecek şeyler söylediğini duymak istiyorumdur.”

“Ne duymak istiyorsun mesela?”

“Sümüklü böcek bile olsan seni severim aşkım, balım, bitanem, hayatımın anlamı, ben seni hep severim falan. Çok bir şey değil.” Bir anlığına hareketleri durdu. Birkaç saniye süren bu duraksamanın ardından parmakları yeniden hareket etmeye başladı. “Hayatımın anlamı?” dedi sorarcasına.

“Ya, öyle değil miyim sence de?” Kafamı cilveli bir şekilde yana yatırmak istedim ama bu hareketim Soner tarafından önlendi. Çenemden tutarak kafamı düz bir pozisyona getirip, masajına devam etti.

“Lafı evirip, çevirip her defasında kendi istediğin yöne çekme yeteneğine hayranım.” Göremeyeceğini bildiğimden memnuniyetle sırtıttım.

Neşeyle, “Soner, sana bir sır vereyim mi?” diye konuştum. “Sen benim her şeyeime hayransın.”

“Öyleyim.”

Neşem katlandı.

“Peki şey,” dedim hevesli bir şekilde. “Senin güzellik algına uymasaydım, aurası falan olmasaydı da sever miydin beni?” Mesela Soner’in yakışıklılığından çok, gizemli tavırları beni kendisine çekmişti. Tüm sınıfın kaynaşmış olduğu bir ortamda onun kendisini bu denli geri çekmiş olmasının sebebinin ne olduğunu merak etmiştim. Sonra hakkında konuşulanları öğrenince Soner’in bakış açısından olayların nasıl olduğunu öğrenmek istemişim. Dış görünüşü bunlardan çok daha sonra gelen sebeplerden birisiydi.

“Seni güzel olduğun için sevmedim,” dedi net bir dille.

Saçma sapan sorularıma, “Ne için sevdin?” diye devam ettim.

“Seni, sen olduğun için sevdim. Herkese karşı içinde bitmek bilmez bir iyiliğe sahip olduğun için, bir doğruya odaklandığında çevrendeki kimseyi dinlemediğin için... Tavırların, kendinden büyük hislerin, davranışların için...” Durdu ve ardından fısıltıyla devam etti. “Sevdim.”

Yüzümde oluşan kocaman gülümseme benim bu çocuğa ne kadar âşık olduğumun kanıtıydı. Tek kelimesi bile olduğum yerde eriyip gitmeme sebep oluyordu. Bunu her seferinde nasıl başarıyordu, anlamıyordum. Sanırım ben çok sevdiğim içindi. Arkama dönüp Soner’i görmek istedim ama geriye dönmeye çalıştığım an, Soner ellerini omuzlarıma bastırarak bunu yapmamı engelledi. “Dönüp durma arkana.”

Yerinde duramayan birisi için bunu demesi komikti.

“Peki,” dedim harfleri uzatarak. “Bana âşık olduğunu ilk ne zaman fark ettin? Kendi kendine kesin olarak *ben bu kıza âşığım ya* diye ne zaman dedin? Tabii öyle bir an varsa.”

Bir süre ses çıkmadı Soner’den. Sessizce düşünmesini bekledim. Ben ona âşık olduğumu annemle yaptığımız konuşma sırasında fark etmiştim. Hep inkâr etmişim ama az çok ben de hislerim olduğunun ve küçümsememeyecek kadar fazla olduğunun farkındaydım. Ancak kabullenirsem karşılık alamayacak olmaktan korktuğum için sonuna kadar inkâr etmiştim. O zamanlar Soner’i bir ilişki içerisinde, özellikle de kendimle hayal edemiyordum.

“Okuma ödevi için kitabını getirdiğin zaman. Sınıfta.”

Hafızamı zorlayıp o günü hatırlamaya çalıştım. Edebiyat hocası bir kitap adı verip okumamızı ve o kitaptan soru cevap yapacağını söylemişti. Soner’e isterse kitabımı ona verebileceğimi söylediğimde kabul etmişti ve hemen ertesi gün kitabı ona götürmüştüm. Her zamanki gibi benimle hiç

konuşmamıştı ama hangi şarkıyı dinlediğini sorduğumda telefonunu açıp göstermişti. Sonrasında ona şarkı önerdiğimde dinlemişti.

“Hatırlıyorum o günü. Benimle hiç konuşmamıştım. Sürekli konuştuğum ama karşılık alamadığım için kendimi salak gibi hissetmiştim.”

Güldü. “En azından seni dinlemiştim. Dinlemeye de bilirdim.”

“Allah razı olsun,” dedim alayla. “Ne büyük iyilik ama.”

“Genelde kimseyi dinlemem. Bence büyük bir iyilikti.”

Olabilirdi. Soner omzumdaki ellerini çekene kadar ağrının fazlasıyla hafıflediğini fark edemedim. Masaj yapmayı bıraktığında birkaç dakika öncesinden daha iyi hissediyordum. Omuzlarımı dikleştirerek olduğum yerde doğruldum. “Yeterli mi, yoksa devam edeyim mi?” Kafamı iki yana salladım. Bu bile yeterliydi.

Yaptığı masaj hafıften mayışmama neden olmuştu. Zaten sabahın köründe uyandığımdan bedenim uykuya fazlasıyla açtı ama eve gitmeliydim. Arkamdaki Soner’in bedenine sokularak, “Çok uykum var,” diye mırıldandım. Kafamı geriye atıp omzuna yasladığımda kolları anında her zaman olduğu gibi karnıma sarıldı.

“Uyu.” Başım omzunda iyice yer edindi. “Eve gitmem lazım.” Babamın ağzına laf vermek istemiyordum.

“Geç olmadan ben seni uyandırırım.”

“Ya sen de uyursan?” Birbirimize fazlasıyla yakın olduğumuz için her soluklanışında nefesi boynuma çarpıyordu. Böyle olursa benim uykum açılırdı ki...

“Uyumam.”

“Sen de uyu, ben alarm kurayım.” Birazcık Soner’le sarılıp uyumak bana iyi gelecek, yaralarımı saracaktı.

Pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım. Kafamı Soner’in omzundan kaldırarak hızlı bir şekilde bir saat sonrasına alarm kurdum. Sonra bu sürenin yetersiz olacağını düşünüp üzerine yarım saat daha ekledim. O zamana kadar hava kararmış da olurdu. Akşam yemeğine yetişirdim. Telefonu yatağın üzerine atıp Soner’den ayrıldım. “Hadi uyuyalım.”

Yeni nevresim serilmiş olan yatakta yastığın olduğu tarafa geçtiğimde, üzerindeki örtüyü kaldırdım. Hızla yatağın içine girerken gözücuyla Soner’in ayaklandığını gördüm. “Sen uyu. Hemen geleceğim.”

“Nereye?”

“Merlin’in mama saati. Kumunun falan da temizlenmesi lazım. Onları halledip geleceğim.”

Fazla sorgulamadan kafamı sallayıp yüzümü yastığa gömdüm. Şu an sadece uyumak istiyordum. Örtüyü omuzlarıma kadar çektim. Rahat edeceğim pozisyonu bulana kadar birkaç kez yatakta dönüp durdum. Yastık çok yumuşaktı ve ben kafamın içine gömüldüğüm yastıklarda uyumakta zorlanırdım. Oflaya puflaya oradan oraya döndükten sonra kolumu kafamın altına koyarak kendime uyuyabileceğim bir pozisyon yarattım.

Dakikalar sonra tam uykuya dalmak üzereyken yatakta hissettiğim hareketlilikle gözlerim hafifçe aralandı. Soner üzerimdeki örtüyü belime kadar indirdi. Bu sıcakta üzerime bir şeyler örttüğüm için sıcak bastığından dolayı bu iyi geldi. Sonra nemlendiği için boynuma yapışan saçlarımı tenimden ayırdı. Varla yok arasında dokunuşlarla saçlarımı topladığını hissettim.

Yataktaki yerini aldığındaysa ilk işim kafamı kolumdan kaldırıp göğsüne yaslamak oldu. “Soner,” diye konuştum uykulu olduğum için boğuk çıkan sesimle beraber. “Kedi olsam, beni yine de sever miydin?”

Bir kolu belime dolanırken sesli bir şekilde nefes aldığını duydum. “Uyu, Beste.”

“Sen çok değiştin,” dedim iç çekercesine. “Artık beni sevmiyorsun. Hatta benden nefret falan ediyorsundur sen şimdi. Bu yaptığın düşmana yapılmaz, haberin olsun.”

“Severdim Beste, severdim.” Memnuniyetle gülümsedim ya da gülümsediğimi sandım. Uyku mahmurluğu ile ayırt edemiyordum.

“Peki.” Birkaç saniye sessizce durduktan sonra, “Köpek olsaydım?” diye sordum. Bunun cevabını elini enseme götürüp yüzümü tamamen göğsüne gömerek verdi. Kısacası *saçma sapan sorular sorma* demek istiyordu sanırım. Yine de sadece bunu yapmakla yetinmedi ve sabırla, “Severdim,” dedi.

Uykuya dalmadan birkaç saniye önce mırıltıyla, “Ruh eşim ya...” dedim.

26 Mayıs 2023

Cuma

SONER ALKIM

“İlaçlar gün içindeki fiziksel durumunu çok etkiliyor mu? Kendini halsiz hissettiğin oluyor mu?”

“Bazen,” diye cevapladım doktorumu. “Ama daima değil. Bazen bir şeyler yaparken normalden daha çabuk yorulduğum oluyor. İlaçların etkisinden kaynaklandığını bildiğim için çok üzerinde durmuyorum.”

Bu durumu Beste’nin bilmesini istemiyordum. Farkına varırsa bana belli etmese de üzülürdü ki bu çabama rağmen bazen fark ettiğini hissediyordum. Bazı zamanlar durgunlaşıp uzun uzun beni izliyordu. Ne olduğunu sorduğumda gülmeye çalışıp *dalmışım* diyerek beni geçiştiriyordu.

“Sen yine şanslı sayılırsın, Soner. Zamanında ilaçların daha fazla etkili olduğu hastalarım da olmuştu. Bazılarının gün içinde hiçbir şeyi yapmaya mecali olmuyordu.”

“Bu ilacı kullandığımda uyuşturucuya ihtiyacım olmayacağı düşüncesi beni canlandırıyor. Bir de bir şeye beni etkileyecek gözüyle ne kadar bakarsan, o kadar çok etkiler. İlaç kullanmıyormuş gibi yaşamaya çalışıyorum.”

Bu bir gerçektir. İlaç saatimi hatırlatan alarmin sesini duyana kadar ilaç kullandığım aklıma bile gelmiyordu. İlacımı içtikten sonra da hemen aklımdan çıkarıyordum. Kendimi sadece seanslara katıldığım bir iyileşme sürecinde olduğuma inandırmaya çalışıyordum.

“Bu çok güzel bir düşünce. Uyuşturucuya olan bakışın hâlâ en son konuştuğumuzdaki gibi değil mi? Kullanmıyorsun ve satın alma girişiminde bulunmuyorsun.”

“Tedaviye başladığım ilk günden beri hiç satın alma düşüncesinde bulunmadım. Bulunmayacağım da. Beste’ye bir söz verdim, sözümü tutacağım.”

Bu konudaki kararlılığım ona söz verdiğim o günden beri aynıydı. Belki artmış bile olabilirdi ancak emindim ki kesinlikle bir azalma söz konusu değildi.

Kadın ufak bir tebessümle, “Kararlılığını kutluyorum, Soner,” dedi. “Terapimizin altıncı ayındayız. Altı ayın, her haftasında üç seans yapmak ilerleme hızımızı da etkiledi farkındaysan.”

Onaylarcasına kafamı salladım. Aman aman değişiklikler hissetmiyordum ama zaman zaman kendimdeki ufak tefek farklılıkların farkına varıyordum.

Bakışlarımı sallayıp durduğum dizimde gezdirirken, “Kendim için hiçbir şey yapmazdım,” dedim. “Kendi iyiliğim için olduğunu bildiğim hiçbir şeye kılımı dahi kıpırdatmazdım. Yavaş yavaş değişiyorum. Kendim için de bir şeyler yapıyorum ve buna inanması çok güç.”

“En büyüğü de kendini hapsedtiğin o evden kurtarmış olman.”

“Evet,” diyerek onayladım. Aylar önceki Soner’in aklının ucundan geçmeyecek bir düşünceydi. “Tabii bu kararı almamın üzerinden aylar geçti ama bir evi satmak kolay değil. Alıcısını bulmak işin zor kısmıydı. En kolayı ise yeni evimi seçmek oldu. Şimdi yeni evimdeki beşinci günüm. Bir evin ferah olabileceğini öğrendim.” Omuz silktim. “Ne bileyim? İlk defa gece karanlığında üzerime kasvet çökmüyor.”

“Uykuların ne durumda?”

“Düzensiz ama en baştaki kadar değil. Artık haftada birkaç gün de olsa geceleri uyuyabiliyorum.” Eski evimdeyken geceleri uyku uyuyabilmeye başlamıştım. Onda da kendi odamda değil, oturma odasıındaydım. Yine de bir gelişmeydi, görebiliyordum.

“Uyuduğun günlerde *ben bu gece deliksiz, rahat bir uyku uyudum* diye biliyor musun?

“Çoğunlukla geceleri uyanıp tekrar uyuyorum. Deliksiz bir uyku çekemedim hiç.”

“Kâbus görüp de mi uyanıyorsun yoksa...”

“Hayır, sebepsizce uyanıyorum. Belki de vücudum deliksiz uykuya alışkın olmadığı içindir.” Hep birkaç saatlik uykularla yetinirdim. Bünyem geceden sabaha kadar uyumaya alışkın değildi.

“Senden uyandığın zamanlar için bir not defteri tutmanı isteyeceğim. Ne yazacağının hiçbir önemi yok. Geceleri uykunun orta yerinde uyan-
dığın zamanlarda eline kalemi, defteri al ve ne hissettiğini, aklından neler
geçtiğini, uyandığın anlardaki bedensel belirtilerini not et. Son dediğimden
kastım, kalbinin atışındaki anormallikler gibi.”

Bunun ne işe yarayacağını bilmesem de, “Tamam,” diyerek onayladım.

Aklımdaki soru işaretlerini anlamış gibi tebessümle konuşmaya devam
etti. “Belki uyanmana sebep olan ama farkında olmadığın şeyler vardır.”

“Pekâlâ, yaparım.”

“Okulunuzun yarın akşam yapılacak olan mezuniyet kutlamasına ka-
tılacağını söyledin. Kendini bu konuda nasıl hissediyorsun? Herhangi bir
çekincen var mı?”

“İlk başta vardı. Gitmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum ama
Beste’nin konuşması etkili oldu. Lise hayatımı çekilmez kılanlara inat, ora-
da olup dik durduğumu herkese göstermemi istiyor.”

Doktor, Beste’ye katıldığını, “Çok doğru bir düşünce,” diyerek belirtti.

Kafamı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. “Bana da doğru geldi. Hem
ben gitmezsem, Beste de gitmez. Kızı mezuniyet kutlamasından mahrum
bırakmak istemiyorum.”

“Kendini de mahrum bırakma. Oraya git ve dilediğin gibi eğlen. Lise
hayatın hakkında aklında kalan son şey bu olsun.” Doktorum bana bakarak
tebessüm etti.

“Unutma Soner; kötü insanlar için en büyük ceza, kötülüklerinin karşı-
lıksız ve kayıtsız kalmasıdır. Ne yaparlarsa yapsınlar yıkamadıkları insanları
görmek onlara asıl cezadır...”

BESTE SONGUR

“Gözlerini tam kapatma, hafif aralık tut.”

Seray’ın talimatına uymaya çalışarak gözlerimi hafifçe kısıtım. Gözka-
paklarım ne tam kapalıydı ne de tam açıktı. Seray elindeki *eyelineri* yüzüme
yaklaştırdığında istemsizce gerildim çünkü bu üçüncü deneyişimizdi. Bu
sefer de olmazsa sinirimden mezuniyete sıfır makyajla gidecektim. “Kuyru-
ğu uzun mu istiyorsun, kısa mı?”

“Orta. Uzun olmasın ama kısa da olmasın. Gözümün dibinde bitmesin
yani.”

İlk denediğinde fazla kısa olmuştu, ikinci denediğinde ise fazla uzun. Şu illeti temizlemek de dünyanın en zor şeyi olduğundan on dakikadan fazla bir süredir gözlerime *eyeliner* çekmekle uğraşıyorduk. Ben zaten bu konuda ultra beceriksizdim. Seray elinin buna yatkın olduğunu söylediği için kendimi onun ellerine bırakmıştım.

Önce sol gözümle başladı. *Eyelinerin* ucu tenime değdiğinde gözlerimi kırptırmamak için kendimi zor tuttum. *Eyeliner* çekenlere hep özenirdim ama üşengeçliğimden gündelik hayatta pek kullanamıyordum. Bir de bunu çekmesini öğrenmek vardı... Öğrenene kadar makyajdan soğurdum.

Sol gözümle işi bittiğinde diğerine geçti. "Bence güzel oldu kuyruğu." Göremediğim için şimdilik yorum yapamayacaktım.

Bugün mezuniyetin olduğu gündü. Seray'ın teklifiyle beraber birlikte hazırlanmaya karar vermiştik. Seray bize gelmişti ve şimdi makyajımla uğraşıyordu. Ben fazla abartıya kaçmamayı düşünüyordum fakat Seray'a göre elbisem sadeyse, makyajımın birazcık fazla olması göze batmazmış. Bu böyleymiş; elbise abartıysa makyaj sade, elbise sadeyse makyaj biraz abartılı olursa birbirlerini dengelerlermiş. Bana da kontrolü Seray'a bırakmak düşmüştü çünkü kendisi bu konuda fazlasıyla iyiydi.

"Bitti!" dedi Seray coşkuyla. Geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Harika oldu."

Masanın üzerindeki makyaj aynasını önüme çekerek kontrol ettim. Kuyrukları aşırı uzun değildi ve bu defa tam istediğim gibiydi. "Teşekkür ederim," dedim neşeyle. "Çok güzel oldu."

Eyeliner kendimde görmeye çok alışkın olmadığım bir şey olduğundan, gözüme biraz garip geliyordum. Bu makyaj beni bambaşka birisine dönüştürmüş olabilir miydi? Zaten Seray'ın baştaki iddiası da buydu. Sandalyeye oturup, tekrar kalktığımda kendimi farklı birisiymişim gibi hissedeceğimi söylemişti.

"Bu ben miyim ya?" Yüzümü sağa sola çevirip kendimi baştan sona güzelce süzdüm. Gözkapaklarımda aşırı koyu olmayacak tonlarda, *eyeliner* ile uyumlu bir far vardı. Hayatımda hiç yapmadığım kontür uygulamasını bile yaptığından elmacikkemiklerim çıkık gibi duruyordu. Dudaklarım kiremit tonlarında bir rujla renklendirilmişti.

Seray alayla, "Şaşıracaksın ama sensin," diye konuştu.

"Şaşıyorum zaten."

Kafamı sağa doğru çevirerek yüzümün sol tarafını inceledim. Güzel-
dim. Kafamı sola yatırıp bu defa da yüzümün sağ tarafını inceledim. Yine
güzeldim. Ben zaten güzeldim de bugün farklı olmuş sayılırdım.

“Bundan sonra yüzümde bir ton makyajla gezeceğim sanırım.” En çok
da bu sabah bir facia gibi alnımın ortasında çıkmış olan küçük sivilcelerin
kapanmış olmasına seviniyordum. Mezuniyet fotoğraflarımda sivilceli çık-
mak istemezdim.

“Sürekli değil de yine özel günlerde falan. Sürekli makyaj bir yerden
sonra cildin yapısını bozuyor.” Doğruydum. Kafamı sallayarak onayladım.
Hele ki benim gibi hassas ciltli birisi için riskliydi.

Tepemde dikilmiş gülümseyerek bana bakan Seray, aniden telaşla yerin-
de hareketlendi. “Senin makyajını yapacağım diye ben hazırlanamadım.”
Elimdeki aynayı o kadar hızlı bir şekilde çekip aldı ki neye uğradığımı şa-
şırdım. “Zaman azaldı.”

Elinde aynayla beraber odanın en çok ışık alan yerine geçti. Geriye dö-
nüp masanın üzerindeki makyaj malzemelerinin arasından nemlendiriciyi
ve kapatıcıyı alırken, Seray’ın seri hareketlerini gülerek izledim. “Yardım
edeyim mi?”

“Yok, sağ ol,” dedi ve bana bir öpücük attıktan sonra yüzüne nemlendi-
riciyi uygulamaya başladı.

“Peki,” diye karşılık vererek arkama yaslandım. Kutlamanın başlaması-
na iki saatten az bir süre vardı. Ben hemen başladığı gibi gitmek istemiyor-
dum ama Seray tam vaktinde orada olmaktan yanaydı.

Bizi mezuniyetin yapılacağı mekâna babam bırakacaktı. Duyduğuma
göre okul, bir otelle anlaşmıştı. Canlı müzik de olacağı söyleniyordu ancak
ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Bizim okul boş vaatlerde bulun-
mayı pek severdi. O yüzden inanasım gelmiyordu.

“Bu akşam kiminle olacaksın?” diye bir soru yönelterek aramızdaki ses-
sizliği bozdum. Cevabını bildiğim bir soruydu ama yine de sormak iste-
miştim.

“Biriyle mi olmam gerekiyor?” derken gözlerinin altına sürdüğü kapatı-
cayı süngerle dağıtmakla meşguldü.

Harfleri uzatarak, “Yani,” dedim. “Genelde böyle günlerde bir kavalyesi
olur insanın.”

Sessiz kaldı. Oldukça dikkatli bir şekilde makyajına odaklanmış gibi durmaya çalışsa da ne yazık ki pek başarılı değildi. Bakışlarımın üzerindeki ağırlığını hissederek, kafasını kaldırıp bana döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir şey demek istemiyorum, sordum sadece.” Açık açık söylemek istemiyordum. Eğer kendisi isterse zaten Emre ile gideceğini ya da gitmeyeceğini söylerdi.

Sesli bir şekilde nefesini verdikten sonra kafasını iki yana sallayarak dikkatini tekrar aynaya verdi. “Biriyle olurum belki,” diyerek ucu açık bir cümle attı ortaya. *Belki...*

“Belki?”

“Olurum ya da olmam işte.”

“Belirsizlik neden?” Ojeyle renklendirdiğim tırnaklarımla oynamaya başladım. “Kafam karışık çünkü. Fazlasıyla,” derken sıkıntılı olduğu hem sesinden hem de yüzünden anlaşılıyordu.

“Bilmediğim bir şey mi var?” Gerçi benim bilmediğim çok şey vardı. İkisnin arasında bir şeyler döndüğünü görüyor, hissediyor ama fazla üzerine düşmüyordum çünkü bu konuyu Seray’a bir kez açtığımda bizzat kendisi tarafından susturulmuştum. Bu sebepten, Seray ne zaman konuşmak isterse kendisi gelir diye düşünerek kurcalamamayı tercih ediyordum.

“Bildiğin ne var ki?” Gözlerine *eyeliner* çekme işine girdiğinden bir süre tüm dikkatini makyajına verdi. İki gözüne de hiç zorlanmadan eşit boylarda kuyruklar çizdiğinde konuşmaya devam etti. “Bu tarz konuları açık açık konuşmayı sevmediğim için kimseye anlatmak istemiyorum ama artık birinden akıl almazsam en sonunda kendi aklımı yitireceğim.”

“Dinliyorum öyleyse.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Emre’nin bana ilgisi var. Sözlü olarak hiçbir zaman dile getirmedi ama beni sevdiğini düşünüyorum ya da en basitinden hoşlanıyor olabilir.”

Bu söylediği beni zerre şaşırtmadı. Tahmin ettiğim, hatta kesinlikle emin olduğum bir durum olduğundan mimik oynatmadan boş bakışlarla Seray’a bakmayı sürdürdüm. Bu halime abartılı bir göz devirişle karşılık verdi. “Neden şaşırmıyorsun, Beste?”

“Çok önceden bildiğim bir şeydi çünkü.”

Hareketleri bir anlığına duraksasa da devam etmesi uzun sürmedi. Düşünceli görünüyordu. “Senin Emre’ye karşı hislerin var mı peki?”

“Bilmiyorum.” Yanaklarını şişirerek ofladı. Yetmedi bir kez daha ofladı. Elindeki rujun kapağını kapatıp fevri bir hareketle yere attı. “Kafam o

kadar karışık ki, Beste. Düzgün bir şekilde düşünmeme asla izin vermiyor. Nereye gidersem orada karşıma çıkıyor. Sürekli gözümün önünde olduğu için ister istemez düşüncelerimin hep onunla dolmasına engel olamıyorum. Ne hissediyorum, bilmiyorum çünkü sağlıklı bir şekilde düşünüp hislerimin ne olduğuna karar veremiyorum.”

“Hislerine düşüncelerinin şekil biçemezsin ki,” dedim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. “O işi kalbin halleder.”

“Onu da bilmiyorum. İşte bu yüzden kafa karışıklığım.”

“Eğer net bir şekilde Emre’yi istemiyor olsaydın kafan karışık olmazdı. Aksine *ben kararımdan eminim* der ve Emre’nin hayatında olmasına izin vermezdin. Belli ki sende de içten içe bir şeyler var ama mantığını devreye sokup reddediyorsun. Bunu neden yapıyorsun, önce onu düşün.”

“Çünkü bu okula geldiğimde tanıdığım Emre ile şimdiki Emre arasında dağlar kadar fark var. Ben hangisi gerçek Emre onu bilmiyorum. Değişmiş olması düşüncesi bana doğru gelmiyor, bir insan bu kadar çabuk değişmez.” Bu düşüncesinde biraz haklıydı. Sanırım onun yerinde olsam ben de bu şekilde düşüncelere sürüklenebilirdim.

“Gerçek Emre, şu an karşında nasıl birini görüyorsan o,” dedim. “İlk tanıdığım Emre ile uzaktan yakından alakası yok.”

Kirpiklerine rimel sürerken duraksayıp bana baktı sorgular bir şekilde. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Nedensizce bu soruya verecek bir cevap bulamadım. Emre’nin o ilk baştaki insan olmadığı üzerine uzun uzun savunmalar yapabilirdim ama nedenini söyleyemezdim. Sanırım Seray’ın bilmediği şeyler olmasından dolayıydı.

“Mesela,” dedi ve oturduğu yerde bağdaş kurup vücudunu tamamen bana doğru çevirdi. “Soner ile Emre eski arkadaşlar, hatta dediklerine göre çok yakınlarmış. Sonra Emre onu bir nevi sırtından bıçakladı. Ozan denilen şerefsizin yaptıklarına izin verdi, hiçbir şekilde engel olmadı. Soner senin sevgilin değil mi? Sen sevgilinin yaşadıklarını nasıl bu kadar kolay göz ardı edebiliyorsun? Emre hakkında iyi bir şekilde konuşabiliyor, yetmiyor ikisinin aynı ortama girmesine karışmıyorsun. Soner benim öylesine arkadaşşımdan başka bir şey değil ama düşündükçe ben bile sindiremiyorum. Siz ikiniz nasıl bu kadar sakinsiniz anlamıyorum.”

“Çünkü senin bilmediğin bazı şeyler biliyorum. Ayrıca evet, aynı ortama giriyorlar ama Soner istediği için oluyor, ben zorladığım için değil. Mesela geçen gün kütüphaneye gelmesi için Soner’e ısrar etmedim, kendisi Emre’nin

olduğunu bile bile geldi. Başlarda karıştım mı bu konuya? Evet, karıştım. İkisini birkaç sefer aralarındaki buzları eritmeleri için bir araya getirmeye çalıştım ama baktım ki Soner istemiyor, ben de bu işin peşini bıraktım.”

“Anlamıyorum işte Soner nasıl aynı ortama girebiliyor? Ben olsaydım, Emre’nin yüzünü görmek istemezdim.”

“Aynı ortama girmeleri illa ki barışacakları anlamına gelmiyor. Soner istemese de bir şekilde mecburiyetten de olsa aynı ortamda bulunacaklar çünkü arkadaş grubumun içinde Emre de var.”

“Bilmiyorum,” dedi kabullenemez bir biçimde. “Bu tarz şeyler bana çok ters geliyor.” Önüne dönerek makyajına kaldığı yerden devam etmeye başladı. “İşte bu yüzden de kendimi garip hissediyorum. Böyle şeylerin bana ters gelmesine rağmen kendimi, Emre konusunda *acaba bir şeyler hissediyor muyum ona karşı* diye sorguluyor olmam koca bir çelişki.”

“Bir anlığına çevreyi unut, yaşanılanları unut. Emre’nin sana karşı olan davranışı, tavırları, tutumu hoşuna gidiyor mu, onu düşün. Kısa bir süreliğine diğer faktörler umurunda olmasın.” Bu dediğimle beraber bakışları bir noktaya daldı. Düşünüyor olduğunu tahmin ederek Seray’a zaman tanıdım ve sessizce bekledim. Biraz önce yere attığı ruju aldı ama kapağını açmadan öylece kalakaldı.

Uzunca bir süre düşündü. Kararına müdahale ediyormuş gibi olmasın diye kendimi susmak zorunda hissediyordum. Bunu itiraf etmekte zorlanıyormuş gibi kısık bir sesle, “Gidiyor sanırım,” dedi.

Anında yüzümde kocaman bir gülümseme beliriverdiğinde, Seray hemen konuştu. “Sakin o şekilde imalı imalı gülme.”

“Ne iması ya?” diyerek salak ayağına yattım. “Gülümsemek de suç olmuş. Hemen altında bir şeyler aranıyor.”

“O gülüşü çok iyi biliyorum ben.”

“Allah Allah,” diye yalandan çıkıştım. Hiç de öyle huylarım yoktu. Seray uyduruyordu bence. Kendi kendime söylendim. “Sanki ne yaptıysak, biliyormuş.”

“Nereden getirip yanıma oturttun ki sen onu o gün?” diyerek bambaşka bir yere çekti konuyu. İsyankâr sesi, sahteliğini bas bas bağırان bir kızgınlıkla birleşmiş durumdaydı. “Her şey senin yüzünden oldu. Öyle bir şey yapmamış olsaydın şu an kafam bu denli karışık olmazdı.”

Emre’yi kolundan tuttuğum gibi önümüzdeki sıraya, Seray’ın yanına oturttuğum günden bahsediyordu. Emre o gün hiç şikâyetçi olmamıştı.

Hoşuna bile gitmişti bence. “Sonradan gönderseydin o zaman yanından. Ben bir anlığına oturttum, sürdüren sizdiniz.”

O gün ikisinin uzun süreli sıra arkadaşı olacaklarına hiç imkân vermemiştim. Seray en fazla diğer teneffüse kadar Emre’yi yanından şutlar diye düşünmüştüm.

“Sanki denemedim mi?” Nihayet rujunu da sürmeyi bitirdikten sonra aynayı eline alarak tüm yüzünü incelemeye başladı. “Yeme beni şimdi. Gerçekten deneseydin, Emre’yi o sıradan kaldıracabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Bu da demek oluyordu ki Emre’yle sıra arkadaşı olmaktan dışarıya yansıttığı kadar da memnuniyetsiz değildi.

“Gerçek bir çöpçatan ya,” diye söylenirken aynı zamanda gülüyordu. Gülüşüne eşlik ettim. “Şu an fark ettim.” Aynayı indirip bakışlarını bana çevirdi. “Biz seninle bir araya geldiğimizde dersler dışında hiçbir şey konuşmuyormuşuz. Yani bu ay içinde toplansan belki on, on beş kez buluşmuşuzdur ama hepsinde ders çalışmışız. Birbirimiz hakkında bildiğimiz pek şey yokmuş. Böyle iki yakın arkadaş gibi dertleşmek iyi geldi bana. Akıl danışmam gereken bir arkadaşla ihtiyacım varmış.”

Söylediklerinden sonra ben de gerçekten öyle olduğunu fark ettim. Ders çalışırken ara verdiğimiz zamanlarda bile konuştuğumuz şeyler sınav konuları, denemelerden çıkardığımız netler gibi tipik bir sınav öğrencisinin gündeminde olan konulardı.

Uzun zamandır çok yakın bir arkadaşla ihtiyacım olmadığının daha yeni farkına varıyordum. Soner’le aramızdaki bağ öyle derindi ki sevgilimden öte benim en yakın arkadaşım da oydu. Her anıma şahitlik eden, sorunlarımı çekinmeden açabildiğim insandı. Sadece sevgilim değildi o.

Soner haricinde yıllardır hayatımda olan Azra vardı, her ne kadar son zamanlarda çok sık görüşemiyor olsak da...

Yine de Seray’ın da dediği gibi bunu yapmak çok iyi gelmiş, güzel hissettirmişti. Düşüncelerimden sıyrıldığımda, “Haklısın,” dedim. “Bugün böyle sohbet etmemiz iyi oldu.”

“Muhtemelen bunlar bir arada geçireceğimiz son zamanlarımız. Üniversite için başka şehirlere gitmek zorunda kalacağız. Eskisi kadar buluşma şansımız olmayacak.” Konuşurken bir yandan da yerdeki makyaj malzemelerini toplayıp çantaya dolduruyordu.

“Telefon denen bir şey var. Hem ben şehir dışına gitmeyi düşünmüyorum.” Bir zamanlar şehir dışında okumak hem istediğim hem de hayal ettiğim bir şeyken şimdi öyle değildi. Bir anda bilmediğim bir şehirde

yalnız kalma düşüncesi kulağa hoş gelmiyor, gözümü korkutuyordu. Sınav yaklaştıkça böyle hissetmeye başlamıştım.

“Nasıl yani? Burada mı kalacaksın?”

Kafamı salladım. “Çok büyük bir ihtimalle. Sen gideceksin sanırım.”

“Evet,” dedi ayağa kalkarken. “Ben hep Eskişehir’de veya Ankara’da okumak istemişimdir. İki şehirden birinde hukuk gelirse gideceğim.”

Bu tarz konular açıldığında annemin hep dediği gibi, “Hayırlısı,” dedim. İçimden *hangisi hayırlısıysa o olsun* dileğinde bulundum.

“Ben hazırım.”

Ayağa kalkan Seray’ı şöyle bir alıcı gözüyle süzmeye çalıştım. Üzerinde lila rengi, tam olarak dizlerinde biten, hafiften göğüs dekolteli bir elbise vardı. Kıvrıcık saçlarını bu geceye özel düzleştirip tepede sıkı bir şekilde toplamıştı. Kulağında orta boyda halka küpeler ve boynunda zincirli zarif bir kolye takılıydı. Hayranlığımı, “Emre olsam bu görüntü karşısında bayırlırdım,” diyerek dile getirdim. Zaten Seray normalde de çok güzel bir kızdı. Bugün çıtayı iyice arşa çıkarmıştı.

“İltifat etmek için değişik bir yol.” Gözleri gülümsemekten kısıldı. “Ama hoşuma gitti. Sen de çok güzelsin, parladin resmen.”

“Teşekkür ederim,” dedim sandalyeden kalkarken.

Bugün öğlen vakti kuaföre gidip uçları yıpranmış olan saçlarımı kestirmiştim. Artık uzunluğu belime kadar değil de omuzlarıma kadardı. Makayajdan hemen önce Seray saçlarımın üst kısmından iki tutamı balıksırtı örmüştü. Örgüye saçlarımın hepsini katmadığından kalan saçlarım yanlardan ve arkadan omuzlarıma dökülüyordu.

“Ben babama haber vereyim o zaman, o da hazırlansın.” Seray dağıttığımız ortalığı toparlarken kafasını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi.

Hiç beklemeden odamdan çıkarak soluğu salonda aldım. Annemle babam televizyonun başındaydılar. “Baba biz hazırız,” diyerek ikisinin de bakışlarını televizyondan alıp bana çevirmesini sağladım.

Babam yalandan bir memnuniyetsizlikle, “Çok süslenmişsin,” dedi.

Annem hiç beklemeden babama gereken cevabı verdi. “Gayet güzel olmuş. Saçma sapan konuşup kızın hevesini kırma.”

“Evet baba ya.”

“Güzel olmamış mı dedik sanki?” dedi babam ayağa kalkarken. “Siz de analı, kızlı üstüme gelmeye yer arıyorsunuz.” Üzeri giyinikti, hazırlanmasını beklemeyecektik. Babam orta sehpanın üzerindeki araba anahtarını,

telefonunu ve cüzdanını alarak kapıya yöneldi. “Arabada bekliyorum sizi. Çok bekletmeyin.”

Babamın salondan çıkmasının ardından çok bir süre geçmeden dış kapının sesini duyduğumda heyecanla anneme döndüm. “Güzel olmuş muyum gerçekten?”

“Benim kızımın güzel olmadığı bir gün var mı ki?” Annem yerinden kalkıp bana yaklaşıırken kocaman gülümseyerek kafamı yana yatırdım. “Ya...” Yanıma yaklaşıncaya bir elini saçlarıma götürüp sevgiyle okşadı. “Demek mezun oluyorsun benim güzel kızım.”

Saçlarımdaki eli yavaşça yanağıma geçti. Annemin gözlerinin dolduğunun farkına varınca bakışlarımı başka yönler kaçırdım. Şu duygusal an birazcık uzayıp giderse, kendimi tutamaz annemle beraber ben de ağlardım. Seray’ın yaptığı onca makyaja yazık olurdu.

“Gelecek olan duygusal konuşmayı üniversiteyi kazandığım ana saklarsan daha iyi olur anne. Mezuniyetime ağlayarak gitmek istemiyorum.”

Annem bu dediğime gülererek geri çekildi. “Deli kız.” Yanağımdaki elini çekti. “Öyle olsun bakalım.”

“Babam çok beklemeden gidelim o zaman biz. Gece geldiğimde görüşürüz.” Arkamı dönüp salondan çıkacaktım ki aklıma gelen bir fikirle durup anneme baktım. “Gece günün kritiğini yapmak için Azralara gitsem güzel olmaz-”

Sözümü daha saniyesinde, “Sakın, Beste,” diyerek kesti. “O numara sökmez artık.”

Dudağımı masum bir tavırla büktüm ama anneme işlemedi. “Bir daha Azra gelip benimle konuşmadığı sürece onlarda kalmaya izin vermeyeceğim. Buldun benim gibi anneyi, kandırdın tabii kaç defa.”

“İki sefercik.”

Aslında daha çoktu...

“Kaç sefer olduğunun bir önemi var mı? Kızım senin canının hiç mi kıymeti yok? Soner senin sandığın gibi iyi niyetli birisi çıkmasaydı, sana bir şey yapmaya kalkışsaydı ne olacaktı? Ben, kızım arkadaşının evinde diye gönül rahatlığıyla uyurken başına bir iş gelseydi babana nasıl hesap verecektim?”

Bu, annem numaramı söktüğünden beri konuyla alakalı aramızda geçen üçüncü konuşmaydı. Hepsinin ana teması aynıydı ve annem haklıydı.

“Ama Soner’den emin olmasaydım ben de kalmazdım ki evinde.”

“İnsanların gerçek yüzünü onlar gösterene kadar tam olarak bilemezsin, Beste. Şu an sadece ne kadar şanslı olduğuna şükret. Şükret ki başına bir şey gelmedi, şükret ki Soner eli yüzü düzgün beyefendi bir çocuk.”

Annemin fazlasıyla ciddi bir şekilde konuştuğu gözümünden kaçmıyordu. Bana kızmakta haklı olduğu ve bu konuşmadan başka şekilde sıyrılama-yacağımı bildiğimden hemen cilveli moduma geçiş yaptım. “Ya sence de gerçekten İstanbul beyefendisi gibi değil mi? Durdum durdum turnayı gözünden vurdum.”

Annem *bu kız akıllanmaz* der gibi kafasını iki yana sallayıp sıkıntılı bir şekilde nefesini dışarıya verdi. “Bazen gerçekten nasıl bir kız doğurdum ve nasıl böyle bir kafa yapısına sahip olabildi diye çok merak ediyorum, biliyor musun?”

“Övdün mü, sövdün mü sen şimdi ben anlamadım?”

“İkisini de yapmadım anneciğim, hadi gidin artık. Dizimi kaçırıyorum senin yüzünden.”

“Daha şimdiden evden kovulmaya başlanıyorsam oho,” dedim abartıyla.

“Konuşma çok. Bir de yarın Soner’i kahvaltıya davet et. Erkenden gelsin.”

“Anne, Soner’i haftanın her günü kahvaltıya çağıramazsın.” İki günde bir başıma tüneyip *Soner’i kahvaltıya çağır* diyordu. Çoğu defa Soner’in gelmek istemeyeceği konusunda onu ikna edebiliyor olsam da her seferinde o kadar da başarılı olamıyordum. Soner belli etmese de ailemin yanında çekiniyor, bazen gelmek istemiyordu. Çocuğu zorla ailemin içine sokmak istemiyordum, yoksa bana göre hava hoştu, isterse bizim evimize bile taşınabilirdi.

“Çağırırım efendim. Sus ve git mezuniyetine hadi.” Bu sefer benim de annemi ikna etmeye ne sabrım ne de vaktim vardı.

“Peki.” Annemin iki yanağına da bol sulu öpücükler bıraktıktan sonra arkamdan söylenmeleri eşliğinde uçarcasına salondan çıktım.

Annem geceyi Soner’in evinde geçirmem konusunda dahi bu kadar sinirleniyorsa, Soner’in asıl geçmişini öğrenseydi ne yapardı düşünmek bile istemiyordum. Soner’in eskiden uyuşturucu bağımlısı olduğu ne kadar süre geçerse geçsin ikimizin arasında bir sır olarak kalmalıydı. Ailemi birazcık da olsa tanıyorsam bunu öğrendikleri an, Soner’le olan ilişkimin kesilmesi için ellerinden geleni yaparlardı.

Bu isteyeceğim en son şey olduğu gibi bu uyuşturucu meselesinden bahsetmek de yapacağım en son şey olurdu.

Tekrar odama döndüğümde Seray'ı yatağımın üzerinde otururken buldum. "Babam aşağıda bizi bekliyor, inelim hadi." Başını uğraştığı telefonundan kaldırıp salladı.

Küçük çantamı ve elbisenin üzerine giymek için ayarladığım deri ceke-timi alarak odadan çıktığımda, Seray da beni takip etti. Kısa süre içerisinde ayakkabılarımızı giyip asansörle dört kat indik ve binadan çıktık. Hemen binanın önündeki arabaya hızlı adımlarla ilerledik. Babamın yanındaki yerimi alırken Seray da arka koltuğa geçti.

Bizim binmemizle beraber babam arabayı sürmeye başladı. Mezuniye-tin yapılacağı otel, okula yakın bir yerdeydi.

Babam otoriter bir tavırla, "Baştan uyarıyorum kızlar; alkol almak, ka-fayı dağıtmak, pis şeylere bulaşmak yok," dedi. "Sizi nasıl bıraktıysam öyle geri alacağım."

"Hocaların gözetiminde olacak baba, ne alkolü?"

"Hiç belli olmaz. Böyle yerlere öğrenciler gizli gizli alkol sokabiliyorlar." Bunu yapsa yapsa Ozan ve tayfası yapardı.

Babamın içini rahatlatmak amacıyla, "Alkol falan almayız," dedim. Al-kolle işimiz olmazdı.

"Hah, ben uyarmış olayım da... Sonra aman biz duymadık, bilmiyor-duk olmasın."

"Tamam tamam."

Yolculuğun geri kalanı havadan sudan konuşmalarımızla geçti. Babam, Seray'la üniversite sınavı, gelecek planlarıyla ilgili derin bir sohbete girdi. Ben de ara sıra dahil oldum. Laf lafı açmışken babam otelin önünde dur-duğunda bu sohbetimiz de sona erdi. "Kızlar dikkatli olun. Ters bir şey hissettiğinizde hemen beni ara, Beste. Çıkmaya yakın da ara beni, geleyim."

"Baba mezuniyete gidiyoruz. Niye suç örgütünün yanına gidiyormuşuz gibi davranıyorsun?" Bu tarz yerlerde çıkan olaylarla meslek yaşamı boyun-ca defalarca kez karşılaştığından olsa gerek fazla temkinliydi.

"Bir bildiğimiz var demek ki kızım. Dikkatli olun siz." Arabanın kapısı-nı açarken kafamı salladım. "Tamam, görüşürüz."

Seray'la beraber arabadan indiğimizde babam biz bahçeye girene kadar gitmedi. Bahçeye ulaştığımızda ise araba hareketlendi. Kapıdan girmeden önce dikilen görevliye öğrenci kartlarımızı göstermemiz gerekti. Mezuniyet için geldiğimizi anlayan adam, bize yolu tarif ettiğinde kapıdan içeriye girer girmez bizi kocaman bir lobi bölümü karşıladı. "Mustafa geldi mi acaba?" diyerek çantasındaki telefonunu çıkaran Seray'la beraber benim de zihnime

Soner'in gelip gelmediği sorusu düştü. En son bizi babam bırakacağı için orada görüşürüz demiştik.

Çantamdan telefonumu çıkardığımda bildirim çubuğuna düşmüş olan mesaj dikkatimi çekti. Soner yaklaşık on dakika önce geldiğine dair bir mesaj göndermişti. Kapıdaki adam bize arka bahçeye çıkmamızı söylemişti, Soner de oraya geçmiş olmalıydı.

Telefonumu çantama atıp Seray'a döndüm. Olduğu yerde durup telefonu kulağına götürdü. Mustafa'yı arıyordu. Onu beklerken etrafı inceleme isteğiyle bakışlarımı otelin içinde gezdirmeye başladım. Bizim okuldan birkaç kişi buradaki koltuklara oturmuş sohbet ediyordu. En köşedeki koltukta Ozan'ı ve Ceylin'i gördüğüm gibi onların beni fark etmesine fırsat tanımadan hızla önüme döndüm fakat bunu yaparken gözlerim başka birisine takıldı; biraz ötede tekli koltukta bana arkası dönük bir şekilde oturan Soner'e.

O duruşu, omuzları, saçlarının şeklini kaç metre öteden görürsem göreyim tanırdım.

Seray'a, "Sen geçersin bahçeye, ben geliyorum," diye seslendim. Mustafa'yla telefonla konuşurken bana *tamam* dercesine gözlerini kapatıp açtı.

Yavaş adımlarla Soner'e doğru yaklaştım. Arkadan görebildiğim kadarıyla beyaz bir gömlek ve üzerine siyah bir ceket giymişti. Altında da siyah pantolon vardı. Kaç aydır birbirimizin hayatındaydık ama ben, Soner'in *sweatshirt* dışında bir şey giydiğini ilk kez görüyordum.

Beni fark etmesi için, "Soner..." diye seslendim. Sesimi duyar duymaz kafasını bana doğru çevirdi. Ben de zaten o esnada tam karşısına geçtim.

Bakışlarım anında saçlarına kaydı. Saçlarının dağınık halini çok sevdim ama bugün o kadar da dağınık değillerdi. Özenle şekillendirilmiş gibi düzenli duruyorlardı. Karşımda bambaşka bir Soner varmış gibi hissettim. Görüntü nefes kesiciydi.

Soner'in bana bakmasıyla yüz hatlarına oturan şaşkınlık eşzamanlı oldu. Birbirine bastırıldığı dudakları hafifçe aralanıp bir şey diyecek gibi olsa da konuşmadı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan elinde tuttuğu kahve kupasını iki koltuk arasındaki dikdörtgen sehpa bırakarak. O an gözbebeklerinin titrediğine yemin edebilirdim.

Heyecanımı bastırmaya çalışırken, "Niye bahçeye geçmedin de buradasın?" diye sordum. İnsanın sevgilisinin dehşet yakışıklı bir tip olması çok zordu. Ne giyse, saçını ne hale soksa yakışıyor, eriyip gitmeme sebebiyet veriyordu.

Bakışlarını benden saniyelik bile olsa ayırmadan ağır hareketlerle ayağa kalktı. “Seni bekledim.”

Elaları gözlerimden aşağıya kayarak bana asır gibi gelecek birkaç saniye boyunca beni süzdü. En sonunda bakışları yeniden gözlerimde durduğunda derin bir nefes aldım. “İyi yapmışsın,” dedim mırıl mırıl bir sesle, bakışlarımı etrafta gezdirerek. “Geçelim mi o zaman bahçeye?”

Hissettiğim gerginlik sadece Soner’den değil, anlamlandıramadığım başka bir histen de kaynaklanıyordu. Bunun ne olduğunu bir türlü bulamazken bakışlarım lobinin en uzak köşesindeki koltuklara takılıp kaldığında kendimce bir cevap buldum. Ozan’la Ceylin’in öldürücü bakışlarının üzerimizde olması bende garip bir his uyandırıyor.

Şu geceyi düzgün bir şekilde atlatmak istiyordum ancak ikisinin bakışlarına bakılırsa bu pek mümkün olmayacaktı.

Gözlerimi onlardan ayırarak Soner’e çevirdim. Benim kendisine bakmamla beraber dediğimi onaylarcasına kafasını salladı. Soner onları fark etmemişti muhtemelen, etseydi burada oturuyor olmazdı.

Birkaç adımda yanıma geldiğinde beklemediğim bir hareket yaparak elini tutmam için bana doğru uzattı. Eline bakakalırken ben de sol elimi uzattım. Hemen elimi yakalayıp avucuna hapsederken yine beklemediğim bir şey yaptı ve dudaklarına yaklaştıırıp üzerine içten bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken gözleri benden ayrılmadı. Resmen kalbime insin istiyor, ona göre hareket ediyordu.

Dudakları tenimden ayrıldığında, “Çok...” dedi ama devamını getirmedi. Ne demek istediğini anladığım için istemsizce gülümserken iç çekerce-sine bir nefes alıp devam etti. “Güzel olmuşsun.”

Elimi Soner’inkinden ayırırken, “Teşekkür ederim,” dedim neşeyle harfleri uzatarak. “Sen de çok yakışıklısın ama,” diyerek gözüme batan yakasını tam anlamıyla düzelttim. Zaten düzgündü de böylesi daha iyiydi. “Bunu düzeltmezsek gözüm hep oraya takılır.” Soner sadece gülümsemekle yetindi.

Yakasını düzeltip geri çekildiğimde Soner tekrar elimi tuttu ve bu sefer parmaklarımızı birbirine kenetledi. Sonrasında bahçeye açılan kapıya doğru yürümeye ve beni de beraberinde yürütmeye başladı. Bu çekinmeyen tavırları beni sevindiriyordu. Kimseyi umursamaması hem benim hem de onun için büyük bir gelişmeydi.

Gece boyunca kimseyi umursamadan eğlenebileceğimizi gösteriyordu.

Soner’le beraber fazlasıyla kalabalık bahçeye geçtiğimizde bir an yüzümü buruşturacak gibi oldum.

Tüm on ikinci sınıflar buradaydı ve haliyle uzaktan bir insan sürüsü gibi duruyorlardı. Müzik açıldığında buranın alacağı hali hayal etmek, beni şimdiden bunaltmaya yetiyordu. Neredeyse her adım başında masa vardı. Yuvarlak, küçük masalar yerden epey yüksek olduğundan çevrelerinde oturmak için herhangi bir sandalye yoktu. Masaların gerisinde ışıklar vurduğu için suyu parıl parıl parlayan bir havuz gördüm.

“Bir mezuniyette havuz varsa gecenin sonunda öğrenciler o havuza mutlaka girer,” diye konuştum. “Biz o öğrencilerden olmayalım lütfen.”

Bugün çok güzeldim. Havuza girerek bu güzelliğimi bozamazdım.

“Bana göre hava hoş,” diyen Soner’le beraber memnuniyetle kafamı salladım. Boş masa arayan gözlerim biraz ilerimizdeki Mustafa’yla Seray’ı gördü. “Hadi şuraya gidelim.” Soner’i çekiştirerek Serayların yanına yürütmeye başladım. Otuz iki diş sırtarak havuzu izleyen Mustafa, bana pek güven vermedi desem yeriydi...

Yanlarına ulaştığımızda, “Selam,” dedim.

Mustafa bakışlarını havuzdan ayırarak bize çevirdiğinde bir baş selamı verdi. “Merhabalar efendim, merhabalar. Hoş geldiniz, sefa getirdiniz. Havuzun güzelliğini gördünüz mü?”

Çantamı omzumdan indirip masaya bırakırken artık daha da yakınımda olan havuza baktım. “Görmemiş olmayı diliyorum.”

“Neden öyle dediniz hanımefendi? Hep beraber havuza atlamamız yok mu? Olmasın mı?”

“Yok,” dedi Seray. “Yok Mustafa, yok.”

“Yemin ederim zevk nedir, hayattan nasıl zevk alınır hiçbir fikriniz yok. Boş boş yaşıyorsunuz.” Burnunu kırıstırırken kınayıcı bakışlarını bizden alıp havuza çevirdi.

“Öyle mi? Nasıl zevk alınmış hayattan, öğret bakalım. Çok bilmiş şey seni.” Seray’ın konuşmasıyla beraber Mustafa omuzlarını kaldırıp indirdi. Bunu yaparken Seray’a hiç bakmadı. “Anlatsam da anlamazsınız. Hiç boş yere ağzımı yoramam sizin için.”

Yalandan bir alınganlıkla, “Kırıcıydı bu dediğin yalnız,” dedim.

Beni tınlamayan Mustafa’ya gülerken gözlerim Soner’in ceketinin bilek kısmını düzelten eline takıldı. “Eline ne oldu?” diye sordum eline uzanırken. Üstünde yer yer çizikler, yaralar vardı. Yeni olduğu yaraların kabuk tutmamış olmasından belliydi.

Kafasını eğerek eline baktı ve kısaca durumu açıkladı. “Merlin yaptı.”

Yine... Tahmin etmem gerekiyordu.

“Merlin kim?” diye atıldı Mustafa.

İşaretparmağımı Soner’in elinin üzerindeki çiziklerde gezdirirken, gülerrek Mustafa’yı yanıtladım. “Kedimiz.”

Oldukça şaşkın bir şekilde, “Sizin kediniz de mi var? Vay be,” dedi.

“İnsanların kedileri olabilir,” dedi Seray. “Bilmiyorsan öğren diye söylüyorum. Bu kadar şaşırman normal değil.”

“Neye şaşıracağım sizin nezdinizde makul bir zemine oturmak zorunda mı hanımefendi?”

“Oturmak zorunda beyefendi.”

Mustafa kafasını iki yana salladı ve sıkıntıyla nefesini verdi. Onlar günlük birbirine sataşma dozunu almak üzere birbirlerine laf yetiştirmeye başlarken, benim dikkatim hâlâ Soner’in elindeki küçük büyüklü çiziklerdeydi. “Ne yaptın da Merlin’i sinirlendirdin yine acaba?” diye sordum.

“Bir şey yapmadım,” diyerek savunmaya geçti hemen. Bu tavrıyla gözüme masum bir çocuk gibi göründü. “Oyuncağına da dokunamayacaksak niye besliyoruz bu hayvanı?”

Merlin ve Japon balığı şeklindeki oyuncağına olan hassasiyetleri...

Dokununca tıslıyor, patilerini hiç acımadan uzanan ele geçiriyordu ne yazık ki. Herhalde oyuncağını ondan sonsuza kadar alacağımızı sanıyordu. Bu duruma başka bir açıklama bulamıyordum.

“Çünkü sen onun kölesisin,” diyerek Soner’e acı gerçeği dillendirdim. “Merlin için yalnızca bir kölesin. Her kedi için olduğu gibi.”

“Kırıldım, hoş olmadı bu dediğin,” dediğinde sesli bir şekilde güldüm.

“Ee, acı gerçekler. Yapacak bir şey yok.”

Ben gülerken dalıp gitmiş gibi yüzüme uzun uzun baktı. Gözlerimde, gülerken kıvrılan dudaklarımda, sonra ara sıra saçlarımda gezinip durdu bakışları. Gülüşüm yerini büyük bir tebessüme bırakırken bu duygu yüklü bakışlara başka nasıl karşılık verilirdi, bilmiyordum.

Derken ortamın dağılmasına sebep olacak bir şey oldu. Emre’nin sesi duyuldu ve Soner’in bakışları bir anda normale döndü. Bomboş bakışlarını masaya indirip hemen arkasından gelen Emre’ye bakma tenezzülünde bile bulunmadı. “Selam gençler,” diyen Emre’ye ise Seray’la Mustafa’dan yanıt gecikmedi.

“Selam,” diyen Seray’ken Mustafa bambaşka bir tepki verdi. “Sen yine geldin mi?”

Emre’den *geldim kör misin* tepkisini bekledim ama o Mustafa’ya anlamsızca baktı. Mustafa gözlerini devirerek ofladı. “Bu grup gerçekten çok ruhsuz ya. *Geldim kör misin* demen gerekiyordu. Hiç mi sosyal medya kullanmıyorsunuz abi?”

Emre, Seray’ın yanına geçtiğinde yuvarlak masanın etrafını tam anlamıyla doldurduk. Emre, “Kullanıyoruz ama milattan önceden kalma esprileri yapmıyoruz,” diye karşılık verdi.

Mustafa alayla konuştu. “Ya ne yapıyorsunuz? Zort mort mu diyorsunuz siz?” Ellerini havaya kaldırıp ikisiyle de tırnak işareti yaptı. “Yeni sosyal medyacılar.”

“Oğlum senin benimle derdin ne lan? Her fırsatını bulduğunda bana sataşıyorsun.”

Belli etmese de aramızdaki en kinci insan, Mustafa’ydı. Ara sıra Emre’nin bize katılmasına alışmıştı ancak yeri geldiğinde laf atmayı, sataşmayı esirgemiyordu. Yeri geliyor normal iki arkadaşlarmış gibi davranıyordu, yeri geliyor hiç hazzetmediği birisi gibi.

“Bu gruba girmiş olman yaptıklarını unuttuğumuz ve seni sevdiğimiz anlamına gelmiyor koçum. Sen hâlâ benim gözümde Ozan’ın yan sanayisi olan, Emre’sin.” Emre’nin bariz bir şekilde yüzü düştü. Bu durum beni üzüyordu. Mustafa da haksız sayılmazdı ama bu konular açıldığında istemsizce

* Sosyal medyada viral olmuş bir video repliği.

üzülüyordum. Keşke Ozan buradaki hiç kimsenin hayatına girmemiş olsaydı da şu an geldiğimiz nokta bu olmasaydı.

“Ne yapmamı bekliyorsun, anlamıyorum. Zamanı geri alabilme gibi bir gücüm yok.”

“Bu konulara hiç girmesek mi?” diyerek araya girdi Seray. *Evet* manasında kafamı salladım. “Mezuniyet günümüzü böyle şeyler konuşarak batırmayalım.”

“Hayır, bekle,” dedi Emre. “Mustafa’nın derdinin ne olduğunu anlamak istiyorum. Sürekli bana sataşmasından sıkıldım.”

Mustafa fazlasıyla ciddi bir şekilde tam karşısındaki Emre’ye bakıyordu. İki kaşının arasında belirginleşen çizgiye bakılırsa sinirlenmeye başlıyordu ve Mustafa kolay kolay sinirlenen birisi asla değildi. “Senin burada ne işin var, Emre?” dedi Mustafa. “Ozanlarla aran bozulunca yalnız kalmamak için soluğu bizim yanımızda aldın, farkında değil miyiz sanıyorsun? İnsanlara türlü türlü zorbalık yapan siz değil miydiniz? Ne oldu da bir anda kötü polisten iyi polise geçiş yaptın?”

Aslında işin aslı pek de sandığı gibi değildi. Mustafa’nın da aynı Seray gibi bilmediği şeyler vardı.

“Ozan gibi değildim.” Mustafa’nın art arda sorduğu soruların ardından Emre sadece bunu diyebilirdi.

“Ya bırak Emre, kimi kandırıyorsun? Basbayağı onlar gibiydin. Grup mesajlarımız duruyor hâlâ, istersen açıp göstereyim. Ne olmuş, âşık olmuş da bir anda iyi olası tutmuş herhalde. Herkesin bu kadar çabuk geçmiş unutuyor olması benim kanıma dokunuyor.”

“Bunları konuşmanın yeri değil,” dedim. “Tartışmanızı başka zaman yapamaz mısınız?”

Seray, “Gerçekten,” diyerek bana arka çıktı.

Mustafa, “Özellikle sen,” dedi ve bana doğru döndü. “Bu elemanın senin sevgiline neler yaptığını nasıl bu kadar çabuk unuttun da aramıza girmesine razı oldun acaba? Hepsine tek tek başkaldıran sen değil miydin?”

Dakikalardır konunun muhatabı değilmiş gibi etrafı izleyen Soner, Mustafa’nın bu çıkışıyla beraber tüm dikkatini bize verdi. Daha benim ağızımı açıp bir şey dememe izin vermeden sessizliğini bozdu. “Sizin bilmediğiniz şeyleri bildiği için. Duyarlılığın için sağ ol ama ben bile bu durum karşısında ses çıkarmıyorken Beste’ye *senin sevgiline yaptıklarını nasıl unuttabilirsin* diye çıkışamazsın,” dedi ters bir şekilde.

Seray yatıştırıcı bir sesle, “Tamam, tamam, tamam,” diye konuştu. “Ağır olun, yoksa bu gidişle kavga çıkacak.”

“Amacım kavga çıkarmak falan değil,” dedi Mustafa bu sefer daha ılımlı bir sesle. “Olanları bir şekilde kafamda mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyorum.”

“Seninle aynı şeyleri sorguladım ve anladım ki o ikisi arasında kendilerinin bildiği bir şeyler var. Bu yüzden bizden ziyade birbirlerine daha ılımlı yaklaşabiliyorlar. Bizi ilgilendiren bir şey değilmiş demek ki,” diye açıkladı Seray, Mustafa’ya. “Biz karşımızdaki Emre’ye bakalım ve geçmişi bir köşeye bırakalım, tamam mı?”

Sanırım bu, Seray’ın Emre’yi açık açık savunduğu ilk andı. Emre’nin hoşuna gitmiş gibi yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Her ne kadar Seray’dan gizlemeye çalışsa da...

“Gerçekten çok garip ya,” dedi Mustafa kafasını sallarken. “İyi tamam, sorgulamayacağım. Bana neyse sanki sizin meselelerinizden? Yiyin birbirinizi.”

“İyi dileklerin için sağ ol,” derken Emre’nin sesi alaylıydı.

Mustafa da hoşnutsuz bir tavırla, “Ne demek,” dedi.

Ortamdaki sesi fırsat bilerek Soner’e doğru yaklaşp kulağına fısıldadım. “İstersen başka bir masaya geçebiliriz. Sadece ikimiz.”

Soner de bana doğru yaklaşarak, “Gerek yok, iyi böyle,” dedi. Hafifçe geri çekilip göz göze gelmemizi sağladım. “Gerçekten diyorum bak.”

“Ben de gerçekten diyorum, iyi böyle.” İçime sinmese de *peki* dercesine kafamı salladım.

Neyse ki ortamın gerginliği fazla sürmeden Mustafa tarafından dağıtıldı. Böyle de biriydi işte, ciddiyeti en fazla iki dakika falan sürüyordu. “Sınava da az kaldı,” dedi söylediğiyle zıt bir biçimde neşeli bir sesle. “Kim ne kadar sıçacak, merak ediyorum.”

“Açmasana şom ağzını,” dedim. “Sıçma falan yok. Herkes istediği yeri kazanıp gidecek.”

Mustafa *tabii tabii* gibisinden havada elini salladı. “Valla kankam, benim sıçacağım daha senenin başından belliydi. Ulan bir insan TYT fende eksi dört net yapmayı nasıl becerebilir? Hepsini yanlış yapsam zaten eksi beş oluyor.”

Seray hemen bir motivasyon konuşmacısı edasıyla olaya el attı. “Şöyle düşün, biz eşit ağırlıkçıyız. Fenden ne anlarız? Fen bizden ne anlamış ki biz ondan ne anlayalım? Gayet normal bence.”

Bunu diyen kızın fenden on beşin altında net çıkarmaması ironikti.

Mustafa içi rahatlamış gibi, “Değil mi kankam ya?” dedi.

“Fen çözmek bir eşit ağırlıkçıyı sıralamada öne atar ama,” dediğimde Mustafa’nın Seray’ın söyledikleriyle güller açan suratı anında asıldı. “Bu kadar doğrucu Davut olmak zorunda mısın, Beste?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Doğruya doğruydum, boş hayallere kapılmanın lüzumu yoktu. “Birkaç matematik sorusuyla kapanır o fark,” dedi Seray.

“Matematiğim de kötü.” Mustafa dertli bir şekilde elini kafasına götürdü. “Ulan hayat,” dedi harfleri uzata uzata.

“Çapa’nın gururu olan kız gibi sahte doktor olmama son bir falan kaldı,” diye devam etti.

Elinde tepsiyle masaların arasında dolaşan garsonlardan birisi bizim masaya geldiğinde, hepsinde aynı içecekten olan beş bardağı masamıza bıraktı. Kimseye ne içeceği sorulmadığından bunun ikram olduğunu düşünüyordum. İçinde ne olduğunu bilmediğim bardağa yaklaşıp koklarken Mustafa hiç kontrol etme gereği duymadan bardağı kafasına dikti.

Hepimiz onu izlerken içeceği yutup bardağı masaya bıraktı ve bakışlarını teker teker her birimizde gezdirdi. “Test ettim, kötü bir şey değilmiş. İçebilirsiniz.”

Seray, “Kendini bizim için feda eden koca yürekli insan,” dedi ve elini Mustafa’nın omzuna peş peşe indirdi.

“Böyle de iyi bir insanım işte. Benim gibisini nerede bulacaksınız? Neyse, içmeyecek olan var mı?” diye bir soru yönelttiğinde Emre önündeki bardağı Mustafa’ya doğru ittirdi. “Ben.”

Mustafa bardağı kaptığı gibi masadan bir, iki adım uzaklaştı. “Şimdilik görüşürüz gençlik. Kendime biraz sonraki dans için partner bulmaya gidiyorum.”

Mustafa’nın gidişini izlerken bardaktaki ne idiği belirsiz içecekten bir yudum aldım. Beklediğimin aksine kötü bir şey değildi. Meyveli kokteyle benziyordu. Bir yudum daha aldığımda içilebilir bir şey olduğuna karar verdim.

Etraf iyice kalabalıklaşmıştı. Havuzun biraz ilerisinde canlı müzik için gelen bir grup, ekipmanları ayarlıyordu. Başlamak üzere olmalıydı. Mikrofonu düzelten solist arada bir ses denemesi yapıyordu.

“Beste lavaboya kadar gidelim mi?” diyen Seray’a baktığımda çantasını omzuna takıyor olduğunu gördüm. “Olur,” dediğimde Emre konuştu. “Siz kızlar tek başınıza tuvalete gitmekten korkuyor musunuz? Niye illa yanınıza birisini almak zorundasınız?”

Seray sakın bir ses tonuyla, “Siz kızlar diyerek bizden başka bir tür gibi bahsetmediğin zaman yanıtlarım bu sorunun cevabını,” deyip koluma girdi.

Beraber masanın yanından ayrıldığımızda Seray ortalıkta gezinen garsonlardan birisine lavabonun yerini sordu. Garsonun yolu tarif etmesi üzerine gösterdiği yöne doğru yürüyüp çok da kuytu bir yerde olmayan lavaboya kısa sürede vardık. İçeri girince Seray koşar adımlarla soluğu aynanın karşısında aldı ve çantasından küçük bir makyaj çantası çıkardı.

Bu tavrına karşılık, “Yarım saatte makyajın bozulmadı, rahat ol,” dedim.

Ben de aynanın karşısına geçip saçımın bozulup bozulmadığına baktım. “Rujum silinmiş bile.” Çantasını kurcalayıp içinden rujunu çıkardı ve dudaklarına sürmeye başladı. Saçımın bozulmadığına kanaat getirdiğimde, aynaya arkamı dönerek kalçamı lavabonun kenarına yaslayıp Seray’ı izlemeye koyuldum.

“Ozanları etrafta göremedim.” Dudaklarını birbirine bastırıp ruju iyice her tarafa yedirdi. “Beklediğimin aksine bugün sorun çıkarmayacaklar gibi.”

Gözlerimi devirdim. O tayfanın adını duymak bile midemi bulandırıyor. “En son lobide görmüştüm. Ters ters bakıyorlardı ama pek orali olmadım. Hem daha yeni başlıyoruz, biraz geçince sataşacak insan arayışına başlarlar.”

“Vampir gibiler yemin ederim,” dedi rujunun kapağını kapatarak. “İnsanın kanını, ruhunu emiyorlar. Okulun bitmesine en çok da bu sebepten seviniyorum. Bir daha şunların yüzünü göremeyeceğim ya...”

Kafamı salladım. “Bittiyse işin dönelim mi?”

Makyaj çantasını, diğer çantasının içine attıktan sonra bana döndü. “Olur.”

Birlikte tekrar bahçeye döndüğümüzde ortamda hoş bir müzik çalıyordu. Dakikalardır hazırlık yapan grup, melodisi fazlasıyla tanıdık gelen bir şarkıya giriş yapmıştı. Sözlerini söylemiyor, yalnızca melodisini dinletiyorlardı. Masaya henüz varamadan yarı yolda Soner’e rastladığımızda, Seray durmadı ve masaya ilerlemeye devam etti. Soner’in tam önüne geçtiğimde, “Ne oldu?” diye sordum.

“Sıkıldım,” dedi.

“Sıkıldıysan gide-”

Sözümü keserek, “Öyle bir sıkılmak değil,” dedi. “Sen gidince yani. Tek kalınca.” Halbuki sadece birkaç dakikalığına ortadan kaybolmuştum...

Gülümsedim ister istemez. “Bana bu kadar âşık olma çocuk, üzülürsün sonra.”

Aynı gülüş onun yüzünde de belirirken çalan şarkı değişti. “Tekrar söylüyorum, istersen başka masaya geçelim. Göbek bağımız onlarla bir kesilmedi,” dedim ama beni dinliyor gibi bir hali yoktu. Daha çok yeni çalmaya başlayan şarkıya odaklanmıştı. Kafasını geriye atarak müzik grubunun olduğu yere baktı. Onunla beraber istemsizce ben de o yöne baktım. Elaları bana döndüğünde, “Güzel şarkı,” demesiyle beraber şarkıya dikkat kesildim.

O gün ki gördüm seni,

*Yaktın ah, yaktın beni...**

Fikrimin İnce Gülü'nü söylüyorlardı ama şarkıyı daha çok *rock* tarzında yorumluyorlardı. “Gel, dans edelim.” Ani bir şekilde elime yapışıp beni kendisiyle beraber yürütmeye başladığında, anlamsız bir şaşkınlığa uğradım. Neye şaşırmıştım bilmiyordum, zaten başından beri mezuniyette bir dans olacağını bilmiyor muydum? Sanırım şaşkınlığım Soner’in çevredeki kimseyi umursamamasıydı. Çünkü Soner *umursamıyorum* imajı çizip içten içe her şeyi kafasına takan biriydi.

Dans alanı için havuza yakın bir bölgede boşluk bırakılmıştı. O tarafa doğru ilerlerken dans etmek için hareketlenen tek çiftin biz olmadığımızı görmek, beni biraz da olsa rahatlattı. Arsızın teki olabilirdim ama yüz küsür kişinin içinde tek dans eden çift biz olsaydık, üzerimizdeki bakışlar sebebiyle fazlasıyla utanır ve gerilirdim.

Hızlı bir şekilde dolmaya devam eden boşluğa ulaştığımızda, Soner durdu ve elimi bırakmadan bana doğru döndü. Göz göze geldiğimiz an yapabildiğim tek şey, ellerimi geniş omuzlarına yerleştirmek oldu. Soner’in kolları belime sarılırken aramızdaki mesafe kapandı ve yine kendimi ona bir karışlık uzaklıktan bakarken buldum.

Bu defa giydiğim topuklu ayakkabı sebebiyle aramızdaki boy farkı o kadar da fazla değildi. Ellerimi omuzlarına koymuş olmam, Soner’i rahatsız etmiş olacak ki kısa bir an belimdeki kollarını çözdü. Ellerimi bileklerimden

* Dedublüman - Fikrimin İnce Gülü.

tutarak boynunda birleştirdikten sonra kolları eski yerini aldı. Gülmemek için kendimi tutarken, “Bu da neydi?” diye sordum.

“Böyle daha iyi,” dedi hafifçe çatılmış kaşları eşliğinde. “Öylesi yabancıymışsınız gibiydi.”

“Peki.”

Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbülü.

“Bugün ne oldu, biliyor musun?” diye başladım söze. İki gündür görüşemiyorduk, Soner’le. Her günün akşamında ona günümün nasıl geçtiğini uzun uzun anlatmak bir alışkanlıktı. Şimdiyse bugün ne yaptığımı anlatacaktım. Soner ise her zaman olduğu gibi ilgiyle, gözlerini gözlerimden ayırmadan beni dinleyecekti.

Önce sabah nasıl ve kaç saat ders çalıştığımı anlatmakla başladım. Sonra öğlen vakti ilk kez denediğim tariftten bahsettim. Seray’la mezuniyete hazırlanışımın, buraya gelişime kadar en gereksiz detayları bile anlattım.

Söylediğim hiçbir şeyi sorgulamadı, *bu da anlatılır mı be* demedi. Başkasına anlatsam *ne diyor bu salak* denilecek her ayrıntıya cevap verdi, beni karşılıksız bırakmadı. Gün içinde kırılan tırnağımdan ve hissettiğim acıdan bahsettim, *öpeyim geçsin* dedi.

Yine her hareketine eriyip gittim...

Şarkı değişip bir yenisine geçerken bile dansı bırakmadık. Benim anlatacaklarım bitti ama dansımız bitmedi. Sonrasında aramızda bir dakikalık sessizlik oluştu. Bu sessizliği içimi kemiren bir soruyu dile getirerek bozdum. “Emre konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Çenesi bariz bir şekilde kasılırken uzun süredir ilgili bir şekilde yüzümde gezinen bakışlarını benden ayırdı. “Bir şey mi yapmam gerekiyor?”

“Hayır da ne zamana kadar böyle süreceksin merak ediyorum.” Aynı ortamdaki iki kişinin arası iyi olmadığında ister istemez bu diğerlerine de yansıyor.

“Süren bir şey yok, Beste. Hâlâ aynı fikirdeyim. Senin arkadaşın olduğu için aynı ortamlara girmek zorunda kaldığımızı kabullendim.”

“Bu kadar mı?”

“Başka ne olacaktı?”

“Emre’yle asla eskisi gibi olmayacaksın, değil mi? Barışmayacaksın onunla.” Bu konu hep üstü kapalı konuşulmuştu. Bir kereliğine açık açık Soner’den duymak istiyordum.

“Biz k s değiliz ki barışalım,” dediğinde saniyelik bir an umutla doldum ancak devamında sarf ettiği sözler erken davrandığımı kanıtlar nitelikteydi. “Biz birbirimizin hayatından tamamen çıktık.” Kafamda oluşan soru işaretlerini gözlerimden okumuş gibi, “Bakma  yle,” dedi. “Durum bu.”

“Hiç mi eski dostunu  zlemiyorsun veya ne bileyim, hiç mi yanında benim haricimde birisi olsun istemiyorsun?”

“Senin de söylediğin gibi *eski*. Eski, eskide kaldı. Bana o günleri hatırlatan hiçbir şeyi istemiyorum hayatımda.” Elalarını etraftan alarak gözlerime çıkardı. “Senin de istediğin bu değil mi? İyileşmem. İyileşmek istiyorsam bana kötü anılarımı hatırlatan insanları hayatımda tutamam.”

“Güzel günleriniz de vardı.”

“Ne fark eder? Ben çok mu anlayışsız bir insanım, Beste? Hiçbir zaman Emre’den bahsederken kötü bir laf etmedim çünkü her zaman neyi neden yaptığını bildim. *Canı sağ olsun* dedim geçtim. Ailevi olarak bu kadar zor durumdayken karşıma geçip *bu böyleyken böyle* dese ben anlayışsızlıkla mı karşıldım? Eminim bunu yapmak zor değildir.”

“Peki karşına geçip bunu deseydi, siz yalnızken sana iyi olup Ozanlar varken kötü olmasına *olur, bana uyar* diyecek miydin? Yargılamak için değil, sadece merak ettiğim için soruyorum. Tepkini öğrenmek için.”

Düşündü birkaç saniye kadar. “En azından kendimce mantıklı bir sebep bulmadan öncesinde gözümde en yakın arkadaşım beni sattı konumuna düşmezdi çünkü ben bunu gerçekten düşündüm ve hissettim. Eğer arada bir de olsa aynı ortamda denk gelmemize bir şey demiyorsam bu, senin için. Sen kendini kötü hissetme diye.”

Konuşma gitgide can sıkıcı bir hal alıyordu. Gözlerimi Soner’den ayırıp etrafta gezdirmeye başlarken ofladım. şu an daha net anlamıştım ki benim umduğum gibi o ikisi arkadaşlıklarına bir gün devam falan etmeyeceklerdi. Soner başından beri sınırını çizmişti. Zorla Emre’yi hayatına sokamazdık ne de olsa.

Gerilen havayı dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyi yaptım. “Ya,” dedim neşeli bir şekilde Soner’e dönerek. “Senin dilin açılmış.” Bir elimi yanağına götürüp küçük bir çocuğu sever gibi dudaklarını b zmeye çalıştım. “Kendini savunmaya başlamışsın. Bu kadar haşin olma bak, ısırırım.”

Yüzünü geriye doğru çekerek onu düşürdüğüm bu g l n   durumdan kurtulmaya çalıştı ama dudağının kenarına varla yok arası bir öpücük bırakmadan kurtulmasına izin vermedim. Kısa süren  p c ğ m n

ardından geri çekildiğimde elim de yeniden boynuna uzandı. Sayemde bir anda değişen duygularıma kolay adapte olabilme yeteneğine sahipti. İfadesiz bakışlarından sıyrılıp mest olmuş bir şekilde bana bakıyor oluşunu buna yoruyordum.

Gülümsedim. O da gülümsedi ve bu defa konuyu ışık hızıyla değiştiren Soner oldu. “Saçlarını kestirmişsin.” Bir an bunu hiç fark etmeyeceğini sanıp kahrımdan öbür tarafa gidip gelmiştim. Saçlarını boyatıp kocası tarafından fark edilmeyi bekleyen kadınlar gibi *acaba Soner ne zaman saçımın yarısının gittiğini görecektir* diye beklemedeydim.

Kafamı hafifçe sallayıp saçlarımın hareketlenmesini sallarken, “Kestirdim,” dedim. “Aslında perçem de kestirdim ama şu an saçlarım örülü olduğu için belli olmuyor. Nasıl olmuş?”

Hayatım boyunca hep uzun saç kullanmıştım. Saçlarım bu denli kısalığı ilk kez görüyordu. Gerçi hâlâ kısa değildi, omzumun başladığı noktanın bir santim kadar aşağısında bitiyordu fakat saçları hep bel ve sırt hizası arasında gidip gelen birisi için fazlasıyla kısa bir modeldi. “Güzel olmaması gibi bir durum olabilir mi?” diyerek benim iyice olduğum yerde jöle kıvamına gelmemi sağladı.

“Ama,” derken belimdeki elleri fazlasıyla yavaş hareketlerle sırtıma kadar tırmandı. “Ellerim beline sarıldığında saçlarının uçlarının ellerime bıraktığı darbeler hoşuma gidiyordu.” Sırtıma kadar tırmanan elleri nefes alışverişlerimi güçleştirirken bir an hiç durmayacak sandım ancak tam sırtımda durdu. “Bir daha saçlarını kestirme.” Sonra nazikçe ekledi. “Yani kestirmesen daha iyi olur. Kendin bilirsin yine de.”

Huysuzca, “Beni manipüle ediyorsun,” dedim.

“Ne yapıyorum, ne yapıyorum?” dedi gülerek.

“Manipüle ediyorsun. Önce yapma diyorsun, tam emir verdiğin için kızacakken cümleyi yumuşatıp *tamam hayatım sen ne dersen o olur* diyecek kıvama getiriyorsun beni.” Utanmasam onu da derdim de birazcık dik duruşumuz da olmalıydı. Her lafına düşemezdik.

Düşerdik dedi içimden bir ses.

Kınar gibi bir sesle, “İftira,” dedi. “Asla öyle şeyler yaşanmadı. Sen uydurdun şu an.”

“Bari sen kafanda kurmuşsun kızım ya de tam olsun,” dedim homurdanarak.

“Hazır aklıma gelmişken sana bir şey vereceğim,” dedi konudan bağımsız bir şekilde. Sesi keyifliydi, yüzü gülüyordu. Belimdeki kollarından birini ayırıp elini ceketinin iç cebine götürdü. İçinden bir kâğıt parçası çıkardığında elindekinin ne olduğuna merakla baktım. “Bugün aldım,” diyerek bana uzattı ve nihayet ne olduğunu net bir şekilde görebildim.

Mavi Gri konser bileti.

Birdenbire *dejavu* oldum. Zihnimde bana ilk kez Mavi Gri bileti verdiği o gün canlandı. Aklıma nasıl sevindiğim geldi ve ertesi günün, hayatımdaki en kötü günlerden birisinin görüntüleri gözümün önünden adeta bir film şeridi gibi akıp gitti. Nefesim sıklaştıkça ellerimi bilinçsizce Soner’in boyundan çektim. Birkaç adım gerilerken, “Hayır, hayır, hayır,” dedim. “Sen o bileti çıkarmadın, ben de görmedim. Hayır.”

Soner’e arkamı dönüp onu orada öylece bırakarak dans eden diğer çiftlerin arasında seri adımlarla yürümeye başladım. Daha dans için ayrılan alandan ayrılamadan, benden daha seri bir şekilde hareket eden birisi kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. Ela gözler bu tepkimi bekliyormuş gibi içlerinde zerre şaşkınlık barındırmadan bana bakıyordu.

“Nereye gidiyorsun, Beste?”

“Bak, benim o konser biletiyle travmam var, tamam mı? O olaydan sonra zihnimde hiç hatırlamak istediğim anlar canlanıyor diye aylarca o grubun hiçbir şarkısını dinleyemedim. Üstelik en sevdiğim grupken. O yüzden ne sen o bileti aldın ne de ben gördüm, tamam mı? Çünkü ben bu senaryonun devamını biliyorum.”

Gözlerinden bir hüznün dalgasının geçip gittiğine şahit oldum. Eğer bu hüznün bana yaşattığı acı, hissettirdiği her bir duygu içinse çok yerindeydi. “Bu sefer öyle değil,” dedi beni ikna etmeye çalışır gibi.

“O bileti cebine sok. Ben onu görmedim.” Yine gitmek için yeltendim ancak yine engellendim. Bileti hâlâ tutarken aynı zamanda elleri iki kolumu da sıkıca kavradı. Aramızdaki mesafeyi beni kendisine doğru çekerek kapattı. “Beste yemin ederim bu sefer sandığın gibi değil. Bu defa o konsere beraber gideceğiz. Bak.” Bileti daha net görebilmem için havaya kaldırdı. “Sınavının olduğu günün akşamında.”

18 Haziran’daydı konser.

“Bütün sene çok çalıştın. Yetmedi, ben seni çok yordum. Tüm senenin yükünü atman için iyi gelir diye düşündüm. Bu defa başka şeyler yok altında, gerçekten.” Elaları büyük bir beklentiyle yüzümde gezinirken, elindeki

bilete baktığımda dudaklarımın arasından histerik bir gülüş çıktı. “Yine tek bilet almışsın. Valla biliyorum ben bu hikâyenin sonunu ya,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Ne yapayım illa başında nöbet mi tutayım kendine bir şey yapmaman için? Soner ben niye ne yaparsam yapayım sana bu hayatı-”

Sözlerim Soner’in ceketinin cebinden bir başka konser bileti daha çıkarmasıyla yarıda kesiliverdi. Mahcup bir edayla, “Diğeri cebimde kalmış, o yüzden,” dedi.

İşte şimdi işler değişmişti.

Elinde tuttuğu biletlere bakakalırken ciddi olup olmadığını çözemedim. Gerçekten Mavi Gri konserine bilet almıştı ve birlikte gidecektik, öyle mi? Şüpheyle bakışlarımı yüzüne çıkardım. Sanki yalan söylese anlayabilecekmişim gibi her bir mimiğini, bakışını uzun uzun inceledim. Bana yalan söylediği zamanlar bakışlarını benden kaçırır, ben hariç her yere bakardı. Elalarının gözlerimden ayrılmaması yalan söylemediğinin kanıtı olabilir miydi?

Elimi uzatıp iki bileti de Soner’den alırken, “Ciddi misin?” diye sordum. Biletlerin her ikisini yan yana koyup enine boyuna kadar inceledim. “Birisi sahte değil, değil mi?”

“Bana olan güvenin göz yaşartıcı ama hayır, değil.” Bir paranın sahte olup olmadığını kontrol edermiş gibi iki bileti de havaya kaldırıp ışık vuracak konumda tuttum ve bir de böyle inceledim.

“Üzgünüm ama bu konuda uzunca bir süre bana güven falan veremeyeceksin,” dedim biletlerin sahte olmadığına kanaat getirip indirerek. “Senin yüzünden konser bileti travmam oluştu.”

O dönem önemli olan, Soner’in uyanması olduğundan tüm hissettiklerimi geri plana atmıştım. Sonra uyanmıştı, bu defa iyileşmesi önemli olduğu için ona yaptığım blöf haricinde konusunu açmamış, yine duygularımı geri plana atmıştım. Ona belli etmemiş olmam, bu durumun beni derinden etkilemediği anlamına gelmiyordu. Haftalarca onu gördüğüm o görüntü gözümün önüne gelip durmuştu.

“Biliyorum, özür dilerim.” Yine özür diliyordu ama anlamsız olduğunun farkında değildi. Ölseydi bu özrün bana ne faydası olacaktı ki?

Konuyu değiştirmek istercesine, “18 Haziran mı demiştin?” dedim.

“Evet,” dedi bana ayak uydurarak. “Sınavının bittiği gün.”

Onu bile ayarlamış. Yerim.

“İstanbul’un diğer ucunda ama gideriz diye düşündüm.” Konuşurken her kelimesini özenle seçiyormuş gibi temkinliydi. Öyle de olmalıydı zira şu an her lafının altından farklı anlamlar çıkarmaya çok müsait bir zaman dilimindeydim.

“Ben şimdi bunu alacağım,” diye konuştum kaşlarım havalanırken. “Sonra başımıza bir şey gelmeyecek, değil mi? Bak sınavıma da az kaldı, böyle şeyler yapma. Korkuyorum.”

Gözlerini devirir gibi oldu. Derin bir nefes alıp sıkıntıyla dışarı verdi. “Olmayacak, Beste. Ne yaparsam buna inanırsın, bilmiyorum ama ben bu saatten sonra seni üzecek hiçbir şey yapmam. Aklımın ucundan bile geçir-mem.” Sözleri o kadar netti ki ona güvenmekten başka şansım yokmuş gibi hissettirdi. Kalbim çoktan onay vermişti ama beynim hâlâ kuşkuluydu.

Kararsız kaldığımı, ne yapacağımı bilemediğimi fark ettiğinde kafasını hafifçe aşağı yukarı sallayarak, “Tamam,” dedi. Elimdeki biletleri alıp katla-yarak ceketinin cebine soktu. “Dediğin gibi ben sana bileti vermedim, sen de görmedin.”

“Tamam tamam!” Ceketinin önünü açıp elimi iç cebine soktum. İki bileti de alıp çıkardıktan sonra birini tekrar cebine yerleştirdim. “Gidelim. Mavi Gri konseri sonuçta, boru değil.”

Ani duygu değişimim Soner’in de ruh halinin aniden değişmesine ve gülümsemesine sebep oldu. “Teşekkür ederim,” dedim bileti kastederek. Ellerimi omuzlarına yerleştirip sanki toz varmış da onları siliyormuş gibi avuç içimi yavaş yavaş geniş omuzlarında gezdirdim. “Yanlış hiçbir şey yap-mak yok.” Çocuğuna nasihat veren anne gibiydi tavrım.

Omzunda gezinen elimi yakaladı ve kafasını iki yana salladı. “Asla.” Tut-tuğu elimin avuç içini öptüğünde gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

Tam o sırada anın tüm duygu yükünü dağıtacak şekilde büyük bir gü-rültü koptu. Bir kızın çılgılığıyla beraber havuzdan koca bir su kütlesi etrafa sıçradı ve çevresindeki birkaç kişiyi ıslattı. Bundan nasibimizi biz de almak üzereyken birkaç adım uzaklaşarak, son anda suyun üzerimize sıçramasın-dan kurtulduk. Kaşlarım çatılırken olayın ne olduğunu çözmeye çalışıyordum ki çok geçmeden anladım. Bir arkadaş grubu aralarındaki kizlardan birisini havuza itmişti.

Arkadaşları hunharca gülerken havuza itilen kız suyun yüzeyine çıktı. “Geri zekâlılar!” diye bağırdı. Sesi öfkeli olmasına rağmen yüzünde bastır-maya çalıştığı bir gülüş vardı.

Gruptan birisi kimsenin itmesine kalmadan kendi isteğiyle suya atladığında her şey birkaç dakika içerisinde gelişti. Tüm okul bu anı bekliyormuş gibi havuza atlamaya başladı. Erkekler gömleklerini çıkardığı gibi hunharca suya atlarken, kızlar eteklerinin havalanacağı korkusuyla havuzun içine nazik nazik giriyordu.

Bir anda eğlenceli bir ortama dönüştü. Gülerek olan biteni izlerken hemen yan tarafımdaki bir çocuğun beyaz gömleğini üzerinden sıyırdığını gözücuyla fark ettim. Fark etmemle Soner’in önüme geçmesi ve görüşümü engellemesi hemen hemen aynı zamanda oldu. Çatık kaşlarla etrafa bakınırken benim aksime durumdan hiç de memnunmuş gibi durmuyordu.

Eceliyle oynarmış gibi havuzun hemen yanında Emre’yle beraber diki-len Seray, Mustafa’nın arkasından yaklaşp onu itmesiyle suyu boylarken beklemediği bu hamle karşısında düşmemek için Emre’nin koluna tutunmaya çalıştı fakat yaptığı tek şey, Emre’nin de kendisiyle beraber havuza düşmesini sağlamak oldu.

İstemsizce kahkaha attığımda amacına ulaşmış olan Mustafa, Seray’ın sövmeleri eşliğinde bize doğru yaklaşımaya başladı. Yüzünde kocaman bir sırıtış yer edinmişken bize, “Orada izleyecek misiniz?” diye sordu.

“Bugün çok güzelim,” dedim ellerimi elbisemin eteğinde gezdirerek. “Güzelliğimi bozamam.”

Beklediğimin aksine diretmeden, “Peki,” dedi.

Ancak söylediğiyle icraatı arasında büyük bir tezatlık olduğunu bir anda bileğimden kavrayıp koşmaya başlamasıyla anladım. Gitgide havuza yaklaşıırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Şoku üzerimden atmam ve Mustafa’ya seslenmem birkaç saniye sürdü. “Hayır! Ben yüzme bilmiyorum, bırak beni!” Aklıma o an gelen ilk bahaneydi. Yüzme biliyordum ancak bunu dersem Mustafa’nın durmasını sağlarım sanmıştım.

Yanlış bir tahminde bulunduğumun, tüm vücudum suların içerisine gömüldüğünde ancak farkına varabildim. Buz gibi olan su yüzünden vücudumda inanılmaz bir acı hissederken bunda hızla suyun içerisine atlamamızın da etkisi büyüktü.

Suyun içinde güçlkle gözlerimi açtım. Mustafa çoktan kafasını sudan çıkarmıştı. Ondan uzaklaşırken aklıma gelen ilk fikri uyguladım. Sırf

birazcık vicdan azabı çeksin diye sanki suyun içinde boğuluyormuş gibi elimi kolumu her yöne doğru savurmaya başladım. Normal şartlarda boyumun yetmeyeceği bir derinlikte olduğumuz için boğuluyor numarası yapmak o kadar da zor olmadı.

Nefesim kesilene kadar bu böyle devam etti. Mustafa beni fark etti mi, etmedi mi bilmiyordum ama bu numaraya son vermeliydim yoksa nefessizlikten gerçekten ölecektim.

Tam kafamı sudan çıkarmaya hazırlanmıştım ki benden önce birisi belimden tutup beni yukarıya çekti. Suyun altında boğuk boğuk işittiğim tüm sesler bir anda kulağıma dolarken derin derin nefes alıp verdim. Gözlerimi açıp Mustafa'yla dalga geçmeye kendimi hazırlamıştım ki hemen dibimde duran elaları gördüğümde konuşmak için açılan dudaklarım öylece aralık kaldı. Soner suyun içindeydi.

Boğulma taklidi yapmaya karar verirken Soner'i düşünmeye fırsatım olmamıştı çünkü her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti ve tek amacım, Mustafa'nın vicdan yapmasını sağlamaktı. Soner'in de endişelenebileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Soner'in sinirle, hiç oralı olmadan sudaki herkese su sıçratan Mustafa'ya baktığını ve ona doğru ilerlemek için hareketlendiğini fark ettiğimde elimi yanağına yerleştirip bana bakmasını sağladım. "Dur dur. Yüzme biliyorum, numara yaptım."

Bakışlarındaki öfke az da olsa dağıldı ama hâlâ sinirli olduğunu görebiliyordum. "Biliyor olsan bile istemiyorsan seni zorla suya sokamaz," dedi Mustafa'ya ters bakışlar atarken. Mustafa bunun pek farkında değildi gerçi.

"Eğlencesine," dedim geçiştirircesine. Ben de Mustafa'ya kızgındım ama dediklerini onaylayarak yangına körükle gitmek de pek tercihim değildi. Islandığı için yüzüme yapışan saçlarımı ayırmaya çalıştım. "Havuzdan çıkınca gösteririm ben ona. Boş ver sen."

Gözleri saçlarımla uğraşan elime indiğinde birkaç saniye içinde tüm siniri uçup gitti. Elini suyun içinden çıkarıp yanağıma götürdü. Yapışan saç tellerini birer birer nazik bir şekilde yüzümden ayırmaya başladığında elimi saçlarımdan çekip omzuna götürdüm. Soner boyunun verdiği rahatlıkla suyun içinde benim aksime yüzmeye çalışmadan düzgün bir biçimde durabiliyordu. Suyun hizası tam omuzlarının başlangıcına geliyordu.

Eli yanağımdan yavaşça boynuma kaydıığında oradaki saçları da düzeltti ve hissettiğim rahatsızlığın son bulmasını sağladı. Suyun soğukluğu tir tir

titrememe, hatta dişlerimin birbirine vurmasına sebep oluyordu ama boy-numla temas eden parmak uçları tenimi kasıp kavuruyordu.

“Su soğuk,” dedi gözlerini gözlerime çıkardığında. “Çıkalım, üşüme.”

Hiç itiraz edemeyecektim, kelimenin tam anlamıyla donuyordum. Henüz Mayıs ayındaydık ve akşamları havalar o kadar da sıcak değildi. Üstelik bir de havuzdaydık. İçimden hasta olmamak için dualar ede ede yüzerek havuzun kenarına doğru yaklaştım. Soner hemen yanımdan geliyordu. Havuzun içinde onlarca kişi vardı. Herkes öyle eğleniyordu ki. Bu kadar üşümüyor veya tüm güzelliğimin bozulduğunu düşünmüyor olsaydım ben de aynısını yapabilirdim.

Havuzdan çıkmam için Soner belimden tutarak bana destek oldu ve havuzun kenarındaki taşa oturdum. Bacaklarım hâlâ suyun içindeyken havuzdaki öğrencilerde gezdirdim bakışlarımı. Seray’la Mustafa bir köşede su savaşı yapıyorlardı. Onlara katılmamak için özen gösteren Emre ne yazık ki aralarında kalıyor ve Mustafa’nın hiç acımadan savurduğu suların hedefi oluyordu.

Sonra bakışlarım hâlâ suyun içinde olan Soner’e kaydı. Elleri bacaklarımın iki yanına yaslıydı. Ona baktığımı görünce kafasını hafiften iki yana salladı. “Neye gülüyorsun?”

“Hiç.” Güldüğümün farkında bile değildim. “Öylesine.” Elimi sıırıslıklam olmuş saçlarına götürdüm. İşte şimdi dağınıktı. Ben de en çok bu haline bayılıyordum zaten. Parmaklarım saçlarının arasında kaybolup giderken, “Soner,” diyerek seslendim. “Yavaş yavaş değişiyorsun...”

Ne demek istediğimi anlamamış gibiydi. Kötü bir şey dediğimi sandığından olsa gerek, kaşları sorgularcasına çatılmak üzereyken işaretparmağımı iki kaşının arasına değıdirdim. “Kötü anlamda değil, iyi manada bu değışimin.”

Rahatlamış ifadesi gözlerinden okunurken bu sefer, “Nasıl?” dedi.

“Yani.” Daha az derin olmayan bir kısımda olduğumuzdan su göğsüne kadar geliyordu. O hâlâ havuzda olduğu için bu defa yukarıdan bakan taraf bendim. “Eskiden yapamadığın çoğı şeyi artık rahatlıkla yapıyorsun. Çevrendekileri o kadar da umursamıyorsun.” Konuşmak için dudakları aralandığında izin vermeden devam ettim. “Zaten umursamıyordum deme. İçin içini yiyordu, biliyorum.”

İtiraz etmedi. *Öyle değildi* demedi. “İçinden bambaşka birisi çıkmaya başladı. Ne zaman beni daha da şaşırtamaz desem her gün bu lafımı bana

yutturmak istercesine beni daha da şaşırtacak şeyler yapıyorsun. Ya ailemle tanıştın, annemle samimi oldun. Annem seni çok seviyor, neredeyse oğlu gibi görüyor. Senenin başındaki sen olsaydın değil bu kadar samimi olmak, ailemle tanışmazdın bile. İyileştikçe değişiyorsun. Sen değiştikçe ben sana daha çok âşık oluyorum. Başardığın şey ne kadar zor bir şey, farkındasın değil mi? Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın?”

Tüm söylediklerime karşılık, “Hep söyledim, yine söylüyorum,” dedi. “Hep senin sayende.”

“Ben de hep söyledim, yine söylüyorum. Sen istemeseydin benim çabalarım bir sonuç vermezdi. Sen istedin ve oluyor. Hep olacak.”

“Hep olacak,” diye tekrarladı beni. “Sen olduğun sürece.”

“Ben hep olacağım.” Saçlarındaki elimi yavaşça yüzüne indirdim. Yanağını okşadım. “Ama kendini benimle şartlandırmanı istemiyorum. Benim olmayacağım zamanlar da olacak. Hayat bu, yarın başımıza ne geleceği hiç belli değil. Eğer olur da bir gün yanında olamazsam hayattan elini eteğini çekmeni istemiyorum. Senenin başındaki Soner’e dönüşmeni istemiyorum. Bunu ne kendine ne de bana yapmanı istemiyorum.”

Bu söylediklerim hoşuna gitmediği sık sık bakışlarını kaçırmamasından, sert bir biçimde yutkunmasından belliydi. “Böyle konuşma, Beste. Hiç sevmemişim bu söylediklerini.”

Güldüm yanağını okşamaya devam ederken. “Zaten zorunlu nedenler olmadığı sürece benden kurtulman imkânsız,” dedim durumu alaya vurarak. “Yapıştım yakana koçum, öyle kolay kolay kurtulamazsın benden.”

“Bu şekilde racon keserek *bizde böyle* mi demek istiyorsun?”

“Yani,” dedim kafamı yana yatırarak. “Bizde sevgiler mezara kadar aslan parçası. Sevdik mi ölene kadar.”

Keyifle konuştu. “Kimmişsiniz siz?”

“Küçük bir oluşumuz.” Gözlerim kısıldı. “Henüz daha çoğalmadık ama zamanla artacağız. Millete gerçek sevgi nedir, göstereceğiz.” Kolumu havaya kaldırıp birkaç kez damar bölgesine yavaşça vurdum. “Başkasının damarından kan akar, bizim damarımızdaysa *love*.^{*} Bilmem anlatabildim mi?”

“Bilmem anlatabildin mi?” dedi yüzünü yüzüme yaklaştıtırırken. “Ben pek anlayamadım sanırım.” İstemsizce yüzümü eğdiğimde nefesi dudaklarıma vurmaya başladı. Üşüyor olmama rağmen bir anda sıcak basarken bu etki sayesinde gözlerim kapanmak üzereydi. “Bir daha anlatırsan anlarım

* Aşk. (İng.)

belki.” Dudakları hafifçe benimkilere değdiğinde bu, bendeki son nokta oldu. Arsız yanımla hemen kendini belli ederken, etrafımızdaki kimseyi önemsemeden dudaklarımızı birleştirdim.

Zaten bu karışıklıkta kimsenin durup da bizi izleyeceği yoktu. İzleseler bile hiç kimseden değil de bunlardan mı utanacaktım? Haksızlığa karşı sesini çıkarmayıp buna göz yuman insanlardan utanacak değildim.

Dudakları benimkileri derin derin öperken birbirimizi sadece iki gün görmemiş olmamıza rağmen içimde büyük bir özlem hissediyordum. Aynı şekilde Soner’e karşılık veriyordum ama bu mesafeden zorlandığımdan ellerimi fayansa yaslayıp destek alarak tekrar havuzun içine girdim. Soner’in kolları anında belime dolanırken şimdi tam önümde durduğu için boyu sayesinde dibimize kadar girmeyen kimse ne durumda olduğumuzu fark edemezdi.

Birbirimizi ikimizin de nefesi tükenene kadar öptük. Geri çekildiğimizde Soner alnını benimkine yasladı. Derin derin nefesler alıp verirken gözlerimi açmadan o pozisyonda durmaya devam ettim. O, bana müptela olduğunu söylüyordu ancak farkında olmadan beni kendisine müptela etmişti.

Nefes nefese bir haldeyken, “Senin de tabir ettiğin gibi,” dedi. “Hayattan elimi eteğimi çektiğim zaman her şeyi tersine çevirebilecek bir ihtimal olabileceğini hiç düşünmemişim.”

“Ne ihtimali?” diye sordum merakla.

“Birine âşık olma ihtimali.” Nefesim kesildi. “Beni kendine âşık edip farkında olmadan hayatımı baştan sona değiştirmişsin.” Duraksayıp nefesini verdi. “İyi ki etmişsin...”

Düzenleme
Ny.özlem

Havuzda geçirilen dakikalar güzeldi ancak havuzdan çıktıktan sonrası o kadar da güzel sayılmazdı.

Bedenimi etkisi altına alan kuvvetli titreme, geçirdiğimiz güzel dakikaların cefası gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla donuyordum. Havuz keyfinin ardından otel çalışanlarından ince battaniyeler rica eden hocalarımız sayesinde çalışanlar battaniyeler dağıtmıştı. Soner gidip ikimize de birer tane alıp yanıma döndüğünde, kendinden önce benim battaniyeye sarılmamı sağlamıştı.

Şimdi bedenimi battaniyeyle sarmalamış olmama rağmen hâlâ titremeye devam ederek babamın gelmesini bekliyordum. O geldiğinde arayacaktı ve Seray’la birlikte otelin önüne çıkacaktık. Seray’ı evine biz bırakacaktık.

Hâlâ havuzda eğlenmeye devam eden birkaç öğrenci vardı. Onları izlerken omuzlarımın üstüne bırakılan ağırlığı hissettiğimde bakışlarımı sol tarafa doğru çevirdim. Soner’in kendi bedenini sarmalaması gereken battaniyeyi benim omzuma bıraktığını fark edince kaşlarım çatıldı.

Battaniyeyi omzuma yerleştiremesin diye, “Battaniyem var,” diyerek ondan bir adım kadar uzaklaştım. Soner o bir adımlık mesafeyi saniyesinde geri kapattı ve battaniyeyi omzuma iyice yerleştirdi. “Sen üşüyeceksin,” dedim.

“Benim ceketim kuru, onu giyerim.”

“Hayır ya,” diye karşı çıktım. Ellerimden birini battaniyenin altından çıkarıp onunkini omzumdan kaldırmaya kalkıştığımda, bileğimden kavrayarak buna engel oldu. “Dursun, Beste. Üşümüyorum.” İlandırmak ister gibi gözlerimin içine baktı ve ekledi. “Gerçekten.”

Benim gibi olduğu yerde titremiyordu ancak bu, beni üşümediği gerçeğine inandıramazdı.

“Soner şu battaniyeyi alır mısın? Lütfen. Kendimi rahat hissedemem.”

“Battaniyeyi geri alırsam da ben rahat edemem. Ben senin kadar üşümüyorum.” Arkamızda kalan, koltuğun üzerindeki siyah ceketini eline aldı ve ıslak, beyaz gömleğinin üzerine geçirdi. “İyi böyle.”

Gözlerim kısıldı. Beni düşünmesi güzeldi tabii, hoşuma da gidiyordu ancak kendi üşümesini göz ardı etmesi bu güzelliğı alıp götürüyordu. Dudaklarımı aralayıp ona cevap vereceğim sırada Emre’nin bize yaklaştığını ve neredeyse yanımıza ulaştığım görüp dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun da omuzlarında bir battaniye vardı.

Neden tek olduğunu anlamak için etrafa bakındığımda Seray’ı biraz ötede hâlâ havuzda olan Mustafa ile uğraşırken buldum. Seray havuzdan çıkıp battaniyesine sarılmıştı bile ama Mustafa havuzun keyfini sürmeye devam ediyor, bu esnada da havuzun kenarındaki Seray’a su fırlatıyordu.

İkisinin kahkahaları bize kadar ulaşıyordu.

Bakışlarım ikisinden ayrıldığında bu kez hemen önümüzde adımlarını durduran Emre’yi buldu. Kaş göz yaparak sağ tarafımızda kalan grubu gösterirken, “Size sataştılar mı?” diye sordu. “Gecenin başından beri gözleri ayrıldı.”

Kim olduklarını anlamam için dönüp bakmama gerek bile yoktu. Ozan ve tayfasından bahsediyordu. Hiç çaktırmasam da üçünün de gece boyunca bakışlarını bizden ayırmadığının farkındaydım. En güzeli onları görmezden gelmekti. Dikkate alınmadıklarında daha az sinir bozucu oluyorlardı.

Ben dönüp bakmasam da Soner, Emre’nin işaret ettiği tarafa doğru baktı. Tedirginlikle altdudağıımı dişlerimin arasına alırken Soner’in tepkisini izledim. Birkaç saniye o tarafa doğru boş bakışlarla baktı. şu an göremiyor olsam da Ozan’ın Soner’e çatık kaşlarla karşılık verdiğini hayal edebiliyordum ya da belki de alaycı, küçümseyici bir gülüş takınmış da olabilirdi.

“Sataşmadılar,” dedim.

“Şaşırtıcı.”

Kafamı salladım. Emre’yi onaylasam da aslında bize sataşmamalarına o kadar da şaşırmıyordum. Okulda bile eskisi gibi bize laf atmıyorlar, uğraşmıyorlardı. Bundaki en büyük etken dönemin başında Ozan’ın disipline gitmiş olmasıydı. O zamandan beri eskisi kadar zorba bir insan değildi. Ara sıra bize laf atıyor, rahatımızı bozmaya çalışıyordu ancak ne benden ne Soner’den ne de Emre’den karşılık alamadığını görünce daha da öfkelenerek bizden uzaklaşıyordu.

Onun kudurmasından deli gibi zevk alıyordum.

Soner, öfkeden kudurttuğundan emin olduğum boş bakışlarını Ozan'dan ayırdı. Elaları beni bulduğunda gözlerindeki ifadesizlik siliniverdi. Umursamaz bir tavırla, "Ters ters bakmakla yetiniyor," dedi.

"Şu güzelim günü bize zehir etmesin de," diye söylendim.

Gün benim için mükemmel başlamıştı ve birazdan babam geldiğinde de mükemmel bir şekilde sona erecekti. Hiç Ozan ve tayfasıyla uğraşmak istemiyordum.

Emre cebinden ıslanmış bir sigara paketi çıkarırken, "Etmez," dedi. "Tuhaf bir şekilde artık sakın."

Emre ıslanmış sigara paketini elinde sallayıp suyunu akıtırken ben geçen haftalarda okulda bir kez sigara içtiğine şahit olduğum için bunu garipse-medim ancak Soner, Emre'nin elindeki sigara paketine yandan yandan sert bakışlar atıyordu. *Senin ilgilendiğini çaktırmamaya çalışmanı yerim çocuk.*

Emre en sonunda o sigaranın artık içilemeyeceğini anlamış olacak ki yeniden cebine sıkıştırdı. Ben de sessizliği bozarak, "Bir kez disiplin yedikten sonra akıllanmıştır," dedim.

Keşke o disiplini bundan çok öncesinde yeseydi. Soner'in lise hayatını berbat etmeden önce...

Emre omuzlarını kaldırıp indirdi. "O akıllanmaz. Babasından sağlam bir fırça yemiştir de artık kimseye sataşmaya götü yemiyordur. Ailesinin biriciğidir falan ama belli etmese de babasından tırsar." Ardından alayla devam etti. "Allah korusun harçlığını keser, son model telefonunu elinden alır falan."

Zorbanın korktuğu şeyler de vardı demek ki. Korktuğu şeyler de o kadar komikti ki.

Konu Ozan'dı fakat Soner'in konuyla hiç ilgilenmediğini Emre'ye doğru dönüp, "Sen sigara içmeye mi başladın?" diye sorduğunda anladım.

Gülmemek için kendimi sıkınam gerekirken herhangi bir tebessüm belirmesin diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne derse desin, ne kadar Emre'den hazzetmiyormuş gibi görünürse görünsün Soner, Emre'ye hâlâ bir arkadaş olarak değer veriyordu. Belli etmiyordu. Aynı ortama girdiklerinde onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ama değer veriyordu işte.

"Ara ara," dedi Emre. "Sürekli içici değilim."

Ara ara içmek de iyi bir şey sayılmazdı. Yine de ben sesimi çıkarmadım çünkü ikisinin konuşmasını bölmek istemiyordum. Soner çok nadir

Emre ile birebir iletişim kurardı ve nadir anlardan birindeydik. Bunu bölmemeliydim.

Emre'nin verdiği cevap Soner'in pek hoşuna gitmedi. Yüz ifadesinden belliydi zira her an suratını buruşturacakmış gibi bir hali vardı. "Ne fark eder? Ha az içmişsin, ha çok."

Benim için salak salak sırtıtmamı tutmak artık çok daha zordu. "Ben bir bağımlılıktan kurtulmak için ne kadar uğraşıyorum. Sen de kendini başka bir bağımlılığa mı atıyorsun?"

Ya sen büyüdün, olgunlaştın da insanlar bir şeylere bağımlı olmasın diye çabalar mı oldun diyerek yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

Emre umursamazca, "Alt tarafı sigara," dedi.

"Ama sağlıksız sonuçta," dedim.

Aynı umursamazlıkla omuzlarını silkti. "Şunun verdiği zarardan hiçbir şey olmaz. Ayrıca diyorum ya, ara sıra içiyorum."

"Çok fark etti," dedi Soner. Sinirlenmeye başladığını hissettim.

"Kardeşim sen insanı, insan yerine koyup muhatap bile olmuyorsun ve şimdi gelip sigaraya başladığım için bana hesap mı soruyorsun?"

Evet, bu konuşma ciddi bir hal alacaktı. Derin bir nefes alıp etrafa bakınmaya başladım. Onlarla ilgilenmiyormuş gibi görünsem de kulaklarım ikisine kilitlenmiş bir haldeydi.

Soner gerilmeye başladığım belli eden bir ses tonuyla, "Niye muhatap olayım seninle?" dedi. Ondan böyle bir çıkış beklemediğim için gözlerim kocaman açılırken tepkimi görmemeleri için özellikle yüzümü diğer tarafa çevirdim. "Her şeyi unutup canciğer kuzu sarması olmamızı mı bekledin?"

"Oğlum her şey unutulsun diyen kim ulan? Senden eskisi gibi dost olmayı mı bekledim ben? Adamakıllı iki arkadaş olalım dedim."

"Sen bundan birkaç ay öncesine kadar kimlerin yanında olduğunu unuttun sanırım."

Soner'in terapistinden sonra benim dışımda biriyle bu kadar uzun diyaloga girdiğine ilk kez şahit oluyordum. Hem de hiç öyle tek kelimelik geçiştirici cevaplar da değildi.

"Kendi isteğimle yanlarında olmuşum gibi konuşma," diyen Emre'nin de öfkelenmeye başladığı sesinden belliydi.

"Ha kendi isteğinle, ha değil. Ne fark eder? Yaptığı her şeye, söylediği her söze yanında durup sessiz kalmadın mı? Ben sebebe değil, sonuca bakarım."

Soner, Emre'den ne zaman bahsetse onun hakkında kötü bir kelime etmezdi. Onu kötülediğine hiç şahit olmamıştım. Başkasına karşı ondan bahsetme şekli farklı olsa bile Emre ile bu konuyu konuşmaya başladığı ilk anda asıl düşüncelerini dile getirmeye başlamıştı.

“On altı yaşında ergenin tekiydim, Soner. Bir çocuktan mantıklı bir karar vermesini mi bekliyorsun?”

“On altı yaşındaki ergen, bana adamakıllı bir şekilde *sebeplerim bu, bu* diye sıralasaydı anlayışla karşılardım.”

Dudaklarım üzüntüyle büküldü. Aslında hayatındaki ilk ve son dostuna o kadar kırgındı ki. Bu da dışarıya yansıtmadıklarından sadece birisiydi.

Emre alayla, “Yani kabul edecektin, öyle mi?” dedi. Sesinin tonu yükseldi. “İnsanların içinde Ozan’ın yanında gibi görünüp seninle arkadaşlığımı devam ettirmemi kabul edecek miydin?”

“Hayır,” dedi Soner. “Ama en azından beklenmedik bir yerden gelmezdi. Bir gün okula gelip de seni Ozan’ın yanında gördüğümde *dost dediğim insan beni sırtımdan bıçakladı* yanılgısına düşmezdim.”

Bu noktada bakışlarım ikisinin olduğu yöne çevrildi. Soner’in söylediğini hayal etmeden duramadım. Kim olursa olsun böyle bir anda kendisini berbat hissederdin ama Soner’in durumundaki birisi, bu hissi bin kat daha fazla yaşardı. Hayatına arkadaş olarak dahil ettiği tek bir kişi vardı sonuçta.

“Sana bu konudan bin defa bahsettim. Ne kadar haklı olduğunu her seferinde söyledim. Bin kez özür diledim. İçin rahat edecekse yine dilerim. Özür dilerim. Ne yapabilirim? Zamanı geri alamıyorum. İki yıl önceki Emre’nin ailesini düşünmesi gerekiyordu. Ona, doğru gelen buydu.”

“İki yıl önceki Emre’nin canı sağ olsun o zaman,” dedi Soner. Ses tonundaki burukluk içime işledi.

Bu dostluğu bozduğun için Allah belanı versin, Ozan.

Soner’i üzen her şeyi hayatından çıkarıp atmak istiyordum.

“Olmasın ama sağ ol,” dedi Emre.

Sonrasında sessizliğe gömüldüler. İkisi de başka yönler bakınmaya başladılar. Konuşmalarına öylesine odaklıydım ki üşüdüğüm gerçeğini bile unutmuştum ama şimdi sessizliğe büründüklerinde başta üşümem olmak üzere çevremizdeki her şey yeniden algı radarıma girdi.

Soner bir süre sonra huzursuzca, “Sen yine de sigara içme,” dedi.

Bu kez sırtışıma gizleme gereği duymadım. Hâlâ değer verdiğini belli ediyordu, safım benim.

Emre'nin dudaklarında varla yok arasında bir tebessüm belirirken elini Soner'e doğru uzattı. Soner bakışlarını, Emre'nin sıkması için uzattığı eline indirdi. Bu ne içindi bilmiyordum. Bir zeytin dalı? Belki de. Soner'in o eli sıkıp sıkmayacağını pek kestiremiyordum.

Sıkça bile eskisi gibi olmayacaklarını üçümüz de biliyorduk.

En fazla önümüzdeki iki hafta okula gittiğimiz zamanlarda bir merhabaları olurdu. Mezun olduktan sonra hepimizin farklı yerlere dağılacaklarını daha şimdiden öngörebiliyordum. Mesela son zamanlarda Seray ve Mustafa ile çok takılıyordum ancak onlarla bile okul bittikten sonra yavaş yavaş iletişimimizin azalacağını biliyordum.

Ne yazık ki bazı arkadaşlıklar liseyle sınırlı kalıyordu.

Ve şimdi Soner, birkaç saniyeden uzun süre baktığı o eli sıkıldığında bunun uzun ömürlü bir barış olmadığını biliyordum.

SERAY DEMİR

Mustafa'nın havuza atlayarak üzerime doğru sıçrattığı sudan kaçarken elimde olmadan gür kahkahalar atıyordum. Normalde bu yaptığı hareket beni sinirlendirirdi ama bugün kendime eğlenmek için fırsat vermiştim. Bugünü dilediğim gibi yaşamak istemiştim. Bu yüzden Mustafa'ya sinirlenmek yerine anın tadını çıkarıyordum.

Tabii o da işin suyunu çıkarmıştı... Önce havuzun içindeyken üzerime su fırlatmasıyla başlamıştı. Sonrasında havuzdan çıkıp suya hızlı bir şekilde atlayarak tonla suyun üzerime sıçramasına sebep olmuştu.

Eğlendiği için böyle bir döngünün içindeydik. Zaten sıırılsıklam olmuş-tum. Biraz daha ıslatsa hiçbir şey kaybetmezdim.

Boynuma yapışıp huylandırان ıslak saçlarımı tenimden uzaklaştırırken Mustafa'nın havuzun kenarlarından tutunarak bedenini yukarıya doğru çektiğini gördüm. "Mustafa yeter artık," dedim. Bunu söylerken gülüyordum ve tabii ki Mustafa bunu ciddiye almazdı. "Şu halime bak! Sırılsıklamım."

"Battı balık yan gider."

"Hastalanırsam sen görürsün o zaman." Beni ilk başta havuza iten de kendisiydi. Yaptığım güzelim makyajın dağılmasına neden olduğu için bile onu pataklamalıydım aslında ama o an suya alıştıktan sonra keyfini çıkarmak daha cazip gelmişti.

Mustafa havuzdan çıkıp ayağa kalktı. “Kankama bir tavuk suyu çorbası yapıp getirmez miyim be?” Lafını bitirir bitirmez havuza tekrar atladığında üzerime doğru sıçrayan sulardan korunmak için kolumu yüzümün hizasına kaldırdım. Tabii ki bu çabam karşılıksız kaldı ve üzerime sıçrayan su dam-lalarından nasibimi aldım.

“Of, Mustafa ya!” diye sızlandım.

Laftan da anlamayan bir çocuktu.

Bakışlarımı Mustafa’dan ayırmama sebep olan çok yakınlardan gelen tanıdık bir ses oldu. “Şu battaniyeyi üzerine alsana, hasta olacaksın,” diyen bu ses geriye doğru dönüp bakmama sebebiyet verdi. Gelen Emre’ydi. Elinde de bir battaniye tutuyordu.

Onu en son Beste ve Soner’le konuşurken görmüştüm. O üçünün arasındaki ilişki hep tuhafıma gitse de artık sorgulamıyordum. Umursamıyordum da. Yalnızca karşımdaki Emre’nin kim olduğunu çözmeye çalışıyordum. Bu son bir veya iki aydır yaptığım tek şeydi. Başkalarıyla olan ilişkilerini göz ardı ediyordum zira düşünsem de mantıklı bir açıklama bulamıyordum.

Tek bildiğim Emre, Ozan kadar saf kötü bir insan olsaydı en başta Beste’nin, Soner’le ikisinin aynı ortama girmesinden büyük rahatsızlık duyacağıydı.

Ve evet, Emre’nin saf kötü bir insan olmadığını kabulleneli çok oluyordu.

Zaten bunu kabullenmemiş olsaydım, Emre aylarca çevremde dolaşamazdı. Benimle aynı ortama giremezdi. Ben istediğim için hep yanı başımdaydı. Ben izin verdiğim için açık açık benimle ilgilendiğini belli edebiliyordu.

Bu ilgi hoşuma gidiyor muydu?

Emre, hayatım boyunca benimle ilgilenen ilk erkekti. Ortaokuldayken kilolu olduğum için hiçbir erkek yanıma yaklaşmaz, bana zorbalık yaparlardı. Liseye geçtikten kısa süre sonra kilo vermiştim ancak bu da erkeklerin benimle ilgilenmesi için yeterli olmamıştı çünkü çevremdeki herkese onlar benim düşmanımış gibi bakan bir yüz ifadesine sahiptim. Bu istemsiz oluşan bir şeydi ve herkes benden bu yüzden uzak dururdu.

Ama bu senenin başında okulumu değiştirdiğimde, ilk günden bu yana Emre’nin radarında olduğumun farkındaydım. Bu ilgi, o Ozan’ın yanımdayken beni rahatsız ediyordu fakat şimdilerde hoşuma gittiğini söyleyebilirdim.

Daldığım düşüncelerimden kafamı iki yana sallayarak sıyrıldım ve Emre'nin bana uzatmakta olduğu battaniyeyi alarak omuzlarıma attım. "Teşekkür ederim." Islak kıyafetlerin üzerine battaniye sarmak pek etki etmiyordu gerçi ama neyse.

Emre ellerini pantolonun ceplerine yerleştirdi. Beyaz gömleği tamamen ıslandığı için tenini gözler önüne seriyordu. Bakışlarımı pek fazla vücudunda tutmak istemediğimden hemen gözlerimi kaçırdım. "Sen ne zaman gideceksin? İstersen birlikte çıkalım," dedi.

"Beni eve Beste ve babası bırakacak. Babasının gelmesini bekliyoruz."

Bakışlarını yüzümden ayırırken, "Anladım," dedi. "Bu gece eğlendin mi?"

Sırılsıklam olmuş üstüme baktım. Ardından sırtarak kafamı kaldırdım ve gözlerimi Emre'ye çevirdim. "Eğlenmemiş gibi mi görünüyorum?"

Emre'nin dikkatini çeken şey, söylediğimden çok dudaklarımdaki sırıtişti. Ona karşı çok nadir gülerdim, bu yüzden de buna denk geldiğinde keyfini çıkarmak ister gibi yüzümü uzun uzun izledi.

"Bayağı eğlenmiş gibisin."

Onaylarcasına kafamı salladım.

İtiraf etmeliydim ki en eğlendiğim kısım, Emre ile ettiğimiz dansı. Daha doğrusu onun sorma gereği bile duymadan elimden tutup beni piste götürerek etmemizi sağladığı dansı. Şaşkınlıkla neden bana sormadığını sorduğumda olumsuz bir cevap alacağını düşündüğü için böyle yaptığını söylemişti. O an hiçbir şey dememiştim. Bu yüzden sorsaydı da olumlu bir cevap alacağını bilmiyordu.

"Ben de eğlendim." Yüzünde keyif dolu bir sırıtiş belirdi. "Özellikle de gecenin başında masada kriz yaşandığında Mustafa'ya karşı beni savunduğun an çok eğlendim."

Abartıyla gözlerimi devirdim. Tam bir savunma değildi aslında ama neyse...

"Seni savunmadım."

"Savundun."

"Seni neden savunayım?"

"Bilmem." Omuzlarını kaldırıp indirirken bana doğru bir adım attı.

"Belki de artık bana karşı düşüncelerin değişmiştir."

Geçştirircesine, "Sanmam," dedim.

Gerçekten değişmişti ve bu nasıl olmuştu, ben de anlamış değildim. Kendinden emin bir tavırla, “Öyle,” dedi. “Bakışlarından anlıyorum. Artık bana karşı mesafeli bakmıyorsun, Seray.”

“Sürekli dibimde olduğun için alışkanlık yapmıştır.”

“İstersen beni kendinden uzaklaştırabilirsin.”

Omuz silkerek bakışlarımı Emre’den ayırdım ve bedenimi diğer tarafa doğru döndürüp havuzu izlemeye başladım. Beni köşeye kısıtırmaya çalışıyordu, neredeyse başarılı olacaktı da.

“Uzaklaştırmıyorsun çünkü ilgim hoşuna gidiyor,” dediğinde benimle ilgilendiğine dair onun dudaklarından ilk kez bir şeyler döküldü. “Ve bu ilgi seni rahatsız etmiyor çünkü istesen de bana eskisi gibi bakamıyorsun. Nefret etmeye çalışıyorsun ama edemiyorsun. Değil mi?”

Ben nasıl diğer tarafa dönüp ondan kaçtıysam o da bir o kadar ısrarcı bir şekilde önüme geçerek yüzünü görüş açıma soktu. “Değil mi?” diye yineledi.

“Bunu onaylarsam eline ne geçecek?”

Koyu renk gözleri gözlerime kilitlendi. “Bir umudum olacak.”

“Umutlanman için yeterince sebep yok mu zaten elinde? Her dakika çevremdesin ve seni kovmuyorum. Bu yeterli değil mi?”

“Seni seviyorum, Seray,” dedi birdenbire. Bu o kadar beklenmedikti ki sert bir şekilde yutkundum. Gözlerimi gözlerinden kaçırmak istesem bile ilahi bir güç buna engel oldu. Sanki o ilahi güç, Emre’nin sevgisini gözlerine bakarak daha iyi hissetmemi istedi. “İster inan ister inanma. Seni seviyorum. Uzun bir zamandır seviyorum. Ufak tefek şeylerle yetinmeyi bilmeyen, doyumsuz bir insanım. Beni yanından kovmaman bana yetmiyor. Ben sesli bir şekilde duymak istiyorum.”

Bir kez daha yutkundum. Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim ve farkında olduğum şey, bu itirafın kalbimi hızlandırdığıydı.

“Bak, tek bir şans istiyorum senden. Bir kez bana izin ver. Bir kez benimle olmayı dene. Sana söz veriyorum, pişman olmayacaksın. Sözlerime güvenmiyor olabilirsin. Haklısın da ama içimden bir ses bunca aydır sende benim hakkımda çok şeyin değiştiğini söylüyor. Bakışların bana çok şey anlatıyor ama sen hep mantığınla hareket edip kendini benden uzak tutmayı seçiyorsun. Bana bir şans ver ve sana mantığının bu kez yanıldığını ispatlayayım.”

Derin bir nefes aldım. Emre gözlerime beklentiyle bakarken düşünmek beni zorluyordu. Bir şans vermek ya da vermemek... Zor bir karar mıydı?

Aslında hiç de değildi.

Emre bir elini bana doğru uzattı. “Elimi tut ve bana şans ver.”

Bakışlarım bana doğru uzatılan ele indi. Ona bu şans veririm ve beni hayal kırıklığına uğrattırsa diye düşünmeden edemiyordum ama bir yandan da ona bir şans vermezsem kaybedeceklerimi düşünüyordum ve mantığım devre dışı kalıyordu.

Emre’nin ilgisi hoşuma gidiyordu. Bazen kalbimi hızlandırıyordu. *Bazen değil sık sık.*

Yanaklarımı şişirerek ofladım ve bir ilk yaparak kalbimin sesini dinlemeye karar verdim. Bu bir hata mıydı, değil miydi bilmiyordum ama zaten insan hatalar yapmadan ve onlardan ders çıkarmadan olgunlaşamazdı.

Kalbim, Emre’ye bir şans vermem gerektiğini söylüyordu. O, Emre’nin kötü bir insan olmadığına inanıyordu. Kaldı ki Emre’nin ilgisini seven de oydu. İleride Emre’yi sevebileceğinden emin olan da...

Mantığımın yeniden devreye girmesine fırsat tanımadan ani bir kararla elimi, Emre’nin bana doğru uzattığı eline bıraktım. Avuç içlerimiz birbirine değdiğinde bir elektriklenme tüm vücuduma yayılmaya başladı. Derin bir iç çekerken Emre, parmaklarını elimin etrafına sardı. Elim sıkıca tuttuğunda bu his tuhaf bir şekilde hoşuma gitti.

Bakışlarımı yüzüne çıkardığımda içten bir tebessümle konuştu. “Asla pişman olmayacaksın.”

Ardından parmaklarımızı birbirine kenetledi. Gözlerim kenetlenen parmaklarımızdayken, kalbim vücudumdaki tüm kontrolü eline alarak zihnimin derinliklerinde yankılanacak bir şey fısıldadı. “*Bence de pişman olmayacağız, Seray. Belki de bizi bulmasını beklediğimiz o aşk, parmaklarımıza kenetlenen parmakların sahibidir.*”

17 Haziran 2023
Cumartesi

Kızım bizim gelmemizi istemediğinden emin misin?” Çatalımı sapladığım kaşar peynirini ağzıma götürürken ve bir yandan da tabağımın yanına bıraktığım notlarımı okurken benimle konuşmakta olan babama kafamı sallamakla yetindim. Bir anlığına dağılan dikkatim sebebiyle okuduğum kısmı anlayamadım. Bu yüzden aynı paragrafı baştan okumaya başladım.

Annem, “Ama bizim içimiz hiç rahat etmiyor böyle,” dedi. “Herkesin ailesi orada olacak, senin tek gitmen içime sinmiyor.”

Bakışlarımı notlarımdan ayırarak kafamı kaldırdım ve anneme baktım. “Diğer türlü de benim içim rahat etmeyecek. Sınavdan çıktığımda kötü geçmişse eğer en azından dışarıda üzüntümü yaşar, eve öyle gelirim.”

“Yanında biz olursak seni teselli edebiliriz. Neden buna izin vermiyorsun?”

“Böylesi daha iyi anne. Hem bugünkü güzel geçerse yarın gelirsiniz benimle.” Saçlarımı geriye atıp biten konuşmanın ardından yeniden notlarıma gömüldüm. Biyoloji dersinde unuttuğum kısımların kısa kısa notlarını çıkarmış, unutmamak için de dün akşamdan beri okuyordum. Biraz daha zorlasam neredeyse tüm kâğıdı ezbere okuyacak hale gelmiştim ama tekrar etmeden, boş boş durursam rahat edemiyordum.

Annem en sonunda kabullenmiş bir şekilde, “Ben bu kızı anlamakta zorluk çekiyorum,” diye söylendi. Dünden beri gündemimiz sadece bu konudan oluşuyordu.

Babam, “Ben de,” diyerek anneme destek çıktığında sıkıntılı bir biçimde kaşlarım çatıldı.

“Sanırım sınav psikolojisi yüzünden. Yarından sonra düzelir diye umuyorum.”

“Düzelmezse sıkıntı büyük zaten.”

“Canım aile fertlerim,” diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. “Ben de bu masadayım. Umarım hakkımda dedikodu yaparken bunun farkındasınızdır.”

Annem zerre kadar umursamadan ve bozuntuya vermeden rahat bir tavırla, “Sen burada olduğun için böyle konuşuyoruz zaten, duy diye,” dediğinde bu açık sözlülüğü karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Aile dediklerimizin dönüp yaptığına bak...

“Kırıcısınız,” dedim kınar gibi bir sesle. “Sizinle muhatap olup modumu düşürmeyeceğim,” diye ekledikten hemen sonra notlarımı okumaya geri dönmüştüm ki bu girişimim not kâğıdımın önünden çekilip alınmasıyla son buldu. Babam kâğıdımı aldığı gibi katlayıp gömleğinin önündeki küçük cebe koyduğunda, geri almak için uzandım fakat babam bileğimi tutarak almamı engelledi.

“Dünden beri durmadan not okuyup duruyorsun. İyice kendini salak ettin kızım. Böyle devam edersen bildiğini de unutacaksın. Kafanı daha fazla karıştırmadan buna son ver ve efendi efendi gidip sınavına girip gel. Yaptığını yapar, yapamadığını yapamazsın. Senden önemli değil ya.”

“Biliyorum ama son bir kez daha okuyayım mı?” Şirince gülümsedim.

Babam ciddiyetle bakmayı sürdürdü. “Ben ne diyorum sana kızım?”

Gülümsemem yüzümden silinirken hırsımı almak istercesine çatalımı tabağımdaki patates kızartmasına sert bir şekilde sapladım. “Tamam, eğer sınavda o kâğıttaki bilgilerden birisi çıkar da yapamazsam suçlusu sizsiniz.”

“Ezberledin kâğıdı, yaladın yuttun. Ne yapamamasından bahsediyorsun sen?” dediğinde annem, omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Belki de unutturum. Sınav heyecanından her şey olabilir.” Şahsen şu an hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordum. Zihnim çorak arazi gibiydi, alabil-diğine bomboş.

“Tamam kızım, yapamazsan gel bizi suçla.”

Ailem garip bir şekilde benim yapabileceğimi düşünüyordu. Ben o kadar çalışmış olmama rağmen onların aksine kendime bu kadar sonsuz güven duymuyordum. Bu daha kötüydü çünkü onlar böylesine güvenir ve başaracağıma inanırken yapamama düşüncesi çok daha ağır geliyordu. Bu durum üzerime ekstra sorumluluk yüklüyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmamak için kesinlikle başarmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

“Saat sekiz olmuş,” diyen annemle beraber düşüncelerimden sıyrıldım. Aynı anda endişeyle ayağa kalktım. “Oho” Sandalyeyi masaya doğru ittirdim. “Biraz daha goygoy yaparsak sınava geç kalacağım.” ÖSYM sağ olsun tam dibimde bir ton okul varken benim sınav yerim için evimden en uzak yeri seçmişti. Hafta içi bir gün, sınav günü tedbirli olmak amacıyla sınav alanına gitmiştim ve yol otobüsle bile bir buçuk saat sürüyordu.

Annemle babam da benimle ayaklanırken hızlı adımlarla odama girdim. Kaybetmemek için komodine koyduğum sınav giriş belgemi ve kimliğimi aldım. Gözüm şarjda olan telefonuma takıldığında orta tuşuna basıp kilit ekranını açtım. *WhatsApp*’tan gelen bildirimleri görünce, şifreyi girip uygulamaya girdim ama gelen mesaj beklediğim kişiden değildi. Seray ve Mustafa’yla olan ortak grubumuzdandı. İkisinin yazdıklarını okumaya fırsatım olmadığından kısa bir *sınavda başarılar* temalı mesaj atarak telefonu cebime sıkıştırdım.

“İnsan tek kelime de olsa başarılar falan diye mesaj atar ya.” Yanıma alacağım küçük çantaya elimdeki kâğıdı ve kimliği koyarken söyleniyordum. “Ama şimdi uyanmamış da olabilirsin.” Aklıma gelen başka düşünceyle bu bahane geçerliliğini yitirmişti. “Ama senin sınavın olsaydı ben senden bile önce uyanırdım.”

Düşüncelerimde yavaş yavaş saçmalamaya başladığımı fark ettiğimde kafamı iki yana sallayarak odamdan çıktım. Annemle babam hemen dış kapının girişinde dikiliyorlardı. Babam üzerine ceketini geçirirken konuştu. “Seni bırakıp dönmeme de laf etmezsin herhalde kızım.”

“Otobüsle-” Lafım annem tarafından bölündü.

“Dışarıda yağmur yağıyor. Otobüsü beklerken ıslanıp hasta olursun. Merak etme, kalmayacak baban. Seni bırakır döner.” Bu defa itiraz etmedim. Haziran ayında olmamıza rağmen bu hafta bol yağışlı geçmişti ve bugün de aynı şekilde devam ediyordu. Islanır da hasta olursam yarınki sınavımı etkileyebilirdi.

“Hemen çıkalım o zaman.” Portmantodan yağmurluğumu alıp hızlıca üzerime geçirdim. “Sınava gireceğim okul uzak biraz.”

Babam kapıyı açıp ayakkabısını giymek üzere dışarı çıktı. “Ne kadar uzak?”

“Bir buçuk saatçik kadar. Çok bir şey değil ya.” Ayakkabısını ayağına geçirirken eğilmek zorunda kalan babam, bu söylediğimle beraber kafasını kaldırıp bana olabildiğince sert bir bakış attı. “Ve sen de bunu şimdi mi söylüyorsun?”

Annem hayretle ekledi. “Pes yani, Beste.”

“Ama otobüsle,” diye bir düzeltme yaptım. “Benim aslan babam olağanüstü şoförlüğü ile o yolu bir saatten daha kısa bir süreye indirir. Sonuçta otobüs hep dur kalk yapıyor.”

“Yeri gelince sorumluluk sahibisin. Şimdi sınav saatini kaçıracaksın neredeyse.”

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, “Ne alakası var ya?” diyordum ki tam o sırada asansör bizim katta durdu ve kapısı açıldı. Saniyeler sonra içinden Azra ve annesi indi. Azra ile sınava gireceğimiz okullar birbirine aşırı olmasa da yakındı ve beraber gitme planı yapmıştık. O yüzden buraya gelmiş olmalıydı.

Azra’nın annesi Sevda teyze bizi görür görmez, “Bu kız bana kafayı yedirecek,” diye yakınmaya başladı. Azra, annesinin bu tavrına karşılık onaylamaz bir bakış atarak kafasını iki yana salladı. “Neymiş, o sınavdayken dışarıda kimse beklemesinmiş, iyice stres olur ve sınavı yapamazmış. Gelmeyelim diye yapmadığı kalmadı.”

Aynı dertten mustarip olan annem de arkadaşına hak verircesine konuştu. “Al birini vur ötekine.”

Azra’yla sınavdan sonra buluşup bir köşede ağlama gibi planlarımız vardı. Çok ciddi bir şekilde bunun planını yapmış, yerini bile ayarlamıştık. Ailelerimiz yanımızda olursa bunu yapamazdık. Sınav gerçekten bütün psikolojimizi bizden alıp götürmüştü. Bunu, şimdi yaptığımız planın ne kadar saçma olduğunu düşünürken daha iyi anlıyordum.

“Neyse, ne yapıyorlarsa yapsınlar ben karışmıyorum artık. Onlar gidince biz de bir çay içip, dedikodu yapalım diye geldim.”

“İyi yapmışsın, ben de zaten daha kahvaltıyı kaldırmamıştım. Geç içeri.”

Annem ve Sevda teyze bize uzun uzun sınav nasihati verdikten sonra gitmemize izin verdiler. Azra’yla beraber asansöre bindiğimizde ikimiz de derin bir nefes aldık. Babam bu nasihat faslından sıkıldığı için bizden önce indiğinden sadece ikimizdik. “İçim şişti yemin ederim,” dedi Azra. “Dünden beri herkesten nasihat dinliyorum. Daha önce hayatımda görmediğim akrabalarım arayıp nasihat verdi. Sorsan, neyim olduklarını kendileri de bilmezler.”

“Sen bir de bunun sınavdan sonrasını gör,” dediğimde hak verircesine kafasını salladı.

“Sınavdan sonra telefonumu kapatırım. Kimsenin sahte tesellilerini dinleyecek değilim.” Telefon demesiyle beraber aklım hemen başka bir şeye kayarken cebimden telefonumu çıkardım. Hâlâ ekranda herhangi bir mesaj

ya da arama görememiş olmak içten içe canımı sıkırsa da saatin daha erken olduğunu kendime hatırlatarak moralimin bozulmasına izin vermemeye çalıştım.

“Ne oldu da yüzün düştü?”

Kendimi toparlayarak telefonu tekrar cebime attım. “İyiyim.” Aynı anda açılan kapıyla beraber asansörden çıktım. “Yeme beni, bir şey geldi aklına ve modun düştü. Ne oldu?”

“Ya, kötü bir şey değil. Soner ne mesaj atmış ne de aramış. Ona biraz kafam takıldı.”

“Uyanmamıştır belki daha.”

“Muhtemelen.” Gerçi hâlâ geceleri uyuyamıyordu. Uyusa bile sürekli uykusunun bölündüğünü söylemişti ancak bazı geceler oluyordu ki sorunsuz uyuyabiliyordu. Doktoru bunların olabileceğini, zamanla düzeleceğini defalarca kez dile getirmiş olsa da üzülmekten edemiyordum. Normal bir insan gibi düzgün bir uyku çekmek onun da hakkıydı ama Soner buna uzun yıllardır sahip değildi.

Belki de bugün de sorunsuz uyuduğu ve hâlâ uzun bir uykunun içinde olduğu günlerden birisindeydi.

“Yarınki sınavdan sonra en kısa sürede bir araya geliyoruz ve bana, benim yaşamıyormuş gibi odama kapanıp ders çalıştığım son bir yılda hayatında neler olduğunu anlatıyorsun. Hayatında Soner diye birisi var, sevgilisiniz ve anladığım kadarıyla birbirinizi çok seviyorsunuz ama ben tüm bunları çok yüzeysel bir şekilde biliyorum. Sağlam bir dedikodu gecesi ayarlamamız lazım.”

“Biliyorsun ki annem yalanlarımı anladığı için ben size gelemem ama sen bize gelebilirsin.”

Alayla güldü. “O yalanların bir gün ortaya çıkacağından adım kadar emindim.”

“Ama kabul et, ortaya çıkana kadar iyi idare ettim.” Konuşurken aynı zamanda apartmandan çıktık ve arabaya doğru yürümeye başladık. “Ona ne şüphe? Allah orada burada *benim kızım melek gibidir, çok iyidir, saftır* diye övünen annene sabır versin. *Oscarlık* oyunculuğa sahip kız yetiştirmiş.”

“Ya, annem böyle mi söylüyor benim için?”

“Evet. Senin Soner’le takılmaktan katılmadığın mahalle günlerinde seni öve öve bitiremiyor. Hatta o kadar çok senden bahsetti ki Naciye nine mühendislik okuyan torununa seni almayı teklif etti.”

Sanki kadın beni duyuyormuş gibi, “Çok üzgünüm, Naciye nine,” dedim. “Benim gönlüm çoktan tutulmuş başkasına.”

“Öyle işte,” dedi Azra gülerek. “Neyse sonra konuşuruz zaten tüm bunları.” Arabanın yanına ulaştığımız için sohbetimizi kısa kesmek zorunda kaldık.

Babamın yanındaki koltuğa yerleştiğim sırada, Azra da arkaya geçti. Araba hareket ettiğinde yol boyunca sınavla alakalı tek tük konuşmalar haricinde çok sohbet etmedik. Azra’nın sınava gireceği okul benimkinden daha önce geldiği için önce onu bıraktık. Birbirimize başarılar diledikten sonra Azra arabadan indi ve babam yoluna devam etti.

Nihayet benim okuluma da ulaştığımızda, arabanın önünde durduğu binaya bakıp derin bir iç geçirdim. Sınavın başlamasına hâlâ kırk dakika gibi bir süre vardı. Biraz da okulun bahçesinde tekrar yapmayı aklımdan geçiriyordum ama bunu babama söylersem muhtemelen bana kızardı.

Aynı annem gibi babamın da bin bir türlü tavsiyesini, nasihatini dinleyerek arabadan indiğimde babamın gittiğinden emin olmak için bir süre daha bahçe kapısının önünde bekledim. Araba hareketlenip sokağı döndüğünde, ben de bahçeye girdim ve gördüğüm kalabalık beni ürküttü.

Çoğu gencin yanında ailesi vardı. Onları görünce, “Gelmemeleri konusunda bu kadar net olmasaydım keşke ya,” diye mırıldandım. Buraya gelene kadar yanımda birinin olmasını kesinlikle istememiştim ama şu an bu fikrimi sorguluyordum.

Bankların tümünün dolu olduğunu görünce daha sakın bir köşeye geçtim. Bir ağacın altındaki, yerden birkaç santim yükseklikteki taşa otururken üzerimin kirlenmesi pek umurumda değildi. Cebimdeki telefonuma uzanıp ana ekranını açtım. Gördüğüm *WhatsApp* bildirimi hevesle uygulamaya girmeme sebep olsa da gelen mesaj okul grubundandı. “Ben hâlâ niye bundan çıkmamışım ya?” Mesaj gelene kadar varlığını unuttuğum gruptan çıktım.

Sonraki hamlem Soner’in mesaj sayfasına girmek oldu. “İnsan başarılar yazar, başarılar. Aramanı da istemiyorum ki. Of, Soner of!”

“Bana mı söyleniyorsun sen?”

Duyduğum tanıdık sesle beraber başım anında sesin geldiği yöne dönerken, karşımdaki bir çift ela gözü görmeyi beklemiyordum. Engel olamadığım bir şaşkınlıkla Soner’e bakakalırken o da beni dudaklarında beliren

ufak bir tebessümle izliyordu. Ayağa kalkarken, “Ne işin var senin burada?” diye sordum.

“Seni böyle bir günde yalnız bırakacağımı düşünmedin herhalde?”

Heyecanla aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp adeta üzerine atılarak kollarımı boynuna doladım. Hem koskoca bir haftadır birbirimizi görmemenin özlemi hem de hiç beklemediğim anda yanımda belirerek bana yaşattığı sevinci sıkı sıkıya sarılarak gösterdim ona. Birkaç saniyelik sarılışın ardından aklımı kurcalayan başka bir soruyla kollarımı boynundan ayırmadan geriye çekildim. “Sınav yerimin burası olduğunu nereden biliyordun?”

Kimseye söylememiştim ki.

“Sınav yerleri açıklandığında yanımda sisteme girip bakmıştın.” Ben farkında olmadan görmüş olmalıydı.

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Senden bir saat önce geldim. Sabahın yedisinde buraya dikilirsin diye bekliyordum, beni şaşırttın,” dedi gülererek. Söylediği beni de güldürmeye yetti. Uyandığımdan beri stresten gerim gerim gerilmişken, şimdi Soner’in kolları arasında kendimi bir nebze de olsa daha rahat hissediyordum. Gerçi hâlâ göz ardı edemeyeceğim bir gerginlik bedenimde kol geziyordu.

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. Elaları beni rahatlatıyordu. “Tatsız bir olay yaşadım. Gece stresten uyuyamadım, sabaha karşı uyuyakalmışım ve sabah altıya kurduğum alarmı duymamışım. Annem sonradan uyandırmaya gelmese muhtemelen sınavı kaçırdım.” Yüzüm ciddi bir hal alırken dehşetle ekledim. “Korkunç.”

Bana ayak uydurarak kafasını sallayıp, “Korkunç,” diye tekrar etti ama benim aksime eğlenir gibi bir hali vardı. “Bu arada arkamdan dedikodumu yapman pek hoş olmadı.”

“Dedikodunu yapmıyordum. Sınavdan sonra yüzüne karşı da söyleyecektim. Benim için önemli bir gün ve düşününce bana hak verirsin ki sevgilimden tek kelimelik de olsa başarılar mesajı görmeyi istemek en büyük hakkım.”

“Doğru, tabii ki hakkındır. Direkt yanına geleceğim diye mesaj atmak istemedim.” Çevremizdeki onlarca insanın yeni yeni farkına varırken Soner’le dip dibe olduğumuzu da aynı şekilde yeni fark ediyordum.

“Biliyor musun, çok iyi yapmışsın. Günlerdir annemle babam gelmesin diye kırk takla attım ama bu bahçeye girince ve herkesi ailesiyle birlikte

görünce kendimi bir anlığına kötü hissettim.” Kollarımı çözüp Soner’den ayrılırken gülümsedim. “İyi ki geldin.”

Soner pek istekli bir şekilde olmasa da kollarını belimden ayırarak benden uzaklaştı. Uzaklaştı dediğim de sadece yarım adım kadardı. Hâlâ birbirimize yakın sayılırdık. “İnatla neden kimseyi yanında istemediğini anlamadım ama pişman olacağını tahmin ettim. O yüzden buradayım.”

“Düşünceli hallerini övmem gerektiğini bana sonra hatırlat. Şimdi bunu yapamayacak kadar stresliyim.” Cidden kötü bir halde olduğum buradan belliydi. Arsızlıkta sınır tanımayan dilim bile bir şeyler demeye gitmiyorsa durum ciddiye.

“Kendine güveniyor musun?” diye sordu ellerini ceketinin cebine sokarak. “Sınav konusunda sormuyorum bunu, genel olarak. Üzerinde bir sorumluluk olduğunda bunu halledebileceğin konusunda kendine güvenin var mı? Benim karşımda tüm hedeflerinin birer birer üstesinden gelebilecek bir kız duruyor.”

Gülümsemek istedim bu dediğine. “Bilmiyorum, güveniyorum sanırım.”

“İş burada bitiyor zaten. Kendine güveniyorsan içten içe bu sınavı da geçeceğini biliyorsun. Stresin normal ama seni ele geçirmesine izin verirsen sınav anında yapmaman gereken hatalar yapabilirsin. Sakin ol. Çevrendeki herkes senin yapabileceğini biliyor.”

Soner’e sokularak, “Demesi kolay,” dedim. Hiç beklemeden kolları omzuma sarıldığında yanağım göğsüne yaslandı. Gülümsedim. “Tamam, şimdi sakinleştim.”

Kulağıma kısık sesli gülüşü doldu. Kalbimin ritmini değiştirecek bir gülüştü bu. “Peki şey.” Çenemi göğsüne yaslayarak bakışlarımı gözlerine çıkardım. “Yarın da gelecek misin?”

“Yarın ailenin yanında olmasını istemez misin?” Bu soruyla beraber bakışlarım etrafta kısa bir gezintiye çıktı. Stresi bu mesafeden belli olan gençleri ve onları sakinleştirmeye çalışan aileleri görünce cevabımı aldım. “İsterim.”

Anlayışla kafasını salladı. “O zaman ailenin gelmesi daha doğru.” Bakışlarım tekrar elalarına döndü. “Yani sen de geleceksin,” dedim ama altında yatan manayı anlayıp anlamadığını çözmeden okulun girişindeki görevlinin gür sesi bahçeyi doldurdu.

“Öğrenciler içeri girmeye başlayabilir, velileri bahçenin dışına alalım.” Derin bir nefes alarak Soner’den uzaklaştım. Gözleri yüzümden ayrılmadan içten bir şekilde, “Başarılar,” dedi.

Çantamın içinden giriş belgemi ve kimliğimi aldıktan sonra telefonumla çantamı Soner'in eline tutuşturdum. "Sınavdan çıktığında buralarda olurum," dediğinde kafamı sallayarak onayladım. Arkamı dönüp okula doğru ilerlerken kendimi sakinleştirmek adına derin nefesler alıp veriyordum.

Öğrencilerin arkasına geçip sıraya girdim. Gerginliğimi azaltmak için elimi boynuma atıp ovuşturmaya başlamıştım ki parmağıma değen soğuk zinciri hissetmemle hızla sıradan çıktım. Soner'in annesinin kolyesini çıkarmayı unutmuştum. O kadar uzun süredir boynumdaydı ki artık varlığını hissetmiyordum. Yanlışlıkla elimi boynuma götürmesem fark etmeyecektim.

Okulun bahçesinden çıkmak üzere olan Soner'e seslenip durmasını sağladım. Meraklı bakışları bana döndüğünde hemen önünde durup ona arkamı döndüm ve saçlarımı tek elimde topladım. "Kolyeyi unutmuşum, çıkarır mısınız?" Soner kolyeyi hiç zorlanmadan çıkardı. Ben de o esnada sol bileğimdeki bilekliği çıkarıp eline tutuşturdum. Ona doğru dönüp kolyeye son bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla sıraya doğru ilerlemeye başladım.

Ta ki Soner adımla seslenip beni durdurana kadar. "Beste!"

Durup Soner'e döndüm. "Efendim?"

Kalbimi eritip bitirecek bir şekilde gülümsedi. "Seni sevdiğimi unutma. Artık bu sana ne kadar yardımcı olursa..."

Sanki tüm heyecanım, stresim, gerginliğim kısa bir anlığına vücudumu terk edip gitti. Saniyelik bir zaman diliminde de olsa bulunduğumuz yeri, birazdan gireceğim sınavı, etrafımızdaki kalabalığı unuttuğumu sandım. Bu gülüş... bana adımı bile unutturabilirdi.

Geriye adımlarken, "Unutmam," diye mırıldandım. En sonunda kendime gelebildiğimde önüme dönüp kalabalığa doğru ilerledim.

İçeri girmek, sınıfımı ve sıramı bulmak, on beş dakikalık bekleyişin ardından sınavın başlaması çok kısa sürede gerçekleşti. Bir anda kendimi Türkçe sorularını çözerken buldum. Nasıl hızlı başladıysa sınavın bitişi de aynı şekilde çok hızlı oldu. Bir elimde su şişesi ve kalem kutusu, diğerinde kimliğimle okuldan çıkarken sınavımın çok iyi mi, yoksa ortalama mı geçtiğini anlamadığım için büyük bir kafa karışıklığı yaşıyordum. Tek bildiğim kafamda kurduğum tüm senaryoların aksine kötü geçmediği idi.

Dışarıya adım attığımda kalabalığın içinde Soner'i aramaya başlayacakken buna gerek kalmadan hemen onlarca metre uzağımda, tam karşımda

kalan bankın üzerinde babamla beraber otururken gördüm ve bunu hiç mi hiç beklemiyordum.

“Bizim neden hiç birlikte fotoğrafımız yok?”

Konser alanında grubun sahneye çıkmasını beklerken etrafı izliyordum. Biraz ileride arkadaşlarıyla veya sevgilileriyle fotoğraf çeken insanları gördüğümde aklıma aniden bu soru takılmıştı. Neredeyse sekiz aylık bir ilişkimiz vardı ama hiç fotoğraf çekinmemiştik. Bazen Soner’den gizli onun fotoğraflarını çekiyordum ve galerimdekiler de bunlarla sınırlıydı. Uyurken, Merlin’le oynarken, Aslı’nın bıcı bıcı konuşmasını dinlerken ve daha bir sürü habersizce çekilmiş fotoğrafı vardı.

Zalim, habersiz çekilmiş olmasına rağmen hepsinde çok iyi çıkıyordu.

“Fotoğraf çekinmemiz ve benim de bunu ekran fotoğrafı yapmam lazım.” Sonra babam telefon ekranımı her gördüğünde kıskançlıktan çatlamalı ve ben de bundan keyif almalıydım.

“Pek fotojenik birisi değilim.” Kaşlarım çatılırken etrafı izlemeyi bırakıp bakışlarımı Soner’e çevirdim. “Sen ciddi misin?” Bakışlarından ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla fazlasıyla ciddiydi ve bu şaşkınlığımı daha da katladı. Bedenimi tamamen Soner’e doğru çevirdim. “Siz ne kadar yakışıklı olduğunuzun farkında değilsiniz herhalde, Soner Bey?”

Hafifçe güldü ama sözlerime inanmadığı belliydi. “Sana öyle geliyor.”

Sevene sevdiği her zaman en iyisi olarak görünürdü. Bu bir gerçektir ama Soner, onu ilk gördüğüm ve içimde ona karşı sevgi kırıntıları oluşmadığı zamanlarda bile dönüp dönüp bakmamı sağlayacak bir çekiciliğe sahipti. Kendisiyle alakalı diğer her şeyde olduğu gibi bunun da farkında değildi. “Kusura bakma ama yolda yürürken yanından geçtiğin kızlar bile dönüp sana bakıyorken aksini savunamazsın.”

Elimde tuttuğum telefonumun ekranını açıp galerime girdim. Tek basımayken çektiğim salak saçma fotoğraflarımı es geçip Soner’in fotoğraflarından birini açtım. “Şuna bak. Haberin yokken bile harika çıkmışsın. Bir de fotojenik değilim diye beni kandırmaya çalışıyorsun.” Bu fotoğrafta Merlin’le birlikteydi. Soner kafasını dizlerime yaslamıştı ve Merlin de onun göğsüne oturmuş, patilerinden biriyle yüzüne dokunuyordu. Fotoğrafı çektiğim sırada Soner uyuyordu. Bundan sadece birkaç dakika sonra Merlin de onun göğsüne yayılıp uyumuştı.

Gösterdiğim fotoğrafı kapatıp bir diğerini açtım. “Oha, bu çok iyiymiş, tam profil fotoğrafı yapmalık.” Burada günbatımında sahilde olduğumuz günlerden birindeydik. Soner’i, denizi ve gökyüzünün kıvrılığını net bir şekilde fotoğraflamıştım. “Zırt pırt fotoğraf çekinen benim bile bu kadar güzel fotoğrafım yok. İnsafsız ya.”

Kafamı kaldırıp Soner’e baktığımda onun telefonu değil de beni izlediğini fark ettim. “Ya ama bana değil, kendi fotoğraflarına bakman lazım.” Ona, her baktığımda beni fazla sevgiden delirten fotoğraflarını gösteriyordum, Soner ise etkileyici bakışlarıyla beni izliyordu. Erken yaşta kalp sorunu çıkartırdı bu çocuk.

Telefonuma uzanıp elimden aldı. Ne yapmaya çalıştığını dikkatle izlerken kendi fotoğrafından çıktı ve galerimde gezinmeye başladı. Her türlü saçma fotoğraflarımın olduğu galerimde. Sabahın dördünde dağınık saçlarımla çektiğim fotoğraflarımın olduğu, efektlerle kendimi değişik sınıflara soktuğum fotoğraflarımın olduğu galerimde...

Fotoğraflarıma bakmasını tedirginlikle izledim. Ara ara durup dikkatini çekenleri yakınlaştırıp inceledi. Hatta bazılarını paylaşma seçeneğiyle *WhatsApp’tan* kendine atmaya başladığında ona engel olmak için telefonumu almaya çalıştım fakat uzun boyu sayesinde telefonu havaya kaldırıp almama izin vermedi. “Ya, fotoğrafları kendine atıp ne yapacaksın? Hepsi çok komik fotoğraflar.”

Ben olsam o fotoğraflardan sonra kendimden soğurdum.

“Bence tatlılar.”

Ergenliğimin dibine vurduğum zamanlarda *Snapchat’ten* o zamanın meşhur köpek efektiyle çektiğim fotoğrafı açtığı an, kendimin bile beklemediği bir hızla Soner’in elinden telefonumu çekip aldım. “Bu kadar rezil olduğum yeter.”

“Mızıkçılık yapma,” diyerek telefona uzanmaya çalıştığında ellerimi arkama götürdüm. “Nasıl bir şeyle sevgili olduğumu bilmek en büyük hakkım,” dedi keyifle. Bana yaklaşıp kollarını iki yanımdan uzatarak ellerimi tuttuğunda hayretle, “Şey mi?” diye konuştum. “Ben şey miyim?” Bu boşluğumdan faydalanıp telefonu elimden almakta hiç zorlanmadı.

Zaferle gülümsedi ama ekranı açtığında karşısına şifre çıktı. Tripli bir şekilde kollarımı birbirine bağladım. “Şifreyi girmiyorum. Hadi açabiliyorsan aç.” *Şeymiş... Şey olduk iyi mi?*

Telefonu, ekranı bana dönecek şekilde havaya kaldırdı. Sadece bir saniye sonra kilidi açıldığında, en son o açık olduğu için ergen fotoğrafım gözümün önünde belirdi.

Face ID...

“Ama haksızlık bu ya!” diye isyan ederken Soner çoktan galerimde yeniden gezintiye çıkmaya başlamıştı bile. Artık göreceğini gördüğü için boş verip akışına bıraktım ama tripli bir şekilde Soner’i izlemeye devam etmiyor da değildim. Soner’e bu zamana kadar hiç trip atamamıştım çünkü kendisi dilimden öyle iyi anlıyordu ki elime bunu yapacak fırsatı vermiyordu. Hep hoş sözler sarf ederdi. Böyle bir kozun elime zar zor geçeceğini bildiğim için şimdi sonuna kadar kullanacaktım.

Ayrıca bir daha asla galerimi temizleme işini erteleyip durmayacaktım.

Kalabalıktan çığlık ve alkış sesleri yükseldiğinde bakışlarım anında sahneye çevrildi. *Ben Sende Yandım* şarkısının melodisi çalmaya başladı. Solist sahnede değildi ama çıkması an meselesiydi. Kısa süreliğine unuttuğum tribim, Soner’in önüne geçerek görüş açımı girmesiyle kendini hatırlatırken omuzlarının el verdiği sahneye bakmaya çalıştım.

Kafasını yana eğerek buna engel olduğunda, diğer omzunun üzerinden bakmayı denedim ama bu sefer de kafasını o tarafa eğdi. “Sen bana trip mi atıyorsun?” Gürültüden dolayı sesini duymak zordu.

Kınarmış gibi bir edayla, “Ne münasebet?” dedim. “Ne haddime öyle trip atmak falan?”

“Trip atıyorsun,” dedi eğlenir gibi bir tavırla. Bundan keyif alması da garipti.

“Şey dedin ya bana. Ben şey miyim?” Bir anda cansız nesneye dönüşmüştüm sanki. Şey ne demekti?

“Her şeysin.” *Tabii tabii*, dercesine kafamı salladım.

“Çevir kazı yanmasın. Anladım ben anlayacağımı. Daha artık buradan geri dönüş yapamazsın. Ayrıca çekil önümden, sahneyi göremiyorum.” Grubun solisti Akif Alkan sahneye çıkmış, şarkıyı söylüyordu ama ben dibimde olan Soner’in uzun boyu sebebiyle hiçbir şey göremiyordum.

Telefonumu geri uzattığında hızla elinden alıp cebime koydum. Çok değil, yalnızca bir saniye sonra iki elinin avuç içleri belime kapandı. Aramızda çok mesafe varmış gibi beni daha da kendisine doğru çektiğinde, bu hareketiyle beraber ellerim refleksle omuzlarına tutundu. “Ne yapıyorsun?” Sesim fısıltıdan farksız çıktığı için duyabildiğini sanmıyordum.

“Doğru söylüyorum. Sen hayatımdaki her şeysin.” Şortumun üzerine *crop* giymiştim ve Soner’in elleri üzerimdekini açıkta bıraktığı tenime değerek tüylerimi diken diken ediyordu. “İyi ya da kötü fark etmeksizin her şey...” Benim de tribim en fazla bu kadar sürüyordu işte. İki güzel lafa hemen tav oluyordum.

“Sen var ya sen.” Ellerimi omuzlarından yukarıya doğru hareket ettirdim. İki elim ensesinde birleştğinde tüm tribimi bir kenara bırakarak gülümsedim. “Sen çok fena birisin. Karşındakinin nasıl huyuna gideceğini çok iyi biliyorsun.”

“Seni iyi tanıyorum diyelim biz ona.”

Kaşlarımı kaldırıp indirirken cıkıldım. “Ben iki çift güzel lafa kanacak kadar salağım diyelim.”

“Salak falan pek hoş olmadı sanki.” Etrafımızdaki insanlar şarkıya eşlik ettiğinden ötürü birbirimize sesimizi duyurmak için bağırmanız gerekiyordu. Diğer herkes gibi şarkıya eşlik etmem gerekirken burada Soner’le dip dibe, göz göze duruyor ve onunla konuşuyordum. Demek ki aşk denilen şey, en sevdiğin grubun şarkılarını canlı dinlemekten daha güzeldi.

“Kendimi tanıyorum.”

Ben sende yandım, sende söndüm diyordu Akif Alkan ve bu sözler Soner’in gözlerinin derinlerinde kaybolmuşken daha anlamlı geliyordu.

Kollarının arasında benimle yana doğru döndüğünde artık sahneyle önümde Soner gibi bir engel kalmadı. Yan bir şekilde de olsa görebiliyordum. Yanağım Soner’in göğsüne yaslandı. Boyumdan ötürü bu pozisyon-da zorlandığım için kollarımı omuzlarından indirip beline doladığımda, Soner’in kolları da omuzlarımı sardı. Çok önlerde olmamamıza rağmen sahne rahatlıkla görünüyordu.

Bu şarkı bittiğinde ve *Altüst Olmuşum*’un melodisi konser alanında yankılandığında, olduğum yerde heyecanla kıpırdandım. Grubun bütün şarkılarına hayrandım fakat bu şarkının yeri farklıydı.

Nasıl başlarsa öyle bitirmiş aşklar da...

Aklıma gelen fikirle telefonumu elime aldım ve direkt kameraya girdim. “Buna hayır deme lütfen. En azından bir tane fotoğrafımız olsun.”

Beklediğimin aksine itiraz etmedi. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde onaylarcasına gözlerini kapatıp açtı. Telefonu havaya kaldırıp ikimizi de kadrja alacak şekilde ayarladım. Art arda birkaç fotoğrafımızı çektikten sonra memnuniyetle gülümseyerek telefonu indirdim. Hemen fotoğrafları incelemeye başladım.

Dört tane fotoğraf çekmiştim ancak Soner sadece bir tanesinde kamera ya bakıyordu. Diğer üçünde bakışları benim üzerimdeydi. Soner'e yaslanmış bir şekilde fotoğrafları incelerken olduğumuz yerde hafifçe sallanmaya başladık.

Fotoğraftaki Soner'in bana olan bakışları öylesine yoğundu ki bir fotoğraf karesine bakıyor olmama rağmen etkilenmeden edemiyordum. Yüzlerimize vuran ışığın parlattığı elaları beni yoğun bir sevgiyle, aşkla izliyordu. "Seviyorum seni ya," dedim dayanamayarak. "Böyle aşırı çok seviyorum."

Güldü. "Ne oldu bir anda?"

"Hiç," dedim. "İçimden geldi."

Konserin devamı tabii ki bu kadar durgun geçmedi. Soner'in kollarının arasından ayrılmadan bütün şarkılara eşlik edebildiğim kadar ettim. Hemen yan tarafımda zıplayıp duran ve uyarmama rağmen sürekli beni ittiren kızla sözlü bir tartışma içerisine girdim. Soner'in beni oradan kalabalığın el verdiğiince uzaklaştırmasıyla ancak son buldu. Kısa süreliğine tüm tadım tuzum kaçsa da tekrar konser havasına girmem uzun sürmedi.

Son ana kadar olabildiğince keyfini çıkarmaya çalıştım. Bugün çıktığım sınavdan sonra bütün bir senenin yükünü atmam açısından bu konser çok yardımcı olmuştu. Gerek sınavım iyi geçtiğinden, gerekse ders çalışmaktan kurtulduğumdan keyfim epey yerindeydi.

Şimdiyse konser alanından çıkmış sahile doğru yürüyorduk. Ben yine Soner'e gerekli gereksiz her şeyi anlatıyordum. Sabırla dinleyip bana karşılık veriyordu. Eskiden sadece beni dinlerdi ama artık saçmalamalarımaya aynı şekilde karşılık verir olmuştu. Mesela çok alakasız yerde en nefret ettiğim renkten bahsediyordum ve hiç sorgulamadan, bu konuyu neden açtığımı düşünmeden bana o renkteki objeleri sayarak ne kadar kötü olduklarını söylüyordu.

Zaten aşk da bu değil miydi? Yanındayken saçmalayabildiğin ve bunu asla sorgulamayan kişiyi bulduğunda gerçekten bu benim ruh eşim diye biliyordun.

Benim en büyük şansım ise bu insana bu kadar çabuk denk gelmiş olmamdı. İlkere asla takık birisi değildim fakat Soner'e gelene kadar iyi olan tüm hisleri, deneyimleri bir başkasıyla yaşamış olmak istemezdim.

Biz çoğu şeyi beraber yaşayarak öğreniyorduk ve bu paha biçilemeyecek kadar değerli bir histi.

19 Ağustos 2023

Cumartesi

Yurt falan zor olur. Ev tutmak daha mantıklı.”

Önümde bin bir çeşit yemekle dolu tabağı hunharca sömürmekle meşgulken gündemimizde çok ama çok önemli bir konu vardı.

Üniversite tercih sonuçları bu sabah itibariyle açıklanmıştı. İstanbul’un diğer yakasındaki, evimize en uzak üniversitenin hemşirelik bölümüne yerleşmiştim. Annemler yurt ya da ev meselesini tartışırken olayın kahramanı ben değilmişim gibi bir rahatlıkta takılıyor, olan biteni izleyip dinliyordum.

Bana göre ikisi de uygundu.

“Ya da Azra’yla birlikte git gel de yapabilirler.” Sevda teyzenin ortaya attığı fikir pek hoşuma gitmedi.

Azra’nın okulu da diğer yakadaydı. Zaten tercih listemizi de aşağı yukarı birbirine benzer hazırlamıştık. Aynı okul çıkmasa da mesafe olarak o kadar uzak değildik. Azra’nın sıralaması benden kat ve kat daha iyiydi, hep istediği tıp fakültesine yerleşmişti. Ben sınava altı ay kala sayısala geçtiğim ve ne kadar çok çalıştığımı iddia etsem de aslında yeteri kadar çalışmadığım için bana göre ortalama bir sonuç getirmiştım.

İlk yetmiş binin içindeydim. Kötü bir sıralama değildi, hemşireliğe de hayli hayli yetmişti. O yüzden kendimi kötü hissetmiyordum.

“Kimse kusura bakmasın ama hiçbir güç bana her gün o yol eziyetini çektiremez.” Azra’ya onay verircesine kafamı aşağı yukarı doğru salladım. “Gidiş geliş günde en iyisinden hesaplarsak beş saat falan yapar. Gün içinde beş saatimi yolda harcayamam.”

Azra’ya, “Ben de harcayamam,” diyerek arka çıktım. O beş saatimi Soner’le geçirmek varken neden yolda ziyan edeyim ki?

Azra'yla annesi sonuçlar açıklandıktan sonra bize gelmişlerdi. Annemle Sevda teyze kısa süre içinde adeta bir gün tabağı hazırlamış, ardından ne yapacağımızı konuşmaya başlamıştık. Azra'yla ben okulun mesafesini çok sorun etmemiştik ama anneler her konuda olduğu gibi bunda da telaşa kapılmışlardı.

“Çözüm yurt ya da ev,” dedi annem.

“Aynen öyle,” dedi Azra. “Tutun ikimizin okulunun ortasında bir ev, orada kalalım. Hafta sonlarında da evimize geliriz. Ne yol sorunumuz olur ne de yurt. İkimiz de bir evi idare edebilecek kadar büyüğüz. Sana uygun mudur, Beste?” Azra'nın konuşmasının sonunda tüm bakışlar bana döndü.

Tereddüt etmeden kafamı salladım. “Bana uygun.” Bakışlarım annemlere kaydı. “Size de uygun olursa.”

“Siz nasıl rahat edecekseniz bize de o uygun olur,” dedi annem. “Yeter ki siz okuyun.”

Sevda teyze de onayladığında geriye sadece bunu icraata dökmek kaldı. Azra internetten ev ilanlarına bakmaya başlamıştı bile. Ben de hâlâ tabağımla ilgileniyordum. Azra ara ara bulduğu evleri bana gösteriyordu. Bazılarını çok pahalı diye, bazılarını da içi kötü diye eledik. Birkaçını geri dönüp bakmak üzere favorilere ekledik.

Azra bir başka evi daha gösterirken bizim evin ziline çalmasıyla oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Bu saatte ya babam gelmiştir ya da apartman görevlisi çöpleri almaya uğramıştır diye düşünüyordum ki kapıyı açmamla bakışlarımın bir çift elayla kesişmesi bir oldu. Bunu beklemediğimden ötürü afalladım. “Soner?” derken şaşkınlığım sesimden belliydi.

Hafıza kaybı falan yaşamıyorsam bugünkü planlarımız arasında Soner'in bize gelmesi yoktu.

“Soner mi?” İçeriden annemin sesi duyulduğunda girdiğim kısa süreli şoktan sıyrıldım. Zaten annemin dibimizde bitmesi de çok uzun sürmedi. “Nerede kaldın oğlum? Gözümüz yollarda kaldı.”

Gözümüz mü?

“Otobüs bekledim uzun süre, o yüzden.”

Annem sevecen bir tavırla, “Hiç sorun değil,” dedi. Ardından imalı bakışları beni buldu. “Beste kapının önünden çekil de çocuk içeri geçsin.” Annem hatırlatana kadar kapının önünde dikildiğimin farkında bile değildim. Hemen geri çekilerek Soner'in içeri girmesi için kapıyı sonuna kadar araladım.

Anlaşılan o ki yine arkamdan bir işler dönmüş, annem benden gizli Soner'i bize davet etmişti.

Soner ayakkabılarını çıkararak içeri geçti. Annem, Soner'in koluna girerek onu salona doğru yürütmeye başladığında arkalarından ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Resmen ikisi de beni umursamıyorlardı. "Sarmayı ne kadar sevdiğini bildiğimden yapınca seni de çağırayım dedim. Uzun zamandır gelmiyordun."

Acaba neden bundan benim haberim yoktu? Kaç seferdir çocuğun karısına en kötü ev halimle çıkıyordum ve işin kötü yanı ergenliğimin zirvesindeyken çektiğim o fotoğraflarımı bile gördükten sonra bu halimden utanamıyor oluşumdu. Bu halim kötünün iyisiydi.

Holdeki aynanın önüne geçip saçımı başımı olabildiğince düzeltmeye çalıştım. İçeriden sesler geliyordu ama annemle Sevda teyze aynı anda konuştukları için çözemiyordum. Sevdiceğimi kurtlar sofrasında daha fazla yalnız bırakmamam gerekiyordu. O yüzden saçımı falan boş verip hemen oturma odasına geçtim.

Tam kapıdan girmek üzereyken Soner'le burun buruna geldik. Daha doğrusu yüzüm neredeyse göğsüne çarpacakken Soner geri adım atarak bunun olmasını önledi. "Nereye?" diye sorduğumda, "Lavaboya," diye cevap verdi. "Elimi yıkayacağım."

Yana doğru kayarak önünden çekildim. Soner yanımdan geçtiğinde salondakilere birkaç saniye kadar boş boş baktım. Onlar da hâlâ kapının önünde dikilmekte olan bana bakıyorlardı. O an aklıma gelen ilk bahaneyi dile getirdim. "Ben de temiz havlu falan vereyim."

Gayet mantıklı bir neden olduğu için sorgulamayacaklarını düşünerek, cevaplarını beklemeden arkamı dönüp banyonun yolunu tuttum. Açık olan kapıdan içeriye sızdığım da sırtımı kapıya yaslayarak kapanmasını sağladım. Lavabonun önünde ellerini yıkamakta olan Soner, bana doğru dönme gereği duymadan gözlerini ayna aracılığıyla benimkilere değdirdi.

İlk önce, "Hoş geldin," dedim. Bunu en başta söylemem lazımdı aslında ama girdiğim ufak çaplı şoktan dolayı unutmuştum. "Hoş buldum."

Sırtımı kapıdan ayırıp bir, iki küçük adımda Soner'in yanına ulaştım. Lavabonun yanındaki duvara sabitlenmiş dolabın kapağını açıp içinden temiz el havlusu çıkardım. "Annemle iyice samimi olmuştunuz haberim olmadan." Bunu söylerken sesimde gizleyemediğim bir sevinç vardı. "Yakında benden gizli dedikodumu da yaparsınız siz."

Günün bilmem kaçınıcı şaşkınlığını yaşayacağım bir cevap verdi. Odukça normal bir şeyden bahsedermiş gibi, “Yapıyoruz zaten,” dedi.

“Ne?” Sesim tahmin ettiğimden daha yüksek çıktı. “Sırtımdan vuruldum adeta,” dedim dehşetle. “Ne demek dedikodumu yapmak?”

Çeşmeyi kapatıp havluya doğru uzandı. Dudakları kıvrılmıştı ve gülüşünü bastırmak için kendini zorladığı her halinden belliydi. “Hakkımda ne konuştunuz? Lütfen söyle, lütfen.”

“Annenle benim aramda.” Havluyu geriye doğru çekerek almasına engel oldum.

“Nasıl ihanete uğradığımı bilmek zorundayım. Hemen anlat bana, çabuk.” Annem deyip bağrıma bastığım, sevgilim deyip kalbime aldığım insanların arkamdan çevirdikleri işlere bakın! Ben dedikodusu yapılacak insan mıydım? Annemle Soner arasında artan ikili dayanışma çok tehlikeli bir hal alıyordu.

Havluyu elimden alırken, “Bilirsen ikimizin de yüzüne bakmazsın,” dedi. Gülüşü tamamıyla yok oldu ve mimikleri fazlasıyla ciddi bir hal aldı.

“O kadar mı kötü?”

Kafasını salladı. “O kadar kötü.”

Dehşete düşmüş bir şekilde ellerimi yanaklarıma bastırdım. “İnanmıyorum size...” Soner’e arkamı dönerek, “Bak bak, sırtımdaki bıçağı görebiliyor musun?” diye sordum. Ben o bıçağın varlığını tüm iliklerime kadar hissediyordum.

Birkaç saniye boyunca ciddi ciddi sırtıma baktı. “Ben bir şey göremedim.”

“Nasıl göremezsın?” Tekrar önüme döndüm. “Kendi ellerinizle yerleştirdiniz ya. Ben ömrüm boyunca bundan daha kötü kazık yemem herhalde.”

Bu işi zirvede bırakmaya karar vermeliydim.

Yaptığı ufak çaplı şakaya son vermiş olmalı ki ciddiyeti yerini keyifli bir ifadeye bıraktı. “Annen arada sana sinirlendiğinde senin hakkında yakınıyor, ben de gözünden düşmemek için onaylıyormuş gibi yapıyorum.”

“Sağ olsun ya,” diye homurdandım. “Bana kızıp seni araması çok özel cidden.”

İdeal kaynana ve damat ilişkisi budur.

Söylediğinde asıl takılmam gereken kısım ancak belli bir süre sonra şimşek gibi kafamın içinde çıktı. “Gözünden düşmemek için onaylıyor musun bir de? İnanmıyorum sana ya. Sevgilinim ben senin, sevgilin.”

“Gibi yapıyorum dedim.” Çok büyük bir ayrıntıydı tabii o tek kelime.

“Pardon,” dedim alayla. “Çok fark etti.”

“Boş versene bunları, şaka yaptım sadece,” dedi ve hiç beklemediğim bir anda belime kollarını sarıp beni kendisine çekerek sarıldı. Bu ani hareketleri artık alıştığım bir şeydi. Biz gittikçe temas bağımlısı bir çift oluyorduk. Ben zaten temas bağımlısı bir insandım ama Soner de bana benzemeye başlıyordu.

“Bugün itibariyle üniversiteliyim,” dedim. Soner’in kolları arasındayken, bir banyonun içerisinde en fazla ne kadar huzurlu olunabilirse o kadar huzurluydum. “Evet,” dedi. Tercihler açıklandığında sevincimi paylaştığım ilk kişilerden biriydi. Sonucumu görür görmez direkt ona mesaj atmıştım.

“Ama hemşirelik tercihi yaptığını bilmiyordum.” Normaldi çünkü bu konuyu annemle babam dışında kimseye açmamıştım. Belki olmaz, belki sonradan vazgeçerim ihtimalini düşünmüştüm.

“Senenin başındaki halime gidip *sene sonunda hemşirelik kazandın* desen çok gülerdi.”

“Eğer sırf ben sana yakıştırdım diye-”

“Hayır,” dedim direkt. “Tamam, başta *acaba mı* oldum, kabul ediyorum ama sonrasında o bölüme yönelmek benim kendi tercihimle oldu. Hangi mesleği yapmak istediğim hakkında en ufak bir fikrim olmadığını sana söylemiştim. Sayısaldaki bölümlerin hiçbirine nasılsa alanım değil diyerek bakmıyordum. Sen söyledikten sonra araştırmak istedim ve araştırdıkça bana göre olabileceğini gördüm. Sırf sen dedin diye yönelmiş olsaydım, o zamandan bu zamana kadar mutlaka sıkılır ve bu fikirden vazgeçerdim.”

Neticede karşımdaki çok değer verdiğim birisi de olsa gelecekte yapacağım mesleğe onun lafıyla sorgusuz sualsiz yönelemezdim. Bir ömür yapacağım işi enine boyuna araştırıp öyle karar vermiştim.

“Kendinden eminsen, istediğin buysa ve en önemlisi mutluyusan bana da senin mutluluğuna ayak uydurmak düşer.”

“Mutluyum,” dedim. Aklımı kurcalayan başka bir soru daha vardı. “Soner,” derken geri çekilerek yüzüne baktım. “Sen sınava girmiş olsaydın hangi bölüme gitmek isterdin?”

Uzun uzun yüzüme baktı. Bu sorum onu derin düşüncelere daldırmış gibiydi. “Bilmiyorum,” dedi sonrasında. “Hiç düşünmedim.”

“Şimdi düşün. Mesela aklına ilk hangi meslek geliyor?”

“Hiçbiri gelmiyor.”

“Ama düşünmedin ki hemen cevap verdin.”

“Düşününce de gelmiyor.”

Nedenini anlamıyordum ama düşünmek istemiyordu. “Yavaş yavaş da olsa düşünmeye başlasan iyi edersin,” dedim gözlerinin içine bakarken. Ne kadar net olduğumu gözlerimden anlasın istedim. “Çünkü o sınava hazırlanacaksın. Her zaman için ne istediğini bilerek başlamak daha kolaydır.”

Gözlerini kaçırarak bakışlarını yere dikti. “Bu konunun peşini hiç bırakmayacaksın, değil mi?”

“Bırakmayacağım. Önümüzdeki sene olmasa, bir sonraki sene olur. Sonraki olmasa, bir sonraki olur. Eninde sonunda kendini toparlamış olacaksın.” Belki de onun gözünde baskılıyor gibi görünüyordum, bilmiyordum fakat Soner’i ilerisi için hayal kurarken ve bunu gerçekleştirmek için çaba harcarken görmeyi delicesine istiyordum.

Soner henüz bir cevap veremeden banyonun kapısı tıklatıldı. Aynı anda birbirimizden uzaklaşırken kapının açılması uzun sürmedi. Azra hafifçe araladığı kapıdan başını uzattı. Bana bakarak imayla, “Yeriniz güzel herhalde gençler?” dedi. “On saattir annene kiralık ev ilanları göstererek sizi unutmamı sağlıyorum ama içeri gelseniz daha iyi olacak.”

“Tamam, geliyoruz,” dedim.

“Bir zahmet bebeğim,” dedikten sonra bakışlarını Soner’e çevirdi. “Merhaba. Bu arada ben, Azra. Beste’nin mahalleden arkadaşayım.” Bu, Soner’le Azra’nın ilk kez yüz yüze geliyordu.

“Soner,” dedi kısaca.

“Biliyorum.” Azra kapıyı kapatırken yapacağını yaptı. “Son bir yıldır bizim kızın ağzından düşmediğinden seni tanımayan kimse kalmadı, merak etme.” Ardından kapıyı hızla kapatıp gitti.

“Abartıyor,” dedim arkasından. Halbuki doğrudu. O kadar çok bahsi geçiyordu ki daha Soner’i sevdiğimi kendi içimde kabullenemediğim zamanlarda bile Azra’ya her telefon konuşmamızda ondan bahsettiğim için Soner’e âşık olduğumu iddia ederdi.

Keyifle güldü. “Tabii ki.”

“Öyle.” Kapıya doğru yürüdüm. “Çıkalım artık.” Babam evde olsaydı Soner’le değil banyoda kalmak, o içerideyken kapısının önünden bile geçemezdim.

Kapıyı açtığımda art arda banyodan çıktık. “Bu arada.” Soner’in önüne geçerek koridorun ortasında durdurdum. “Bugün seni bir yere götürmek

istiyorum. Aslında yarın için planlamıştım ama hazır sen buradayken gidelim diye düşündüm.”

Nereye diye sorgulamadan, “Tamam,” dedi ancak benim içime sinmeyen bir şeyler vardı. Bu nedenle yüzüne kararsızlıkla bakıyordum. “Orada göreceğini beğenecek misin, bilmiyorum. Beğenmezsen de çok tepki verme olur mu? Bunu yapmasaydım kendimi kötü hissederdim.”

Bu tavrım karşısında kaşları hafifçe çatıldı. Bakışları merakla yüzümde kısa bir gezintiye çıktı. Sanki içimi okumaya çalışıyormuş gibi çok derin bakıyordu. “Ne zaman sana tepki verdim?”

“Hiçbir zaman ama... Bu biraz farklı bir şey.” Söyleyip söylememek arasında gidip geliyordum.

“Nasıl bir şey.”

Söylemekten vazgeçerek, “Gittiğimizde görürsün,” dedim. “İçeri geçelim şimdi.”

Soner’in bir şey demesine izin vermeden mutfığa geçtim. Annemlerin hazırladıklarından Soner için bir tabağa doldururken Azra yanıma geldi. İşim bitene kadar Soner hakkında konuştuk. Bana bunca zamandır Soner’in dilimden düşmemesi konusunda ne kadar haklı olduğumu söyledi.

Saatler sonra ilk olarak Azralar gitti. Ev meselesini birkaç gün daha araştıracaktık. Sonrasında uygun olanı tutup yavaştan dizmeye başlayacaktık çünkü okulların başlamasına çok bir şey yoktu. Bir ay falan vardı. Azralar gittikten sonra anneme Soner’le işimiz olduğunu söylediğimde bizim de evden çıkmamıza itiraz etmedi.

Bir saat kadar sonra taksi Soner’i getirmek istediğim yerin önünde durduğunda gergin bir nefes alıp verdim. Şoföre parasını ödedikten sonra arabadan önce ben, ardından ise Soner indi. İlgiyle hareketlerini, tepkisini izlemeye başladım. Elaları yavaş yavaş etrafta gezindi. Gözlerinin fazlasıyla aşına olduğu bu yere bakarken şaşırılmış gibi durmuyordu. Emindim ki daha geldiğimiz yoldan bile neresi olduğunu anlamıştı ama sesini çıkarmamıştı.

“Mezarlığa neden geldik?” diyerek bozdu sessizliği. Bakışları gibi sesi de ifadesizdi. “Annemle abimi daha dün ziyaret ettim.”

Her hafta bir kez de olsa geliyordu. Eskiden, ben henüz hayatında değilken ve acısı yeniyken neredeyse her gün gidiyordu. Zamanla sıklığı azalsa da haftada bir kere bile olsa gitmediğinde vicdan azabı çektiğinden bahsetmişti. Dün mezarlığa gelmiş olması işte bu yüzden şaşıracağım bir şey değildi.

“Annenle abine gelmedik zaten.” Derin bir nefes alıp bakışlarımı gözlerine çıkardım. “Başka birisi için geldik.”

Gözlerimin içine sanki ne demek istediğimi anlamış gibi baktı. Zaten ben de bunu istiyordum. Kimden bahsettiğimi anladığında vereceği tepkiye göre hareket edecektim. Gidip görmek isterse yolu gösterecektim, ters teper ve geri dönmek isterse Soner’e ayak uyduracaktım. Onun isteği ve hisleri daha önemliydi.

Bakışları etrafta gezinirken kısık bir sesle, “Nasıl?” diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırırken omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Nasıl da nasıl işte...”

Anlamıştı. Anlamaması imkânsızdı gerçi.

Annesiyle abisinin mezarlarının olduğu bölgeden biraz uzak bir kısımdaydık. Ne mezarlığın içerisinde ne de dışarısında görebildiğim kadarıyla çok fazla kimse yoktu. Özel bir gün olmadığı için bu sessizliği normal karşılıyordum. Arkamızda kalan taksi gaza basarak yanımızdan uzaklaştığında egzoz borusundan çıkan duman öksürmemeye neden oldu.

Bakışlarımı yeniden Soner’e çevirdim. Bakışlarına oturan kırık bir hüznle mezarlığın girişini izliyordu. Göğsüm acıyla kasılırken, “İstersen,” diyerek gözlerinin bana dönmesini sağladım. “Gidebiliriz. Hiç gelmemişiz gibi düşünebiliriz. Farz et ki ben seni buraya hiç getirmedim.”

Aslında bu yüzden Soner’e söyleyip söylememe ikilemine düşmüştüm ve şimdi düşünüyordum da buraya gelmeden önce neyle karşılaşacağını bilmesi daha doğrudu. Ona söylemeliydim.

Sesli bir nefes alıp verdi. “Hayır,” dedi hemen sonra. “Görmek istiyorum.”

Gerginlikten ötürü tuttuğum nefesim rahatlamış bir şekilde dudaklarımın arasından sızarken hızla kafamı aşağı yukarı salladım. Yine de kesinlikle görmek istediğinden emin olmak için, “Eminsin değil mi?” diye sordum.

Aynı benim gibi başını salladı. “Eminim.” Bakışlarını mezarlığa çevirdi ve daha kısık bir sesle ekledi. “Görelim bakalım.”

“Pekâlâ.” Desteğimi göstermek ve güç vermek istercesine Soner’in koluna girdim. Dokunuşum varla yok arasındaydı. Garip bir şekilde şu an Soner’den çekiniyordum. Burnumu sokmamam gereken bir şeye sokmuşum gibi hissediyordum. Halbuki bu benim her zaman yaptığım bir şeydi ancak ilk kez konu bu kadar önemli ve derindi.

Mezarlığa doğru yürümeye başladık. Son iki haftadır birkaç defa geldiğim için mezarın yerini ezberlemiş sayılırdım. “Aslında aklımda böyle bir şey yoktu. Yani Ada’nın mezarını bulmak gibi bir arayışı hiç düşünmedim. Geçtiğimiz Kurban Bayram’ında babamın bir akrabası için mezarlığa geldiğimizde, mezarlığın belli bir sırayla dizilmiş olduğunu fark ettim. Belli bir bölgede hep aynı yıl içinde ölen insanların mezarları vardı. Yukarılara gittikçe yıllar günümüze daha yakın tarihlere yaklaşıyordu, aşağılara indikçe ise daha eski. Böyle olduğunu görünce kendi kendime *acaba dedim. Acaba denesem Ada’nın mezarını bulabilir miyim?*”

Bunun için saatlerce 2012 yılının ağırlıkta olduğu mezarların arasında gezinmek zorunda kalmıştım. Tek başıma ürperirim diye yanımda Azra’yı da sürüklemiştim.

“Sonra denedim ve buldum. Biraz bakımsızdı çünkü yıllardır kimse gelmemiş.” Birazdan fazla bakımsızdı. Mermeri çamurdan görünmez bir haldeydi, toprağı kuruluştan yer yer çatlamıştı ve üzeri otlarla doluydu.

Girişin hemen yakınlarındaki mezara ulaşmamız o kadar da uzun sürmedi. Ben konuşurken ve Soner sessizce beni dinlerken ne ara yolu bitirdiğimizi anlamadım bile. “Şu taraftan.” Sol taraftaki dar yola saptık.

“Bir de şuradan döneceğiz.” Sağa doğru döndüğümüzde bakışlarımı tepkisini ölçmek istercesine yüzüne çıkardım. İfadesizlik maskesini kuşanmış bir haldeydi ama karşısında bu maskenin ötesini de görebilmeyi çok uzun zaman önce öğrenmiş birisi vardı. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın üzgündü. Benim onu kolundan tutup buradan kaçırırcasına götüreceğim kadar üzgündü. Belki üzölmek bunun yanında az bile kalabilirdi.

Yolun ilerisinde küçük, yarım metre bile etmeyecek o mezarı gördüm. Soner bakışlarımı takip ederek baktığım yöndeki mezarı fark etti. Âdemelması sert bir yutkunuşla hareketlendi. Onunla beraber ben de yutkunma ihtiyacı hissettim. Kalp atışlarım üzüntüden yavaşladı desem yeri ydi.

“Burası mı?” İki kelimelik cümleyi kurmak bile onu fazlasıyla zorladı. Hemen kafamı aşağı yukarı salladım.

“Burası.”

Beni beklemeden küçük ama seri adımlarla mezara doğru yürümeye başladı. Arkasından birkaç saniye kadar bakakaldım. Kardeşinin mezarıyla onu yalnız mı bırakmalı, yoksa yanında mı olmalıydım emin değildim. Sonrasında bu düşünceyi kafamdan defetmem uzun sürmedi. Tabii ki yanında olacak, ona destek verecektim.

Ağır adımlarla Soner'in arkasından ilerlemeye başladım. Mezara vardığımda Soner'in yanında durdum. Görüş açıma giren mezarın üzerindeki rengarenk çiçeklerle dolu görüntü hafifçe tebessüm etmeme sebep oldu.

Soner, "Sen mi diktin bunları?" diye sordu.

"Evet, ben diktim."

Mezarı ilk gördüğümde bakımsız görüntüsü içimi burkmuştu. O şekilde durmasına gönlüm razı gelmemişti. Otları temizlemiş, toprağı nemlendirmiştim. Her gelişimde farklı renkte çiçekler alıp toprağa dikmiştim. "Pek bahçıvanlık yeteneğim yok. Hatta ilk diktiğimde ertesi güne kurur giderler diye düşündüm ama öyle olmadı. Güzel oldular." Eski halini görmesindense bu daha iyiydi.

İlk gelişimde toz topraktan görünmeyen mezar taşı, şimdi tertemizdi. Üzerinde küçücük taşa kocaman harflerle yazılmış yazılar vardı.

ADA ALKIM

DOĞUM TARİHİ: 23.11.2011

ÖLÜM TARİHİ: 19.05.2012

Ada'nın küçük bedeni öldüğünde daha altı aylık bile değildi. Beşinci ayını bitirmek, altıncı ayından gün almak üzereydi. Bu hayatı çok kısacık bir süre yaşamıştı ve ölümü fazlasıyla trajik olmuştu. Bir hırs, intikam uğruna bir bebek canından edilmişti. Bir anne evladından olmuştu, iki erkek çocuk ise kardeşlerinden... Beş aylık ömrüyle abisinin hayatında öyle bir iz bırakmıştı ki Soner ölene kadar kardeşinin acısını yaşayacaktı.

Böyle düşündüğümde Soner'in neden bu kadar çok ölmeyi istediğini daha iyi anlayabiliyordum. Aylar öncesinde intihara kalkıştığı için ona kıızıyordum, kırılıyordum, üzüliyordum fakat onun yerinde olsaydım çok daha kötülerini yapmaya kalkışacağımı da biliyordum.

Acısını bilemediğim için onu yargılamak kolay geliyordu.

Bakışlarım Soner'in profiline kaydı. Gözlerim usulca çatılmış kaşlarında, hafifçe aralanmış dudaklarında, kasılan çenesinde, sık sık yutkunduğu için hareketlenen âdemelmasında birer birer gezindi. Bunu yaptığım için istemsizce kendimi suçlarken buldum. Bunu yapmama, durup dururken Soner'i üzmememe gerek var mıydı?

Suçluluk hissiyle boğuşurken, "Özür dilerim," diyebilirdim.

Elaları ağır hareketlerle bana döndü. Gözlerinin beyaz kısmını çevreleyen kızarıklıkları gördüğümde, anında kendi gözlerimin de dolduğunu hissettim. “Neden özür diliyorsun?”

“Seni buraya getirmemem gerekiyordu. İstesen sen de Ada’nın mezarını bulmayı bilirdin. Sana bir de bu yükü yüklememeliydim.” Gerginlikle alt-dudağını dişlerimin arasına aldım. Ben konuşurken kısıp bakışları yüzümdeydi. Sıkıntılı bir şekilde nefes alıp bakışlarımı kaçırdım. “Özür dilerim.”

“Hayır,” dedi elalarını benden ayırıp mezara çevirirken. Öne doğru bir adım atarak hemen mezarın dibine çöktü. Bir dizi yere yaslanırken elini mezarın üzerindeki çiçeklerin üzerinde gezdirmeye başladı. Toprağın üzerinde bilindik her çeşitten çiçek vardı. Rengarenk, eskisine göre çok daha hoş bir görüntüye sahipti.

Yatıştırıcı sesiyle, “Sen, benim çok daha öncesinde yapmam gereken ama yıllardır cesaret edemediğim şeyi yaptın,” diye konuştu.

Bu dediğinin üzerine tek kelime edemedim. Sadece öne çıkıp hemen yanına, yere çökebildim. Dizimi yasladığım yüzeydeki küçük taşlar derime baskı yaparak ince bir sızı oluşturunuyordu. Umursamadan mezarın kenarına tutunarak destek aldım. Soner’in, “Çok küçük,” dediğini duydum.

Mezarın boyutundan bahsediyor olmalıydı.

“Öyle...” diye mırıldandım. Kendi sesimi ben bile zor duyuyordum.

“Bulduğunda çok mu kötü haldeydi?” Sesinde çaresiz bir tonlama hâkimdi.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Daha fazla üzülmesini istemiyordum. “Çok renksizdi, ben ona yakışır bir mezar olsun istedim.”

Dudağının kenarı ruhsuz bir şekilde kıvrıldı. “Yalan söylüyorsun.”

Evet... “Hayır, söylemiyorum.”

Sırtıma astığım çantanın varlığını yeni yeni hissederken hemen bir kolumdan çıkarıp önüme getirdim. Fermuarını açarak içinden su dolu pet şişeyi çıkardım. “Hadi çiçekleri sulayalım, kurumasinlar.” Elimdeki yarım litrelik şişeyi Soner’in önüne bıraktım ve ardından çantadan diğer şişeyi çıkardım. Çantayı kirlenmesini umursamadan bir kenara bırakıp şişenin kapağını açtım.

Ben yavaş yavaş sularken Soner sessizce beni izliyordu. “Ada’nın fotoğraflarını senin evinde görmüştüm. Çok tatlıydı.” Gördüğüm fotoğraflardan birinde Ada’nın üzerinde pembe bir takım vardı. Beşiğinin içindeydi

ve yumruk yapıp ağzına götürdüğü eli eşliğinde, beşiğinin başında dikilen Soner'e bakıyordu.

“Daha çok küçüktü ama çok gülekti. İnsancıldı. Kucakta gezinmeye bayılıyordu,” derken gülümsüyordu fakat içten bir gülümseme değildi. “Uyumasını hiç istemezdim. Bazen uyuduğu zamanlar bilerek uyandırır, ağlamasıyla beraber annem geldiğinde kendi kendine uyanmış gibi oralı olmazdım. Sonra bir daha uyuyamazdı ve bol bol oynardım onunla.”

Güldüm. “Benim misafir çocuklarına uyguladığım tarife değil mi bu ya?”

Sonra anneleri olayı anladığında bana kızarlardı ama değerdı.

Soner'in de güldüğünü duydum. Elini mezar taşında ölüm tarihi yazan kısmın üzerinde gezdirirken, “On bir yıl geçmiş,” dedi. “Oysa daha dün gibi hatırlıyorum o günü. Her dakikasını, her saniyesini, her ayrıntısını.”

Bu konu hakkında bilirkişi değildim ama insanda büyük etki yaratan travmaların hafızadan asla silinmediğini gayet iyi biliyordum. “Keşke,” dedim çöktüğüm yerde Soner'e yaklaşarak. “Keşke tüm kötü anılarını hafızandan çekip alabilsem.” Bir süper güç hakkım olsa şüphesiz ki bunu dilerdim. “Elimden hiçbir şey gelmemesi o kadar koyuyor ki.”

Kafasını sola doğru eğerek gözlerini benimkilere dikti. “Sen hayatıma güzel anılar katıp, kötülerin etkisini azaltarak elinden geleni yapıyorsun zaten.”

Kafamı omzuma doğru yatırdım. “Yeterli olmuyor.”

“Elinden gelenin çok daha fazlasını yapıyorsun. Onca şeyden sonra kim yanımda dururdu? Gözünün önünde uyuşturucu kullandım, durdun ve yine de beni dinlemek istedin. Böyle bir şeye şahit olan kimse yanımda durmazdı. Seni yok saydım, arkamda bırakacağım yıkımı umursamadan kendimi öldürmeye çalıştım ve sen yine yanımda oldun. Bana arkanı dönmeydin. Şu an bu haldeysen, yanındaysam hepsi senin fedakârlığın sayesinde. Daha fazla ne yapabilirsin ki sen?”

Söyleyeceğim bütün kelimelerimi birer birer yuttum zira bana denilecek hiçbir şey bırakmamıştı. Dizinın üzerinde duran elini yanağıma götürdü. Tüy kadar hafif bir dokunuşla başparmağı çenemin üzerinde gezindi. “Fazlası seni aşar, Beste.”

Elini geri çekti sonra. Titrek bir nefes alarak önüne döndüğünde bakışları yeniden mezara çevrildi. Kafamı yana eğerek yanağıma omzuna yasladım. “Yine de bu, seni böyle görmekten nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor.”

“Zamana ihtiyacım var.” Geçmesi için değil, acısının hafiflemesi içindi.

“Biliyorum.” Kedi gibi yanağımı omzuna sürttüm. “Sana istediğin kadar zaman veriyorum zaten. Sana, bu sürecin sonuna kadar yanında olacağımı söylemiştim.”

Bir kolunu omzuma götürerek beni iyice kendisine çekti. Boştaki eliyle biraz önce önüne bıraktığım şişedeki suyu mezara döküyordu. “Teşekkür ederim.” Zaten küçük olan şişedeki suyun tamamını boşaltması uzun sürmedi. “Kardeşimin mezarını bulduğun için. Sen denemesen, ben sonsuza kadar bu mezarı kendi kaderine terk etmiş olurdum.”

Buraya gelirken almayı beklediğim tepki kesinlikle bu değildi. İçten içe Soner’in ters bir tepki vereceğini düşünmüştüm. O, öyle birisi değildi ancak bu kesinlikle fazlasıyla derin bir konuydu ve o istemeden yapmış olduğumdan ötürü kendimi kötü bir tepkiye hazırlamıştım.

“Teşekkür edilecek bir durum yok ki.” Parmağımla mezarın mermer kısmına sıçrayan küçük bir çamur parçasını temizledim. “Yerimde kim olsa yapardı.”

“Yerinde kim olsa yapmazdı çünkü yerinde kim olsa şu an yanımda olmazdı.”

“Ben olurum.” Derin bir nefes aldım. “Her zaman olacağım.” Bakışlarım tekrar mezara kaydığında sessizce ekledim.

“Göreceksin.”

ÜÇÜNCÜ KISIM

'1

25 Kasım 2024

Beste'nin üniversitedeki ikinci yılı

Kurul haftalarından nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Bardağımdaki dumanı tüten kahveden bir yudum alıp kupayı masaya bırakırken, bıkkınlıkla kafamı salladım. "Bin kez." Azra kafam kadar kalm kitaptan başını kaldırmadan öfkeyle nefesini verdi.

"Öyleyse bin birinci kez söylüyorum. Kurul haftalarından nefret ediyorum." Konuşurken şiddetle kafasını salladığından kalemle yaptığı topuzu açıldı ve koyu kahverengi, uzun saçları omuzlarına döküldü. Bu onu daha da sinirlendirdi ve saçlarını pek nazik sayılmayacak bir şekilde geriye savurdu.

Sınav haftası geldiğinde Azra, Azra olmaktan çıkıyordu.

Gülerek, "Sakin ol," dedim. "Sinirini saçlarından çıkaramazsın." Saçlarını tekrar topuz yaparken bile kitabın kenarına aldığı notları okuyordu.

Üniversiteye hoş geldin.

"Sinirimi o kadar çok şeyden çıkarabilirim ki aklın durur."

Ben sınav haftaları geldiğinde Azra kadar depresif ve sinirli olmuyordum. Bizim derslerimiz de çok ağırdı ve fazlasıyla zorlandığım noktalar oluyordu ama işin sonunda sevdiğim bir mesleği yapacak olmanın düşüncesi içimi rahatlatıp ferahlatıyordu. Hem sinirlensem de bir şey değişmeyecekti. Kendi kendimi kötü etkilemek dışında bir işe yaramayacaktı.

"Bir kişi bile mi bana tercih dönemindeyken *sen salak mısın, tıp okunur mu* demez ya? Bir kişi mi önüme taş koymaz? Ben neden buradayım? Neden bu bölümdeyim? Neden abi, neden?" Azra'nın her sınav zamanında olduğu gibi artık ezbere bildiğim cümlelerini keyifle dinlerken, kafasını kaldırıp bana baktığı an sırtışıma yüzümden son saniyede ancak silebildim.

Acılı halinden faydalandığımı görürse hiç hoş şeyler olmazdı.

“Birazcık senin de götün tutuşabilir mi lütfen?” Masanın üzerinde duran kitabımı önüme ittirdi. “Tek başıma tutuşurken affedersin ama kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Benim bir sonraki sınavım üç gün sonra,” dedim nispet yaparcasına ve kitabı tekrar en uzak köşeye ittim. “Ağla.”

Ara sınav haftasıydık. Ben tüm okul yıllarım boyunca nasıl bir sistem yürütmüşsem üniversitede de aynısını yapıyordum. Günü gününe çalışıyor, sınavlara birkaç hafta kala çalışmalarımı artırıyordum. Sınavdan önceki birkaç güne kadar öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiş oluyordum ve geriye sadece notlarımı okuyup tekrar etmek kalıyordu.

Disiplinli bir insan olmak işte bu noktada çok işime yarıyordu.

Kısılan gözleri eşliğinde, “Senden nefret ediyorum,” diye homurdandı. Sonrasında notlarını okumaya döndü. Onunki benimkinden daha kötüydü çünkü öğleden sonra direkt sözlü bir sınava girecekti.

Azra’ya öpücük attım. “Ben de seni seviyorum bebeğim.”

Yüzünü buruşturdu. “Yağcı.”

“Ayıp.” Yüzüne kınarcasına bir bakış attım. “Yazıklar olsun içimdeki Azra sevgisine.” Bardağımda kalan birkaç yudum kahveyi hızla içerek bitirdim.

Birkaç dakikanın sonunda Azra pes ederek kitabı sert bir şekilde kapattı. Masanın üzerine saçtığı notlarını birer birer toplamaya başladı. “Aman be! Bu saatten sonra çalışsam ne fayda sanki? Kurula kalmış kaç saat?” Ben dokunduğum an kıyameti kopardığı kâğıtları naziklikten uzak bir şekilde kitabının arasına sıkıştırdı. “Manyak oldum iyice.”

“Geldiğimizden beri sana çalışma diyorum.” Öğlen saatlerindeydik ve günlerden pazartesiydi. Hafta sonunu aile evinde geçirmiştik ve öğleden öncemiz ikimizin de boş olduğu için hâlâ okulların olduğu yakaya geçmemiştik. Evden çıktığımızda saat daha erken olduğundan bir kafede oturup kahve içmeye karar vermiştik, o yüzden de neredeyse bir saattir buradaydık.

Azra’nın sınavı olduğu için birazdan kalkıp gidecekti ama benim acelem yoktu. Gitmeden önce görmem gereken birisi vardı; sevdiceğim gibi...

“Daraldım, bunaldım. Bana dedikodu falan anlat, kafamı dağıt.”

“Bütün dedikodularımı sana dün aktardım. Zerresi kalmadı.”

Dudağını büzdü. “Hiç mi yok?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Hiç yok.”

“Bende de hiçbir şey yok. Ders çalışmaktan sınıftaki kimsenin yüzünü göremiyorum ki.”

Masadaki şekerlikle oynarken, “Bir çocuktan bahsediyordun bir ara, ne oldu ona?” dedim.

Gözlerini devirdi. “Diğerleri gibi fos çıktı. Dünyada son erkek o kalsa yine onunla olamazmışım, onu görmüş oldum.”

Bir anlığına duraksadım. Boşluğuma geldiği için kendimi, “Soner mi?” diye sorarken buldum.

Yüzüme anlamadığını belirten bakışlar attı. Mantiğım yeni yeni olayı kavrarırken, “Ha,” dedim uzatarak. “Ben yanlış anlamışım, pardon.”

Hayret dolu bir ifadeyle konuştu. “Aklın fikrin Soner’de resmen.”

“Ya, sen çok hızlı konuşuyorsun kelimeler birbirine karışıyor, ne yapabilirim?”

Tabii tabii dercesine kafasını sallayıp bardağına uzandı. Kahveden bir yudum aldı ama hemen sonra yüzünü buruşturdu. “Soğumuş bu ya. İçmeyi unutmuşum.”

Heyecanla yerimde kıpırdandım. “Hadi sipariş verelim. Garsonumuz bizimle özel olarak ilgilenir.”

Azra gülerek gözlerini devirirken bakışlarım kafenin içinde tanıdık yüzü aramaya koyulmuştu bile. “Kendine sipariş ver. Ben gideceğim şimdi.” Oturduğumuzdan beri içtiğim üçüncü kahvemdi ama garsonumuzun yüzü suyu hürmetine bir bardağı daha rahatlıkla içebilirdim.

Kahve bahane, garsonu görmek şahaneydi.

“O da olur. Hatta tatlı bile yiyebilirim ama onu da bir sonraki siparişe saklayacağım.”

“Sen gerçekten delisin ya.”

Gözlerim nihayet tanıdık elalarla kesiştiğinde saniyesinde dudaklarımda muzip bir sırıtiş belirdi. Kafamı yana doğru yatırıp gülümserken, tek elimi havaya kaldırarak garsona işaret yaptım. “Buraya bakabilir misiniz?” Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü engellemeye çalışırken, elaları diğer masalarda ufak bir gezintiye çıktı. Bizden başka kimsenin bir istekte bulunmadığını görünce seri adımlarla bu tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Hayranlıkla Soner’i izlerken, “Geliyor selvi boylum,” dedim.

Azra beni, “Ağzını kapat, ağzını,” diyerek uyardı. “Salyaların akıyor.”

Gerçekten hafiften de olsa aralık olan ağzımı hemen kapattım. Yeterince değilmiş gibi gün geçtikçe daha da yakışıklı olmaya devam eden sevgilimi gördüğümde, benim ağzımdan salyalar akması da kiminkinden aksındı?

Soner'in tedaviye başlamasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Aralık ayı geldiğinde tam olarak iki yılı bulacaktı. Çok kısa bir süre gibi gelebilirdi ancak birlikte fazlasıyla yol kat etmiştik. İkimizin de hayatında köklü değişiklikler olmuştu.

Ben artık hemşirelik ikinci sınıf öğrencisiydim. Hafta içlerini okulumun hafta sonlarını ise evimin olduğu yakada geçirdiğim bir düzenin içindeydim. Okuldan aşırı samimi olmasam da bir arkadaş grubum vardı. Hatta Soner'i bile onlarla tanıştırmıştım. Çok sık olmasa da aktivitelerimize Soner de katılırdı. İnsanlara karşı eskisi gibi kapalı değildi. Aksine fazlasıyla açıktı.

Hafta içi Soner'le pek görüşemiyorduk ama acısını hafta sonu çıkarıyorduk. Daha doğrusu ben çocuğa sülük gibi yapışıyor, gittiği her yere beni de beraberinde götürmesini sağlıyordum.

Azra'yla aynı evi paylaşıyorduk ve bir öğrenci evine sahip olmak eğlenceliydi. Geceleri çok eğleniyorduk. Bazen Azra'nın geceyi dışarıda geçirdiği günlerde Soner'i eve atıyordum. Beraber yemek yapıp yiyorduk, ders çalışıyorduk, Soner'i denek olarak kullanıp bulduğum yeni tatlı tariflerini ona tattırıyordum, gece sonunda ise birbirimize sarılarak uyuyorduk.

Bir öğrenci evinden alınabilecek maksimum verimi alıyordum resmen.

Geçtiğimiz bu iki yılda Soner tedavisinde epey yol kat etmişti. Olumlu anlamda o kadar çok şey değişmişti ki... Uyuyabiliyordu. Artık geceleri de uyuyabiliyordu. Evet, bazen sorunlar yaşıyor, uykuya dalmakta zorlanıyordu ancak bu eskisi kadar çok değildi. Haftada bir, belki de iki keze kadar düşmüştü. Bu en sevdiğim ve gurur duyduğum konulardan birisiydi.

En önemlilerinden biri de üniversite sınavına hazırlanmaya başlamasıydı. Bu isteğini bana geçen sene açmıştı. Elbette ki onu desteklemiş, nasıl başlayacağı konusunda yol göstermiştim. Şimdi geçen seneden beri haftanın dört günü dershaneye gidiyordu. Sınava ise sayısaldan hazırlanıyordu. Hangi bölümü istediğini bilmiyordum çünkü bunu Soner de bilmiyordu ama sürekli araştırıyordu.

Geçen seneki sınava sadece kendini denemek için girmişti. Ciddi olarak bu sene girecekti.

Geriye kalan boş üç günündeyse bu kafede yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Mesaisi bazen sabahtan öğlene, bazen de öğlenden akşama kadardı. Bu tamamen kafasının dağılması, insan ilişkilerinin gelişmesi için yaptığı bir

şeydi. Doktoru insanların arasına karışması konusunda oldukça ciddiydi. Bunu da hem dersane hem de burası sayesinde aşıyordu. Buradan kazandığı para sayesinde dershanesini ödeme konusunda güçlük de yaşamıyordu.

Kısacası bizim hayatımız genellikle iyi yönde gidiyordu. Güzel gelişmeler oluyordu ve olmaya da devam ediyordu.

Gönlümün efendisi bey elinde kalemle tepemizde bittiğinde, salak salak sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Ciddiyetle, "Buyurun," dedi. "Ne isterdiniz?"

Bir de aramızda böyle ciddi bir duvar vardı ne yazık ki...

Kendisi iş yerindeyken bana karşı oldukça mesafeli yaklaşıyordu. İşe ilk başladığı zamanlarda benim yüzümden bir bardağı düşürüp kırdığından beri aşkla işi ayırma konusunda sınırlar çizmişti. İş saatleri içinde beni gördüğünde adeta bir yabancıymışım gibi davranıyordu.

"Seni."

Bakışlarını elindeki not defterinden ayırarak bana çevirdi. Yüzü ne kadar ciddi olursa olsun gözlerinin içinde gülümsemeye yakın bir ifade vardı. Gözümden kaçmazdı. Buna rağmen duruşunu bozmadı ve uyarırcasına boğazını temizledi. "Ne istersiniz?" dedi üstüne bastıra bastıra.

"Ee," dedim birkaç saniye düşünür gibi yaparak. "Yine seni."

Bu esnada Azra eşyalarını çantasına koyuyordu. Ayağa kalkarken bana doğru eğilerek, "Gidiyorum ben, görüşürüz," dedi ve yüzüme imalı bir şekilde sırtıtarak bakıp yanımdan ayrıldı.

Soner gözlerini etrafta gezdirdi. Tüm kafeyi tarayan bakışları en nihayetinde yeniden bana döndüğünde, derin bir nefes alıp verdi. "Siparişiniz yoksa başka müşterilerle ilgilenmem gerek."

Ciddiyetini yerim.

Gülmemek için yanağımı dişlerimin arasına alırken ellerimi sabırsızlıkla masaya vurdum. "Kardeşim, istediğimi söylüyorum ama sen beğenmeyip getirmiyorsun. Var siparişim, var. Buralarda bir yerde kaybettiğim sevgilim var, bulamıyorum kendisini. Onu istiyorum."

Dudağını ıslattı hafifçe. Yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade vardı. "Sevgilinizi göremedim hiçbir yerde. Sanıyorum ki bizde öyle birisi kalmamış."

"Hayda," dedim harfleri uzatarak. "Durduk yere sevgilimizden olduk, iyi mi? Emin misiniz kalmadığından? İyice bakınsaydınız, belki kıyıda köşededir."

Açıkçası bu ciddi tavrını ne zamana kadar koruyabilecekti, merak ediyordum.

“Eminim. Kıyıda da köşede de öyle birisini göremedim.” Benimle konuşuyordu ama bir yandan da başka müşterinin onu çağırmadığından emin olmak için bakışlarını sürekli kafede dolaştırıyordu. *Garson ruhu desen var.*

“Siz yine de bir daha kontrol edin. Böyle siyah, dağınık saçlı birisi. Saçları yumuşaktır; insanın dokundukça dokunası, kokladıkça koklayası gelir. Bazen yüzüme değip huylandırır ama o his bile çok güzeldir.” Yanağımı avucumun içine yaslayıp Soner’e hayranlıkla baktım. “Ela renginde gözleri var ama uzaktan kahverengi gibi dururlar. Yanına yaklaşmadığın sürece gözbebeklerinin etrafını çevreleyen yeşilleri fark edemezsin. Bunu benim dışımda fark edebilecek kimse yok sanırım şu anda yeryüzünde. Beni görürse aşkla bakar, bak oradan tanıyabilirsin onu.”

Soner kısılan gözleri eşliğinde beni ilgiyle dinliyordu. Ciddiyeti sonunda dağılmaya başlıyordu. Ben bu tatlı dilimle yılanı deliğinden çıkarmakla kalmaz, yola bile getirebilirdim.

“Görüp görebileceğin en yakışıklı erkektir kendisi. Dönüp hayranlıkla bakıyorsan bil ki sevgilimi görmüşsündür. Kendisi işi gereği siyah pantolon ve beyaz gömlek giyiyor. Bir insana, bir gömlek en fazla bu kadar yakışabilir. Bir insan, bir gömleği en fazla bu kadar güzel taşıyabilir.” İçimden kendi kendime son bir ekleme yaptım. *Bir insan bir gömleğin içinde en fazla bu kadar etkileyici ve ateşli durabilir.*

En sonunda isyan edercesine, “Beste...” dedi. “İş saatleri içerisindeyken rahat dur.” Artık ciddiyetini aşmış sayılırdım.

“Duramam,” dedim dürüst bir biçimde. Hatta daha etkili olsun diye inatlaşan bir çocuk edasıyla omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sevgilimi istiyorum.”

“Yarım saat daha sabret. Birazdan işim bitecek.” Bunu söylerken bakışları ilerideki bir masaya takıldı. Ben de aynı yöne baktığımda iki genç kızın Soner’e işaret yaptıklarını gördüm. Soner tekrar bana döndü. “Bir şey istiyor musun?”

Daha önce de burada sayısız kez gördüğüme emin olduğum kızlara bakarken içimde engelleyemediğim bir kıskançlık dalgası büyümeye başladı. “Kahve.” Sesim istemsizce sertti. “Her zamankinden.”

Soner masanın üzerindeki adisyondan kahve yazısının yanma beşinci çizdiği de attıktan sonra onu çağıran kızların masasına ilerledi. Ellerimi masanın üzerinde sıkıca birbirine kenetledim. Kızları burada ilk ya da sadece birkaç kez görmüş olsaydım böyle hissetmezdim ama neredeyse her

gelişimde buradaydılar. Hep de başka garsonlar varken masalarına Soner'i çağırırlardı.

Yanılan tarafın ben olduğumu umarak içim içimi yerken onları izledim.

Kızlardan birisi Soner onlara yaklaşırken saçını başını düzeltme girişiminde bulundu. Bakışlarım kısıldı. Soner masalarına geldiği andan itibaren biri pek orali olmasa da saçını düzelden kız, bu mesafeden bile belli olan bir cilveyle onunla iletişimdeydi. Dişlerimi birbirine bastırırken kız menüye uzun uzun bakmakla meşguldü. Bir menüye, bir de Soner'e bakıyor sonra da ona bir şeyler diyordu.

Keşke dudak okuyabilseydim dediğim anlardan birindeydim. Ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

Soner sohbeti olabildiğince kısa tutmaya çalışıyordu. Zaten bakışları da kızda fazla oyalanmıyor, sık sık diğer masalarda da geziniyordu. Bu esnada iki kez göz göze geldik ve adeta nefes bile almadan onları izlediğimi fark etti ama bundan çekinmedim. Sevgilimi kıskanıyor olmam gayet doğal bir şeydi.

Kısıtlamaya girmedığı sürece kıskançlık o kadar da kötü bir şey değildi.

Kimse benim sevgilimden hoşlanamaz kafasında bir insan da değildim. Ne de olsa insandık ve birilerini beğenmek, hoşlanmak gayet normal şeylerdi. Kız da saygı sınırını aşmadığı sürece ortada bir problem yoktu ancak içgüdüsel olarak negatif hislerim coşuyordu.

Ben karşı masaya dalmış giderken yanı başımdan gelen tok sesle beraber tüm dikkatim bir anda dağılıverdi. "Bu deli kız yine gelmiş."

Kafenin sahibi Hasan amcaydı bu. Soner'in patronuydu ancak bir patrona göre fazla yumuşak bir yapıya sahipti. Altmışlı yaşlarında, bembeyaz olmuş saçları ve kısa boyuyla tam anlamıyla tonton bir amcaydı.

Hasan amcayı görünce ister istemez tüm olumsuz duygularla yüklü havası dağılıyordu insanın. Gülümsedim. "Senin gelmediğin zamanı kıyamet alameti olarak adlandıracam," dediğindeyse gülüşüm derinleşti.

Soner cumartesi, pazar ve pazartesi günleri burada çalışıyordu. O günlerde de bu yakada olduğum için buradan çıktığım söylenemezdi. Dersimi bile burada çalıştığım günler oluyordu. Hasan amca da bu durumu biliyordu. Kendisi aynı zamanda babamın arkadaşlarından birisi olduğu ve yıllara dayanan bir tanışıklığımız olduğu için tavırlarımda rahattım.

"Ben bu gidişle burada yatıp kalkacağım, Hasan amca."

"Kafem yatakhane değil küçük hanım, kusura bakma." Sahte bir üzüntüyle dudağımı büzdüm.

“O kadar yıllık hukukumuz var. Beni dışarıda mı bırakacaksın?”

Bilmem dercesine dudağını bükerken, omuzlarını havaya kaldırıp indirdi. Bakışlarım kınarcasına bir hal alırken karşı masada hissettiğim hareketlilikle o tarafa döndüm. Soner şükür ki sonunda masanın yanından ayrılabilirdi. Dakikalardır sevgilime cilve yapan kız da arkasından otuz iki dışarı çıkarak Soner’in gidişini izliyordu.

“Bu kızlar daimi müşterimiz,” dedi Hasan amca. Bildiğim bir şey olduğu için şaşırmadım. “Seninkinin yüzü suyu hürmetine genç kızlar kafeden ayrılmıyor. Çok doğru bir garson seçimi yapmışım.”

Sert olduğunu düşündüğüm ama dışarıdan bir o kadar da gülünç durduğuna emin olduğum bakışlarımın odağı Hasan amca oldu. “Ben iyice kudurayım diye yapıyorsun, değil mi?”

“Doğruları söylemek de suç olmuş.”

“Doğrular bu kadar can sıkıcıysa söyleme lütfen.” Neyse ki sevgilimize güvenimiz tamdı da gözümüz arkada kalmıyordu. Ya şerefsiz, haysiyetsiz, işi gücü karı kız olan tiplerden birine âşık olsaydım? O zaman ne yapacaktım acaba?

“Can sıkıcı olup olmadığı beni ilgilendirmez.” Hasan amca masaya yaklaşarak boş olan iki bardağı aldı ve doğruldu. “Senin de evin, yurdun, okulun yok mu be kızım? Gitsene biraz oralara. Sonra neden seni kafeye alıyorum diye babandan lafı ben yiyorum.”

Şaşkınlıkla, “Aa,” dedim. “Babam da abartıyor artık.”

Dile kolay iki yıldan fazla süredir sevgilim vardı. Artık bunları aşması ve alışması gerekiyordu. Turşumu kuracak hali yoktu ya. “O da babanla senin aranda, ben karışmam. Hadi ben gittim, seninkini birazdan salarım.” Hasan amcaya bakarken minnetle gülümsedim. Ne kadar erken salarsa o kadar iyiydi.

Hasan amca elinde bardaklarla beraber kafenin mutfak bölümüne geçerken, eşzamanlı olarak içeriden Soner çıktı. Hasan amcayla karşılaştıklarında duraksayıp kafasıyla selam verdi. O arada Hasan amca, Soner’e bir şeyler söylediğinde Soner’in bakışları benim olduğum masaya kaydı. Hasan amca her ne dediyse kafasını sallayarak onayladıktan sonra elinde bardaklarla dolu olan tepsiyle beraber az önceki kızların masasına ilerledi.

Masaya ulaştığında tepsiyi tek eline alıp kızların bardaklarını önlerine bıraktı. İş bittiğinde gitmek için hareketlenmişti ki cilve yapan kız Soner’i durdurdu. Kız masadaki peçetelikten bir tane peçete alıp nereden çıkardığını bilmediğim bir kalemle üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

İşi bittiğinde peçeteyi ortadan ikiye katlayıp Soner'e uzattı. Soner boş bakışlarla peçeteye bakarken bana jeton ancak düşebildi. Muhtemelen *Instagram* kullanıcı adını veya numarasını yazıp Soner'e vermeyi amaçlıyordu. Ağzım açık bakakaldım.

Sevgilimi kurtlar sofrasında bir başına bırakmışım da haberim yokmuş. Kim bilir ben yokken bu kafenin içerisinde neler neler dönüyordu?

Hasan amcayla bunların dedikodusunu yapmam şarttı.

Neyse ki aşırı sadık sevgilim kızın ısrarcı tavırları karşısında peçeteyi aldığı gibi tekrar masanın üzerine bıraktı. Kıza birkaç kelimelik, olabildiğince kısa bir cevap verdikten sonra masanın yanından uzaklaşarak bana doğru yürümeye başladı. Kız, aynı benim az önceki halim gibi şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış bir şekilde Soner'in arkasından bakakaldı.

Dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme oluşurken Soner yanıma ulaşp, kalan son bardağı önüme bıraktı. Tepsiyi kolunun altına sıkıştırırken etrafına kısa bir bakış attı ve ardından cebinden çıkardığı küçük bir çikolatayı önüme bıraktı.

"Senin için mutfaktan çaldım," dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Hasan amcanın sadece belirli içeceklerin -ki bunlar da menünün en pahalı içecekleri oluyordu- yanında ikram edilmesi için Almanya'dan özel olarak getirttiği çikolatalardan biriydi. Soner de benim bu çikolatayı ne kadar sevdiğimi iyi biliyordu.

Yarım bir gülüşle, "Çaktırma," dedi.

Alaycı bir tavırla konuştum. "Bir hırsıza âşık olmuşum."

Aynı şekilde güldü ve şakama ortak oldu. "Kızım belalıyım diyorum, anlamıyorsun."

"Çok acı bir şekilde anladım." Çikolatayı elime alarak salladım. "Benim için çikolata çalmışsın resmen."

En masum hırsızlık değildi de neydi bu şimdi?

"Yalnız," dedi uyarırcasına bir baskınlıkla. Elimi tutup masanın altına indirdi. "Öyle havada sallamazsan daha hoş olur."

"Merak etme, kimse hırsız olduğunu öğrenmez." Çikolatayı avucumun içine hapsedip elimi masanın üzerine çıkardım. "İkimizin arasında sır."

Güldü. Kafasını iki yana sallarken, "Şu önlüğü çıkarıp geliyorum," dedi ve yanımdan ayrıldı. Bu, mesaisi bittiği anlamına geliyordu. Heyecanla oturduğum yerde hareketlendim. Bugün beraber kütüphaneye gidecektik.

Ben sınavlarıma çalışacaktım, Soner de sene sonundaki o büyük sınava. Maniayla kütüphane buluşmasından daha güzel plan var mıydı? Sanmıyordum.

Soner önlüğünü kasanın arkasında bir yere bıraktı ve kasayla ilgilenen çalışanla biraz konuştuktan sonra yine bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslanırken, istemsizce bakışlarım az önceki kızlara kaydı. Cilveli kızın bakışları hâlâ Soner'deydi. Ona çaktırmamaya çalışır gibi kaçamak bakışlar atıyordu fakat kendisi Soner'in umurunda değildi zaten. Gözünü dikip bön bön baksa bile Soner oralı olmazdı.

Sevgilim masama yaklaştıkça kızın bakışları arada beni de yokluyordu. İlk göz göze gelişimizde bakışlarını hemen kaçırdı ancak ikincisinde dik dik bakmayı sürdürdü. Umursamaz bir tavırla önüme dönerek, tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturan Soner'i göz hapsine aldım.

"Anlat bakalım," dedim harfleri uzatarak. Sorgulayıcı bir tavırla ellerimi birleştirdim. "Daha önce kaç kız sana peçeteye *Instagram* adlarını yazıp vermeye kalkıştı?"

Beni daha da huzursuz edecek bir cevap verdi. "*Instagram* adını değil, numarasını yazmış."

Dehşetle, "Daha kötü!" dedim. "Bir de karşıma geçmiş düzeltme yapıyorsun."

"Ortada yanlış bilgi dönmesin diye," dedi. Keyifle gülüyordu.

Getirdiği çikolatayı masanın üzerine attım. "Al çikolatayı da git buradan. Utanmaz, bir de gülüyor. Al çikolatayı, numarasını yazan kızlara götür." Güvendiğim dağlara kar yağmıştı resmen. *Gözüm kapalı güvendiğim sevgilime de bakın.*

"Tamam tamam," dedi çikolatayı alırken. Masanın üzerindeki elimi tuttuğunda geri çekmek istedim ama tutuşunu sıkılaştırarak buna engel oldu. Çikolatayı avucuma bırakırken, "Şaka yaptım sadece," diye ekledi.

Ters bir ifadeyle, "Gül gül öldüm," diye mırıldandım. Tavırlı olsam da çikolatayı almayı ihmal etmedim. Almanyadan gelen çikolataydı sonuçta. Yalandan yaptığımız iki tavır karşılığında boşa giderse üzülürdüm. "Bundan sonra sana çalışmak yok." Tüm hıncımı çikolatanın paketinden çıkarırcasına sert bir şekilde paketi açtım. "Otur, evinin erkeği ol. Seni resmen kurtlar sofrasına bırakmışız. Allah bilir daha arkamızdan neler neler dönüyor da haberimiz yok!"

“Evinin erkeği mi? Başka ne istersin?” derken elalarındaki keyif dolu parıltılarla beni izliyordu.

Yapmacık bir şirinlikle sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. “Okumayacaksın. Sana sınav falan yok. Hemen bugün o dershaneden kaydını siliyorsun.”

“Peki,” dedi hiç sorgulamadan kabullenmiş bir şekilde. “Başka emrin?”

“Bu kadar,” dedim ve çikolatadan bir ısırık aldım. “Evinde otur. İzin almadan dışarı çıkma, yeter.”

Şaka yapıyor da olsam bu düşünce çok iğrenç geldi. İroni yaparken bile tutan özgürlükçü ruhum sağ olsun...

“Çocuklarımıza da bakayım mı hayatım?” Dalga geçercesine konuşmasıyla ciddiyetle kafamı salladım.

“Aksi mümkün olabilir mi hayatım?” Sevimli bir şekilde gülümseyerek kafamı omzuma doğru yatırdım. “Erkek dediğin evinde oturur, çocuğuna bakar. Evi temizler, akşama yemek yapar. Bu işin raconu budur koçum.”

Soner dediklerimin arasından en alakasız şeye takıldı ve isyan edercesine konuştu. “Hayatımdan koçuma nasıl terfi edebildim ben?”

Bilmem dercesine ellerimi iki yana kaldırdım. “Hayat böyledir. Bir bakmışsın aşkım, canım, cicim; bir de bakmışsın koçum, aslanım, agam. Beğenemiyorsan numarasını veren bol ne de olsa, onlara gidebilirsin.”

Gülüştünü biraz da olsa bastırıp ciddi bir hal almaya çalıştı. “Bugüne kadar numarasını veren kimse olmadı. Ayrıca kimseye karşılık da vermiyorum. Yani gözünün arkanda kalmasını gerektiren bir durum yok.” Zaten bildiğim gerçekleri dinlerken yüzümde huzurlu bir gülümseme belirdi. Güvenin ne kadar güçlü bir kavram olduğunu şimdi daha çok fark ediyordum. Şaka falan yapıyordum ancak bunlar işin tamamen goygoyuydu. Soner’in bana olan sadakatini sonuna kadar hissettiğimden içimde hiçbir şüphe veya korku oluşmuyordu.

“Biliyorum, ben işin dalgasındayım.” Hâlâ elimde tuttuğum çikolatayı Soner’e uzattım. Küçük bir çikolataydı, en fazla iki ısırıkta bitiyordu. Kalanını Soner’in yemesini istiyordum. “Sana ayırdım, ye.”

Kafasını sola doğru çevirerek ağzına sokmaya çalıştığım çikolatadan kurtuldu. “Ben sevmem, sen ye.”

Fazla itiraz etmeden çikolatayı geri çektim. Nadir bulabildiğim çikolatalardan biri olunca paylaşmak konusunda o kadar da ısrarcı olamıyordum. Kalanını ağzıma atarken, “Buraya daha sık gelmem şart oldu,” dedim.

“Zaten sık sık geliyorsun,” diyerek arkasına yaslandı.

Kaşlarım hayretle havalandı. “Ne oldu? Yoksa şikâyetçi misin?”

“Asla,” dedi hızla. Bu cevaba karşılık benim ciddiyetimin yok olması ise saniyeler sürdü. “Gözümün önünde olman hoşuma gidiyor. Yorulunca sana bakıyorum, bir anda tüm yorgunluğum geçip gidiyor.”

Şimdi oturduğum yerde eriyip gidecektim. Ağzı her zamanki gibi yine çok iyi laf yapıyordu. Azarlar gibi konuştum. “Ani itiraflar yapıp kalbimin ritmini bozmasana.”

Dediğimi umursamadan masanın üzerindeki iki elimi avuçlarının arasına aldı. “Bugün ne yapıyoruz?” diyerek başka konuya geçerken bakışlarımı ellerimizden ayırmadım. Bir elimi sıkıca tutmuşken diğer elimin parmaklarıyla oynuyordu. Bu hareketi her yaptığımda olduğu gibi içimi bir burukluk kapladı. Yavaşça yutkunarak bakışlarımı yüzüne çıkardım.

“Kütüphaneye gidiyoruz. Ben perşembe günü olan sınavıma çalışıyorum, sen de ders çalışarak bana eşlik ediyorsun.”

“Güzel,” dedi. Hemen ardından elimi kendine yaklaştırıp üzerine dudaklarını bastırdı. Derin öpücüğüyle eş olarak gözleri kapanırken yine ve yine hızlanan kalp atışlarımın işimi hiç de kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Karşımdaki görüntüye içim eriyerek bakarken, “Soner,” dedim mırıltıyla. Dudakları tenimden ayrıldığında içimi bir boşluk hissi kapladı. “Bayağıdır doğru düzgün konuşamıyoruz.” Bu dönem biraz yoğun başlamıştı ve aynı şekilde de devam ediyordu. İçten içe Soner’e zaman ayıramıyormuş gibi hissediyordum. Böyle olunca da içimde kötü bir his oluşuyordu. “Mutlu musun? Hayatının şu anki akışından memnun musun?”

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bu esnada parmaklarımla oynamaya devam ediyordu. “Mutluyum, memnunum. Neden olmayayım?”

Soner’deki gözle görülebilir değişikliklerden birisi de negatif düşüncelerin aksine artık pozitif düşünebiliyor olmasıydı. Artık karşımda her olaya karşı en olumsuz yönünden yaklaşan Soner yoktu.

“Bilmiyorum, sordum sadece.” Kıvranıp durmayı bırakarak asıl karın ağrımı dile getirmek adına konuşmaya başladım. “Ben biraz seni ihmal etmeye başladığımı düşünüyorum ama gerçekten elimde olan bir şey değil. Dönem başladığından beri tonla ödev yüklüyorlar. Ödevler bitti diye seviyorum sonra bir bakmışım sınav haftasıdayım. Zaten haftanın sadece iki günü bu taraftayım. Sana eskisi kadar vakit ayıramıyorum gibi hissediyorum. Özür dilerim.”

Bütün konuşmam boyunca beni ufak bir tebessümle izledi. “Bu düşünce senin o güzel aklına birden nereden düştü?”

Tam bu noktada *ya güzel aklım mı* diye cilve yapsam ne olurdu?

Omuzlarımı kaldırıp indirerek, “Öyle hissettim, birden düşmedi,” dedim.

“Haftanın iki günü bu tarafta olmana rağmen her an yanımdasın zaten, Beste. Senin bu düşündüğün, bir an bile aklımdan geçmedi. O yüzden saçma sapan şeylerle kafanı yorup kendine dert edinme.”

“Ciddi misin bunları söylerken, yoksa ben üzölmeyeyim diye mi diyorsun?”

“Ciddiyim tabii ki. Sen kendi kendine kafanda kuruyorsun. Düşünmediğim asla da düşünmeyeceğim şeyleri nasıl bulabiliyorsun, anlamıyorum. Öyle bir şey yok.”

“Peki ikna oldum.” Aslında pek ikna olduğum söylenemezdi. Soner öyle bir şeyi aklının ucundan geçirmemiş olsa bile bir kere ben kendimi buna inandırmıştım ve aksinin olması için çabalayana kadar rahat duramazdım. Her konuda aşırı detaycı düşünceye sahip olmak böyle bir şeydi.

“Bugün seni eve atayım mı yakışıklı?”

Azra bu geceyi kütüphanede geçireceğini söylemişti. O yüzden Soner’i gönöl rahatlığıyla eve davet edebilirdim. Tabii bunun öncesinde Azra’ya da soruyordum. Ne de olsa ikimizin ortak eviydi ve giren çıkanlar konusunda rahatsız olmasını istemiyordum.

“Yarın sabah dersane var.”

Üzöntüyle dudak büktüm. Bazen Soner’in de artık hareketli bir hayatı olduğu gerçeğı aklımdan çıkıyordu. Yüzümün aldığı hali fark etmiş olacak ki, “Ama bir gün ekersem bir şey olmaz,” dediğinde tüm üzöğün tavrım bir anda dağıldı ve gülümsedim.

“İstemem yan cebime koy misali.” Bir elimi Soner’in hapsinden kurtarıp kalan kahvemi içmek için bardağı uzandım. “Hem ben sana ders çalıştırırım. Matematiğim ve biyolojim hâlâ çok iyi sayılır.”

Tabii ders çalışabilir miydik, bilmiyordum. Disiplinli kişiliğim Soner’in yanında tüm işlevini yitiriyordu ve derslerden olabildiğince kaytarıyordum. Hadi ama... Kimse sevgiliyle sarılmak, beraber film izlemek veya daha başka şeyler yapmak varken ders çalışmak istemezdi.

“Neden tüm planlarımız ders çalışmak çerçevesinde şekilleniyor?” diyerek haklı bir soru sordu. Sınav haftasında olan masum bir öğrencinin planları başka neyin çevresinde şekillenebilirdi ki?

“Başka ne yapmak istersin?”

Bakışlarını masaya dikerek birkaç saniye ciddi ciddi düşünmeye başladı. Gülüşüm daha da büyürken bunun altından ne çıkacağını merakla beklemeye koyuldum. “Mutfaktayken seni izlemeyi seviyorum. Sen yine yeni tarifler dene, ben de seni izleyeyim.”

Ders çalışmaktan kaçmak için her yolu denemesi çok özeldi.

“Sen dersten mi kaytarmaya çalışıyorsun yoksa?”

Hemen karşı çıktı. “Asla.”

Tabii...

“Ama deneyecek yeni tarifim yok.” Gerçekten de yoktu. Sosyal medyada gezinirken gördüğüm her tarifi sonra yapmak üzere kaydeder, canım sıkıldıkça da mutfığa girip bulduğum tarifleri denerdim ancak uzun zamandır yeni bir tane kaydetmemiştim. “Sarma sar o zaman.”

“O olabilir bak.” Soner’e ellerimle sarma sarmayalı epey zaman olmuştu.

“Yavaştan yola çıkalım o zaman.” Kahvem kafama dikip bitirerek kupayı masaya bıraktım. “Malum kıta değiştireceğiz.” Sadece hafta sonları gelip gidiyor olsam da yol o kadar uzun sürüyordu ki her seferinde yolun bitiminde yorgunluktan ölüyordum.

Soner’le beraber ayaklandığımızda önce içtiğim kahvelerin ödemesini yaptım. Bu süre zarfında kasanın başında bekleyen Hasan amca bize takılmadan edemedi. Soner’in benim için aldığı çikolatayı fark etmiş olmalı ki esprileri bu konunun üzerinde döndü.

Soner sadece iki aydır burada çalışıyordu. Buraya işe girmesine babam vesile olmuştu. Babam, kız babası ayakları çizse de Soner’le aralarında asla çözümediğim bir bağın oluştuğunun herkes farkındaydı. Soner’i seviyordu ama aynı zamanda bunu belli etmemek için elinden geleni de yapıyordu. Soner de babamın yanındayken eskisi kadar çekingen değildi, fazlasıyla rahattı.

Hasan amca da Soner’i seviyordu. Zaten çalışanlarına çok önem veren bir insandı ve Soner’in de adamın gönlünde taht kurması çok zor olmamıştı.

Her zaman dediğim gibi Soner’i sevmemek imkânsıza yakın bir şeydi.

Beraber kafeden çıktığımızda, Soner kolunu omzuma atarak bedenimi kendisine doğru çekti. Kafam göğsüne yaslanırken derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. Kaç gün, kaç ay, kaç yıl geçtiği fark etmeksizin bu koku ciğerlerime sızdığı an, kalbim hep aynı tepkiyi vermekten asla vazgeçmeyecekti.

16 Temmuz 2025

Çarşamba

Elimdeki anahtarı yuvasına yerleştirip yana doğru çevirirken, hareketlerim o kadar yavaştı ki şu basit eylemi yapmam bile normalden daha uzun sürdü. Açılan kapıyı yavaşça ittirerek ayakkabılarımı çıkardım ve parmak uçlarıma basarak eve girdim. İçeri girmemle beraber tüm evi sarmış olan Soner'in kokusu buram buram burnuma dolarken yüzümde engellemediğim bir gülümseme oluştu.

Aynı yavaşlıkla kapıyı kapattıktan sonra anahtarı kaybetmemek adına hemen çantamın içine attım. Soner'in evindeydim ve sabahın bir köründe olduğumuz için muhtemelen uyuyor olan sevgilimi uyandırmamak için oldukça temkinli hareket ediyordum.

Soner bu eve taşındıktan aylar sonra bir yedeğini çıkardığım evinin anahtarı çantamdan hiç eksik olmazdı. Ona ulaşamadığım zamanlarda evine gelip bakmak için aldığım bir önlemdi ama hiç bu amaçla kullanmamıştım çünkü Soner'e ulaşamadığım bir zaman dilimi hiç olmamıştı. Anahtarı genelde keyfi olarak geldiğimde sürpriz yapmak için kullanıyordum.

Çantamı girişteki vestiyerin üzerine bırakıp Soner'in odasına doğru yürüdüm. Hafif aralık kapının önünde durduğumda Soner'i yatağında uyurken buldum. Yüzüstü yatıyordu. Bir kolu yastığın altındaydı ve yaz mevsiminde olduğumuz için üzerinde çok ince bir örtü vardı. O da beline kadar örtülüydü. Dağınık saçları alnına dökülüyordu. Yüzü kapıya doğru dönüktü ve gördüğü rüyadan olsa gerek, hafiften çatık olan kaşları net bir şekilde görüş açımdaydı.

Kapının önünden çekilerek odanın içine girdim. Temkinli adımlarla yatağa kadar yaklaştığımda içime Soner'in yanına kıvrılıp uyuma isteği doldu ancak hemen bu düşünceyi kovaladım. İşaretparmağımı tüy kadar hafif bir

dokunuşla iki kaşının ortasına değdirdim. Bu dokunuşumla beraber kaşları gevşerken hafifçe hareketlendi ama bu, uyanması için yeterli olmadı. Zaten hemen şimdi uyanmasını da istemiyordum.

Elimi yatağa bastırarak Soner'in üzerine doğru eğildim. Kendimi tutamadığım için yanağına ufak bir öpücük bırakıp hızla geri doğruldum ve odadan uçarcasına çıktım. Çıkmadan son bir bakış attığımda hâlâ uyanmamış olduğunu görmek beni bir nebze de olsa rahatlattı.

Önce banyoya girip ellerimi güzelce yıkadım. Ardından da mutfığa geçerek güzel bir kahvaltı hazırlamaya giriştim. Soner kahvaltıda patates kızartması yemeyi çok severdi. O yüzden önce kızartma yapıp sonra da masayı kurdum. Yarım saatin sonunda gelirken pastaneden aldığım poğaçaları masaya bıraktığımda kahvaltı hazırды. Kendi kendime neşeyle konuştum. "Bitti."

Soluğu tekrar Soner'in odasında aldığımda bu defa hareketlerim yavaş falan değildi. Adeta koşarak odanın içine daldım ama yatakta Soner'i görememek odanın ortasında durmama sebep oldu. "Soner?" diye seslenirken tam arkamı dönmek üzereydim ki belime dolanan kollar hareketlerimi kısıtladı.

Anında dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Kafamı omzuna yaslayarak, "Günaydın," dedim. "Ne ara uyandın?"

"Çok olmadı." Yüzü boynuma gömüldüğünde huylandığım için istemsizce kafamı o yana yatırdım. Dudaklarını boynuma bastırmadan hemen önce ekledi. "Mutfaktan sesler gelince uyandım."

Halbuki o kadar da sessiz olmaya çalışmıştım.

"Bugün harika bir gün," diye konuştum keyifle. Neden harika bir gün olduğunu o sorgulamadan önce ben cümlemin devamını getirdim. "Sınav sonuçları açıklanmış."

"Hımm," dedi sadece. "Öyle mi olmuş?"

Ne kadar da umurundaydı öyle...

"Evet. Sabah uyanır uyanmaz *Twitter*'da açıklandığını gördüm ve soluğu burada aldım. Bilgisayarını getir, kahvaltı yaparken sonucuna bakalım." Şüphesiz ki bir aydır sonuçları beklerken ondan daha çok heyecanlanmıştım. Hatta kendi sınav sonucumu bile bu kadar heyecanla beklememiştim.

"Bakarız." Benim kadar heyecanlanmamıştı.

"Niye bu kadar hevessizsin ya? Merak etmiyor musun?" Soner'in kollarının arasından sıyrılmadan arkamı döndüm. Yüz yüze geldiğimizde ilk

birkaç saniye ellerimi koyacak bir yer bulamadım. Kollarımı omzuna yaslayarak alttan alttan yüzüne baktığımda ilk dikkatimi çeken şey, alnına düşen saçlarındaki nemdi. Muhtemelen yüzünü yıkadığı içindi. Parmak uçlarımla nemli saçlarına dokundum.

“Az çok sonucu tahmin ediyorum. O yüzden merakla beklediğim söylemez. Bilmeseydim meraklanırdım.”

Sınavının iyi geçtiğini söylemişti. Boş bıraktığı sorular olduğunu ama işaretlediklerinin yüzde doksanından kesin emin olduğunu da eklemişti. “Yine de önemli olan sıralama ve bu, seni her zaman şaşırtabilir. Mesela ben aynı netlerle bir sene önceki sınavda ilk elli bin yapabiliyorum diye sevinirken gelen sonuç çok alakasız çıkmıştı.”

“Sonuç nasıl gelirse gelsin, bana yeterli olacak.”

Bu doğrudu. Ne de olsa çok değil, bundan iki yıl öncesinde benim sınava hazırlandığım dönemde Soner sınava girmeyi dahi aklından geçirmiyordu. Sonuç ne gelirse gelsin, hangi bölüme ve üniversiteye yerleşirse yerleşsin hepsi Soner için çok büyük bir gelişme olacaktı.

“Peki,” dedim gülümseyerek. “Sen öyle diyorsan.”

Hâlâ sonucu bir an önce görmek istiyor olsam da şimdilik bu konuyu göz ardı etmeye çalıştım. “Hadi kahvaltıya geçelim.”

“Ondan önce,” diyerek kollarıyla belimi daha da sıkı sardı. “Günaydın öpücüğü yok mu?”

Gülmeden edemedim. “Sen benimle dura dura benim gibi arsızlaşmaya başladığının farkında mısın?” diye sorgulasam da Soner’e doğru yaklaşan da ben oldum. Yüzlerimiz arasındaki mesafenin kapanmasında Soner de yardımcı oldu ve dudaklarımızı birleştirdi. Birbirimize derin bir öpücük bahşederken kollarım boynuna dolandı, parmaklarım saçlarının arasında kayboldu.

Saniyeler sonra geri çekildiğimde bu durumun Soner’in pek hoşuna gitmediği sessiz homurtusundan anlaşıyordu. “Hadi kahvaltıya, hadi.”

Pek hevesli olmasam da kollarının arasından sıyrılıp masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarını iki elimle birden kavradım. “Şu sonuca da bir an önce bakalım, yoksa merakımdan ikiye ayrılacağım.”

Bilgisayarla beraber odadan çıkarak mutfığa geçerken, Soner de peşimdedeydi. Mutfaktaki masanın bir kısmında bilgisayar için yer açarak oraya yerleştirdiğim esnada, Soner de masayı inceliyordu. “Döktürmüşsün yine.” *Ne sandın* der gibi Soner’e baktım.

“Benim mutfağa girip de döktürmediğim bir gün olabilir mi acaba?”
Saçlarımı özgüvenle omzumdan geriye savurdum.

“Egonu yesinler.” *Sen yiyeceksen olur aslanım.*

Sandalyeyi çekerek oturduğunda ben de bardaklara çay doldurup karşı-
sındaki yerimi aldım. Soner bilgisayarın açma tuşuna bastığında bekleme-
ye başladı. Bir yandan da tabağını dolduruyordu. Bense sonucu görmeden
hiçbir şey yiyemeyeceğimin farkındaydım. Sıralamasının iyi olduğunu gör-
mem sonra da keyifle kahvaltımı yapmam gerekiyordu. En azından planım
bu şekildeydi.

Bilgisayar açıldığında Soner klavyenin üzerinde ellerini hareket ettirdi.
Yönü bana ters kaldığı için ekranı göremiyordum. Dakikalar süren sessizli-
ğin ardından, “Sisteme girilmiyor,” dedi.

“Sayfayı sürekli yenile.”

“Deniyorum.”

Birkaç dakika geçtikten sonra midemin kasılmasıyla açlığa daha fazla
dayanamayacağımı fark ederek tabağımı kahvaltılıklarla doldurmaya başla-
dım. Sabahın köründe, daha annemle babam uyanmadan evden çıktığım
için bir şeyler yemeye fırsat bulduğum söylenemezdi.

Kahvaltımın yarısına geldiğimde bir kez daha sordum. “Hâlâ açılmıyor
mu?”

Ağzı dolu olduğu için kaşlarını havaya kaldırıp indirerek cevap verdi-
ğinde ofladım. “Sonucuna bakan sitede bekleyeceğine çıksa, bakamayanlar
girer en azından,” diye söylendim. Kendi sonucuma bakarken de aynı bu
şekilde saatlerce beklemek zorunda kalmıştım.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Soner hâlâ siteye girememişti. Masayı bile
toplayamamıştık, öylece oturmuş siteye girmeyi bekliyorduk. “Güzel bir
sonuç gelirse ne tercih vereceğini düşündün mü?”

“Bilgisayar mühendisliği veya mimarlık.”

Bu zamana kadar bu soruya hiç net bir cevap vermemişti. Aklında
bir şeylerin şekillendiğini gördüğüm ilk anın bu olduğunu söyleyebilir-
dim. “İkisinin de olduğu karışık bir liste mi, yoksa arasından birisini mi
seçeceksin?”

“Sadece birisi. Bilgisayar mühendisliğine daha yakınım gibi. Muh-
temelen o olur.” Bu esnada sayfayı yenilemeye devam ediyordu. “Açıldı,”
dediğinde saniyesinde heyecanla oturduğum sandalyeden kalkıp Soner’in
yanında bittim.

Soner bilgilerini sisteme girdi. Açılan yeni sayfada sınav sonuçları kısmına girerken nefesimi tutmuş bekliyordum. Bir elim Soner'in omzuna tutundu. Çok meraklanmadığını söylüyordu ama elimin altındaki kaslarının ne kadar gerilmiş olduğunu hissedebiliyordum. Nihayetinde sınav sonuç belgesi ekranda belirdiğinde doğrularına ve yanlışlarına baktım. Fazla yanlış yoktu, soruları boş bırakmasının faydası ortadaydı.

Soner ekranı kaydırarak sıralamaların yazdığı kısma indi. Diğer alanlardaki sıralamasını es geçip sayısalı gördüğümde şaşkınlıkla ekrana baktım.

İlk elli beş binin içindeydi.

"Oha," diye mırıldandım. "Çok iyi." Aslında şaşırmam anlamsızdı. İki yıla yakın bir süre sınava hazırlanmıştı ve bu sürenin bir buçuk yılında sürekli dershaneye gitmişti. Çalışmasını oradaki rehberlik hocasının programlarına uyarak sürdürmüştü ve tam anlamıyla sıfırdan başlayan birisi değildi. On ikinci sınıfın ilk dönemindeki matematik sınavından yüz alarak tüm sınıf grubunu haberi olmadan kudurtmuş bir öğrenciydi.

"Tebrik ederim!" Sessizce ekrana bakan Soner'e sarıldım. Karşılık vermesi biraz uzun sürdü çünkü kendisi de şaşkındı. Bu kadarını onun da beklemediği açıktı.

Ben ayakta olduğum için Soner'in kafası karın hizama geliyordu. Kollarımı omuzlarına sıkıca sardığımda o da kollarını belime doladı. Bu pozisyonda ekrana, yaptığı doğru yanlış sayılarına, sıralamasına defalarca kez bakarken üstüme beklemediğim bir duygusallık çöktü. "Bunu beklemiyordum," dedi Soner aynı benim gibi bakışlarını ekrandan ayıramadan.

Bir şey diyemedim çünkü konuşursam sesimin titreyeceğinden eminim. Zira çoktan dolan gözlerim bu duygusallığı hızlıca üzerimden atmam konusunda bana yardımcı olmuyordu. Soner'i tanıdığım ilk zamanlar aklıma geldikçe gözlerim daha da doluyordu. Nereden nereye kadar gelmişti ve tüm bunlar yaşanırken yanında olduğumdan, şu anda kendimi fazlasıyla garip hissediyordum.

"Beste?" Sanki duygusallığımı hissetmiş gibi kafasını kaldırıp bana bakmaya çalıştığında, yüzümü başka yöne çevirerek ağlamak üzere olduğumu görmesini engelledim.

"Beste, bana bakar mısın?" Bu anı saçma sapan bir duygusallıkla batırdığım için bakamazdım.

Boğazımı temizleyerek konuştuğumda sesimin titrememesi en büyük avantajımdı. “Ben bir lavaboya gideceğim.”

Soner’den ayrılarak mutfaktan çıkmak üzere hareketlenmiştim ki Soner ellerimden tutarak buna engel oldu. “Kaçamazsın öyle,” diyerek bedenimi kendisine doğru çevirdiğinde göz göze geldik. Elaları ağlamak için kendimi sıkıştırdığımdan dolayı muhtemelen kıpkırmızı olmuş suratımda ufak bir gezintiye çıktı ve ardından boştaki sandalyeyi kendisine doğru çekerek beni üzerine oturttu.

“Neden ağlıyorsun, anlat şimdi.” Elleri hâlâ ellerimdeydi.

“Ağlamıyorum ki.” Tam o anda bana ihanet edercesine bir damla gözyaşı yanağıma doğru süzüldüğünde, gözlerimi yumarak Soner’in sorgulayan bakışlarından kaçmaya çalıştım.

“Yalancı,” dedi gülerek. Akan gözyaşını elinin tersiyle silmeyi ihmal etmedi. “Anlat güzelim, neden ağlıyorsun?”

Tüm her şeyi göz ardı edip gülümsedim. Gözlerimi aralarken kafamı omzuma yatırarak, “Ya,” dedim. “Güzelin miyim gerçekten?”

“Böyle cilve yaparak sorularımdan kaçabileceğini sanıyorsan...” Birkaç saniye kadar duraksayarak bana baktı. Ardından pes edercesine omuzlarını indirdi. “Doğru sanıyorsun.” Gülümsemem genişledi. Bu halime asla dayanamadığını iyi biliyordum.

Soner’e doğru yaklaşarak dudağının kenarını öptüm. Dudaklarımı iki saniye kadar o noktada bekletip geri çekildiğimde elalarında gördüğüm sersemlemiş bakış, kalbime zararlı geldi çünkü yine göğüs kafesimden çıkmak istercesine atmaya başlamıştı.

Ama kendisini toparlaması da hızlı oldu. “Anlat hadi.”

Ne yaparsam yapayım fayda olmayacağını anladığımda, neden duygusallaştığımı dile getirmekten başka çarem olmadığını kabullendim. “Ben de bilmiyorum. Üzerime aniden bir duygusallık çöktü. Sanırım geçmişini düşününce...” Yanlış bir kelime kullanmak istemediğim için çok derine inmedim. “Sendeki değişimi ve gelişimi görmek beni çok gururlandırıyor.” Bakışlarımı ellerimize indirdim. “Seninle çok gurur duyduğumu fark ettim. O yüzden duygulandım biraz işte ama merak etme, hepsi mutluluktan.”

Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla beraber gözlerim kapanırken, yüzümü yanağıma saran ele bastırarak Soner’e kedi gibi sırnaştım. Başparmağı çenemi okşuyordu. Göremesem de dudaklarındaki minik tebessümü hayal edebiliyordum.

“Bunun için mi ağladın yani?” Pozisyonum el verdiğince kafamı salladım.

“Ağlamak demeyelim de...” Düşündüm ama başka bir şey bulamadım. “Başka uygun bir kelime bulamadım,” diye tamamladım sözümü.

Sesli gülüşünü duyduğumda gözlerimi araladım. Elimi yanağımdaki eline götürürken parmaklarımın sarıldığı bileğindeki dikiş izlerini hissettim. Dudaklarımı o izlere bastırdım. Soner buraya dövme yaptırmamıştı. Aksine o izle barışmıştı.

O yüzden sürekli görmek zorunda kaldığı bu dikiş izini bulduğum her fırsatta öpüyordum. İzlerini geçiremezdim belki ama minik, güzel anılar bırakabilirdim. Tüm çabam, baktığında yaranın oluştuğu anı değil de benim yaralarından öptüğüm anı hatırlasın diyeydi.

Birbirimizin bakışlarında kaybolup giderken içimde tarifi imkânsız bir huzur vardı. Soner mutluydu, ben mutluydum ve garip bir şekilde çoğu şey yolunda gidiyordu. Şimdi huzurlu olmayacaktım da ne zaman olacaktım?

Bir hafta sonra Soner tercih listesini oluştururken de bir ay sonra tercih sonuçları açıklanırken de yerleştiği üniversiteye kaydı yapılırken de ve devam eden daha nice günlerde de ben devamlı Soner’in yanındaydım. Tıpkı bir zamanlar ona söylediğim gibi, Soner beni öperek kabullendiği gibi ben-den kurtulamamıştı.

Zaten o da kurtulmayı istememişti.

14 Aralık 2026

Pazartesi

SONER ALKIM

Elimde tuttuğum koca poşeti masanın üzerine bırakıp tekli koltuğa bedenimi bırakırken, derin bir nefes alarak bakışlarımı yıllardır haftada en az üç sefer görmeye aşına olduğum yüzün sahibine çevirdim. Doktorum beni tebessümle izlerken, “Hoş geldin, Soner,” dedi.

“Hoş buldum,” diye karşılık verdim. Arkama yaslanıp koltukta rahat bir pozisyon alırken çenemle masaya bıraktığım poşeti işaret ettim. “Getirdim hepsini.”

“Alabilir miyim?”

Poşeti masadan alarak doktora doğru uzattım. “Getirdim getirmesine ama neden getirdiğimi bilmiyorum.” Kadın poşeti aldığı gibi içine göz gezdirmeye başladı. “Hatta yıllardır tüm bu kutuları atmak yerine neden toplattığınızı da bilmiyorum.”

“Birazdan anlayacaksın.”

Kadın poşeti kucağına bırakıp elini içine daldırdı. İçindeki ilaç kutularını birer, ikişer çıkarıp masanın üzerine dizmeye başladığında sabırla olacıkları izliyordum. Bunlar tedavinin başlangıcından beri -tam dört yıldır- kullandığım ilaçların kutusuydu. Hiçbiri bittiğinde çöpü boylamamıştı çünkü doktorum daha ilk zamanlarda bana atmamamı, bir köşede biriktirmemi söylemişti. O zamanlarda da garip gelmişti ama yine de dediğini yapmıştım. Şimdiyse iki gün önceki seansımızda, gelirken biriken kutuları getirmemi söylediği için hepsi buradaydı.

Son ilaç kutusuna kadar hepsini masanın üzerine yığıldığında karşımdaki görüntü beni şaşırtmadı dersem yalan olurdu. Poşetin içindeyken veya

kullanırken farkında olmasam da burada yığınla ilaç vardı. Bunların hepsini nasıl bitirmiştım?

İki eliyle birden masayı göstererek, “İşte,” dedi. “Son dört yılın.”

Gözlerimi kutuların arasında gezdirdim. “Pek iç açıcı bir manzara değil gibi.”

Bir insanın yılları kullanmak zorunda olduğu ilaçlarla, onların üzerindeki etkileriyle geçmemeliydi. “Sadece gördüğünle ilgilenirsen evet, pek hoş bir manzara değil fakat eğer ilk ilacını aldığın günle bugünü karşılaştırarak bakarsan işler değişir. Aradan geçen koskoca dört yıldan bahsediyoruz, Soner. Arasındaki dağlar kadar değişimin farkındasın, değil mi?”

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onaylamak dışında bir şey yapmadım. Haklıydı. Aradaki fark asla inkâr edemeyeceğim kadar çoktu. Zaten bu koltuğa her oturuşumda bir önceki seanstan daha farklı olduğumu hissediyordum. Bu, benim şimdiye kadar ihtimal dahi veremeyeceğim bir şeydi. Bir gün iyileşmek için adım atacağım ve o yolda sonuna kadar ilerleyeceğim geçmişteki bana söylense epey gülerdi.

Tabii kullandığı uyuşturuculardan sonra içinde gülebilecek kadar duygu kııntısı kalmışsa.

“Ve bu değişimin de ne kadar zor olduğunun bizzat farkındasın. Sen yaşadın, sen gördün.” Yine kafamı salladım. Bu süreçte en çok yoran şey, şüphesiz ki kullandığım ilaçlardı. En belirgin özelliği vücuduma yüklenen yorgunluktu. Az olduğunu söylesem de bazen bu yorgunluğun dozunu aştığı oluyordu.

“Her neyse şimdilik bunları bir köşeye bırakalım,” dediğinde bakışlarım doktora çevrildi. “Nasılsın, Soner?”

“İyiyim.”

“Gerçekten iyi misin, yoksa geçirtilmiş bir cevap mı bu?”

Omuzlarımı gererek arkaya atarken kendimden emin bir şekilde cevap verdim. “Gayet iyiyim.” Bu dediğime inanabilirdi çünkü ne zaman buraya gelsem hep dürüst olmuştum. Kötüysem kötüyüm derdim, iyiysem de iyiyim.

“İlaçlarının bitmiş olması lazım, not defterimde öyle görünüyor,” derken defterinin sayfalarını karıştırıyordu.

“Evet, bir haftadır kullanamıyorum.” Reçetesiz alınamadığı için buraya gelmeyi beklemem gerekiyordu ve geçen hafta ilacımın bittiğini söylediğimde şimdi yazmayacağını söylemişti.

“Kullanmadığın bir hafta boyunca öncesinden farklı hissettiğin bir an oldu mu?”

Düşündüm bir süre. “Olmadı sanırım. İlaç saatleri için kurduğum alarmlar çalmasa kullanmadığının farkında bile olmazdım.”

“Çok güzel bir gelişme. İlaçlarını kullanmasan bile eskiye dönmediğini görmüş olduk. Uyuşturucuya olan tutumun ne? Olur ya bir an gelir ve kendini kaybedersin, yeniden kullanmak istersin. Bunlar yaşandı mı hiç yakın zamanda?”

“Uyuşturucu midemi bulandırmaktan başka bir etki yaratmıyor artık bende.”

“İlaçlarını kullanmadığın son bir haftada uyku problemleri yeniden gün yüzüne çıktı mı?”

“Hayır, deliksiz uyuyorum.”

Neredeyse yarım saat boyunca bunlar gibi tonla soru sordu. Her verdiğim cevap, doktorumu daha da memnun ederken benim içimi de bir rahatlık kaplıyordu. Bu, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

“Son bir yıldır ilaçlarının dozunda azalmaya gidiyorduk. Geçen sefer ilaçlarının bittiğini söylediğinde bilerek sana yeni ilaç yazmadım. Kullanmadığın zamanlar verdiği tepkileri görmek istedim. İlaçlı tedavini bitirmemiz için geriye dönüş var mı, hâlâ başladığımız yerde miyiz diye görmemiz gerekiyordu.”

“Bitirmek mi?”

“Evet,” diyerek onayladı. “Her geçen ayda dozunu yavaş yavaş düşürdük. Şimdiyse tamamen bitiriyoruz. Şu saatten sonra ilaç kullanmak vücuduna zarar vermekten başka bir şey değil çünkü ilaçsız da normal yaşantına devam edebiliyorsun. Her hafta sadece bir kez buraya geleceksin ama bunu bir seans değil de arkadaşınla sohbet etmek gibi gör. Seninle konuşacağız, hayatının gidişatı hakkında sohbet edeceğiz. Olur da kötüye giden bir şeyler olursa ve yeniden ilaçlara ihtiyaç duyarsan belirli periyotlarla yine ilaç tedavisi görürsün ama o zamana kadar şunu söyleyebilirim ki,” derken ilaç kutularının hepsini bir köşeye itti. “Tedavinin en zor süreci bitti.”

Gözlerim kutularla doktor arasında gidip gelirken duyduklarımın doğruluğuna inanmak biraz zor geliyordu. “Geriye bunun sürekliliğini sağlamak kaldı.”

“Bu kadar çabuk mu?” Oysaki bu sürecin başındayken en az on yılımı iyileşmek için harcayacağımdan neredeyse emindim.

“Aslında bakarsan dört yıl kısa bir süre değil. Tedavi sürecin *daha uzun yıllar sürer* düşüncesine kendine alıştırdığın için sana kısa geliyor. Daha uzun sürmemesinin sebebi senin kararlılığın ve değişmeyen düşüncelerindi. Eğer tedavinin orta yerinde pes etseydin, tahmin edersin ki bu o kadar da kolay olmazdı. Dört yıl boyunca tek bir düşünceye odaklandın. Hayatında büyük yer kaplayan Beste için iyileşmek istedin ve her defasında dile getirdin. Sonrasında yeni bir düşünce daha eklendi yanına; kendin için iyileşmek. Hayallerin, gelecek planların arttıkça iyileşme hızın da aynı oranda arttı. Şimdiyse bunun sürekliliği için savaşıcağız ama bunu kesinlikle tedavi sürecinin bir parçası olarak görme. Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki tedavin bitti. Başardığın şey için kendinle gurur duyabilirsin.”

Bu sözlerden sonra konuştuğumuz hiçbir şeye tam olarak kafamı veremedim çünkü zihnimin içinde tek bir şey dönüyordu; bir an önce buradan çıkıp Beste’ye gitmek ve onunla bu haberi paylaşmak.

Gözlerine dolacak olan yaşları şimdiden tahmin edebiliyordum.

BESTE SONGUR

Blok dersin bitimiyle beraber masanın üzerindeki eşyalarımı toplarken kafam kazan gibiydi. Sabahtan beri kısa aralıklarla art arda derse girip çıkıyordum ve tek dileğim, eve gidip kendimi yatağa atmaktı. Düşüncesi bile yorgunluğumun yarısını alıp götürüyordu.

Sınıftan çıkarak merdivenlere yöneldim. Labirentten farksız bir binamız olduğu için bu okulda dördüncü yılımda bile olsam bazen kaybolduğum zamanlar oluyordu. Neyse ki bu defa dersimin olduğu derslik karışık bir yerde değildi. Sadece bir kat merdiven inmem gerekiyordu. Merdivenleri inerken fakültenin girişine bakınıyordum. Binaya girince ilk başta kocaman bir alan karşılıyordu insanı ve bu kısım hep kalabalık olurdu.

Sınıftan bir arkadaşım yanımda belirlediğinde beraber sohbet ederek fakülteden çıktık. İkimizin de ortak sorunu bugünün ne kadar yoğun geçtiği. Söylene söylene açık alanda ilerlerken okulun ana çıkış kapısına ne ara geldiğimizi fark etmedim bile. Tam anlamıyla okuldan çıktığımızda karşıya geçmek için etrafa bakınıyordum ki bakışlarım bir çift ela gözü teğet geçip başka yöne çevrildi fakat kendimi toparlayıp yeniden o tarafa bakmam uzun sürmedi. Bir an yorgunluktan beynim bana oyun oynuyor

sandım ama hayır, Soner tam karşımdaydı ve bana doğru bakıyordu. Yüzünde bu yorgunlukta bile kalbimi zorlayacak kadar harika bir gülüş vardı.

Hızlı bir şekilde arkadaşım ile vedalaşıp yolun karşısına geçtim. Soner okulumuzun karşısındaki parkta onu rahatlıkla görebileceğim bir alanda duruyordu. Elleri montunun cebindeydi ve ben yanına doğru ilerlerken gülüşü yüzünden hiç silinmedi.

Soner ve bu kadar uzun süre aralıksız gülümsemek... Bende biraz şüphe uyandırmıyor değildi.

“Ben artık aniden karşıma çıkmalarına şaşırmıyorum,” dediğimi aramızda kısa bir mesafe olduğu için duyduğundan emindim. Gülümseyerek kafamı omzuma doğru yatırdım. “Aksine seviniyorum.”

“Güzel sürprizler yapıyorum.” Yanına ulaştığımda bir elim kitapla dolu olduğu için tek kolumu boynuna dolayarak Soner’e sarıldım. Anında sarılışıma karşılık verirken, derin bir nefes alarak yüzüne değen saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettim. “Benim de seni bir an önce görmeye ihtiyacım vardı zaten.”

“Bir şey mi oldu?”

Sarılmamızı sonlandırarak geri çekildim. “Seni görmeye ihtiyacımın olması için bir nedene mi gerek var?” diye sordum kaşlarımı havaya kaldırıp sorgular bir hal alarak.

“Hayır, kötü bir şey oldu sandım.”

“Kötü bir şey oldu,” dedim. Merakla yüzümü inceledi. “Sabahtan beri o dersten çık, diğerine gir derken beynim buharlaşıp havaya karıştı. Bu gayet de kötü bir şey.”

Gerçekten kötü bir şey olduğunu sandığından olsa gerek, bu cevabıma karşılık boş boş yüzüme bakmakla yetindi ama bunu yaparken bile yüzü gülümsemek için geriliyordu. “Bana bir şey olmadı ama sana olmuş gibi.”

“Ne olmuş?”

“Bilmem,” dedim. “Neredeyse iki dakikadır aralıksız gülümsüyorsun. Bir yerimde bir şey var da ona mı gülüyorsun?” Sanki bir şey olsa anlayacakmışım gibi elimi yüzümde gezdirmeye başladım.

“Hiçbir şey yok.”

“Ama hâlâ gülüyorsun. Bir şey var.” Kafamı eğip bakışlarımı bedenimde gezdirdim. Yüzümde değil de vücudumda mı bir şey vardı? Ama hayır, burada da yoktu.

Sorunun bende olmadığını anlayınca bakışlarımı yüzüne çevirdim. En sonunda, “Ya neye gülüyorsun, neye?” diye isyan ettim. *Söyleyin biz de gülelim* diyen öğretmenlere bağlayacaktım birazdan.

Tek kelimelik bir cevap verdi bana. “Bitti.”

Dehşetle bakakaldım. Korkuyla, “İlişkimiz mi?” diye sordum.

Yüzündeki gülümseme silinirken hafifçe kaşları çatıldı. Ben ise taramalıya bağladım. “Benden ayrılıyor musun? Benden ayrıldığın için nasıl bu kadar mutlu olabilirsin ya? Kafayı mı yedin sen?” Parmak uçlarımda yükselip avuç içimi alnına değdirdim. “Hayır, hasta da değilsin ki. Ben bilmeden sana bir şey mi yaptım? Söyle düzel-”

Kollarını belime sarıp beni kendisine doğru çektiğinde konuşmayı kes-tim. Bu hareketi panik halimden sıyrılmamı sağladı. Beni sarıp sarmalıyorsa benden ayrılmazdı. “Hayır, ondan bahsetmiyorum. İlişkimizi bitirmek istediğimi nereden çıkardın sen?”

Rahat bir nefes aldım. “Ee, bir anda bitti dedin. Ne anlamamı bekliyordun?”

“Tedavim bitti anlamındaydı o.”

“Ha,” dedim geçiştirircesine. “Öyle desene ya!” Kurduğu cümle sonraki saniye kafama dank etti. “Ne? Nasıl bitti? Gerçekten mi bitti, yoksa *benim için bitti, keyfi olarak gitmiyorum* manasında mı bitti?”

Güldü. “Gerçekten bitti. İlaç kullanmayacağım. Haftanın üç günü seanslara gitmek zorunda olmayacağım. Bitti, Beste. Bitti.”

“Bitti...” diye tekrar ettim. “Bitti.” Bunu algılamam ve kabullenmem biraz uzun sürecek gibi duruyordu. Gerçekten *bitti* diyordu. Gün içinde kullandığı ilaçlar, onların etkileri, sürekli doktora gitmek zorunda kalması... Bunların hepsi bitmişti. Bu, şu an karşımda sağlıklı birisinin durduğu anlamına geliyordu.

“Şaka değil, değil mi?” Gerçi böyle bir şeyin şakası olur muydu, bilmiyordum ama emin olmalıydım.

“Değil.” Bunu duymamla beraber kitabı hiç önemsemeden yere bırakıp kollarımı boynuna doladım. Sıkı sıkıya sarılırken dolan gözlerimi, alnımı omzuna yaslayarak gizledim. “Başaracağını biliyordum.” Sesim titredi. “Bugünü iple çekiyordum. Bir gün karşıma geçip tedavinin bittiğini söylediğin günün hayalini kuruyordum.”

Yalan değildi.

Geri çekilip gözlerine baktığımda, "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım.

Aynı benim gibi fısıldayarak, "Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim," dedi. Sonra gözlerimin içine bakarken Özdemir Asaf'ın şiirinden olduğunu tahmin ettiğim ufak bir alıntı söyledi. "*Varlığım, varlığından.*"

Ezbere bildiğim şiirin devamını getirdim. "*Bir nefes aldığında, sanki birden sonbahar rüzgârı içime dolar.*"

Bu şiire ikimizin ortak aldığı bir şiir kitabında rastlamıştım. Soner altını renkli kalemle çizmişti. Dikkatimi çektiği için defalarca kez okumuştum ve istemsizce ezberlediğimi yeni fark ediyordum.

Benden kaynaklanan duygusal havayı dağıtmak yine bana düştü. Neşeyle karışık bir heyecanla konuştum. "Bugünü kutlamalıyız! Hem de en güzel şekilde. Bugünü dolu dolu geçirmeliyiz çünkü bugün senin yeniden doğduğun gün." Yere attığım kitabımı alıp çantama tıktırdım. "Yeni hayatının ilk günü diyelim bugüne ve her yıl kutlayalım."

Beni ilgiyle dinleyen Soner'in koluna girerek onu çekiştirmeye başladım. Birkaç saniye içerisinde günümüzü nasıl geçireceğimizi planlayıp heyecanla ona aktarırken, Soner de beni hafif bir tebessümle izliyordu.

Eve gidince Soner'in manevi olarak yeniden doğduğu gün olarak sonsuza kadar aklıma kazınsın diye bugünün tarihini bir kenara yazıp etrafını kalplerle süsleyecektim.

Yeniden doğuşun kutlu olsun, Soner.

15 Ocak 2027

Cuma

Yorgunluktan dolayı sarsak adımlarla dinlenme alanına doğru yürürken, bugün kaçınıcı kez yaptığımı bilmeden bileğime takılı olan saati kontrol ettim. Bugünkü stajımın bitmesine tam olarak son yarım saat kalmıştı. Yine ve yine yaklaşan sınav haftası sebebiyle stajla ders çalışmalarımı beraber yürütmeye çalıştığım yoğun bir temponun içindeydim. Geceleri ders çalışıyor, hafta içi üç gün de staja geliyordum. Özellikle son birkaç gündür beynimin yerinde olmadığına emindim.

Uykusuzluktan esneye esneye ilerlerken herhangi bir doktora yakalanmamak adına temkinli bir şekilde etrafa bakınıyordum ki hemen önümde beliren Dilara'yla irkilerek durdum. Elinde tuttuğu karton bardağı bana doğru uzatırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Al bebeğim, bu senin."

Dilara aynı benim gibi bu hastanede staj yapan dördüncü sınıf hemşirelik öğrencisiydi. Onunla geçen ay, aynı bölümde staj yaparken tanışmıştık. Şimdi ikimiz de ayrı bölümlerdeydik ama gün içinde hastanede sık sık karşılaştığımız oluyordu.

Karton bardağın içindeki kahveye büyük bir açlıkla baktım. Kahveyi alırken minnetle, "Zamanlaman çok iyi," dedim.

"Benim değil." Kahveden hızla bir yudum aldığım sırada konuşmaya devam etti. "Seninkinin zamanlaması çok iyi. O tutuşturdu elime Beste'ye ver diye."

Algılarım o kadar kapalıydı ki *seninki* derken ne demek istediğini bir süre düşünmek zorunda kaldım. Dilara bu afallamış halimi fark ettiğinden olsa gerek, elimdeki bardağı işaret etti ve başka bir şey demeden arkasını dönüp yanımdan ayrıldı. Bakışlarımı elimde tuttuğum kahveye indirdiğimde

bardağın diğer tarafına yapıştırılmış olan küçük, renkli post-it daha yeni ilgimi çekebildi. Post-iti çıkararak üzerinde yazan yazıyı okudum.

“Hiçbir yüz güzel değil, senin yüzünden.”

Yüzümde anında bir gülümseme oluşurken, kafamı kaldırıp bu yazının sahibini -Soner'i- bulma umuduyla gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Hastanenin orta yerinde dikilmiş sevgilimi ararken bağımlısı olduğum elalara denk gelmem uzun sürmedi. Duvarın birine omzunu yaslamış, kollarını birbirine bağlamış bir şekilde beni izliyordu. Beni gördüğü an dudakları kıvrıldı.

Neredeyse koşar adımlarla o tarafa doğru ilerlerken bir anlık boşluğuma geldiğinden elimde tuttuğum bardağı tamamen unuttum. Bu hareketim yüzünden bardaktaki sıcak kahve elime döküldüğünde hissettiğim acıyla beraber olduğum yerde durdum ve bardağı diğer elime alarak, yanan elimi havada sallamaya başladım.

Kafam yere doğru eğik olduğu için göremesem de Soner'in olduğu tarafta bir hareketlilik hissettim ama elimin acısından dolayı pek önem veremedim. Muhtemelen yanıma geliyordu. Daha şimdiden kıpkırmızı olmuş elime bakarken psikolojik olsa gerek acısı daha da artıyordu.

Yanıma ulaşan Soner elimi, ellerinin arasına alırken dokunuşu canımın acımasını istemediğinden hafifti. “Ne yapıyorsun, Beste? Dikkat etsene biraz. İyi misin?” Endişeli sesiyle hızlı hızlı konuştu. “İyiyim iyiyim. O kadar kötü değil.”

Elimi geri çekmeye çalıştım ama Soner buna izin vermedi. “Tabii,” dedi inanmadığını belirtircesine. “O yüzden kıpkırmızı olmuş.”

Kafasını eğip elime doğru üflemeğe başladığında o an yapılabilecek en mantıklı şeyi -en azından bana göre- yaptım ve diğer elimde tuttuğum bardakta kalan kahveyi içtim. Elimiyakmak tüm uykumun kaçmasını sağlamıştı zaten ama kalan kahvenin de boşuna gitmesine gönlüm razı gelmezdi.

“Gel, doktora gösterelim.”

“Abartma,” dedim hemen. “O kadar kötü değil ya, valla bak. Suyun altına tutsam geçer,” dedikten sonra bardaktaki son yudumu da içtiğimde Soner kafasını kaldırıp bana baktı. Birkaç saniye boyunca bir elimdeki bardağa, bir bana baktı. “Hâlâ kahve mi içiyorsun?”

Gülümsedim. “Boşa mı gitsin? O kadar para verip almışsın.”

Ve bu hastanenin kantininde kahve normalin üç katı fiyatındaydı.

* Yüksek Sadakat – Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer.

Bardağı Soner'in eline tutuşturup yanından ayrılırken, "Ben elime su rutup geliyorum," dedim. Soner de peşimden gelmeye başladı ama hemen aynı kattaki lavaboya girdiğimde içeriye giremedi çünkü içeride kadınlar vardı. O dışarıda beklerken ben de dakikalardır acısını belli etmemek için şekilden şekle girdiğim elimi soğuk suyun altına soktum. Aslında buz tutmak daha iyiydi ama en alt kattaki kantine inip buz almak gözüme fazla uzun bir iş gibi gözüküyordu.

Birkaç dakika boyunca elimi suyun altında tuttum. Yeterli olduğuna emin olduğumda musluğu çevirerek suyu kapattım. Elimin kızarıklığı hâlâ olduğu gibi duruyordu ama ilk andaki o yoğun acı geçmişti. Şu an sadece sızlıyordu.

Elimi kurulamadan lavabodan çıktım. Az önce içeriye girerken kapının önünde bıraktığım Soner burada değildi. Etrafa bakınırken sağlam olan elimi üzerimdeki üniformanın cebine götürdüm. Soner'i aramak için telefonumu çıkarmıştım ki buna gerek kalmadan Soner koridorun başında belirdi. Elinde bu mesafeden göremediğim bir şeyi tutuyordu.

Ona doğru yürümeye başladığımda koridorun ortasında buluştuk. "Nereye gittin?" diye sordum.

Elindekini gösterdi. "Arkadaşımdan bunu almaya." Elinde tuttuğu bir yanık kremiydi. Arkadaşımdan kastı ise Dilara olmalıydı.

"O kadarına da gerek yoktu ki. Geçerdi kendi kendine."

Yüzüme *ciddi misin* dercesine baktı. Sadece, "Eline kaynar su döktün," dedi ve kendince yeterli açıklama yaptığını düşünerek elini belime doğru götürdü. "Daha sakın bir yere geçelim." Beni de kendisiyle beraber yönlendirmeye başladığında adımlarına uyum sağladım. Yürürken yanan elim yanımdan geçen hastalardan birine çarptığında acıyla sızlandım.

Soner'in bakışları anında bana döndü. "Ne oldu?"

"Hiç, elim birisine çarptı da." Bu dediğim üzerine yanan elimin olduğu tarafa geçip orada yürümeye başladı. Aramıza hem kendisi elime çarpıyacak hem de yanımdan geçen kimsenin bana değemeyeceği bir boşluk bıraktı. Şu halde bile gülümsememek için dudağımı dişlerken yanından geçtiğimiz dinlenme odasının önünde adımlarımı durdurdum.

Kapıyı açarken, "Burası boştur," dedim. Stajyerler için ayrılan bir odaydı ve benim aksime şu an çoğu stajyer işinin başındaydı. Benim yanımda çalıştığım doktor fazla insaflı olduğu için o yorgun halimi görüp biraz

dinlenebileyim diye zaman vermişti. Yarım saatlik bir araydı. Yarısı çoktan dolmuş olmalıydı.

Açtığım kapıdan kafamı uzattığımda gerçekten de boş olduğunu gördüm ve içeriye girdim. Hemen arkamdan Soner de geldiğinde kapıyı kapatarak odadaki koltuğa doğru ilerledim. “Çok yorgunum.”

Kendimi koltuğa atmamla yatış pozisyonunu almam sadece birkaç saniye sürdü. Yorgunluğum iyice gün yüzüne çıkarken, Soner koltuğa doğru yaklaşıp tam dibimde durdu. “Kafanı kaldır,” dediğinde ne yapmak istediğini hemen anlayıp kafamı koltuktan kaldırdım. Soner açılan boşluğa oturduğunda kafamı dizlerine yasladım.

“Elini getir.” Yanan elimi havaya kaldırdım. Gözlerim çoktan kapandığından Soner’i göremiyordum. Saniyeler sonra yanık olan kısımların üzerinde kremin soğukluğunu hissettiğimde irkildim. Başta acım daha da artacak gibi hissettim ama birkaç saniye sonra tam aksine kremin soğukluğu iyi gelmeye başladı.

Soner olabildiğince yavaş bir şekilde kremi tenime sürüyordu. Canımın daha da acımasından korkuyormuşçasına tenime ağır ağır yediriyordu. O an zihnime düşen eski bir görüntüyle istemsizce gülümsedim. “Aklıma ne geldi biliyor musun?”

“Ne geldi?”

“Okulun spor salonunda eline pansuman yaptığım zaman geldi.” Üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki... Halbuki düşününceye dek bu kadar uzun zaman olduğunun farkında değildim.

“Kavga etmiştim,” dediğinde onaylarcasına kafamı salladım. Şu an adını anmak istemediğim o şerefsizi dövmüştü çünkü tüm sınıfın önünde ailesiyle alakalı kışkırtıcı sözler söylemişti. O dayığı sonuna kadar hak etmişti. Sınıftakilerin Soner’i geri çekmesi ve Ozan’ı daha fazla dövememiş olması hep içimde kalmıştı.

“Ona kavga denemezdi tabii. Sen ağzını yüzünü yamultmuştun şerefsizin.”

Acaba Ozan şu an ne yapıyordu? Veya Ceylin? Meryem? Aradan geçen neredeyse dört yıla rağmen hâlâ aynı mıydılar? Çevrelerindeki insanlara zorbalıktan kaçınmayan, kendilerini herkesten üstün gören o tiplerden miydiler hâlâ? Biz mezun olduktan sonra onlardan kurtulmuştuk ve şimdi her birinin de çevresinde olan insanlar için sabır diliyordum.

Seray, Emre ve Mustafa'yla de çok sık görüşmüyorduk. Tam da tahmin ettiğim gibi olmuştu. Liseden sonra iletişim neredeyse kopmuştu.

Soner ile Emre küs değillerdi ama görüşmüyorlardı da.

Bildiğim kadarıyla Seray istediği gibi Eskişehir'de hukuk okuyordu. Emre'yle Mustafa ilk sene kazanamayıp mezuna kalmışlardı ve sonraki sene Emre uluslararası ilişkiler, Mustafa ise acil tıp teknisyenliği bölümüne yerleşmişti. Emre ile Seray'ın bir ilişkileri olduğunu biliyordum ama şu son zamanlardaki akıbetlerinden pek haberim yoktu.

"Vay be," diye mırıldandım. "Dört koca yıl geçmiş aradan."

O zamanlar on ikinci sınıf öğrencisiyken şimdi ben üniversitenin son yılındaydım, Soner ise ikinci yılındaydı. İstanbul'da özel bir üniversitede yüzde yüz burslu bilgisayar mühendisliği okuyordu.

"Ayrıca o gün benimle ilk kez konuşmuştun. Ne kadar mutlu olmuştum, biliyor musun?" Gün içinde aklıma geldikçe salak salak sırtıttığımı hatırlıyordum.

"Ben seninle her gün konuşuyordum, senin haberin olmuyordu."

"Nasıl?"

"Mesaj sayfana çok şey yazıyordum. Sana göndermiyordum sadece."

"Evet, ben de denk geldikçe merakımdan kuduruyordum." Hâlâ aklıma geldikçe neler yazıp yazıp sildiğini merak ediyordum ama sorsam şu an Soner bile neler yazdığını hatırlamıyordu.

Kremi sürmeye devam ederken, "Kendine hiç dikkat etmiyorsun," diye söylendi.

"İşte seni görünce tüm dengem aynen böyle bozuluyor, ne yaparsın?" dedim kendi sakarlığımın suçunu ona yıkarak. Aslında bir bakıma doğru da sayılabilirdi.

"Her seferinde kendini böyle yakacaksan bir daha görüşmeyelim."

"Alt tarafı bir kere yandık," dedim ters bir şekilde ve yine aynı terslikle devam ettim. "Gözlerine her baktığımda yanıyorum zaten aslan parçası, fiziksel olarak yanmışım da ne olmuş?"

Bir an kremi süren parmakları duraksadı. Sırtmamak için kendimi zor tuttum. *İşte böyle alırsız aklını.*

"Bugün neden bu kadar çok iltifat alıyorum?" diye sorarken kremi sürmeye devam ediyordu. Aslında kremle işi çoktan bitmişti, cildim kremi emmişti de ama Soner elimle uğraşmaya devam ediyordu.

“Çünkü seni çok özledim.” Gün geçtikçe Soner’e olan bağlılığım artıyordu. Okullarımız sebebiyle birkaç gün üst üste görüşemediğimizde, kendi kendime üç çocuğumla ortada kalmış gibi karaları bağlıyordum. Yedi, yirmi dört yanımda olsun istiyordum.

Gerçek bir drama kraliçesiydim.

Tam gözlerimi açıp Soner’e bakacaktım ki dudaklarımın üzerinde hissettiğim baskıyla gülümsedim. Soner küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde arsız yanımda daha fazlası için neredeyse bana yalvarıyordu. Arsız yanıma o kadar hak veriyordum ki aniden kapının açılıp birisinin içeriye gelmeyeceğinden emin olsam bu öpücüğü kesinlikle uzatırdım.

“Ben de,” dedi ardından.

Elini çektiğinde ellerimi karnımda birleştirdim. Parmağımı hafifçe yanan kısımlarda gezdirdim. Sonra bunun daha kötü olacağını fark edip bu hareketi yapmaktan vazgeçtim. Bakışlarım duvardaki saate kaydığında istemsizce suratım asıldı. Yarım saatlik molam bitmek üzereydi.

Hiç istemeyerek pozisyonumu bozup, Soner’in dizinden kafamı kaldırıırken, “Benim doktorun yanına dönmem lazım,” dedim.

Aynı benim gibi saati kontrol etti. “Çıkış saatine az kalmış zaten,” dediğinde kafamı salladım. “Ben seni beklerim kafeteryada.”

İşime gelen bir durum olduğu için itiraz etmedim. “Tamam o zaman.”

Koltuğa elimi bastırarak destek alıp Soner’e doğru yaklaştım. Yanağından öperek geri çekildiğimde, gülümseyip arkasına yaslandı. Aynı şekilde gülümseyerek koltuktan kalktım. “Eline dikkat et. Bir yerlere çarpma.”

Onaylayan mırıltılar çıkararak kapıya doğru ilerlerken, sağlam olan elimi önlüğümün cebine soktum. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan ve koridorda ilerlemeye başladıktan birkaç saniye sonra kapının kapanma sesini duyduğumda Soner’in de odadan çıktığını anladım.

4 Ekim 2027

Pazartesi

“A dın ne bakayım senin?”

Damar yolu açmakta olduğum yaşlı teyzenin sorduğu soruya, “Beste,” diye cevap verdim. İğneyi bariz bir şekilde belli olan damara soktuğumda dikkatle beni izleyen teyzenin övgü dolu sözcüklerinin hedefi olmayı başardım. “Elin de ne hafıfmış kız senin öyle? Valla hiç hissetmedim.”

Gülümsemekle yetindim ama teyzenin soruları bitmek bilmiyordu. “Kaç yaşındasın sen?”

“Yirmi iki.”

“Maşallah, pek yaşını göstermiyorsun.” Annem de dahil olmak üzere herkes öyle söylüyordu.

Teyzenin serumunu takmayı bitirdiğimde geri çekilerek boruları kontrol ettim. “Teyze kolunu çok hareket ettirme. Boruya kan çekilmesin.”

Teyze çok başka bir âlemdeydi. “Mezun musun sen, yoksa staj falan mı yapıyorsun?”

Oğluna alacaktı herhalde, bu sorgu sual niyeyse artık.

“Bu sene mezun oldum.”

Mezun olur olmaz daha önce gönüllü staj yaptığım özel hastanede çalışmaya başlamıştım. Bölüm birinciliğiyle okulu bitirmiştım ve aklıma geldikçe gururlanmadan edemiyordum.

“Ne güzel,” diyen teyzenin bakışları yukarıdan aşağıya doğru beni süzdü. “Sevgilin var mı senin? Yoksa benim oğlanla tanıştırayım seni, hemen aşağıda kantinde.”

Al işte, gerçekten oğluna alacaktı.

“Var teyze, var.”

Teyzenin bariz bir şekilde suratı asılırken gülmemek için kendimi zor tuttum. “Ama bak benim oğlum mühendis. Senin sevgilin mühendis mi? Değildir. Böyle fırsat bir daha ayağına gelir mi? Gelmez. Hem benim oğlum yakışıklıdır da. Bak bu fırsatı geri tepme.”

Gülerek, “Teyze,” dedim. “Sevgilim hem yakışıklı hem de mühendis.” Aslında teknik olarak şu an mühendis değildi ama olmaya adaydı.

“Yine de oğlumu görseydin. Belki fikrin değişir?”

“Değişmez, değişmez.”

Dakikalarca teyzeyi ikna etmek için çabaladım. İkna olmayıp üstüne bir de kantindeki oğlunu çağırmak için telefonunu eline aldığı anda, diğer hastaları bahane ederek oradan uzaklaştım. Perdeyi çekerek teyzenin görüş açısından çıktığımda rahat bir nefes alıp hasta kayıtlarının yapıldığı bölüme doğru ilerledim.

Gece nöbetinde olduğum günlerden birisindeydim ve sabahtan beri burada olmama rağmen garip bir şekilde enerjiktim. Bu enerjim sabah hastaneden çıkar çıkmaz Soner’in evine gideceğimden dolayı da olabilirdi. Upuzun bir nöbetin ardından sevgilinin kollarının arasında uyumak terapi değil de neydi?

Hasta kayıt bölümünün yönlendirmesiyle tekrar hastaların olduğu bölüme döndüm. Burası kocaman bir alandı. Onlarca yatak vardı ve yatakların arasında hastaların birbirlerini görmemeleri için kalın perdeler çekiliydi.

Hastalarla ilgilenmekle geçen zamanın ardından saat sabaha karşı beşe yaklaştığında yorgunluktan bir köşeye çökmek istesem de bu pek mümkün değildi çünkü hastane fazla yoğundu. Mevsim geçişlerinden olsa gerek salgın vardı. Gelen hastaların çoğu aynı belirtilerden şikâyetçiydi. Pansuman yapılacak bir hastaya doğru ilerlerken kendi kendime, “Neden kimse acil hemşiresi olmamam konusunda beni uyarmadı?” diye mırıldandım.

Ne gerek vardı ki yani böyle bir şeye?

Uykusuzluktan esneye esneye perdeyi çekerek hasta yatağına doğru ilerlerken kısıp gözlerle gözümün önünü görmek epey zordu. “Geçmiş olsun,” dedim önce. Kendime gelmek için kafamı iki yana salladığım sırada sedye-de oturan erkek hastanın bana doğru döndüğünü fark ettim.

Şaşkınlıkla, “Soner?” diye konuştum. Anında uyku sersemliğinden sıyrılırken hızlı adımlarla önünde bittim. “Neyin var? İyi misin?” Telaşla konuşurken aynı zamanda iyi olup olmadığını anlamak için bakışlarım hızlı bir şekilde vücudunu tarıyordu.

“Sakin ol, iyiyim,” dedi beni yatıştırmak için. “Seni görmeye geldim.”

Anlık korkuyla sıkışan kalbim yeni yeni düzene girerken yüzüne hayretle baktım. “Beni görmeye geldin ve hasta girişi mi yaptın?” Pansuman için gönderilmiştim.

“Hasta girişi yaptım çünkü,” dediğinde *sweatshirtü* sıyrılmış olan kolunu işaret etti. Bakışlarım o yöne kaydıığında gördüğüm derin çiziklerin ardından acıyla yüzüm kasıldı. “Merlin pek rahat durmadı. Aslında böyle bir şey için gelmezdim, seni görmeye geldim.”

Dehşetle kolunu tutarken, “Asıl bunun için gelmeliydin,” dedim. “Bir anda aslana mı dönüştü bu kedi? Bunlar nasıl çizikler böyle?”

Çizikler derindi ve etrafında kurumuş kan tabakası vardı. Pansuman için malzemeleri hazırlamaya başlarken, “Ne yaptın da bu kadar delirdi bu kedi?” diye sordum. Sabahın köründe bu hale gelecek kadar ne yaşamış olabilirlerdi acaba?

“Yavrularına dokunmaya çalıştığımdan olsa gerek.”

Bu cevaba gülmemek pek mümkün değildi. “Biliyorsun, kedi manyağın teki. Yavrusuna dokunma işte. Neden dokunuyorsun?”

“İlaç saati gelmişti.”

Gülerek içten bir şekilde, “Ay, kıyamam,” dedim. “Ne gelirse başına hep iyi niyetinden geliyor.” Kısık sesle homurdanmasını duyduğumda gülüşüm daha da arttı.

“Sen o kediyi mart ayında gezdirmeye çıkarmayacaktın. Gördün mü, şimdi birken üç oldular başına.”

Yaranın etrafını temizlemek için gazlı bezi yavaşça değdirdiğimde yüzünde pek mimik oynamamasından güç alarak dokundurmaya devam ettim. Canını acıtmak istemiyordum. “Üç olmalarına şükretmeliyim sanırım. Aynı anda beş, altı tane de doğurabilirdi.”

“Ama çok güzel olmaz mıydı? Evin içinde bir sürü minik kedicik. Bedava terapi resmen.”

“Senin için güzel tabii, onlarla uğraşan benim,” dedikten sonra kolunu işaret etti.

“Ama yine de Merlin seni seviyor bence.” Alayla suratıma baktığında devam ettim. “Sadece yavruları konusunda birazcık hassas. Ayrıca sende de hiç saygı yok. Hayvan yeni doğum yaptı. Belki biraz hassasiyete ihtiyacı vardır.”

“Ben ne yaptım şimdi?”

“Hayvanın yavrusuna dokunmuşsun daha ne yapacaksın? Sen onun kölesisin. Onun kanından, canından yavrusuna dokunmak haddin mi?” diye konuştum kınarcasına. Bir yandan da Merlin’in bunca zamandır neden bana saldırmadığını düşünüyordum. Soner’in evine gider gitmez ilk işim yavruları kucaklayıp sevmek oluyordu ama Merlin bana tıslamak dışında bir tepki göstermiyordu.

“O zaman bundan sonra değerli yavrularına ilaçlarını kendisi verir.”

Koluna gerekli pansumanı bitirdiğimde geri çekildim. Mikrop kapmasın diye bir sargıyla sarmalanmış haldeydi. “Doktorla görüş de bir krem falan yazsın. İzi kalmasın,” dediğimde kafasını sallayarak *sweatshirtünün* kolunu indirdi ve böylece sargının üzeri de kapanmış oldu.

“Bu saatte neden uyanıktın?” diye sorduğum esnada beklemediğim bir hareket yaparak kollarını belime sardı. Bedenimi kendisine doğru çektiğinde ellerim refleksle omuzlarına tutundu. “Ne yapıyorsun? Birisi görecektir.” Telaşla bakışlarımı çevremizde çekili olan perdelerde gezdirdim. Kapalıydılar ama bu, her an birisi tarafından açılmayacağı anlamına gelmiyordu.

Son dediğimi umursamadı. “Ödev yapıyordum.”

“Dur tahmin edeyim, bilmem kaç bin satırlık kodlamanın çalışmasına engel olan ufak bir yanlış arıyordun?”

Onaylarcasına kafasını salladı. Saatlerce hatta bazen günlerce yazdığı kodlardaki yanlış bulmaya çalıştığı oluyordu. Onu gördükçe benim sabrım tükeniyor, sinirleniyordum ama Soner günlerce üzerinde çalışsa bile sakın kalabiliyordu. “Bari yanlış bulabildin mi?”

“Evet, Merlin bana suikast düzenlemeden beş dakika önce falan.”

“Kıyamam.” Soner’e sırnaşıp yaklaşacağım sırada nerede olduğumuzu hatırlayarak ciddi bir hal aldım ve boğazımı temizledim. Soner’in kollarından çıkmaya çalışırken, “Hastanedeyiz,” dedim. O kadar sıkı sarmıştı ki belimi, kendisi kollarını çekmediği sürece kısılcından çıkabilmem pek mümkün görünmüyordu. Allah biliyor ya halimden de hiç şikâyetçi değildim ama hiç doğru bir yerde değildik.

“Yani?”

“Yanisi bir hastayla bu pozisyonda durmam hiç etik değil. Bir doktor görürse ne olur-” Sözümü bitirmeye kalmadan dudaklarımda hissettiğim dudaklarla bir elim Soner’in omzunu sıktı. Ama hiç de işimi kolaylaştırmıyordu ki!

Öpüşüne karşılık verdiğim birkaç saniyenin ardından hışımla geri çekildim. Resmen onun kafede çalıştığı zamanlarda benim ona yaptıklarımın hıncını çıkarıyordu. “Beni işimden edeceksin,” diye söylenirken ellerimi kollarının üzerine götürdüm. Bu defa zorluk çıkartmadı ve kollarını belimden ayırmama izin verdi.

Soner ondan uzaklaşmamdan pek memnun olmasa da tekrar bir atakta bulunmadı. Perdeyi çekiştirerek geniş alana çıktığımda, Soner’e doğru dönüp doktorun yanına gitmesini bir kez daha hatırlatacağım sırada iki saat önce serum taktığım teyzenin elinde serumla beraber ortalıkta gezindiğini gördüm. “Hemşire kızım,” diyerek etrafa bakınıyordu.

“Teyze o serumu öyle sarsma,” deyip teyzeye doğru ilerlemeye başladığımda beni görür görmez kadının yüzünde güller açtı. Bunun nedenini sorgulamama fırsat kalmadan, yanında varlığını yeni fark ettiğim genç adamı serum takılı olmayan eliyle önüne doğru çekti.

“Hah, hemşire kızım bak benim oğlanı getirdim. Hani sana bahsetmiştim ya.”

Hemen yanımdaki Soner’in kafasını çevirip bana baktığını hissetsem de kendimi teyzeye bakarken gülümsemek için zorluyordum. *Yok dedik ya teyzem, niye getirdin ki sen şimdi oğlunu?* “Teyze ben-”

Teyzenin, oğlu olduğunu iddia ettiği genç adam üzerindeki ceketin önünü ilikledikten sonra elini bana doğru uzattığında şaşkınlıktan konuşmanın devamını getiremedim. Yirmili yaşlarının sonunda, hafif kirli sakallı, üstü başı düzgün efendi bir tipe benziyordu. Uzattığı eli bir süre havada kaldığında yeni fark etmiş gibi hafif bir tebessüm eşliğinde konuştu. “Merhaba, Beste Hanım. Ben, Okan.”

İsmim bile öğrenilmişti.

Bana doğru uzatılan ele birkaç saniye boş boş baktım. Tutup sıkmak gibi bir düşüncem yoktu. Hele ki Soner yanımdayken. Gerçi o yokken de sıkmazdım. Bakışlarım kadına kaydıığında otuz iki diş sırtarak bizi izlediğini görünce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ben bu kadını kaç dakika boyunca boşuna mı sevgilim olduğu ve oğluyla tanışmak istemediğim konusunda ikna etmek için çabalamıştım?

Soner’in hareketlendiğini hissettiğimde gözlerim ona çevrildi. Uzanıp Okan denen adamın havada kalan elini tuttu ve sert bir ses tonuyla, “Soner,” dedi. Ardından Okan’ın benden uzak durmasını sağlayacağını düşündüğü bir açıklama ekledi. “Beste’nin sevgilisi.”

Adamın kaşları havalandırırken bir adım geri çekilerek ikisinden de uzaklaştım. “Annem sevgilisi olmadığını söylemişti,” dediğinde annesine baktım.

İsyan edercesine, “Teyze ya,” diye sızlandım. “Ben sana sevgilim var, kimseyle ilgilenmiyorum demedim mi?”

Teyze umursamadan omuzlarını kaldırıp indirdiğinde bu defa içimden gelen isteği bastırmadan gözlerimi devirdim. Tüm bunlar yaşanırken bir yandan da ara sıra göz gezdirerek acili kontrol ediyordum. “Kızım belki görünce fikrin değişir dedim.”

Soner’in kasılan çenesi bu duruma sinirlendiğini gösteriyordu. Okan’ın elini pek de nazik olmayacak bir şekilde bıraktığında, sakın olması için yanına yaklaştım ve bir elimi koluna yerleştirdim. Kadının biri Soner’e kızını ayarlamaya çalışsa ben de sinirlerime pek hâkim olamazdım. Üstelik sevgilisi olduğunu bile bile yapıyorsa daha kötüydü.

“Hem bak benim oğlum da mühendis, boylu poslu, yakışıklı. Kriterler aynı. İstersen bir değerlendir.”

Oğlu, “Anne!” diyerek uyardı kadını.

“Bu kadın ne dediğini biliyor mu?” diye konuşan Soner’in sorduğu soru bana yönelik olsa da bakışları kadındaydı. Oğlu kadının kulağına bir şeyler söylüyor, çekiştirerek yanımızdan götürmeye çalışıyordu. “Aa!” dedi kadın abartılı bir şekilde. “Saygısız şey seni! Kaç yaşında insanım ben! Benimle bu şekilde konuşmaya utanmıyor musun?”

Ne demişti sanki?

“Anne diyorum.” Adam annesinin kolunu tutmuş götürmeye çalışırken bize hitaben, “Annemin kusuruna bakmayın. Sizi de boş yere rahatsız ettik,” dedi. Kafamı sallayıp özrünü kabul etmekle yetindim.

“Hemşire kızım bu çocuktan uzak dur. Büyüğüne saygısı olmayanın sana hiç olmaz.” Oğlunun çekiştirmeleri arasında omzunun üzerinden bize bakıyordu. “Benim oğlum çok saygılıdır. Bence...”

Devamını bizden yeterince uzaklaştıkları ve kadının sesi acildeki diğer seslere karıştığı için duyamadık. “En azından efendi adammış,” dedim arkalarından bakarken. “Doğrusunu öğrenince mahcup oldu.”

“Beste...” Soner’in uyarı dolu sesi kulaklarıma dolunca gülerek yüzüne baktım. “Şaka şaka, gül diye.”

Ters bir ifadeyle, “Gülmekten öldüm,” diye mırıldandı. “Sabahın köründe nelerle uğraşıyoruz.”

Saçlarımı omzumdan geriye doğru savurdum. Buram buram ego kokan sesimle, “Kahrolası güzelliğim,” dedim. “İnsanın başına belalar açtırır.”

“Bana ne belalar açtırır...”

Gel de şimdi kur yapma, cilve yapma, kedi gibi sırnaşma... Temas bağımlısı bir kişilik olarak iş hayatı hiç bana göre bir şey değildi. Yedi gün, yirmi dört saat sevdiğimle beraber olmalı ve ona temas etmeliydim. Benim için ideal yaşam stili buydu. Hafta içi çalış, hafta sonu fırsat bulursan sevgilini gör falan bunlar pek benlik şeyler değildi.

Acaba yol yakınken istifa mı etseydim? Devlet hastanesine atanmak istiyorum bahanesiyle KPSS’ye çalışırken Soner’in evine yerleşebilirdim.

Tabii babam gibi bir faktör olmasaydı...

Yirmi iki yaşına gelmiş olsam da bazı şeylerde babamın baskısı devam ediyordu. Elbette ki buluşmamız, görüşmemiz sorun değildi ve artık alışmak zorunda olduğu şeylerdi ama geceyi Soner’in evinde geçirmem gibi konulara pek pozitif yaklaştığı söylenemezdi. Azra’yla olan öğrenci evimizden okulum bittiği için ayrılmıştım fakat Azra, onun daha iki yılı olduğu için kalmaya devam ediyordu.

Bazen Azra’da kalıyorum yalanıyla Soner’e gidiyordum. Eski günlerdeki gibi...

“Ya,” diye yükseldim birden aklıma gelen fikirle. “Bu adamı Azra’ya mı ayarlasak?”

Ne zaman sessizliğe bürünsem derin derin düşüncelere daldığımı bilen Soner, altından ne çıkacağıнын merakıyla beni izlerken bu dediğim pek hoşuna gitmemiş gibi sesli bir nefes alıp verdi. “Sonra sürekli senin etrafında olsun ve ben de delireyim.”

Aklıma gelen başka bir düşünce bu fikrimi çürüttü. “Zaten Azra kendi gibi tıpcı arıyor. Olamazlar.”

Soner’in memnuniyetsiz bakışlarını fark ettiğimde gülümseyerek konudan uzaklaştım. “Neyse ya.” Yine eski yoğunluğuna dönen acile baktım. “Ben işime dönüyorum. Sen de eve git ya da bir saatim falan kaldı, beni bekle. Nasıl istersen.”

“Girişte bekliyorum.”

Kafamı sallayarak Soner’in yanından ayrıldım. Geriye kalan bir saatim de hastalara serum takmak, pansuman yapmak, tansiyon ölçmek gibi işlerle tükendiğinde üzerimi değiştirmek için acilden çıktım. Bizim için ayrılan odada gündelik kıyafetlerimi üzerime geçirmemin ardından son yirmi dört

saatimi geçirdiğim hastaneden bir an önce çıkmak için hızlı adımlarla çıkışa yöneldim.

Dışarıda Soner'i bahçedeki banklardan birisinde otururken buldum. Yanına ulaştığımda beklemeden birlikte hastaneden çıktık.

Kolunu omzuma atarken, "Karnın aç mı?" diye sordu.

"Pek değil. Kahvaltıyla vakit kaybedemem, bir an önce uyumam lazım."

Ancak bu cevabım Soner'i pek tatmin etmiş gibi durmuyordu. Benden ayrılarak yolun karşısına geçip bir pastaneye girdiğinde, sadece izlemekle yetindim. Dakikalar sonra elinde bir poşetle çıktı. Yanıma geri döndüğünde poşeti bana doğru uzattı. Gözucuyla poşetin içine baktığımda bir kese kâğıdının içerisinde bir sürü poğaça olduğunu gördüm.

"Bunlar fazla değil mi?"

"Kahvaltıda çok kişi olacağız."

Yeni hatırladığım bir detayla, "Arkadaşların bugün gelecekti, değil mi?" dedim. Yoğun geçen bir gecenin ardından bu bilgi tamamen aklımdan çıkmıştı.

Bugün Soner beni arkadaşlarıyla tanıştıracaktı. Arkadaşlarını bunca zamandır hiç görmemiş değildim. Ara sıra Soner'in okuluna gittiğimde yanında birilerini görüyordum ama doğru düzgün bir şekilde tanışmaya fırsatımız olmamıştı. Soner, arkadaşlarını kendine yeterince yakın görmeye başlamış olmalıydı ki bizzat kendisi bizi tanıştırmak istediğini söylemişti. Bugün nöbetten çıkar çıkmaz Soner'in evine gitme sebebim de buydu çünkü arkadaşlarını kahvaltıya çağırmıştı.

Soner'in arkadaşları... Kulağa ne kadar da gurur duyulası geliyordu. Yalnızlığıyla tanıdığım çocuğun artık arkadaşları oluyordu.

"Evet." Poşetin ucundan tutup tamamen açtı. "Diğer kese kâğıdındakiler senin. Patatesli hepsi."

Poğaçanın en çok patateslisini severdim.

"Kaç gibi gelirler?" diye sordum poğaçalardan birini çıkarırken. Hastane hem bizim eve hem de Soner'in evine yürüme mesafesinde olduğundan otobüse binme gereği duymadık.

"Öğlene doğru."

Hemen saati kontrol ettim. Yediyi çeyrek geçiyordu.

"Beni on bir gibi uyandır. Kahvaltı hazırlayalım."

Bir başka poğaça daha çıkarıp Soner'e doğru uzattığımda, bekletmeden elimden aldı. "Hayır, sen uyuyacaksın ben hazırlayacağım. Bugün yeterince yorgunsun zaten."

"Kahvaltı hazırlamak beni yormaz ki. Mutfakta olmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyorsun. Ayrıca ben kahvaltının yanında ekstra şeyler de hazırlamak istiyorum. Sen uyandırmazsan da alarm kurar uyanırım."

Muzip bir gülümsemeyle, "Telefonlar kapanabilen bir şey," dedi.

"Telefonumun kapalıyken de alarmı çalıyor."

Muzipliğine devam etti. "Telefonlar kırılabilen de bir şey."

Kınarcasına bir bakışla, "Hain," dedim.

Yolun geri kalanını sohbet ede ede bitirdiğimizde eve girer girmez ilk işim her daim Soner'in dolabının bir köşesinde duran pijama takımımı üzerime geçirmek oldu. Ardından elimi yüzümü yıkayıp biraz Merlin'le ve yavrularıyla uğraştıktan sonra Soner'in odasına geçtim. Soner, bu akşama sisteme yüklemesi gereken bir başka ödevi daha olduğu için bilgisayarın başındaydı. Birkaç adımda masanın yanına varıp Soner'in başında dikilmeye başladım. Ekranda bir slayt açıldı ve anladığım kadarıyla sorular yazıyordu. Soner de bu soruların cevaplarını yan sekmedeki *word* dosyasına yazıyordu.

Tepesinde dikildiğimi fark edince kafasını kaldırıp bana baktı. "Çok ödevin var mı?" diye sordum.

"Biraz var, niye?"

"Beraber uyuyalım diye." Gece boyunca ödevle uğraştığını düşünürsek Soner de uykusuz olmalıydı.

"Hızlı bitirmeye çalışırım," deyip ekrana döndüğünde onu izlemeye başladım. On soru vardı ve Soner daha ikinci soruydu. Yanaklarımı şişirip ofladığımda Soner'in bakışları tekrardan beni buldu. Elim tutup, "Gel," dediğinde beni kendisine doğru çekti. Bu teklifi geri tepemeyeceğimin bilincinde, yanına yaklaşıp masayla arasına girdim ve bir bacağının üzerine oturdum. Kolunu belimin yanından uzatarak ellerini klavyeye yerleştirdiğinde kafamı omzuna yasladım.

Sanki anlayacakmışım gibi, "Hangi ders bu?" diye sordum.

"İşletim sistemleri."

Sessizce Soner'in ödevini bitirmesini beklemeye başladım. Kafasını dağıtmazsam çabucak bitirir ve biz de hemen uyurduk. Gözlerim bana adeta *uyu artık* diye yalvarıyordu.

Kucağında yan bir şekilde durduğum için görüş açımda boynu vardı. Çıkıntılı âdemelması her yutkunduğunda hareketleniyordu ve ister istemez dikkatim o yöne kayıyordu. Elimi havaya kaldırıp işaretparmağımı boynunda gezdirmeye başladım. Parmağımı âdemelmasına kadar ilerlettim. Soner zaafplarımın bütünleşip vücut bulmuş haliydi resmen.

“Rahat dur,” dediğinde klavyenin üzerindeki ellerinin hareket etmediğini fark ettim. “Odaklanamıyorum.”

Gülümseyip parmağımı teninden ayırdım ama dudaklarımı boynuna değdirmeyi ihmal etmedim. Minik bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde gözlerimi kapattım. Omzunda iyice yer edinirken belli bir süre klavyenin sesini hiç duymadım.

Uyku bastıran bedenimin rüyalar âlemine dalması için bu pozisyonun pek bir önemi yoktu zira şu an en rahatsız pozisyonda bile uykuya dalabiliirdim ki öyle de oldu. Dakikalar sonra neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Soner bunu fark ettiğinden olsa gerek beni kucaklayarak ayaklandı ve bedenimi yatağına bıraktı. Yatağa yayılırken yastıktan ciğerlerime dolan Soner’in kokusu eşliğinde uykuya daldım.

Bir süre sonra yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissettim. Hemen ardından ise bedenime sarılan kolların varlığını. İşte şimdi kısa da olsa rahat bir uyku çekebilirdim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama beni uykunun derinliklerinden alıp gerçek dünyaya getiren şey, yüzüme vuran bir sıcaklıktı. Suratım buruşurken tam anlamıyla bilincim açık olmadığı için bunun ne olduğunu anlayamıyordum. Hissettiğim huylanmayla beraber yanağımı kaşımak için elimi kaldırdığımda parmaklarım yumuşak tüylü bir şeye çarptı; Merlin’e.

Varla yok arası bir sesle, “Uyuyoruz şurada Merlin ya,” diye mırıldandım.

Merlin onu itme çabalarımı umursamadan yüzümü yalamaya devam ediyordu. Pes ederek gözlerimi açtım. Merlin karnımın üzerinde oturuyordu. “Uykumun içine ettin, mutlu musun?” desem de elimi tüylerine götürüp okşamaya başladım.

“Bu yine mi gelmiş?” Soner’in uykulu sesini duyduğumda bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Uyuduğundan beri on defa gelip dibine sokuldu. Kaç kez odanın dışına attım ama belli ki yine rahat durmamış.”

Merlin’i kucaklayıp göğsüme bastırırken, “İlgi istiyor, kıyamam,” dedim. Acaba bu lohusalık denen şey hayvanlarda da var mıydı?

Nankör kedi Merlin bu yakın tavrımdan rahatsız olmuş olacak ki pati-siyle çeneme hafifçe vurarak kollarımın arasından kaçtı. Soner alaycı bir ses tonuyla, “Hâlâ ilgi istediğinden emin misin?” dedi.

“Salak ya bu kedi.”

Beni onaylayarak, “Öyle,” dedi. Elini çeneme sararak yüzümü kendine doğru çevirdiğinde bakışları az önce Merlin’in vurduğu kısımda gezindi. “Çok acıdı mı?”

“Yok, hafif vurdu zaten.”

“Herhalde onun garezi bana.”

Başparmağı ağır ağır çenemde gezinmeye başladı. “Muhtemelen,” dedim gülümsemeyle karışık bir ifadeyle. “Bu arada saat kaç?”

Üzerimi değiştirirken kolumdaki saati çıkarıp banyoya bırakmıştım. Telefonum da Soner’in masasında şarjdaydı. Soner yastığın altından telefonunu çıkardı ve ekranı açtı. Yaklaşık ekrana baktım; onu yedi geçiyordu.

Kısa bir uykuydu ama kendimi birazcık da olsa daha dinç hissediyordum.

Yatakta oturur pozisyona gelerek, “Hadi kahvaltı hazırlayalım,” dedim. Bir saat, belki de iki saate gelirlerdi. Üç kişiydiler diye biliyordum. İki erkek, bir kız. Soner, erkeklerden biriyle kızın yıllardır sevgili olduğunu söylemişti. Liseden beri beraberlermiş ve aynı bölümü tutturmuşlar.

“Daha erken,” dedi ellerimi tutup kendine doğru çekerken. “Gel uyu biraz daha.” Aniden çekiştirdiği için yüzüm göğsüne gömüldü. Geri çekildim ama çok uzaklaşmadım. “Ben uykumu aldım. Çok heyecanlıyım, bir an önce mutfağa girip bu heyecanımı atmam gerekiyor.”

Bu tavrıma karşılık güldü. “Kraliyet ailesi falan gelmiyor. İki, üç tane normal insan işte.”

“Olsun,” dedim. “Onlarla iyi anlaşamazsak sevgilin ve arkadaşların arasında kalacağın bir durum yaşayabilirsin.” Soner yıllar sonra kendine arkadaş -hatta arkadaşlar- edinmişken böyle bir şey yaşansın istemezdim.

“Beni o durumda bırakmazsın sen.”

“İşte zaten tüm çabam bırakmamak için.” Doğrularak Soner’in kolunu tutup çekiştirmeye başladım. “Hadi kalk, kalk!”

Tam o sırada birdenbire yatağa Merlin atladı. Ağzında yavrularından birini tutuyordu. Yavrusunu getirip Soner’in karnının üzerine bıraktı ve tekrar yataktan atlayarak indi. Şaşkın bakışlarla Merlin’i takip ederken odadan çıktığını gördüm. Sadece dokundu diye Soner’in kolunu gazi eden Merlin, kendi isteğiyle yavrusunu getirip Soner’e mi bırakmıştı?

Yeniden odaya girdiğinde bu sefer ağzında diğer yavrusu vardı. Onu da aynı şekilde diğerinin yanına bıraktı ve yatakta oturur pozisyona geldi. “Ya yerim.” Merlin’in tüylerini okşamaya başladım. “Kendini affettirmeye çalışıyor.”

Soner şüpheyle, “Hiç güven vermedi bana. İşi düşmese yavrularını getirmezdin,” dedi.

“Abartma.” Yavrulardan birisini nazıkçe elime aldım. Avucumun boyutundan bile küçüktü. Tiz sesiyle miyavlayan yavruyu kolumun üzerine yatırdım. Yavru olmasına rağmen kocaman olan göbeğinden öperken Soner de diğer yavruyla ilgileniyordu ve ilginçtir ki Merlin ikimize de saldırmıyordu.

Aksine yatakta yayılarak uyku pozisyonuna geçmişti.

“Bence bu, *ben yoruldum biraz da siz bakın* demek.”

Soner, Merlin’e yandan ters bir bakış attı. “Bakamayacaksa doğurmasaymış.”

Geceki olaydan sonra hâlâ Merlin’den pek hoşlandığı söylenemezdi.

“Sen de kediyi mart ayında dışarı çıkarmasaymışsın.” O kadar da uyar-mıştım halbuki.

“Bir anda kaçıp gideceğini nereden bileyim?”

Olay, Soner’in Merlin’i bahçeye çıkarmasıyla başlamıştı. Bahçedeki kamelyalardan birine oturan Soner, Merlin’in kaçmayacağını düşünerek onu masanın üzerine bırakmıştı. Böyle düşünmekte haklıydı çünkü Merlin daha önce hiç kaçırmaya çalışmamıştı fakat o sırada bahçedeki diğer kedileri görünce bir anda fırlayıp kaçmıştı. Soner de doğal olarak ona yetişememişti. Tüm bahçeyi arasa da Merlin’i bulamamıştı. Birkaç saat sonra Merlin kendisi gelmişti ancak o birkaç saatlik arada boş durmayıp bütün naneleri yemişti.

Soner anlattığında bu olaya aralıksız beş dakika boyunca gülmüştüm. Bence komikti ama Soner pek memnun görünmüyordu.

“Neyse,” dedim gülererek. “Sen kedilere gece veremediğin ilaçları ver.” Yavru kediyi Soner’in yanına bıraktım. “Ben de mutfağa gireyim.” Bileğime takılı olan tokayla saçlarımı atkuyruğu yaparken yataktan indim.

“Tanışalım bakalım arkadaşlarınla...”

9 Temmuz 2029

Pazartesi

Mezuniyet...

Mezuniyetler her zaman çok önemlidir. Hele ki üniversite mezuniyetiye.

Benim için kendi mezuniyetimden bile öteye geçen bir mezuniyet kutlaması vardı. Soner'in üniversiteden mezuniyeti...

Dolan gözlerim eşliğinde karşımdaki manzarayı izliyordum. Kendimi zorlamıyor olsam gözyaşlarım beklemeden süzülecek ve özenle yaptığım makyajımı mahvedecekti. Her gün sevgilimin mezuniyetine katılma şansım olmayacağı için bugünü ağlayarak kötü bir hale getirmeyecektim. Mutluktan bile olsa ağladığımda Soner çok üzülüyordu. Onu böyle bir günde üzmem istemiyordum.

Kirpiklerimi kırıştırarak gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çalıştım. Bakış açımı kaplayan pusun kaybolmasına bakılırsa başarılı da oldum.

Yaklaşık yarım dakika önce adı söylenen Soner yanımdan kalkmış, sahneye doğru ilerliyordu. Okullarına ait konferans salonundaydık. Adı çağırılan öğrenciler sahneye gidip mezuniyet diplomasını alıyor, diğer arkadaşlarının yanına geçiyordu. Tüm herkes sıralandığında bölüm başkanları bir konuşma yapacak ve daha sonra mezuniyetin asıl eğlenceli kısmına geçilecekti.

Fakültelerinin önünde büyük bir kutlama olacaktı. Buraya gelirken görmüştüm, bahçesi süslenmişti. Benim hevesle beklediğim kısım oydu.

Tüm öğrenciler sahneye çıktığında bölüm başkanı uzun süreceğini tahmin ettiğim konuşmasına başladı. Gözlerim Soner'den ayrılmıyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve kalbime zararlı gibi harika duruyordu. Mezuniyet cübbesini giydiği için takım elbisesinin ceketini çıkarıp

yanıma bırakmıştı. Dağınık saçlarının üzerine yerleştirdiği keple beraber bana gerçeklikten uzakmış gibi bir görüntü sunuyordu.

Böyle anlarda onunla ilk tanıştığım zamanları düşünmeden edemiyordum. Soner'in benim hayatımdaki yeri uzunca bir süre boyunca sınıfın sessiz sakin, zorbalığa uğrayan çocuğu olmasından ibaretti. Kimseyle konuşmayan, camdan dışarısını izlemek ya da uyumak dışında aktivitesi olmayan, dersleri bile dinlemeyen normalde olsa asla ilgilenmeyeceğim, hayatımda dahi tutmayacağım o çocuktur, Soner.

Çünkü ben hep cıvıl cıvıl olurdum. Çevremde moralimi düşürecek, modumu yerle bir edecek insanlara yer yoktu. Arkadaşlarımı seçerken hep bu düşünceyle seçmiştim ama Soner farklıydı. Onun bu halinin kendisinden değil de değiştiremeyeceği, elinde olmayan sebeplerden kaynaklandığını biliyordum. Kim ailesi yüzünden yargılanmayı, suçlanmayı isterdi ki?

Beni ona çeken en önemli faktör buydu. Hayatımda bulunması ihtimal dahi olmayan kriterlere sahip bir insanı, hayatımın merkezine oturtmama sebep olan buydu.

Genelde hislerimde yanılmazdım ve içimden bir ses Soner'le hiçbir şekilde iletişimde olmadığımız zamanlarda bile onun kötü birisi olmadığını söylüyordu. Herkesin sandığının aksine kötülük Soner'in kalbine hiçbir zaman uğramamıştı. Onda kötü olan, ona yakışmayan tek şey; uyuşturucu kullanıyor olmasıydı fakat bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. On dört yaşındayken o illete mecbur bırakılmıştı. Yıllarca tedavisini görmüştü, bırakmıştı, kurtulmuştu.

Son altı yıldır uyuşturucunun Soner'in kanında izi bile yoktu.

Şu an dilediğim tek bir şey vardı. *Keşke* diyordum. *Keşke bugünleri Soner'in annesi, abisi ve kardeşi Ada da görseydi.* Şu koltuklara otursalar, varlıklarıyla Soner'e huzur verseydiler.

Emindim ki annesi tüm ihtişamıyla yanımda oturur beni bile kendisine hayran bırakırdı. Fotoğraflarda gördüğüm kadın çok güzeldi. Bu yaşında bile güzelliğini korurdu. Abisi tahminimce şu an otuzlu yaşlarının başında olacaktı. Çoktan evlenmiş, hatta çocuğu dahi olmuş olabilirdi.

Eğer yaşasaydı Ada sanırım on yedi yaşında olurdu. Tam abilerini kıskançlık krizine sokmalık bir dönemde olacaktı. Özellikle Soner beni nasıl kimseyle paylaşamıyorsa, kardeşini de aynı şekilde paylaşamazdı.

Bir adam, dört insana dünyadaki cehennemi yaşatmış olmasaydı şu an bu düşündüklerimin hepsi yaşanıyor olabilirdi.

Şimdi yanında sadece ben ve arkadaşları vardı. Oysa insanın gözü böyle anlarda hep ailesini arardı.

Görüş açım yeniden bulanıklaştığında kafamı iki yana salladım. Bugün *ağlamamam gerek* dedikçe resmen kendi kendimi duygulandırıyordum. Kafamı kaldırıp gözyaşlarımı geri gönderdim. Tekrar sahneye baktığımda bakışlarım beni izleyen bir çift elaya denk geldi. Önlerde bir yerde oturduğum için birbirimizin yüzünü net bir şekilde seçebiliyorduk.

Gülümsedim. *Ne oldu* dercesine göz kırptı. *Sorun yok* manasında kafamı sallayıp derin bir nefes aldım. Gerçekten de bir sorun yoktu. Sadece ben kötü şeyler düşünüp kendimi ağlatmak konusunda bir numaraydım.

Soner'in bakışları benden ayrılıp uzak bir noktaya kilitlendi. Bir süre gözleri oradan ayrılmadığında merak edip bakışlarını takip ettim. Konferans salonunun giriş kısmına baktığını fark edince başta anlam veremesem de sonradan gördüğüm iki sima neden bakışlarının dalıp gittiğini anlamamı sağladı. Gelenler annemle babamdı.

İçime dolan sevinçle beraber oturduğum yerden kalkarak beni görmelerini sağladım. Annem beni fark eder etmez, babamın kolundan tutup benim olduğum tarafa doğru sürüklemeye başladı. Tekrar yerime oturduğumda boşluk açmak için Soner'in ceketinin olduğu koltuğu boşalttım. Zaten diğer yanı da boştu.

Annem yanıma, babam da annemin diğer yanına oturdu. Neşeyle, "Gelmişsiniz," dedim.

"Soner'in mezuniyeti var, isterseniz gelin deyince anneni evde tutabilir miydin sanıyorsun?" dedi babam memnuniyetsizmiş gibi davranarak. Ama *gibiden* öteye geçemedi.

Annem, "Sanki zorla getirdik," diye karşılık verdi. "İstemesen kırk takla atsam yine gelmezdin."

Babam arkasına yaslanarak, "Geleceğiz tabii," dedi. Ardından varla yok arası bir sesle bizim duymayacağımızı düşünerek ekledi. "Oğlumuz sayılır artık."

Sanki sesinde hafiften bir gurur da seziliyordu.

Gülümseyerek önüme dönüp sahneye baktım. Soner, annemle babama kafasını sallayarak selam verdikten sonra bana baktığında aynı gülümseme onun dudaklarında da oluştu. Çok geçmeden bakışları benden ayrıldığında bölüm başkanına döndü. Belki benim zihnimin bir oyunuydu, bilmiyordum ancak sanki annemle babam geldikten sonra Soner'in omuzları daha dikleşmişti. Bakışları kendinden daha emin bir hal almıştı.

Uzun süren bir konuşmanın sonunu kutlamanın bahçede devam edeceğini söyleyerek bitiren bölüm başkanıyla beraber, sahnedekiler yerlerine geçmeye başladı. Koltuklarda oturanların ayaklandığını görünce ben de kalkarak annemle babamın önünden geçtim. Koltukların arasından kurtulduğumda koluma astığım ceketle beraber bu tarafa doğru gelen Soner'i beklemeye başladım.

Aramızda birkaç adım kaldığında mesafeyi hızlıca kapatıp kollarımı boynuna doladım. Elleri belime dokundu ama babamla aynı ortamda olmamızdan çekindiğinden olsa gerek çok sıkı sarılmadı.

Birbirimizden ayrıldığımızda annem beni kenara doğru iterek kollarını Soner'e sardı. İstemsizce anneme tip tip baktım. Soner'e sarılırken kulağına bir şeyler söylüyordu ancak ortamın uğultusundan dolayı kelimeleri seçemiyordum. Sadece Soner'in teşekkür ettiğini duyabildim.

Annem geri çekildiğinde ise bakışlarım babama kaydı. Soner'e sarılıp sarılmayacağını merak ediyordum. Soner'in mezuniyetine gelmek bile babam için büyük bir olaydı. Hatta bizim duymayacağımızı düşünüp *oğlumuz sayılır artık* diyerek Soner'i, kızının sevgilisinden öte kendi oğlu gibi görmesi daha da büyük bir olaydı.

Kabullenmeliydi de zira gerçekten Soner bizim evimizin bir parçası gibiydi. Annem, Soner'i benden ayırmıyordu. Onun için Soner, olmayan oğlu gibiydi. Mümkün olsa içgüveysi olarak evine de alırdı.

Soner hakkında hâlâ bilmedikleri tek şey, eskiden uyuşturucu kullandığıydı. Bunu da onlara söyleyemezdim. Zaten eskide kalmış, bitmiş bir meseleydi. Gündeme getirip içlerine kuşku düşürmek gibi bir niyetim yoktu.

Babam, Soner'e doğru yaklaşıp ona sarıldığında tuttuğum nefesimi verdim. Sarılmasaydı nedenini bilmiyordum ama kötü hissederdim. Belki Soner de öyle hissedirdi. Yaklaşık on saniyenin ardından ayrıldıklarında babam, elini babacan bir tavırla Soner'in omzuna yerleştirdi. "Tebrik ederim. İnşallah mesleğinde iyi yerlere geleceğin güzel yıllara şahitlik ederiz."

Soner, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa mutluydu.

Salak salak sırtımdan yanaklarımın ağrıdığını hissettiğimde gülüşümü ufak bir tebessüme çevirdim. Bir süre burada zaman geçirdikten sonra konferans salonunun yavaş yavaş boşalmaya başladığını fark edince bahçeye çıktık. Boş olan masalardan birine geçerken Soner de bize içecek almaya gitti.

Saat akşam altı sularıydı. Havanın kararmasına az vardı ve o zaman buradaki atmosfer daha güzel olacaktı.

Soner geri döndüğünde önüme bıraktığı değişik renkteki içeceği uzun uzadıya inceledim. Pipetle içeceği karıştırırken babam da Soner'e bundan sonrası için planının ne olduğuyla alakalı sorular soruyordu. Mezun olmaktan daha zor bir şey varsa o da yeni mezun birisi olarak iş bulmaktı.

Neyse ki Soner'in böyle bir sorunu yoktu. Birkaç gün öncesinde, son sınıftayken staj yaptığı şirketten iş teklifi geldiğini söylemişti. Sanırım onu kabul etmek gibi bir düşüncesi vardı.

Babamla yarım saate yakın konuştular. Daha sonra annemle babam ortamdaki yaş ortalamasının düşmeye başladığını fark edince *gençler kendi halinde takılsın* diyerek Soner'i son kez tebrik edip yanımızdan ayrıldılar. Yalan yoktu, onların gitmesi beni rahatlattı. Babam yanımızdayken Soner'e istediğim kadar yanaşamıyordum.

"Ay, artık resmen mühendis bir sevgilim var," diye konuştum neşeyle. "Böyle ortama gireceğim, soracaklar ve ben de *benim sevgilim mühendis* diyeceğim. Ne kadar havalı!"

"Bana pek havalı gelmedi," dediğinde yalandan bir abartıyla gözlerimi devirdim. "Sen öyle san."

Bardağımdaki meyve kokteylinden bir yudum alıp tam karşımdaki Soner'e baktım. Yuvarlak, yerden epey yüksek bir masanın etrafındaydık. Ayakta durduğumuz için biraz ayaklarım uyuşmuştu ama önemli değildi. "Diplomana bakayım."

Rulo yapılmış ve etrafına kırmızı kurdele takılmış olan diplomasını bana uzattığında elinden aldım. Kurdeleden kurtularak ruloyu açtım. *Mühendislik Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği Bölümünün dört yıllık öğrenimini başarı ile tamamlayarak kanunların verdiği yetkilerden yararlanmak üzere bu diplomayı almaya hak kazanmıştır.*

Ben diplomayı incelerken masanın etrafının kalabalıklaştığını hissederek kafamı kaldırdım. Soner'in arkadaşları gelmişti. İsimleri Utku, Can ve Ebru'ydu. Utku ve Ebru nişanlıydı, Can ise ben onu tanıdığım zamandan beri yalnızdı. Eğlenceli bir çocuktü. Soner'in arkadaşları arasında en çok onu seviyordum.

Biraz bizimle takıldıktan sonra yanımızdan ayrıldılar. Can'ın gelirken yanında bizim için getirdiği içecek dolu bardaklar önümüzdeydi. Pembe renkteki içecekten bir yudum aldığım da asitli tadı boğazımı yaktı. Yüzüm buruşurken, "Sanırım bu alkollü," dedim.

Soner bardağı önümden uzaklaştırıp, "İçme," dedi.

“Ama tadını beğendim.” Başta yakıyordu ama yakma etkisi geçtikten sonra ağızda güzel bir tat bırakıyordu. Bardağa uzanıp birkaç yudum daha içtim. “Yine de içme, sarhoş olursun.”

“Bir, iki bardaktan sarhoş olmam,” dedim başıma gelecekleri bilmeden.

O sırada bahçeyi Mavi Gri grubunun şarkılarından birinin melodisi doldurdu. *Dünyanın En Güzel Kızı* çalıyordu. Soner’in masanın üzerinden uzattığı elini görmemle tutmam arasında iki saniye falan vardı. Bir Mavi Gri şarkılarına, bir de Soner’e asla karşı koyamazdım.

Masalardan arta kalan boşluğa geldiğimizde dans edecek tek çift biz değildik. İnsanlar çoktan dans etmeye başlamıştı bile. Soner elimi bırakmadan kolunu belime sardığında boşta duran elimi omzuna yerleştirdim. “Bir saat önce mezun olmuş ve okul hayatı bitmiş birisi olarak ne hissediyorsun?”

Hiç düşünmeden, “Rahatladığımı,” dedi.

Ben de mezun olduğumda öyle hissetmiştim.

“Oysa zorluğun asıl şimdi başlıyor olması gerek.” İş bulmak gerçekten zor bir şeydi.

“Hafta içi bahsettiğim şirketle görüşmeye gideceğim.”

“Mühendis bey.” Elimi omzunda gezdirdim. “İşi kapacağınızdan eminim.”

Dudakları kıvrıldı. “Öyle mi hemşire hanım? Nereden geliyor bu eminlik?”

“Sana olan inancımın ve güvenimden.” Benim bunca zaman boyunca Soner’e inanmadığım bir an bile olmamıştı. Ben ona hep inanırdım, o da hep başarırdı. Bu yıllardır böyleydi.

“Sanırım haklısın,” derken belimdeki elini biraz yukarılara çıkardı. Saçlarımın hizasına gelip durduğunda parmakları saç tutumlarımla oynamaya başladı. “Bu defa ben de garip bir şekilde kendime güveniyorum.”

“Yani güvensen iyi edersin. Bölümü üçüncülükle bitirmek her yiğidin harcı değil.”

“Not ortalaması işyerinde pek önemli değil.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Olsun, bu benim seni bununla övme engel olamaz.”

“Peki.”

Konuşmamız bitince şarkıya sessizce eşlik etmeye başladım. “Bu arada sana bir hediye aldım,” diyerek sessizliği bozdu.

“Benim sana almam gerekmiyor mu?”

“Fark etmez, bu hediye ikimizi de etkiliyor.”

İşte şimdi merak duygusu bedenimi kuşatmaya başladı. Sabırsızlıkla, “Hadi ver o zaman,” dedim. Ortada bir sebep yokken, durduk yere alınan hediyelere bayılırdım. Özel bir güne gerek duymadan, sıradan bir günde aklına gelmesi ve alması bana daha özel geliyordu.

“Şimdi değil. Gecenin sonunda.”

“Ama çok var. Bekleyemem o kadar.” Bir kere merakımdan çatlar girdim. Belimdeki koluyla beni geriye doğru itti. Elimi tutan eli sayesinde kendi etrafımda dönmemi sağladıktan sonra beni kendisine doğru çektiğinde, hızımı alamadığımdan bedenim onunkine çarptı. Yüz yüze geldiğimizde Soner’i öpmek istesem de çevremiz kalabalıktı.

Yüzümü aramızda kısa mesafe bırakacak kadar geri çektim. “Beklemek zorundasın. Hiç itiraz etme.”

“Acun musun sen ya? Şimdi çıkarıp versen ölür müsün?” *Hem beni meraklandır hem de bekle de. Kolaysa sen bekle.*

Oralı olmadı ve bundan sonraki *hediyemi ne olur şimdi ver* temalı kurduğum hiçbir cümleye cevap vermedi. Kafasına koymuştu, gecenin sonuna kadar bekletecekti.

En sonunda pes ederek, “İyi,” dedim. “Bekleyelim bakalım.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde beynimde hissettiğim uyuşukluğun sebebi Soner’e *bir, iki bardaktan sarhoş olmam* deyip üst üste içtiğim alkoldü.

Sadece beynim uyuşsa iyiydi, bedenim de sanki uyuşmuş gibiydi ve hiçbir şey hissedemiyordum. Sürekli gülüp durmak dışında yaptığım bir şey yoktu. Neden güldüğüm hakkında en ufak bir fikrim de yoktu. İnsanları izlerken gülme isteğimi bastıramıyordum.

Karşıımızdaki topluluğu izlerken elimi havaya kaldırıp işaretparmağımla gözüme çarpan çocuğu gösterdim. Gülmekten zar zor konuşarak, “Şu çocuk,” dedim. “Azgınlık dönemine girmiş kedilere benziyor.”

“Sadece dans ediyor.”

Gülüşüm şaşkınlıkla soldu. “O dans mıydı?”

Soner, “Hayır,” dedi. “Dediğin gibi azgınlık dönemine girmiş kedilere benziyor.”

Tekrar güldüm. Oradan oraya sürtünüyor, yanındaki insanlara yanaşmaya çalışıyordu. Şimdi de elini dizlerine yaslayıp, kalçalarını havaya kaldırmıştı. Kalçalarını gelişigüzel kaldırıp indirmeye başladı. Sanırım... *twerk* atıyordu?

Gözlerimin önü bir anda karardığında huysuzlanarak kafamı iki yana salladım. Biri elini gözümün önüne siper etmişti ve kim olduğunu bu ka-fayla idrak edebilmem imkânsızdı. Yerimde kıpırdanırken, “İmdat,” diye bağırdım. “Kaçırılıyorum!”

Görüş açımı kısıtlayan el çekildiğinde hızla etrafa bakındım. Soner’in *sakin olmamla* alakalı bir şeyler dediğini duyuyordum ama kafamı pek de ona verdiğim söylenemezdi. “Ya,” Soner’in boynuna atıldım. “Beni kurtar-dın, kahramanım.”

“Son anda kurtardım,” dedi Soner. Sesi alaylıydı. “Yetişemeseydim kaçırılmıştın.”

Dehşetle konuştum. “Korkunç.”

Kaçırılsaydım Soner’siz ne yapardım?

Şakağında hissettiğim dudaklarla gülümsedim. Hemen sonra gülüşüm kahkahaya dönüştü çünkü gözlerimi açar açmaz gördüğüm ilk manzara yine *twerk* atan o çocuk oldu. “Çok güzel *twerk* atıyor.” Benim de atasım geliyordu.

Soner hızla yana dönerek ikimizin yerini değiştirdiğinde çocuk görüş açımdan çıktı. Suratım asılırken hüznünlü bir şekilde, “*Twerk* atan çocuk...” diye mırıldandım. “Seni asla unutamayacağım.”

Soner beni, “Beste...” diyerek uyardı.

“*Twerk* atsam da beni sever miydin?”

“Severdim ama atmasan daha iyi.”

“Tamam,” diye kabullendim hemen. *Beyimizin sözü senettir bizim için.*

Kollarımı çözerek Soner’le olan sarılmamıza bir son verdim. Aslında ona daha da yapışırdım ama bedenimi sıcak basıyordu. Kendime gülmek için sebep ararken tekrar etrafı izlemeye başladım. Bu esnada Soner, neden bu kadar içtiğime dair söyleniyordu ama pek umursamıyordum.

Sevgilimizin mezuniyetinde içmeyecektik de ne zaman içecektik?

Aslında bu kadar etkileyeceğini ben de düşünmemiştim. Soner’in dik-katinin bende olmadığı zamanlarda bardağımdakileri hiç affetmeden kafa-ma dikmişim ama toptasam dört bardak bile etmezdi. İlk içişim değildi, birkaç kez arkadaş ortamında tadına bakmak için denemişim ama vücu-dum alkole alışkın olmadığından sarhoş olmam zor olmamıştı.

Ve sanırım bağımlılık yapıyor dedikleri şey doğrudu. O an insanın içtikçe içesi geliyordu.

“Şimdi sana tuzak bir sorum var.” Gülmek için aradığım sebebi bulama-dım ve bakışlarımı Soner’e çevirdim. “Lisedeki Ceylin’i hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Sinirle, “Hah,” dedim. “Elendin salak! Ne demek hatırlıyorum? Yıllardır unutamadığına göre aklında epey yer edinmiş demektir. Hatırlamıyorum diyeceksin.”

O sinirle arkamı dönüp gelişigüzel bir yöne ilerlemek istedim ancak bu haldeyken ve ayağımda topuklu ayakkabılar varken dengemi sağlamak çok zordu. Bir an ayakkabılarımı çıkarmayı düşünsem de buna gerek kalmadan belime sarılan bir kol dengemi sağladı. Masaya tutunarak belimdeki kolu ittirdim. İnatmış gibi yine ellerini belime yerleştirdi.

Beni kendine doğru çevirdiğinde, “Adını hatırlıyorum sadece, yüzü aklımda bile değil,” dedi.

“Yalan söylüyorsun ama neyse, soru bu değildi zaten.” Ellerimi omuzlarına yerleştirdim. “O kız senden hoşlanıyordu. Yani ben öyle sezmiştim ve o da sonradan onaylamıştı. Eğer o zamanlarda sana diğerleri gibi davranmısaydı ondan hoşlanır mıydın? Beni değil de onu sever miydin?”

“Nereden çıktı bu düşünce?”

“Öyle aklıma geldi. Sen cevap versene.” Severdim deseydi de burada onu haşlasaydım.

“Ceylin o kadar dikkatimi çekmiyordu ki aynı sınıfta olmamıza rağmen aylarca adını bile bilmedim,” dediğinde ne ara çatıldığını bilmediğim kaşlarım gevşedi. “Seni gördüğüm ilk günden beri benim gözüm başkasını görmüyor. Sorduğun soruya bak.”

Memnuniyetle sırtıırken, “Aferin,” dedim. “Tuzak soruyu geçtin.” Bakışlarım Soner’in omzunun üzerinden arkaya kaydığında bir kahkaha patlattım. “Hâlâ *twerk* atıyor.”

Çocuk olduğu yerde bir türlü durmuyordu ve Soner ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın bir şekilde onu görüyordum.

“Yeter ama artık,” diye homurdandığını duydum. “Yürü gidelim.” Belimdeki kollarından birini çözüp masanın üzerindeki çantamı alırken kaşlarım çatıldı. “Gitmek istemiyorum.”

Daha insanların arasına karışıp dans edecektim.

“Gözlerin kapanmak üzere, sızıp kalacaksın birazdan.” Belimdeki eliyle beni yönlendirmeye çalıştığında ayaklarımı yere bastırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Hayır, ben daha dans edeceğim.”

“Evde edersin.”

“Evde şarkı çalmıyor.”

“Ben sana açarım.”

Fikrimin değişmesini sağlamak kolay oldu. “Tamam.”

Zar zor ayakta duruyordum ve tüm dengemi Soner sağlıyordu. Ben de bunun keyfini çıkararak neredeyse tüm ağırlığımı Soner’e veriyordum. Zorlanmadığı belliydi. Bahçeden çıktığımızda Soner durdu ve bedenimi duvara yasladı. Sırtım duvarın sert yüzeyine temas edince irkilmedim desem yalan olurdu. Hâlâ bana destek verirken cebinden telefonunu çıkarıp uğraşmaya başladı.

Gökyüzüne bakarak, “Uçak uçuyor,” dedim.

“Kuş o.”

Bilmiş bilmiş konuşması sinirimi bozdu. “Nereden biliyorsun?”

“Işıkları yok ve küçük.”

“Işıklarının olmaması kuş olduğu anlamına mı geliyor? Işıksız uçak olmaz mı? Yeter artık, bu ayrımcılığınız bitsin. Işıksız uçaklar da vardır.” Sinir olmuş bir şekilde kollarımı birbirine bağladım ve kafamı başka yöne çevirdim. Çok değil sadece birkaç saniye sonra yeniden konuşmak için aralanan dudaklarım, Soner’in beni öpmesiyle isteğini yerine getiremedi.

Susturmak için öpmek... Güzel fikirdi.

Elimi ensesine götürerek öpüşüne karşılık vermeye başladım. Sarhoş da olsam, kafam yerinde olmasa da bunu geri tepecek kadar bilincimi yitirmiş sayılmazdım. Ama öpüşmemiz kısa sürdü çünkü Soner geri çekildi ve tekrar telefonuna gömüldü. Telefonu kulağına götürdüğünde tripli bir şekilde kafamı başka yöne çevirip kollarımı birbirine bağladım.

Kısa süren öpüşme sevgiliye reva mıydı?

Yaptığı telefon görüşmesinden taksi çağırdığını anladım. Kısa süren konuşmasını sonlandırdığında bakışlarının bana döndüğünü gözucuyla gördüm. Omuzlarımı silkip tribime devam ettim.

“Ben neden trip yiyorum şu an?” *Beni uzun uzun öpmediğin için.*

“Bilmem, ne nane yediysen?”

“Ama bugün benim mezuniyet günüm. Böyle bir günde beni üzecek misin?” Yaptığı duygu sömürüsü işe yaradı. Anında Soner’e karşı yumuşayarak kollarımı beline doladım.

“Tamam ama yarın atarım.”

Taksi gelene kadar Soner’in göğsüne sinmiş bir şekilde durmaya karar verdim. Burnuma dolan kokusu uykumu getiriyordu. İmkânım olsa şimdi burada, ayakta bile uyuyabilirdim. Tüm günün yorgunluğu yeni yeni çıkmaya başlıyordu.

“Hediyeni ne zaman vereceksin?” Tüm gece heyecanla hediye vereceği anı beklemiştim ama hediye ses seda yoktu.

Belime kadar inen saçlarımı okşarken, “Şimdi olmaz,” dedi. “Ayık olman gerekiyor.”

“Ben ayığımı ki.”

“Kuşu uçak sandın, Beste.”

“Uçaktı o,” diyerek itiraz ettim. “Işıksız uçaklar da vardır. Işıklı, ışıksız deyip ırkçılık yapmayın.”

“Tamam güzelim, benim hatam. Özür dilerim, bir daha ırkçılık yapmam.” Memnun bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. Irkçılık kötü bir şeydi. “Neden ayık olmam gerekiyor ki? Şimdi ver hediye. Yarın unutmuş olursam bir daha verirsin.”

“Olmaz.”

“Olur olur.”

“Olmaz dedim.” İtiraz etmeme kalmadan önümüzde bir taksi durduğunda Soner kapısını açtı ve önce beni bindirip ardından da kendisi bindi. Taksiciye adresi verirken kafamı omzuna yasladım. Sanırım hediye için biraz daha bekleyecektim.

Yolculuğun tamamını kafamı yasladığım omuzda uyuklayarak geçirdiğimden, yolun ne ara bittiğini fark edemedim. Soner beni arabadan indirirken gözlerimi açtığımda geldiğimizi anladım. Soner belimi kavrarken gülümseyerek önünde durduğumuz apartmana baktım. “Merhaba Soner’in evi, biz geldik.”

Araba gürültüyle yanımızdan ayrıldığında yüzüm buruştu. Apartmanın kapısının önünde durduğumuzda Soner ceplerini karıştırmaya başladı. Bir yandan da beni tutması işini hiç kolaylaştırmıyordu. “Sana bir şey itiraf edeceğim,” dediğim esnada Soner anahtarı nihayet buldu ve kapıyı açtı.

Merdivenleri görünce dudağımı büzdüm. “Et bakalım.”

Soner’in evi birinci katta olduğundan asansörü pek tercih etmezdi. Merdivenleri çıkmak ise gözümde birdenbire çığ gibi büyümüştü. Bu yüzden ilk basamakları çıkarken Soner’e fazlasıyla zorluk çıkardım. “Ben burada uyuyayım. Beni bu basamaklarda bırak.”

Bana attığı kısacık bakışta bir an gerçekten beni basamaklarda bırakacağını sandım ama beklemediğim bir şey yaptı; belimdeki kolunu sıkılaştırıp diğerini de dizlerimin altından geçirdi ve bir anda kendimi havada buldum. Kollarım düşmemek adına refleksle Soner’in boynuna sarılırken, Soner kucağında benimle beraber merdivenleri çıkmaya başladı.

Anlık şaşkınlığı üzerimden attığımda ayaklarımı havada salladım. “Ne güzelmiş böyle.”

“Sen ne itiraf edecektin?”

“Ha?”

“Bir şey itiraf edeceğim dedin.”

“Hatırlamıyorum.” Kapının önüne geldiğimizde Soner beni indirmesin diye kollarımı daha da sıkılaştırdım. “Hatırladım!” Beklediğimin aksine beni indirmeye çalışmadı. Bedenimi bacağına yaslayıp anahtarı yuvasına yerleştirdi. “Hani ben bir ara *Sims* oynuyordum ya. Bizim orada evimiz vardı.” Liseden beri eskisi kadar sık sık olmasa da hâlâ oynuyordum.

“Evet.” Kapıyı açarak eve girmemizi sağladı.

“Sana ilk söylediğim zaman çocuğumuz var demiştim. Karakterleri kendi haline bıraktığım ilk an çocuk yaptıklarını söylemişim ya hani, o yalandı.” Arsız bir şekilde sırtıtım. “Ben onlara kendim çocuk yaptırttım.” Hemen sonra sırtıtışım silindi. “Ama ayıldığımda bunu bana sakın hatırlatma. Çok utanırım.” Sonlara doğru sesim kısıldı.

Keyif dolu bir sesle, “Demek öyle,” dedi. “Sabah ilk işim sana bunu hatırlatmak olacak.”

Ayaklarımı sıkan ayakkabılardan kurtulduğumu hissettiğimde biraz rahatladım. “Ya, çok utanırım. Yapma lütfen.”

Soner kapıyı kapattı. Kendi odasına doğru yürürken kafamı omzuna yasladım. “Utanmak pek yaptığın bir şey değil. O anı kaçıramam.”

Kafamı omzundan kaldırıp elimi yavaşça koluna vurdum. “Sen bana arsız mı diyorsun?”

“Ağzımdan öyle bir kelime çıkmadı bile.”

Odaya girdiğimizde aydınlıktan sonra karanlığa alışmam biraz zor oldu. Ardından yumuşak yatağın üzerine bırakıldığımda uyum sağlayıp uyku pozisyonu almam ise çok kolaydı. Yana doğru dönüp kolumun altına aldığım yastığa sarılırken, odanın ışığı açıldı. Kapalı gözkapaklarıma rağmen ışığı hissedince yüzüm ekşidi.

“Makyajını nasıl çıkaracağım?”

Bunu kalkıp kendim yapmam gerekiyordu ama gözümde o kadar büyük bir işti ki... Tıpkı merdivenleri çıkmak gibi. “Banyo dolabında makyaj temizleme suyu olması lazım,” dedim. “Bir tane bırakmıştım diye hatırlıyorum. Onu pamuğa döküp yüzümü sileceksin.”

Ayak seslerinden anladığım kadarıyla Soner banyoya gitmek üzere odadan çıkmıştı. Kısa süre sonra geri döndüğünde yatağın bir yanı onun

bedeniyle çöktü. Soner kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Makyaj suyundan dolayı olsa gerek bana soğuk gelen pamuğu yüzümde gezdirmeye başladı. Bir an önce uyumak isteyen bedenim için şu an bu, işkenceden farksızdı.

“Uyuyacağım,” diye sızlandım.

“Tamam, şunu bitirince uyursun.”

Parmaklarını çatılan kaşlarımın üzerine getirip, kaşlarımı iki yana çekştirirerek gevşetti. “Yaşlı, bunak bir kadın olduğumda da beni sevecek misin?” diye sordum. Şimdi bile yeterince mızız ve çekilmezken, yaşlandığımda kim bilir nasıl olurdu? Bana o halimle de katlanabilecek miydi?

“Nasıl görünürsen görün, seni ömrümün sonuna kadar seveceğim.”

Olduğum yerde eriyip gittiğimi hissettim. “Tamam, şimdi beni öp.”

Güldüğünü işittim. Gözlerimi açarak gülüşüne baktım. Kalbim hareketlenirken Soner bir elini yastığa yaslayarak üzerime doğru eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Binlerce kez de yakınlaştık hepsinde benim içim eriyecekti.

Ellerimle yüzünü kavradığımda masum başlayan öpücüğümüz birazcık derinleşti. Saçları alnıma değerek gıcıklayıcı bir his uyandırıyor. Nefessiz kalana kadar devam eden öpücüğümüz son bulduğunda Soner benden hemen uzaklaşmadı. Gözleri kapalı, alnı alnıma yaslı bir şekilde bir süre bekledi.

Alnını benimkinden ayırıp hafifçe doğruldu. Tam anlamıyla uzaklaşmadı, aramızda birkaç santim vardı. Sessizce, “İşte şimdi ayıldım,” dedim.

“Şimdi de ben sarhoşum.”

Kıkırtıyla güldüm. Hâlâ yüzünde duran ellerimden birini yatağa indirdim ama diğeri yüzünde ufak bir gezintiye çıktı. Başparmağımla benim dudaklarımdan onunkilere bulaşan ruj kalıntısını sildim. Altdudağının kenarlarına kadar taşmış bir haldeydi. Koyu renkteki ruju tamamen silemedim ama fazlalığı gitmiş sayılırdı. Sonrasında parmağım yukarılara doğru çıkıp kirpiklerine ulaştı. Gür kirpikleri tenimin altında ezilirken karşımdaki bu görüntü karşısında iç geçirmeden edemedim. Soner, her bir detayıyla özenle işlenmiş bir tablo gibiydi.

Parmaklarımı dakikalarca yüzünde gezdirdim. Hiçbir tepki vermedi, sadece âşık olduğum elalarıyla uzun uzun beni izledi. Derin derin baktı. Üzerime garip bir duygusallık çöktü ama ağlatacak kadar baskın değildi. Tüm bunları yaparken biraz önce kaçan uykum tekrar bastırdı.

Yüzünü işgal eden parmaklarımı geri çektiğimde kafamı kaldırıp dudaklarına bir öpücük bıraktım. “Uyuyayım ben.”

Gülerek konuştu. “Uyu sen.”

Gözlerim kapandı. Soner’in gölgesi üzerimden kalktı. Dibimden ayrılmaya tuttuğum nefesimi verdim. Makyajı temizleme işi henüz bitmemiş olacak ki pamuğu tekrar yüzümde hissettim. Huzursuzluğumu belli etmek için kaşlarımı çatıttım ancak Soner bunu fark eder etmez yine kaşlarımı iki yana çekti.

“Kaşlarını çatma. Erkenden kırışacaksın.”

“Bir de nasıl görünürsen görün seni severim diye şov yapman yok mu?” diye söylendim. “Demek ki kırışsam beni sevmeyeceksin.”

“Ben severim, sen kırışmayı sevmezsin.”

Bu bir tık doğru olabilirdi.

“Kırışsam bile çok güzel olurum ki ben.” Yaşlandığımda çevremdekilerin arasında en göz alan ben olurum.

“Ondan yana şüphem yok.”

Boşluğuna geldiğinden olsa gerek pamukla gözümü silerken normalden biraz fazla bastırdı. Dehşetle, “Gözümü oydu!” dedim.

Hemen endişeli bir şekilde, “Özür dilerim,” dedi. “İyi misin?”

“Şaka şaka, bir şeyim yok.”

Bugüne özel biraz ağır bir makyaj tercih ettiğim için Soner silerken zorlanıyor olmalıydı. Üstelik bir de hiç makyaj silme deneyimi olmadığını da eklersek, dakikalardır uğraşıyor olması normaldi.

“Sağlıklı bir cilt için gerekli olan ne biliyor musun, Soner?”

Bilmediğini belirtircesine bir mırıltı çıkardı. “Gerçek sevgi, aşk.” Serumlar, kremler, *peelingler*... Hepsi yalandı. Tek çözüm sevgiydi.

“Bak bana, cildim yıllardır pürüzsüz. Parıl parıl parlıyor. Senin de öyle.” Aniden sevgi yumağına dönüştüm. Sevinçle, “Ay, biz çok âşığız,” dedim. “Cildimize on metre öteden bakan bile anlar bunu.”

Pamuk cildimden ayrıldığında birkaç saniye bekleyip bittiğinden emin oldum. Soner’e sırtımı dönerek az önceki yastığa tekrar sarıldım. “Şimdi uyuyacağım.”

Soner boynuma yapışan saçlarımı geriye çekti. “Elbiseni çıkarıp pijamalarını giy,” dediğini duydum ama oralı olmadım. Elbisem gereğinden rahat ve ben de normalden iki kat fazla üşengeç olduğum için bunu yapabilecek durumda değildim.

Yatağa çöken ağırlık kalktı ve çok geçmeden gözlerim kapalı olmasına rağmen rahatsız eden ışık kapandı. Benim için sızmak üzereyken saniyeler içerisinde uykuya dalmak zor değildi ama sanki Soner uyumayayım diye elinden geleni yapıyordu. Ellerimden tutup beni çekiştirerek yatağın içinde oturur pozisyona getirdiğinde, neredeyse uykusunu bir türlü alamayan bebek gibi çığlığı basa basa ağlayacaktım. “Ne olur uyuyayım artık...” diye isyan ettim.

“Pijamalarını giydikten sonra.”

Gözlerimi açmadım ama Soner’in desteği kaybolduğunda kendimi yatağa geri atmak gibi bir hamle de yapmadım. Bir an önce üzerimi değiştirip uyumak istiyordum, yoksa ayakta uyuyakalacaktım. Soner’in tekrar yanıma geldiğini hissettim. Ben kolumu bile kaldırmadığım için elbisemi çıkarmak ve pijamalarımı giydirmek ona düştü. Kafam kendi omzuma yaslanırken dudaklarım esnemek için aralandı.

Soner elini sırtımda gezdirerek elbisenin fermuarını bulduğunda aşağıya indirdi. Elbiseyi üzerimden çıkardığında bir an utanacak gibi oldum ama ışığı kapattığı aklıma geldi. Gece görüşü falan yoksa -ki bildiğim kadarıyla yoktu- beni net bir şekilde göremezdi.

“Gece görüşün var mı?”

“Ne?”

“Merlin’in gece görüşü sana bulaştı mı?”

“Anlamıyorum.”

“Hiç.” Ben de kendimi anlamıyordum zaten.

İnce, yazlık pijama takımımı üzerime geçirdiğinde sonunda uyuyabilecek olmanın sevinciyle kendimi yatağa doğru bıraktım. Bu sefer rahatsız eden, uyumama engel olan hiçbir şey olmadı. Bütün günün yorgunluğuyla sızım sızım sızlayan kaslarımın rahatlığı bulmasının huzuruyla yatağa yayıldım.

Uykuyla uyanıklık arasındayken yatağın diğer tarafının çöktüğünü ve Soner’in yanıma uzandığını hissettim. Yastığın üzerine yayılan saçlarımı tek bir bölgede topladı. Parmakları saçlarımın arasında gezindi. Karanlığa rağmen beni izlediği hissine kapıldım. Sonra yatağın üzerindeki sağ elimi kavradı. Parmakları yüzükparmağımla oynarken yatağın içinde Soner’e doğru biraz daha yaklaştım. Ben uykuya dalana kadar bir eli saçlarımla, diğer eli de parmağımla uğraştı.

Bilincim tamamıyla kapanmadan önce hissettiğim son şey, sağ elimin yüzükparmağına bıraktığı öpücüktü.

Gözlerim hemen önümdeki *giriş* yazısıyla Soner'in arasında gidip geliyordu. Bakışlarım en sonunda Soner'de durdu ve kendimi omzumun üzerinden ona bakarak, "Lunapark mı?" diye sorarken buldum.

Bu sabah Soner'in beni zorlamasıyla güne gözlerimi açmıştım. Uyanmam için her yolu denemiş ve başarılı olmuştu. Dün gece sonumu düşünmeden o kadar çok içmenin bedelini kafamı söküp atsam ancak geçebilecek bir ağrıyla ödüyordum. Sabah gözümü açar açmaz başlayan ağrı sebebiyle yataktan gün içinde çıkasım yoktu ama normal zamanda beni rahat bırakacak olan Soner, bugün inadıymış gibi uyanmam konusunda oldukça ısrarcıydı.

Bana zorla kahvaltı yaptırmış, baş ağrım için ilaç içirmişti. Bunları yaparken de beni bir yere götüreceğinden bahsetmişti. Hareketlerinde hem tedirginlik hem de ufaktan bir heyecan vardı ve bunu benden saklamaya çalışıyordu.

Birkaç saat sonra baş ağrım dindiğinde yola çıkmıştık. İlk uyandığımda çok heyecanlanamasam da ağrım geçtikten sonra götürmek istediği yere neredeyse koşa koşa gidecektim. Hem dün bahsettiği hediyeyi de henüz vermediğini anımsıyordum. Aralarında bir bağlantı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Beni, "Evet," diyerek onayladı. "Lunapark."

"Lunaparkta ne yapacağız ki?" Hoşuma gitmediğinden değildi sadece merak ediyordum.

Garip bir bakış attı. "Lunaparkta ne yapılır?"

Aklım bir an fesat düşüncelere kaysa da kafamı iki yana salladım. "Ben çoğu oyuncaktan korkarım ama," dedim. Çocukken sık sık geldiğim bu lunaparkta pek de güzel anılarım olduğu söylenemezdi. Neredeyse hepsi

korku dolu anlardı. “Kamikaze” asla bana göre değil. Hız trenlerinden aniden raydan çıkarsa diye korkarım ve korku tüneline saymıyorum bile. Yani ben beraber lunaparka gitmek isteyeceğin son insan falanım.”

“Biliyorum bunların hepsini,” derken aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapattı. Nereden bildiğini sorgulamama gerek dahi yoktu. Ben boş boğazlık ettiğim bir ara söylemiş olmalıydım ve Soner, ona anlattığım hiçbir şeyi unutmadığı gibi bunu da unutmamıştı.

Ellerimizi birbirine kenetleyip girişe doğru yürümeye başladı. “Zaten öyle tehlikeli aletlere binmek gibi isteğim yok.”

Neden burada olduğumuzu sorgulamıyordum çünkü Soner’in, birazdan neden buraya geldiğimizi açıklayacağını biliyordum. Sadece ona ayak uyduruyordum. Soner’in yanında adeta seke seke yürürken bakışlarımı etrafta koştururan, çılgılık atan çocuklarda gezdiriyordum. Üzerimde dün mezuniyet kutlamasında giydiğim siyah elbise vardı. Kendi evime gitme fırsatı bulamamıştım ve Soner’in evindeki dışarıda giyebileceğim tek kıyafetim buydu.

“Dün gece çok saçmaladım mı?” Soner girişteki adamdan bilet istedi ve beklemeye başladı. Bu esnada sorumla beraber elalarını bana çevirip muzip bir şekilde güldü. Bu gülüşe bakılırsa... feci saçmalamıştım.

Biletleri aldığı anda tekrar elimi tuttu. “Bana *Sims* sırrını anlattın.”

“*Sims* sırrım mı?” Öyle bir sırrım mı vardı?

“Karakterleri kendi haline bıraktığın için senden gizli bebek yaptıklarını söylemiştin ama dün kendin yaptırdığını itiraf ettin.” Gözlerim irileşirken dudaklarımı şaşkınlıkla aralanmaması için sıkıca birbirine bastırdım. Gülmeye çalışarak, “Şakacı,” dedim. “Şakacı şey seni. Öyle bir şey yok.”

“Neden şaşırdın o zaman?”

“İftira atıyorsun da ondan. Ben yaptırtmamıştım, arsızlar kendileri yapmışlardı.” Tamam, ben yaptırtmış olabilirdim ancak bunu kabullenecek değildim.

“Kimin arsız olduğu belli oldu.” Derinden gelen bir sesle söylediği şeyi duyduğumda olduğum yerde durdum. Yüzüne gözlerimi kısarak baktım. Gülmemek için kendini zor tutan bir ifadesi vardı.

* Kamikaze, dönen kollarda iki adet on altı kişilik kafesli vagonları destekleyen tek bir sabit kuleden oluşur. Yolcular; ilk sekizi bir yöne, diğer sekizi zıt yöne bakacak şekilde iki sıra halinde düzenlenmiştir. İki vagon aynı anda sallanacak şekilde motora bağlanmıştır. Bir kol saat yönünde dönerken, diğeri saat yönünün tersinde hareket eder.

“Ben arsız değilim.” Aslında öyleydim.

“Öyle olduğunu söylemedim.” Gülmeye yakın yüz ifadesine bakarken elimi elinden çektim. “Dalga geçiyor bir de! Ben gidiyorum ya. Kal burada tek başına da gör gününü!”

Arkamı dönüp rastgele bir yöne doğru yürümeye başladım. Sonra bu rastgele yönün korku tüneli tarafı olduğunu fark edip de gerisingeri dönünce, bedenim tam dibimdeki Soner’e çarptı. Uzaklaşmama izin vermeden kolunu omzuma atarak beni yönlendirmeye başladı. Beline sarılırken, “Dalga geçme benimle,” dedim. Tribim en fazla üç saniye falan sürüyordu, bu süreden fazlasını hiç göremiyordum.

“Tamam, bir daha geçmem.” Sesinde gizlenen keyifli tonlama canımı sıkırsa da bu konu hakkında bir şey demedim. Çoğu şeyi yaparken utanma duygum yoktu ama bu *Sims* meselesi beni utandırıyordu çünkü o evi kurarken daha Soner’le sevgili bile değildik. Sevgili olmadığım çocukla gelecek hayalimi oyuna dökmüştüm ve bunun içinde bebek bile vardı.

Nereye ilerlediğimizi bilmeden Soner’in bizi yönlendirmesine izin verdim. Benim aksime onun adımları gideceği yönü iyi biliyordu. “Bir keresinde küçüklükten beri içinde ukde kalan şeyleri say demiştin,” dediğinde kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Bana değil de ileriye bakıyordu. “Çoğu şeyi saymıştım sana ama lunaparktan bahsetmemiştim.”

Ona böyle bir soru sormuştum çünkü içinde ukde kalanları beraber gerçekleştirelim istemiştik. Mesela, Soner hiç denize girmemişti. Çocukken şartlar imkân vermemiş, büyüdüğündeyse sırtındaki izler engel olmuştu. Geçen sene yazın bu düşünceyi aşmayı başarmıştı ve ilk kez benimle beraber denize girmişti. Hayatındaki her şeyi, vücudundaki her bir izi kabullenmişti ve hepsini geçmişe gömmüştü.

En önemlisi de sağlıklıydı işte. Fiziksel olarak da psikolojik olarak da sağlıklıydı.

“Küçükken bir keresinde annem, babamdan gizli abimle beni lunaparka getirmişti.” Soner durduğunda ben de durdum ve bedenimi ona doğru çevirdim. Anlatacağı şeye öyle odaklanmıştım ki o an uluorta bir yerde de dursak umurumda olmazdı. “Babam da... takıntılı herifin tekiydi zaten. Nasıl olduysa o gün annemin dışarı çıkacağını anlamış, takip etmiş. Buraya adımımızı atmamızla yanımızda belirmesi bir oldu.” İleriye doğru bakarak işaret etti. “Tam şu noktada.” Kafamı çevirip gösterdiği yöne baktım. Hemen girişin önüydü.

Yutkunarak Soner’e baktım. O ise aynı noktaya bakmaya devam etti. “Sanırım o zamanlar yedi yaşındayım. Yaşımı tam olarak hatırlamıyorum

ama o an anneme nasıl tokat attığını çok net hatırlıyorum.” Boştaki elini kavrayıp destek verircesine sıkıca tuttum. “Çevredekiler müdahale etti ama babam bizi zorla arabaya bindirip götürdükten sonra ellerinden bir şey gelmedi. Onca zaman anneme bizi lunaparka götürmesi için yalvaran bendim. Böyle bir yerin varlığını televizyonda görmüştüm.”

Parmaklarımızı kenetledi ve sıktı. “Eskiden *bu kadar ısrar etmeseydin bunlar yaşanmazdı* diye kendimi suçluyordum. *Annen eve döndüğünde dayak yemezdi* diye ama şimdi suçlamıyorum. Ben de daha çocuktum. Yaşıtlarımın çeşitli oyuncaklarda eğlendiği lunaparka gelmek istemem en doğal hakkımdı. İşte tedavi olmak bana bu düşüncüyü kattı. Kendimi suçlamam gerektiğini öğretti.”

Kafamı onaylarcasına salladım. Yaşanan her olay için kendini suçlamayı bıraktığında bu eziyet bitecekti ve öyle de olmuştu.

Bakışları bana dönerken, “Neyse,” dedi. Anlattıklarının aksine ne sesinde ne de gözlerinde hüznü bir hava vardı. Mutluydu bile diyebilirdim. “Burası zihnimde hep kötü bir anı olarak kalmıştı. Şimdi burada beraber güzel anılar biriktireceğiz.” Elindeki biletleri cebine sokuşturduktan sonra boşta kalan elini yanağıma götürdü. “Çünkü sen, içindeyken o cehennemi bile cennete çevirmiştin.”

Eski evinden bahsettiğini anlamam uzun sürmedi. Gülümseyerek yanağıma eline bastırdım. “Öyleyse biriktirmeye başlayalım,” dediğimde kafasını aşağı yukarı salladı ve önünde durduğumuz küçük kulübe tarzındaki yapıya baktı.

“Anı kalsın ister misin?” diyerek kulübeyi işaret ettiğinde neyden bahsettiğini anlamak için üzerinde yazan yazıya baktım. Fotoğraf kabiniydi.

Heyecanla gözlerim açılırken, “Gerçekten mi?” dedim. Soner’i fotoğraf çekirtmeye ikna etmek eskisi kadar olmasa da hâlâ zordu ve şimdi kendi isteğiyle çekirtmek istiyordu.

“Gerçekten.”

“Olur olur,” dedim sevinçli bir şekilde. “Hadi hemen çekinelim.” Kolumdan tutarak Soner’i sürüklemeye başladım. Bana karşı direnmediği için istediğim yöne götürmek kolaydı. Kabine yaklaştığımızda elinde fotoğraf kamerası tutan bir adam olduğunu fark ettim. Kabinin yanında durduğumda Soner, adamın yanına doğru ilerledi. Adamla konuşmaya başladığında dinmeyen heyecanımla beraber bekliyordum.

Ama konuşması gereğinden fazla uzun sürmüş gibi hissettim. Adamın ara ara bana dönen bakışlarından bir gariplik seziyordum. Soner’in bu kadar uzun sürecektir ne anlattığını merak edip yanlarına ilerleyeceğim sırada,

ikisi de aynı anda bana doğru dönüp olduğum yere adımladılar. Yaklaştıkça sesleri netleşiyordu ve adamın, “Düğmeye bir kez bastıktan sonra her on saniyede bir fotoğraf çeker,” dediğini duydum.

Birkaç uyarı yaptıktan sonra eski yerine döndüğünde Soner yeniden elimi kavradı. “Bu kadar uzun ne konuştunuz?” diye sordum.

“Kabinin normal süresi bir dakika. Bize beş dakikalığına müsaade etmesini istedim.”

“Neden ki?”

Gözleri beni buldu. Dudakları hafifçe kıvrıldığında bunu fark eder etmez, önüne dönüp gülüşünü gizlemeye çalıştı. Boğazını temizleyerek konuştu. “Canım öyle istedi.”

Üzerinde sabahtan beri süregelen bir gariplik vardı. Ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın farkındaydım. Sorsam söylemezdi, bu yüzden ona ayak uydurup farkında değilmişim gibi davranıyordum. Ne de olsa eninde sonunda kokusu çıkacaktı.

Kabinin kapısını açıp geri çekildiğinde içeri girdim. Küçük, birkaç metrekarelik bir alandı. Duvarları koyu renk perdelerle kaplıydı ve tam ortasında iki tane sandalye duruyordu. Sandalyelerin karşısında fotoğraf çekmeye yaradığını anladığım geniş bir ekran ve kamera vardı. Kameranın hemen yanında da üzeri çeşit çeşit maskeyle dolu olan küçük bir masa olduğunu gördüm.

Sandalyelerden birine oturup masaya doğru uzandım. Üzerindeki maskelerden birkaç tanesini elime geçirirken Soner de yanıma oturdu. “Çok güzel bunlar.” Maskelerden birini yüzüme tuttum. Tam maskeli baloda kullanmalık tarzda ürünlerdi. Sadece göz çevresini kapatıyorlardı. “Nasıl oldum?”

O sırada Soner, adamın bahsettiği düğmeye bastı. Kabinin içinde yoğun bir flaş patladığında ışık yüzünden gözlerim kamaştı. Soner’i, “Fotoğraf hakkımızı boşa kullanıyorsun,” diyerek azarladım. Düğmeye bastığı için makine artık her on saniyede bir fotoğrafımızı çekecekti.

Maskelerden birisini Soner’in yüzüne tuttuğumda kaçmak istedi ama kaçmasına fırsat kalmadan flaş tekrar patladı ve o an ölümsüzleştirildi. Bu çabasına karşılık kendimi tutamayıp kahkaha attığımda, bir sonraki fotoğrafımız Soner’in beni gülüşümden öptüğü kare oldu. Bir sonrakinde ise kafamı Soner’in omzuna yaslayıp düzgün bir şekilde kameraya verdiğim bir pozdu.

Kafamı omzundan ayırarak masanın üzerindeki maskelerden birkaç tane daha aldım. Hepsini bacaklarımın üzerine yerleştirip aralarından seçmeye çalışırken Soner beni izliyordu. Kulağıma, “Beste,” diye fısıldadı.

“Efendim?” Seçtiğim maskeyi yüzüme tutup poz vermek için kameraya döneceğim sırada; o an kalbimi yerinden edecek, beynimi durduracak ve vücudumun kilitlenip kalmasına sebep olacak bir cümle kurdu. “Benimle evlensene.”

Küçük kabinin içinde aynı anda bir flaş daha patladı.

Ortam bir anda ölüm sessizliğine büründü. Duyabildiğim tek ses, kalbimin atışıydı. Hissedebildiğim tek şey ise Soner’in her nefes alıp verişinde boynuma çarpan soluğuydu. Dönüp Soner’e bakmak istesem de yüzü görüş açıma giremeyecek bir pozisyondaydı. Kendime geldiğimde, “Ne?” gibi aptalca bir tepki verdim.

Tepkime karşılık güldü. Gülüşüyle beraber tüylerim diken diken olurken, beni daha da fenalaştırmak istiyormuş gibi boynumdan öpüp benden uzaklaştı. Yüzüme tuttuğum maskeyi indirmek yeni aklıma geliyordu. Soner bana bakmadan oturduğu sandalyeden kalktı. On saniye dolduğu için patlayan flaş yüzünden gözlerim kapandı ve tekrar açıldığında, Soner’i önümde diz çökmüş bir vaziyette buldum.

Elinde tuttuğu ve nereden, hangi ara çıkardığını bilmediğim kırmızı kadife kutuya bakakaldım. “Düşüp bayılacağım şimdi,” diye mırıldanarak hislerimi dile getirdim. Öyle beklemediğim bir ana denk gelmişti ki şaşkınlığımdan sıyrılıp gülemiyordum bile.

Acaba rüyada mıydım? Evet evet, kesinlikle rüyadaydım.

“Sen bayılmadan önce sormam gereken bir soru var.” Kutunun kapağını yavaşça açmasıyla beraber küçük taşlı, zarif bir tek taş yüzük görüldü. Hayranlıkla yüzüğü incelerken, “Hayır hayır, bu gerçek değil,” dedim. Aslında hayranlığım yüzüğe değil, Soner’eydi. “Ben dün gece çok içtiğim için hâlâ uyanamadım ve zihnim benimle oyun oynuyor.”

Kolumda ufak çaplı bir sızı hissettiğimde kaşlarım çatıldı. “İnandın mı şimdi gerçek olduğuna?”

Elimi koluma götürüp ovuştururken, şaşkınlıkla kafamı salladım. Gerçek miydi şu an? Gerçekten Soner bana evlilik teklifi mi ediyordu? Sayısız kez hayalini kurduğum anın gerçekliğine inanmak güç geliyordu. Elimi son hızla atan kalbime bastırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ve işin en güzel yanı bu anın fotoğraflarla ölümsüzleştiriliyor olmasıydı. Neden Soner’in buraya girmek istediğini daha iyi anlıyordum.

“Bu kısımda güzel sözler söylemem gerekiyor sanırım,” dedi gerginliğini gülümsemeyle bastırarak. Gülümsemek için kendimi zorlasam da bu, histerik bir gülüşten öteye geçemedi. “Hayatıma girdiğinden bu yana daha önce hiç bilmediğim duyguların hepsini ilk kez seninle hissettim. Sevgiyi bildiğimi sanırdım hep, seni tanıdıktan sonra hakkında en ufak bir fikrim olmadığını öğrendim. Ben severdim; annemi, abimi ve kardeşimi hep severdim fakat sevilmek çok da bildiğim bir şey değildi. Abim severdi ama hissettirmezdi, annem dokuz yaşından sonra hayatımda silik bir karakterdi. Beni severdi ama yeteri kadar değildi. Ada...” Bu kısımda gülümsemesi buruk bir hal aldı. “Onu zaten biliyorsun. Karşılıklı sevginin nasıl bir his olduğunu seninle gördüm, seninle öğrendim. Birinin beni iliklerine kadar sevdiğini seninle hissettim.”

Bana ihanet edercesine dolan gözlerim, ağlamak için doğru zamanda olmadığını düşündürse de hayatımın en duygusal ve özel anında ağlayacaksam bir daha ne zaman ağlayacaktım ki? Mutluluktan ağlamak güzel bir histi.

“Ama benim tam anlamıyla öğrenemediğim tek bir his var.” Yüzük kutusunu dizinin üzerine bıraktı. İki eliyle birden ellerimi kavradı. “Ben aile olmak nedir, bilmiyorum. İnsanın bir ailesinin olmasının, her akşam eve gittiğinde sıcacık bir ortamla karşılaşmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bunu ancak deneyimleyerek öğrenebilirim.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeyi ve ağzımı açıp Soner’e bir şeyler söylemeyi istedim ancak nutkum tutulmuş bir haldeydim. Hiçbir tepki gösteremiyordum. “Diğer her şeyi yaptığın gibi bunu da bana sen öğret istiyorum. Hiç sahip olamadığım ailem ol, bunu da seninle deneyimleyeyim.” Tutmakta olduğu elimi havaya kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı. Üstünü öptükten sonra birkaç santim uzaklaştırıp, gözlerimin içine bakarak bana o soruyu sordu. “Benimle evlenir misin, Beste’ım?”

Patlamaya devam eden flaşlar, tüm direnişime rağmen gözlerimden akan yaşlar, diken diken olan tüylerim, durmak bilmeyen kalp atışlarım... O kadar karmaşık duygular içerisindeydim ki. Kalbimden farklı bir ses, zihnimden daha farklı bir ses yükseliyordu fakat ikisinin de ortak olduğu tek bir nokta vardı.

Kafamı hızla aşağı yukarı sallarken güçlükle çıkarmayı başarabildiğim sesimle, “Evet,” dedim. “Bunu sorman bile hata!”

Soner’in yüzündeki rahatlamayı gördüm. Kabul etmeyeceğimi sanıp kendisini strese sokması anlamsızdı çünkü ben resmen bu anı bekliyordum. Diz çöktüğü yerden hafifçe yükselip kollarını belime doladığında, yaşlı gözlerimle beraber boynuna sarıldım. Hâlâ ağlıyordum.

“Ağlamaya devam edersen,” dedi Soner. Tehdidinin devamını getirmek için bir süre düşündü. “Teklifi geri alırım.”

Ağlarken sesli bir şekilde güldüm. “Bizde edilen teklifler geri alınmaz.”

“Yüzüğü takmam o zaman. Yüzüksüz gezersin.”

“Tamam, ağlamıyorum.”

Ayrıldığıımızda Soner yanağımdaki yaşları teker teker temizledi. Mutluluğumun göstergesi olarak akan yaşlara içi acırmış gibi bakıyordu. Sebebi ne olursa olsun, gözümünden akan tek bir damla yaşa dahi tahammülü yoktu. Yanaklarımı yaşlardan arındırdıktan sonra her ikisine de birer öpücük bıraktı. Gözlerim kapanmamak için direnirken gülümsemem yine yüzümdeydi. Zaten Soner’in yanındayken gülüşler dudaklarımda mühürlenip kalıyordu. Ufacık bir şeyde bile beni gülümsetebiliyordu.

Dizinin üzerindeki kutudan yüzüğü çıkardığında detaylıca incelemeye fırsat bulabildim. “Biliyor musun, senden adım gelmeyecek ve evlilik teklifini de ben yapmak zorunda kalacağım diye ödüm kopuyordu.”

Yüzüğü sağ elimin yüzükparmağına geçirdi. Bu korkumda haklıydım bence. İlişkimizin başlangıcında çoğu adımı ben atmıştım. Herhalde evlilik teklifini de kendim etsem çok koymazdı.

Parmağım için özenle tasarlanmış gibi duran yüzüğe hayranlıkla baktığım sırada Soner konuştu. “Çok uzun süredir aklımda vardı ama mezun olmayı beklemek zorundaydım. Ailenin sorun çıkarmaması için.”

Sorundan kastı henüz öğrenci olması ve bir işi olmamasıydı sanırım. Ailem bu konuyu sorun eder miydi, bilmiyordum ama benim etmeyeceğimi biliyordum. *Ben çalışır, ikimize de bakardım yiğidim* deme isteğimi dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim.

Bir flaş daha patlayıp gözlerimi kamaştırdığında, “Buraya da bilerek getirdin...” dedim.

“Her anı ölümsüzleştirmeyi seviyorsun. Bu an da fotoğraf galerinin bir köşesinde kalsın istedim.”

Hâlâ önümde diz çökmüş bir pozisyonda duruyordu. Elimini yüzüne götürdüm. Avuç içim yanağına yaslanırken derin bir nefes alıp verdim. “Aile hissinin ne demek olduğunu öyle güzel öğreneceksin ki.” Alnımı onunkine yasladım. “Her an, her saniye kalbin bu hissin yoğunluğuyla dolup taşacak. Akşam eve geldiğinde seni sıcacık bir yuva karşılayacak. Sabah evden ayrılmak istemeyeceksin. Gitsen bile eve dönmek için saatleri sayacaksın. En önemlisiyse bu hissi öğrendiğine bir an bile pişman olmayacaksın. Ben senin, sen de benim ailem olursun. Bu, sonsuza kadar böyle sürüp gider.”

Ben sözlerimi bitirir bitirmez Soner dudaklarımızı birleştirdi. Bu öpücüğünü diğerlerinden ayıran, daha önce olmadığı kadar duygu yüklü bir şekilde dudaklarımı kavramış olmasıydı. Dudakları altdudağımı emip talan ederken ikimizin de farkında olduğu bir gerçeklik vardı ki bu kez hisler ve şartlar farklıydı.

Bu kez sevgilimi değil, kısa süre sonra eşim olacak adamı öpüyordum ve Soner bu kez sevgilisini değil, yakın zamanda eşi olacak kadını öpüyordu.

Soner'le birlikte evimin önüne geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Hafifçe esen rüzgâr, elbisemin açıkta bıraktığı kollarımı ürpertiyordu. O kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Her dakika başı durup uzun uzun parmağımdaki yüzüğü izlemek istiyordum. Bu yüzüğün bize açacağı kapıları düşünüp hayaller âlemine dalıyordum. Resmen evlenecektik ve bu defa benim hayal ürünü değil.

Sevdiği adamla evlenmek her genç kızın hayaliydi. Ben de bunun hayaliyle yıllarımı geçirmiştım ama yaş ilerledikçe kurulan hayaller de ciddiyet kazanıyordu ve insan ister istemez beklentiye giriyordu. Soner'in okulu biter bitmez böyle bir teklifle gelmesini beklemiyordum ama işini yoluna koyduktan sonra yakın bir zamanda böyle bir adım atması beklediğim bir şeydi.

Şimdi eve gidecek, kendimi mutlulukla yatağıma atacak, yastığı yüzüme bastırarak sevinç çılgınlıkları atacaktım.

Bunu yapmazsam içimde kalırdı.

Apartmanın önünde durup Soner'e doğru döndüm. "Yukarı gelmek ister misin?"

"Bugün söyleyecek misin?" diye sorduğunda yüzüğün takılı olduğu elime baktım. "Ben söylemesem bile yüzüğü göreceklersiniz."

"Geleyim o zaman," diyerek beni yalnız bırakmak istemediğini belli ettiğinde gülümsedim.

"Oo, Beste hanımlar evine teşrif edebilmişler." Babamın sesini duyduğumda sesin geldiği tarafa, arkama doğru döndüm. Babam elinde poşetlerle muhtemelen marketten geliyordu ve şanstır ki kapıda karşılaşmıştık. "Bir evin olduğunu hatırlaman gözlerinizi yaşıyor güzel kızım. Bu kadar keskin hafızalı olma, ara sıra unut ki başka bilgilere de yer kalsın zihninde."

Dünden beri eve uğramayınca adam söylenmekte haklıydı.

Gözlerim kısıldı. “Nefes bile almadan tek konuşmada üç kez laf soktun bana baba, aşk olsun.”

“Estağfurullah, ne laf sokması kızım? Ne haddime benim öyle şeyler?” İmalı imalı konuşmasının ardından onca şeyi söyleyen kendisi değilmiş gibi bir rahatlıkla Soner’e doğru döndü. “Hoş geldin, Soner.”

“Hoş buldum.”

“Çıkın yukarı da yemek yiyelim. Tam vaktinde geldiniz.” Babamın elindeki poşetlerden birisine uzandım. “Yardım edeyim,” derken hesaba katmadığım bir şey vardı. Poşeti almak için uzattığım elimin yüzükparmağında takılı olan tek taş yüzük... Babamın gözünden diğer hiçbir şeyin kaçamadığı gibi bu da kaçmadı.

Zaten söyleyecektik ama yanlışlıkla ve ayaküstü olması pek hoş bir durum olmamıştı.

Babam salağa yatıp kendini gülümsemeye zorlayarak, “Açlık başıma vurmuş herhalde,” dedi. “Olur olmadık şeyler görüyorum. Yani tek taş yüzüğün benim biricik kızımın elinde ne işi var, değil mi?” Sesli bir şekilde gülmek için kendini daha da zorladı.

“Hani evlilik için takılan falan.” Kahkaha attı. “Olacak iş değil.”

Babam bizim gülmediğimizi, aksine gerçeği kabullenmesi için beklediğimizi fark ettiğinde yapmacık gülüşünü silerek kaşlarını çatı. “Lan! Düşündüğüm şey mi?”

Şirin olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. “Ne düşündüğüne göre değişir.”

“Soner,” dedi babam bakışlarını benden ayırıp Soner’e dikerek. Bakışlarla dövmek gibi bir şey gerçek olsaydı, muhtemelen Soner’i hastane köşelerinden toplardık. “Öyle bir halt yedin mi? Yaptın mı bunu?” Kabullenmek istemediği çaresizlik kokan ses tonundan belli oluyordu.

Ayrıca evlilik teklifi ne zamandan beri *halt yemek* oluyordu?

“Özür dilerim ama yedim.” Çekinmese babamın karşısında gülerdi herhalde, öyle bir rahatlık vardı sevgilimde. Hem de babamın delici bakışlarının üzerinde olmasına rağmen.

“Tansiyonum düşüyor,” diyen babamı ciddiye alamadım çünkü numara yaptığı her halinden belliydi. Yalandan gözünü kapatması, yüzünü buruşturması ve sendeliyor gibi yapması... Tanımasam yerdim. Ufak çaplı oyununun bende bir etki yaratmadığını anlayan babam tek gözünü açarak bana kınarcasına baktı. “Şurada ölsem umurunda olmayacak, hayırsız evlat.

Hiç babam haberini duyunca bile kötü oldu, ben ona bu kötülüğü yapamam deyip yüzüğü çıkarmak falan yok. Anca kendini düşün.”

“Ama baba,” dedim ılımlı bir sesle. Yanına yaklaştım. “Ben çok mutluyum. Kızının mutlu olması seni de mutlu etmez mi?”

Bakışları anında yumuşadı. Ben diyorum, benim tatlı dilimle ikna edemeyeceğim kimse yoktu. “Yine de elin adamıyla evleneceksin diye bu kadar mutlu olman hiç hoş ve etik değil kızım.”

Elin adamı dediği insan, Soner ise hoş ve etikti. Yani bence öyle olmalıydı.

Babam bir anda soğuk bir tavra bürünerek, “Neyse,” dedi. “Düşün peşime. Bu konuyu yukarıda konuşacağız.” Bizi beklemeden apartmana doğru yürümeye başladığında söylediği gibi ikimiz de peşine düştük. Binaya girerken ve asansörün dördüncü kata çıkmasını beklerken bana geçen her saniye saat gibi geldi. Asansörden inince babam yine önden ilerleyip kapının zilini çaldı. Bana yan yan baktığını hissetsem de oralı olmamaya çalışıyordum.

Kapı annem tarafından açılınca bizi, daha doğrusu Soner’i görür görmez yüzünde güller açtı. Bizi es geçip Soner’e, “Hoş geldin,” dedi. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim.

“Tam vaktinde geldiniz çocuklar. Ben de masayı hazırlamıştım,” diyen annemin yanağına bir öpücük bırakıp elimi yıkamak için banyoya geçtim. Bu sırada annem, babam ve Soner kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Ellerimi yıkayarak banyodan çıktığımda bu sefer üzerimi değiştirmek için odama geçtim. Bu elbiseyi seviyordum ama iki gündür aynı kıyafetin üzerimde olmasından sıkılmıştım.

Odama geçip kıyafet dolabımın kapağını açarak ne giyeceğimi seçmeye çalışırken, odamın kapısı aniden açıldı ve annem içeri girdi. Bana yaklaşıırken, “Kız,” dedi. “Babana ne olmuş?”

“Ne olmuş?” Eşofman takımlarımdan birisini alarak dolabın kapağını kapattım.

“Ne bileyim? Yemeği biraz beklet, bizim konuşacaklarımız var deyip Soner’le salona geçti. Kapıyı da kapattı. Anlamadım bir şey, ne oldu?”

Yüzüğün takılı olduğu elimi kaldırıp, yüzüğü gözüne sokmak istercesine saçlarımı düzelttim. “Bu olmuş olabilir,” dediğimde annemin fark etmesiyle birlikte gözleri irileşti.

“Gerçek mi bu?” Elim tutup sağa sola doğru çevirerek yüzüğü incelemeye başladı.

“Yok anne, Soner’e mesaj vereyim de kendisi gerçeğini alsın diye imitasyon aldım.”

“Yapacağına inanırım.”

Ben de inanırdım.

“Gerçek işte.” Elimi annemin elinden kurtarıp, arkama dönerek fermuarı işaret ettim. Annem fermuarımı indirdiğinde elbiseyi üzerimden çıkarıp eşofman altını giydim. Sırıtarak, “Bugün teklif etti,” dedim.

Annem bu duruma benim kadar mutlu olmuşa benzemiyordu. “Hemen de ağzı kulaklarında.”

“Niye sevinmedin?” diye sordum. Annemin bu tepkisi tüm modumu düşürmeye yeterliydi.

“Sevindim kızım, neden sevinmeyeyim? Yaşınız gelmişti zaten ama...” Merakla devam etmesi için kafamı salladım. “Şimdi evlendiğinizde kendi eviniz olacak, yuvadan uçup gideceksin. Ona duygulandım biraz.” Dolan gözlerini görünce hiç beklemeden anneme sarıldım.

“Ama sen böyle yaparsan ben de çok üzülürüm.”

“Bakma sen bana, benimki anlık bir şey,” dedi sarılışıma karşılık verirken. Bir süre birbirimize sıkıca sarıldık. İlk geri çekilen annem oldu. Gözlerinin dibine kadar gelen yaşları parmaklarıyla temizleyip gülümse-di. “Baban, çocuğun gözünü iyice korkutmadan içeri gidelim,” dediğinde onaylarcasına kafamı salladım.

Üstümü de giyip annemle beraber odadan çıktığımda salonun hafif aralık kapısı dikkatimi çekti. Annemi mutfığa gönderip yavaş adımlarla kapıya doğru yaklaştım. Sırtımı duvara yaslayarak içeriyi dinlemeye başladım. Konuşmanın başını kaçırdığım için duyduğum ilk kelimelerin benim için bir anlamı yoktu ama devamında konuşmanın ana temasını kavrayabildim.

“İstesem,” diyordu babam. “Beste seni karşıma getirdiği an seni araştırıp tüm her şeyini ortaya dökebilir ve kızıma layık olup olmadığını öğrenebilirdim ama bunu yapmadım. Çünkü kızımın kararına saygı duyup ona güvenmeyi tercih ettim. Seni bizimle tanıştıracak kadar sana güveniyorsa, bizim de sana güvenmemiz gerekirdi. Doğruya doğru, bunca yıldır ne bize ne de Beste’ye ters bir hareketini gördüm ama sana evliliğin çok başka bir şey olduğunu hatırlatmak istiyorum. Evlilik ayrı bir sorumluluktur. Sizin de bu sorumluluğu kaldırabileceğinizden emin olmanız gerekiyor.”

Parmağımdaki yüzükle oynamaya başladım. “Birbirinize çok âşıksınızdır, yıllardır hiç ayrılmamışsınızdır ama iş bu ya evlenince her şey berbat olmuştur. Ne örnekler gördüm evlilikle alakalı.”

Soner de ne örnekler görmüştü...

“Ben sağlıklı bir evliliğin içerisinde doğmadım,” diyen Soner’le konuşmalarına iyice dikkat kesildim. “Aile nedir, nasıl olur, bunları ilk kez sizin ailenizin içine girdiğim zaman gördüm. Sorsanız hâlâ bu konuda eksikim, hâlâ bilmediğim çok şey var ve bilmediklerimi yalnızca deneyimleyerek öğrenebilirim. Dediğiniz gibi evlilik bambaşka bir sorumluluk ve ben buna razıyım. Evliliğin içinde ne olursa olsun Beste’yi üzmemek için elimden geleni yaparım. Hatta daha fazlasını da.”

“Bu işler karşılıklı. Aynı şekilde Beste’nin de seni üzmemesi gerek.”

Soner, “Beste beni üzmez,” diye cevap verdi. “Beste hep ince düşünür, kimseyi üzmez.”

Bu dediğine gülümsedim. “Birbirinizi üzmeyeceğinizi biliyorum. Senin kötü birisi olmadığını da biliyorum ama önceden uyarmak zorundayım. Seninle evlense bile Beste’nin arkasında benim olduğumu sakın unutma. Beste’nin her zaman yanına dönebileceği bir ailesi olacak. Bu konuda kızımı hor görmek gibi bir davranışta asla bulunma.” Ortamda kısa süreli bir sessizlik oldu. “Fakat aynı şekilde senin de arkanda olduğumu unutma. Aranızda bir sorun yaşandığında haklı olduğun hiçbir konuda benden çekinme çünkü haksızlığa asla tahammülüm yoktur. Bu haksızlığı yapan kendi kızım dahi olsa.”

Polis adam işte, kendini belli ediyordu.

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ancak artık ben de senin bir baban sayılırım. Bu aile artık senin de ailen.” Babamın içtenlikle kurduğu bu cümleler karşısında gözlerim dolu dolu oldu. Ailem, Soner’in de ailesi olmuştu. Soner hayatıma girdiğinden beri artık yapayalnız değildi. Tek kişilik dünyasına onun ailesi olacak insanlar girmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Soner minnetle. Bunun, onun için ne kadar büyük bir şey olduğu sesinden belliydi.

Bütün duygusallığı bozan babam oldu. “Kapıda dikileceğine içeri gir, Beste,” demesiyle anında suratım asıldı. Nereden görmüştü ki? Gayet de güzel gizlenmişim.

Bozuntuya vermeden kapıyı tamamen açıp odaya girdim. Gülerek, “Ben de tam kapının önünden geçiyordum,” dedim.

Babam üçlü koltukta, karşısındaki ikili koltukta da Soner oturuyordu. İkisinin de inanmadığı belli olan bakışları üzerimde olsa da umursamazca omuz silktim. Babam koltuktan kalkıp yanıma geldiğinde, kolunu omzuma atarak yüzüğün takılı olduğu elimi tutup havaya kaldırdı. “Gerçekten kaldıramıyorum bu görüntüyü,” dedi.

“Alışsan iyi edersin baba.” Elimi ondan kurtarıp kollarımı beline doladım. Sadece onun duyabileceği bir şekilde, “Artık bir de erkek evladın var,” diye fısıldadım.

Kafasını salladı. “Öyle bir şeyler oldu.” Kolunun altında benimle beraber Soner’e doğru döndü. “Birbirinizi üzerseniz bu saatten sonra üzen taraf karşısında beni bulur, haberiniz olsun.”

Annemin sesi duyuldu. “Bir de beni.”

Anneme laf atmadan duramadım. “Bir kere sen hep Soner’i tutarsın, hiç öyle *bir de beni* diye ahkâm kesme.”

“Baban da seni tutar.”

“Hayır, babam gayet adaletli bir insan ama sen varsa yoksa *Soner oğlum da Soner oğlum* kafasındasın.”

“Tamam anneciğim, sus.” Annem, babamla benim yanımızdan geçip Soner’e doğru ilerledi. “Tebrik ederim sizi, hep mutlu olun,” diyerek Soner’e sarıldığında kafamı babamın omzuna yaslayıp bu tabloyu tebessümle izledim.

Bugün hayatımın en mutlu günü olarak tarihe geçmeliydi.

Akşam, annemle ve babamla eğlencesine atıştığım bir akşam yemeğiyle devam etti. Soner yemekten sonra biraz daha zaman geçirip kendi evine gitmek üzere bizden ayrıldı. Soner’in gitmesiyle kendimi odama atıp saatlerdir yapmak için can attığım şeyi yaptım. Yüzümü yastığa gömerek sevinç çığlıkları attım.

Yatağımda oradan oraya dönüp tepinirken, Soner’in evlilik teklifi ettiği an zihnimde sayısız kez baştan oynadı. Çıkarttığımız fotoğrafları dakikalarca inceledim. Verdiğim tepkilere bakıp güldüm. Soner’in karizmatik çıktığı fotoğrafları izleyip eridim ve fotoğraftan bile belli olan mutluluğumuza sayısız kez ortak oldum.

Uyku vakti geldiğindeyse dün gece Soner’le beraber uyuduğum için eksiklik hissettim ama önemli değildi.

Ne de olsa çok yakın bir zamanda her geceyi birlikte bitirecek, her sabaha beraber başlayacaktık ve bunlar yaşanırken birbirimize olan sevgimiz asla bitmeyecekti.

Aksine, gün geçtikçe katlanarak artmaya devam edecekti.

KAPANIŞ

En sonunda bu kız beni delirtecek sonra da karşıma geçip keyifle eserini izleyecek.”

Annemin abartı seviyesine karşılık gözlerimi devirirken, kollarımı birbirine bağlayıp konunun muhatabı ben değilmişim gibi başka yönler bakmaya başladım. Koltuğun kenarından sarkıttığım bacaklarımı sallarken annem kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Ortak noktada buluşmadığımız sayılı konulardan birinin polemiğindeydik.

“Ne oldu yine?” Bunu soran Azra’nın annesi Sevda teyzeydi.

“Bir şey olduğu yok,” diye cevap verdim. “Annem bazı konuları fazla büyütüyor.”

“Düğün istemiyormuş hanımefendi.”

Omuz silktim. İstemiyordum ve istemeyecektim işte. Düğünlerden de düğün masrafı diye harcanan dünyanın parasından da nefret ediyordum. Tanımadığımız, hayatımızda belki bir kere bile görmediğimiz insanlar gelip birkaç saat eğlensin diye masraf yapmak zorunda değildik.

Sevda teyze, “Aa, düğünsüz olur mu kız? Seni şöyle telli duvaklı gelin etmeyelim mi?” dedi.

“Ben gelinlik giymem demiyorum ki. Ben düğün istemiyorum diyorum. Sade, aile içinde yapılacak bir nikâhta da gelinlik giyerim.”

Zaten gelinlik giymeden evlenirsem kahrımdan ölür ölür dirilirdim. Elbette ki Soner’le beraber gelinlik ve damatlıkla fotoğraflarımız olacaktı ancak o fotoğraflar düğün salonu sınırları içerisinde olmayacaktı.

“Olmaz öyle kızım,” diyen Sevda teyzeyle beraber sıkıntıyla nefesimi üfledim. “Güzel bir düğün yapın, size de hatıra kalsın. Maddiyat açısından sıkıntı ediyorsanız biz bile yardım edebiliriz.”

Kafamı iki yana salladım. “Sorun maddiyat değil ki.” Öyle bir sorun olsa bile ailem seve seve hallederdi. “Sorun, boş yere yapılan bir masraf olması. O parayla güzel bir balayı geçirmek varken neden birkaç saatlik organizasyon için harcayalım?”

“Takılacak altınları düşün.”

“Takılacak altınlar geldiği gibi tekrar organizasyonu ayarlarken girilen borçları ödemeye gidecek. Kârı falan yok, aksine hâlâ zarardasın.” Ortamdan kendini soyutlamış bir şekilde bir yandan elindeki tabaktakileri midesine gömen, bir yandan da televizyon izleyen Azra’ya baktım. “Azra sen de bana destek çıkar mısın? İki taraftan baskı yapıyorlar.”

Adını duyan Azra kafasını kaldırıp bana baktı ve ağzı dolu olduğu için kaba bir sesle, “Ha?” dedi.

“Yok bir şey. Sen kendi kendine takıl.”

“İleride *neden düğün yapmadım da anı bırakmadım* diye kafanı taşlara vurursun,” diyen anneme *ciddi misin* dercesine bir bakış attım.

“Böyle bir şeyin pişmanlığını yaşamayacağıma eminim.”

Küçüklükten beri düğünlere olan tutumum belliydi. Ne zaman bir yakınımızın düğünü olsa nasıl zorla gittiğimi, her seferinde *büyüyünce asla düğün yapmayacağım* diye yakındığımı annem de biliyordu ve şu an kararımdan beni vazgeçiremeyeceğinin de farkındaydı. Yine de bir umut olsa gerek deniyordu.

Hem kendi patavatsız akrabalarımı tanıyordum. Düğün boyunca *erkek tarafı nerede, kimse gelmemiş* temalı dedikodularını eksik etmeyeceklerdi ve bunlar mutlaka Soner’in de kulağına ulaşacaktı. Kendini ne kadar kötü hissedeceğini o anı yaşamadan bile tahmin edebiliyordum. Annemin hep dediği gibi el âlemin ağzı torba değildi ki büzelim.

Bu ve bunun gibi sebeplerden ötürü asla ama asla bir düğün organizasyonu istemiyordum.

“Hem biz Soner’le de konuştuk,” dedim annemle Sevda teyzeye yönelik. “O da benimle aynı fikirde. Daha fazla bu konuda üzerime gelmeyin. İstemiyorum düğün. Bitti, bu kadar.”

Daha doğrusu Soner, ben ne istiyorsam onun olması kafasındaydı. Düğün yapılmasını istemiyorum dediğimde sorgulamadan direkt kabul etmişti. Tabii onun da istemediğinden emin olduktan sonra anneme düğün yapılmayacağını söylemiştim ve o andan beri tabiri caizse başımın etini yiyordu.

Bir yandan ona da hak veriyordum. Bir tane kızı vardı ve güzel bir organizasyonla evlendiğini görmek istemesinden daha doğal bir şey yoktu.

Annem, “Ben bir de Soner’le konuşacağım,” dedi. “Sen düğün istemiyorsun diye bir şey diyemiyordur belki çocuğum.”

Yanaklarımı şişirerek ofladım. “Yemin ederim olası bir düğünde hiçbir şekilde gülmem. Gecenin sonuna kadar sadece somurtarak otururum. Asla dans etmem ki buna gelin ve damadın özel dansı da dahil. Sonra kankaların kızını zorla mı evlendirdiniz diye altın günlerinde senin üzerine gelir.”

Annemin ağzı şaşkınlıktan açık kalırken omuz silktim. “Göze alabiliyorsan yap hadi.”

“Görüyor musun, Sevda?” dedi annem kankasına bakarak. “Evladı insana neler neler yapıyor?”

Bacaklarımı koltuğun kenarından indirdim. “Ben diyeceğimi dedim.” Ellerimi havaya kaldırıp masum bir ifadeye büründüm. “Bundan sonrası senin bileceğin iş.” Koltuktan kalkarak önümdeki küçük sehpadaki boş tabağımı elime aldım. Salonun kapısına yönelirken, “Ben gidiyorum,” diye son bir ekleme yaptım.

“Nereye?”

Göremeyeceğini bilerek sııttım. “Müstakbel eşimin yanma.”

Mutfağa girip tabağı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra odama geçtim. Kıyafet dolabını açıp önüne geçtiğimde, gözlerim kıyafetlerimin arasında gezindi. Hem kasım ayının soğukluğunda üşütmeyecek hem de şık olacak bir kombin yapmalıydım. Aniden sevdiceğimi görme perileri gelmişti ve Soner’i görmeden gitmeyeceklerdi.

Hem bugün Soner işten çıktığında dün konuştuğu bir emlakçıyla yeni bir eve bakmaya gidecektik. Yanma gitmek için bundan daha iyi bahane bulamazdım.

Gerçi bahaneye de ihtiyacım yoktu.

Kışlık kalın bir etekle birlikte triko bir kazağı gözüme kestirip dolaptan çıkardım. Pijamalarımın yerini etekle kazak aldığı anda, beni çok da oyalamayacak türden bir makyaj yaparak odamdan ayrıldım. Salonda oturan annemlere çıkacağımı haber verdikten sonra mutfaktaki börek ve sarmadan birazını saklama kabına yerleştirdim. Daha sonra botlarımı giyip evden ayrıldım. Dışarı çıktığımda yukarıdayken çağırdığım taksiyi beklemeye koyuldum.

Araç kısa süre sonra geldiğinde, binip Soner'in çalıştığı şirketin adresini vererek arkama yaslandım. Yoldayken Soner'e mesaj atıp işyerinde olup olmadığından emin oldum.

Yol bittiğinde taksiciye ücreti ödeyip arabadan indim. Daha önce birkaç kez geldiğim şirketin kapılarına bakarken yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu. Soner, buranın yazılım departmanında çalışıyordu. Öyle büyük bir yer değildi ama işi sağlamdı ve bildiğim kadarıyla patronu tarafından sevilen bir çalışandı.

İçeri girdiğimde ezbere bildiğim yolu seri adımlarla bitirdim. Soner'in çalıştığı ofisin önüne geldiğimde durup kapıyı tıklattım. Bir odada üç kişi çalışıyorlardı. Birkaç saniye bekleyip kapıyı araladığımda kafamı uzatıp içeriye baktım. Üç masanın da boş olduğunu görünce suratım asılırken, kapıyı kapatıp arkamı dönerek koridora baktım. Sürpriz yapmayı planlamıştım ama mecburen arayıp nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Çantamdan telefonumu çıkarırken aynı zamanda geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Rehberden Soner'i bulup telefonu kulağıma yasladığım sırada, omzuma atılan bir kolun hissettirdiği ağırlıkla beraber hızla kafamı yanımda beliren bedene çevirdim. Bir çift ela gözle karşı karşıya kaldım. "Beni mi arıyordun?"

Anında yüzümde bir gülümseme oluşurken aramayı sonlandırdım. "Sürprizim boşa gidecek diye korktum. Neredeydin sen?"

"Fotokopi çekmeye gittim," dediğinde diğer elinde tuttuğu kâğıtları fark ettim.

Odaya doğru ilerlerken kolunun altına aldığı beni de beraberinde iletliyordu. "Seni beslemeye geldim." Görmesi için elimdeki poşeti havaya kaldırdım. "Sensiz boğazımdan geçmedi."

Aslında geçmişti ama konumuz bu değildi.

Poşete bakarken güldü. "Asla yanıma gelmek için uydurduğun bir bahane değil," derken sesi tam aksi olduğunu iddia ediyordu ve doğruduydu.

Beni bu kadar iyi tanıyor olması bazen can sıkıcı olabiliyordu.

"Nereden çıktı o şimdi?" diyerek inkâr etmeye çalıştım. İkimiz de doğrusunu bildiğimiz için kafasını sallamakla yetindi. Beraber odaya girdiğimizde Soner masasına yaklaşarak elindeki kâğıtları üzerine bıraktı. "Terasa çıkalım, burası pek müsait değil."

"Olur."

Birkaç dakika sonra ortasında bir masa ve çevresinde birkaç tane sandalye olan terastaydık. Sigara içenlerin ortak noktası olduğundan olsa gerek masanın üzerinde birkaç tane kül tablası vardı. İçtikleri karton kahve bardağını bile çöpe atma gereği duymadan masanın üzerinde bırakmışlardı. İğrenerek yüzümü buruştururken elimdeki poşeti, “Şunu tutsana,” diyerek Soner’in eline tutuşturdum.

Çantamdan ıslak mendilimi çıkarıp içinden bir tane aldım. Masanın üzerindeki bardakları toplayıp bir köşeye bıraktıktan sonra masayı silmeye başladım. “Ne pis insanlar var ya.”

Ben tozdan görünmeyen masayı temizlemekle uğraşırken, Soner poşeti açtı ve saklama kabının içindeki böreğin bir dilimini alıp yemeye başladı. Masayı dört mendille üst üste silip tamamen temiz olduğundan emin olduğumda geri çekildim. Ellerimi de yeni bir mendille güzelce sildikten sonra tüm çöpleri Soner’den aldığım poşetin içine atıp, giderken almak üzere yere bıraktım. Ben bunlarla uğraşırken sandalyedeki yerini almış olan Soner’in yanına oturdum.

“Bunu sen mi yaptın?”

“Evet, sarmayı da ben yaptım.” Saklama kabını önüme çekip kâğıt havlu-ya sardığım çatalı elime aldım. Çatalı sarmalardan birine batırıp Soner’e uzattığımda, beklemeden sarmayı ağzına aldı. Gülümsedim. “Birileri acıkmış.”

“Öğlen yemeği biraz kötüydü.” Çatalı sapladığım sarmayı bu sefer kendi ağzıma götürdüm.

“Ne vardı?”

“Kereviz.”

Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. “Kokusu bile çok kötü.”

Yemek ayırt etmezdim ama barbunya ve kereviz, hiç tercih etmeyeceğim yemekler arasındaydı. Bu ikisi dışında her şeyi yiyebilirdim. “Öyle,” diyerek onayladı.

“Neyse ki,” dedim. “Mutfakta çok yetenekli birisiyle evleneceksin de yemek gibi bir problemin olmayacak.” Saçlarımı omzumdan geriye savurdum. “Ben her yemeği güzel yaparım.”

“Hayattaki tüm şansımı seninle kullanmışım.”

Onaylarcasına kafamı salladım. “Bence de.”

Ben de Soner’de kullanmıştım.

Soner’e sarma yedirirken, “Eve bakmaya bugün gideceğiz, değil mi? Bir değişiklik falan olmamıştır umarım,” diye sordum. Ağzı dolu olduğu için

konuşmak yerine kafasını sallamakla yetindi. İnternette kiralık ev ilanları arasında gezinirken görüp beğendiğimiz bir evdi. Emlakçıyla iletişime geçtiğimizde hemen yarın -yani bugün- gidip bakabileceğimizi söylemişti. Açıkçası kaçırmak istemediğim bir evdi. Fotoğraflarda çok güzel görünüyordu.

Soner'i ellerimle beslememle geçen yarım saatin sonunda, sevgilim işinin başına dönmek üzere tekrar aşağı indi ve ben de terasta kaldım. Kısa sürecek birkaç ufak iş olduğunu, onları hallettiğimizde eve bakmaya gidebileceğimizi söylemişti. Aşağıda sıkılmaktansa Soner'i burada beklemek daha cazipti.

Saklama kabını nereye koyacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakındım. Poşeti çöp için kullandığımdan koyabileceğim bir şey yoktu. "Ee, ben seni bütün gün elimde mi gezdireceğim?"

Oflayıp kabı poşetin içine diğer çöplerin yanına gönderdim. "Hiç taşıyamam, kusura bakma." Zaten bizim evde saklama kabından bol bir şey yoktu. Bir tanesinin yokluğu annemin gözüne batmazdı.

Biraz terasta kendi kendime takıldım. Saat akşamüstü beşe geliyor, güneş yavaş yavaş batıyordu. Günbatımında yüzüme vuran turuncumsu, kızılımsı güneş ışığını değerlendirip birkaç *selfie* çektim. İçlerinden birisini yeni profil fotoğrafım için seçmeye çalışırken ekrana *tü tü tü* yapmamak için kendimi zor tutuyordum. "Şu güzelliğe bak be. Annem ne de güzel doğurmuş beni."

Eve gidince bir ara annemi, beni bu kadar güzel doğurduğu için öpmeliydim.

"Soner şu güzelliğe âşık olmasın da kime olsun şimdi? Ona da hak vermek lazım." Fotoğraflardan birisini *WhatsApp* profil fotoğrafım yaptım. *Instagram'dakini* hiç değiştirmiyordum çünkü orada Soner'le ikimizin bir fotoğrafı vardı. "Ne güzel oldum."

"Kendi kendine konuşman bittiyse gidelim mi?" Duyduğum sesle beraber omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Soner teras kapısının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Yüzündeki keyifli gülüşe bakılırsa epey zamandır orada beni dinliyordu. Manzaraya doğru çevirdiğim sandalyeden kalkıp telefonu cebime soktum. "Gidelim," dedim harfleri uzatarak.

Poşeti alarak Soner'e doğru ilerledim. Beraber terastan inip koridor da asansöre doğru yürümeye başladığımızda, etrafımızdaki kadınları kısa kısa inceliyordum. Burada taş gibi kadınlar çalışıyordu. Acaba içlerinden Soner'le ilgilenen birileri var mıydı? Gözlerimi kısarak kadınları tekrar ve

tekrar süzdüm. Parmağında yüzük olan kadınlara göremeyeceklerini bile bile gülümseyip, yüzük olmayan medeni durumu belirsiz kadınlara sadece bakmakla yetindim.

Kendimi yiyip bitirerek şirketten çıktığımızda, elimdeki poşeti bulduğum ilk çöp kutusuna attım. Yaklaşık bir saat sonra emlakçıyla görüştüğümüz evin bulunduğu apartmanın önündeydik. Ben uzun uzun apartmanı incelerken Soner biraz ötemde telefonda emlakçıyla konuşuyordu. Beş katlı bir binaydı. Dışı ne kadar lüks bir şey olduğunu adeta bas bas bağıırıyordu. Zaten ilanda yapımının geçen sene bittiği yazıyordu.

“Birkaç dakikaya burada olurmuş,” dedi Soner emlakçıyla olan konuşmasını bitirip yanıma geldiğinde.

Bir şey demedim çünkü binayı izlemekle meşguldüm. Eğer beğenirsek ve anlaşılabirsek, bu binada bir evimiz olacaktı. Beni heyecanlandıran kısım yeni bir evden ziyade o evin Soner’le bana ait olmasıydı. Sadece ikimizin yaşayacağı, uzun yıllar boyunca her anımıza şahitlik edecek bir ev... Düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyordu.

Geceleri yatmadan önce göreceğim son yüz, Soner’inki olacaktı. Sabahları uyandığımda yine ilk onu görecektim. İstedğim her an onu yanımda bulabilecektim, görmek istediğimde çıkıp bulunduğu yere gitmek zorunda kalmayacaktım.

Tam hayallerimdeki gibi bir hayat beni bekliyordu.

Emlakçı bizi çok bekletmeden geldiğinde belli etmemeye çalıştığım heyecanıyla beraber Soner’in elini tuttum. Ağzı epey iyi laf yapan adam, asansöre bindiğimiz ve evin bulunduğu katta indiğimiz süre zarfı boyunca tatlı bir dille evi, apartmanı, semti övüp durdu. Hatta o kadar çok övmüştü ki bir an evi görme gereği duymadan *tutalım ya bunu* diyecektim.

Beş katlı binanın son katında bulunan dairenin kapısını anahtarla açan adam, geri çekilerek bizim önden girmemizi sağladı. “İlanda zaten görmüşsünüzdür ama yine de söyleyeyim, evimiz dubleks. Yatak odaları üst katta. Evin balkonu yok ama yukarıda balkon gibi kullanabileceğiniz büyük bir teras var. Orası tamamen bu eve ait.”

Evin içine girdiğimizde bizi ferah ve aydınlık bir antre karşıladı. Soner’in elini bırakıp fotoğraflarda Amerikan tarzda olduğunu gördüğüm mutfağa girdim. Bir evde ilk bakacağım yer mutfağı olurdu genelde. Mutfak güzel değilse geri kalan kısmı saray bile olsa gözümde bir önemi yoktu. Bizim evdekinin iki katı olan mutfağa girdiğimde fotoğraftakiyle arasında çok bir fark olmadığını gördüm.

Dolaplar beyaz renkteydi, tezgâh ise siyah. Tezgâh L şekli boyunca uzanıyordu ve duvarları da dolaplarla uyumlu bir tonda boyalıydı. Lavabo tarafına yaklaşıp işaretparmağımı tezgâhın üzerinde gezdirdim. İnce bir toz tabakası parmağıma bulaştığında suyun altına tutarak temizleyip boydan boya cam olan kısma doğru yürüdüm. Evin baktığı cephenin bu kadar iyi olduğunu düşünmemiştim zira şu an denizi görebiliyordum. Çok yakından değildi ama güzel bir manzara olarak görüş açımı girebiliyordu.

Mutfacı bir kez daha inceleyip hızlı adımlarla Soner'e yaklaştım. Salonun pencerelerinden denize doğru bakan Soner'in yanına ulaştığımda hevesle, "Burayı turalım," dedim. Kafasını eğerek bana baktı. "Daha evi gezmedin."

"Mutfacı çok güzel, önemli olan orasıydı."

Soner gülerken elimi tuttu. "Gel, evi gezelim."

Salondan çıkıp bu kattaki banyoya ve tualete baktık. Sonrasında üst kata çıktık. Burada üç oda vardı. Odalardan birisi emlakçının bahsettiği terasa açılıyordu. Hepsini sırayla gezdik. Her odada Soner'e kafamda kurduğum planları aktardım. En büyük oda yatak odası olacaktı çünkü içinde ebeveyn banyosu vardı. İkinci odayı başka bir işlev bulamadığım için misafir odası olarak düşünüyordum. Yatıya kalan misafirimiz olduğunda burada kalacaktı.

En son ve aralarından en küçük olan ise çalışma odası olacaktı. "Bu oda senin çalışma, benim de kütüphane odam olacak," dedim Soner'e bakarak. Soner'in evden çalıştığı günlerde rahat edebilmesi için böyle bir oda gerekliydi. "Şu köşeye masa koyarız, orası senin alanın olur. Tam karşısına da boydan boya kitaplık düzüp önüne puflar atarız. Kitap okuma köşemiz olur. Hem teras kapısının bu odada olması güzel, çalışmaktan sıkıldığın zamanlar hava almak için terasa çıkabilirsin."

Soner'in sessizce beni dinlediğini fark ettiğimde susup ona doğru döndüm. "Ama hep benim fikirlerimle olmaz. Biraz sen de fikir sun. İkimizin evi olacak burası."

"Senin fikirlerin güzel. Beğenmesem dile getirirdim."

"İçine sınıyor mu?"

"Evet," dediğinde sesimi çıkarmadım. Bunları evi düzenlerken hallederdik zaten.

"Evi beğendin mi peki?" diye sordum aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağımı koluna yaslayarak. "Bence çok güzel," diye cevap verdi. Bence de öyleydi.

“Evi tutacaksınız anladığım kadarıyla.” Merdivenlerin olduğu taraftan gelen sesle Soner’den bir adım uzaklaşıp emlakçıya baktım. Ardından bakışlarımı Soner’e çevirdim. “Tutacaksanız vakit kaybetmeden ev sahibiyle görüşelim.” Soner bana baktı. Onay verircesine kafamı salladım. Bunu görünce bakışlarının bir sonraki hedefi emlakçı oldu. “Görüşelim,” dedi.

Devam eden bir saat ev sahibiyle görüşme, fiyatta anlaşma ve kira kontratını imzalamakla geçti. Bir saatin sonunda emlakçı anahtarı bize teslim edip camlardaki kiralık yazısını sökerek evden ayrıldığında, bomboş evin içerisinde Soner’le tek kaldık. Merdivenleri yavaş yavaş inerken şimdiden duvarlara asacağım tabloları ve süslemeleri düşünüyordum. Merdivenin olduğu taraftaki duvar kesinlikle boş kalmamalıydı. Çok sade olurdu.

Mutfakla salona açılan kapının önünde durup içeriye baktım. Kendi kafamda planlar kurarken Soner arkamdan yaklaşp kollarını belime doladı. Gülümseyerek ellerimi kolunun üzerine yerleştirip kafamı omzuna yasladım. “Artık bir evimiz var,” dediğimde mutluluğum sesimden belli oluyordu.

“Evimiz,” diyerek tekrar ettiğinde gülüşüm büyüdü.

Yüzünü boynuma gizledi. Tüylerim diken diken olurken boynuma bıraktığı öpücükle beraber heyecanla nefesimi verdim. “Soner bir şey diyeceğim.” Elinin üzerindeki elimle parmaklarımızı birbirine kenetledim. “Nikâha Seray’ı da çağırmak istiyorum.” Lisedeki gibi aşırı aşırı yakın olmasak da ara ara birbirimizi arayıp sorduğumuz oluyordu. “Ama onu çağırırsam muhtemelen Emre de gelir. Hâlâ beraberlermiş.”

Emre de söz konusu olduğu için çağırıp çağırmama konusunda ikileme düşmüştüm ama Seray’ı ve Mustafa’yı davet etmezsem ikisine de ayıp olacağını biliyordum. Hem ben de gelmelerini istiyordum.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Çağır,” diye cevap verdi. Yüzü hâlâ boynumda gizli olduğu için sesi boğuktu.

“Gerçekten mi? Emre’nin gelecek olması senin için sorun olmaz mı?”

“Olmaz. Kaç yıl geçti aradan, eskisi kadar taktığım mevzular değil. Hem hatırlarsan mezun olurken aramızda bir husumet kalmamıştı.”

Öyleydi ancak mezun olduktan sonra hiç konuşmamış, bir araya gelmemişlerdi.

“Ciddisin değil mi? Sırf ben istiyorum diye-”

“Çağır, Beste. Sorun değil.”

Neşeyle, “Tamam o zaman,” dedim. Kendi içimde bu konuyu dert edindiğimden, kabul etmesi beni rahatlatmıştı. Kollarının arasında arkama

dönüp Soner'in beline sarıldım. Yanağımı göğsüne yaslarken kollarıyla beni sarıp sarmaladı.

"Eşyalara bakmaya şimdi mi gidelim?" diye sorduğunda hemen kafamı salladım.

"Evet evet, lütfen." *Ikea* gezmek bir hobi gibiydi benim için. Şimdi kendi evimiz için gezeceğimiz, eşyalar alacağımız gerçeği aklıma geldikçe heyecanlanmadan edemiyordum.

Tam üç hafta sonra bugün nikâhımız vardı. Üç hafta içinde burası gerçek bir eve dönüşecekti ve ben buraya Beste Alkım olarak girecektim.

Azra beni alıcı gözüyle süzerken, "Kızım güzelliğinden ben düşüp bayılacağım şimdi, Soner'i hiç düşünemiyorum," dedi.

Gerginlikle altdudağımı dişledim. Üzerimdeki bembeyaz gelinlik ve bugüne özel yapılan saçım, makyajımla beraber güzelliğim hayal ettiğim çok daha ötesindeydi. Ellerimi gelinliğin eteğinin üzerinde gezdirdim. Eteği balon gibi olan gelinlikleri hiç sevmezdim. Bu yüzden üstü dar, bel kısmından hafifçe bollaşıp aşağıya doğru inen bir gelinlik tercih etmiştim. Uzun kolluydu ama kol ve gerdan kısmı dantelden oluşuyordu.

"Düğünden önce damat, gelini gelinlikle göremez âdetinden hiç hoşlanmazdım ama iyi ki daha önce göstermemişim, Soner'e," dedim elimi gelinliğin tüllerinde gezdirmeye devam ederek. "Şu an görecektir olmasın kulağa daha heyecan verici geliyor."

Azra beğeniyle beni süzmeye devam ederken kafasını aşağı yukarı salladı. Gözlerinden kalp fışkırıyordu desem yeri ydi. Neşeyle yanıma yaklaşıarak, "Allah'ım!" dedi. Tüllerle oynamaya başladı. "Yemin ederim evlilik meraklısı değilim ama sizi gördükçe evlenmeye hevesleniyorum. Şu gelinliği bir gün ben de giyeyim lütfen ya."

"Çevrendekileri reddetmesen giyersin de..."

Burnunu kırıştırarak geri çekildi. "Çevremdekiler düzgündü de ben mi şans vermedim, Beste? Nerede mahalle arası kekosu, çakma *Adidas* ayakkabısıyla gezen tipler varsa beni buluyor."

"Arda vardı. İçlerinden en eliti o sayılır. Onu da kabul etmedin."

Ciddi misin dercesine yüzüme bakıp hemen ardından gözlerini devirdi. "Kadın evde oturur, çalışmaz, dışarı çıkarken ilişki içerisinde olduğu erkekten izin alır diyen geri kafalının tekiydi."

Yüzüm ekşidi. “Bundan bahsetmemiştin.”

“İşte hayatım, herkes senin gibi şanslı olamıyor ne yazık ki. Buldun aslan gibi çocuğu, kafan rahat tabii.”

Sırıttım hemen. “Buldum, değil mi ya?”

“Buldun ve birkaç saat sonra onunla evli olacaksın.”

Heyecanla yerimde zıplamamak için kendimi zor tutuyordum. Evlenmek güzeldi tabii ama ölümüne âşık olduğun insanla evlenmek başka güzeldi. Rüyada gibiydim. Kendimi bulutların üzerinde yürüyormuşçasına hayal âleminde hissediyordum. Çok mutluydum. Mutluyduk. Yeryüzünde bundan daha güzel bir şey yoktu.

Ellerimi heyecandan olsa gerek alev alev yanmaya başlayan yanaklarıma yerleştirirken odanın kapısı tıklatıldı. Gelen kişinin Soner olduğunu düşünüp iyice telaşa kapılmıştım ki saniyeler sonra açılan kapıdan içeriye Seray girdiğinde rahat bir nefes verdim. Zaten her an bayılıp gidecekmiş gibi hissediyordum ve böyle küçük anlar bana hiç yardımcı olmuyordu.

Seray arkasından kapıyı örterken, “Merhaba,” dedi.

Azra, Seray’ı ilk kez görüyor olmasına rağmen samimiyetle, “Merhaba,” diye cevapladı.

Seray’ın yanına gidip uzun zamandır görüşmediğimiz için ona sarıldığımda bana karşılık vermesi uzun sürmedi. Sarılırken beğeni dolu sesiyle konuştu. “Ne kadar güzel olmuşsun ya, inanmıyorum.”

Geri çekildiğimde gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Azra’ya doğru dönerek Seray’ı gösterdim. “Azra, bu Seray. Liseden arkadaşım, mutlaka laf arasında sana bahsetmişimdir. Seray, bu da Azra. Benim çocukluk arkadaşım.”

Azra ve Seray kendi aralarında tanışıp kaynaşırken ben bana düşeni yapmanın verdiği rahatlıkla odanın içindeki koltuğa doğru ilerledim. Yavaşça, gelinliğe dikkat ederek koltuğa oturduğumda geriye yaslanıp kafamı koltuğun sırt kısmına yasladım. Sabah uyandığımdan beri bir koşuşturmaca içinde olduğumdan haliyle epey yorulmuştum ama bu yorgunluğum muhtemelen birazdan diğer hislerin arasına karışıp yok olacaktı.

Benim istediğim gibi sade bir nikâh organize edilmişti. Abartılı kutlamalar, şarkılar yoktu. En yakınlarımızın olduğu kısa bir evlilik töreni olacaktı. En güzeli de buydu.

Azra'yla Seray'ın sohbetine ara ara katılarak geçirdiğimiz on dakikanın sonunda kapı bir kez daha tıklatıldı. Henüz görmesem de emindim ki bu kez gelen Soner'di çünkü nikâh saati gelmek üzereydi.

Kapı açıldı ve tahmin ettiğim gibi Soner tüm yakışıklılığıyla içeri girdi. Siyah takım elbisenin üzerinde duruşu nefesimi keserken, onun bakışları ilk önce Azra'yla Seray'a değdi. Ben odanın diğer tarafında kalan koltukta oturduğum için görüş açısının ters kısmındaydım.

Onu damatlığının içinde ben de ilk kez görüyordum. Takım elbise almak için babamla beraber gittiklerini biliyordum ama şu ana dek üzerinde görme fırsatım olmamıştı. Bedenini saran beyaz gömleğin üzerine giydiği ceketin düğmesini henüz iliklememişti. Buraya gelmeden önce berbere gitliğini tahmin ediyordum çünkü saçları normalinden biraz daha kısaydı. Düzgünce şekillendirilmişti.

Odaya girdiğinde elaları etrafı tarayarak benim olduğum tarafta durduğunda, adımları da beraberinde duraksadı. Gözlerimi Soner'in üzerinden çekemedim ama Azra'yla Seray'ın açık kapıdan çıkıp arkalarından da kapıyı örttüklerini gözucuyla da olsa görebildim.

Oturduğum koltuktan kalkarak Soner'in karşısına dikildiğimde biraz önce duran adımları yeniden harekete geçti. Aramızda kısa bir mesafe bırakacak şekilde durduğunda gözleri hiç durmadan baştan aşağı beni süzüyordu. Bakıyordu, sonra tekrar bakıyordu. Nefesimi tutmaktan soluksuz kaldığımı fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

Ellerini uzatarak benimkileri tuttu. Son bir kez daha bakışları üzerimde gezinip gözlerimi bulduğunda kendimi gülümsemek için zorladım ama nedendir bilinmez, bunu yapamadım.

Bana hayranlıkla bakarak, "Çok güzelsin," dedi. Ne karşılık vereceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldım. Ellerini sıkmakla yetindim. Ne de olsa Soner, heyecanlandığım için böyle olduğumu anlardı. "Bugün sana bir kez daha âşık oldum."

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Ellerimi onunkilerden kurtarıp kollarımı boynuna dolayarak Soner'e sıkıca sarıldım. Anında bana karşılık verirken ferah kokusu ciğerlerime doldu ve kendimi biraz daha rahatlamış hissettim. Soner yanağımdan öptükten sonra yüzünü boynuma gömdüğünde, derin bir nefes aldığını duydum. Kalp atışlarım hızlanırken kafamı göğsüne yaslayarak kollarımı beline indirdim. Saatlerce şu pozisyonda dursam gıkım çıkmazdı.

Soner kollarını omuzlarıma sararken saçıma takılı olan duvak yüzünden biraz zorlandı. Kolunu duvağın altından geçirirken hareketleri epey dikkatliydi.

“Çok heyecanlıyım,” diye mırıldandım.

“Ben de,” dedi dikkatlice saçlarımı okşarken. Saçlarıma su dalgası yapılmıştı. İnce dalgalar saçlarımı örmüşüm de açmışım gibi hoş bir görüntü sunuyordu. Gülümseyerek çenemi Soner’in göğsüne yasladım ve alttan alttan yüzüne baktım. Ne kadar heyecanlı olduğu gerilen kaslarından, kafamı göğsüne yasladığım için rahatlıkla hissedebildiğim kalp atışlarının hızından anlaşıyordu.

Böyle hissedenin tek ben olmadığımı sevinliyordum.

Soner yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerim huzurla kapanırken mümkünmüş gibi belindeki kollarımı daha da sıkıttım. “Babanla konuştuk biraz,” dediğinde dikkatimi sözlerine verebilmek adına üstün bir çaba sarf etmem gerekti.

Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Devam edecekken lafını kestim. “Artık senin de baban sayılır.” Bunu dememi beklemiyor olacak ki birkaç saniye tepkisiz kalakaldı. Saçlarımda gezinen eli duraksadı. “Baban değil de babam diyebilirsin. Tabii gerçekten baban olarak hissedersen. Babam da çok mutlu olur.”

Çünkü babam artık Soner’e benim sevgilim gözüyle değil de oğlu gözüyle bakıyordu. Aynı şekilde karşılık almak onu mutlu ederdi.

Bakışlarından geçip giden hüznü yakaladım. O hüznün kalbimin en orta yerine oturup sol yanımda bir ağırlık oluşturdu. Kaç yaşma gelirse gelsin, bu konu hep yarası olarak kalacaktı. Kabuk tutacak ama yeri geldiğinde kanamaya devam edecekti. Tek fark; kabuk tutması eskisi kadar uzun sürmeyecekti, kısa sürede üzerini kapatabilecekti.

Kısa süreli sessizliğinin sonunda, “Tamam,” dedi. “Denerim.”

“Kendini zorunda hissetme. O kelimenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.” Eli yeniden harekete geçip saçlarımin arasında gezinmeye başladı. “Neyse, ne konuştunuz?”

“Evlilik içinde anlaşılmadığınız, kızdığınız, tartıştığınız konular olsa bile gece olduğunda aranızdaki her şeyi halletmiş olmaya çalışın dedi. Bir evliliği ayakta tutan şey, çiftlerin birbirine küs veya kızgın kalamıyor olmasıymış.”

“Annemle babam öyleler. Gündelik şeylerden bile tartışabilirler bazı zamanlarda ama dediği gibi gece olduğunda küslükleri geçer. Yatağa hiç

birbirlerine kırgın girdiklerine şahit olmadım bu zamana kadar.” Babam kendi babasını gece uykusunda kalp krizi geçirmesi sonucunda kaybetmişti. O zamandan beri geceleri ne bana ne de anneme küs ya da dargın uymazdı çünkü her gece uyuduğumuzda sabahı görebilecek şansımız olamayabileceğine inanırdı.

“Evet, öyleymiş. Anlattı.”

“Ben zaten sana küs kalamam ki,” dedim gülerek. “Bence sen de bana kalamazsın.”

Gerçekten de öyleydi. Dile kolay yedi yıllık bir ilişkimiz vardı. Ufak tefek anlaşmazlıklar çıktığı çok nadir oluyordu, olsa bile birbirimizi dinleyip kısa sürede halledebiliyorduk. Birbirimize karşı saygımız vardı. Saygı olmayan bir ilişkinin yürümesi çok zordu. Bizim ilişkimizi ayakta tutan şey, birbirimize hissettiğimiz sonsuz sevgiden sonra saygıydı.

“Sen böyle bakarsan,” dediğinde elini yanağıma götürdü. Başparmağını yanağımda gezdirirken devam etti. “Ben sana zaten dayanamam.”

Gülümsedim. Eğilerek dudaklarını benimkilere değdirdi. Öpmeyi, sadece dudaklarını hafifçe benimkilere sürttü. Bana işkence gibi gelen iki saniyenin ardından öpmeye başladı. Öpüşüne karşı koyamayıp elimi ensesine götürdüm ve dudaklarımı araladım ama tam o an aklıma gelen şeyle geri çekildim. Soner merakla bana baktığında kafamı iki yana salladım. “Olmaz, rujum bozulur.”

Kaşları çatılırken kafasını hafifçe geriye attı. “O zaman karşımda bu şekilde durma. Dayanamaz, öperim.”

“Bu şekilde derken? Yaptığım herhangi bir şey yok.”

Kolunu belimden ayırarak benden uzaklaştı. Saçımdaki elini çekerken duvağın bozulmaması için ayrıca dikkat etti. “Direkt sen durma o zaman.”

Gülerek ben de Soner’den uzaklaştım. Rujumun bozulması pek istediğim bir şey değildi. Özellikle de kısıtlı vaktimiz varken.

Tam bunun üzerine kapı bugün üçüncü kez tıklatıldı. Gelen annemdi ve kafasını açtığı ufak boşluktan içeri sokarak bize baktı. “Nikâh memuru geldi, sizi bekliyoruz.”

Annem bir düğün töreni yapılmamasına rağmen kendi hevesinin kırılmaması için abartılı makyajlar yapıp, abartılı bir kıyafet giymişti. Öyle ki bence elbisesinin parlaklığı uzaydan bile görülebilirdi.

“Tamam, geliyoruz,” dedim.

Bunun üzerine annem kapıyı kapatarak çıktığında Soner bana doğru döndü. Biraz önce ikimizin açtığı mesafeyi tek başına kapatıp tam önümde durduğunda eli duvağıma gitti. İki eliyle birden ince tül tutup yüzümü örttü. Bunu yapmadan önce dudağıma varla yok arası bir öpücük bırakmayı da ihmal etmedi.

Ardından yanıma geçip kolunu dirseğinden kırarak bana doğru uzattı. İç çekerek kolumu Soner'inkinden geçirdim. Sonra telaşla, "Dur, dur!" dedim. "Çiçeği almayı unuttum."

Soner'i de beraberimde sürükleyerek masanın üzerinde duran küçük, beyaz çiçeği aldım elime. Azra nikâhtan sonra çiçeği atmam konusunda çok ısrarcıydı. Özellikle onun olduğu tarafa doğru atmalıymışım ki evlenme sırası ona geçmeliymiş. Kendisine doğru attığımda kadere müdahale etmişiz gibi olacağını söylesem de ikna edememiştim ve sonuç olarak çiçeği kendisi kapmak zorundaydı, aksi takdirde başımın etini yerd.

Bu sefer tamamen hazır olduğumda kapıyı açarak dışarı çıktık. Önümüzde ince ve kısa bir koridor vardı. Burayı aştığımızda direkt nikâh salonuna çıkıyorduk. Burası dizilerde hep gördüğüm gibi konferans salonuna benziyordu ama çok daha büyüktü alanı.

Soner'le beraber koridoru bitirdiğimizde büyük, geniş bir kapıdan geçerek asıl salona giriş yaptık. Yeterince heyecanlı değilmişim gibi gerginliğim katbekat artarken gözlerimi koltuklarda oturan, şu an bizi alkışlamakta olan insanların üzerinde gezdirdim. Gereksiz kimsenin davet edilmesini istememiştim. Başlıca akrabalarım ve arkadaşlarımız dışında kimse yoktu ama buna rağmen bile koltuklar epey doluydu.

En önde annemle babaannemin oturduğunu seçtim kalabalığın arasından. Gözlerim nikâh masasına kaydıığında şahitlerin oturacağı kısımda babamı ve Azra'yı gördüm. Benim şahidim Azra'ydı, Soner'inki ise babam. Soner babamdan özellikle rica etmişti.

Resmen yavaş yavaş gerçek bir baba oğul oluyorlardı. Hatta belki çoktan olmuşlardı bile.

Beraber nikâh masasına ulaştığımızda Soner benden ayrılıp oturacağım sandalyeyi çekti. Gülümseyip sandalyeye yerleştiğimde o da yanımdakine kuruldu. Görüş açımı zorladığı için duvağı kaldırıp geriye doğru attım.

Nikâh memuru, "Merhaba," diye konuştu. Ancak o zaman bakışlarımı kadına çevirmeyi akıl edebildim. Orta yaşlarda, güleç yüzlü bir kadındı. "Konuklarımıza hoş geldiniz diyor ve öncelikle sizleri tanımakla başlamak

istiyorum. Adınız, soyadınız lütfen?” dedikten sonra elinde tuttuğu mikrofonu bana doğru uzattı.

“Beste Songur,” diye cevapladım.

“Anne ve baba adı?”

“Leyla ve Murat.” Bu defa mikrofonu Soner’e doğru uzattı. Bakışlarımı Soner’e çevirdim. “Soner Alkım. Sevinç ve...” dedikten sonra çok kısa bir an duraksadı. Sert bir şekilde yutkundu. Yüz ifadesinin değişmemesi için verdiği çabayı sadece ben fark edebildim. “Cüneyt.”

Kadın, şahitlere de aynı şekilde mikrofonu uzattığında önce babam, ardından da Azra bu soruyu cevapladı ve nikâh memuru mikrofonu tekrar kendi önüne çekti. “Birbirinizle evlenmek istediğinizi bizlere beyan ettiniz. Beyanınıza ve evraklarınıza göre evlenmenizin önünde bir engel bulunmamaktadır. Şimdi bir kez de şahitlerimiz ve değerli konuklarımızın huzurunda evlenmek istediğinizi söz ile beyan etmenizi rica ediyorum. Sayın Beste Songur, sayın Soner Alkım ile kendi arzunuzla evlenmek istiyor musunuz?”

Tekrar bana doğru uzanan mikrofonla titrek bir nefes alıp verdim. Bakışlarım babama kaydı. Bu kısımda hep babamın memnuniyetsiz bir şekilde bir köşede oturacağını düşünmüştüm ama aksine, babam bana bakıp güven verici bir şekilde gülümsüyordu.

Boğazımı temizleyerek cevapladım. “Evet.”

Salonda uzun sürmeyen bir alkış tufanı koptu. Bu aralıkta bakışlarımı konukların arasında gezdirebilme fırsatı bulabildim. İkinci sırada oturan Seray, Emre ve Mustafa üçlüsünü gördüğümde şok oldum. Görüşmeyeli Emre ve Mustafa epey değişmişti. Sosyal medyada takipleşiyorduk ama çok sık fotoğraf paylaşmadıkları için değişimlerini fark etmemiştim.

Memur konuşmaya başladığında dikkatimi ona verdim. “Sayın Soner Alkım, sayın Beste Songur ile kendi arzunuzla evlenmek istiyor musunuz?”

Soner benim gibi duraksamadı. Ona uzatılan mikrofona tereddütsüz bir şekilde, gözlerini benimkilerden saniyelik dahi olsa ayırmadan cevap verdi. “Evet.”

Ve yine alkış sesleri duyuldu.

Soner’e bakarak gülümsedim. Geriye sadece imza kalıyordu. “Sayın şahitlerimiz, çiftimizin evlenmek istediğini duyduk. Sizler de buna şahitlik ediyor musunuz?”

Önce babam, ardından da Azra, “Ediyorum,” dedi. Azra neredeyse benden bile heyecanlı olduğu için sesi bizimkilerden daha gürdü. Bu ben de dahil bazı kişileri güldürürken Azra yavaşça oturduğu yere sindi.

“Ben de Türk Medeni Kanunu’nun ve Sarıyer Belediye Başkanlığının bana vermiş olduğu yetkiyle sizleri eş ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu olmasını diliyorum.” Ardından önündeki defteri masanın üzerinde bana doğru itti. Uzatılan kalemi aldığımda ellerimin hafifçe titrediğini fark ettim. Titremeyi kontrol altına almaya çalışarak adımın yazdığı kısma imza attım. Soner de kendi kısmını imzalayıp defteri şahitlerin önüne ittirdi. Babamla Azra da imzaladığında artık resmi olarak eştik.

Defter tekrar nikâh memurunun önündeki yerini bulurken Azra’nın bana kaş göz işaretleri yaptığıнын farkına vardım. Ne anlatmak istediğini anlamadığım için kaşlarım çatılırken kafamı sorarcasına iki yana salladım ama Azra kendini açıklamayı başardığını düşündüğünden olsa gerek, saçma ve anlamsız hareketlerine devam ediyordu.

Ona dikkatimi daha fazla veremedim çünkü nikâh memuru konuşmaya başladı. “Evet, çiftim aile birliğiniz kurulmuştur. Sevginin sabır, sadakat ve emek olduğunu unutmamanız dileğiyle size mutlu ve sağlıklı yıllar diliyorum.” Kadın konuklar arasında gezinen bakışlarını bize çevirip gülümsedi. “Damat bey, gelin hanımı öpebilirsiniz.”

Gözlerim Soner’e çevrildiğinde ayağa kalktığını gördüm. Elimi tutarak beni de kaldırdığında vücudumu ona doğru döndürerek karşısında durdum. Elimi bıraktı ve iki eliyle birden yüzümü kavrayıp dudaklarını alnıma bastırdı. İçerideyken öptüğünde olduğu gibi gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapandı. Yine alkış sesi duyuyor gibiydim ama o an kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bu ses diğer bütün sesleri bastırıyordu. Şu an dünya üzerinde sadece biz varmışız gibi bir hisse kapıldım. Gözlerim sadece Soner’i görüyor, tenim sadece onu hissediyor, kulaklarım yalnızca onun sebep olduğu kalp çarpıntısını duyuyordu.

Dudakları tenimden ayrıldığında gözlerimi açıp yüzüne baktım. Şu an resmen karı kocaydık. Hem de resmi olarak.

Bu gerçeğe alışmam epey zaman alacaktı.

“Her şeyin gönlünüzce olması dileğiyle.” Nikâh memuru evlilik cüzdanını bana doğru uzattı. Bordo kaplamalı cüzdanı elime aldım. Kesinlikle bunu uzun uzun, gerçekliğinden emin olana kadar inceleyecektim fakat o an, bu an değildi.

“Gelin hanım bir kez daha ad, soyad alabilir miyim?”

Tebessüm ettim. “*Beste Alkım.*”

Babamın iç çektiğini duyduğumda gülen gözlerle ona baktım. Bundan pek hoşnut görünmüyordu ama bakışlarında ve yüzünde kabullenmek dışında elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındalığının sebep olduğu bir çaresizlik vardı.

Nikâh memuru bize son kez iyi dileklerde bulunup salondan ayrıldı. Herkes ayaktaydı. Kimisi güzel kıyafetler içerisinde olduğu için fotoğraf çekiniyor, kimi sohbet ediyor, kimisi de bir an önce çiçeği atmam için üzerimde baskı kuruyordu. Azra gibi birisi...

“Ya, bir rahat bırak beni. Atacağım dedim ya, bekle biraz,” dedim başımın etini yemekte olan Azra’ya. Bir türlü Soner’le tek kalmamıza müsaade etmiyordu.

“Eline mi yapışacak be? Yarım dakikalık iş. Soner kaçmıyor ya.”

Yanımda duran Soner sesli bir şekilde güldü. “Doğru söylüyor. Burada-
yım ben, at şu çiçeği kurtul.”

Oflayıp ikna olmuş bir şekilde Azra’nın beni çekıştirmesine izin verdim. “Toplanın, toplanın!” diye bağıırıyordu bir yandan da. “Gelin çiçeği atılacak!” Sesinin ayarını düşürüp kulağıma doğru fısıldadı. “Bak bunları hep formaliteden çağırıyorum buraya. Sen çiçeği direkt bana gelecek şekilde at. Arkanı döndüğünde sağ tarafında duracağım.”

“Kadere müdahale ediyorsun,” dedim. Bunu bugün belki onuncu kez dile getiriyordum.

“Kadere müdahale etmediğim sürece kaderin benden yana olacağı yok hayatım.”

Yıkıklığı karşısında kıkırdadım. Beni boş bir alanda durdurduğunda ne ara peşimize takıldığını bilmediğim genç kalabalık da durdu. Aralarında Pınar halamı da gördüğümde gözlerim büyüdü. “Senin ne işin var aralarında hala?”

“Otuz beş yaşına geldim, ben aralarında olmayacağım da kim olacak?”

O da haklıydı kendince.

On küsür kişilik kalabalığa arkamı dönerek onlardan biraz uzaklaştım. Umarım Azra tutardı, yoksa düzgün atamadım diye suçlu ben olacaktım. Arkamdakilere, “Atıyorum!” diye seslendim. Hepsinin arasındaki en hevesli ses, kulağa ilk çarpandı.

Azra coşkuyla, “At!” diye bağırdı.

Sırıtıp üçten geriye doğru saydım ve sıfır olduğunda çiçeği Azra'nın dediği gibi sağıma doğru fırlattım. Aralarında bir arbede olduğunu arkama dönmeden bile hissedebiliyordum. Arkamdaki kalabalığa dönmeden hemen önce bakışlarım Soner'e kaydı. Yanında Seray'la Emre'nin olduğunu gördüm. Soner'le Emre el sıkışıyorlardı.

“Ben tuttum!”

“Hayır, ben tuttum!” Duyduğum iki tanıdık sesle beraber arkama döndüğümde beni burada şaşırtacak bir manzara bekliyordu. Çiçek savaşı yapan Mustafa ve Azra gibi bir manzara.

Mustafa'nın ne ara kalabalığa karıştığı ayrı bir soru işaretiydi.

Mustafa, “Ben tuttum ulan!” diyerek tüm gücüyle çiçeği kendine doğru çekti. “Nereden atıldın be sen? Bırak kızım şu çiçeği.”

“Ya, salak mısın? Erkeksin sen, ne işin olur çiçekle? Kısmetimi kapata-mazsın, tamam mı? Bırak çiçeğimi!” Azra da tüm gücüyle çiçeğe asılıyordu. Çiçeğimi paramparça etmeseler iyiydi.

“Bu işin cinsiyeti mi olur? İlk ben dokundum, çiçek benim. İlk ben evleneceğim!”

“Bak yirmi beş yaşına geldim. Artık hayatımın erkeğini bulup evlenmek istiyorum. Sıramı çalamazsın!”

Etrafımızdaki kalabalık Azra'yla Mustafa'ya onaylamaz bakışlar ata ata dağılıyordu. İkisinin çiçek savaşını izlerken o kadar eğleniyordum ki içim-den engel olmak hiç gelmiyordu.

“Ya, bana ne kardeşim senden? Ben de hayatımın kadını bulup evlenmek istiyorum. Bu sefer benim sıram.”

Arkadan gelen Seray'ın sesini duydum. “Kim bunlara o işin bir çiçekle belli olmadığını söylemek ister?”

Omzumun üzerinden o tarafa baktığımda yanında Soner'le Emre'nin de olduğunu gördüm. Soner hemen yanıma gelip dururken bakışlarım ondan hiç ayrılmadı. Bunu hissederek bana baktığında yüzünde anında bir gülümseme oluştu. Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çektiğinde başım göğsüne yaslandı. Saçlarımın üzerine değen dudaklarını hissettim.

Soner'e sinmiş bir şekilde hâlâ çiçek kavgası etmekte olan ikiliyi izlemeye koyuldum.

Dakikalar sonra Seray'la Emre'nin olaya el atmasıyla beraber aralarındaki savaş bitti ve galip Azra oldu. Mustafa'dan koparıp aldığı çiçeği göğsüne bastırdı. Sıkıca sarmaladığı çiçeğiyle beraber Mustafa'ya kötü kötü bakarak

yanımızdan ayrılırken, muhtemelen çiçeği saklamaya gidiyordu. Son bir şey demeyi ihmal etmedi ve Mustafa'ya, "Sen de hayatının sonuna kadar evde kal," dedi.

Bu dediği hepimizi güldürdü. Mustafa da söylene söylene yanımızdan ayrıldığında dördümüz kaldık. Nikâh salonu için bize ayrılan sürenin sonuna gelene kadar araya yıllar girmemiş gibi bir sıcaklıkta sohbet ettik. Hatta Soner, Emre'yle gayet güzel diyaloglar kurdu.

Süre dolduğunda ve konuklarla beraber salondan ayrıldığımızda bizi yeni bir macera bekliyordu. İki haftalık bir balayı gibi.

Bugün yılbaşıydı.

Ve bu Soner'le benim evli olarak geçireceğimiz ikinci yılbaşıydı. Aynı zamanda evimizde geçireceğimiz ilk yılbaşıydı çünkü geçen sene bu zamanlarda balayı için başka bir yerdeydik.

Bugünü hiçbir şey yapmadan geçirmek istememiştim. O yüzden hem Soner'in arkadaşları hem de Seray'lar bizde olacaktı ve yılbaşını beraber kutlayacaktık. Annemleri de çağırmıştım ama onlar gençlere ayak uyduramayacaklarını söyleyerek gelmek istememişlerdi.

"Merhabalar, ben bu yerlerden biriyim." Kendi kendime şarkı mırıldanırken salonla mutfakı ayıran tezgâhın üzerine yaptığım yiyecekleri diziyordum. Yaş pasta, poğaça gibi türlü türlü yiyecek vardı. "Uzunca zamandır bizim haneden firariyim." Bugün izin günümdü ve neredeyse günün tamamını mutfakta geçirmiştım. Şikâyetçi olduğum söylenemezdi çünkü benim için bu, bir hobi gibi bir şeydi.

"Ve yolun yolum oldu, ben deliyim divaneyim."

Soner'in arkadaşları -artık benim de arkadaşlarım sayılırlardı gerçi- çoktan gelmişlerdi. Ebru fırından yeni çıkan kurabiyeleri tabağa diziyordu. Can ve nişanlısı Utku salondaki koltuklara oturmuş sohbet ediyordu. Soner henüz gelmemişti ama on dakika önce yolda olduğuna dair bir mesaj atmıştı.

Dilimlenmiş börekleri düzenlerken bir tanesinin üzerinde gördüğüm yumurta sarısıyla yüzüm buruştu. "Yumurtayı iyice dağıtamamışım ya," diye söylenerek o dilimi peçeteye sararak diğerlerinin yanından aldım. Neyse ki diğerlerinde böyle bir şey yoktu. Böreği çöpe atmak istemediğim için

* Emre Fel - Merhabalar.

kendim yiyecektim ki ağızıma yaklaştırdığım an aldığım yumurta kokusu yüzünden duraksadım.

Yüzüm iyice buruşurken midemde bir kasılma hissettim. Boğazıma kadar gelen bir yanma hissiyle beraber böreği tezgâha bırakıp kimseye çaktırmadan yavaşça mutfaktan çıktım. Adımlarımı hızlandırıp soluğu banyoda aldım. Kapıyı kapatıp klozete eğilmemle midemde ne var ne yoksa çıkar-mam bir olurken elimi yere bastırarak güç aldım.

Kusmaktan nefret ediyordum. Küçükken hastalandığım zamanlarda kusunca refleksmiş gibi hemen gözlerim dolar ve ağlardım.

Neyse ki bu defa sebebini biliyordum. Hastalıktan değildi.

İşim bittiğinde ayaklanıp sifonu çektim. Lavabonun önüne geçip elimi yüzümü güzelce yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktım. Mutfığa geri döndüğümde Can eline aldığı böreği yiyordu. Beni görünce ağızındaki lokmayı yutmayı beklemeden konuştu. “Yenge börek enfes olmuş. Soner çok şanslı valla.”

Gülerek, “Afiyet olsun,” dedim.

“Ben de bulsam da birini evlensem artık,” dedi Can iç çekerek. “Böyle eve her geldiğimde mis kokular gelse.” Yandan yandan Utku’ya kötü bakışlar attı. “Testosteron kokmasa ev.” Utku’yla Can ev arkadaşıydı.

“Ya da kendin öğrenir ve yaparsın,” diyerek konuşmaya dahil oldu Ebru. “Yemek sadece kadınların yapabildiği bir şey değil.”

“Ben nasıl becereyim bunları yapmayı?”

Ebru gözlerini devirdi. “İşinize geldiği müddetçe her şeyi yapabiliyorsunuz. Kendiniz ben beceriksizim bahanesi uydurup ona sığınmasanız gayet de her şeyi yapabilirsiniz.”

Can, “Hah,” dedi. “Yine bastık bunun feminist damarına.”

“Doğruları söylemek de feministlik olmuş, işe bak ya!”

Ebru’ya boş ver dercesine elimi salladığım sırada kapı zili çaldı. Hareketlenerek hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Kapı deliğinden baktığımda gelenlerin Seray, Emre ve Mustafa olduğunu gördüm. Onlar bitirim üçlü gibiydiler. Bizim doğru düzgün onlarla görüşmediğimiz zamanlarda bile sürekli beraber takılıyorlardı. Emre bu konudan yana biraz şikâyetçiydi. Seray’la tek başlarına vakit geçirmesine engel olduğu için Mustafa’yı kuması olarak görüyordu.

Eh, haklı da sayılırdı. Mustafa nişanlı çifti hiç rahat bırakmıyordu.

Kapıyı açtığımda neşeyle, “Hoş geldiniz,” dedim.

Kapının önünde sarılmalı bir hoş geldin, hoş buldum faslının ardından içeri girdiklerinde Emre ve Mustafa direkt salondaki koltuklara oturdular. Seray da benimle beraber mutfak tarafına geldi. Ebru'yla Seray'ı tanıştırdım ki kapı bir kez daha çaldığında ikisini bırakıp tekrar kapıya döndüm. Bu defa gelen Soner'di.

Onu saatlerdir görmediğim için özlemiştim. İkimizin izinlerinin çakıştığı günleri çok seviyordum çünkü bütün günü beraber evde geçiriyorduk ve Soner'e doyabiliyordum ama bazı zamanlar -genelde nöbetimin olduğu günlerde- denk gelemediğimiz için birbirimizi bir günden fazla göremediğimiz oluyordu.

“Hoş geldin.”

“Hoş buldum,” dedi içeri girdiğinde. “Güzel kokular alıyorum.”

Evdeki bin bir çeşit yemeğin kokusuydu.

Güldüm. “Döktürdüm birazcık.”

“Bana bayağı döktürmüşsün gibi geldi.” Kapıyı örttüm. Sırtımı kapıya yaslayıp Soner'i izlerken o da yanağımdan öpüp seslerin geldiği salona gitti. Gelenlere selam verip üzerini değiştirmek için odaya geçecekti. O yüzden bir dakika kadar olduğum yerde dikilerek Soner'i bekledim. Geri döndüğünde onun peşine takılıp merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan da ona günümün nasıl geçtiğini anlatıyordum. Bu artık rutin gibi bir şeydi. Soner gelir gelmez ona günümü anlatırdım. Bazen o da anlatırdı.

“Sonra Ebrular geldi. Onlardan yarım saat falan sonra da Seraylar geldi. Serayların üstüne de sen geldin,” diyerek günümü anlatmayı bitirdiğimde yatak odamıza girdik.

Kapıyı arkamızdan kapatarak yatağın üzerine oturdum. Soner odadaki banyoya girerek, “Yine yormuşsun kendini,” dedi.

“Mutfakta yorulmadığımı en iyi sen biliyorsun.”

“Mutfakta değil ama ayakta durmaktan yoruluyorsun. Zaten son günlerde biraz garipleştin. Durduk yere betin benzin atıyor, yüzün sararıyor. Hasta gibisin ama değil gibisin de. Ayakta fazla durunca yorgunluktan bir yere çöküyorsun. Yarın ilk işimiz hastaneye gitmek olacak.”

Alayla, “Sağlıkçyım ben, sağlıkçı,” dedim. “Bir şeyim olsa ilk ben anlarım.”

Aslında dedikleri doğruydı ama sebebi hastalık değildi. Ayakta fazla durduğumda yorgunluktan değil, başım döndüğü için bir yere oturma ihtiyacı hissediyordum. Betimin benzinin atma sebebi aniden bastıran mide bulantılarıydı. Soner bunu bilmiyordu ama bugün öğrenecekti.

“Terzi kendi söküğünü dikemez diye bir laf vardır.”

“Neyse ne,” dedim geçiştirmek istercesine. Aklıma gelen ilk konuya geçiş yaptım. “Bugün Merlin’i aşıya götürdüm. Çok huysuzlandı, aklın varsa bugün kendisine dokunmazsın. Yüzlerce yılda geçireceği evrimi iki saat içinde geçirdi, aslan misali dolanıyor ortalıkta. Sen gelmeden önce Can’a saldırdı.”

Banyodan gelen gülüş sesini duyduğumda tebessüm ettim. Bu ses her defasında nasıl huzurla dolmamı sağlayabiliyordu, anlam veremiyordum.

“Bugün Merlin’in gözüne hiç gözükmeyeyim öyleyse. Zaten beni sevmiyor. Saldırmaya yer arıyor.”

Nankör kedi, Merlin.

“Bu arada konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındayım,” derken elinde tuttuğu beyaz bir havluyla beraber banyodan çıktı. Yüzünü kuruluyordu. “Yarın hastaneye gideceğiz.”

“Bir şeyim yok ki benim.”

Havluyu yüzünden çekip suratıma baygın bir bakış attı. “Var bir şeyin.”

“Tamam, gideriz.” Ne de olsa işin doğrusunu öğrenene kadar ısrar edecekti. Kabullenmiş gibi görünüp işin içinden sıyrılmak en doğrusuydu.

Kıyafet dolabının önüne geçip içinden giyeceği kıyafetleri çıkarırken, oturduğum yerde ellerimi yatağa bastırarak yayıldım. “Sana yılbaşı hediyesi aldım,” dedim heyecanla. “Bu zamana kadarki en iyi hediyem olabilir.”

Bence kesinlikle öyleydi.

Gömleğinin düğmelerini açarken bana baktı. “Ne aldın?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Şimdi olmaz. Canım ne zaman isterse o zaman alırsın hediyeni.”

“İntikam mı bu şimdi?” dedi gömleğini yatağın üzerine bırakırken. Oturduğum yerden kalkıp birkaç adımda dibinde biterek önünde durdum. Kollarımı boynuna dolarken, kafamı geriye atıp yüzüne baktım. “Senin mezuniyetindeki meseleyi diyorsan evet, intikam sayılabilir.”

Resmen *hediyem var* deyip bütün gün vermemişti. Tabii bunda biraz benim de hatam olabilirdi. Sarhoş olmasaydım evlilik teklifini o gün edecek ve ben de hediyesi ne acaba diye meraktan kudurmayacaktım.

Ellerini belime yerleştirerek, “Neyse ki sabırlı bir insanım,” dedi. “Senin aksine.”

“Ama bence bunun için heyecanlansan iyi edersin. Asla aklına gelmeyecek bir şey olduğuna eminim çünkü.” Belki gelebilirdi de ama gelmemesini umuyordum.

Kaşları havalandı. “Neymiş o kadar farklı olan hediyen?”

“Ağzımdan laf alamazsın. Boşuna sorma.” Dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıp kollarımı boynundan çözdüm. “Ne kadar kötü bir misafirperverliğimiz var bizim? Aşağıda insanlar varken odaya kapanmışız. Hiç hoş değil,” diyerek kapıya yöneldim ve Soner’in bir şey demesine fırsat tanımadan kendimi odadan dışarıya attım. Biraz daha içeride durursam dayanamayıp söyleyecektim. O kadar heyecanlıydım ki.

Aşağı inmeden önce misafir odasına uğradım. Bugün için davet ettiğim Azra, öğleden sonra nöbet çıkışı direkt buraya gelmişti. Akşama kadar uyuyup dinlemesi için bu odaya çıkmıştı. Misafirler geldiği zaman onu uyandırmamı söylediğinden aşağı inmeden yanma uğrama gereği duydum.

Azra’yı uyandırıp merdivenlerden indim. Salona geçtiğimde koyu bir muhabbetin döndüğünü gördüm. Salonla mutfak arasındaki tezgâha yaslanıp konuşulanları anlamaya çalışırken geçen birkaç dakikanın sonunda, Soner de salona geldi.

“Ee, yılbaşı için dâhiyane planımız ne?” diye soran Mustafa’ydı. Kafa yapıları çok iyi uyduğu için Can ile iyi anlaşmışlardı.

“Beste’nin tüm hünerlerini döktüğü yiyecekleri silip süpürmek ve gecenin on iki olmasını beklemek.”

Mustafa hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Bu muydu yani?”

“Yılbaşından beklentin ne?” diye sordum.

Başımın döndüğünü hisseder gibi olduğumda kaşlarım hafifçe çatıldı. Elimi tezgâha yaslayıp destek aldım. Tezgâhın önündeki yüksek sandalyeye oturduğumda kimsenin dikkatini çekmediğimi düşünüyordum ama Soner’in oturduğu koltuktan ayaklanıp bana doğru gelmesine bakılırsa sadece birkaç saniye süren bu an, gözünden kaçmamıştı. Yanıma ulaştığında hemen yanımda durdu ve tezgâha yaslandı.

Bir taraftan da Mustafa konuşmaya devam ediyordu. “Kızlar. Benim yılbaşından beklentim kızlardı. Gitseydim bir mekâna, kızların arasına karışsaydım.”

Emre, “Hâlâ gidebilirsin,” dedi. “Seni burada tutan yok.”

“Benden hoşlanmadığını biliyordum da açık açık kovacak kadar sevmediğini bilmiyordum.”

Tam o sırada Soner sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştuğunda dikkatimi ona verdim. “İyi değilsin. Hastaneye gidelim.”

“Şimdi mi? Yarın gideceğiz işte, Soner,” dedim sessizce.

Endişeyle yüzüme baktı ama o an Mustafa'nın gür sesi ona dönmeme sebep oldu. Emre'yle aralarındaki laf dalaşı sırasında kendi kendine celallenmişti. Mustafa ayağa kalkarken, “Tuzu kuru olanlar da gelmiş bana laf atıyor kardeşim,” diye söylendi. Hararetle odanın ortasına yürüdü. “Şuna bak, dört bir yanım çiftten geçilmiyor! İki tanesi nişanlı, bir tanesi evli. Ortamda benim dışımda sap olan tek kişi de erkek. Psikolojim bozuldu artık benim. Yirmi yedi yaşındayım, yirmi yedi. Artık seveyim, sevileyim yüce Rabbim. Ne olur ya!”

Mustafa kendi haline yakınırken uykusundan yeni uyanmış ve ayılmakta güçlük çeken Azra'nın salona girmesiyle kapının önünde kalakalması bir oldu. Mustafa'nın isyanını hafif bir şaşkınlıkla dinledi çünkü kendisiyle aynı durumdan şikâyetçi birine denk geliyordu.

Birdenbire çöpçatan yanım ağır basarken, “Azra gelsene, orada durma öyle,” dedim.

Mustafa arkası dönük olduğu için Azra'yı görmediğinden ismini duyar duymaz gözleri açıldı. “Azra mı? Güzel kız ismi bu, nerede görsem tanırım.”

İki saniye içinde üstüne başına çekidüzen verip boğazını temizledi. Tokalaşmak için elini ileriye doğru uzatarak arkasını döndü. “Merhaba, Azra hanımefendi. Ben...”

Devamı gelmedi. Mustafa, Azra'nın kim olduğunu fark ettiğinde anında bir geri dönüş yapıp, “Çiçekçi kız!” diye haykırdı.

Azra'nın yüzü buruştu. “Ne diyorsun be?”

“Benden koparıp aldığın çiçeklerden bahsediyorum. Senin yüzünden tüm kısmetim kapandı, evlenemiyorum. Çiçeği benden aldıktan sonra ne yaptın? Kına yaktın mı?”

Seray, “Yuh, Mustafa. Düzgün konuş,” diye çıkıştı.

“Bozmayın ortamı ne güzel eğleniyoruz ya,” dedi Utku. Yanında oturan Ebru'ya ve ona kısa bir bakış atıp asıl eğlencenin kaynağına döndüm.

Azra elini gelişigüzel salladı. Umursamaz bir tavırla, “Yalanmış o,” dedi. “Hiçbir boka yaramadı.” Yorgun bir şekilde koltuklardan birisine çöktü. Hâlâ kendine geldiği söylenemezdi.

Mustafa, Azra'nın yanına ilerledi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Azra’nın yanındaki boşluğa oturduğunda düzgün bir başlangıç yapmaya karar verdiğinden olsa gerek, Azra’ya kendini tanıttı. Onları kendi halinde bırakıp beni izlediğini hissettiğim Soner’e döndüm. Şu an ortamdan keyif almayan tek kişi oydu zira kendisi gizleyemediği bir endişeyle bana bakmayı sürdürüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hastaneye gidelim,” dedi direkt.

“Yarın gideceğiz.”

“Şimdi gidelim,” diye diretti.

Oturduğum sandalyeden indim. “Büyütülecek bir şeyim yok, Soner. Boş ver şimdi bunları. Hadi tabakları hazırlarken bana yardım et.”

Kolumdan tutarak beni durdurdu. “Beste.” Sesi içimi burktı. Kalbim sancırken Soner’e doğru döndüm. Gözlerimin içine bakarak, “Korkuyorum,” diye ekledi. Onu ne kadar endişelendirdiğimi daha yeni fark ediyordum. Oysa gözlerindeki korku görülmeyecek gibi değildi.

“Bir şeyin olmadığından emin olana kadar da bu korku geçmeyecek,” dediğinde yavaşça yutkundum. Farkında olmadan onun en büyük korkusunu tetiklemiştim. Geçmişinde hayatında olan herkesi birer birer kaybettiği için şimdi beni de kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Üzerime titriyor, en ufak bir rahatsızlığında iyi olduğumdan emin oluncaya kadar rahat edemiyor, diken üstünde oluyordu. Şimdi de kötü bir şeyim olduğunu sandığı içindi bu korkusu ama aksine, ben ona güzel bir haber vermeye hazırlanıyordum.

Ve sanırım artık daha fazla bekletip onu endişelendirmeye hakkım yoktu.

Kolumu tutan elinden kurtulup, “Bekle,” dedim.

“Ne oldu?”

“Geliyorum.” Koşar adımlarla salondan ayrıldım. Merdivenleri ikişer, üçer adımlarla çıkıp odamıza ulaştığımda kıyafet dolabının bana ait olan kısmının sürgüsünü ittim. Dolabın içindeki çekmeceye koyduğum küçük kare kutuyu alıp odadan çıktığımda, bu defa düşmemek için merdivenleri birer birer yavaşça indim. Oturma odasına geri döndüğümde aniden koşarak salondan çıkamandan ötürü herkes merakla bana bakıyordu.

Soner’in yanına ilerleyip kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. “Hediye,” dediğimde Soner kutuya saniyelik bile olsa bakmadı.

“Ben hastaneye gidelim diyorum, sen hediye diyorsun.”

“Ya, sen kutuyu aç. Sonrasında gideriz.” Açtığında öyle bir şeye gerek kalmayacaktı. Soner zerre heyecansız bir şekilde sırf bir an önce hastaneye gidelim düşüncesiyle kutunun kurdelesini sökmeye başladığında, ellerimi arkada birleştirerek olduğum yerde sallandım. Kalbimin her saniyenin sonunda atışları hızlanıyordu. Gerginlikle dudaklarımı dişledim.

Diğerlerinin de bakışlarının bizde olduğunu hissetsem de şu an ilgilenmediğim tek şey, Soner’di. Nefesimi tutmuş bir şekilde onu izlerken ara sıra bana kaçamak bakışlar atması gözümünden kaçmıyordu. Kurdeleyi çözüp bir kenara bıraktı ve ardından kutunun kapağını kaldırdı.

İçinde gördüğü şey yüzünden kaşları havalanırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir eliyle kutuyu tutarken, diğeriyle içindeki sarı renkteki bebek patiğini çıkardı. Bakışları bir benim, bir de patiğin arasında gidip geldi.

Neşeli bir sesin, “Aa,” dediğini duydum. Bu ses Azra’ya aitti.

“Doğru mu bu?” diyen ise Seray’dı.

Onlara gülümseyerek baktım. Doğruydı. Öğrendiğimden beri ben de çok kez gerçekliğini sorgulamıştım. Başta inanmamıştım, sonrasında da yavaş yavaş alışmaya başlamıştım. En sonunda ise çok kısa bir sürede de olsa onunla bir bağ kurmuştum. Henüz iki gün olmasına rağmen bu his bana hiç yabancı gelmiyordu.

Patığın hemen altında bir de ultrason fotoğrafı bulunuyordu. Soner kutunun içine baktığında onu da gördü. Patigi tezgâha bırakıp kutunun içinden fotoğrafı çıkardı. Ultrason fotoğrafında henüz fark edilecek bir büyüklükte değildi ama oradaydı işte, bunu bilmek bile farklı hissettiriyordu.

Soner’in şok olmuş ifadesini büyük bir sevinçle izlerken Azra ayaklandı. “Ay, yeğenim mi olacak benim? Bakayım, bakayım.”

Güldüm ama ben hâlâ Soner’den bir tepki bekliyordum. Patiklere ve ultrason fotoğrafına bakıp duruyordu. Tam ona sesleneceğim esnada kafasını kaldırıp bana baktı. “Beste...” Durup yutkundu. “Gerçek mi bu?”

Kafamı salladım hızla. “Gerçek, hamileyim.”

Gözlerinin içi parladı. Bakışları hâlâ inanamıyormuş gibi fotoğrafa kayıp duruyordu ama benimkiyle yarışır bir heyecanı olduğunun farkındaydım. Çünkü ne zaman heyecanlansa kaşları gerilirdi ve bir süre konuşmakta zorlanırdı. Tabii bu defa şaşkınlığının da büyük bir etkisi vardı.

Elaları sevinçle dolarken elindekileri tezgâhın üzerine bırakıp aniden kollarını belime sardı. Bedenimi kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı bana.

Kollarımı boynuna dolamama fırsat kalmadan ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Keyifle kahkaha atarak kollarımı boynuna doladım. Yüzünü gömdüğü boynuma uzun bir öpücük bıraktı. Bunu çok sık yapıyordu ve boynumdan öpmesi o kadar hoşuma gidiyordu ki.

Azra, “Ay, teyze mi oluyorum ben ciddi ciddi?” dedi. Diğerleri de kendi aralarında konuşuyordu ama ben Soner’e öyle odaklanmışım ki onları duymaktan çok uzaktaydım.

Soner beni yere indirerek geri çekildi ve yüzüme baktı. “Hastalık sandığım belirtilerin hepsi bu yüzden miydi?”

“Evet, bu yüzdendi. Dün öğrendim ben de.”

Bakışlarını yere indirdi. “Baba mı olacağım?” *Baba* kelimesini söylerken tereddütlü hâli içimi acıtsa da devamında bir çocuğu andıran sevinci yüreğime su serpmeye yetiyordu. Hâlâ inanamıyor gibi bir hali vardı. Ben de ilk öğrendiğimde böyle olmuşum.

Gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Baba olacaksın.”

Bakışlarını yerden ayırıp yüzüme dikti. Gözlerinde belirgin bir endişe duygusu vardı ama hepsi bakışlarını diğerlerine çevirdiğinde geçti. Onlara belli etmemek adına endişesini bastırıyordu. Onu anlıyor olmak içimi burksa da bu anı moral bozukluğuyla mahvedemezdim.

“Ya, durur musunuz lütfen?” dedi Azra ne ara eline aldığını bilmediğim ultrason fotoğrafını incelerken. “Ben kendimi teyze olmaya hazır hissetmiyorum.”

Gülerek kaşlarımı çattım. Bu nasıl bir bahaneydi?

“He,” diye homurdandı Mustafa. “Herkes de senin teyze olmaya hazır olmanı bekleyecekti zaten. Nasıl batırabildin bu anı hiç anlamıyorum.” Gözlerini devirerek Azra’nın elindeki ultrason fotoğrafını bir hışımla çekip aldı. “Nikâhı da çok güzel batırmıştın. Bu, uzman olduğun bir alan sanırım.”

“Asıl sen batırıyorsun şu an bu anı,” diyerek Mustafa’ya laf atma fırsatını kaçırmadı Emre.

Herkes sanki bir şey anlayacaklarmış gibi teker teker fotoğrafı inceleme girişimine girdiğinde, bakışlarını benden hiç ayırmamış olan Soner’e baktım. Hâlâ kollarının arasındaydım ve Soner bana dünyanın en güzel kızımıymışım gibi hissettirecek kadar güzel bakıyordu. Bu bakışlarına alışkın olsam da karşısında ne yapacağımı bilemiyordum.

“Üç haftalıkmış,” dedim aklıma gelen ayrıntıyla.

Gözlerini benden alıp patiğe çevirdi. Bir elini belimden çekip patığı tezgâhın üzerinden aldı. “Cinsiyetini ne zaman öğreniriz?” dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Hevesi çok güzeldi ama daha çok erkendi.

“Onun için yaklaşık üç ay beklememiz lazım.”

“Çok var.” Pek hoşuna gitmediği ses tonundan belliydi.

Konuşmalarımızı duyan Mustafa yanımıza gelerek konuya dahil oldu. “Çok büyük hissediyorum, kesin erkek olacak.”

“Hayır,” diyen Azra’ydı. “Kız olacak. Ben öyle hissettim.”

“Erkek.”

“Kız.”

“Erkek.”

“Kız.”

“Var mısın iddiaya?” Mustafa serçeparmağını Azra’ya doğru uzatınca Azra, Mustafa’nın parmağına dudağını bükerek baktı bir süre.

“Varım.” Azra da serçeparmağını Mustafa’ninkine geçirdi. “Nesine?”

Soner şaşkınlıkla karışık memnuniyetsizlik dolu sesiyle, “Doğmamış bebeğimiz üzerinden iddiaya giriyorlar. Bence bunları evden atalım,” dedi.

“Büyük kabalık.”

“Onların yaptığı daha büyük kabalık. Bebeğimizi iddia malzemesi haline getiriyorlar.” *Bebeğimiz...* Soner’in bu kadar çabuk kabullenmiş ve benimsemiş olması çok hoşuma gidiyordu. Bir anda sevgi pıtırıcığı yanıma ağır basarken, yanaklarını sık sık sevmeye isteğimi bastırmak zor oldu.

Neyse ki Emre’yle Seray yanımıza gelmişti de bunu yapmama bir nevi engel oldular. Emre bana ve Soner’e bakarak, “Çok sevindim, tebrik ederim. İnşallah sağlıklı gelir dünyaya,” dedi. Soner’le birbirimizden ayrıldık. Kısa süre sonra kendimizi Emre’nin başlattığı ve diğerlerinin devam ettirdiği bir tebrik kucaklaşması sırasının içinde bulduk.

Soner, Mustafa ve Azra’nın ciddi ciddi iddiaya girmesinden pek hoşlanmamıştı ve günün devamında sürekli bunu dile getirmekten geri durmamıştı. Bulduğu her fırsatta onlara laf atmaya sürdürmüştü.

Gece saat on iki olduğunda herkes dileklerini tutarken, Soner’le benim dileğimiz ortaktı. Bebeğimizin dünyaya sağlıklı bir şekilde gelmesinden başka bir dileğimiz yoktu çünkü bunun dışında her şeye sahiptik.

Birbirimize sahiptik.

BONUS BÖLÜM

Soner'in parmaklarımla oynayışını izlerken bir türlü geçmek bilmeyen zaman yüzünden isyandaydım. Hastanedeydik ve kontrol için randevu saatinin gelmesini bekliyorduk. Bugün eğer şanslıysak bebeğimizin cinsiyetini de öğrenebileceğimiz için tüm bedenim heyecan içerisindeydi.

Her iki cinsiyetin de farklı farklı güzellikleri vardı. Erkek olmasını isterdim çünkü Soner'in bir erkek çocukla nasıl bir ilişkisi olacağını merak ediyordum. Kız olmasını da isterdim çünkü babasına nazlanan bir kız çocuğu fikri kulağa çok hoş geliyordu. Cinsiyet fark etmeksizin her türlü onu çok sevecektim ama ihtimalleri düşünüp olası senaryolar kurmak güzel oluyordu.

"Sence cinsiyeti ne olacak?" diye sordum Soner'e. Elimi kendi kucağına çekmiş, parmaklarımla oynuyordu. Her kontrole gelişimizde sanki kötü bir haber alacakmış gibi stresli oluyor, dünyadan soyutlanıyordu. Bu yüzden yanımda olduğunu parmaklarımla oynayarak hissettirmek istiyordu.

Sesimle beraber irkilerek bakışlarını karşıımızdaki duvardan ayırdı ve bana çevirdi. "Efendim?"

"Cinsiyeti diyorum. Sence ne olacak?"

Gerginliğini gülümseyerek gizlemeye çalıştı. "Çok da bir seçenek yok," dedi muzipçe. Yalandan bir tavırla gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmaktan vazgeçtim.

"Sen ne olsun istersin?"

Gülüştü yüzünden silinirken, "Sağlıklı olmasını," dedi. "Gerisinin önemi yok."

"Şu an sağlıklı zaten." Soner'in elinde olsa her gün kontrole getirir, ikimizin de sağlığından emin olmak isterdi. Bu sağlık konusunun üstüne fazla

düşüyordu. Tabii ki ben de sağlıklı olmasını her şeyden çok istiyordum ama doktorun dediklerinden şüphe duymuyordum. Soner kadının her konuşmasında neredeyse doktoru bile sorgularcasına bakıyordu.

“Biliyorum ama olsun. Ne olacağı belli olmaz.”

“Neden bu kadar sağlık konusuna takıyorsun?”

“Takmamam mı gerekiyor?” diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Gözleri kısıldı.

“Ondan bahsetmiyorum. Bu konunun üzerine fazla düşünüyorsun ve dikkatimi çekiyor. Doktor sağlıklı dese bile yüreğine bir türlü su serpilmiyor gibi.”

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Takıntılı, paranoyak herifin teki gibi görünmek istemiyorum gözünde ama annemin Ada’ya hamileyken zor bir hamilelik süreci geçirdiğini hatırlıyorum. Sürekli hastanelere giderdi. Bir keresinde mutfakta bana yemek hazırlarken fenalaşmıştı. Eteğine kan buluşmuştu, sancıdan bayılmak üzereydi. O gün annemi kaybedeceğim diye çok korkmuştum. O yüzden.” Diğer eliyle önüme düşen bir tutam saç yavaşça omzumun gerisine itti. “Onun sağlıklı olduğunu biliyorum. Senin sağlığının kötü etkilenmesinden korkuyorum.”

Yutkunarak kafamı eğip ellerimize baktım. Kadının hamilelik sürecinde bulunduğu ortamı düşününce stresli bir hamilelik geçirmesi ve sürekli rahatsızlanması normaldi. Keşke hiçbir şey böyle olmamış olsaydı.

Elimi destek ve güven verircesine elinin üzerine yerleştirdim. “Ben gayet iyiyim. Hatta çok iyiyim, korkmanı gerektirecek bir durum yok ortada.”

Omuzlarını silkti ve yüzüne bir gülümseme kondurarak konuyu değiştirmek istercesine konuştu. “Cinsiyetten mi bahsediyorduk?”

Güldüm hemen. “Evet, çok merak ediyorum. Umarım bugün belli olur.”

“Senin minik kopyan olan bir kız bebeğe hayır demezdim.” Soner bunu söylediğinde hayallere dalmamak çok zordu. “Etrafta senden bir tane daha olsa çok hoş olurdu.”

“Emin misin?” diye sordum. “İki geveze bir ev için çok fazla.”

“Cıvıl cıvıl bir ev olur, fena mı?” Benim gibi o da hayallere dalmış olacak ki düz duvara bakan elaları ışıltıyordu.

Sorarcasına, “Ben belki senin minik kopyanı istiyorum?” dedim.

Keyifle sordu o da. “Bu bebek niye konuşmuyor diye kriz geçirmek için mi?”

“Babasını konuşturmuşum ben onun, babasını. Kimseyle konuşmayan babasını. Onu mu konuşturmayacağım?”

“Evde yerden bitme siyah bir şey isteyeceğini hiç sanmıyorum,” dedi gülerek. Aklımda Soner gibi simsiyah giyinen küçük, yaklaşık elli-altmış santim boylarında, oradan oraya koşturan bir erkek çocuğu canlandı.

“Şey mi?” dedim hemen ayıplarcasına. “Büyüdüğünde ona şey dediğini söyleyeceğim.”

Soner’in gözleri tereddütle açılırken bir şey demesine fırsat kalmadan doktorun sekreteri adımı seslendi. Ayağa kalktığımda elimi tutmakta olan Soner de ayaklandı. Doktorun odasına doğru ilerlerken, “Söylemezsin, değil mi?” diye soruyordu. “Yanlışlıkla oldu.”

Göremediği için sııttım. “Bana hiç belli olmaz, biliyorsun. Canım isterse söyleyebilirim.”

Sessiz homurdanmasını duydum. Sırıttışım iyice büyürken doktorun odasına girdik ve kendime bir çekidüzen vermem gerekti. Sürekli kendisine geldiğim için artık beni tanıyan doktorum, bizi görür görmez gülümseyerek oturduğu sandalyeden kalktı. “Merhaba.”

“Merhaba.”

“Beste Hanım siz içeri geçip hazırlanın, ben geliyorum hemen.” Ezbere bildiğim küçük, ultrason odasına girdiğimde Soner hemen arkamdaydı ve hâlâ eli elimdeydi. Hazırlanmak için elimi Soner’in elinden çekip sedyenin üzerine oturdum. Soner her geldiğimizde olduğu gibi ortalığı inceliyordu. İnceleyecek ne vardı, bilmiyordum ama garip bir şekilde bunu seviyordu.

Sedyede yatar pozisyona geldim. Buraya geleceğimiz için üzerime dar bir kıyafet giymemiştim. Geniş kazağımın karın kısmını sıyrırken Soner de bana yardıma geldi. Sanki ben tek başıma yapamıyormuşum gibi kazağı göbeğimin üstüne kadar çekerken yardım etti. Gülümseyerek onu izlerken doktor geldi.

Doktor enerjik bir sesle, “Evet,” dedi. “Bugün artık cinsiyeti öğreniriz diye umuyorum. Heyecan var mı?”

“Biraz,” diye cevap verdim. Kadın sedyenin yanındaki sandalyeye oturduktan sonra jel kutusunu eline alıp karnımın üzerine bolca ultrason jeli döktü. Hissettiğim soğuklukla ürperirken Soner kendi tarafında olan elimi tuttu.

Kadın aldığı cevapla beraber gülerken kaşları çatıldı. “Biraz mı, çok mu?”

Benden önce Soner cevap verdi. “Çok. Bakabilir miyiz artık?”

“Aynı zamanda sabırsız gibiyiz de.”

“Evet evet,” diye geçiştirircesine onayladı Soner. Doktor, cihazın prob kısmını eline alarak karnıma değdirdi. Biraz fazla baskı yapıyordu ve bu da azıcık canımı yakıyordu ama olması gerekenin bu olduğunu bildiğimden ses çıkaramıyordum.

Doktor bir süre cihazı karnımda gezdirerek olan biteni ekrandan takip etti. Odanın içini dolduran kalp atış sesleri gülümsememe sebep oldu. Bakışlarım Soner’e kaydığında dikkatli bir şekilde ekrana bakıyor olduğunu gördüm. Bebeğin kalp atışlarını dinlemeyi çok seviyordu.

“Organ gelişiminde herhangi bir sorun görünmüyor. Büyüme süreci gayet sağlıklı ilerliyor.”

“Kalp atışları çok hızlı gibi,” dedi Soner. “Kalp çarpıntısı yaşamıyordur, değil mi?”

Soner’in kendi kendine sorduğu bu soru ikimizi de güldürürken, dışarıdan ne kadar tatlı görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Bana ve doktora tuhaf tuhaf baktıktan sonra bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. “Anne karnındaki bebeğin kalp atış hızı dakikada yüz yirmi ile yüz altmış arasında değişir. Hatta daha fazla olduğu da olur. Bebeğinizin kalp atış hızı gayet normal.”

Soner tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı. Farkında değildi ama şu an elimi birazcık sıkıyordu.

Doktorum, “Evet, nihayet bebeğiniz cinsiyetini gösterdi,” dediğinde heyecanla kulak kesildim. “Tahmininiz var mı?”

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Söylüyorum öyleyse,” dediğinde bu defa Soner’in elini sıkıyan taraf bendim. Kadın sözlerine sevecen bir şekilde, “Burada ufak bir kız bebek görüyorum,” diye devam etti.

Kalbim çarparken hayallere dalmam o kadar da uzun sürmedi. Tatlı tatlı etrafta dolaşan, bana ve babasına kur yapan, nazlanan, rengarenk minik elbiseler içinde bir kız bebek... Hayali bile bu kadar heyecanlandırıyorken gerçeğini yaşamak kim bilir ne kadar mutlu edecekti.

Tepkisini ölçmek istercesine Soner’e baktığımda, yüzünde derin bir tebessüm olduğunu gördüm. Daha can alıcı olan nokta ise gözlerinin dolu dolu olduğu için parlıyor olmasıydı. Onu öyle görünce benim de içime ağlama hissi dolsa da yutkunarak bunu bastırmaya çalıştım.

“Tebrik ediyorum sizi. Şimdi ben çıkıyorum, siz de toparlanıp gelirsiniz. Bir sonraki kontrol takvimini oluştururuz.”

Kadın dediği gibi probu yerine bırakıp küçük odadan çıktığında gözlerim Soner'i buldu. Yerimde doğrulmak istediğimde, hareketlendiğimi gören Soner hızla bakışlarını bana çevirdi. Kolumu tutarak bana destek olurken, aynı zamanda kenardaki rulo kâğıt havludan birkaç parça koparıp bana uzattı. Kâğıt havlularla karnıma yayılmış olan jeli temizleyerek kazağı-mı indirdiğimde, oturduğum sedyeden kalkmadan Soner'e baktım.

Hafiften titreyen sesimle, "Soner," dedim.

"Beste," diye karşılık verdi.

"Kız..." Sanki az önce Soner de duymamış gibi tekrar etmem komikti ama ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Beni, "Kız," diye tekrarladı. Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdığında ne olduğunu sorgulamama fırsat kalmadan kollarını bedenime sardı. Bu güven veren kolların arasında olmak şüphesiz ki hem benim hem de karnımdaki bebeğimizin en sevdiği şeydi. Eminim ki kendisi de doğup biraz büyüdüğünde ve bu hissi tattığında müptelası olacaktı.

Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Aynı evin içinde benden bir tane daha olmasına hazır mısın?"

Dudaklarında kalbimi yerinden edecek etkili bir gülüş belirdi. "Sen hayatımdaki en güzel şeysin." Gülüşüyle kalbime kastettiği yetmiyormuş gibi bir de sözleriyle bunu yapmaya devam ediyordu.

"Senden on tanesine bile hazırım ve razıyım."

Odadan içeriye girip hızlı bir şekilde kapıyı arkamdan kapattığımda, adımlarım boy aynasının önünde son buldu. Üzerimdeki düğmeli pijama takımının üst kısmını hafifçe sıyrarak aynadan karnıma baktım. Gördüğüm görüntü canımı sıkarken, yana doğru dönüp bir de öyle baktım ama hayır, sıkıntım geçmiyordu.

Beş aylık hamile bir kadının karnının çoktan belirgin olmaya başlaması gerekiyordu ama benimki kıyaslayınca hâlâ çok küçüktü. Bu aylarda almam gereken ortalama kiloya da ulaşamamıştım. Bol giyindiğimde karnım belli bile olmuyordu.

"Ben sana bakamıyor muyum acaba?" Sanki bir şey değişecekmiş gibi diğer tarafıma döndüm. "Neden hiç büyümüyorsun?"

Bir sağlıkçı olarak böyle şeylerin normal ve her kadının hamilelik sürecinin farklı olduğunun farkında olsam bile annelik içgüdülerinden olsa

kafasını eğerek bakışlarını karnıma dikti. Birkaç saniye sonra elini karnımın üzerinde hissettiğimde bakışlarımı indirip hareket eden eline baktım. Yavaşça karnımı okşuyordu. Bunu çok sık yapardı. Özellikle uyurken bana arkamdan sarılır ve ben uykuya dalana kadar elini karnımda gezdirirdi. Bu şekilde yaparak hem benim iyi hissetmemi hem de bebeğimizin onu hissetmesini amaçlıyordu.

“Bunu seninle defalarca kez konuştuk,” dedi sakince. “Bunun ne kadar normal bir şey olduğunu biliyorsun. Bebeğin gelişiminde aksi bir durum olsaydı doktor bu konuda bizi bilgilendirirdi. Daha geçen hafta kontrole gittik. Her şeyin gayet iyi gittiğini kendisi söyledi.”

Güya sağlıkçı olan bendim ama beni teselli etmek Soner’e düşüyordu. Soner’in sağlık konusundaki tüm endişeleri bana geçmiş olabilir miydi?

“Biliyorum ama...” Omuzlarımı silktim. “İstemsizce böyle endişelere kapılıyorum. Ne yapacağım, nasıl geçireceğim bilmiyorum.”

“İstersen yarma doktorundan randevu alayım. Hiçbir sorun olmadığını bir kez daha duyarsan belki endişen geçer.” Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Olur, al.”

Dediği gibi uzman birisinden bunu duyduğumda rahatlardım büyük bir ihtimalle. Öyle olmasını umuyordum.

Hüzünle, “Sen onu benden daha çok seveceksin, değil mi?” diye sordum. Son günlerde bir de bu düşünceyle boğuşuyordum. Kıskanç yanıma ağır basıyordu ki bu asla yapacağım bir şey değildi. Soner’i kendi bebeğimizden kıskanıyordum resmen. Olacak şey değildi.

Soner’in güldüğünü işittiğimde huysuz bir şekilde konuştum. “Cevap ver bana. Cevap da veremiyor ya, gülüyor sadece. Resmen onu benden çok seveceğini kabul ettin. Yazıklar olsun.” Biraz daha duygu sömürüsüne devam edersem dayanamayıp gerçekten ağlayabilirdim.

Saçlarımı okşarken, “Sen benim bebeğimsin,” dedi. “O da minik bebeğim olacak. İkinizin de yeri birbirinden farklı. Birinizi diğerinden çok sevme gibi bir durum olabilir mi?” Sözleri içimi ısıtırken çatılan kaşlarım düzeldi. “O da senin hayatıma kattığın güzelliklerden birisi olacak. En güzeli olacak hatta. Kalbimin bir odacığının sana, bir odacığının ona ait olduğunu düşün.”

Gözlerimin yandığını hissediyordum. Gözlerimi kapatarak iyice Soner’in göğsüne sindim. Belimin altından geçirdiği eli karnıma uzatıp orayı okşarken, diğeri saçlarımda geziniyordu. Bana iyi gelen tek yer

burasıydı. Soner'in yanındayken, onun kolları beni sarmalarken tüm olumsuzluklarla daha rahat başa çıkabiliyordum.

"Benden daha çok sevsen de onu kızmam ki," dediğimde beklemediğim bir şekilde sesim titredi. "Gereksiz alınganlık yapıyorum. Şimdi de gereksiz duygulandım." Ağlamanın eşiğine gelmiş olmamın başka bir açıklaması olamazdı.

"Keşke şu nazlanmalarının ne kadar hoşuma gittiğini bilsen," demesiyle gözlerimi açtım ve çenemi göğsüne yaslayarak yüzüne baktım. Ufak bir tebessümle beni izliyordu.

"Böyle bir şey nasıl hoşuna gidebilir? Saçma sapan şeylere ağlıyorum. İstedğim yapılmadığında yapılane kadar diretiyorum. Küçük bir çocuktan farkım kalmadı. Ben bile kendime katlanamıyorum. Sen nasıl bunu sevebilirsin?"

"Ben senin her haline âşığım derken bu öylesine söylenmiş bir söz değildi. Kendince sebebini saçma bulduğun şeylere mi ağlayacaksın? Ağla, gözyaşlarını silerim, seni yatıştırırım. İstedğin yapılmadığında diretecek misin? Direkt, istediğin olana kadar uyku bile uyumam. Nazlanacak mısın? Nazlan, büyük bir zevkle nazını çekerim. Sen bu sürecin sonunda bana en büyük hediyeyi vereceksin. Ne yaparsan yap, gıkım çıkmaz."

Dolan gözlerimi kırpıştırarak gülümsedim. Kafamı kaldırıp Soner'i yanağından öperek yeniden göğsüne yasladığımda, içimdeki tüm kötü hislerin yok olup gittiğini hissediyordum. Bende ki etkisi böyle büyüktü. "Biliyor musun, bugün bir sürü kıyafet sipariş ettim. Soner o kadar tatlılar ki. Minicik elbiseler aldım. İçinde çok tatlı görünecek."

Cebimden telefonumu çıkardım ve alışveriş yaptığım siteye girip siparişlerim bölümünden satın aldığım kıyafetleri açtım. Aldığım her şeyi birer birer Soner'e gösterdim. Listedeki çoğu şeyi beraber seçmiştik, elbiseleri ve birkaç parça kıyafeti de ben sonradan eklemiştim. Cinsiyetinin kız olduğunu öğrendiğimizden beri Soner de dışarıda bir şey gördüğünde dayanamayıp alıyordu. Dün biberon ve emzik almıştı. Her ikisi de pembeydi. Aslında benden daha heyecanlıydı ama benim aksime daha iyi bastırabiliyordu.

Minik şortlar, tulumlar, elbiselerle dolu alışverişimin tamamını göstermeyi bitirdiğimde Soner'e baktım. Telefonun ekranına bakarken gözleri parlıyordu ama mimiklerine baktığımda varla yok arası bir gülümsemeden ötesi yoktu.

"Neden heyecansızmış gibi davranıyorsun?" Oysa bakışları tam aksiydi.

“Heyecansız değilim.”

“Onu biliyorum ama bastırıyorsun sanki. Neden?”

Kafasını geriye doğru attı. Bakışlarını tavana dikerken, “Ben... korkuyorum sanırım,” diye dile getirdi. Neden korktuğunu az çok tahmin edebiliyordum. “Hayatımdaki baba figürü ortada. Senin baban dışında bu zamana kadar etrafımda babalığı öğreneceğim kimse olmadı. Yetememekten korkuyorum. Bu korku heyecanımı baskılıyor.”

Başından beri hep Soner beni teselli eder, düşündüklerimin aksi olduğunu bana kanıtlamaya çalışırdı ama şimdi fark ediyordum ki asıl onun buna ihtiyacı vardı. Asıl korkuyu yaşayan oydu. Benim hayatımda harika bir anne modeli vardı, onu örnek alabilirdim fakat Soner’inkinde harika bir baba yoktu ve kendini bu konuda eksik hissedecekti.

“O adama inat, sen harika bir baba olacaksın.” Baban demek istemiyordum çünkü o adam bu sıfatı hak etmiyordu.

Kafasını hafifçe eğerek gözlerime baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Kafamı onaylarcasına salladım. “Bu korkuyu yaşamam bile ne kadar iyi bir baba olacağının göstergesi aslında. Kızımız senin için o kadar değerli ki şimdiden kendini bu stresin içine sokuyorsun. Her ne kadar benden gizlemeye çalışsan da bununla alakalı kitaplar okuduğunu da biliyorum.” Son cümlede gözlerini benden kaçırdı. “Onu kucağına aldığın an fark edeceksin.”

“Belki de,” diyerek onayladı. Hâlâ bir iç hesaplaşmanın içerisinde olduğunu görebiliyordum. Kendimden biliyordum ki ne dersem diyeyim düşüncesini değiştiremezdim. Etkili olabilecek tek şey, ne kadar iyi bir baba olduğunu kendi gözleriyle görmesiydi. Bu da yaklaşık dört ay sonra mümkün olacaktı.

Konuyu değiştirmek istercesine, “İsim düşünüyorduk ya,” dedim. Aklımda harika bir isim fikri vardı fakat Soner’in hoşuna gider mi, gitmez mi pek emin değildim. “Benim aklıma bir isim geldi ama senin fikrin önemli.”

“Neymiş?”

“Ada.”

Saçlarımdaki ve karnımın üzerindeki elleri duraksadı. Nefesini tuttuğunu hissettim. Bu tepkileri beklediğim için şaşırmadım ama bu, ilk kez kötü bir fikirmiş gibi geldi. Ölen kardeşinin ismiydi ne de olsa. Kendi kızında yaşatmak istemeyebilirdi. “Yani,” diye başladım toparlamak istercesine.

“Bilmiyorum... Düşünürken bu isim aklımdan hiç çıkmadı. Ada ismini her duyduğunda yüreğinde bir acı beliriyor, hissedebiliyorum. Bu isim sende acıdan başka bir şeyi çağırırsın istedim. Üzerine güzel anılar ekleyelim istedim. İstemezsen binlerce isim var, seçeriz birini.”

Hızlı hızlı konuşmamın ardından nefessiz kalarak durduğumda, bakışlarımı merakla yüzünde gezdirmeye devam ediyordum. Birkaç dakika boyunca sessizce durdu. Onun sessizliğine ayak uydurmak benim için zor bir şey değildi ancak meraklı yanımda bu kadar ağır basarken beklemek zordu.

Dakikalar süren sessizliğini “Ada...” diye mırıldanarak bozdu. “Çok güzel bir isim.” Gülümsedi. “Yakışır.”

Soner gülümsediğinde gayriihtiyarı ben de güldüm. “Yani? Bu olur anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi. Karnımı okşamaya devam etti. Sessizce, “Ada,” diye tekrarladı.

“Kesin mi?” diye sordum. “Ona göre sevineceğim çünkü.”

Sesli bir şekilde gülüp yanağımdan öptü. “Kesin.”

Heyecanla göğsüne yaslandım ama bir sonraki saniye tekrar Soner’e bakmamı gerektirecek bir şey oldu. Hafifçe doğrularak oturur pozisyona gelip, “Soner...” dedim iç çekercesine. Saniyesinde ağzım sulandı. “Canım kayısı çekti.”

İlk defa tam anlamıyla aşeriyordum sanırım. Hep ne istesem evde olurdu ve gidip mutfaktan alıp yemek kolay olduğu için zorlanmazdım. O yüzden Soner aylardır merakla onu zora sokacak ne gibi bir şey isteyeceğimi bekliyordu.

Kaşlarını kaldırdı. “Mayıs ayında?” dedi sorarcasına. Kafamı aşağı yukarı salladım.

Henüz çağla mevsimindeydik. “Ama hormonlu falan istemiyorum. Böyle elime aldığımda buram buram kayısı kokusu gelecek, yediğimde bal gibi tadı olacak.” İştahla dudaklarımı yalamamak için kendimi zor tutarken, Soner hâlâ elimde tutmakta olduğum telefonumdan saate baktı.

“Gidip gecenin birinde açık manav arayalım öyleyse.” Ben sadece kendisinin gideceğini düşünürken o, oturduğu yerden kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı.

Şaşkınlıkla, “Ben de mi geleceğim?” diye sordum.

“Öyle bedavaya hizmet yok bizde. Paşa paşa sen de geleceksin,” dedi ciddi bir şekilde.

“Ne?” Ciddiyetini gülerek bozdu ve ellerini yanaklarıma yerleştirdi. “Yarın her ne kadar istemesem de nöbete kalacaksın. Sonraki güne kadar seni göremeyeceğim. Bugün de ben çalıştığım için odadan çıkamadım. Şimdi iznin varsa biraz seninle vakit geçirmek istiyorum.”

“Hasretime dayanamıyorsun diyorum, inanmıyorsun.” Önce dudağımdan, ardından da çenemden öperek geri çekildiğinde mest olmuştum ama çaktıracak değildim. “Hem son nöbetim. Haftaya izne ayrılacağım.”

“Bana kalırsa öğrenir öğrenmez ayrılmalıydın.” Bu konuda çok dil dökmüşse de tehlikeli bir hamilelik geçirmediğim ve kocaman bir karna sahip olmadığım için ilk aylarda izne ayrılmak istememiştim. Hem bütün gün evde oturmak bana iyi gelmezdi. Tembellik hiç sevmediğim bir şeydi.

“Ayrılıyorum işte muradına erdin.”

Odadan çıktığımızda pijamalarımı değiştirmek için yatak odasına geçtim. Hızlıca üzerimi değiştirip aşağı indiğimde Soner beni bekliyordu. Beraber evden çıkarak arabaya bindik. Gecenin birinde açık manav bulmak zordu ama ondan daha zor bir şey varsa o da yılın bu aylarında tam da benim istediğim gibi kayısı bulmaktı.

İki saatin sonunda yedi, yirmi dört açık bir marketin manav bölümünde tam da istediğim kriterlerdeki kayısıyı bulduğumuzda, kayısı yeme hevesim çoktan uçup gitmişti bile.

BONUS BÖLÜM 2

Saçımda hissettiğim hafif dokunuşlar bilincimin açılmasında ve yavaş yavaş kendime gelmemde bana yardımcı oluyordu. Üzerimde hem tır geçmiş gibi bir yorgunluk vardı hem de sanki vücudumun bazı kesimlerini hissetmiyordum. Tam anlamıyla kendime gelemediğim için düşünme yetimin devreye girmemiş olması, ne olduğunu ve nerede olduğumu algılamamı zorlaştırıyordu.

Yastığa yayılan saçlarımın arasında dolaşan parmaklar yavaştı, narince davranıyordu. Dokunuşlar varla yok arasındaydı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi aralamaya çalıştım. Başta kirpiklerim birbirine yapışmış gibi zorlansam da çabam devam edince gözlerimi açmayı başarabildim. Gözlerim açılır açılmaz yoğun bir ışık hüzmeleri yüzümü buruşturmama sebep oldu. Gördüğüm bembeyaz tavana bakarken gözlerimin ışığa alışmasını bekliyordum.

Çevremde bir hareketlilik hissedince bakışlarımı indirdim. Soner'in elaları görüş açıma girdiğinde zihnim bir anda açılmış gibi her şeyi hatırladım. Hızlı bir şekilde dirseklerimi yatağa bastırarak doğrulmaya çalışırken endişeyle, "Ada?" diye sordum.

Soner, bu hızlı doğruluşum üzerine ellerini omuzlarıma yaslayarak tekrar yatmam için güç uyguladı. "Sakin ol." Yorgun olduğum için gücüne karşı çıkamayıp kafamı yastığa yasladım. "İyi. Gayet iyi."

Rahat bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Bugün Ada'nın doğumu gerçekleşmişti. Normal doğum gözümü korkuttuğu için sezaryen olmasını istemiştim ve öyle de olmuştu. Yeni yeni kendine gelen zihnimi zorlayarak bugünün tarihini hatırlamaya çalıştım. Oysa günü kesinleştikten beri heyecanla beklediğimiz tarihi unutmam biraz ironikti ama çok geçmeden hatırladım.

5 Eylül.

“Asıl sen nasılsın?” Soner’in sesiyle gözlerimi aralayıp ona baktım. Endişeli görünüyordu.

“İyiyim ama biraz uyuşuk hissediyorum. Narkozdan dolayı sanırım.” Bakışlarındaki endişe yavaş yavaş kaybolup giderken, parmakları yeniden yastığın üzerine dağılmış saçlarımın arasına yerleşti. Rahatlamış bir şekilde, “Geçer,” dedi. “İyi ol yeter.”

Gülümsedim. Soner’in diğer tarafında küçük bir bebek yatağı vardı. Şimdilik boş duruyordu. “Ada’yı hiç gördün mü?”

Kafasını iki yana salladı. “Direkt senin yanma geldim. Zaten ameliyathanedeydi, çıkarmadılar onu hiç.”

Gözlerim korkuyla aralandı. “Niye çıkarmadılar?”

“Korkma,” derken eli yatıştırıcı bir şekilde saçımda dolaşmaya devam ediyordu. “Ada gayet iyi. Niye çıkarmadıklarını bilmiyorum.”

“Ne zaman görebilirmişiz?”

“Hemşireler üzerini giydiriyordu en son. Birazdan getireceklermiş.” Kalbim heyecanla kasıldı.

Aylarca karnımın içinde bir canlı büyütüp yaşatmıştım. Aylarca benden beslenmişti, o anki ruh hallerimden etkilenmişti. Kimi zaman rahat durmayıp tekme atarak canımı yakmıştı ama dokuz ay boyunca onunla kurduğum bağ hep çok özel olmuştu. Konuşmayı seven bir insandım ve beni hissedeceğini düşünerek saatlerce konuştuğum zamanları hatırlıyordum. Göremediği için henüz aklının almayacağını bile bile o eksik kalmasın diye çevremde olan biten her şeyi anlatırdım.

Ve şimdi beklediğimiz zaman gelmişti. Aylardır bağ kurduğumuz bebeğimizi kucağımıza alma vaktiydi. Koskoca dokuz ay beklemişken odaya gelmesini beklemek zor geliyordu.

Sessizliği bozarak, “Annemler nerede?” diye sordum. Soner’in bakışları yüzüme dalıp gitmişti ki sorduğum soruyla beraber kendine geldi.

“Kafeteryadalar. Bir süre bizi yalnız bırakmak istediler.” İlk bizim görmemiz ve duygu yoğunluğunu atlatmamız için yerinde bir hareketti.

Onaylarcasına kafamı sallayıp can sıkıntısından odayı incelemeye başladım. Sıradan bir hastane odasıydı ve ilgi çekici hiçbir yanı yoktu ama şu an ne yapacağımı şaşırmış bir durumdaydım. Tavandaki ışıklandırmalara, duvarlardaki ufak tefek toz lekelerine kadar incelediğimde aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Bakışlarımı saati sormak için Soner’e çevirdiğimde

dikkatle ve ilgiyle beni izlediğini gördüm. Bakışlarından anladığım kadarıyla gözleri bana dalıp gitmiş olsa da zihni farklı âlemlerdeydi.

“Ne düşünüyorsun?”

Anında gülümsedi. Diğer elini yanağıma götürerek, “Kilo almanın sana ne kadar yakıştığını,” dedi. İki parmağıyla yanağımı kısıtırken konuşmaya devam etti. “Bu kiloları geri verecek olman üzücü.”

Aldığım kiloların yarısı karnıma, yarısı da yanaklarıma gitmişti. Kötü görünmüyordum aksine, bu sayede yüzüm için biraz kiloya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Şüphesiz Soner’in de en sevdiği kısım yanaklarımdaki bu doluluktan ama dediği gibi bu kilolar birkaç aya kadar gidecekti.

“Dua et ki sana kiloma laf attığın için trip atmıyorum,” diye söylendim sahte bir sinirle.

“Kötü bir şey söylemedim ki.” Dediğini desteklemek istercesine eğilerek yanağımdan öptü. Fazla derin ve uzun süren bir öpücüktü.

“Yine de hamile bir kadın kilo aldın imasından hiç hoşlanmaz.” Düşününce şu an hamile değildim ama yine de iması hiç hoş değildi. “Sana yakışan bir şeydi ama tamam, yapmam bir daha,” derken eğlendiği ses tonundan belliydi.

İlk uyandığım vakte kıyasla artık daha da kendimde sayılırdım. “Doğrulamak istiyorum,” dediğimde bunu tek başıma yaparsam dikişlerime zarar vereceğimin farkındaydım. Soner yardım çağrımı anlayarak oturduğu sandalyeden kalktı ve oturur pozisyona gelmemde bana yardımcı oldu. Yeterince doğrulduğumda arkama yastıkları yerleştirdi. Bunları yaparken hareketleri bana zarar vermek istemediğinden olsa gerek oldukça yavaştı. İş bittiğinde sandalyeye oturmak yerine yatakta benim kaplamadığım kısma oturdu ve kucağımdaki ellerimi kavrayıp kendisine doğru çekti.

Sevinçle, “Soner çok mutluyum, artık yüzüstü yatabileceğim,” diye konuştum.

Aylardır özlem duyduğum şeylerin başında bu geliyordu.

Soner sesli bir şekilde güldü. Parmaklarımla oynamaya başlarken gözlerine uyarıcı bir bakış yerleşti. “Tabii önce dikişlerin iyileşecek.”

Memnuniyetsiz bir tavırla yüzümü ekşittim. “Of, en az bir hafta daha yok yani yüzüstü yatmak.” Aklıma daha başka bir detay daha geldi. “Hatta hiç yatmak yok. Önümüzde uykusuz günler bizi bekliyor.”

Bunu söylerken Soner’in gözünün korkmasını bekledim ama onu pek etkilemedi. Tam tersine yüzüne ufak bir gülümseme yerleşti. Benim gözüm

korkuyordu, onunki korkmuyordu. Bu durumu hiç sorun etmeden, “Uyumayız biz de,” dedi.

“Ya çok yaramaz bir bebek olursa? Geceleri hiç uyumayıp hep gündüzleri uyursa?”

Düşünmedi bile. “Biz de ona ayak uydururuz.”

Zaten başka şansımız da yoktu.

Dudak bükerek bakışlarımı ellerimize indirdim. Temas bağımlısı bir kişilik olarak Soner’in de benim gibi temas seviyor oluşu en büyük şansım-
dı. Sürekli temas ederek karşımdakini bunaltmak istemezdim. Çoğunlukla bana gerek kalmadan Soner, ufak bir dokunuşla da olsa benimle temas kuruyordu.

“Ada başak burcu oldu.” Tarih kesinleşene kadar aslan mı, yoksa başak mı olacağı benim için bir merak konusuydu. Saçma bir şekilde burçlara inanıyordum. “Umarım yanlışlıkla düzen ve temizlik bağımlısı birisi yetiştirmeyiz. Bazen çok sinir bozucu olabiliyorlar.”

“Bu burç işlerinden hiç anlamıyorum,” dedi Soner.

“İlgini çekmiyor çünkü. Benim çekiyor. Sen de mesela boğa burcusun ama bence özelliklerini taşıyorsun. Yükselenin neyse onun özelliklerini taşıyorsundur büyük ihtimalle ama yükselenini bilmiyoruz.” Soner’in saat kaçta doğduğunu öğrenmeyeceğimiz için yükselenini de tahmin etmekten öteye geçemeyecektik.

“Yükselenden de anlamıyorum,” dediğinde güldüm. Öne doğru uzanarak bir elimi yanağına götürdüm. “Soner çok tatlısın.” Dudaklarımı, dudaklarının kenarına bastırdım. Oraya ufak bir öpücük bırakarak geri çekildiğim-
de sözlerime devam ettim. “Bayılıyorum sana.”

“Burçlardan anlamadığım için mi?”

“Hayır, genel olarak.”

Sonuçta bayılınmayacak insan değildi.

Tam o esnada kapı tıklatılarak açıldığında, ikimizin de bakışları senkronize bir şekilde o yöne döndü. Kalbimi hoplatacak bir görüntüyle karşı karşıya kaldım. Üniformalı bir hemşire, kucığında tuttuğu bebeğimle içeriye girdi. İkimize de gülümseyerek bakıyordu. Hemşirenin yatağa doğru attığı her adımda kucığındaki Ada’nın yüzü yavaş yavaş görüş açıma girerken, saniyesinde dolan gözlerime isyan etmemek için kendimi zor tuttum.

“İşte,” dedi hemşire. “Küçük hanım.”

Yatağın dibine geldiğinde bana doğru yaklaşarak Ada’yı kucığıma uzattı. Kollarım anında Ada’ya uzanırken nefes almayı bile unuttum. Kadın

kollarını geri çektiğinde kızım artık tamamen kucağımdaydı ve varla yok arasındaki ağırlığını hissedebiliyordum.

“İlk beslemesini yapmanız gerekiyor. Birazdan doktor gelip detayları konuşacaktır sizinle.” Hemşirenin sesini çok derinlerden duyuyordum. Sanırım odadan çıkmıştı. Tüm dikkatim Ada’nın üzerindeydi ve bunu bozabilecek hiçbir etmen yoktu. Gözlerim yarı açık gözlerinde, tombul ve pembe yanaklarında, birkaç tutamlık sarı saçlarında, minicik ellerinde geziyordu. Gözlerimdeki buğulanma görüşümü pek desteklemese de ağlamak için kendimi sıkıyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel bebektir.

Üzerinde bebek pembesi tonlarında bir tulum vardı. Kafasındaki ufak bere kayıp düşmek üzere olduğu için kafası neredeyse açıktaydı. Eli ağır ağır hareket ediyordu. Ufak kıpırdanmaları bile içimi gıdıklıyordu.

Kafamı kaldırıp Soner’e bakmayı nihayet akıl edebildiğimde, Ada’yı kucağıma almamın üzerinden dakikalar geçmişti. Oysa bana saniyeler geçmiş gibi gelmişti. Her yerini incelemekten hiç sıkılmıyordum. Bu bebeği karınımda taşıdığım gerçeğini henüz kabullenmiş sayılmazdım.

Ela gözler büyük bir hayranlıkla kucağımdaki bebeği izliyordu. Soner bu zamana kadar sadece bana böyle bakmıştı. Artık dünyaya hayranlıkla dolu bakışlarının hedefi olacak yeni birisi gelmişti. Soner’in hayran olduğu ve Soner’e hayran bir kız çocuğu fikri beni hep heyecanlandırırdı. Eminim ki Ada da büyüdüğünde babasına hayran olacaktı. Kız çocuklarının ilk aşkı babaları olurdu genelde.

“Soner,” diye seslendiğimde bakışlarını zorlukla Ada’dan ayırabildi ve gözlerime baktı. “Hadi kucağına al.”

Tereddütle baktı. “Ya düşürürsem?”

Güven vermek istercesine, “Düşürmezsin,” dedim. “Onun için şu an dünyanın en güvenli yeri bizim kollarımızın arası. Düşmesine asla izin vermeyiz.”

“Vermeyiz,” diye tekrar etti. Birkaç saniye sonra kendinde o gücü bulmuş olacak ki kollarını Ada’yı almak için bana doğru uzattı. Ada’yı kollarının arasına yavaşça bırakıp, geri çekilerek arkama yaslandım ve âşık olunası bu görüntüyü zihnime kazımak istercesine izlemeye başladım. Ada’nın bedeni Soner’in kollarının arasında küçücük kalıyordu. Soner’in temkinli duruşu, incitmekten korkarcasına tutuşu yüzümde büyük bir gülümseme oluşmasını sağladı.

O an Soner fark etmedi ama ben onun şimdiden ne kadar iyi bir baba olacağını gördüm.

Birdenbire Ada'nın yüzü buruştu ve ağlamaya yakın sesler çıkararak Soner'in kollarının arasında hareketlendi. Soner korkuyla bana baktı. "Canını mı yaktım?"

"Sanmıyorum, dokunuşun çok hafif."

"Beni mi sevmemi?"

Kafamı omzuma doğru yatırarak, "Belki de gerginliğini hissetmiştir," dedim. "Gevşe biraz."

Derin bir nefes alarak dediğimi yapmaya çalıştı. Tutuşu sıkılaştıkça birkaç saniye öncesine kadar kendisinden daha emin bir tavra büründü. Tüm gerginliğini üzerinden atarken bakışlarını Ada'dan ayırmadı. Ada'nın huysuzlanması devam ediyordu ama birazdan geçeceğine emindim çünkü babası, o kötü şeyler hissetmesin diye gerginliğini geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Bana bakarken hep şahit olduğum sevgi dolu bakışları Ada'nın üzerindeydi. Kızımızın bu sevgiyi hissetmemesi mümkün değildi.

Nitekim öyle de oldu. Soner, Ada'nın küçük parmaklarıyla incitmekten korkarak yavaş yavaş oynamaya başladığında Ada buna kayıtsız kalamadı. Yüzü eski halini alırken, diğer eli Soner'in üzerindeki tişörtü sıkıca kavradı. Soner, Ada'nın yüzüne doğru eğilerek dudaklarını alına bastırdı. Kısa süren öpücüğünün ardından geri çekildiğinde kızımız artık huysuz bir şekilde mırıldanmıyordu.

Soner hayran hayran bakarken, "Çok güzel," dedi. Kafamı aşağı yukarı doğru salladım.

"Çok."

"Ve çok küçük." Güldüm. Karşımdaki görüntüye bakarken gülmek pek de mümkün değildi. İnsanın içini ısıtan, huzur dolu bir tabloydu. Daha bunun gibi çok anı kaydedecektik zihnimize fakat bu görüntü hep aklıma kazınmış bir şekilde kalacaktı.

"Beste," dedi bakışlarını kucağındaki Ada'dan ayırıp bana çevirerek. Sesi titriyordu. "Bir çocuğun en çok hak ettiği şey sevgidir. Onu büyütürken sevgimizi bir an bile eksik etmeyelim. O kadar çok sevgiyle büyüsün ki biz olduğumuz sürece kendini bir başkasının sevgisine muhtaç hissetmesin. Ada dünyaya gelmeyi kendisi seçmedi, biz istediğimiz için geldi. Yaşadığı her güne degecek bir hayat yaşasın. Bu onun en büyük hakkı."

Biraz önce geri göndermekte başarılı olduğum gözyaşlarım, bu defa çok hızlı bir şekilde gözlerimi doldurdu ve yanağıma birer birer süzölmeye başladı. Ada nasıl sevgisiz büyümeyi hak etmiyorsa, Soner de bu cümleleri kurmayı hak etmiyordu. Kendi yaşadığını Ada'nın da yaşamasını istemiyordu. Ada'nın bunu yaşaması imkânsızdı çünkü onu çok sevecek, üzerine titreyecek bir anne ve babaya sahipti.

“Ada çok şanslı,” diye mırıldandım. “Sahip olabileceği en iyi babaya sahip çünkü.”

“Ve anneye,” diye ekledi. “Çok garip.” Yanağımdaki yaşları temizledim. “Kan bağı olan birisiyle yan yana olmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki bunu yeni fark ediyorum.”

Az önce sildiğim gözyaşlarım bana ihanet edercesine yeniden yanaklarımı ıslattılar. Bu cümle kalbimi paramparça etti.

“Sanırım artık Ada'nın beslenmesi gerekiyor.” Duygusallığı dağıtmak istiyordum. “Çok acıkmıştır.”

Soner, Ada'nın acıktığını duyduğu için onu kucağıma uzattı ama bir yandan da çok kısa sürede kolları arasındaki varlığına alıştığı için ondan ayrılmak istemediği belliydi. Ada tekrar kucağıma geldiğinde bir süre istemsizce donup kaldım. Bu hisse alışmam zaman alacak gibi görünüyordu.

Ada, meme ucumu ağzına alıp emmeye başlayana kadar bu anın gerçekliğini bir süre sorguladım. Sanki hâlâ narkozun etkisindeydim ve hayal görüyordum ya da hiç uyanmamıştım. Kanımdan, canımdan bir canlının benden besleniyor oluşu şu an çok uçuk geliyordu kulağıma. Her ne kadar anın içerisinde olsam da.

Ada'nın eli gerdanıma değdiğinde neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. Eli tenime değiyordu ve sürekli hareket halindeydi. Gerdanımda gezinen minik eli Soner'in annesine ait olan kolyenin figürünü kavradı. Bu hareketini ufak bir tebessümle izledim.

Gözleri kapalıydı ama ara ara açıp bana bakıyordu. Göz rengini henüz çözememiştim. Yeşile benziyordu ancak sonradan dönme ihtimali de vardı.

Ada süt emerken uyuyakaldığında onu yatağın yanındaki bebek yatağına bırakması için Soner'e uzattım. Soner dikkatlice kucağına alarak ayağına kalktı ve birkaç adım uzaklıktaki küçük yatağın yanında durdu. Ada'yı bırakmak istemediği her halinden belliydi. “Uyumasaydı keşke.” Yatağın yanında dikilmeye devam ediyordu. Ada'yı oraya bırakmaya pek niyeti yok gibiydi.

“Uzun sürmez uykusu bence. Biraz sonra uyanır.”

Soner, Ada’dan zorlukla koparak yatağına bıraktı ama başından ayrılmadı. Birkaç dakika boyunca uyuyan Ada’yı izledi. Yatağın içindeki örtüyü her yerini kapatacak şekilde özenle üzerine örttü, kafasının altındaki küçük yastığı düzeltti. Bunu defalarca kez tekrarlardı. İçine sinene kadar örtüyü düzeltip durdu.

Bakışlarımı Soner’den ayırmama sebep olan şey, kapının tıklatılması oldu. Kapıyı aralayan ve içeriye doğru kafasını uzatan, bunca zamandır teyze olmaya hazır olmadığından yakınıp duran Azra’ydı. Hazır olmaması gerekenler bizken ona ne oluyordu, hiç anlam verememiştik.

İçeri girerken, “Güzeller güzeli annemiz uyanmış,” dedi. Hemen arkasından annemle babam da odaya girdiler. Soner, Azra’yı görünce kendi kendine homurdandı. Girdikleri iddia yüzünden Azra ve Mustafa’dan hâlâ pek hoşlanmıyordu. Bebeğimizi iddia malzemesi yapmalarına fazlasıyla tepkiliydi ama tüm bunların şakayla karışık olduğunu biliyorduk. Gerçek bir tepki yoktu ortada.

“İnanmıyorum.” Yatağında uyumakta olan Ada’ya yaklaşırken sesi sevinç doluydu. “Çok güzel bir şey bu...”

Soner yalandan bir ciddiyetle, “Sessiz ol, uyandırıcaksın,” dedi.

Annemle babam ilk bana ardından da Soner’e sarıldıktan sonra Ada’ya bakmak için bebek yatağına ilerlediklerinde, Soner yanıma geldi ve yatağın ucuna, biraz önceki yerine oturdu. Elimi sıkıca kavrayarak parmaklarımı birbirine geçirdi ve yüzünde harika bir gülümsemeyle bana baktı.

Aynı gülümsemeyle karşılık verirken Soner elimin üstünü öptü. Ardından yanağını elime yasladığında sesli bir şekilde iç çekti. İkimiz de çok huzurluyduk.

Bugün ikimizin de hayatında yeni bir başlangıcın ilk günüydü çünkü artık iki kişilik değil, üç kişilik bir aileydik.

SONER ALKIM

Her günün sonunda kalbine dolan bir huzur hissiyle beraber eve gelmek çok tuhaf bir histi.

Bir insanın hayatı boyunca hayalini kurabileceği en üst düzey şeydi. Sahip olması güç ve kulağa imkânsız gelen bir durumdu.

Ada'nın uyuyor olma ihtimaline karşılık zili çalmak yerine cebimdeki anahtarı çıkararak yuvasına yerleştirdim. Anahtarı çevirip kapıyı açtım ve içeri girdim. Dikkatimi çeken ilk şey, evin sessizliği idi. Genelde eve geldiğimde Beste bir yerlerde konuşuyor olurdu ve sesi kulağıma kadar ulaşırdu. O yüzden bu sessizlik başta garip geldi. Muhtemelen Ada uyuyordu, Beste de onu uyandırmamak için sessizce odaların birinde takılıyordu.

Kapıyı arkamdan kapatıp montumu yan taraftaki askılığa astıktan sonra ilk işim mutfığa bakmak oldu. Beste burada değildi. İçeriye doğru, "Beste?" diye seslendim.

Cevap gelmediğinde merdivenlere yöneldim. Üst kata ulaştığımda gördüğüm manzarayla yatak odasının kapısının önünde adımlarım duraksadı. Yatağın ortasında uyuyan Beste'yi ve gözleri açık bir şekilde etrafa bakınan Ada'yı gördüm. Beste bir kolu, korumacı bir tavırla Ada'nın karnının üzerindeydi. Ada'nın da bir eli ağzındaki emziğin üzerindeydi.

Omzum kapının pervazına yaslanırken gülümsedim. Hayatım boyunca şu görüntüyü görmek için yaşamışım gibi hissediyordum.

Ada'nın etrafta gezinen bakışları olduğum tarafa döndüğünde beni gördü. Yattığı yerde heyecanla hareketlenirken ağzındaki emziği çıkardı ve gülerek bana bakmaya devam etti. Ellerini ve ayaklarını rastgele sallayıp duruyordu. Bunlar hep onu kucağıma almam içindi.

Olduğum yerde hareketlenerek odanın içindeki banyoda elimi, yüzümü güzelce yıkayıp odaya geri dönerek yatağa doğru yaklaştım. Bu hareketim Ada'yı daha da heyecanlandırdı ama ondan önce üstünde hiçbir örtü olmayan Beste'ye yöneldim. Yatağın üzerindeki örtüyü karımın üzerine güzelce örttükten sonra kolunu Ada'nın üzerinden çektim. Bunları yaparken Ada'nın kıkırtıları kulağıma hoş bir melodi gibi geliyordu.

Ada'yı kucakladığımda gözlerim komodinin üzerindeki biberona kayd. Biberonu da diğer elimle alarak Ada'yla beraber odadan çıktım. Beste sesleri duyup da uyanmasın diye kapıyı kapatıp merdivenlere yönelirken, Ada kafasını omzuma yasladı. "Sarı kafa," diye konuştum. "Anneyi yorgun düşürüp uyutmuşsun, kendin ayaktasın."

Sanki anlamış gibi kıkır kıkır gülmeye devam ettiğinde, ben de gülüp dudaklarımı saçlarının arasına gömdüm. Burnuma dolan mis gibi bebek şampuanı kokusu eşliğinde saçlarından öpüp geri çekildiğimde merdivenleri bitirmiştım.

Ada'yla birlikte mutfağa girdiğimde onu bebek sandalyesine oturttum. Kızım kucığımdan indiğine pek memnun olmasa da hâlâ çevresinde bir yerde olduğumu gördüğünden olsa gerek mızızlanmadı. "Böyle yalnız kaldığınızda annen hep seninle konuşuyor, değil mi?" Sorunun cevabını tahmin etmek öyle çok da zor değildi. Beste hep konuşurdu. Daha karnın-dayken bile Ada'yla güçlü bir iletişimi vardı.

"Ben bu konuda onun kadar iyi olamam ama olmaya çalışırım." Biberonun içini boşaltıp suyun altında güzelce yıkamaya başladım. "Anneninkiler kadar ilgi çekici anlatabileceğim konular da yok aslında ama önemli değil, nasılsa anlamıyorsun."

Omzumun üzerinden arkamda kalan Ada'ya baktım. Hafifçe yana yatırdığı kafası bebek koltuğunun sırt kısmına yaslıydı. Daha şimdiden jestleri, mimikleri Beste'ninkilerin kopyası diyebileceğim kadar çok ona benziyordu. Beste'nin dediğine göre yüz hatlarını benden almıştı. Benden aldığı özelliğin sadece fiziksellekle sınırlı kalmış olması güzeldi.

Biberonu güzelce yıkadıktan sonra yerini ezbere bildiğim mama paketini çıkardım. "Sana masal anlatabilirim. Küçükken annem bana anlatırdı hep ama çoğu şu an aklımda değil. Kendim uyduracağım bir tane." Cezveye koyduğum suyu ocağın üzerine bırakıp ısınmasını beklerken biberonun içine toz mamadan ilave ettim. Beste su ısıtıcısının zararlı olduğunu söylediği için Ada'ya mama yaparken onu kullanmıyorduk.

"Bir varmış bir yokmuş diye mi başlanıyordu?" Ne yaptığını merak ederek durup Ada'ya baktım. Kıyafetine asılı olan emziğini ağzına götürüyordu. "Hiç cevap da vermiyorsun. Neyse, evet öyle başlanıyordu. Bir varmış bir yokmuş... Günün birinde bir çocuk yaşarmış. Yaşarmış demeyelim de yaşamaya çalışmış diyelim çünkü o, diğer çocuklar gibi iyi şartlar içinde büyümüyormuş. Hayat ona o şansı tanımamış. Annesi onu çok seviyormuş ama babası ondan nefret ediyormuş. Bu nefretin sebebini hiçbir zaman anlayamamış ama büyüdükçe öğrenmiş ki yıllarca kendini suçlamasına rağmen aslında en suçsuz kişi kendisiymiş."

Neyse ki Ada hiçbir şey anlamıyordu. Akli erecek yaşta olsaydı böyle bir hikâye anlatmaya kalkışmazdım. "Sonra bir gün çocuk evde çok sıkılıp parka gitmeye karar vermiş. Orada kendinden iki yaş küçük bir kızla tanışmış. Kız başta onu sevmemiş ama ikisi de yıllar sonra tekrar karşılaşacaklarını, kızın çocuğu yeryüzündeki herkesten daha çok seveceğini tekrar karşılaştıkları gün gelene kadar bilememişler. Tekrar karşılaştıklarında ise... kız son gördüğü zamandan o yana çok güzelleşmiş bir şekilde çıkmış karşısına.

Çocuk gözlerini kızıdan alamamış. Aylarca bir cam yansımasından onu izlemekle yetinmiş. Hayatı boyunca hep en azıyla yetinmeye alışkın olduğu için ufak bir yansımayla yetinmek onun için zor olmamış. Hem kızı rahatsız etmeye de hakkı yokmuş.”

Konuşurken ara sıra Ada’yı kontrol ediyordum. İlgili ve dikkatli bakışları sanki gerçekten anlıyormuş gibi benden ayrılmıyordu. Beste alıştırdığından olsa gerek çevresinde konuşan birisi olduğunda sesi hiç çıkmıyor, sadece onu izlemekle ilgileniyordu.

“Aylar geçip gitmiş. Çocuğun hayattan tüm beklentisini, umudunu kestiği kaçınılmaz sonunu beklediği bir anda kız bir mesajla onun hayatına dahil olmuş. Kızın haberi yokmuş ama çoktan çocuğun hayatının tam merkezine oturmuş. Çocuk onunla ilgilenmiyor gibi görünse de kız pes etmemiş, her geçen gün yerini daha da sağlam hale getirmiş. Artık istese de çocuğun hayatından çıkamazmış ve artık çocuk istese de kızı hayatından çıkaramazmış, kız izin vermezmiş.”

Ilıklaşan suyu biberona döktükten sonra kapağını kapattım ve içinkileri karıştırırken Ada’ya doğru döndüm. “Hikâyenin sonu hiçbir zaman gelmemiş çünkü onların hikâyesi henüz son bulmamış. Bir yerlerde çok huzurlu bir hayat yaşamaya devam ediyorlarmış. Birbirlerine olan sevgileri günbegün artmaya devam ediyormuş.”

Ada’ya doğru yaklaşmaya başladığımda kızım onu kucağıma almam için hemen kollarını bana doğru uzattı. Kucaktan inmekten hiç hoşlanmıyordu.

Biberonu masanın üzerine bıraktım. Ellerimi sandalyenin kenarlarına yaslayıp önünde çöktüm. “Hikâyedeki çocuğu babası hiç sevmemiş, ondan nefret etmiş ama ben seni çok seviyorum, seveceğim. O adam yukarıda bir yerlerde izliyorsa babalığın ne olduğunu, hiç babalık yapmadığı oğlundan öğrenecek.”

Ada ileriye doğru uzanarak küçük elleriyle yüzümü tutmaya çalıştığında gülümsedim. “Bence bu, ben de seni seviyorum demek.”

Çöktüğüm yerden doğrulup Ada’yı kucakladım ve biberonu da alarak salona geçtim. Ada’yla beraber koltuğa doğru ilerledim. Koltukta Ada’nın battanisiyle ona hazırlanmış özel bir kısım vardı. Kızımı yumuşak battanisinin üzerine yatırıp koltuğa oturdum ve ağzındaki emziği çıkardım. Bu sırada Ada pek rahat durmuyor, uzuvlarını gelişigüzel sallayıp duruyordu. Çok hareketli bir bebektir.

Üzerine doğru eğilerek dirseklerimi iki yanında koltuğa yasladım. Biberonun ucunu ağzına doğru götürdüğümde hiç hayır demedi. Elleri hızla biberonu tutmak için havalandı. Bir elimle biberonu destek amaçlı tutarken, diğerinin başparmağını yumuşak ve pürüzsüz yanaklarında gezdiriyordum.

Bu, alışkanlık haline gelmiş sayılırdı. Ada mamasını içerken onu izlemek, yüzünü sevmek hoşuma gidiyordu. Bazen Ada da benim ona yaptığım gibi elini yüzüme götürüyordu.

Ada mamasını içmeye devam ederken ara sıra tatlı mırıltılar çıkarıp biberonu ağzından çekmeye çalışıyordu. Biberonu ağzından çıkardığımdaysa sanki bir şey anlatmak istercesine mırıldanmaları devam ediyordu. Anlamsız seslerdi ama çabası bile gülümsetmeye yetiyordu.

Ada mamasını bitirmek üzereyken merdivenlerden gürültülü bir ses geldi. Kafamı kaldırıp oturduğum açıdan görünen merdivenlere baktığımda, Beste'nin koşar adımlarla basamakları indiğini gördüm. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Merdivenleri bitirip salonun kapısının önüne geldiğinde beni gördü ve gözlerini rahatlamış bir şekilde kapattı.

Elini kalbinin üzerine götürdü. Nefes nefese kalmış bir şekilde, "Aklım çıktı, Soner," diye konuştu.

"Ne oldu?"

"Uyandığımda Ada'yı yanımda göremeyince yataktan düştü sandım. Sonra o an uyku sersemliğiyle senin eve gelmiş olabileceğin aklıma gelmedi. Korktum." Konuşması bittiğinde bakışları mamasını içen Ada'ya düştü ve yüzünde harika bir tebessüm oluştu.

"Uyumandan faydalanıp baba-kız vakit geçirmek istedik." Annesini izlemekte olan Ada'ya döndüm. "Değil mi sarı kafa?"

Beste'nin yüzündeki gülümseme daha da büyürken kapıdan bir adım uzaklaştı. "Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Beste banyoya ilerlerken bakışlarım tekrar Ada'ya döndü. Bitmiş olan biberonu ağzından çekip ortadaki sehpanın üzerine bıraktım. Ada'nın yanaklarına bulaşan mamayı temizlerken, "Gülüştüğü gördün, değil mi?" diye sordum. "Evet, bence de çok güzeldi."

Kısa süre sonra Beste salona geri döndüğünde biraz daha kendinde görünüyordu. "Senin bütün huysuzluğun bana, değil mi?" dedi Ada'ya bakarak. "Bütün gün ağlayıp durdu ya, bütün gün. Bir ara ben de oturup onunla beraber ağlayacaktım." Bu esnada koltukta hemen yanıma oturdu.

Kolumu omzuna atarak Beste'yi kendime doğru çektiğimde saçlarının üzerine bir öpücük bıraktım.

"Öyle huysuzlukları bana yapıp da beni üzmemek istemez," dediğimde Beste'nin kaşları yalandan bir sinirle çatıldı.

"Tüm garezi bana mı yani?"

Keyifle, "Bence öyle," dedim. Homurdanarak kafasını göğsüme yasladı. Kollarını belime sardığında ikimizin de bakışları biraz ötemizde olan Ada'nın üzerindeydi. Elleriyle ayaklarının ucunu tutuyordu. Bu hareketi yapmayı yeni öğrenmişti ve garip bir şekilde bunu yapmaktan fazlasıyla keyif alıyordu.

Her yeni gün, yeni şeyler öğreniyordu. Çoğuna şahitlik etmek güzel bir histi. İleride büyüdüğünde birçok şeyi benden ve Beste'den öğrenecekti. İlklerini bizimle öğrenecek olması heyecan vericiydi. Zamanında kardeşim için ilk deneyimlerini yaşatmayı çok istemişsem de öyle bir fırsatım olmamıştı ancak bu defa öyle olmayacaktı. Bu defa Ada büyüyecek ve ben de her anına şahitlik edebilecektim.

Şu an bile kardeşimden daha çok yaşamıştı.

"Bugün ne oldu, biliyor musun?" diyerek Beste bütün gününü anlatmaya başladığında can kulağıyla onu dinlemeye başladım. Konuşmasını, o güzel sesiyle heyecanla bana bir şeyler anlatmasını seviyordum. Yıllardır sıkılmadığım, sonsuza kadar da sıkılmayacağım şeydi Beste'nin konuşmaları.

"Azra'yla konuşurken dün Mustafa ile aralarında garip bir an yaşadıklarını öğrendim. Nasıl bir an olduğunu anlatmadı ama aralarındaki ilişkinin arkadaşlık mı, yoksa daha ötesi mi olduğunu sorgulamaya başladığı bir anmış. Ben ikisini çok yakıştırıyorum. Bence eninde sonunda sevgili olacaklar ama en başında birbirlerine gıcık oldukları için pek kabullenmek istemiyorlar. Emre bu konudan yana oldukça memnun." Anlatırken durup sesli bir şekilde güldü. Gülüşünü görme isteğiyle kafamı eğerek yüzüne baktım.

"Mustafa, Azra'yla vakit geçirdiği için onların yanına eskisi kadar çok gitmiyormuş. Bana ikisinin arasını yapmam için neredeyse yalvardı. Herkes kendi ekmeğinde işte. Sonra-"

Dayanamayıp çenesinden tutarak kafasını hafifçe yukarıya doğru kaldırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Beste buna dünden razı olduğu için bana uyum sağlaması çok da uzun sürmedi.

Birbirimizden ayrılmamıza sebep olan şey, Ada'dan çıkan huysuz mırıldanmalardı. İkimizin de bakışları ona dönerken gördüğüm manzarayla

güldüm. Olduğu yerde yüzüstü dönmüş, dirseklerinin üzerinde duruyordu. Yüzüstü dönmeyi beceriyordu fakat tekrar eski konumuna dönmek konusunda aynı şekilde becerikli değildi. Sonra da birilerinin onu bu pozisyon-
dan kurtarmasını neredeyse ağlayacak bir ifadeyle bekliyordu.

Uzanarak Ada'nın sırtüstü dönmesini sağladıktan sonra koltuk altlarından tutarak kucağıma aldım. Huysuzluğu anında geçerken birilerinin onu kucağına almasının verdiği sevinçle yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Beste hayretle, "Oyun yapıyor ya," dedi. "Oyun yapmayı da öğrenmiş."

"Karışma kızıma," dediğimde hayret dolu bakışları beni buldu.

"Ben bu evde artık ezildiğimi hissediyorum. Bu baba-kız işbirliği beni çok korkutuyor." Kucağımdaki Ada aynı annesi gibi kafasını göğsüme yasladığında huzur dolu bir iç çektim.

"Korkmakta birazcık haklı olabilirsin."

"Cins ya..."

Aslında korkmasına gerek yoktu. Ada en az beni sevdiği kadar onu da seviyordu. Sadece babacı bir kız olmayacağı daha şimdiden belliydi. Ada elini uzatarak Beste'nin boynundaki kolyenin figürünü sıkıca kavradı. Bunu yaptığına birkaç kez şahit olmuştum. Nedenini anlamıyordum ama bir çeşit kendini güvende hissetmesi adına içten bir dürtü olduğunu düşünüyordum.

Bir kolum Ada'ya, diğeri Beste'ye sarılıyken kendimi dünyanın en huzurlu insanıymış gibi hissediyordum. Hayatımın ilk yirmi yılı hatırlamak istemediğim anılarla doluydu. O günleri düşünmek bile istemiyordum ve eskisi gibi düşünmüyordum da. Geçmişe saplanıp kalmaktan kurtulalı çok oluyordu.

Tedavi olurken öğrendiğim ve o zamandan beri uyguladığım bir şey vardı; bugünümle ve yarınım ile ilgilenmek.

Bugünüm hayatımın en huzur dolu anıydı, yarınım ise bundan katbekat daha huzur dolu olacaktı.

BONUS BÖLÜM 3

Bütün gece nöbet tutmanın verdiği yorgunluk yüzünden uyuşuk adımlarla asansörden çıktığımda, çantamı açıp anahtarlarımı aramaya başladım. Soner’le Ada çoktan uyanmış olmalıydılar, Soner biraz sonra işe gidecekti ama onların merdivenlerden inip kapıyı açmalarını beklemek gözüme çok uzun bir süre gibi gelmişti.

Anahtar yardımıyla kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkararak içeri girdiğimde, evin içinden aldığım omlet kokuları tahmin ettiğim gibi çoktan uyanmış olduklarının kanıtıydı. Kapıyı kapatıp salona yöneldiğimde yemek masasının kahvaltılıklarla dolu olduğunu ama Soner’le Ada’nın ortalıkta olmadığını gördüm.

Nerede olduklarını sorgulamama gerek kalmadan evin içinde bir yerlerden Ada’nın cıvı cıvı sesini duydum. Sesi takip ederek bu kattaki banyoya kadar ulaştığımda, yarısı açık olan kapının önünde durup tüm yorgunluğumu birkaç saniye içerisinde geçirecek büyüye sahip manzaraya hayranlıkla baktım.

Ada lavabonun kenarındaki geniş boşluğa yüzü aynaya dönük olacak şekilde oturmuştu. Soner de Ada’nın ıslak saçlarını dikkatli ve özenli bir şekilde tarıyordu. Ada ise bu esnada ona bir şeyler anlatıyordu.

“O çocuk benim eşyamı izinsiz almaya kalkıştı, ben de onu düzgünce uyardım ama sonra yine aynısını yaptı. Onun da oyuncakları var ama hep benimkileri almak istiyor, neden bilmiyorum.” Tabii tüm bunları anlatırken henüz dört yaşında olduğu için bazı kelimeler ağzından tam anlamıyla düzgün bir biçimde çıkmıyordu. Bu, onu benim gözümde daha tatlı bir hale getiriyordu, ısıra ısıra sevesim geliyordu.

“Kimmiş o çocuk?” Göremesem de Soner’in kaşlarının çatıldığına neredeyse emindim. Fazlasıyla kıskanç bir kız babasıydı.

“Adı Uğur. Hep benimle uğraşıyor. Ondan nefret ediyorum.”

Ada bu yıl kreşe gitmeye başlamıştı. İnsan ilişkilerinden geri kalmasın, şimdiden bu yönünü geliştiresin diye verdiğimiz bir karardı. Atılğan bir çocuktuktu, gittiği yere kolayca uyum sağlayabiliyordu ve kreşte de zorlanmamıştı. İlk gün eve geldiğinde çoktan üç arkadaşı olmuştu bile.

Soner, Ada’yı, “Hayır,” diyerek nazıkçe uyardı. “Nefret yok. Nefret çok güçlü bir duygudur. Kimseden nefret edecek kadar kendini yorma.”

Ada dudağını bükerek, “Ama onu hiç sevmiyorum,” dedi.

“Sevmeyi dene, oyuncaklarını onunla paylaşmayı dene. Sen oyuncaklarınla oynatmadığın için böyle davranıyor olabilir. Ona düzgünce yaklaşırsan, düzgünce karşılık alırsın.” Kiskansa da bir ebeveyn olarak yapması gereken şeyi yapıyordu. Çocukları doğruya yönlendirmek gelişimleri açısından en doğru şeydi.

Bir kez daha Soner’in ne kadar iyi bir baba olduğundan emin oldum. Ada doğana kadar hep çok korkmuştu ama onu kucağına aldığı andan bu yana kadar tek bir hatasını görmedim desem yeri ydi. Her gün bir önceki günden daha iyi olmak için çabalıyordu.

“Oyuncaklarımı paylaşmak zorunda mıyım?”

“Paylaşmak güzeldir.” Ada’nın saçlarını taramayı bitirerek saçlarını ortadan ayırdı.

“Ama oyuncaklarımı çok seviyorum. Onları siz aldınız, ya Uğur kırarsa?”

“Yenisini alırız güzelim,” dedi Soner, Ada’nın kafasının üstünü öperken. “Sorun değil böyle şeyler.”

Ada mutlu olmuş bir şekilde kafasını sallayıp hevesle gülümsedi. “Tamam o zaman, Uğur oyuncaklarımla oynayabilir.”

Sonraki saniye Ada, aynanın yansımasından beni fark etti. “Anne!” dedi neşeyle harfleri uzatarak.

Kapıyı tamamen açarak içeri girdiğimde Soner’in de bakışları bana döndü. Gülümseyerek aynı Ada gibi neşeyle, “Aşkım,” dedim. Ada oturduğu yerden kalkıp lavabonun kenarında yürüyerek bana doğru gelmeyi amaçlarken babası, düşmesin diye hemen yanında elleriyle koruma sağlıyordu. Lavaboya yanaştığımda Ada kollarını açarak adeta boynuma atladığında küçük bedenine sıkıca sarıldım.

Kafasını omzuma yaslayarak, “Çok özledim seni,” dedi.

“Ben de seni bebeğim.”

“Şimdi de ben dışlanıyorum,” diyen Soner’le beraber gülümseyerek ona yaklaştım. Ada’nın yüzünün bize dönük olmamasını fırsat bilerek dudaklarından hızlıca öpüp geri çekildiğimde sersemlemiş bir şekilde gülümsedi.

“Seni de özledim, özlemez olur muyum?” Dün sabahtan beri hastaneydim. Tam bir gün boyunca ikisinden uzakta kalınca insan ister istemez özlüyordu. Gece, Ada’nın isteği üzerine görüntülü konuşmuştuk ama acil gelen hasta yüzünden kısa kesmek zorunda kalmıştık.

Soner, “İyi,” dedi. “Dışlanmadığıma sevindim.” Gülerek Soner’in yüzüne bakmaya devam ederken Ada kafasını omzumdan kaldırdı. “Anne bak,” diyerek görebilmem için ayağını ileriye doğru uzattı. “Çorabımda Merlin var. Babam giydirdi.”

Beyaz renkli çorabın üzerinde turuncu kediler vardı.

“Harika bir çorapmış, bayıldım.”

“Evet, şimdi de babam saçlarımı örecek.” Benimle yeterince hasret giderdiğini düşündüğünden olsa gerek kollarını Soner’e doğru uzattı. Soner, Ada’yı benden alarak biraz önceki gibi lavabonun kenarına oturttu. Kalçamı lavaboya yaslariken, “Sabah sabah nereden esti banyoya girmek?” diye sordum.

Soner soruma keyifle cevap verdi. “Ada kahvaltıyı hazırlarken üzerine reçel kavanozunu döktü. Aslında sadece kıyafetlerine gelmişti ama *banyoya girip temizleneceğim* diye ısrar etti.”

Ada’nın saçlarını ortadan ikiye simetrik bir şekilde ayırdı. İlk olarak sol tarafı örmeye başladı. “Bunun başımıza geleceğini biliyordum. Başak burcu özellikleri işte. Yavaş yavaş çıkıyor.”

“Aslında seni örnek alıyor,” dedi Soner kısa bir an bakışlarını bana çevirerek. “Sen farkında değilsin belki ama sen ne yaparsan onu yapıyor. Mesela masayı siliyorsun, mutfığa döndüğünde Ada da ıslak mendil alıp masayı siliyor. Titizliği burcundan değil, seni rol modeli olarak almasından dolayı.”

Gözlerim Ada’ya kaydı. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp aynada oluşan buharı eliyle silmeye çalışıyordu. “Bunu fark etmemiştim.”

“Dün ne yaptı, biliyor musun? Sen yapıyorsun diye bileğimden öptü,” dediğinde sesinde gizli bir sevinç vardı. Bileğindeki izleri hep öperdim. “Kendince gözlemlemiş. Dün sen yokken *bugün öpme sırası bende* deyip öptü.”

Bunu anlatırkenki ses tonu içime işledi. Evet, geçtiğimiz onca yılda ben Soner’e iyi gelmiştim. Çok iyi gelmiştim ama Ada da en az benim kadar iyi

gelmişti. Kızımız doğduktan sonraki değişimi çok hızlıydı. Her geçen gün daha da iyileşiyordu. Ruhu iyileşiyordu.

Geçmişte kötü birer anıdan ibaret olan her şey, yerini güzelliklere bırakmıştı. Aklına geldikçe canı eskisi kadar yanmıyordu. Ada ve ben ona çok iyi gelmiştik. Bir aileye sahip olması ona iyi gelmişti.

Ben düşüncelere dalmış giderken Soner, Ada'nın saçlarını örmeyi bitirdi. Aynadan Ada'ya bakarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok güzel olmuş." Ada oturduğu yerden kalkarak kollarını lavabonun üzerinde olduğu için hemen hemen aynı boylara geldiği babasının boynuna doladı. "Teşekkür ederim." Soner de ellerini Ada'nın sırtına götürdüğünde karşımdaki görüntüyü tebessümle izledim.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Soner, Ada'yı yere indirdi. "Aşkım hadi sen kahvaltı masasına git, biz geliyoruz," dediğimde Ada kafasını sallayıp koşarak banyodan çıktı.

Soner arkasından, "Koşma düşeceksin!" diye seslendi.

Gülümseyerek kocama doğru dönüp kollarımı boynuna doladım. Kolları belimdeki yerini alırken, dudaklarına saniyelik bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Ben yokken ne yaptınız?"

"Pek bir şey yaptığımız söylenemez. Dün akşamüstü canı sıkıldığı için Ada'yı parka götürdüm. Akşam beraber çizgi film izledik. Gece de Ada'ya kitap okudum, öyle uyudu. Sabah kahvaltı hazırlamaya yardım etmek istedi. Sakarlığı tuttuğu için reçel kavanozunu üzerine boşalttı. Ada'ya düş aldırđım sonra da sen geldin."

Sırıtarak Soner'in omzuna birkaç kez peş peşe vurdum. "Sen tamamen iyi aile babası oldun, he."

"Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi gözleri kısıılırken.

"Değil tabii, aksine bana seninle gurur duymam gerektiğini hatırlatıyor." Sorarcasına kaşlarını havalandırdı. "Ben hamileyken yaşadığın korkuyu düşününce... Bence sen de kendinle gurur duymalısın. Ada senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı."

Çoğu çocuk bu kadar şanslı olamıyordu ne yazık ki. En büyük örneği de karşımda duruyordu. En çok korktuğu zamanlarda, o da bir kız babası olduğu için babamdan tavsiyeler almıştı. Bir şekilde bu durumun üstesinden gelip iyi bir baba olmayı başarmıştı.

Bakışlarını benden kaçırarak, “Ne desem bilemiyorum,” dedi. “Böyle bir duyguyu yaşayacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi. Evleneceğim, baba olacağım... Sen olmasan bunların hiçbirisi olmazdı.”

Soner olmasaydı ben de bu kadar seveceğim, sevileceğim bir ilişkisinin içerisinde olur muydum, bilmiyordum. Onun gibi birisini sanırım zor bulurdum.

“Ve Beste,” dedi elalarını gözlerime çevirerek. “Ada büyüdüğünde olur da geçmişimi merak ederse tüm detayları bilmesin, olur mu?” Sıkıntıyla nefesini verdi. “Uyuşturucu bağımlısı olduğum kısımları.”

“Neden bilmesini istemiyorsun?”

“Benden soğumasını istemiyorum. Uyuşturucunun kötü bir şey olduğunu öğrendiğinde, benim de kötü birisi olduğumu düşünecektir.”

Ada’nın aklı ermeye başladığında illa ki neden baba tarafında akrabalarının olmadığını sorgulayacaktı. Belki o zamanlar değil ama genç kız olduğunda gerçekten öğrenmek isteyecekti ve babasının yaşadıklarını öğrenecekti.

“Ada’yı duygusuz, empati yoksunu birisi olarak yetiştirmiyoruz. Evet, sorgular ve öğrenir ancak sandığının aksine senden soğumaz. Senin o illete bile isteye bağımlı olmadığını anlar. Hani diyorsun ya, seni rol modeli olarak alıyor diye, işte o zaman da seni örnek alıp benimser çünkü ne kadar güçlü bir babası olduğunun farkına varır. Ama yine de istemiyorsan tamam, o kısmını anlatmayız ona.”

“Bilmiyorum...” diye mırıldandı. “O zamana dek düşünmem gerek.”

“Daha önümüzde uzun bir süre var,” dediğimde kafasını sallayarak onayladı. Konuyu dağıtmak için, “Hadi kahvaltıya geçelim, kurt gibi açım,” diye ekleme yaptım.

Soner banyodan çıkmadan önce son bir defa daha dudaklarımı öptükten sonra birbirimizden ayrıldık. Elimi yüzümü yıkadım ve beraber el ele kapıdan çıktık. Salona ulaştığımızda gördüğüm yemek masasıyla ne kadar aç olduğumun bir kez daha farkına vardım. Kendi sandalyesine oturmuş ama henüz kahvaltısını yapmaya başlamamış olan Ada’nın yanındaki yeri mi alırken, “Niye yemeye başlamadın?” diye sordum.

Soner tam karşımıza oturmadan önce Ada’nın meyve suyunu ve çaylarımızı doldurup getirdi. “Tek başıma yemek istemiyorum.”

“Peki,” dedim fazla sorgulamadan.

Bütün kahvaltı Ada'nın hevesle bir şeyler anlatması ve asla yerinde duramamasıyla geçti. Vücudu bir türlü sabit durmuyordu, hiçbir şey yapmasa bile oturduğu yerde henüz yere değmeyen ayaklarını sallayıp duruyordu. Bazen kendi başına yemeye çalışırken masanın üzerine bir şeyler döküyordu ama hemen kâğıt havlu alıp kendince temizlemeye çalışıyordu.

Bence yaşlılarına göre fazlasıyla akıllıydı.

Kahvaltı bittiğinde Soner'in işe gitmesi gerektiği için evden bir an önce çıkması gerekiyordu fakat kapının önündeki Ada, onun işini pek de kolaylaştırmıyordu. Soner'in yüzünü öpücüklere boğuyordu. Öptüğü yerleri *bir kez daha öpeyim* diyerek tekrar tekrar öpüyordu. Soner ona kıyamadığı için kendisi de Ada'dan bir türlü kopamıyordu.

"Güzelim ama gitmem lazım," dedi Soner zorlukla kızından ayrılıp çöktüğü yerden kalktığında. "Akşam bunu telafi edelim, olur mu?"

Ada'nın dudağı bükülse de onaylarcasına kafasını salladı. Nazlı nazlı, "Görüşürüz babacığım," dedi.

Ben de Soner'i öptükten sonra nihayet kapıyı kapatabildik. Masayı toparlamak üzere salona geçtiğimde kızım da peşime takıldı. Evin içinde sürekli peşinde dolaşan küçük bir canlının olması insanın içini sıcacık yapıyordu.

Masadaki tüm tabakları tezgâhın üzerine yığıldığımda, sıra sudan geçirip makineye dizmeye geldi ve bu kısımda her zaman olduğu gibi Ada bana yardım ediyordu. Kendi isteğiyle yaptığı için hevesini kırmamak adına bana yardım etmesine izin veriyordum. Sudan geçirdiğim tabağı Ada'ya uzattığımda elimden alarak makineye düzgünce yerleştirdi.

Bütün hepsi bitene kadar sesini çıkarmadan bana yardım etti. Gülümsememi yüzümden silmeden işimiz bittiğinde Ada'yı kucaklayıp yanaklarını hunharca öptüm. "En yakın arkadaşımı doğurmuşum resmen, sen nesin böyle?"

Sevilmek Ada'nın çok hoşuna gidiyordu. Bu yüzden bu sevgi gösterime karşılık kıkır kıkır gülererek kollarını boynuma sardı. Yanaklarına yaptığım istila bittiğinde geri çekilip Ada'nın yüzüne baktım. "Şimdi anne biraz uyu-sun. Çok yorgun."

"Ada da anneyle beraber uyu-sun," dedi kızım tatlı tatlı.

Mutfaktan çıkarak merdivenlere doğru yöneldim. "Uyu-sun bakalım." Yatak odasına çıktığımızda ilk işim Ada'yı yatağa bırakıp üzerimi değiştirmek oldu. Pijamalarımı üzerime geçirerek yatağa doğru ilerledim. "Anne sürprizimizi babama ne zaman söyleyeceğiz?"

“Bugün söyleyelim bebeğim,” dediğimde hevesle kafasını salladı.

“Babam çok sevinecek.”

Yatağın içine girip üzerimize örtüyü çektim ve Ada’ya doğru döndüm. Kızım da bana doğru dönüp gülümsedi. Fazlasıyla yorgun olduğum için yatağın sıcaklığında mayışmam kısa sürdü. Ada yatağın içinde aşağı doğru kayıp kafasını omzuma yasladığında kollarımla bedenini sıkıca sardım.

Gözlerim kapandıktan birkaç saniye sonra Ada’nın boynumdaki kolyenin ucunu kavradığını hissettim. Dakikalar içerisinde de uykuya daldım.

Salondan içeriye giriş yaptığımda bakışlarım oyun alanında oyuncaklarıyla uğraşan Ada ve koltukta yarı uzanır pozisyonda telefonuyla uğraşan Soner arasında gidip geldi. Ada’yla uyandığımızdan beri oyun oynadığımız için adımlarımı koltuğa doğru yönlendirdim. Birazcık sevdiğimiz beye sırnaşma vaktiydi.

Koltuğun üzerine çıkıp Soner’in bacaklarının arasında kendime yer edinererek üzerine uzandım ve kafamı göğsüne yasladım. Kollarımı da beline sararken, Soner elindeki telefonu bırakarak beni kollarının arasına aldı. Açık olan televizyonun ekranına baktığımda yabancı bir filmin oynadığını gördüm.

Soner’in dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde gülümsedim. Elleri ağır ağır sırtımda gezinirken huzurla dolan kalbimle gözlerimi kapattım.

Çok değil, biraz sonra Ada oyun alanından çıkıp koşarak yanımıza geldi. Koltuğun üzerine çıkıp o da benim sırtıma yattığında sesli bir şekilde güldüm. Ada’yı düşürmemeye dikkat ederek yattığım yerde dönüp sırtımı Soner’in göğsüne yasladım ve kızımızı kucağıma çektim. Ada göğsüme sığıırken, “Aile kucaklaşması, en sevdiğim,” dedi.

Soner’in kolları ikimizi birden sararken, Ada kafasını göğsümden kaldırıp yüzüme baktı. “Babama sürprizimizi söyleyecek miyiz?”

Soner, “Neymiş o sürpriz?” dediğinde nefesi boynuma çarptı. Ona karşı heyecanımı bir an bile olsa kaybetmeyişime ben de şaşıryordum. Yıllar geçse de hisler ilk günkü kadar diri-ydi.

“Söyleyecek miyiz anne?” dedi Ada. Benden onay almadan söylemek istemediği belliydi.

“Sen söylemek ister misin?” diye sorduğumda hevesli bir şekilde kafasını salladı.

Soner'in sabırsızca nefes alıp verdiğini işittiğimde gülümsedim ve arka cebime yerleştirdiğim fotoğraf karesini biraz zorlanarak da olsa cebimden çıkarıp Ada'ya doğru uzattım. Ada bu fotoğrafı defalarca kez incelemişti. Onun için böyle şeyler fazlasıyla hayal ötesi idi.

Soner şüpheyle konuştu. "Siz benden gizli gizli ne çeviriyorsunuz?"

Göğsüne yasladığım kafamı geriye doğru atarak Soner'e bakmaya çalıştım. "Bilmem, ne çeviriyoruz?" dedim. Ada ultrason fotoğrafını eline aldığı gibi havada salladı.

"Baba bak!" Diğer elinin işaretparmağını fotoğrafın üzerindeki siyahlıklara yasladı. "Burada bebek varmış, benim kardeşim olacaktı."

Temas halinde olduğumuzdan dolayı Soner'in kasılan kaslarını hissetmem zor olmadı. Merakla gözlerine bakmaya devam ettim. Elalarını Ada'nın elinde tuttuğu ultrason fotoğrafından ayırmıyordu. Bu haberi ona ikinci kez veriyordum. İlki yaklaşık beş yıl önce bir yılbaşı akşamındaydı. O gün hastalandığımı düşündüğü için korku içerisindeydi. Bugünse bu güzel haberi tamamen huzur dolu bir anın içindeyken alıyordu.

Üstelik bu defa endişelere yer yoktu. Bu defa baba olmak onun için korkutucu bir şey değildi. Ada'yla beraber kendisine de bana da nasıl bir baba olduğunu çok güzel kanıtlamıştı.

Bakışlarını saniyeler sonra fotoğraftan ayırmayı başardığında elaları yüzüme çevrildi. Fısıltıdan farksız sesiyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten." Sesim titredi.

Ada, sonunda sürprizini yapmış olmanın verdiği sevinç ve mutlulukla beraber fotoğrafı koltuğa bırakıp üzerimden indi. Adeta seke seke oyun alanına ilerledi. Kenarları çitlerle çevrili oyun alanında oyuncaklarıyla oynamaya devam etti. Bu haberi vermek için benden daha hevesliydi. Bir kardeşi olacağı haberine çok çabuk alışmış ve daha birkaç haftalık, muhtemelen mercimek büyüklüğünde olan kardeşine sevgi beslemeye başlamıştı.

Soner'in gözleri ilk seferinde olduğu gibi parlıyordu. Tek fark, korkularının bu sevincin önüne geçmemiş olmasıydı. Bu defa sevinirken kafasında soru işaretleri yoktu. Mutluluğunu doyasıya yaşayabiliyordu.

"Yine baba olacağım," dedi ama daha çok kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı.

Sırtımı göğsünden çekerek yana doğru döndüm. Bu şekilde yüzüne daha kolay bir şekilde bakabiliyordum. "Yine harika bir baba olacaksın." İçinde en ufak bir şüphe bile varsa geçsin istedim.

Fakat düşündüğümün aksine bu defa şüphesi yoktu. Kararlılıkla kafasını salladığında bunu daha net anladım. Koltuğun üzerindeki ultrason fotoğrafını eline aldığı anda ikimizin de görebileceği bir şekilde havada tuttu. Beyaz kısımlardaki rengarenk kalpleri gördüğünde keyifle güldü. “Ada dayanamadı,” diye açıkladım.

Birazcık ben de dayanamamış ve birkaç kalp eklemiş olabilirdim...

“Ama aralarından birkaçı Ada’nın çizemeyeceği kadar profesyonelce.”

Dudak büktüm. “Tamam, ben de dayanamamış olabilirim.”

Dudaklarını alnıma bastırarak art arda birkaç öpücük bıraktı. “Bu defa erkek olacak gibi hissediyorum,” dedim.

Soner başparmağını fotoğrafın üzerinde gezdirirken hoşnutsuzlukla konuştu. “Mustafa’yla Azra duymasın.”

Bu çift, Soner’in kininden nasibini bir kez almıştı.

Gülüşümü engelleyemedim. “O hatayı bir daha yapamazlar.”

Soner’in her fırsatta bu konu hakkında imalar yapmasından dolayı bir daha cinsiyet konusunda iddiaya girebileceklerini düşünmüyordum.

Yüzüme çevirdiği bakışlarıyla, “Garip gelecek ama bu defa ben de erkek olacağını hissettim,” dedi.

Öyle de oldu. Birkaç ay sonra cinsiyetini öğrenmeye gittiğimiz kadın doğum uzmanından, elimizde erkek olduğunu öğrendiğimiz bebeğimizin ultrason fotoğrafıyla çıktık. Ada’nın adını ben koyduğum için bu defa isim koyma işini tamamen Soner’e bırakmıştım.

Onun seçtiği ismi ilk duyduğumda daha önce defalarca kez duyduğum bir isim olsa da o an dünyanın en güzel ismi gibi gelmişti.

Umut...

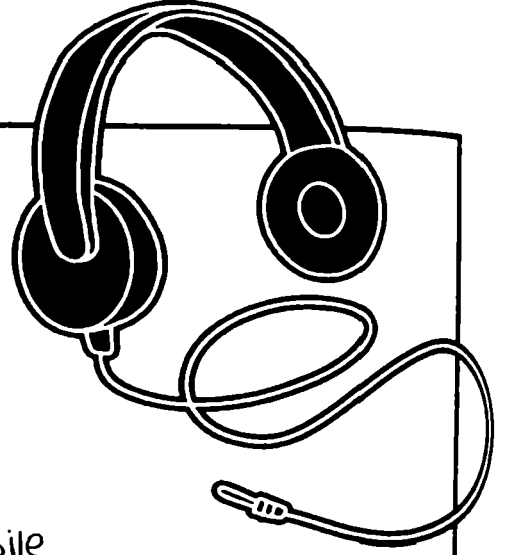
Umudunu kaybettiği bir anda ona umut olduğum için, her geçen gün hayatına güzellikler katmaya devam ettiğim için bu güzelliklerden birisine *Umut* adını vermek istediğini söylemişti.

Umut ve Ada.

Bizim için dünyanın en kıymetli varlıklarıydı, biz yaşadığımız müddetçe de öyle olmaya devam edeceklerdi.

SON...

PLAYLIST

Taylor Swift - Cardigan

Manga - Işıkları Söndürseler Bile

Dedublüman - Fikrimin İnce Gülü

Emre Fel - Yâr Bensiz

Erkin Koray - Seni Her Gördüğümde

Cem Karaca - Bu Son Olsun

Mavi Gri - Ben Sende Yandım

Mavi Gri - Bu Kız Benim Kaderim

348 - Bana Sen Lazımsın

Kolpa - Beni Aşka İnandır

Skapova - Ben Hâlâ Vazgeçmedim

Fikret Kızılok - Bu Kalp Seni Unutur mu?

